Gia Cát Thanh Vân

Luân Hồi Cung Chủ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Gia Cát Thanh Vân

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 1

Thảm Cảnh Hàn Sơn Trang

Gạch ngói khắp nơi chồng chất ngổn ngang, bốn bức tường đổ gục trên những đống tro tàn, tùng bác ngã nằm la liệt, cỏ xanh đổi thành màu xám, đó đây rải rác những vết máu đen sì dưới ánh nắng chiều hiu hắt càng tăng thêm phần ảm đạm thê lương.

- Vút!

Từ phía ngoài cánh cửa cổng đã gãy đổ, một chiếc bóng lam nhỏ thó lao vút vào. Chiếc bóng lam ngưng lại để hiện rõ một cậu bé tuổi trạc mười bốn, mười lăm, mặt ngọc, môi son, đôi mày thanh tú, mắt sáng tợ vì sao, mình vận bộ lam y bó sát, lưng đeo thanh đoản kiếm, uy nghi như một vị tiểu thiên thần.

Chân vừa chạm đất, cậu bé đưa mắt nhìn quan cảnh hoang tàn đổ nát, thân hình run run, đôi mắt tròn xoe, bật kêu lên kinh hãi:

- Trời! Kẻ thù nào tàn phá Hàn Sơn trang?

Sững sờ một lúc, cậu bé gọi lớn:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?

Không nghe tiếng đáp, tứ bề vắng lặng như tờ, ngoại trừ tiếng gió rì rào khua động cành tùng ngoài xa.

Cậu bé hốt hoảng gào to:

- Mẹ ơi, mẹ đâu rồi? Con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây.

Vẫn im bặt, không nghe tiếng người mẹ đáp lời.

Chắt lặng cả người một lúc thật lâu, cậu bé Hàn Tử Kỳ hét lên một

tiếng, phóng chạy về hướng bờ suối giống như một kẻ vừa nổi cơn điên. Vừa chạy cậu bé vừa cất tiếng gọi vang lừng:

- Mẹ ơi! Mẹ ở đâu rồi, con là Hàn Tử Kỳ đã về đây.

Trước sau vẫn im bặt, chỉ còn nghe mấy bụi cỏ xanh xa xa thầm thì to nhỏ, vương vít qua ánh nắng chiều tà chưa vội tắt. Hàn Tử Kỳ đứng lại ngẩn ngơ như một kẻ không hồn, mắt nhìn lơ láo chung quanh.

Chợt cậu bé té xuống đất, hai tay bưng lấy mặt, òa ra khóc.

Khóc một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên, đưa tay lau nước mắt, mếu máo:

- Mẹ ơi! Phụ thân con biệt tích từ lâu không rõ sống chết thế nào, chỉ còn có mẹ, giờ mẹ đang ở nơi đâu, hay là kẻ thù nào đã giết mẹ rồi.

Cậu bé lại ôm mặt khóc thảm. Khóc đến khàn cả cổ, nước mắt thấm ướt cả chiếc áo màu lam.

Cách đây một tháng, Hàn Tử Kỳ vâng lệnh mẹ, Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi tới Kinh Châu thăm một người dì tên Tố Nương Tử, nay trở về Hàn Sơn trang thì chỉ còn lại những đống tro tàn, mẹ cậu bé lại biệt vô âm tích, chẳng hiểu giờ này còn sống hay chết, có bị phường ác đạo bắt đi hay không, cảnh tử biệt sinh ly này còn gì đau thương hơn nữa.

Hàn Tử Kỳ khóc từ lúc nắng vàng chưa tắt cho tới khi hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, khóc đến máu hòa với nước mắt vẫn chưa thôi.

Sột soạt! Có tiếng chân người giẫm lên lá khô. Liền đó là hai bóng người xuất hiện.

Nhìn kỹ lại thì đó là hai tên đại hán thân hình to lớn, vận toàn đen, mặt mũi cực kỳ hung ác, bên lưng giắt giới đao sáng ngời, trên ngực gắn chữ màu tang ma số chín và mười.

Hai tên đại hán đang đi lững thững, chợt bọn hắn gặp Hàn Tử Kỳ đang còn ngồi khóc bên bờ suối, chúng cùng “ồ” lên một lượt, rồi từ từ bước tới gần.

Hàn Tử Kỳ đang đắm mình trong cơn mê loạn nên không hay có người đang bước tới gần mình.

Còn cách Hàn Tử Kỳ khoảng chừng ba trượng, hai tên đại hán áo đen ngừng bước, chú bốn con mắt cụ vọ nhìn cậu bé.

Bỗng tên đại hán áo đen mang số chín cất giọng ồm ồm quái gở:

- Bé con, ngươi là ai?

Hàn Tử Kỳ không nghe thấy mà vẫn ngồi yên khóc rả rích. Tên đại hán áo đen mang số chín cất tiếng to hơn:

- Bé con! Ngươi có nghe chưa? Ta hỏi ngươi là ai, tại sao lại ngồi đây khóc?

Tiếng hắn to như tiếng quá, khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình ngước mặt lên, đưa mắt nhìn qua chỗ hai tên đại hán số chín và số mười đang đứng.

Trông thấy hai tên đại hán mặt mày hung dữ, Hàn Tử Kỳ đứng lên, đưa tay lau sạch nước mắt, chỉ đưa mắt nhìn hai người mà chưa đáp ứng.

Tên đại hán mang áo số chín lập lại:

- Bé con! Ngươi là ai? Tại sao lại ngồi đây khóc một mình?

Nhìn kỹ hai tên đại hán áo đen, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

- Hai người đàn ông này xem qua chắc hẳn là phường hắc đạo, ta cần phải hết sức thận trọng mới được.

Cậu bé dè dặt:

- Tiểu bối xin được hỏi:

nhị vị tiền bối là ai?

Tên đại hán áo đen số chín vẫn với giọng ồm ồm quái gở:
- Bọn ta là Luân Hồi sứ giả. Ta là đệ cửu sứ giả, còn hiền đệ này là đệ thập sứ giả, ngươi nghe rõ chứ.
Hàn Tử Kỳ giật mình kêu thầm:
- Nguy rồi! Luân Hồi giáo lâu nay có tiếng là một giáo phái tàn ác dã man, giết người không biết gớm tay, bọn chúng tới đâu máu đổ thịt rơi tới đó, không hiểu hôm nay chúng tới đây để làm gì.
Hàn Tử Kỳ càng dè dặt hơn:
- Tại hạ xin hỏi nhị vị sứ giả tới đây có chuyện gì hay không?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ:
- Bọn ta đi tìm tên tiểu tử Hàn Tử Kỳ. Ngươi có phải Hàn Tử Kỳ không?
Biết ngay có chuyện bất thường sắp xảy ra, Hàn Tử Kỳ chưa vội đáp, chỉ nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín thăm dò.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quát:
- Bé con! Ngươi có nghe chưa? Ta hỏi ngươi có phải là gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ hay không, nói mau!
Hàn Tử Kỳ động tâm, ngập ngừng một lúc, bất giác gật mạnh đầu:
- Đúng, không sai. Hàn Tử Kỳ chính là tiểu bối, nhị vị tiền bối hỏi tiểu bối để làm chi?
Ánh mắt âm hiểm của tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số chín chợt lóe sáng:
- Bọn ta vâng lệnh giáo chủ Luân Hồi giáo gặp ngươi, ra lệnh cho ngươi hãy giao nộp một bảo vật.
Hàn Tử Kỳ cau mày:
- Bảo vật gì?
Tên sứ giả mang số chín buông trầm giọng:

- Bản đồ Phù ảnh cung. Bé con, ngươi có mang bảo vật trong mình hay không? Hãy mau mau giao nộp cho bọn ta mang trở về Luân Hồi giáo cho giáo chủ?

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:

"Ồ, thì ra hai tên ma đầu quái quỉ này tới đây cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt bản đồ Phù ảnh cung, món vật chí bảo của tổ phụ. Luân Hồi giáo vốn là một môn phái ác độc, bạo tàn khét tiếng trên giang hồ từ bấy lâu nay, cho dù ta có bản đồ Phù ảnh cung cũng thà chết chứ nhất quyết không bao giờ giao nộp cho hai tên ác ma này được.".

Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn hòa hoãn:

- Nhị vị tiền bối đã lầm rồi. Tiểu bối còn ấu thơ làm sao dám mang bảo vật theo trong mình. Nhị vị hãy đi tìm nơi khác, khỏi phải nhọc lòng.

Tên sứ giả Luân Hồi cung mang số chín trợn cặp mắt hung tợn, hầm hừ:

- Ngươi nói láo. Ngươi đang mang bản đồ "Phù ảnh cung" trong mình, ngươi đừng hòng qua mắt bọn ta.

Hàn Tử Kỳ cố nhẫn nại:

- Nguyên do nào tiền bối cho rằng tiểu bối có mang bản đồ "Phù ảnh cung" trong mình.

Tiền bối vờ đoán đó phải không?

Tư sứ giả Luân Hồi giáo số chín nổi giận:

- Phụ thân ngươi Hàn Khuất Thân đã biệt tích, mẫu thân ngươi Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thân Phi nay cũng chẳng còn. Hai người đó xem như đã chết rồi, ngươi là đứa con trai duy nhất của họ Hàn, nếu ngươi không có bản đồ "Phù ảnh cung" thì còn ai nữa. Bé con khôn hồn hãy mau mau giao nộp chi bảo cho bọn ta, đừng chờ bọn ta tra

khảo.
Trới đây, Hàn Tử Kỳ không còn có thể kiềm chế nổi tính khí quật cường, bất khuất, tròn xoe đôi mắt hét:
- Nói nhảm. Ta đã nói với ngươi ta không có bản đồ "Phù ảnh cung" trong mình, làm thế nào giao nộp cho hai ngươi được.
Cậu bé "hừ" một tiếng, rồi nhấn mạnh:
- Nhược bằng ta có bản đồ "Phù ảnh cung" mà không trao ra, hai ngươi làm gì ta đã chứ?
Dứt tiếng, Hàn tử Kỳ nghiêng nghiêng mặt như thách đố tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ quát to:
- Ngươi to gan thật. Được rồi, bọn ta sẽ bắt ngươi đem về Luân Hồi, cung nộp cho giáo chủ. Trông ngươi tuấn tú, đúng là một đệ nhất mỹ nam tử, chắc chắn giáo chủ sẽ hài lòng.
Ngươi sẽ được giáo chủ đưa vào "Luyện hồn phòng" cho ngươi nếm lấy mùi đau khổ, ha … ha … ha. Ha ha … Hàn Tử Kỳ hét:
- Luyện hồn phòng là cái quỉ quái gì mà ta phải nếm mùi đau khổ, ngươi đừng dọa dẫm, ta không sợ đâu.
Tên sứ giả số chín cất tiếng cười khà:
- Bé con ngu ngốc! Ngươi không sợ ư? Ta nói trước cho ngươi biết. Luyện hồn phòng là một lạc cảnh ngày đêm bất tận, vào đó con người sẽ biến thành con thú, hùng hổ, hung hăng cho tới khi thể xác chỉ còn lại một bộ xương khô. Giáo chủ ta sẽ thu nạp tinh hoa để luyện thân pháp "Phản lão hoàn đồng". Ngươi hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ ngơ ngác không hiểu tý gì cả, nhưng đã hét:
- Nói nhảm, hãy câm ngay cái mồm thối tha của ngươi lại, ta không nghe đâu.

Ngưng lại, Hàn Tử Kỳ trợn mắt:

- Có phải hai ngươi đã hãm hại mẹ ta không?

Tên sứ giả số chín lắc đầu:

- Bọn ta không làm chuyện đó, đã có người khác tính chuyện ngàn năm cho Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi rồi. Bé con, một lần chót ta hỏi ngươi có chịu giao nộp bản đồ "Phù ảnh cung" cho bọn ta hay còn chờ ta động thủ.

Hàn Tử Kỳ sôi giận bất giác vỗ tay vào áo hất mặt:

- Đừng lảm nhảm. Bản đồ "Phù ảnh cung" hiện đang ở trong mình ta, hãy bước tới mà lấy.

Tên sứ giả số chín tưởng thật quát:

- Trao cho ta!

Lời chưa dứt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín đã tới gần Hàn Tử Kỳ, vươn năm ngọn trảo bén nhọn vỗ vào người cậu bé, nhằm thượng trung hạ bàn nhanh như chớp.

Vốn đã đề phòng từ trước, Hàn Tử Kỳ "hừ" nhạt một tiếng, dịch sang bên trái năm thước, tránh khỏi năm ngọn trảo quỉ quái của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.

Hụt chiêu đầu, tên sứ giả Luân Hồi giáo ngạc nhiên, trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, kêu lên:

- A! Thế ra võ công của ngươi cũng khá đấy, nhưng hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Vươn mười ngọn trảo ra cong cong như mười cái móc sắt, bằng một thân pháp quỉ dị, tên sứ giả số chín vỗ vào mười huyệt đạo trên khắp thân mình Hàn Tử Kỳ nhanh không kịp thấy.

Hàn Tử Kỳ kinh hài lại sử dụng ngay thân pháp "nguy nguy cấp cấp" của Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi đã truyền cho từ lâu, thân ảnh

như chiếc bóng mờ luồn tuột ra khỏi vùng trảo của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.
Tên sứ giả số chín lại "A" một tiếng ngạc nhiên, phất hữu chưởng đánh ngang qua.
Hàn Tử Kỳ trụ lại thân hình cất ngọn chưởng bé nhỏ lên xuất mười thành xuất chiêu tuyệt truyền "Xạ tinh lạc nhạn" chống trả.
Bốp!
Hàn Tử Kỳ lảo đảo tháo lui về phía sau ba bốn bước, cánh tay tê chồn như vừa bị sét đánh.
Dĩ nhiên, nội lực của cậu bé còn kém hơn tên sứ giả Luân Hồi giáo một bậc.
Hàn Tử Kỳ nghĩ nhanh:
- Hiện nay ta chưa phải là đối thuủ của tên sứ giả quỉ quái này, nếu ta tiếp tục giao tranh chắc chắn sẽ bị bọn chúng bắt giải về Luân Hồi giáo cho ả giáo chủ luyện phép "Phản lão hoàn đồng", hậu quả chưa biết rồi sẽ ra sao, chi bằng ta dùng kế "Dĩ đào vi thượng" thoát nạn, sau này gặp lại sẽ hay.
Thầm tính xong, thình lình Hàn Tử Kỳ hét to một tiếng, cất ngọn chưởng lên vỗ ngay đỉnh đầu tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín cất tiếng cười ha há, không đỡ chưởng mà dịch ngang một thước, vươn năm ngọn trảo bén nhọn cấu vào người Hàn Tử Kỳ.
Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín vừa xuất thủ, đột ngột Hàn Tử Kỳ thu hồi ngọn chưởng, quay mình phóng chạy như bay dọc theo bờ suối.
Cậu bé vượt ngang con suối chui vào cánh rừng lá cành rậm rạp ẩn trốn.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quát:

- Ngươi chạy đi đâu!

Hắn lao tới vươn năm ngọn trảo vỗ vào lưng Hàn Tử Kỳ, nhanh như chớp.

Soạt!

Vạt áo phía sau lưng Hàn Tử Kỳ bị vỗ trúng đứt mất một mảnh khá to rơi ngay xuống đất.

Cậu bé kinh hoàng vừa quay mình lại thì một đạo kình cũng vừa ào tới không còn có phương cách nào tránh né hay chống đỡ kịp nữa.

Binh!

Hàn Tử Kỳ ré lên một tiếng rơi ngay xuống suối, dòng nước cuồn cuộn cuốn đi.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 2
Thiên Tàn Phủ

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, Hàn Tử Kỳ mở mắt ra trông thấy mình đang nằm trong cái hốc đá cạnh bờ suối nước chảy ào ào.

Cậu bé lóp ngóp chui ra ngoài tìm chỗ leo lên bờ, nghe trong mình ê ẩm, nhức nhối nhưng biết rõ mình không bị trọng thương trong lòng thầm mừng rỡ.

Trời đã tối từ lâu, vầng trăng vừa lên, ánh trăng lọt qua lá cành soi sáng lờ mờ.

Đây là một khu rừng rậm cách Hàn Sơn trang rất xa, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn quanh, bất giác rơi hai giọt nước mắt.

Cậu bé cất tiếng run run:

- Mẹ ơi! Mẹ còn sống hay đã chết? Con biết tìm mẹ ở nơi nào? Kẻ thù nào giết mẹ?

Thẫn thờ một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ đưa tay gạt nước mắt, rồi lững

thững bước vào trong cánh rừng già.
Cậu bé đi mãi cho tới khi vầng trăng đã lên đỉnh đầu nghe trong người mỏi mệt, ngồi tựa lưng vào một gốc cây cổ thụ định làm một giấc, sáng mai sẽ lên đường.
Hàn Tử Kỳ toan nhắm mắt chợt nhận ra cách đó khoảng hai mươi trượng có một cái hang, phía ngoài là vách đá có nhiều đốm sáng xanh rờn lạnh lẽo.
Nhìn kỹ những đốm xanh rờn kia, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:
- Ồ, Ma hoa!
Thực vậy, những đốm sáng xanh rờn kia chính là những chiếc sọ người lâu năm tháng gió mưa, biến thành đóa Ma hoa trông qua ai ai cũng phải khiếp sợ.
Hàn Tử Kỳ nghe rờn rợn cả xương sống, trước đây, cậu bé có nghe Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi nói về chuyện Ma hoa nhưng chưa trông thấy lần nào, giờ lại xuất hiện ở trong cánh rừng này.
Hàn Tử Kỳ đứng dậy bước tới gần đến xem. Có tất cả mười một đóa Ma hoa. Dĩ nhiên mười mấy đóa Ma hoa này là bọn người thám hiểm hoặc đi tìm tung tích bí kíp, kỳ thư tới đây bị giết chứ chẳng sai.
Nhưng ai đã giết họ? Tất nhiên trong cánh rừng này có người nên bọn họ mới lâm nạn.
Ngẫm nghĩ một lúc, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn qua cái hang. Bất chợt, cậu bé nhận ra trên cửa hang có ba chữ viết bằng chỉ lực.
Hàn Tử Kỳ nhìn ba chữ kia, bật kêu:
- Thiên Tàn Phủ! Ồ! Thì ra nơi đây là chỗ ẩn náu của Thiên Tàn Quái Tẩu, nghe nói lão quái nhân này đã tuyệt tích từ lâu.
Hàn Tử Kỳ nghe mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi kể lại, hai mươi năm trước Thiên Tàn Quái Tẩu là một đại cao thủ đã gây khủng khiếp trong hai đạo hắc bạch trên chốn giang hồ. Trận ác chiến tại ngọn núi Hôi nhạn phong, lão nhân đã sát hại trên một trăm cao thủ, hơn một trăm người bị thương, riêng lão nhân không hề hấn gì. Nhưng sau đó chẳng hiểu sao đột nhiên lão nhân biến mất, nên chốn giang hồ không một ai tìm gặp lão nơi đâu cả. Có người cho lão đã chết, cũng có người bảo lão đi tìm bí pháp trừng sinh sống lâu gây họa cho mọi người, nay không ngờ lão lại xuất hiện trong cánh rừng này.
Bẩm sinh vốn là một đứa bé thông minh, cang trường, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Ta hãy vào phía trong xem có lão nhân hay không?
Hàn Tử Kỳ từng bước tiến vào cánh cửa tò vò Thiên Tàn Phủ.
Từng trận gió lạnh buốt người từ phía trong hang động thốc ra. Hàn

Tử Kỳ vận chân khí chống lại hàn tà xâm nhập vào cơ thể.
Vào trong hang động khoảng vài trượng, ánh sáng lờ mờ, lắng tai nghe không có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ chầm chậm bước tới.
Tiến vào thêm khoảng một trượng, thình lình bên tai Hàn Tử Kỳ nghe tiếng quát chấn động khắp cả hang động:
- Đứng lại!
Tiếng quát quá to khiến Hàn Tử Kỳ phải giật mình ngưng bước tức khắc. Phía trong hang động mập mờ. Hàn Tử Kỳ vận nhỡn lực tinh vi nhìn vào.
Cậu bé trông thấy một lão quái nhân râu tóc bạc phơ, mắt sáng như hai ngọn đèn, mình mặc trường xám vá nhiều nơi, ngồi trên chiếc bồ đoàn dưới lát cỏ khô.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, lão quái nhân lại quát:
- Ngươi phải chết!
Đạo kình lạnh lẽo từ ngọn chưởng lão quái nhân ào tới Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ giật mình dịch sang trái ba thước tránh đạo kình lạnh buốt đó.
Cậu bé vô cùng kinh hãi. Từ chỗ bồ đoàn tới cậu bé khoảng trăm trượng, đạo kình vừa rồi nặng như chiếc búa đồng, công lực của lão quái nhân quả nhiên quỉ thần cũng kinh sợ.
Hàn Tử Kỳ đứng nhìn lão quái nhân râu tóc bạc phơ chưa nói được lời nào.
Rọi cặp mắt thần vào mặt Hàn Tử Kỳ như quan sát, lão quái nhân râu tóc bạc phơ trầm giọng:
- Tiểu tử, ngươi là ai, tại sao dám xông vào Thiên tàn phủ của lão phu giữa đêm khuya?
Hàn Tử Kỳ chắp tay cung kính:
- Thưa lão tiền bối, vãn bối là một đứa bé giang hồ lang bạt, đi đêm lạc bước vào cánh rừng này, định tìm chỗ nghỉ ngơi, không biết có bậc cao nhân nhàn ẩn, nên đã làm kinh động giấc ngủ, xin lão tiền bối lượng thứ cho.
Lão quái nhân râu tóc bạc phơ hừ lạnh như tiếng kèn ma:
- Tiểu tử, trước khi vào Thiên Tàn phủ ngươi có trông thấy đám khô lâu nằm ngoài vách đá hay không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Thưa lão tiền bối, tiểu bối trông thấy tất cả có mười một đóa Ma hoa, đó là hài cốt của các nạn nhân bị giết.
Lão quái nhân râu tóc bạc phơ quát to:
- Nói nhảm, bọn chúng to gan lớn mật dám tới đây xâm phạm vào vùng đất cấm, nên lão phu trừng phạt bọn chúng đấy.

Lão hỏi:
- Tiểu tử! Ngươi biết lão phu là ai không?
Giọng nói của lão quái nhân hằn học như đang nổi giận. Hàn Tử Kỳ không biết phải đáp ứng thế nào cho ổn, cứ mãi do dự.
Lão quái nhân râutóc bạc phơ nổi giận quát:
- Ngươi có nghe chưa? Lão phu hỏi ngươi có biết ta là ai không?
Hàn Tử Kỳ sợ hãi đáp mau:
- Thưa lão tiền bối! Nếu tiểu bối không lầm, lão tiền bối chính là Thiên Tàn Quái Tẩu tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ gần hai mươi năm về trước.
- Ha ha ... ha ha ... ha ha ha ...
Tiếng cười của lão quái nhân chấn động khắp cả động phủ, gió hốt ào ào, cát bụi trên trần tuông xuống mịt mù.
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm vội vàng vận khí chân ngươn chống lại âm thanh chực xé nát cả màng tai và hàn tà xâm nhập vào cửu khiếu.
Lát sau, lão quái nhân thôi cười nhìn Hàn Tử Kỳ, ánh mắt sáng như hai ngọn đèn, trầm giọng:
- Tiểu tử! Ngươi đã biết danh hiệu của lão phu thì chết càng sớm. Ngươi có hiểu ra sao không?
Hàn Tử Kỳ rùng mình mấy cái, nhưng vẫn giữ sự bình tĩnh nhìn lão quái nhân:
- Tiểu bối còn bé con, trí óc thô thiển, xin lão tiền bối chỉ giáo cho.
Lão quái nhân chính là Thiên Tàn Quái Tẩu cất giọng trầm khiếp:
- Tại vì luật lệ của Thiên Tàn phủ, kẻ nào biết được danh hiệu của lão phu thì phải chết ngay. Ta không muốn kẻ đó còn sống trở lại giang hồ tiết lộ tung tích của ta, để cái lũ bại hoại tới đây phá quấy. Cái đạo lý đó ngươi đã hiểu rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ khiếp hãi, nhủ thầm:
- Xem ra lão Thiên Tàn Quái Tẩu này là một nhân vật nửa chánh nửa tà, tâm tính cổ quái chưa thấy bao giờ, phần vì luật lệ của Thiên Tàn phủ nhất định lão sẽ giết chết ta chứ chẳng không đâu. Tánh mạng ta tới đây đã hỏng thật rồi.
Thoắt một cái Thiên Tàn Quái Tẩu đã đứng sững trước mặt Hàn Tử Kỳ, thân pháp của lão vô cùng quái dị, nhanh đến không kịp thấy.
Hàn Tử Kỳ nhận ra Thiên Tàn Quái Tẩu chân trái cụt tới gối, chẳng hiểu lão sử dụng thân pháp gì lại kỳ diệu đến thế.
Quét luồn mắt sáng như hai ngọn đèn, rọi khắp trên thân hình Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu gật gù:
- Xem qua căn cốt của ngươi quả phi phàm, đúng là một kỳ hoa của võ lâm, giết đi rất uổng, nhưng vì luật lệ Thiên Tàn phủ xưa nay là

vậy, lão phu không thể nào tha thứ cho ngươi được. Hãy nhắm mắt lại cho ta hóa kiếp.
Hàn Tử Kỳ nổi giận:
- Lão tiền bối muốn giết cứ động thủ, tiểu bối nhắm mắt lại làm chi chứ.
Thiên Tàn Quái Tẩu quát to:
- Ngươi phải chết, nhưng trước khi ngươi chết lão phu cần biết ngươi là hậu duệ của môn phái nào, bảo trang nào, nói mau!
Hàn Tử Kỳ thành thực:
- Tiền bối là độc tử của Trang chủ Hàn Khuất Thân, mẹ là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, không thuộc môn phái nào cả.
Thiên Tàn Quái Tẩu bật kêu lên một tiếng quái gở, trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc rồi hạ thấp giọng:
- Hàn đại hiệp và Tố Thần Phi cô nương hiện nay thế nào?
Hàn Tử Kỳ chợt rơi nước mắt:
- Phụ thân tiểu bối biệt tích từ lâu, còn mẫu thân vừa thất lạc không biết còn sống hay đã chết. Hàn sơn trang lại bị bọn ác ma đốt phá, tiểu bối không nơi nương tựa lang thang tới đây để gặp lão tiền bối ...
Thiên Tàn Quái Tẩu bật "ồ" lên một tiếng nhìn kỹ gương mặt Hàn Tử Kỳ, chợt kêu lên:
- Tiểu tử, ngươi đã trúng nhằm Tàn phế chưởng của bọn Luân Hồi giáo rồi, nội trong ba ngày ngươi sẽ biến thành một gã cùi hủi, không còn thần đan nào trị nổi đâu.
Hàn Tử Kỳ hoảng hốt:
- Lão tiền bối, Tàn phế chưởng độc hại đến thế sao?
Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:
- Ngươi là một kẻ hậu sinh vừa ra chốn giang hồ nên không hiểu. Năm xưa ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã sử dụng chiêu Tàn phế chưởng sát hại vô số cao thủ võ lâm, ai nghe tới tên cũng đều khiếp mật, bay hồn, kẻ trúng nhằm sẽ bị cùi hủi tàn phế dung mạo, đau đớn cùng cực chỉ trong vòng một năm sau thịt xương sẽ rã ra mà chết.
Hàn Tử Kỳ vô cùng khiếp đảm than thầm:
- Mẹ ơi! Con sắp chết. Con không còn tìm mẹ được nữa, xin mẹ tha cho con cái tội bất hiếu của con.
Hàn Tử Kỳ rơi hai giọt nước mắt thương tâm.
Bỗng Thiên Tàn Quái Tẩu nói:
- Niệm tình cố nhân, lão phu phá lệ một lần, lão phu không giết ngươi. Ngươi gặp ta đó là mệnh trời chưa dứt ngươi vậy. Hãy theo ta!

Loáng một cái Thiên Tàn Quái Tẩu đã tịnh tọa trên chiếc bồ đoàn lát cỏ khô.
Thân pháp của lão nhân chưa từng trông thấy bao giờ. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm trong bụng, chẳng hiểu Thiên Tàn Quái Tẩu có dụng tâm gì, nhưng vẫn bước tới gần ...
Hự ... hự ...
Hàn Tử Kỳ bị Thiên Tàn Quái Tẩu điểm huyệt ngã lăn ra nằm bất động, cậu bé tròn xoe đôi mắt nhìn lão nhân ấp úng:
- Lão tiền bối ...
Thiên Tàn Quái Tẩu quát:
- Đừng lảm nhảm, hãy nằm im đó cho lão phu.
Thò tay ra phía sau chiếc bồ đoàn, lôi ra một chiếc hộp màu đen, lấy hai viên thuốc cùng màu đen. Thiên Tàn Quái Tẩu dùng chỉ lực vạch miệng Hàn Tử Kỳ, búng cho linh đan trôi tuốt xuống vực đan điền, kế đó lão nhân vươn tay điểm trên khắp thân người cậu bé.
Chốc lát Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận lửa đốt cháy cả tâm can, bèn kêu lên:
- Lão tiền bối ...
Thiên Tàn Quái Tẩu quát:
- Đừng lộn xộn, hãy nằm yên đó cho lão phu.
Lão quái nhân vẫy tay một cái bảo:
- Hãy vận khí chân âm truyền khắp ngủ tạng lục phủ cho mau.
Hàn Tử Kỳ cử động thân mình, toan ngồi dậy, nhưng hai tay hai chân vẫn còn tê cứng, cậu bé hiểu ngay Thiên Tàn Quái Tẩu chỉ giải các huyệt trên thân mình, tất cả vẫn còn bị bế tắt.
Trận lửa đốt tâm can mỗi lúc càng thêm dữ dội. Hàn Tử Kỳ gấp rút vận khí chân âm xung vào nội tạng trấn bớt trận lửa vô hình khủng khiếp kia.
Khoảng chừng uống cạn một bình trà, chợt Hàn Tử Kỳ nghe một cơn đau nhức xé cả tâm can, mồ hôi tháo ra ướt đẫm mình, hơi thở hổng hộc, cuối cùng ói ra một vũng nước đen sì, vô cùng hôi hám, cậu bé chỉ kêu lên một tiếng rồi ngất lịm đi...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 3
Họa Trung Hữu Phúc

Đến khi ánh nắng ban mai vừa lọt vào trong hang động, đúng lúc Hàn Tử Kỳ cũng vừa mở mắt ra.
Cậu bé đứng lên cảm thấy trong người sảng khoái lạ lùng, trải qua một đêm, chẳng những bệnh đã lành lại mà còn gia tăng thêm nội lực nữa.
Hàn Tử Kỳ vô cùng hoan hỉ đưa mắt nhìn qua, trông thấy Thiên Tàn Quái Tẩu đã tỉnh giấc tự bao giờ, vẫn tịnh tọa trên chiếc bồ đoàn lát cỏ khô.
Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực cung kính:
- Tiểu bối xin vạn tạ công ơn cứu mạng của lão tiền bối, ân đức này trọn đời không dám quên.
Thiên Tàn Quái Tẩu khoát tay:
- Tiểu tử đừng đa lễ. Lão phu cứu ngươi chẳng cần kể tới công ơn cũng chẳng cần ngươi phải nhớ, ta chỉ cần ngươi làm một chuyện. Ngươi nghĩ thế nào?
Hàn Tử Kỳ vẫn một mực cung kính:
- Lão tiền bối là đại ân nhân của tiểu bối, lão tiền bối cần sai bảo chuyện gì xin cứ nói ra.
Lặng đi một lúc, Thiên Tàn Quái Tẩu cất giọng ai oán:
- Lão phu có hai mối tử thù cần phải trả, chẳng hiểu ngươi có khứng chịu chăng?
Hàn Tử Kỳ khẳng khái:
- Tiểu bối xin bái lãnh, dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng quyết chẳng từ nan.
Thiên Tàn Quái Tẩu gật gật đầu tỏ sự hài lòng, giọng lão nhân càng thêm ai oán:
- Lão phu có hai mối thù chưa trả được, lòng ta canh cánh từ mười mấy năm qua rồi.
Ngươi hãy giết bọn chúng cho ta trước khi ta nhắm mắt lìa cỏi đời.
Ồ ra lão tiền bối này có mối thù không đội trời chung, có lẽ hung thủ đã chặt cụt chân lão chứ chẳng còn ai nữa. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm như thế, liền hỏi:
- Thưa lão tiền bối, bây giờ tiểu bối phải giết ai?
Thiên Tàn Quái Tẩu nghiến răng:
- Ngươi hãy giết chết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma, chính hai tên này đã chặt chân ta. Ngươi có bằng lòng không?
Hàn Tử Kỳ cương quyết:
- Tiểu bối xin bái lãnh, tiểu bối sẽ giết Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt

Hồ và lão đại ma đầu đó rửa hận cho lão tiền bối.
Chợt cậu bé hỏi:
- Lão tiền bối, tiểu bối mạo muội xin được hỏi, có phải ả Ngọc Diện Ma Cơ trước đây là nội thê của lão tiền bối không?
Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:
- Ngươi đóan không sai, Ngọc Diện Ma Cơ trước đây là nội tướng của lão phu, đã từng chung sống với lão phu tại Thiên nhai bên cạnh Động đình hồ suốt một năm trời, tình nghĩa sâu hơn biển, nặng tày non, nhưng ...
Hàn Tử Kỳ hỏi mau:
- Lão tiền bối, rồi sau đó thế nào?
Giọng nói của Thiên Tàn Quái Tẩu càng thêm bi oán:
- Trong suốt thời gian đó, lão phu đã truyền dạy võ công lẫn nội lực ba mươi năm cho ả, với kỳ vọng sau đó sẽ cùng tái xuất giang hồ khử trừ những tên bại hoại, nào ngờ tính nết của ả hoang dâm vô độ, ta đã từng tha thứ ả rất nhiều lần, cho ả ăn năn hối ngộ, nhưng hỡi ơi ...
Tới đây Thiên Tàn Quái Tẩu vụt ngưng đi, hình như trong lòng lão đang đau thương cùng cực...
Hàn Tử Kỳ không dám hỏi, chỉ nhìn Thiên Tàn Quái Tẩu chờ đợi. Lúc sau Thiên Tàn Quái Tẩu tiếp:
- Lão phu không ngờ ả tính nào tật nấy, vẫn tiếp tục con đường tội lỗi, lại còn thông đồng với Bắc Khuyết Thần Ma phục rượu cho ta say bất tỉnh, rồi chặt chân ta như ngươi đã thấy, sau đó lại còn đầu độc ta bằng kịch độc “Tàn chi tán cốt”.
Hàn Tử Kỳ kêu lên:
- Quả là ác phụ.
Thiên Tàn Quái Tẩu gật đầu:
- Không sai. Đến khi lão phu tỉnh lại thấy mình đang nằm trong một cánh rừng già, chính là khu rừng này, ta nhờ có linh đan “Truy xu bách độc” và nội lực thâm hậu mới tống nổi kịch độc kia ra ngoài, sống tới ngày nay. Mười mấy năm ở trong Thiên Tàn phủ này, lòng ta luôn nghĩ đến mối hận thù, chưa trả xong chưa đành nhắm mắt, nhưng vì tàn phế ta không thể nào di chuyển xa được để giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma, nên cam đành nuốt hận cho tới bây giờ...
Nhìn Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu đổi giọng:
- Nay duyên trời khiến xui ngươi đến đây, lão phu xem ngươi cốt cách phi thường, đúng là một đóa kỳ hoa của võ lâm sau này, chỉ có ngươi mới giúp được ta trả nổi mối hận thù mãi canh cánh trong lòng

ta chẳng giây phút nào yên được.
Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực:
- Tiểu bối xin bái mạng. Tiểu bối thề sẽ giết cho bằng được ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, đền đáp phần nào công ơn cứu mạng của lão tiền bối vừa rồi.
Thần sắc trên gương mặt Thiên Tàn Quái Tẩu hiện lên nét hoan hỉ hết sức hài lòng:
- Tiểu tử, ngươi hãy còn quá trẻ, hiện nay nội lực chẳng có được là bao, võ công hãy còn thô thiển, nếu ngươi ra chốn giang hồ đương đầu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hay lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma chẳng khác nào đem trứng chọi đá, ngươi hãy lưu lại Thiên Tàn phủ này khoảng hai năm ta sẽ truyền cho ngươi ba chiêu "Hàng ma nhất thức".
"Hàng ma nhị thức" và "Hàng ma tam thức" mới có thể tạm thời đối đầu với bọn giang hồ được.
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Tiểu bối sẽ tận tâm, tận lực tập luyện võ công đặng giết chết cặp gian phu dâm phụ kia trả thù cho lão tiền bối, dù có tan thây nát cốt cũng không sờn lòng.
Thiên Tàn Quái Tẩu bật khen:
- Tốt, trong hai năm nay lão phu sẽ gom bí pháp cho ngươi có ba mươi năm nội lực, nhưng vẫn chưa đủ đâu, sau khi ngươi ra chốn giang hồ cần phải tìm dị phẩm hoặc gặp kỳ duyên, luyện chiêu Hàng ma tam thức, mới có thể đối diện với ả Ngọc Diện Ma Cơ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma được. Ngươi hãy ghi nhớ lời ta dặn.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp trả lời, bỗng nhiên Thiên Tàn Quái Tẩu đổi giọng quát to:
- Tiểu tử, nếu ngươi thấy sứ mạng của lão phu quá khó khăn nguy hiểm, hãy mau mau rời khỏi Thiên Tàn phủ này, đừng đứng đó làm bẩn mắt ta.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi nhủ thầm:
- Quả nhiên lão tiền bối này là một nhân vật nửa tà, nửa chánh, tâm tánh thất thường, khi đã nổi giận lên ta không nên làm nghịch ý lão, có lẽ lão đang nghi ngờ ta hứa hẹn dối trá bởi ta và lão chưa có tình nghĩa gì để có thể tin là ta dám hy sinh cho lão, ta phải tìm cách hóa giải tình trạng này.
Thầm nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ càng tỏ ra cung kính hơn trước:
- Tiểu bối đã hứa sẽ tận tâm tận lực hoàn thành sứ mạng lão tiền bối đã phó thác, nhưng lão tiền bối vẫn còn hoài nghi, tiểu bối xin thỉnh cầu một điều.

Lừ cặp mắt sáng như hai ngọn đèn nhìn Hàn Tử Kỳ, Thiên Tàn Quái Tẩu gằn giọng:
- Ngươi thỉnh cầu lão phu điều gì hãy nói ra mau!
Hàn Tử Kỳ thành khẩn:
- Hiện nay song thân của tiểu bối không hiểu chết sống lẽ nào, tiểu bối là một đứa trẻ bơ vơ lạc lỏng, không nơi nương tựa, tiểu bối xin thỉnh cầu được làm nghĩa tử của lão tiền bối, chẳng hiểu lão tiền bối có nhủ lòng thương hại khứng chịu cho chăng?
- Ha ha ... ha ha ha ... Ha ha ...
Thiên Tàn Quái Tẩu gióng lên tràng cười chấn động, gió hốt ù ù, bụi cát tung mù trong hang động, khiến cho Hàn Tử Kỳ phải khiếp thầm, nhưng chưa rõ duyên cớ nào khiến lão nhân trổ loạt cười quái gở như thế. Cậu bé đứng yên đợi chờ.
Chấm dứt tràng cười quái gở, Thiên Tàn Quái Tẩu nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng ôn nhu:
- Tiểu tử, ngươi quả là một đứa bé thông minh tuyệt đỉnh, ngươi đã điểm trúng trái tim của lão phu, thỉnh cầu của ngươi là chánh đáng lẽ nào ta lại từ chối hay sao.
Hàn Tử Kỳ vội quỳ sụp xuống hô to:
- Nghĩa tử xin bái lễ cùng nghĩa phụ.
Cậu bé lạy đủ chín lạy, rồi vẫn còn quỳ đó không dám đứng lên.
Phất cánh tay nâng Hàn Tử Kỳ đứng lên, Thiên Tàn Quái Tẩu vui vẻ:
- Hài nhi chớ nên đa lễ. Vừa rồi lão phu đã thử thách ngươi, không ngờ ngươi là một trang nam tử chí khí, can trường, đạo nghĩa, ta rất an tâm. Ngươi hãy ở lại đây hai năm như lời ta đã nói.
Hàn Tử Kỳ xúc động rơi hai giòng nước mắt, trong lòng cảm kích khôn cùng. Cậu bé không ngờ Thiên Tàn Quái Tẩu, một nhân vật tính tình cổ quái lại có lòng nhân như thế.
Trỏ tay về phía sau hang động, Thiên Tàn Quái Tẩu bảo Hàn Tử Kỳ:
- Phía sau đã có thạch trì nước đầy quanh năm, lúc khát hài tử hãy múc uống không cần phải đi tìm suối, chung quanh hồ lại có rất nhiều nấm bách niên lúc đói ngươi hãy lấy mà ăn, thỉnh thoảng ngươi vào cánh rừng phía trước Thiên Tàn phủ săn một vài con thú đem về làm lương thực phòng khi lúc gió mưa tâm tả. Ngươi hãy cố gắng luyện ba chiêu rồi sẽ ra chốn giang hồ.
Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực:
- Hài tử xin tuân lời nghĩa phụ.
Thiên Tàn Quái Tẩu buông tiếng thở mạnh như vừa trút đi một mối ưu tư đã chồng chất trong lòng qua nhiều năm tháng:
- Bây giờ hài nhi hãy ra phía sau lo mọi việc, lão phu cần phải nghỉ

ngơi một lúc rồi sẽ gặp lại ngươi sau.
Dứt lời, Thiên Tàn Quái Tẩu nhắm mắt lại, tịnh thần. Hàn Tử Kỳ bước ra phía sau hang động bắt đầu việc luyện võ công.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 4
Phò Nguy Cứu Khổ

Trên lưng con xích long câu sắc lông màu huyết dụ, đỏ như màu máu sậm là một gã thiếu niên tuổi trạc mười bảy, mười tám mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ. Gã thiếu niên buông lơi dây cương cho ngựa đi chầm chậm, đôi mắt ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp của buổi sáng mùa xuân.
Lòng cảm khái, gã thiếu niên vận lam y cất tiếng ngâm nga hai câu thơ của đại thi hào Lý Bạch:
“Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu
Cổ lai chinh chiến kỹ nhân hồi.”.
Tạm dịch:
“Say ngủ sa trường đừng vội trách
Xưa nay chinh chiến có ai về.”.
Gã thiếu niên lam y ngâm dứt, thìn lình nghe có tiếng la quát phía bên kia ngọn đồi thấp.
Gã giật mình, ngồi thẳng người lên, hướng sang phía đó, vận thính lực nghe ngóng.
Rõ là nơi đó có một số đông người đang giao tranh với một cô gái không sai.
Gã thiếu niên vận lam y lẩm bẩm:
- Ta hãy may tới đó xem chuyện gì xảy ra.
Gã giục con Xích long câu lên đỉnh đồi rồi đưa mắt nhìn xuống thung lũng.
Trên bãi cỏ xanh rộng lớn, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đang vây đánh một ả thiếu nữ mặt mày xấu xí, tình thế nàng sắp sa cơ.
Chẳng chút chậm trễ, gã thiếu niên vận lam y bay ngựa xuống thung lũng, tới gần chỗ ba người đang giao đấu, hét:
- Dừng lại!
Mồm hét, chàng vừa rời khỏi lưng ngựa phóng tới đấu tràng.
Hai tên sứ giả Luân Hồi nghe tiếng hét xé không gian giật mình thu

hồi giới đao, đưa mắt nhìn xem đó là ai, bỗng cả hai tên cùng bật "ồ" lên một lượt.
Ả thiếu nữ xấu xí cũng thu hồi trường kiếm đưa mắt nhìn gã thiếu niên vận lam y, bất giác thân hình nàng rúng động.
Nhìn kỹ gương mặt hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, gã thiếu niên vận lam y bật thốt:
- Ồ! Hai tên đệ cửu, đệ thập Luân Hồi giáo đây, quả là không tìm mà gặp.
Thực vậy, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chính là đệ cửu sứ giả và đệ thập sứ giả không sai.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số chín trên ngực nhìn gã thiếu niên vận lam y, cất giọng ồm ồm:
- Hàn Tử Kỳ? Hoá ra là ngươi đó sao?
Gã thiếu niên vận lam y chính thực là Hàn Tử Kỳ, lạnh lùng:
- Ngươi có đui chưa, không là ta thì còn là ai nữa chứ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín trợn cặp mắt quỷ:
- Tiểu tử! Hãy mau mau giao nộp bản đồ "Phù ảnh cung" cho bọn ta, ta sẽ niệm tình tha chết cho ngươi lần này.
Hàn Tử Kỳ nghiến răng:
- Trái lại, tiểu gia gia sẽ giết hai ngươi trả mối hận năm xưa hai ngươi đã đánh ta rơi xuống dòng suối. Bây giờ hia ngươi chuẩn bị chết cách nào, nói mau!
Tên sứ giả số mười quay sang tên sứ giả số chín:
- Cửu huynh, dài dòng với gã tiểu quỉ làm chi bận lòng, hãy để cho đệ bắt gã.
Nhìn ánh mắt sáng tợ hai vì sao của Hàn Tử Kỳ, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quay lại đồng bọn:
- Thập đệ hãy thận trọng, xem ra gã tiểu tử đã khác hơn xưa rất nhiều, có lẽ võ công của gã rất cao thâm, cặp mắt gã đã cho ta biết điều đó.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười trấn Âm Nghi:
- Cửu huynh, hãy an tâm, chỉ trong vòng ba chiêu đệ sẽ bắc được gã giải về Luân Hồi giáo nộp cho cung chủ, chúng ta sẽ lãnh thưởng một vạn lạng vàng ròng như cung chủ đã ra lệnh.
Không đợi đồng bọn nói thêm lời nào, tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười lướt tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ. Hắn ồm ồm giọng:
- Tiểu tử! Ngươi định lẽ nào, bó tay chịu tội hay chờ bản sứ giả động thủ bắt ngươi?
Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:
- Đừng lải nhải cái mồm. Hôm nay tiểu gia sẽ chặt một cánh tay

ngươi trả thù xưa, sau đó sẽ tới Luân Hồi cung hỏi tội ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười giận dữ quát:
- Tiểu quỉ muốn chết!
Hắn vung thanh giới đao điểm vào tám huyệt trên mình Hàn Tử Kỳ nhanh tợ chớp.
Một tiếng động thanh thao, Hàn Tử Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, rung tay một cái.
Một chùm kiếm ảnh vọt ra ngoài một trượng chặn thanh giới đao của đối thủ.
Xoảng ... xoảng ...
Kiếm ảnh đao quang chợt tắt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười lui lại ba bốn bước trố cặp mắt kinh dị nhìn Hàn Tử Kỳ. Hắn không ngờ võ công chàng giờ đây lại cao thâm như thế.
Nhưng liền đó, song phương cùng lượt sáp tới, kiếm đao chạm nhau xoang xoảng, từng chùm tia lửa chớp lóe mỗi lúc càng thêm dữ dội hơn.
Qua mười hiệp, đột nhiên tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười kêu “oái” một tiếng, cánh tay phải lẫn với đao bay ra ngoài, máu trên vai tuôn ra lai láng, lảo đảo tháo lui ngoài trường.
Tên sứ giả số chín hốt hoảng lướt tới vươn tay điểm huyệt cầm máu cho đồng bọn, lấy linh đan bôi vào rồi xé một mảnh áo rịt vết thương.
Hắn đưa tên đồng bọn ra ngoài xa, quay lại trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, rít giọng căm thù:
- Tiểu quỉ, món nợ máu này sè có một ngày nào đó bọn ta trả lại trên mình ngươi gấp trăm lần hơn nữa.
Lời vừa dứt, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín liền cắp lấy đồng bọn phóng sang ngọn đồi mất dạng.
Chờ bọn sứ giả đi rồi, thiếu nữ xấu xí bước tới gần Hàn Tử Kỳ, chắp tay trước ngực cất giọng oanh vàng:
- Tiểu muội xin đa tạ công tử cứu nguy của Hàn công tử, trọn kiếp này muội chẳng dám quên.
Hàn Tử Kỳ khoát tay:
- Cô nương chớ nên đa lễ, trong lòng tại hạ bất an, chuyện trên đường hành hiệp tương trợ lẫn nhau là thường sự, cô nương đừng quan tâm làm chi.
Chàng nhìn nàng:
- Tại hạ xin được hỏi mỹ danh của cô nương là gì, để cho tại hạ dễ dàng xưng hô.
Ngập ngừng phút giây, cô gái xấu xí đáp:

- Tiện danh của tiểu muội là Xú diện Nữ. Hàn công tử hãy gọi như thế.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Xú diện Nữ ư? Đây chỉ là biệt danh, tại hạ muốn biết danh tánh của cô nương.
Như có điều gì uẩn khúc trong lòng. Xú diện Nữ lắc đầu:
- Hàn công tử thứ cho, hãy gọi tiểu muội là Xú diện Nữ được rồi, còn danh tánh thì ...
Nàng ngừng lại không nói nữa. Hàn Tử Kỳ lấy làm lạ liền phóng tới:
- Tại hạ xem qua hình dáng của Xú cô nương phải là một vị tiểu thư trâm anh, đài các nhưng chẳng biết tại sao ...
Tới đây Hàn Tử Kỳ vụt im đi không tiếp thêm lời. Chàng muốn nói với hình dạng yêu kiều diễm lệ đó nàng phải là một trang quốc sắc, thiên hương, tại sao lại là một cô gái có bộ mặt xấu xí như thế nhưng sợ lời mình thất thố khiến cô gái nổi giận nên chàng ngưng nửa chừng.
Chợt nghe Xú diện Nữ cười khúc khích cất giọng trong như ngọc lưu ly:
- Hàn công tử muốn nói đến bộ mặt xấu xí của tiểu muội ư? Trời sinh muội ra vốn là một ngôi sao xấu, làm thế nào trở thành một ả thiếu nữ yêu kiều diễm lệ được. Muội đành cam chịu số phận của mình thôi. Công tử thấy khó chịu lắm ư?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Tại hạ đâu dám vô lễ với Xú cô nương đến thế. Cô nương tuy không có gương mặt xinh đẹp như mọi thiếu nữ khác, nhưng cô nương có cái đẹp ở tâm hồn, giọng nói êm đềm 8 như ngọc rót, tư phong cốt cách đài trang, đó mới là viên ngọc liên thành, không có một ả mỹ nhân nào sánh kịp cô nương.
Ánh thu ba Xú diện Nữ chớp lên mấy lần, nàng cất giọng êm như mơ:
- Hàn công tử quả là một chính nhân quân tử, một trang thiếu hiệp hào hùng, xem người bằng nội tâm, không xem nơi thể xác, những lời vàng ngọc đó tiểu muội xin ghi tạc vào lòng, trọn kiếp không thể nào quên được.
Hàn Tử Kỳ từ tốn:
- Xú cô nương đã dạy quá lời rồi. Sự thực đến nay tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, thuộc hàng tiểu bối, năm xưa tại hạ nhờ mẫu thân dạy bảo hiểu biết chút ít về chuyện giang hồ, đâu dám sánh mình cùng bậc chánh nhân quân tử.
Xú diện Nữ thăm dò:
- Hàn công tử, tiểu muội mạo muội xin hỏi. Nhị vị đại nhân thuộc

danh giá hay môn phái nào, xin công tử nói cho muội được rõ, ngày sau có dịp sẽ đế bái kiến cao nhân.
Nghe Xú diện Nữ hỏi đến song thân, gương mặt đang tươi của Hàn Tử Kỳ chợt buồn thấp giọng:
- Phụ thân của tại hạ là Trang chủ Hàn sơn trang Hàn Khuất Thân, còn mẫu thân tên gọi "Tuyệt đại mỹ nhân" Tố Thần Phi, có lẽ cô nương đã nghe qua một vài lần.
Xú diện Nữ bật "ồ" lên một tiếng sửng sốt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp mắt. Phút chốc nàng lên tiếng:
- Thế ra Hàn công tử là con trai của Hàn tiền bối và Tuyệt đại nữ tiền bối đây sao?
Tiểu nữ có nghe thảm biến Hàn sơn trang, chẳng hay ...
Hiểu ngay Xú diện Nữ muốn hỏi điều gì rồi, bằng một giọng buồn buồn, Hàn Tử Kỳ thành thật:
- Phụ thân của tại hạ đã biệt vô tung tích từ lúc tại hạ còn tuổi ấu thơ, còn mẫu thân cũng biệt tích từ lâu, đến nay chẳng rõ chết sống lẽ nào, mấy tháng qua tại hạ hết sức đi tìm mà không phăng ra manh mối.
Như cảm thương tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Xú diện Nữ buông hơi thở nhẹ:
- Hàn công tử, công tử biết hung thủ nào đã đốt phá Hàn sơn trang không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Tại hạ chưa tìm ra đích thực hung thủ đốt phá Hàn sơn trang là ai, có điều chuyện này có liên hệ đến Luân Hồi giáo, tại hạ đang trên đường tìm hiểu sự thật trước khi tìm bọn chúng trả thù.
Hàn Tử Kỳ kể lại câu chuyện chàng bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín và số mười đánh rơi xuống dòng suối năm xưa cho Xú diện Nữ nghe và tiếp:
- Lúc nãy tại hạ chặt cụt cánh tay tên Luân Hồi giáo số mười là để trả mối thù năm xưa.
Hiện nay tại hạ còn ba sứ mạng trên vai. Một là đi tìm tung tích của song thân xem còn sống hay đã chết, hai là tìm hung thủ tàn phá Hàn sơn trang và bản đồi "Phù ảnh cung", thêm lời dặn dò của thân mẫu ...
Đến đây Hàn Tử Kỳ ngưng đi không nói nữa. Xú diện Nữ cũng im lặng đứng yên nhìn chàng.
Thật lâu chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ đánh tiếng:
- Xú cô nương! Quí trang của cô nương hiện ở địa phận nào. Hãy nói cho tại hạ được rõ, sau này có dịp tại hạ sẽ tới bái kiến nhị vị đại

nhân.
Xú diện Nữ giật mình lúng túg phút giây mới chịu mở lời:
- Từ buổi sơ sinh tiểu muội không rõ cha mẹ là ai, chỉ nghe dưỡng mẫu nói lại. Một sáng dưỡng mẫu đi ngang qua cánh rừng thấy muội đang nằm dưới gốc cây khóc oa oa, người thương tình bồng về nhà nuôi dưỡng cho đến lúc trưởng thành, sau đó người mắc chứng bệnh nan y, thuốc thang không chữa nổi nên đã qua đời. Muội mai táng dưỡng mẫu, cư tang ba tháng mười ngày, buồn vì cảnh cô đơn nên rong ruổi ra chốn giang hồ, đến đây bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đón chặn đòi bắt muội đem về Luân Hồi cung cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ làm tỳ nữ, kế Hàn công tử tới kịp cứu nguy, bằng không muội đã rơi vào tay bọn chúng rồi.
Hàn Tử Kỳ bâng khuâng:
- Hoàn cảnh của Xú cô nương thật đáng thương tâm, nhưng thân gái dặm trường, chốn giang hồ lại đầy rẫy nguy hiểm, làm sao cô nương có thể đối phó với chuyện bất trắc xảy ra.
Chẳng hiểu cô nương có nghĩ tới điều đó không?
Xú diện Nữ chớp sáng hai ánh mắt:
- Tiểu muội đã nghĩ tới điều này, có điều hiện nay muội là một kẻ không nhà, không quyến thuộc thân bằng, biết phải nương tựa vào đâu, lại nữa muội cũng cần bôn tẩu giang hồ tìm tung tích song thân, cho dù gian lao nguy hiểm đến đâu muội cũng chẳng sờn lòng.
Hàn Tử Kỳ cảm khái:
- Tấm lòng hiếu đạo của Xú cô nương thật là hiếm thấy trên thế gian này, chắx sẽ động đến trời xanh, sớm muộn gì cô nương cũng gặp lại nhị vị đại nhân chứ chẳng không đâu.
Đưa mắt nhìn ánh nắng chiều hiu hăc trên đỉnh núi, Hàn Tử Kỳ nói mau:
- Xú cô nương, Bình thủy tương phùng, chắc sẽ có ngày tao ngộ, hiện giờ tại hạ có chuyện gấp phải đi ngay, cô nương hãy nên hết sức bảo trọng, coi chừng gặp lại bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Tại hạ xin cáo biệt cô nương.
Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích long câu toan phóng qua ngọn đồi rồi đi.
Chợt Xú diện Nữ gọi giật:
- Hàn công tử ...
Hàn Tử Kỳ ngưng lại:
- Xú cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa không?
Xú diện Nữ hấp tấp:
- Hàn công tử, sau này nếu tiểu muội muốn gặp lại công tử phải đến

nơi nào.
Hàn Tử Kỳ mỉm cười:
- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Giang hồ tuy rộng mênh mông, nhưng giữa tại hạ và cô nương chắc chắn sẽ có phen tái ngộ. Xin cáo biệt ...
Dứt câu, Hàn Tử Kỳ phóng ngựa qua ngọn đồi, trở xuống quan lộ di thẳng về hướng Bắc.
Nhìn theo người ngựa Hàn Tử Kỳ cho đến khi hút bóng từ lâu, Xú diện Nữ buông tiếng thở dài, trổ thuật khinh công đi về một hướng khác.

Hồi 5
Kỳ Ngộ Chi Duyên

Dãy núi Hằng sơn chợt tỉnh bừng, có cây vạn vật đều thức giấc khi nửa vành trăng cong vút trồi lên đỉnh núi xa xa...
Trời đã khuya, núi rừng vắng lặng, đó đây không nghe một tiếng động nào, ngoại trừ tiếng lốc cốc của vó ngựa điểm mồn một trên quan đạo dẫn tới thị trấn Vân Thai.
Khi nhìn kỹ lại đó là một cỗ xe song mã kéo một chiếc thùng bít bùng, không ai hiểu chứa những vật gì trong đó.
Trên lưng hai con tuấn mã kéo cỗ xe, hai tên đại hán áo đen một tay cầm dây cương, tay kia quất roi tron trót trên lưng hai con tuấn mã chạy càng lúc càng mau. Hình như họ đang có một chuyện gì thật khẩn cấp.
Chợt từ phía sau nghe có tiếng vó ngựa dập dồn mỗi lúc một gần hơn, chẳng bao lâu xuất hiện con hùng mã, trên lưng chở một người còn xa nên chưa rõ là ai.
Chỉ trong nháy mắt người ngựa đã tới gần qua ánh trăng khuya mờ tỏ cho thấy kỵ sĩ chính là Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ từ dãy núi Tung Sơn tới đây sau khi cứu Xú diện Nữ thoát khỏi tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Không mấy chốc Hàn Tử Kỳ đã bắt kịp xe song mã kéo chiếc thùng bít bùng cách khoảng năm mươi trượng.
Nhìn chiếc thùng bít bùng, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Ồ... cỗ xe song mã phía trước kéo chiếc thùng gì đây?

Động tính hiếu kỳ, Hàn Tử Kỳ phi ngựa tới ngay, nháy mắt chỉ còn cách cỗ xe song khoảng mười trượng.
Nhìn kỹ chiếc thùng bít bùng, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Lạ thực, bọn tiêu cục nào đó đang chở hàng gì quí giá trong chiếc thùng bít bùng vậy?
Nhưng chàng đã tự đáp:
- Không phải, nếu là bọn tiêu cục chở hàng quí, tại sao không có một tên thuộc hạ hộ tống, ở phía sau đề phòng bọn đạo tặc tranh cướp.
Trong lòng phát sinh nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa phi nhanh, cố vượt qua cỗ xe song mã để nhìn hai tên kỵ mã phía trước, xem đó là ai.
Phút giây con Xích long câu đã đi song song với hai con tuấn mã kéo chiếc thùng bít bùng. Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn hai tên kỵ mã, chợt khẽ "ồ" lên một tiếng vì chàng vừa nhận ra bọn chúng chính là sứ giả Luân Hồi giáo.
Cùng lúc hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cũng vừa bắt gặp ánh mắt của Hàn Tử Kỳ, nhưng chẳng nói năng gì mà vươn roi quất tron trót trên lưng hai con tuấn mã cố qua mặt con Xích long câu của Hàn Tử Kỳ vừa trờ tới.
Dĩ nhiên, bọn chúng chưa nhận ra Hàn Tử Kỳ là kẻ thù vừa chặt cụt tay tên sứ giả số mười nơi dãy núi Tung sơn lúc chiều qua.
Một ý niệm thoáng nhanh trong đầu, Hàn Tử Kỳ kìm hai bên hông con Xích long câu vọt tới như bay, chỉ trong tia chớp đã bỏ cỗ xe song mã hơn mười trượng, rồi vút một cái chàng quay ngựa lại cản ngang đường.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đồng quát to:
- Tránh ra! Ngươi có đui chưa?
Làm như chưa nghe tiếng quát, Hàn Tử Kỳ thản nhiên ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, mắt nhìn lên bầu trời đầy sao.
Cỗ xe song mã còn cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ chừng năm trượng, một trong hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quát vang:
- Tránh ra, ngươi muốn chết sao?
Hàn Tử Kỳ như hóa đá, thản nhiên ngồi trên lưng ngựa dường như chưa hay biết chuyện gì xảy ra.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt buộc phải gấp rút dừng cỗ xe song mã lại chỉ còn cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ khoảng ba trượng.
Hai tên này nhảy xuống ngựa, bước tới đứng trước đầu con Xích long câu, quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ.
Bấy giờ Hàn Tử Kỳ nhìn rõ trên ngực tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phải mang số mười một còn tên kia mang số mười hai.

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một trỏ tay vào mặt Hàn Tử Kỳ quát:
- Tiểu tử, ngươi là ai tại sao dám cả gan lớn mật cản đường bọn ta ở nơi đây?
Hàn Tử Kỳ hiểu ngay chuyện chàng chặt cụt tay tên sứ giả số mười chưa thấy tới tai hai tên này nên hắn mới hỏi chàng câu đó. Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:
- Ta là ai ngươi không cần phải biết làm chi, nhưng ta cản đường hai ngươi thì đã làm sao chứ?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một quát to:
- Bọn ta sẽ giết ngươi.
Soạt một tiếng, tên sứ giả số mười một rút thanh giới đao ra, toan xuất thủ, tên sứ giả số mười hai cũng vừa tuốt thanh giới đao bên lưng lướt tới.
Hàn Tử Kỳ khoát tay:
- Khoan đã!
Tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số mười một ngưng giới đao trợn mắt:
- Ngươi còn lời trối trăng nào hãy nói mau!
Trỏ tay sang chiếc thùng bít bùng phía sau hai con tuấn mã, Hàn Tử Kỳ hỏi:
- Ta muốn biết hai ngươi chở cái gì trong cái thùng bít bùng kia. Nói mau!
Tên sứ giả mang số mười hai nổi giận quát:
- Ngươi sắp chết tới nơi rồi còn hỏi chuyện riêng của bản giáo làm chi? Ngươi biết bọn ta là ai không?
Hàn Tử Kỳ chỉnh giọng:
- Luân Hồi giáo.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một hỏi:
- Ngươi biết Luân Hồi giáo thế nào không?
Hàn Tử Kỳ đáp gọn:
- Dã man, tàn ác...
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng lượt quát to, cùng tung giới đao chém vào đầu con Xích long câu của Hàn Tử Kỳ.
Nhanh như tia chớp, trước đó Hàn Tử Kỳ đã vọt qua đầu ngựa, trường kiếm rút ra rung một cái.
Xoảng... xoảng...
Hai chùm hoa lửa đỏ rực, hàng ngàn tia lửa bắn xẹt khắp mọi nơi.
Song phương cùng thu hồi võ khí, rồi lại sáp vào. Tức thì, một trận ác chiến diễn ra trước đầu ba con ngựa.

Qua tám hiệp, bỗng tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười hai rú lên một tiếng kinh hoàng, thanh giới đao văng ra xa, tay trái bụm lấy cánh tay cụt tới cùi chỏ, tay phải máu tuôn lênh láng, lảo đảo tháo lui ngoài một trượng.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một liệu bề không kham nổi, trỏ giới đao vào mặt Hàn Tử Kỳ quát:
- Tiểu quỉ! Bọn ta sẽ gặp lại ngươi.
Hắn dìu lấy đồng bọn tới hai con tuấn mã leo lên tiếp tục cuộc hành trình, bỗng...
Vèo! Một lằn sáng chớp tới tên sứ giả Luân Hồi giáo mang số mười một nhanh không thể tưởng. Đó là nhát kiếm của Hàn Tử Kỳ vừa chém tới.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một kinh hãi, cắp lấy đồng bọn phóng ra ngoài tránh khỏi, liền quay mặt lại, đã thấy Hàn Tử Kỳ đứng trước mặt tay lăm lăm thanh trường kiếm.
Thấy có kẻ lạ mặt đứng gần, hai con tuấn mã cất tiếng hí vang lừng, toan cuốn vó chạy đi.
- Hãy đứng yên đó cho ta.
Miệng nói, Hàn Tử Kỳ vẫy tay một cái.
Bịch... bịch...
Hai con tuấn mã đứng trơ như pho tượng vì vừa bị Hàn Tử Kỳ điểm bế huyệt đạo.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một quát:
- Tiểu quỉ! Ngươi định giở trò gì nữa?
Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Hai ngươi hãy cút xéo ngay, còn cỗ xe này lưu lại...
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một gầm to:
- Tiểu quỉ! Ta liều chết với ngươi. Ta không...
Nhưng hắn ta giật mình vì chợt nhận ra một làn kiếm chớp tới hắn nhanh như sét giật.
Hàn Tử Kỳ xuất chiêu “hàng ma nhất thức” vừa luyện được trong Thiên Tàn phủ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một rất đỗi kinh hoàng hú dài một tiếng, tay cắp lấy tên kia vọt lên như cây pháo thăng thiên lủi tuốt vào cánh rừng lá rậm.
Chờ cho bọn chúng đi xa rồi, Hàn Tử Kỳ quay qua nhìn hai con tuấn mã đứng trơ trơ như đã hóa đá. Chàng cất tiếng cười khanh khách:
- Hai ngươi đau khổ lắm ư?
Lại nhìn về phía chiếc thùng bít bùng phía sau hai con tuấn mã, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Ta thử bước lại xem trong chiếc thùng bít bùng kia đựng những gì mà xem ra bọn chúng quan tâm đến thế.
Hàn Tử Kỳ bước lại gần chiếc thùng bít bùng nhận ra có một cánh cửa nhỏ bên hông.
Chàng nắm cánh cửa kéo ra, ghé mắt nhìn vào khoảng tối lờ mờ qua ánh trăng khuya rọi vào.
Bỗng Hàn Tử Kỳ kêu lên:
- Bọn chúng bắt cóc ai đây?
Hàn Tử Kỳ vận nhỡn lực nhìn kỹ, trông thấy một ả thiếu nữ nằm bất động, tròn xoe đôi mắt nhìn chàng mà chẳng nói năng gì.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Nàng đã bị bọn chúng điểm bế á huyệt, không nói được, ta hãy giải huyệt cho nàng.
Chàng sử dụng "cách không chỉ pháp" phất tay vào ba nơi yếu huyệt trên thân mình cô gái.
Hự... hự...
Cô gái bật ngồi lên nhìn kỹ Hàn Tử Kỳ, lóp ngóp bò tới cánh cửa nhỏ, bước xuống đất.
Qua ánh trăng khuya bàng bạc, nhìn mặt cô gái, Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:
- Quả là một nàng tiên nhỏ giáng trần.
Quả vậy cô gái mặt trắng như ngọc, môi đỏ, đôi mắt to đen nhánh, mình mặt chiếc áo thủy lục nổi bật làn da trắng chẳng khác đóa hoa mẫu đơn vừa hé nhụy. Nàng đẹp ngây thơ trong suốt như viên ngọc lưu ly, bất cứ ai nhìn vào cũng phải cảm mến.
Cô gái đứng ngây ra nhìn Hàn Tử Kỳ chầm chập, chẳng nói năng gì cả.
Thấy cô gái quá thơ ngây, Hàn Tử Kỳ trêu chọc:
- Ồ, sao lại đứng trơ ra đó mà không chịu nói lên lời cảm tạ?
Cô gái giật mình như vừa bừng tỉnh cơn mơ, vội vàng chắp tay trước ngực, ấp úng:
- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của tiền bối, trọn kiếp này muội chẳng...
Hàn Tử Kỳ bật cười khanh khách, làm cho cô gái ngưng lại không nói thêm được nữa.
Cô gái ngơ ngác:
- Tiền bối cười tiểu muội chuyện chi?
Hàn Tử Kỳ thôi cười đáp:
- Không có chi, nhưng tốt nhất cô nương hãy gọi tại hạ là đại thúc, tiểu thúc, đại ca, ca ca hoặc là huynh đài mới đúng.

Cô gái chưa hiểu hỏi:
- Tại sao vậy?
Hàn Tử Kỳ hóm hỉnh:
- Tại vì tại hạ chưa mọc râu.
Chợt hiểu ra, cô gái cất tiếng cười khúc khích, giọng cười trong như ngọc lưu ly va chạm vào nhau.
Nàng hỏi:
- Thế bây giờ tiểu muội gọi tiền bối bằng ca ca được không?
Hàn Tử Kỳ phá ra cười, cười đến chảy nước mắt, suýt lăn xuống đất. Chàng hiểu ngay cô gái ngay thơ này chưa từng ra chốn giang hồ một lần nào, nên chưa biết cách xưng hô theo ngôn từ thứ tự của võ lâm.
Cô gái lại nhìn Hàn Tử Kỳ, dạn dĩ hơn:
- Ca ca cười gì nữa?
Hàn Tử Kỳ trỏ cô gái, thân mật:
- Tiểu muội lẩn thẩn rồi. Muội đã gọi huynh là ca ca thì hãy gọi luôn sao lại gọi là tiền bối. Tiền bối là người đã cao tuổi, muội hiểu chưa.
Cô gái hổ thẹn bối rối một lúc rồi lảng chuyện khác cho bớt ngượng ngùng:
- Ồ, nhưng ca ca tên gì hãy nói cho tiểu muội biết để muội dễ dàng xưng hô.
Hàn Tử Kỳ thành thật:
- Ngu huynh tên Hàn Tử Kỳ, còn muội?
Cô gái đáp ngay:
- Tiểu muội tên là Hà Tiểu Yến, thường được họ gọi là Tiểu Yến.
Hàn Tử Kỳ hỏi:
- Yến muội đi đâu lại bị bọn sứ giả Luân Hồi giáo bắt bỏ vào cái thùng xe quỉ quái này giống như chở một món hàng vậy.
Hà Tiểu Yến chân thật:
- Muội đang ngồi đàn trong phòng chợt nghe có tiếng động, muội vừa quay lại liền bị bọn chúng điểm huyệt không còn kêu cứu được nữa, chúng nhốt muội vào chiếc thùng bít bùng rồi chở đi đó.
Hàn Tử Kỳ thích thú:
- Ồ, Yến muội cũng biết đàn nữa ư?
Tiểu Yến gật đầu:
- Chẳng những tiểu muội biết đàn lại còn biết ca nữa. Muội có ý định ngày sau sẽ trở thành ca nữ.
Hàn Tử Kỳ gật gật đầu:
- Yến muội thật tài, còn gia trang của muội ở nơi đâu, thuộc địa phận nào, hãy nói cho huynh được rõ.

Quay mặt về phía Đông định hướng, Tiểu Yến trỏ tay:
- Gia trang của tiểu muội ở về hướng đó, có lẽ cách ngọn núi Hằng Sơn này chừng bảy tám mươi dặm.
Ngước mắt nhìn mảnh trăng nửa vành đã lên cao, Hàn Tử Kỳ lo ngại:
- Bây giờ trời gần cuối canh ba, đường xa vắng vẻ lại nữa bọn sứ giả Luân Hồi giáo có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, một mình hiền muội trở về rất nguy hiểm, huynh cũng chẳng an tâm, huynh sẽ tiễn muội gần đến nhà rồi sẽ chia tay muôi nhé.
Không đợi Tiểu Yến kịp đáp, Hàn Tử Kỳ trở lại chỗ hai con tuấn mã, tháo mở một con, trỏ tay vào mặt con kia, cất tiếng cười khanh khách:
- Bây giờ ta bắt bằng hữu của ngươi đem đi, còn ngươi đứng đó chơi, đợi sáng mai chủ ngươi tới dắt ngươi về, hiểu chưa?
Tiểu Yến cười sằng sặc:
- Hàn ca ca nói chuyện với con ngựa mà giống như nói chuyện với một người nào vậy.
Nó không biết nghe đâu.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Yến muội lầm rồi. Muội có biết không, kiếp trước nó là người, tại vì ăn ở bất nhân, bất nghĩa, xảo quyệt, điêu ngoa nên Diêm Vương phạt cho nó đầu thai làm ngựa trả nợ đời đấy.
Nói xong, Hàn Tử Kỳ lại cười khanh khách. Tiểu Yến cũng ôm bụng cười suýt lăn ra đất.
Dứt cười, Hàn Tử Kỳ bảo:
- Yến muội lại đây mau. Muội cưỡi con Xích long câu này, còn huynh cưỡi con ngựa kia. Chúng ta đi mau, chậm trễ bọn sứ giả Luân Hồi giáo lại kéo tới sẽ khó lòng.
Tiểu Yến chạy tới, Hàn Tử Kỳ đỡ nàng ngồi trên lưng con Xích long câu, còn chàng cỡi con tuất mã của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo. Hai con hùng mã phi nhanh dưới ánh trăng khuya mờ ảo...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 6
Hồ Ly Mặt Ngọc

Ai cứu tiểu thư... Ai cứu tiểu thư... Ai cứu...

Có tiếng kêu cứu lồng lộng của một người con gái ở trong cánh rừng lá cành rậm rạp.
Đang buông lơi dây cương cho Xích long câu đi chầm chậm, mắt ngắm nhìn cảnh tươi đẹp của núi rừng trong buổi chiều, chợt nghe có tiếng la kêu cứu trong rừng, Toàn Kim Phát giật mình nhìn về hướng đó, lẩm bẩm:
- Ồ, vị tiểu thư nào đi đâu lâm nạn, ả kia kêu cứu đây.
- Ai cứu tiểu thư... Ai cứu tiểu thư... Ai cứu...
Tiếng la kêu cứu của người con gái rất khẩn cấp, hình như vị tiểu thư kia sắp chết đến nơi, hoặc đang bị một tên cuồng san cưỡng hiếp.
Động lòng nghĩa hiệp, Hàn Tử Kỳ không chần chờ thêm nữa, kìm hông con Xích long câu phi nhanh vào trong rừng.
Nháy mắt đã đến nơi, Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại bên đường phóng mắt nhìn tới phía trước mặt.
Dưới gốc cây đại thọ bên đường, một cô gái mặc y phục nữ tỳ hai tay ôm lấy một mỹ phụ vận cung trang sắc nước hương trời, khóc gào thê thảm.
Lại có một ả nữ tỳ khác đứng ngoài đường kêu cứu thất thanh, ngoài ra chẳng còn một người nào nữa.
Hàn Tử Kỳ tự hỏi:
- Lạ thật! Ả mỹ phụ kia bị tai nạn gì sao không thấy một tên dâm tặc nào cả?
Rồi chàng tự đáp:
- Ồ, hay là tên dâm tặc đang cưỡng bức nàng, nghe vó ngựa biết có người tới, hắn hoảng hốt bỏ chạy rồi chăng? Ta hãy tới đó hỏi ả nữ tỳ xem chuyện gì xảy ra cho biết.
Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, thong thả bước tới gần ả nữ tỳ đứng ngoài đường kêu cứu.
Vừa trông thấy mặt Hàn Tử Kỳ, ả nữ tỳ mừng rỡ reo lên:
- Có cứu tinh rồi, có cứu tinh rồi!
Chờ Hàn Tử Kỳ tới gần hơn, ả nữ tỳ gào to:
- Công tử ơi, công tử hãy mau mau cứu lấy tiểu thư của tiện nữ, tiểu thư sắp chết rồi.
Nhìn kỹ ả mỹ phụ trong tay ả nữ tỳ kia. Ả nhắm nghiền hai mắt hôn mê, Hàn Tử Kỳ quay lại ả nữ tỳ hỏi:
- Tiểu thư của cô nương mắc chứng bệnh gì? Nàng vừa bị tên dâm tặc cưỡng bức ngất đi phải không?
Ả nữ tỳ lắc đầu nguầy nguậy:
- Không phải, không đúng vậy.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:

- Không đúng vậy? Thế tiểu thư của cô nương mắc chứng bệnh gì, nói cho tại hạ được rõ.
Ả nữ tỳ đưa tay lau nước mắt:
- Tiểu thư của tiện nữ mắc chứng bệnh kinh niên, khó nói cho công tử nghe lắm.
Hàn Tử Kỳ càng ngạc nhiên hơn, phăn tới:
- Khó cái gì? Cô nương nói đi, tại hạ xem có thể chữa trị cho tiểu thư của cô nương được hay không?
Ả nữ tỳ lắc đầu:
- Tiểu nữ không dám nói đâu. Nói ra sợ công tử cười, bỏ đi nên tiện nữ không nói.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Ồ, vị tiểu thư kia mắc chứng bệnh gì, tại sao ả nữ tỳ này không dám nói chứng bệnh lại còn bảo ta nghe sẽ cười và bỏ đi? Chắc phải có điều gì bí ẩn chứ chẳng không. Ta gạn hỏi thử xem.
Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng:
- Cô nương chưa rõ. Tại hạ vốn là một kẻ giang hồ, gặp người lâm nạn thì phải cứu nguy, gặp kẻ hung ác thì phải khử trừ, cô nương chở nên ái ngại. Hãy nói cho tại hạ được rõ vị tiểu thư kia đang mắc chứng bệnh nan y gì, tại hạ xem có phương thuốc nào chữa trị cho tiểu thư hay không?
Do dự một lúc, ả nữ tỳ thỏ thẻ:
- Công tử là người giang hồ tiện nữ không giấu giếm làm chi, tiện nữ nghe tiểu thư nói tiểu thư mắc chứng bệnh nan y từ thuở nhỏ, lâu lâu chết ngất một lần, hiện giờ tiểu thư đang bị tái phát một lần nữa.
Hàn Tử Kỳ phăng tới:
- Tiểu thư của cô nương mắc chứng nam y gọi là gì?
Ả nữ tỳ làm như bối rối, rồi đáp:
- Tiện nữ nghe tiểu thư nói chứng bệnh nan y đó là chứng “Chân dương bất túc”, công tử có nghe qua lần nào không?
Hàn Tử Kỳ ngơ ngác:
- “Chân dương bất túc” ư? Tại hạ chỉ mới nghe cô nương nói đây là lần đầu tiên từ trước tới nay tại hạ chưa từng nghe nói tới tên này.
Chàng tiếp lời:
- Cô nương hãy nói cho tại hạ được rõ triệu chứng “Chân dương bất túc” của vị tiểu thư kia diễn ra như thế nào, như vậy mới rõ ràng mà chữa trị.
Ả nữ tỳ kể lể:
- Sáng nay tiểu thư bảo chị em tiện nữ đánh cỗ xe đằng kia...
Ả quay lại trỏ tay về phía một cỗ xe song mã trong rừng, rồi kể tiếp:

- Chị em tiện nữ đưa tiểu thư ra thị trấn mua sắm vài món đồ vật cần thiết, về tới đây, tiểu thư bảo dừng ngựa lại, vào ngồi dưới gốc cây cổ thụ kia nghĩ ngơi trong giây lát rồi sẽ trở về nhà, thình lình tiểu thư kêu lên đau đớn, hai mắt trợn ngược, bọt mép sùi ra, tay chân run lẫy bẫy, rồi hôn mê luôn, tỷ tỷ kia ôm lấy tiểu thư còn tiện nữ chạy ra đường kêu cứu như vừa rồi.
Đôi lông mày thanh tú của Hàn Tử Kỳ cau lại:
- Mỗi lần vị tiểu thư của cô nương tái phát chứng "Chân dương bất túc" lương y nào chữa trị cho tiểu thư và chữa cách nào, cô nương có biết không?
Ả nữ tỳ đáp ngay:
- Mỗi lần tiểu thư của tiện nữ trở chứng có đại nhân chữa trị, ngoài ra không có một vị lương y nào trị nổi chứng bệnh của tiểu thư.
Hàn Tử Kỳ lại tiếp:
- Vị đại nhân là ai?
- Thân phụ của tiểu thư, chủ nhân của bọn tiểu nữ.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Ồ, vị đại nhân của cô nương chữa trị cách nào mà vị tiểu thư kia khỏi bệnh?
Ả nữ tỳ đáp ngay chẳng chút do dự:
- Đại nhân sử dụng chân khí chân âm truyền vào người tiểu thư chỉ trong nửa khắc là khỏi ngay. Tiểu thư tỉnh lại như thường.
Hướng mắt về cỗ xe song mã trong rừng, Hàn Tử Kỳ trỏ tay bảo ả nữ tỳ:
- Đã có cỗ xe song mã kia tại sao nhị vị cô nương không cấp tốc đưa tiểu thư trở về nhà cho đại nhân chữa trị lại còn đứng đây kêu cứu cho phí mất thời giờ.
Ả nữ tỳ lắc đầu:
- Không còn kịp nữa công tử ơi. Đường từ đây trở về bảo trang có trên tám mươi dặm.
Tiểu thư của tiện nữ sắp chết tới nơi làm thế nào trở về nhà kịp cho đại nhân chữa trị, lại nữa hôm nay đại nhân đi thăm một người thân thuộc tận Hàn Châu làm sao về kịp chữa chứng "Chân dương bất túc" của tiểu thư, công tử xem có cách nào cứu tiểu thư được không?
Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn ả mỹ phụ vẫn còn hôn mê trầm trầm trong tay tay của ả nữ tỳ kia, xem ra bệnh tình cực kỳ trầm trọng lòng nghe bất nhẫn nhưng chưa đáp lời.
Ả nữ tỳ khóc lớn:
- Công tử nói đi, công tử sẽ cứu tiểu thư của tiện nữ, bằng không

bọn tiện nữ sẽ...
Bỗng ả nữ tỳ đằng gốc cây cổ thụ la lên:
- A muội, tiểu thư sắp chết đến nơi, ai cứu tiểu thư, ai cứu tiểu thư...
A khóc gào thê thảm, bất cứ ai nghe cũng phải động lòng trắc ẩn.
Ả nữ tỳ ngoài này hốt hoảng:
- Công tử... công tử hãy mau mau cứu tiểu thư của tiện nữ, tiểu thư chết bọn tiện nữ cũng phải chết theo để khỏi bị cực hình. Đại nhân bảo nếu tiểu thư có mệnh hệ nào sẽ lúc thịt bọn tiện nữ.
Ả nữ tỳ sụp xuống, vừa khóc lớn, vừa cúi lạy Hàn Tử Kỳ như tế sao.
Hàn Tử Kỳ tránh sang một bên, khoát tay:
- Cô nương đừng làm như thế. Cô nương hãy đứng lên bình tĩnh nghe tại hạ hỏi.
Ả nữ tỳ đứng dậy, đưa tay lau nước mắt đầm đìa trên má, mếu máo:
- Trăm lạy công tử, ngàn lạy công tử. Xin công tử cứu lấy tiểu thư của bọn tiện nữ.
Hàn Tử Kỳ nghiêm sắc mắt:
- Tại hạ muốn biết lúc chữa trị cho vị tiểu thư kia, đại nhân truyền chân khí chân âm vào huyệt đạo nào?
Ả nữ tỳ đáp mau:
- Đại nhân truyền vào nơi tâm huyệt của tiểu thư, không bao lâu tiểu thư tỉnh lại như thường.
Hàn Tử Kỳ tròn xoe đôi mắt:
- Nơi gò ngực ư?
Ả nữ tỳ gật đầu:
- Phải. Chỉ có huyệt đạo nơi gò ngực mới cứu được tiểu thư ngoài ra các huyệt khác đều vô hiện, đại nhân có thử qua mấy lần rồi.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Không xong rồi. Ta đâu có thể làm như thế được. Bởi chỉ có tình nghĩa phu thê mới sử dụng cách đó truyền chân khí, lão đại nhân kia quả thật hồ đồ.
Chàng lắc đầu:
- Điều này tại hạ không thể làm được rồi, cô nương hãy tha thứ cho.
Ả nữ tỳ van vĩ:
- Công tử, xin công tử...
Hàn Tử Kỳ gạt phăng:
- Cô nương chưa rõ. Bình sinh tại hạ chưa từng va chạm đến thân thể nữ nhân một lần nào, nên tại hạ không thể nào làm chuyện hàm hồ đối với tiểu thư cô nương.
Ả nữ tỳ hớt hãi:
- Công tử...

Nhưng ả nữ tỳ kia đã kêu lên thất thanh:
- A muội, tiểu thư đã chết rồi... chết rồi... ai cứu tiểu thư. Ai cứu tiểu thư...
Ả nữ tỳ không còn giữ lễ, chụp nắm áo Hàn Tử Kỳ lôi đi, vừa gào la thảm thiết:
- Trăm lạy công tử, ngàn lạy công tử. Công tử hãy cứu tiểu thư của tiện nữ, kiếp sau nguyện làm trâu ngựa đền đáp công ân.
Trước tình cảnh thê lương của người sắp chết và sự khẩn cầu thống thiết của ả nữ tỳ, bất giác Hàn Tử Kỳ đã phải động tâm để mặc cho ả lôi tới gốc cây cổ thụ.
Ả nữ tỳ kia rên lên:
- Công tử ơi, công tử hãy cứu tiểu thư... mau đi công tử...
Không còn cách nào chối từ được nữa, Hàn Tử Kỳ ngồi đối diện với mỹ phụ, đưa mắt quan sát trên gương mặt.
Chàng thấy mặt hoa của nàng đã trắng nhạt, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt như sợi chỉ mành, triệu chứng của một kẻ sắp hạ bỏ cõi đời.
Không thể tỵ hiềm do dự được nữa, Hàn Tử Kỳ đặt ngay hai bàn tay vào hai gò ngực như quả đồi của mỹ phụ, nhắm mắt vận chân khí chân âm truyền sang cơ thể nàng. Hàn Tử Kỳ không dám nhìn tận mắt, điều chàng cho là sỉ nhục của một trang nam tử chí khí anh hùng.
Bỗng...
Hự... hự...
Hàn Tử Kỳ kêu lên mấy tiếng, ngã lăn ra nằm bất động trên đám cỏ xanh. Chàng vừa bị mỹ phụ điểm huyệt toàn thân, chỉ còn khẩu huyệt chưa bị bế tắc.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi trố mắt nhìn ả mỹ phụ, hoang mang chưa hiểu ra làm sao cả.
Mỹ phụ đưa tay lên phủi qua gương mặt một lúc. Tức thì một gương mặt đẹp mê hồn hiện ra, đẹp gấp bội lần gương mặt giả kia.
Gương mặt của hoàng hậu Tô Đắc Kỷ, bất cứ ai nhìn nàng cũng đều lạc phách xiêu hồn, không còn tự chủ nổi mình nữa.
Dường như đã làm tròn sứ mạng, hai ả nữ tỳ đứng ra ngoài xa nhường quyền cho vị nữ chủ.
Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt long lanh, ánh thu hồn, mỹ phụ cười khúc khích:
- Chàng ngạc nhiên ư? Chàng chưa hiểu gì à? Chàng đừng nhìn thiếp bằng đôi mắt đó.
Hàn Tử Kỳ nổi giận trợn mắt:

- Tiểu thư hành động như thế với dụng tâm gì? Tại sao tiểu thư lại điểm huyệt tại hạ đang khi tại hạ vận chân khí chữa chứng "Chân dương bất túc" cho tiểu thư...
Mỹ phụ chấm dứt tràng cười, nhìn chòng chọc vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, dịu giọng:
- Chàng chưa hiểu tại sao ư?
Hàn Tử Kỳ hằn học:
- Tại sao? Nói mau!
Mỹ phụ chậm rãi đáp:
- Tại vì lâu nay thiếp lang bạt khắp giang hồ đi tìm kiếm một đức lang quân xứng đáng với thiếp nhưng mãi chưa gặp một người nào vừa ý, thiếp vô cùng thất vọng, tưởng trọn đời sẽ phải sống cô đơn.
Ngưng lại, đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như dò xét thái độ của chàng, mỹ phụ tiếp lời:
- Sáng nay thiếp ngồi trong cỗ xe song mã đằng kia, hé bức màn trông thấy mặt chàng nên đã phải động tâm. Ôi, chàng quả là một trang tuyệt thế mỹ nam nhân, một gã Phan An tái thế, nên thiếp đã yêu chàng. Thiếp bảo hai ả nữ tỳ theo dõi chàng từng bước, biết rõ chàng đi về hướng cánh rừng này, nên thiếp đã tới đây trước vào buổi trưa, giả trang như vừa rồi và giả mang chứng bệnh "Chân dương bất túc", sai hai ả nữ tỳ gào thét, khóc la, kêu cứu, dẫn dụ chàng tới bên thiếp, thừa lúc chàng nhắm mắt thiếp điểm huyệt chàng.
Hàn Tử Kỳ giận dữ:
- Tiểu thư hành động như thế với ý nghĩa gì?
Mỹ phụ lại cười khúc khích:
- Hành động gì ư? Chàng đừng sợ hãi, thiếp không giết chàng đâu. Thiếp sẽ đưa chàng trở lại Hồng nhạn cung, đôi ta sẽ làm lễ tơ hồng vầy duyên can lệ.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Câm ngay! Ta tưởng nàng cũng là một trang tuyệt thế mỹ nhân tất nhiên phải là ái nữ của một danh gia, vọng tộc, nói năng cử chỉ phải đoan trang hiền thục, tại sao hôm nay nàng lại làm chuyện hồ đồ, bắt cóc nam nhân giữa đường đem về Hồng nhan cung gì đó cưỡng bức kết tình phu phụ? Nàng không biết xấu hổ hay sao?
Mỹ phụ không hề có sắc giận, thản nhiên:
- Chàng chưa hiểu cái đạo lý đó ư? Chàng chưa hiểu nguyên do nào thiếp lại hành động như thế ư?
Hàn Tử Kỳ hằn học:
- Tại sao, nói mau!

Gương mặt hoa của mỹ phụ càng tăng thêm phần yêu mỵ:
- Thiếp hiểu rõ chàng là một trang nam tử can trường, chí khí, nếu dùng lời cầu duyên chàng sẽ nổi giận khước từ ngay, do vậy thiếp sử dụng kế mọn này bắt chàng về Hồng nhan cung, nhất định từ đây chàng sẽ là đấng phu quân của thiếp.
Hàn Tử Kỳ hét lớn:
- Nói nhảm, hãy câm ngay cái mồm thối tha kia lại.
Mỹ phụ vẫn thản nhiên:
- Chàng không biết, thiếp sẽ nói cho chàng nghe. Trời đã ban cho thiếp một phép mầu vô cùng huyền diệu, trên chốn giang hồ xưa nay chưa từng có bao giờ. Thiếp cam kết với chàng, sau khi đôi ta thành thân rồi, chàng sẽ mê man say đắm, không bao giờ còn muốn rời xa thiếp một bước nào. Đôi ta cùng tận hưởng lạc thú thần tiên trọn đời trong Hồng nhạn cung, không đặt chân ra chốn giang hồ này nữa. Chàng hãy tin nơi thiếp.
Hàn Tử Kỳ tròn xoe đôi mắt:
- Nói nhảm, ta thề không bao giờ kết duyên phu phụ cùng một kẻ bại hoại như nàng.
Nàng chớ nên cuồng vọng vô ích. Hãy mau tháo mở huyệt đạo cho ta.
Mỹ phụ cười khúc khích:
- Chàng đừng vội vã làm chi, rồi thiếp sẽ giải huyệt cho chàng sau khi đôi ta trở thành phu phụ.
Nàng hỏi:
- Chàng quả quyết không bao giờ thành thân với thiếp phải không? Chàng nói đi.
Hàn Tử Kỳ cương quyết:
- Không sai. Lòng ta như sắt đá không có cách nào, cường lực nào lay chuyển được đâu.
Nàng hỏi chuyện đó để làm gì?
Mỹ phụ lại hỏi:
- Nếu bất cứ trong trường hợp nào, chàng chạm đến thể xác của thiếp, chàng tính lẽ nào?
Hàn Tử Kỳ hừ nhạt:
- Gặp trường hợp đó ta sẽ kết duyên phu phụ với nàng, nhưng ta cả quyết không đời nào xảy ra chuyện đó.
Chàng hỏi:
- Nàng làm cách nào cho ta chạm vào thể xác của nàng, nói mau!
Mỹ phụ ra vẻ bí mật:
- Thiếp sẽ có một cách vô cùng thần diệu chinh phục chàng phải va

chạm đến thân thể của thiếp.
Ngừng lại, mỹ nhân nhấn mạnh:
- Chàng hãy nghiêm chỉnh nói thêm một lần nữa, nếu chàng hưởng lạc trên mình thiếp, chàng sẽ bằng lòng chịu làm đức phu quân của thiếp phải không?
Hàn Tử Kỳ quả cam:
- Không sai. Ta là một trang nam tử đường đường chính chính, ta sẽ chịu lấy trách nhiệm những điều gì ta đã làm, không hề tránh né hay chối cãi.
Ánh mắt mỹ nhân chớp sáng mấy lần:
- Chàng cả quyết như thế ư? Nếu chuyện xảy ra chàng không tránh né phải không?
- Phải. Bình nhật ta nói rồi như rựa chém vào đá, dù chết cũng chẳng thay lời.
Mỹ phụ có vẻ hài lòng:
- Chàng muốn thiếp thực hiện lời nói ngay bây giờ hay chờ sau khi thiếp đưa chàng về Hồng nhạn cung? Chàng hãy chọn cách nào vừa ý chàng, rồi thiếp sẽ làm cho chàng toại nguyện.
Bất giác, Hàn Tử Kỳ nói mau:
- Ngay bây giờ, ta thách nàng làm thế nào lay chuyển nổi lòng dạ sắt đá của ta mới là đáng phục. Ta sẽ...
- Bốc...
Đang khi Hàn Tử Kỳ mở miệng nói, mỹ phụ đã búng một viên tròn tròn màu xanh vào họng chàng, chạy tọt xuống vực đan điền, không có cách nào phun ra kịp.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi hét to:
- Yêu phụ, ngươi vừa ném món gì vào miệng ta?
Mỹ phụ cất tiếng cười khoái trá:
- Chàng chưa biết gì ư? Thiếp vừa cho chàng uống một viên thần dược đấy.
Hàn Tử Kỳ gấp lên:
- Thần dược gì?
Mỹ phụ thong thả đáp:
- “Vu sơn nhất độ”.
- “Vu sơn nhất độ” công hiệu như thế nào?
- Chàng đã uống thần dược rồi thiếp có nói cũng chẳng sao. Chỉ trong chốc lát nữa đây chàng sẽ nghe trận lửa trong tim gan cháy lên rừng rực, cơn thèm khát cùng cực không có một thứ nghị lực hay thần công nào chịu đựng nổi. Chàng sẽ như con hổ dữ đói mồi, vồ lấy thiếp, mất đi tâm tính con người. Nếu không có thuốc giải của

thiếp, từ đó chàng sẽ miệt mài vô độ mãi mãi đêm ngày cho tới khi chàng chỉ còn một bộ xương khô rồi chết.
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm hét to:
- Yêu nữ, ngươi thật sự là ai?
Mỹ phụ không chút giận hờn:
- Chàng muốn biết tên của tiếp ư? Đôi ta sắp thành thân, thiếp không cần giấu giếm với chàng nữ làm chi. Thiếp chính là Điêu Thất Cô, cháu gái gọi Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bằng cô cô đấy, chàng đã nghe rõ rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ vô cùng sửng sốt, chỉ trợn mắt nhìn Điêu Thất Cô, chưa mở được lời.
Chàng không thể nào ngờ được mỹ phụ lại là Điêu Thất Cô, một nữ ma đầu nổi tiếng kỳ dâm trác tuyệt từ lúc chàng vừa ra chốn giang hồ.
Trỏ cỗ xe song mã, Điêu Thất Cô nói:
- Bây giờ đôi ta hãy dùng cỗ xe kia làm phòng hoa chúc, thiếp và chàng sẽ thành thân, sau khi trở về Hồng nhạn cung sẽ làm đại tiệc chúc mừng.
Hàn Tử Kỳ toan hét lớn, chợt nghe trong tim gan như có trận lửa cháy phừng, phút chốc, toàn thân nóng rực, hơi thở dồn dập, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào thân hình tuyệt mỹ của Điêu Thất Cô chẳng hề thấy chớp.
Nhìn Hàn Tử Kỳ, Điêu Thất Cô cười thích thú:
- Thiếp nói có sai đâu. Bây giờ chàng thấy thế nào? Có đúng như lời thiếp nói vừa rồi không. Chàng đừng nhìn thiếp bằng cặp mắt đó. Thiếp biết chàng muốn gì rồi, thiếp không từ chối với chàng đâu.
Phẩy bàn tay ngọc sang phía hai ả nữ tỳ đứng đàng xa, Điêu Thất Cô ra lệnh:
- Hai ngươi hãy đưa chàng vào cỗ xe, rồi ra ngoài kia canh gác cẩn thận, có điều gì bất trắc hãy báo động cho ta biết, không được rình mò, nghe ngóng...
Hai ả nữ tỳ vâng dạ tiến tới chỗ Hàn Tử Kỳ đang nằm bất động, cặp mắt đỏ ngầu trợn trừng trừng.
Điêu Thất Cô di chuyển gót sen uyển chuyển bước tới cỗ xe song mã, vén màn chui vào đó.
Cùng lúc hai ả nữ tỳ cũng vừa khiêng Hàn Tử Kỳ tới đặt nằm vào cỗ xe. Hai ả nhanh lẹ bước ra đường, mỗi người đứng canh gác một nơi theo lệnh nữ chủ.
Trong cỗ xe màn rủ bốn bề, Điêu Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ cười khúc khích:

- Thiếp đã nói với chàng rồi, chàng cố cãi lời nên bắt buộc thiếp phải cho chàng uống một viên “Vu sơn nhất độ” mới chinh phục được chàng. Bây giờ thiếp sẽ giải tỏa huyệt đạo cho chàng đây. Đôi ta sẽ động phòng hoa chúc tức thì. Chàng sẽ là đức lang quân của thiếp từ phút giây này.
Điêu Thất Cô vươn bàn tay ngọc điểm vào ba nơi đại huyệt trên thân mình Hàn Tử Kỳ.
- Hự... hự...
Huyệt đạo được tháo mở, Hàn Tử Kỳ gầm to, cỗ xe liền chuyển động dữ dội.
Hai ả nữ tỳ lắng tai nghe, mắt nhìn chầm chập ngay cỗ xe, gò má ửng hồng...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 7
Phút Giây cuối Cùng

Tình hình giữa lúc đó một giọng cười hềnh hệch gióng lên từ đâu đưa tới không định hướng. Âm thanh tuy nhỏ nhưng xoáy lốc vào tai mọi người, chực chọc thủng luôn màng nhỉ...
Hai ả nữ tỳ cũng giật mình đánh thót, mắt dáo dác tìm kiếm nhân vật đang nổi lên tiếng cười quái dị, nhưng chẳng rõ nơi nào.
Tiếng cười chấm dứt, một giọng trầm khàn đưa tới:
- Hà hà... con tiểu hồ ly mặt ngọc nghe đây:
Giữa lúc thanh thiên bạch nhật sao lại dám cả gan bắt cóc trai tơ, làm chuyện bại hoại ở cánh rừng này? Hãy mau mau buông tha gã tiểu tử kia ra, bằng nghịch mạng bần tăng sẽ phá cỗ xe kia ra tức khắc. Ngươi có nghe chưa?
Hai ả nữ tỳ cùng đảo mắt chung quanh cánh rừng, xem người thần bí kia ở đâu mà mãi không trông thấy.
Cỗ xe vẫn chuyển động, không nghe Điêu Thất Cô đáp lời.
Giọng thần bí phát đi như tiếng sấm rền:
- Ả hồ ly Điêu Thất Cô có chịu buông gã tiểu tử ra chưa. Bần tăng sắp đánh một chưởng vào cỗ xe đây.
Một ả nữ tỳ hoảng hốt thét:
- Các hạ là ai?
Giọng thần bí đáp:

- Đảo điên hòa thượng...
Liền theo tiếng trả lời, một người từ trên tàng cây cổ thụ cao hơn mười trượng đáp là là xuống đất nhẹ đến một hạt bụi cũng chẳng thấy bay.
Hai ả nữ tỳ giật mình trố mắt nhìn lão hòa thượng hình dung cổ quái vừa xuất hiện.
Xem kỹ người đó là một vị đạo nhân nửa tăng nửa tục, mình vận chiếc áo cà sa màu xám tro, đầu trọc, râu dê, mặt dài như mặt ngựa, cổ đeo xâu chuỗi hình sọ người, chân mang giày cỏ, đứng cách hai ả nữ tỳ khoảng chừng ba trượng, nhìn hai ả bằng cặp mắt sáng như hai ngọn đèn ma, khiến người không lạnh mà run.
Đối diện với cặp mắt đó, hai ả nữ tỳ biến sắc bởi hiểu ngay công lực Đảo điên hòa thượng cao thâm vô lượng, hai ả chưa phải là đối thủ của lão.
Hai ả nữ tỳ lui dần về phía cỗ xe song mã chờ lệnh của nữ chủ Điêu Thất Cô.
Nhìn bức màn, Đảo điên hòa thượng hỏi:
- Ả tiểu hồ ly mặt ngọc, bần tăng hỏi ngươi có chịu buông gã tiểu tử kia ra chưa?
Đến bây giờ mới nghe giọng nói lảnh lót của Điêu Thất Cô từ trong màn vọng ra:
- Đảo điên hòa thượng, lão nhất định phá phách cuộc vui của bản cung chủ hay sao?
Lão không sợ cô cô ta Luân Hồi cung chủ đưa lão vào luyện hồn phòng à?
Đảo điên hòa thượng cười hềnh hệch:
- Hà... hà... Ả hồ ly mặt ngọc toan dọa dẫm bần tăng đó ư? Hà hà... Bần tăng đã ngã mặn ăn thịt chó lâu rồi, nay mai ta sẽ tới Luân Hồi giáo, cùng ả quái hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vào "Luyện hồn phòng" ta sẽ luyện ả đúng một trăm ngày xem ả có chạy mật ta không?
Lão tiếp:
- Từ nãy, bần tăng đã nói ba lần rồi ngươi vẫn cố lỳ không chịu nghe, bây giờ ta tốc cái mui xe kia ra xem ngươi còn bày trò quỉ quái được nữa không?
Dứt câu, Đảo điên hòa thượng giở cánh ta áo cà sà rộng thùng thình nhắm chiếc mui cỗ xe song mã phất ngang một cái.
Bùng...
Một tiếng động vang lên. Chiếc mui đứt lìa rời khỏi cỗ xe bật ra ngoài rơi xuống đất.

Hai con tuấn mã hốt hoảng cất tiếng hí vang lừng, bốn vó trước đã nghe vùn vụt. Cỗ xe lật ngang hất Điêu Thất Cô lẫn Hàn Tử Kỳ té lăn trên đám cỏ.
Hai ả nữ tỳ kinh hãi chạy tới đưa tay định đỡ Điêu Thất Cô đứng dậy.
Điêu Thất Cô thét:
- Dang ra! Hai ngươi hãy tới nắm dây cương đừng cho hai con tuấn mã bỏ chạy, để mặc ta, việc gì phải đến hai người.
Dứt lời, Điêu Thất Cô liền đứng dậy.
Hai ả nữ tỳ vâng lệnh chạy tới nắm dây cương ghì lại đúng lúc hai con tuấn mã toan phóng đi.
Đảo điên hòa thượng nhìn Điêu Thất Cô cất tiếng cười hềnh hệch như chế giễu:
- Hà... hà... sao ngươi chưa chịu chạy đi còn đứng trơ ra phô trương cái thân xác hồ ly trước mắt bần tăng. Có phải ngươi chờ ta hóa kiếp thành chồn mới chịu trở về núi hay không?
Nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, Điêu Thất Cô chộp lấy xiêm y tươm tất cho mình. Ả nhìn Đảo điên hòa thượng, nghiến răng kèn kẹt:
- Quái tăng! Món nợ hôm nay bản cung chủ hẹn sẽ trả trên mình lão một cách xứng đáng. Một ngày nào đó ta sẽ bắt lão, trút vào họng lão hàng chục viên “Vu sơn nhất đố biến lão thành một con thú dữ đói mồi cho lão nếm mùi đau khổ.
Lại nhìn Hàn Tử Kỳ vừa lồm cồm đứng dậy, Điêu Thất Cô nuốt đánh ực nước bọt một cái như hối tiếc giây phút thần tiên đứt đoạn nửa chừng. Ả nói:
- Tiểu tình lang. Non xanh còn đó sẽ có ngày thiếp gặp lại chàng như lời hẹn ước.
Lại nhìn Hàn Tử Kỳ một lần nữa, Điêu Thất Cô mới chịu phóng tới hai con tuấn mã, trút cho nửa phần thùng xe còn lại.
Hàn Tử Kỳ gầm lên một tiếng toan phóng mình chạy theo Điêu Thất Cô đang khi ả vừa leo lên lưng con tuấn mã.
Đảo điên hòa thượng quát:
- Đứng lại!
Liền theo tiếng quát, mấy đạo chỉ phong từ cánh tay áo cà sa rộng thùng thình của Đảo điên hòa thượng bắn vào ba nơi huyệt đạo trên mình Tử Kỳ.
Hự... hự...
Hàn Tử Kỳ té nhào xuống đất, nằm bất động. Chàng chỉ còn gầm gừ nhìn Đảo điên hòa thượng, cặp mắt đỏ rực mà không biết phải làm sao đứng lên để đuổi theo Điêu Thất Cô.
Ngồi trên lưng con tuấn mã, Điêu Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng

yêu mỵ:
- Tiểu tình lang! Chàng hãy nhớ lời ước hẹn, thiếp chờ chàng tại Hồng nhạn cung, đôi ta sẽ làm lễ tơ hồng kết duyên phu phụ.
Chấm dứt câu, Điêu Thất Cô phi ngựa ra đường, mỗi bước ngựa đi ả nhìn lại một lần, tiếc rẻ, cho tới khi khuất bóng trong chòm lá cành rậm rạp.
Hai ả nữ tỳ cưỡi chung một ngựa phi nhanh theo phía sau lưng Điêu Thất Cô, phút chốc đã mất hút trong đám cát bụi mịt mù.
Chờ ở Điêu Thất Cô và hai ả nữ tỳ đi xa rồi, bấy giờ Đảo điền hòa thượng mới bước lại gần Hàn Tử Kỳ. Chàng vẫn còn nằm bất động hầm hừ như con hổ đói vừa vồ hụt miếng mồi ngon.
Đảo điên hòa thượng giỏ ngọn hữu chưởng lên điểm một loạt chỉ cách không vào ba mươi sáu huyệt đạo trên khắp thân mình Hàn Tử Kỳ.
Chỉ trong phút chốc, Hàn Tử Kỳ trở lại bình thường, toàn thân dịu mát, cặp mắt xanh biết không còn đỏ rực như trước nữa.
Đảo điên hòa thượng hất cánh tay áo cà sa giải tỏa các huyệt đạo đang bị bế tắc trên người Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ hự hự mấy tiếng rồi buông tiếng thở phào, đứng phắt lên, đưa mắt nhìn Đảo điên hòa thượng, ngơ ngác như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.
Hồi tưởng lại chuyện đã qua, Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực, cung kính:
- Tiểu bối xin vạn tạ công đức cao dầy của đại sư, trọn kiếp này không bao giờ quên được.
Đảo điên hòa thượng nghiêm sắc mặt:
- Tiểu tử! Đứng trước mặt bần tăng là kẻ tu hành mà ngươi vô lễ như thế sao? Người như con nhộng thế kia còn thể thống gì mà vạn tạ.
Đưa mắt nhìn qua, Hàn Tử Kỳ kinh hãi, vội vàng cúi xuống tươm tất cho mình. Chàng lại chắp tay trước ngực nhưng chưa kịp mở lời đã nghe Đảo điên hòa thượng lên tiếng:
- Đừng lộn xộn, chuyện của ngươi nào đã xong đâu mà vui mừng hí hửng, vừa rồi bần tăng chỉ dùng bí pháp tạm thời ngăn chặn chất dâm độc đang hoành hành ngươi đó thôi.
Hàn Tử Kỳ sợ hãi:
- Đại sư! ...
Đảo điên hòa thượng cướp lời:
- Ngươi trúng nhằm viên “Vu sơn nhất độ” của ả tiểu hồ ly Điêu Thất Cô, bần tăng điểm ba mươi sáu huyệt trên mình ngươi cho dục tình hạ xuống, nhưng chỉ trong chốc lát nữa đây, dục tình lại phát tác,

biến ngươi thành con thú điên như trước, ngươi có nghe rõ ta nói chưa?
Hàn Tử Kỳ biến sắc:
- Đại sư, ngoài cách đó ra còn thứ thần đan nào giải được chất kỳ dâm “Vu sơn nhất độ”.
nữa hay không?
Đảo điên hòa thượng lắc lắc chiếc đầu quái dị:
- Kẻ trúng nhầm kỳ dâm “Vu sơn nhất độ” từ lâu nay không có thứ thần đan nào chữa nổi, ngoại trừ...
Hàn Tử Kỳ hấp tấp:
- Đại sư, ngoại trừ thế nào?
Đảo điên hòa thượng thở phì:
- Ngoại trừ ngươi đến Hồng nhạn cung xin thuốc giải của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mới giải nổi dâm độc trong mình ngươi thôi. Nhưng ngươi hãy nhớ sau đó ả lại tiếp tục đầu độc ngươi, diễn ra cái cánh quái quỉ như vừa rồi, từ đó cho đến trọn kiếp này ngươi vô phương thoát khỏi bàn tay ả.
Mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm mình, Hàn Tử Kỳ vô cùng khủng khiếp, chôn chân tại chỗ, chỉ đưa mắt nhìn Đảo điên hòa thượng chưa thốt thêm lời nào nữa cả.
Đảo điên hòa thượng ngấm nghía Hàn Tử Kỳ một lúc, chợt buông tiếng thở dài:
- Bần tăng rất tiếc cho ngươi là một trang thiếu hiệp cốt cách phi phàm, đúng là một đóa kỳ hoa võ lâm ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần lại hàm hồ trúng nhầm quỉ kế của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô ra nông nỗi này. Thực lòng ta cũng muốn cứu ngươi thoát ra khỏi cái cảnh trầm luân hoan lạc, cuối cùng chết một cách vô cùng thảm khốc, nhưng hiện nay vô kế khả thi ta đành thúc thủ, âu cũng là số mạng đã an bài trước cho ngươi rồi.
Ánh mắt Hàn Tử Kỳ chớp sáng:
- Đại sư, quả thật trên chốn giang hồ hiện nay không có một vị thần y nào chữa nổi kịch độc “Vu sơn nhất độ” này nữa hay sao? Xin đại sư thực tình nói cho tại hạ được rõ.
Đảo điên hòa thượng gật đầu:
- Không sai. Cứ như bần tăng nghĩ, ngươi hãy mau tới Hồng nhạn cung cách đây khoảng tám mươi dặm về phía ả hồ ly Điêu Thất Cô vừa bỏ chạy. Ngươi gặp lại ả bảo ả trao thuốc giải cho ngươi tạm thời qua khỏi lần này, sau đó tùy cơ ứng biến.
Hàn Tử Kỳ lại hỏi:
- Đại sư muốn bảo tại hạ tới Hồng nhạn cung xin thuốc giải, sau đó

thừa cơ hội đánh cắp nhiều thuốc giải của ả hồ ly Điêu Thất Cô phải không?
Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Không đúng. Ngươi nói sai rồi, dù cho ngươi có đánh cắp được rất nhiều thuốc giải của ả hồ ly Điêu Thất Cô cũng không thể tuyệt diệt căn bệnh "Vu sơn nhất độ" trong mình ngươi.
Hàn Tử Kỳ cau mày:
- Chứ thế nào xin đại sư chỉ giáo cho tiểu bối.
- Bần tăng bảo ngươi khi tới Hồng nhạn cung, gặp lại ả hồ Điêu Thất Cô, ngươi giả vờ chấp nhận làm đức lang quân của ả cho ả tin cậy ngươi, khi vào động phòng, thừa lúc ả không lưu tâm thình lình ngươi dùng chỉ pháp điểm huyệt ả, buộc ả phải trao cho ngươi viên ngọc "Ty độc thần châu". Chính viên ngọc này mới có thể chữa trị dứt chứng kỳ dâm "Vu sơn nất độ". Viên ngọc đó ả luôn luôn cất trong mình, ngươi rất dễ dàng hạ thủ.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Tiểu bối không bao giờ hành động như thế được.
- Tại sao?
- Tại vì nếu tiểu bối chấp nhận làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc kia, cùng chung gối chăn với ả, còn gì thanh danh của một trung nam nhân chi chí giang hồ, dòng dõi họ Hàn sẽ vì hành động của tiểu bối mà ô nhục, bọn người võ lâm phỉ báng, chê cười làm sao tại hạ còn dám ngó mặt một ai nữa.
Đảo điên hòa thượng gật gù:
- Thế ngươi tính lẽ nào?
Đưa mắt nhìn thanh kiếm gần đó, Hàn Tử Kỳ cắn răng:
- Tiểu bối có cách rồi.
Chàng cúi xuống nhặt lấy thanh trường kiếm nắm chắc trong tay có vẻ rất cương quyết.
Đảo điên hòa thượng kinh ngạc:
- Tiểu tử, ngươi định làm gì?
Không đáp lời Đảo điên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ cất thanh đoản kiếm lên, bùi ngùi:
- Mẹ ơi! Đứa con bất hiếu Hàn Tử Kỳ này không giữ gìn thanh danh của tổ phụ, làm điều bại hoại gia phong, con xin lấy cái chết đền đáp công ơn sinh thành của mẹ.
Dứt tiếng, Hàn Tử Kỳ đảo ngược mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 8
Thiếu Nữ Cùi Hủi

Đảo điên hòa thượng kinh hãi quát:
- Dừng lại!
Đang khi quát, Đảo điên hòa thượng cũng vừa bắn hai đạo chỉ nhanh tợ chớp.
Xoảng!
Thanh đoản kiếm gãy lìa gần tới cán, chuôi kiếm rời khỏi bàn tay Hàn Tử Kỳ bay ra xa, rơi xuống đất. Hàn Tử Kỳ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.
Chàng đứng yên nhìn thanh kiếm gãy rồi nhìn Đảo điên hòa thượng không nói lời nào cả.
Đảo điên hòa thượng nghiêm trọng:
- Tiểu tử! Hành động của ngươi vừa rồi là cách xử trí của kẻ thất phu chi dũng. Ngươi nghĩ rằng ngươi tự sát như thế là có thể chuộc lại lỗi lầm vừa qua ư? Đồ ngốc! Ngươi chết đi còn lấy ai đi tìm tung tích Hàn lão đệ và Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, lại còn bao nhiêu sứ mạng ngươi chưa làm xong, tại sao ngươi tự sát. Ngươi định chết để trốn nợ phải không?
Những lời của Đảo điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ đã phải sửng sốt cả người.
Lão không nói sai, cái chết của chàng không phải là cái chết của các bậc anh hùng, hào kiệt.
Hàn Tử Kỳ chắp tay cung kính:
- Đại sư, hiện giờ tiểu bối phải làm sao? Chuyện tới Hồng nhạn cung cầu cạnh ả hồ ly Điêu Thất Cô cho dù có chết tiểu bối cũng không thể nào chấp nhận. Đại sư còn phương cách nào chữa được chứng "Vu sơn nhất độ" nữa không?
Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, bất giác Đảo điên hòa thượng bật ồ lên:
- Có rồi! Có rồi...
Hàn Tử Kỳ mừng rỡ:
- Đại sư có phương cách nào?
Đảo điên hòa thượng gật gật đầu:
- Bần tăng vừa nhớ đến một người có thể chữa nổi chứng "Vu sơn nhất độ" của ngươi.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp:

- Người nào thế đại sư?
- Người đó có danh hiệu là Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa. Vị thánh y này chữa trị vạn độc, luôn cả các chứng kỳ dâm, lão sẽ trị dứt chứng "Vu sơn nhất độ" không sai.
Mặt ngọc Hàn Tử Kỳ rạng rỡ:
- Đại sư, Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa hiện đang ở nơi nào, đại sư có biết không?
Đảo điên hòa thượng gật đầu:
- Dĩ nhiên là bần tăng phải biết mới nói với ngươi. Động cộc Vạn Y Thánh ở tại dãy núi Kỳ sơn cách đây khoảng hai trăm dặm về phía Tây. Ngươi hãy tới đó một mình, bần tăng không thể đưa ngươi được.
Hàn Tử Kỳ gấp lên:
- Đại sư, chất kỳ dâm trong mình tiểu bối đến bao giờ phát tác, tiểu bối tới Kỳ Sơn kịp hay không?
Nhẩm tính một lúc, Đảo điên hòa thượng giật mình nói mau:
- Nguy rồi, chỉ còn khoảng hai khắc nữa là chứng "Vu sơn nhất độ" sẽ tái phát, tiểu tử đi cho mau kẻo chẳng còn kịp nữa.
Lão đạo nhân dặn dò:
- Khi ngươi tới gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa, đừng nói ta mách bảo, lão mới chữa trị cho ngươi.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Tại sao thế đại sư?
- Tại vì bần tăng và lão lâu nay không thuận nhau, nếu ngươi nhắc đến tên ta, lão sẽ đuổi ngươi tức khắc. Ngươi nghe rõ rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Tiểu bối nghe rất rõ, nếu Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa có hỏi do ai chỉ đường tới, tiểu bối sẽ tìm cách sao cho ổn thỏa, đại sư hãy an tâm.
Trỏ tay sang con Xích long câu, Đảo điên hòa thượng bảo:
- Con xích long câu này thuộc loại thần mã, ngày đêm đi ngàn dặm, ngươi hãy đi cho mau, có lẽ trong hai khắc thời gian ngươi sẽ tới dãy núi Kỳ Sơn. Tới đó, ngươi theo một con đường mòn duy nhất dẫn sâu vào trong núi chừng hai mươi dặm sẽ tới một động cốc, trên cửa động đề bốn chữ "Vạn Y Thánh Thủ", lão Tả Bá Thừa ở trong đó.
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Vạn tạ đại sư, công đức cao dày này có ngày tiểu bối sẽ đáp đền một cách xứng đáng.
Giờ bái biệt đại sư.
Đảo điên hòa thượng phất tay:

- Đừng lải nhải, hãy đi cho mau kẻo không còn kịp nữa. Bần tăng cũng phải đi đây.
Âm thanh chưa dứt, Đảo điên hòa thượng đã biến mất chẳng để lại tăm dạng.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Quả là một bậc đại kỳ nhân danh bất hư truyền.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp trở lại con Xích long câu. Leo lên phi nhanh về hướng Tây như lời Đảo điên hòa thượng đã dặn dò.
Trận lửa dục tình bừng cháy từ vực "Thiên ân" mỗi lúc càng gia tăng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu thầm:
- Nguy rồi, kịch độc "Vu sơn nhất độ" lại tái phát nữa đây. Ta làm sao tới kịp dãy núi Kỳ Sơn gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa chữa bệnh?
Kìm hai chân vào hông con Xích long câu, Hàn Tử Kỳ gia tăng tốc độc chạy nhanh hơn.
Chẳng bao lâu dãy núi Kỳ Sơn đã hiện ra trước mặt mờ mờ qua ánh trăng vừa mọc.
Trận lửa từ "Thiên ân" bốc cháy dữ dội, tràn qua ngũ tạng, xung vào các huyệt đạo, toàn thân Hàn Tử Kỳ nóng rực, cơn khao khát hoành hành tưởng không còn có thể chịu đựng nổi nữa.
Hàn Tử Kỳ cắn chặt hai hàm răng, cố hết sức trấn áp ngọn lửa dục tình đang đốt cháy cả tâm can, thúc ngựa phi nhanh, chẳng mấy chốc đã lọt vào dãy núi Kỳ Sơn.
Kỳ độc trong cơ thể Hàn Tử Kỳ càng lúc càng tăng, tâm thần tản mạn, ý chí rã rời, không còn tự chủ được mình nữa.
Hàn Tử Kỳ rất đỗi kinh hoàng, rẽ ngựa vào con đường mòn như lời Đảo điên hòa thượng đã dặn, tìm một hang đá nào đó, vào trong chịu đựng sự hoành hành, qua cơn sẽ tiến vào trong núi sâu gặp Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa.
Nhìn thấy trước mặt có một cái hang sâu hun hút, Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại, nhảy xuống đất phóng mình vào.
Vào trong hang khoảng hai trượng, chợt nhận ra một người nằm ngửa trên phiến đá bằng phẳng, Hàn Tử Kỳ ngưng bước.
Chàng lẩm bẩm:
- Ai nằm ngủ trong hang đá này? Một kẻ giang hồ lãng tử nào đó chăng?
Đang trong cơn thể xác bị hoành hành, không còn thời giờ nghĩ ngợi thêm nữa, Hàn Tử Kỳ nhanh chân bước tới gần phiến đá, đưa mắt nhìn người đang nằm ngủ.
Bất giác Hàn Tử Kỳ kêu lên:

- Quỉ...
Hàn Tử Kỳ lùi lại mấy bước, giương to đôi mắt nhìn người đang nằm ngủ, qua ánh trăng từ ngoài chiếu vào, chàng nhận ra đó là một ả thiếu nữ vận theo lối cung trang, có bộ mặt sần sùi lở lói, đen đủi chẳng khác nào ngạ quỉ từ dưới cõi âm hiện về.
Có điều thân hình ả thiếu nữ vô cùng tuyệt mỹ, hai quả đào tiên như trái đồi, khiến kẻ nhìn thấy không có cách nào dằn nén nổi.
Hàn Tử Kỳ nhìn sững ả thiếu nữ cùi hủi kia một lúc, cơn khát vọng bùng lên, không còn có thể kềm hãm nổi.
Hàn Tử Kỳ hừ một tiếng, phóng tới hai tay vồ lấy ả thiếu nữ cùi hủi.
Ả thiếu nữ cùi đang ngủ giật mình mở mắt thét to:
- Ai?
Nhưng liền đó, bão tố nổi lên, muôn lượn sóng tình dồn dập, cuồn cuộn đưa vào bể chơi vơi. Ả thiếu nữ cùi hủi im bặt...
Chừng thức giấc, Hàn Tử Kỳ mở mắt ra, cảm thấy trong người sảng khoái lạ lùng.
Chứng kỳ độc "Vu sơn nhất độ" đã biến mất trong cơ thể từ bao giờ.
Hàn Tử Kỳ kêu lên:
- Quái lạ, sao lại thế này?
Hàn Tử Kỳ vận khí thấy các huyệt đạo trong người đã lưu thông, nội lực lại tràn trề hơn trước, quả thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Hồi tưởng lại chuyện đã qua, trong cơn tái phát kỳ độc "Vu sơn nhất độ" tới hang đã gặp một ả thiếu nữ cùi hủi mặt mũi sần sùi nằm ngủ say, chàng đã hành động như con thú dữ đối với nàng. Chàng tự ghê tởm cho mình, trong lòng thấy ăn năn hối hận, lương tâm cắn rứt bồi hồi.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Nàng ở đây sao không thấy?
Hàn Tử Kỳ quay quá, bất giác bật "ồ" lên một tiếng, nhổm người lên.
Chàng vừa nhận ra một người nằm ngủ bên cạnh, đinh ninh đó là ả thiếu nữ cùi hủi sau khi thất thân với chàng hãy còn ngủ say chưa tỉnh.
Trường hợp này nếu khi ả thiếu nữ cùi hủi tỉnh dậy, bắt buộc chàng phải kết duyên phu phụ, chàng sẽ đáp ứng thế nào? Chàng là một trang tuyệt thế mỹ nam tử lại có thể kết duyên cùng một cô gái xấu xí như quỉ dạ xoa được sao? Nhưng bản tánh chàng xưa nay cương trực, quả cảm, đâu thể phụ bạc nàng sau khi đã vô tình chiếm đoạt tiết trinh nàng.
Chàng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm chuyện xảy ra trong đêm

qua, không thể chối từ cũng không thể bỏ chạy được.
Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại, chỉ vì ả thiếu nữ nghiêng mặt sang nơi khác nên không nhận rõ dung mạo.
Chàng chồm tới đưa mắt nhìn ả thiếu nữ bỗng "ồ" lên một tiếng kinh dị.
Một nàng tiên nữ giáng phàm. Một trang tuyệt thế mỹ nhân. Nàng đẹp gấp bội lần ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, cho dù Tây Thi tái thế cũng còn kém xa nàng.
Nhưng ả thiếu nữ này là ai, sao lại ngủ bên cạnh chàng và tại sao như thế. Còn cô gái cùi hủi xấu xí kia hiện giờ ở nơi đâu sao không thấy?
Hàn Tử Kỳ vô cùng hoang mang trước sự tình quái lạ ở trước mắt, cứ suy nghĩ mãi chưa hiểu ra làm sao cả.
Chàng lẩm bẩm:
- Giờ ta hãy gọi ả thiếu nữ này thức dậy hỏi xem nàng là ai lại nằm đây ngủ.
Hàn Tử Kỳ hắng giọng:
- Tiểu thư, trời đã sáng rồi, thức dậy mau đi.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc quay sang, mởmắt ra. Cả một bầu trời xanh biêng biếc thu gọn vào đôi mắt nàng. Hai làn mi cong vút, mày tựa xuân sơn, đôi môi anh đào, mặt trắng như bạch ngọc, quả nhiên tạo hóa gom cả bầu trời hương sắc vào có một người.
Hàn Tử Kỳ nghe rúng động cả tâm can, trước đôi mắt thu hồn của ả thiếu nữ tuyệt sắc.
Chàng im lặng nhìn nàng chưa nói một lời nào cả.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc thong thả ngồi lên, với lấy bộ cung trang mặc vào. Tư dung tuyệt thế, cốt cách đài các, trâm anh, dù cho bậc vương phi, công chúa đương triều cũng không hơn nổi nàng.
Ả thiếu nữ vận lại bộ cung trang, sắc mặt càng tăng nét thiên kiều bá mỵ, khiến cho người nhìn phải ngẩn ngờ xiêu hồn lạc phách.
Nàng nhìn chàng đăm đăm chưa có lời, chàng nhìn nàng nghe trái tim rung động bồi hồi.
Im lặng một lúc lâu giữa hai người. Bấy giờ Hàn Tử Kỳ mới lên tiếng trước:
- Tiểu thư là ai, sao lại nằm ngủ trong cái hang động nguy hiểm này?
Ả thiếu nữ tuyệt sắc hé nụ anh đào:
- Muội ấy ư? Muội vào hang động này từ lúc chiều qua, ca ca tới lúc trăng lên, có đúng không?
Cặp mắt của Hàn Tử Kỳ tròn xoe, nhìn chầm chập vào gương mặt ngọc của ả thiếu nữ tuyệt sắc.

Chàng kêu thầm:
- Ồ, có lẽ nào...
Gác qua ý niệm hãi hùng đó, Hàn Tử Kỳ thăm dò:
- Còn cô gái xấu xí cùi hủi kia hiện đang ở nơi đâu, tiểu thư có thấy không?
Ả thiếu nữ tuyệt sắc cười khúc khích, chỉ nhìn Hàn Tử Kỳ chưa đáp ứng.
Lòng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ tiếp:
- Sao tiểu thư lại cười? Tại hạ hỏi từ buổi tối đến giờ tiểu thư có thấy ả kia ở nơi đâu chăng?
Ả thiếu nữ tuyệt sắc thôi cười:
- Ca ca không biết cô gái cùi hủi kia hiện đang ở nơi đâu ư?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Quả tình tại hạ không được biết nên mới hỏi tiểu thư xem nàng hiện ở nơi nào?
Trỏ tay vào ngực mình, ả thiếu nữ tuyệt sắc đáp:
- Ca ca lẫn thẩn rồi, cô gái cùi hủi xấu xí hiện đang ngồi trước mặt ca ca đây. Ca ca còn tìm nơi đâu nữa chứ.
Hàn Tử Kỳ rất đỗi kinh hoàng tròn xoe đôi mắt nhìn khắp trên mình ả thiếu nữ tuyệt sắc:
- Ồ, chẳng lẽ nàng là loại hồ ly thành người, đêm qua là một cô gái cùi hủi giờ đây biến thành một mỹ nhân.
Hàn Tử Kỳ nghe lạnh cả thân mình, chàng toan phóng xuống đất bỏ chạy ra ngoài, xem con Xích long câu có còn hay đã bị hồ ly ăn thịt.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc vội vẫy tay:
- Ca ca đừng hoảng hốt, hãy ngồi trở xuống muội sẽ kể lại chuyện đêm qua cho ca ca nghe.
Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống, mắt nhìn ả thiếu nữ đăm đăm, cố dò tìm trên gương mặt nàng có vẻ gì khả nghi hay không?
Như đoán hiểu thâm tâm của Hàn Tử Kỳ, ả thiếu nữ tuyệt sắc chìa gương mặt ngọc tới cất giọng trong ngần như tiếng ngọc lưu ly va chạm vào nhau:
- Nào, ca ca hãy nhìn gương mặt tiểu muội cho kỹ, xem có nét gì hắc ám giống loại hồ ly luyện thành người hay không?
Nhìn kỹ ả thiếu nữ tuyệt sắc một lúc, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Trông rõ ra nàng này không có vẻ yêu mị gì cả, trái lại tư dung, cốt cách lẫn giọng nói của nàng chẳng khác tiên nữ giáng phàm, nhưng tại sao...
Bỏ qua ý niệm, Hàn Tử Kỳ nhẹ giọng:
- Tại hạ xin lỗi với tiểu thư về cái tội hồ đồ vừa qua. Có điều, có

điều...
Hàn Tử Kỳ ngưng lại, ái ngại câu nói sắp tới sẽ làm cho ả thiếu nữ tuyệt sắc nổi giận nên thôi...
Ả thiếu nữ tuyệt sắc thông minh tuyệt vời, đoán được ý nghĩ của Hàn Tử Kỳ, liền chỉnh ngay sắc diện.
Nàng nói:
- Ca ca hoài nghi là đúng. Tại sao đêm qua muội là một cô gái xấu xa cùi hủi sáng nay trở thành một thiếu nữ yêu kiều. Chính bản thân muội cũng không thể nào tưởng tượng được có chuyện thần bí đến thế này. Chuyện xảy ra như câu chuyện thần tiên từ ngàn năm trước.
Hàn Tử Kỳ nóng nảy:
- Chuyện xảy ra như thế nào tiểu thư nói mau, tại hạ nóng lòng được biết.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc vẫn với giọng trong như ngọc lưu ly va chạm:
- Đêm qua sau khi ca ca ngủ rồi, muội cũng thiếp đi trong cơn mê loạn cho tới lúc trăng đã xế qua rọi vào hang động, muội giật mình tỉnh giấc bỗng nghe trong mình thơ thới lạ lùng, cơn đau nhức hành hạ muội từ bấy lâu đã biến đi đâu mất, các vết thương cùi lở trên bàn tay cũng chẳng còn. Lòng hoài nghi muội lấy tấm gương trong túi ra soi, bất giác muội vừa kinh hoàng vừa hoan hỷ khi trông thấy dung mạo của mình trở lại như xưa. Muội nằm bên cạnh ca ca nghĩ mãi đến khi trời quá khuya mới hiểu ra nguyên nhân do đâu muội hết chứng bệnh cùi hủi...
Ánh mắt Hàn Tử Kỳ chớp sáng:
- Nguyên nhân do đâu tiểu thư hãy nói ra cho tại hạ được rõ?
Nhìn Hàn Tử Kỳ, hai má ả thiếu nữ tuyệt sắc ửng hồng:
- Nguyên do cũng nhờ ca ca nên muội hết bệnh. Ca ca chưa hiểu ư?
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Tiểu thư nhờ tại hạ thế nào, đêm qua tại hạ đâu có cho tiểu thư uống một viên linh đan hay thần dược nào.
Ả thiếu nữ mỉm cười:
- Ca ca không hiểu thật rồi, chính nhờ sau khi muội hiến dâng thể xác cho ca ca, chứng bệnh cùi hủi biến mất, ca ca đã hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Tiểu thư không lẽ...
Ả thiếu nữ chận lời:
- Ca ca hãy nghe muội nói. Lúc muội trúng độc chữa mãi không khỏi, có một vị lương y tài giỏi cho biết, chứng bệnh cùi hủi của muội nếu có một người nào đó trúng nhằm kịch độc hòa hợp với nhau căn bệnh sẽ biến mất trong tức khắc. Muội chưa tin, không ngờ hôm nay

trở thành sự thật.
Hàn Tử Kỳ ngẩn ngơ chẳng hiểu ra làm sao, chỉ đưa mắt nhìn ả thiếu nữ tuyệt sắc mà không nói.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc hỏi:
- Ca ca hãy nói cho tiểu muội được biết, có phải trước đó ca ca đã trúng nhằm kịch độc hay không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Không sai. Tại hạ đã trúng nhằm kỳ độc "Vu sơn nhất độ" của ả hồ ly Điêu Thất Cô nơi một cánh rừng cách đây khoảng hai trăm dặm, đêm qua kịch độc tái phát tại hạ hành động giống như con thú điên, mang tội bất kính với tiểu thư. Thật đáng chết.
Hàn Tử Kỳ kể rõ câu chuyện trưa hôm qua tới cánh rừng, chàng rơi vào quỉ kế của Điêu Thất Cô, mất cả thần trí, suýt xảy ra chuyện bại hoại, may thay được Đảo điên hòa thượng tới kịp ngăn chặn, đánh đuổi ả chạy đi rồi chỉ bảo chàng tới dãy núi Kỳ Sơn này vào trong núi tìm lão nhân Vạn Y Thánh Thủ Tả Bá Thừa, chàng ruổi ngựa vừa đến đây thì kỳ độc "Vu sơn nhất độ" bỗng tái phát, chàng vào hang động này gặp lúc nàng đang nằm ngủ mê vì kỳ độc hoành hành. Chàng đành cam thất lễ đối với nàng.
Giọng nói của Hàn Tử Kỳ trở nên nghiêm chỉnh khác thường:
- Chuyện xảy ra rồi, nếu như tiểu thư xem tại hạ là một tên dâm tặc đáng giết, tại hạ sẵn sàng chịu chết dưới lưỡi gươm của tiểu thư không hề kháng cự.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc phất bàn tay ngọc:
- Ca ca đừng nói thế. Trước đó, muội đã biết ca ca là một chính nhân quân tử, một trang thiếu hiệp anh tuấn, hào khí ngất trời muội đã đem lòng ái mộ từ lâu, ca ca tên là Hàn Tử Kỳ, bằng không muội đã giết ca ca từ đêm qua rồi.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Tiểu thư gặp tại hạ từ bao giờ? Tại sao tiểu thư lại biết tại hạ tên Hàn Tử Kỳ.
- Muội đã gặp Hàn ca ca một lần rồi, nhưng ca ca không trông thấy muội.
- Tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?
- Muội gặp Hàn ca ca tại phía dưới thung lũng dãy núi Tung Sơn đang khi ca ca và cô gái xấu xí đấu nhau với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, muội đã ẩn nấp trong bụi rậm từ trước đó không lâu, muội nghe bọn chúng nói tới tên ca ca nên hôm qua muội mới biết ca ca chính là Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ tỉnh ngộ:

- Ồ ra là thế, còn chuyện...
Ả thiếu nữ phất tay ngắt lời Hàn Tử Kỳ:
- Hàn ca ca hãy gác qua chuyện đó, bây giờ muội tiếp tục kể rõ cho ca ca tại sao muội hết chứng bệnh cùi hủi và ca ca cũng hóa giải được chất kỳ độc "Vu sơn nhất độ" của ả hồ ly Điêu Thất Cô.
Hàn Tử Kỳ ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe ả thiếu nữ tuyệt sắc nói tiếp:
- Cách đây không lâu, tiểu muội giả trang thành một cô gái bình thường ra chốn giang hồ du ngoạn giải cơn buồn, khi đến ngọn núi Ngũ Hành Sơn gặp ả thiếu nữ mặc áo xanh và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chặn đường đòi bắt muội mang về Luân Hồi giáo cho cung chủ của ả trị tội. Muội hỏi ả tội gì, ả cho biết cung chủ của ả có lệnh bắt hết những ả thiếu nữ nào tuyệt sắc hủy hoại nhan sắc trở thành cùi hủi bởi cung chủ của ả không muốn trên giang hồ còn mỹ nhân nữa, để cung chủ ả lên ngôi "độc bá mỹ nhân".
Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:
- Quái thật, võ lâm độc bá, mỹ nhân cũng độc bá nữa ư? Đúng là loại hồ ly hành động có khác người.
Ả thiếu nữ tuyệt sắc hé nụ hồng tiếp lời:
- Tiểu muội kháng cự lại, đấu nhau với ả thiếu nữ áo xanh được ba chiêu, thình lình ả vung tay vẫy ra một đám bụi màu xanh vào mặt muội, vì khoảng cách quá gần muội không tránh kịp nên đã trúng nhằm, tối tăm cả mặt mày, muội liệu không xong liền bỏ chạy, ả không đuổi theo. Muội tưởng đã thoát nạn không ngờ cách ba ngày sau kịch độc phát tác biến muội thành một cô gái xấu xí, cùi hủi gớm ghiếc như ca ca đã trông thấy đêm qua.
Hàn Tử Kỳ ngắt lời:
- Tiểu thư có biết kịch độc kia tên gọi là gì không?
- Lúc đầu tiểu muội không biết, nhưng sau đó gặp một lão quái nhân bảo cho muội biết muội đã trúng nhằm kịch độc "Hủy diện độc trùng" của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, không có thứ thần đan nào trị nổi. Muội vô cùng tuyệt vọng, tránh mặt mọi người mấy tháng nay, lang thang trên chốn giang hồ, một là tìm thần y chữa bệnh, hai là tìm tung tích của mẫu thân đã biệt tích từ lâu, đêm qua quá mệt mỏi, muội đã vào hang động này định tìm một giấc, sáng mai tiếp tục cuộc hành trình, kế đến Hàn ca ca tới, chung gối chăn cùng muội, dung nhan muội trở lại như xưa.
Ả thiếu nữ kết luận:
- Thì ra kỳ độc trong mình Hàn ca ca lại là thần dược trị khỏi chứng cùi hủi của muội, ngược lại chất kịch độc "Hủy diện độc trùng" trong mình muội là vị thuốc giải kỳ độc "Vu sơn nhất độ" của ca ca, do âm

dương hòa hợp tạo thành, nhưng quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của muội.
Hàn Tử Kỳ như người bừng tỉnh cơn mê, bật thốt:
- Ồ, ra là thế. Tại hạ cứ nghĩ mãi không ra. Tiểu thư thực là cao minh, tại hạ vô cùng bội phục. Còn chuyện hồ đồ của tại hạ đêm qua, tiểu thư xử lý thế nào?
Giọng nói của ả thiếu nữ như mật ngọt rót vào lòng người:
- Tiểu muội vẫn hiểu chuyện xảy ra đêm qua ngoài ý muốn của Hàn ca ca. Đúng ra, ca ca không có lỗi gì hết, nhưng muội đã trao thân gửi phận cho ca ca rồi, không còn yêu thương ai được nữa, dù ca ca có từ chối cuộc hôn nhân muội vẫn xem ca ca là đức phu quân, trọn kiếp này quyết không bao giờ dời đổi, cứ như muội nghĩ, đây có lẽ do duyên tiền định mà ra.
Ca ca trúng độc, muội cũng trúng độc, không hề hẹn nhau mà lại gặp ở trong hang động này và vì kỳ độc tái phát mà thành thân, chẳng hiểu ca ca có nghĩ như thế hay không?
Dứt câu ả thiếu nữ nhìn Hàn Tử Kỳ chờ đời.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Dù hành động hàm hồ đêm qua do kỳ độc “Vu sơn nhất đố phát tác, không phải do ta chủ động, nhưng ta đã chiếm đoạt tiết trinh của nàng rồi, dù nàng là cô gái cùi hủi xấu xí đêm qua ta cũng không thể bội phản nàng được, nhưng ta cần phải hỏi nàng là ai, con gái của ai, trước đây có dính dấp với kẻ thù của song thân hay không?
Không vội đáp câu hỏi của ả thiếu nữ tuyệt sắc. Hàn Tử Kỳ nhìn nàng nghiêm túc:
- Tại hạ xin mạo muội được hỏi:
tiểu thư chính thực là ai, thuộc hàng tử đệ của môn phái nào? Tiểu thư hãy nói cho tại hạ được rõ.
Ngập ngừng phút giây, ả thiếu nữ tuyệt sắc thong thả đáp:
- Muội ư? Hàn ca ca đã muốn biết lai lịch của muội, muội không cần phải giấu giếm làm chi. Muội chính là công chúa Ngân Hà, con gái của hoàng đế Thanh triều đây.
Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh hãi, tròn xoe đôi mắt nhìn Ngân Hà công chúa mãi thật lâu chưa nói được lời nào.
Chợt Ngân Hà công chúa buông hơi thở nhẹ:
- Hàn ca ca đã biết tiểu muội là ai rồi. Muội xin hỏi ý định của ca ca cho muội được an tâm trở lại hoàng cung trình bẩm với phụ vương về chuyện của muội và ca ca để người chọn ngày đại hỷ.
Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, Hàn Tử Kỳ thoáng hiện trên gương mặt vẻ băn khoăn:

- Công chúa, tại hạ là phận thấp hèn, văn chương chưa đầy túi, kinh sử bất thông, lễ nghi không hiểu, phẩm cách thô lậu, dám đâu sánh cùng công chúa là bậc tột đỉnh quyền quí cao sang, lại là ái nữ của hoàng đế đương triều, tại hạ khuyên công chúa hãy nên suy xét cẩn thận kẻo có điều hối tiếc ở sau này.

Hồi 9
Thiên Duyên Tiền Định

Mặt ngọc Ngân Hà công chúa chợt buồn:
- Hàn ca ca! Có lẽ ca ca chê tiểu muội không xứng đáng sánh đôi với ca ca nên tìm những lời khéo léo từ chối phải không?
Chỉnh lại sắc diện, nàng tiếp:
- Muội đã suy nghĩ rất cặn kẽ trước khi quyết định cuộc hôn nhân của mình. Muội chọn Hàn ca ca làm đấng phu quân trọn đời sẽ không bao giờ hối tiếc, lại nữa đôi ta đã thành thân với nhau rồi, lẽ nào ca ca lại đành chối bỏ chuyện đêm qua.
Nghe Ngân Hà công chúa nhắc tới chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ hổ thẹn đỏ bừng cả mặt, phút giây lắc đầu:
- Công chúa đã hiểu lầm tại hạ rồi. Cho dù công chúa là cô gái cùi hủi đêm qua, dù vô tình hay cố ý, sau khi đã chiếm trọn trinh tiết của nàng rồi, tại hạ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về cuộc đời nàng, quyết không hề chối bỏ, huống chi công chúa là một trang tuyệt thế mỹ nhân, lại là công chúa đương triều, được công chúa thương yêu quả là vô cùng diễm phúc.
Thực lòng, tại hạ nghĩ đến tấm thân cô độc, kém cỏi của mình không dám sánh đôi cùng công chúa đó thôi. Xin công chúa hiểu cho lòng thành thực của tại hạ.
Ngân Hà công chúa dọ dẫm:
- Cứ theo ý nghĩ của Hàn ca ca thì thế nào?
Hàn Tử Kỳ không do dự:
- Trước nhất, tại hạ xin hỏi công chúa một điều.
Ngân Hà công chúa nhìn thẳng vào mắt Hàn Tử Kỳ:
- Điều gì, Hàn ca ca hãy nói ra.
- Tại hạ muốn biết nếu hoàng đế được tin tại hạ và công chúa kết tình phu thê với nhau, người sẽ có thái độ nào?

Ngân Hà công chúa đáp ngay không cần nghĩ ngợi:
- Phụ vương đã cáo thị khắp thiên hạ ai chữa được chứng bệnh cùi hủi của tiểu muội, nếu là nam nhân sẽ là phò mã của phụ vương, bằng nếu là nữ nhân sẽ được phong làm quận chúa vinh hiển trọn đời. Hàn ca ca không phải lo nghĩ đến điều đó làm chi cho nhọc lòng.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Còn hai điều nữa xin công chúa hãy cho tại hạ biết luôn.
Ánh thu ba của Ngân Hà công chúa chớp sáng:
- Còn hai điều gì nữa Hàn ca ca cứ nói ra.
Hàn Tử Kỳ nghiêm túc:
- Tại hạ chịu hoàn toàn trách nhiệm về hành vi của mình đối với công chúa trong đêm qua. Nếu sau này chẳng may gặp phải cảnh ngộ khắc nghiệt không thể thành hôn với công chúa, tại hạ sẽ sống cô độc đến trọn đời không thương yêu ai nữa cả. Công chúa nghĩ thế nào?
- Tiểu muội xin bằng lòng, còn điều gì nữa Hàn ca ca hãy nói cho muội được rõ.
Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc:
- Chờ sau khi tại hạ hoàn thành các sứ mạng tại hạ sẽ tới hoàng cung bái kiến hoàng đế, cầu hôn cùng công chúa, chẳng hay công chúa có khứng chịu chăng?
Mặt hoa Ngân Hà công chúa liền rạng rỡ:
- Hàn ca ca, một lời đã hẹn ngàn thuở không quên. Xin ca ca hãy giữ lấy lời thề ước, tiểu muội sẽ trở về hoàng cung tấu trình lại với phụ vương về chuyện của đôi ta, thời gian đó muội từng giờ từng phút chờ đợi ca ca.
Hàn Tử Kỳ thay đổi cách xưng hô:
- Ngân muội hãy an tâm. Bình nhật tiểu huynh chỉ có một lời, dù chết cũng không bao giờ thay đổi, mọi việc yên xong huynh sẽ tới hoàng cung gặp muội.
Chợt nhớ lại một chuyện, Hàn Tử Kỳ hỏi Ngân Hà công chúa:
- Vừa rồi Ngân muội nói với tiểu huynh đi tìm thân mẫu phải không?
Ngân Hà công chúa gật đầu:
- Đúng không sai, muội đi tìm thần y và cũng tìm tung tích của mẫu thân.
- Vị vương phi đi đâu mà Ngân muội lại đi tìm?
Gương mặt hoa của Ngân Hà công chúa tối sầm lại:
- Muội không rõ, lúc thân mẫu muội ra đi muội còn là một đứa bé sơ sinh, lớn lên muội hỏi phụ vương, người cho muội biết thân mẫu muội đi lúc muội mới vừa hai tuổi. Phụ vương sai quan quân đi tìm

mãi mười mấy năm trời không gặp, muội nhớ thương mẹ ra chốn giang hồ gặp nạn.
Ngân Hà công chúa ngừng lại, ánh thu ba long lanh ngấn lệ. Nàng nghẹn ngào.
Hàn Tử Kỳ cảm xúc:
- Ngân muội, chốn giang hồ đầy rẫy hiểm ác, bọn Luân Hồi giáo đang lúc hoành hành bắt cóc nam nữ thiếu niên mang về Luân Hồi cung cho ả nữ hồ ly Ngọc Diện Ma Co Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện hồn phòng" luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng" tốt nhất sau khi muội trở về hoàng cung đừng rời xa nữa, huynh sẽ thay muội đi tìm vương phi, bao giờ gặp huynh sẽ cho muội hay, mẫu tử sẽ trùng phùng.
Ngân Hà công chúa xúc động:
- Muội cảm ơn Hàn ca ca đã hết sức quan tâm đến muội. Muội sẽ vâng lời ca ca trở lại triều đình đợi chờ tin lành của ca ca.
Nàng hỏi:
- Còn Hàn ca ca... Nhị vị đại nhân vẫn an khang chứ. Gia trang ca ca ở nơi nào?
Nghe Ngân Hà công chúa hỏi đến song thân, Hàn Tử Kỳ động tâm, giọng buồn buồn:
- Song thân của tiểu huynh biệt tích đã lâu rồi, còn Hàn sơn trang bị tàn phá hơn hai năm qua, tiểu huynh như cánh chim trời bạt gió không biết đâu là cửa là nhà. Huynh đang đi tìm song thân kế gặp muội đây.
Đôi mày thu nguyệt của Ngân Hà công chúa cau lại:
- Danh hiệu nhị vị đại nhân là gì?
- Phụ thân tiểu huynh là Hàn Khuất Thân, Trang chủ Hàn sơn trang, còn mẫu thân là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi.
Đôi mắt Ngân Hà công chúa tròn xoe, sửng sốt:
- Ồ, Hàn ca ca là con trai của Hàn tiền bối và Tố Thần Phi tiền bối đây sao? Tiểu muội nghe danh nhị vị tiền bối đã lâu rồi, muội cứ tưởng nhị vị còn ở Hàn Sơn trang, ngờ đâu lại biệt tích...
Nàng hỏi:
- Thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang là ai? Hàn ca ca có biết không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Mãi đến nay tiểu huynh vẫn chưa quả quyết thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang là nhân vật nào, huynh đang trên đường truy lùng kẻ đó, và tìm tung tích của song thân.
Ngân Hà công chúa cảm thương:
- Hàn ca ca gặp cảnh ngộ thật đáng thương tâm, muội đâu ngờ có chuyện này. Bây giờ muội không trở về hoàng cung nữa.

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:
- Tại sao Ngân muội lại đổi ý không trở về hoàng cung?
- Hàn ca ca đang hữu sự, tiểu muội đi theo ca ca truy lùng thủ phạm tàn phá Hàn sơn trang và tìm lại nhị vị tiền bối, ca ca hãy cho muội đi cùng.
Hàn Tử Kỳ cảm kích:
- Tiểu huynh xin ghi nhận tấm lòng nhiệt huyết của Ngân muội đối với huynh, nhưng sứ mạng của huynh hiện nay vô cùng nguy hiểm. Bản thân chưa biết rồi sẽ ra sao, một mặt lo đối phó với những kẻ thù trong bóng tối, mặt khác đương đầu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chắc chắn ả sẽ tìm huynh đòi giao nộp bản đồ "Phù ảnh cung" và trả thù cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã bị huynh chặt cụt cánh tay, chưa rõ hậu quả thế nào. Muội theo huynh lỡ ra có mệnh hệ nào, huynh sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm số phận của muội đối với hoàng đế chứ chẳng không, tốt hơn muội hãy trở về hoàng cung chờ đợi, huynh mới an tâm tận lực, lo sao cho chóng thành sứ mạng để được gặp muội sớm hơn.
Ngân Hà công chúa cúi mặt:
- Muội xin vâng theo lời Hàn ca ca dạy bảo.
Im lặng giữa hai người. Mỗi người đeo đuổi theo một tâm sự riêng. Hàn Tử Kỳ nhớ tới mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, Ngân Hà công chúa nhớ đến mẫu thân biệt tích từ lâu giờ chẳng hiểu đang ở tận phương trời nào.
Chợt Hàn Tử Kỳ khe khẽ gọi:
- Ngân muội...
Ngân Hà công chúa nhìn Hàn Tử Kỳ rồi ngã vào lòng chàng:
- Hàn ca ca...
Đôi nam nữ thiếu niên tuyệt sắc ôm chặt lấy nhau, đôi quả tim cùng rung đập, cùng chung một nhịp thở.
Một trận gió mạnh từ ngoài cửa hang động thốc vào. Hàn Tử Kỳ nhìn ra thấy trời đã sáng, hắn liền đỡ Ngân Hà công chúa ngồi lên.
Cởi lấy mảnh ngọc tròn màu xanh biếc đeo nơi cổ, Hàn Tử Kỳ trao cho Ngân Hà công chúa:
- Đây là bảo vật mẫu thân tiểu huynh đeo cho huynh từ thuở bé thơ, Ngân muội hãy cất lấy, khi nhìn nó muội sẽ nhớ tới huynh.
Ngân Hà công chúa nhận lấy mảnh ngọc tròn, rồi lấy ra một viên ngọc to bằng mắt rồng, chiếu diệu màu ngũ sắc trao cho Hàn Tử Kỳ:
- Hàn ca ca, đây là kỷ vật của tiểu muội, nó sẽ thay muội luôn luôn ở bên mình ca ca trên con đường sứ mạng từ nay cho đến lúc tựu thành. Xin ca ca hãy ghi nhớ lời thề ước.

Hàn Tử Kỳ cầm viên ngọc ngũ sắc nhìn kỹ, hiểu ngay đó là viên ngọc giá liên thành, chỉ có các bậc hoàng đế, vương phi mới có được.
Chàng gật đầu:
- Ngân muội hãy an tâm, tiểu huynh xin ghi nhớ những lời của muội quyết chẳng bao giờ quên. Trời đã sáng rồi, chúng ta hãy lên đường cho sớm.
Hàn Tử Kỳ dắt tay Ngân Hà công chúa bước xuống đất cùng rời khỏi hang động.
Bấy giờ mặt trời như viên hồng ngọc khổng lồ cũng vừa lên khỏi đỉnh núi, vạn vật cỏ cây rạng rỡ, cảnh sắc tươi đẹp muôn màu. Nhìn núi đồi Kỳ Sơn hùng vĩ, rừng rậm bao la, Hàn Tử Kỳ bâng khuâng:
- Ngân muội, đường từ đây tới kinh đô có trên ngàn dặm, cường san ác đạo đầy dẫy, núi rừng vạn phần nguy hiểm, muội trở về hoàng cung bằng cách nào?
Ngân Hà công chúa thản nhiên:
- Hàn ca ca khỏi phải lo. Cách đây khoảng ba mươi dặm có một sơn trấn, tiểu muội tới đó sẽ gặp một đội ngự lâm quân, họ sẽ hộ tống muội trở lại hoàng cung.
Hàn Tử Kỳ hoan hỉ:
- Thế ư? Tiểu huynh có con Xích long câu ngày chạy ngàn dặm, huynh sẽ đưa Ngân muội tới đó rồi chia tay.
Hàn Tử Kỳ vỗ tay ba cái. Con Xích long cây đang đứng gặm cỏ ngoài xa phóng tới dừng lại trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ đỡ Ngân Hà công chúa ngồi phía trước, chàng ngồi sau con hùng mã cầm cương, rời khỏi dãy núi Kỳ Sơn nhằm hướng sơn trấn phi nước đại...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 10
Quần Hùng Tranh Đoạt Kỳ Trân Dị Bảo

Hôm nay là ngày rằm tháng giêng. Từ sáng sớm có hàng ngàn cao thủ trong hai đạo Hắc Bạch từ các phương trời lũ lượt kéo tới Bạch mã sơn. Trong số đó có cả Ngũ đại môn phái như:
Chí Thiền đại sư, cao tăng Thiếu Lâm tự.
Huyền Thông đạo trưởng, chấp pháp môn phái Võ Đang.
Không Không sư thái, trụ trì môn phái Nga My.

Thái Ất chân nhân, trụ trì môn phái Côn Luân.
Diệu Huyền sư cô, chấp chưởng môn phái Bạch Hạc.
Các Bang, Hội môn phái gồm có:
Hạ Đấu Thiên, hội chủ Chiêu Hồn hội.
Thuần Vu Can, Hội chu ûLong Hổ hội.
Trịnh Nhữ Hoằng, Bang chủ Thanh Long bang.
Tống Thọ Ân, Bảo chủ Thần Đạo bảo.
Gia Cát Cần, Hội chủ Hồng Hoa hội.
Tào Mao, Bang chủ Kim Sư bang.
Tất cả đều kéo tới tham dự tranh đoạt kỳ lân chí bảo. Mười hai năm đến ngày rằm tháng giêng mới đến lệ một lần. Con kỳ lân chí bảo xuất hiện trên dãy bình nguyên vào lúc trăng đứng đầu. Con linh thú này đùa giỡn dưới bóng trăng một lúc, phun viên kỳ lân chí bảo màu huyết dụ chói lọi, khoảng chừng nửa khắc sau chui xuống đất biệt dạng, điều quái lạ là không một ai tìm ra dấu vết của nó để đuổi theo. Cứ như bọn giang hồ đồn đãi, kẻ nào chiếm được viên kỳ lân chí bảo nuốt vào bụng sẽ có tám mươi năm nội lực, khỏi cần luyện tập, có thể lên ngôi bá chủ võ lâm thiên hạ.
Mười hai năm trước quần hùng Hắc Bạch đã kéo tới núi Bạch Mã Sơn tranh đoạt kỳ lân chí bảo, chém giết lẫn nhau vô cùng khốc liệt, trước sau có tới gần hai trăm cao thủ vong mạng, rốt cuộc không một ai chiếm được chí bảo, bởi con kỳ lân chí bảo nghe biến động vụt biến mất dạng nửa chừng.
Lần này đại hội quần hùng tại Bạch Mã Son lại đông hơn lần trước, ai ai cũng đều hy vọng chiếm lấy kỳ lân chí bảo. Bọn họ hăm hở từng tốp, từng đoàn kéo tới ngọn núi Bạch Mã Sơn trước giờ con linh thú xuất hiện trên bãi bình nguyên chu vi chừng năm dặm, phía dưới chân ngọn núi này.
Ánh nắng chiều chưa tắt, hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch đã tề tựu đông đủ, tranh nhau chiếm chỗ thuận lợi bao quanh khắp cả bình nguyên đợi chờ con kỳ lân chí bảo xuất hiện.
Cuối cùng là đoàn kỵ mã năm người, dẫn đầu là một vị lão nhân tuổi trạc ngũ tuần vận áo gấm, kế đó một ả thiếu nữ áo tím xinh đẹp tuyệt trần, sau cùng là ba tên võ sĩ hộ tống.
Đoàn kỵ mã nhắm hướng Bạch Hổ Sơn trực chỉ.
Bỗng từ phía xa một gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành che nửa gương mặt phi thân tới, chỉ trong nháy mắt đã bắt kịp đoàn người kỵ mã.
Khi đã bắt kịp năm người, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành lại trổ khinh công vượt qua nhanh như khói tỏa.

Thiếu nữ áo tím thét:
- Vô lễ!
Vừa thét, thiếu nữ áo tím vừa quất roi ngựa vào chiếc mũ rộng vành của gã thiếu niên quái gỡ đang chạy tới.
Bốp!
Ngọn roi ngựa quất trúng chiếc nón rộng vành tưởng chừng nát vụn và gã kia nhất định sẽ bị trọng thương, nhưng lạ thay chiếc nón vẫn còn nguyên vẹn, phần gã chẳng thấy hề hấn chi cả.
Hình như gã thiếu niên kia chưa hay biết gì chuyện vừa xảy ra, tiếp tục vượt qua khỏi người ngựa của lão nhân vận áo gấm.
Thiếu nữ áo tím trông thấy gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành quá ngang tàng, nổi giận thét:
- Xú quỉ! Ngươi chạy đi đâu cho khỏi bản tiểu thư.
Nàng giật mạnh sợi dây cương phi ngựa ào ào đuổi theo gã thiếu niên lạ mặt.
Lão nhân vận áo gấm quát:
- Hạng Cẩm Bình hãy trở lại, coi chừng tên bại hoại...
Nhưng thiếu nữ áo tím Hạng Cẩm Bình đâu còn nghe tiếng quát của lão nhân áo gấm, phi ngựa vùn vụt đuổi theo gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành nhởn nhơ ở phía trước cách nàng chừng ba mươi trượng.
Con ngựa của Hạng Cẩm Bình vốn là loại thiên lý câu, ngày chạy ngàn dặm đã trổ hết thần lực vẫn không sao bắt kịp gã thiếu niên kia, cứ cách khoảng nhau ba mươi trượng.
Trải qua trên mười dặm sắp tới Bạch Mã Sơn, chẳng hiểu sao gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành đột ngột thu hồi khinh công đáp xuống bên đường...
Hình như gã không muốn xuất hiện tại bình nguyên Bạch Hổ sơn vào lúc này.
Ào... ào...
Hạng Cẩm Bình bay ngựa tới hét:
- Xú quỉ, khinh công của ngươi khá lắm, nhưng không thể nào chạy khỏi bản tiểu thư đâu.
Trót! ...
Liền đó ngọn roi ngựa trong tay nàng quất thẳng xuống đầu gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành.
Chờ ngọn roi còn cách một đốt tay, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành lạng người tránh khỏi trong đường tơ. Ngọn roi xé gió vù qua...
Hạng Cẩm Bình sửng sốt không ngờ thân pháp của đối phương lại cao thâm dường đó.

Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành hừ nhạt:
- Vô cớ tiểu thư đuổi theo tại hạ, tới nơi đây, lại còn hành hung quá là xú nữ...
Hạng Cẩm Bình thét:
- Xú quỉ, ngươi dám hỗn láo với bản tiểu thư ư?
Trót! ...
Ngọn roi ngựa của nàng lại quất ngang lưng gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành.
Nhanh không kịp thấy. Lần này, nàng giận dữ vận toàn nội lực vào roi ngựa.
Bấy giờ gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành không né tránh, vươn tay chụp lấy đầu roi ngựa, giật mạnh một cái...
Đang lúc bất ngờ không đề phòng, Hạng Cẩm Bình chới với té nhào xuống ngựa.
Cầm chiếc roi ngựa trong tay, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành cười khoái trá:
- Hì... hì... con gái hung dữ là như thế đó.
Hạng Cẩm Bình lóp ngóp đứng lên, rút thanh trường kiếm bên lưng thét:
- Xú quỉ, ta liều chết với ngươi...
Thanh trường kiếm vung lên, nàng xuất luôn chín chiêu hiểm độc, ánh kiếm lóe sáng một vùng.
Bằng một thân ảnh vô cùng quỉ dị, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành chập chờn giữa vùng kiếm ảnh của thiếu nữ, không lui lại tới gần.
Chợt thoáng qua một cái, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành biến đi không hiểu tự đằng nào.
Hạng Cẩm Bình ngưng kiếm lại đưa mắt ngó dáo dác:
- Xú quỉ! Ngươi trốn ở đâu rồi! Ngươi là ma hay là quỉ?
Bỗng nghe có tiếng cười hì hì phía sau lưng. Hạng Cẩm Bình giật mình quay phắt lại, nhận ra gã thiếu niên đội nón rộng vành đã dừng cách đó chừng một trượng tự bao giờ, trong tay gã lại còn có đóa hoa Quỳnh dao vàng rực nữa chứ.
Sờ lên mái tóc thấy mất đóa hoa Quỳnh dao, Hạng Cẩm Bình lồng lộn hét:
- Xú quỉ! ... Ngươi làm nhục ta... Ngươi hãy đền cho ta đó...
Rồi nàng òa khóc, nét hung dữ vừa rồi biến mất, giờ nàng trở thành một thiếu nữ diễm lệ ngây thơ. Nàng khóc như đứa bé đang đòi kẹo... trông thật đáng yêu.
Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành vô cùng sửng sốt, không ngờ

cô gái quá ngây thơ như vậy. Gã đứng trơ ra như phỗng đá.
Hạng Cẩm Bình vừa khóc vừa giẫy nẩy:
- Ngươi hãy đền cho ta mau... Sao ngươi còn đứng trơ trơ ra đó.
Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành bước tới gần Hạng Cẩm Bình, nhẹ nhàng:
- Tại hạ có lời xin lỗi tiểu thư, tại hạ đã làm chuyện hàm hồ, khiến cho tiểu thư nổi giận, xin thứ cho, thứ cho.
Hạng Cẩm Bình lắc đầu nguầy nguậy:
- Ngươi làm nhục ta... Ngươi sờ mó lên tóc ta. Ta không tha thứ cho ngươi đâu. Ngươi hãy đền cho ta.
Gã thiếu niên che mặt bối rối:
- Tiểu thư muốn tại hạ phải đền gì?
Hạng Cẩm Bình lau lệ:
- Bây giờ ta đâm ngươi một kiếm ngươi không được tránh né. Ngươi có dám không?
Không chút do dự, gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành gật mạnh đầu:
- Tại hạ so không dám chứ. Tiểu thư vung kiếm lên đi.
Dứt tiếng gã ưỡn ngực tới trước mặt Hạng Cẩm Bình, sẵn sàng chịu nàng đâm một kiếm.
Trường kiếm trong tay Hạng Cẩm Bình vung lên toan phóng thẳng vào ngực gã thiếu niên đội mũ rộng vành, chợt dừng lại. Nàng hỏi:
- Này, tại sao ngươi liều lĩnh như vậy chứ?
Gã thiếu niên đội chiếc mũ rộng vành thản nhiên:
- Vì tại hạ muốn tiểu thư hết giận, chịu một kiếm có làm sao đâu.
Hạng Cẩm Bình hừ một tiếng:
- Ta đâm một kiếm ngay trái tim ngươi là ngươi chết liền tức khắc. Ngươi hiểu chưa?
Gã thiếu niên che mặt bình thản:
- Chết sống có mạng, nếu mạng tại hạ chưa dứt, dù tiểu thư có đâm một ngàn kiếm cũng trơ trơ.
Hạng Cẩm Bình sửng sốt nhìn chiếc nón rộng vành, phút giây hạ trường kiếm xuống:
- Này, trước khi ta giết ngươi, ta cần trông thấy mặt ngươi, coi là ai tại sao cố lỳ như vậy?
Gã thiếu niên che mặt cười khinh khỉnh:
- Tiểu thư muốn trông thấy gương mặt xú quỉ của tại hạ lắm ư?
Hạng Cẩm Bình gật đầu:
- Phải, ngươi hãy giở chiếc nón quái quỉ kia ra cho ta xem thử cái mặt của ngươi...

Đưa tay lên đầu, gã thiếu niên che mặt từ từ giở chiếc mũ rộng vành ra. Gương mặt ngọc hiện ra.
Đôi mắt to của Hạng Cẩm Bình tròn xoe, gắn chặt vào gương mặt đẹp tuyệt thế của gã thiếu niên, trường kiếm hạ nhanh, trái tim nàng đập bồi hồi.
Quả là một Phan An tái thế, hay là một Tống Ngọc hiện thân đây?
Nàng bàng hoàng một lúc, Hạng Cẩm Bình lắp bắp:
- Ngươi là ai?
Gã thiếu niên đáp gọn:
- Hàn Tử Kỳ!
Bất giác Hạng Cẩm Bình bật "ồ" lên một tiếng, liền thay đổi cách xưng hô:
- Thế ra là Hàn công tử đó sao?
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Tiểu thư biết tại hạ ư? Tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?
Hạng Cẩm Bình thân mặt:
- Tiểu muội chưa gặp Hàn công tử bao giờ, tiểu muội chỉ nghe một người bạn nói về công tử.
Hàn Tử Kỳ cau mày:
- Người bạn nào vậy? Tiểu thư có thể nói cho tại hạ biết nàng là ai không?
Hạng Cẩm Bình cười hóm hỉnh:
- Xú diện Nữ, Hàn công tử biết nàng chứ?
Đến lượt Hàn Tử Kỳ bật "ồ" lên một tiếng thăm dò:
- Tại hạ biết rồi, Xú diện Nữ nói gì về tại hạ?
- Xú diện Nữ kể chuyện Hàn công tử cứu nguy nàng tại dãy núi Tung Sơn và còn...
Như có điều uẩn khúc, tới đây Hạng Cẩm Bình ngưng đi. Hàn Tử Kỳ phăng tới:
- Còn cái gì nữa tiểu thư hãy nói ra, sao tiểu thư lại bối rối?
Hạng Cẩm Bình lắc đầu:
- Tiểu muội không dám nói đâu... ồ, Hàn công tử cũng tới Bạch Mã sơn tranh đoạt kỳ lân chí bảo nữa ư?
Hàn Tử Kỳ chớp mắt:
- Không đúng, tại hạ không có ý định tới Bạch Mã sơn tranh đoạt bảo vật, tại hạ đi tìm song thân sẵn dịp tới đây may ra có nghe tung tích gì không?
Chợt chàng buông tiếng thở dài buồn bã, Hạng Cẩm Bình nhìn chàng thương hại:
- Tiểu muội có nghe Hàn Sơn trang đã bị tàn phá, hiện giờ Hàn công

tử đang trú ngụ ở nơi nào có thể nói cho tiểu muội được biết không?
Hàn Tử Kỳ thở nhẹ:
- Đa tạ tiểu thư đã quan tâm đến tại hạ. Hiện nay tại hạ như cánh chim trời, rày đây mai đó không biết nơi đâu là tổ ấm. Hạng tiểu thư hãy thứ cho. Còn bảo trang của tiểu thư ở đâu, tên gọi là gì?
- Tệ trang của tiểu muội là Hạng gia trang, ở gần thị trấn Phòng Châu, cách đây khoảng ba trăm dặm về hướng Đông Nam, có dịp Hàn công tử hãy ghé thăm. Phụ thân muội muốn gặp mặt công tử, người thường nhắc đến công tử luôn.
- Đa tạ Hạng tiền bối có lòng ưu ái đối với tại hạ, chắc sẽ có phen tại hạ đến bái trang.
Đến đây, chợt nghe có tiếng vó ngựa phi tới, hiểu ngay đoàn kỵ mã của lão nhân áo gấm, không muốn gặp mặt lão nhân phí mất thời giờ, Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Cẩm Bình nói mau:
- Hạn tiểu thư! Bèo nước gặp nhau hẳn có phen tái ngộ. Giờ tại hạ xin bái biệt tiểu thư.
Dứt câu không đợi Hạng Cẩm Bình kịp đáp ứng, Hàn Tử Kỳ quay mình phi thân về hướng Bạch Mã sơn.
Đứng nhìn theo Hàn Tử Kỳ đã xa, đôi mắt thu thủy của Hạng Cẩm Bình ngấn lệ. Nàng cảm thán:
- Hàn Tử Kỳ! Chàng có hiểu tấm lòng của muội không? Chàng ra đi muội thấy như vừa mất một bảo vật gì vô giá...

Hồi 11
Quang Cảnh Bình Nguyên

Trời vừa sụp tối, vầng trăng tròn vạnh cũng vừa lên dọi ánh sáng tràn ngập núi rừng.
Hàng ngàn cao thủ Hắc, Bạch lố nhố đông đặc chung quanh bình nguyên, lại có những túp lều được dựng lên từ bao giờ, đây là bọn người tới sớm từ hôm qua chiếm nơi gần nhất và cũng để nghỉ ngơi trong lúc đợi chờ con Kỳ lân chí bảo xuất hiện. Quang cảnh trông qua vô cùng náo nhiệt.
Quần hùng Hắc Bạch ai ai cũng đều kỳ vọng mình sẽ chiếm được nội đơn Kỳ lân chí bảo để có tám mươi năm nội lực đoạt chức thiên hạ đệ nhất võ lâm.

Nhất là Chí Thiền đại sư tinh thần cực kỳ căng thẳng, bởi nếu để một cao thủ nào đó đoạt lấy Kỳ lân chí bảo, môn phái Thiếu Lâm sẽ không còn là một ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm nữa.
Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, luôn cả Diệu Huyền sư cô. Bốn đại môn phái Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Bạch Hạc cũng cùng chung tâm trạng với Chí Thiền đại sư, thảy đều khẩn trương lên.
Năm vị nam nữ Đạo nhân chiếm một vị trí gần nơi con Kỳ lân chí bảo xuất hiện cách mười hai năm về trước.
Bọn người bảy Bang, Hội: Gia Cát Cần, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoằng, Tào Mao, Tống Thọ Ân, Hứa Thế Hanh chiếm vị trí phía Đông, sẵn sàng phóng vào bình nguyên đoạt chí bảo. Các bang hội đều có mặt chỉ trừ Hạ Đẩu Thiên. Hội chủ Chiêu Hồn hội, mãi đến bây giờ vẫn chưa thấy tới.
Hàn Tử Kỳ trong bộ y phục dạ hành, phi thân lên ngọn núi, đứng nhìn xuống chờ con linh vật xuất hiện, và quần hùng Hắc Bạch tranh giành chém giết lẫn nhau hẳn là vô cùng ác liệt. Đúng như chàng nói, chàng không có ý định tham dự đại hội đêm nay, chàng tới đây để thăm dò tin tức của song thân và bản đồ "Phù Ảnh cung" đã thất lạc từ lâu.
Trên ngọn núi có rất nhiều phiến đá và ghềnh đá gie ra cho kín, nhưng không có một bóng người nào, bọn họ đã dồn tất cả dưới bình nguyên.
Chợt nghe có tiếng người nói từ phía trong ghềnh đá, kín đáo. Tiếng nói của một nam một nữ.
Hàn Tử Kỳ giật mình, quay lại nhìn về phía ghềnh đá, lẩm bẩm :
- Sắp đến giờ Kỳ lân chí bảo xuất hiện, mọi người đều qui tụ dưới bình nguyên, tại sao hai người kia không tham dự lại ẩn nấp vào kẹt đó kia?
Động tính hiếu kỳ, Hàn Tử Kỳ nhẹ như làn mây lướt tới đứng phía ngoài ghé mắt nhìn qua khe hở, vận thính lực nghe ngóng câu chuyện giữa hai người kia.
Giọng đàn ông già dặn nổi lên :
- Cung Ly Kiều. Đêm nay thời cơ đã đến, muội hãy giết lão Hạ Đấu Thiên cho rồi.
Muội lên ngôi Hội chủ Chiêu Hồn hội. Cù Mộc Lưu Tôn này mới có thể đến làm hộ pháp cho muội với danh nghĩa đường hoàng không có ai cản trở, chúng ta sẽ hưởng lạc thú trọn đời chứ.
Hàn Tử Kỳ giật mình thầm nhủ :
- Ồ, hóa ra lão là Cù Mộc Lưu Tôn, một tên đại ma đầu nổi tiếng dâm

ác, còn Cung Ly Kiều là ai, ta chưa được rõ...
Giọng nữ nhân lảnh lót :
- Cù Mộc đại ca khỏi lo. Muội đã sẵn sàng cả rồi, muội gặp đại ca nói cho đại ca biết trước để chuẩn bị và nếu gặp trường hợp trở ngại đại ca ra tay giúp muội.
- Kiều muội hành động như thế nào?
- Chốc lát nữa đây trở về chỗ trú muội sẽ ra tay, lần trước muội toan giết lão, nhưng trở ngại vì bị con a đầu Hạ Cung Linh tới bất ngờ, cũng may muội lanh tay giấu thanh đoản kiếm.
Lần này không có nó cùng đi với lão Hạ Đấu Thiên, muội hạ độc thủ rất dễ dàng, đại ca hãy an tâm.
Hàn Tử Kỳ rùng mình nhủ thầm :
- Quả là tối độc nữ nhân tâm.
Phía trong ghềnh Cù Mộc Lưu Tôn hỏi :
- Lão Hạ Đấu Thiên cho tới bây giờ này vẫn còn nằm trong độc cốc ư? Lão không dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo à?
Cung Ly Kiều hừ một tiếng :
- Cù đại ca không biết, tánh lão Hạ Đấu Thiên lười nhác, nhu nhược bất lực, đến những chuyện ái ân, hằng tháng muội chỉ được hưởng có một vài lần, muội không chịu nổi đâu.
Lão nằm ngủ từ trưa đến giờ chưa dậy. Lão nói cứ thong thả chờ đến lúc đầu canh ba lão mới tới bình nguyên.
Cù Mộc Lưu Tôn cười khoái trá :
- Ồ cái lão vô dụng, bất lực như vậy có sống cũng bằng thừa. Ta giúp lão sang kiếp khác cũng là một chuyện làm phúc cho lão chứ có sao đâu.
Cung Ly Kiều cười khúc khích :
- Đúng rồi, chúng ta phải giết lão để đuổi con a đầu Hạ Cung Linh ra khỏi Tổng đàn Chiêu Hồn hội, hằng ngày trông thấy nó thật chướng mắt, lại nữa, mới có thể rước Cù đại ca về làm hộ pháp, gặp muội một cách đàng hoàng, không còn cái cảnh thập thò, lén lút như từ trước đến này nữa.
Ả hỏi :
- Cù Mộc đại ca có hứa sẽ làm cho muội hạnh phúc trọn đời không? Muội chỉ sợ đại ca không kham nổi.
Cù Mộc Lưu Tôn hừ nhạt :
- Sao lại không, Kiều muội hãy nhớ xem, mỗi lần gặp muội, có lần nào ta không làm tròn bổn phận với muội đâu, trái lại là đằng khác nữa...
Cù Mộc Lưu Tôn cười hì hì :

- Như muội đã biết, trời ban cho ta dị phẩm, nội lực thâm hậu tràn trề, ta sẽ cung phụng muội đến trọn đời...
Lão lại cười hì hì :
- Cả tháng nay không được gặp Kiều muội, ta nhớ muốn phát điên lên. Nào...
Hai người im bặt. Kế đó có tiếng cười sặc sụa của Cung Ly Kiều và tiếng rên hừ hừ của Cù Mộc Lưu Tôn.
Hàn Tử Kỳ nghe rõ câu chuyện giữa Cung Ly Kiều và Cù Mộc Lưu Tôn, lẩm bẩm :
- Ghê thật! Ả Cung Ly Kiều định giết lão Hạ Đấu Thiên để đưa lão dâm tặc Cù Mộc Lưu Tôn về Chiêu Hồn hội sống công khai với nhau đây. Ta hãy chờ xem ả hạ độc thủ cách nào cho biết.
Hàn Tử Kỳ lùi lại tìm một cái hốc đá kín đáo chui vào đó chờ đợi cặp gian phu dâm phụ.
Thật lâu mới nghe có tiếng chân bước tới gần, giọng nói trầm khàn của Cù Mộc Lưu Tôn nổi lên :
- Kiều muội hãy trở về hành sự. Ngu huynh xuống bình nguyên xem tình hình thế nào rồi sẽ trở lại đây gặp lại muội sau. Chúng ta cùng trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội.
Dứt lời Cũ Mộc Lưu tôn phi thân xuống núi thẳng tới bình nguyên, chen vào quần hùng biến dạng.
Nhìn theo chiếc bóng của Cù Mộc Lưu Tôn chẳng hiểu vì sao Cung Ly Kiều hừ một tiếng, nhắm hướng khác phóng đi.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp chui ra khỏi hốc đá thân ảnh nhẹ như làn khói theo phía sau Cung Ly Kiều.
Bóng chàng chợt ẩn chợt hiện như loài quỷ muội, không nghe tiếng động. Cung Ly Kiều vô ý không hề hay biết có kẻ đang theo ả.
Cung Ly Kiều xuống núi, rẽ vào một nơi có nhiều hang đá. Hàn Tử Kỳ lặng lẽ dõi theo.
Tới một hang động thâm u, Cung Ly Kiều dừng lại, Hàn Tử Kỳ sợ bị ả phát giác hỏng cả việc, nhanh lẹ nép mình vào một phiến đá ghe ra ngoài.
Đảo cặp mắt nhìn chung quanh mấy lượt cẩn thận, Cung Ly Kiều bước vào hang động.
Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ lướt tới đứng phía ngoài cửa hang ghé mắt nhìn vào.
Chàng nhận ra trong hang động khá rộng, có cây bạch lạp soi ánh sáng lờ mờ, trên phiến đá bằng phẳng một vị lão nhân đang nằm đó, cất tiếng ngáy vang như sấm.
Không cần nghĩ ngợi cũng hiểu lão nhân nằm ngủ chính là Hạ Đấu

Thiên, Hội chủ Chiêu Hồn hội.
Hàn Tử Kỳ hồi hộp đứng chờ xem Cung Ly Kiều hạ độc thủ với Hạ Đấu Thiên bằng cách nào, cho tỏ tường lòng dạ ác độc của người đàn bà này.
Cung Ly Kiều nhè nhẹ bước tới gần Hạ Đấu Thiên lúc này vẫn còn say ngủ chưa hề hay biết chi cả.
Ả đảo mắt nhìn ra ngoài cửa hang động, nghe ngóng xem có tiếng động nào chăng.
Phút chốc, Cung Ly Kiều nhẹ tay rút thanh trường kiếm bên lưng ra, tới sát phiến đá vung lên...
Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phóng vào trong, chợt Cung Ly Kiều ngưng trường kiếm, lẩm bẩm :
- Ta dùng kiếm này giết lão chắc chắn sẽ bị bại lộ tung tích, ta hãy chọn cách khác.
Chợt thấy thanh đoản kiếm nằm bên cạnh Hạ Đấu Thiên, Cung Ly Kiều mừng rỡ, rón tay cầm lấy, cất lên.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phóng vào cứu nguy Hạ Đấu Thiên nhưng cùng lúc Cung Ly Kiều đã đâm mũi đoản kiếm vào ngực lão nhân nhanh không kịp thấy.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Ngừng tay!
Phập!...
Hạ Đấu Thiên rú lên một tiếng, quằn quại, máu từ trên ngực tuôn ra xối xả, lưỡi kiếm cắm sâu vào nửa phần...
Lão nhân mở mắt trừng trừng nhìn Cung Ly Kiều, buông hơi thở hồng hộc, máu miệng lại trào ra.
Lão hổn hển :
- Ác phụ... ngươi giết ta...
Chuyện diễn ra nhanh như chớp ngoài dự tính của Hàn Tử Kỳ. Bởi chàng không ngờ Cung Ly Kiều hạ độc thủ nhanh đến thế. Chàng không có cách nào cứu lão nhân kịp nữa.
Cứ theo Hàn Tử Kỳ nghĩ, Cung Ly Kiều sẽ sử dụng chỉ lực điểm huyệt Hạ Đấu Thiên làm cho lão hôn mê, sau đó đầu độc lão bằng kịch độc, nào ngờ ả lại dùng kiếm giết người thân nhất.
Hàn Tử Kỳ chậm rãi bước vào hang động, tới gần nạn nhân đang quằn quại với vết tử thương.
Cung Ly Kiều giật mình quay lại nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ liền động tâm, khẽ giọng :
- Thiếu hiệp là ai?
Hàn Tử Kỳ lạnh nhạt :

- Hàn Tử Kỳ.
Cung Ly Kiều bật "ồ" kinh ngạc nhưng đã thân mật ngay :
- Hóa ra chàng là Hàn công tử đó sao, thiếp nghe danh tiếng của chàng đã lâu rồi, hôm nay gặp nhau nơi đây quả thật là hạnh ngộ.
Giọng nói yêu mị có sức hút mê hồn thoảng theo một mùi dị hương từ hơi thở Cung Ly Kiều thoát ra khiến lòng người bàng hoàng ngây ngất.
Hàn Tử Kỳ lấy làm khó chịu bởi cách xưng hô trắng trợn của Cung Ly Kiều, mới gặp chàng lần đầu ả đã gọi chàng và xưng bằng thiếp, chẳng khác nào ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô.
Nhưng Hàn Tử Kỳ lờ đi như chưa nghe thấy, chỉ nhìn Hạ Đấu Thiên cặp mắt thất thần, hơi thở yếu dần, triệu chứng của người sắp chết.
Hàn Tử Kỳ chưa biết phải hành động cách nào. Có nên rút thanh đoản kiếm ra khỏi ngực lão nhân không, như vậy có còn cứu nổi lão thoát cái chết hay không.
Chàng đứng yên không động tịnh. Giọng Cung Ly Kiều lảnh lót bên tai chàng :
- Chẳng hay Hàn công tử tới đây có chuyện gì không, hãy nói cho thiếp biết?
Nghĩ thầm nếu nói ra chuyện Cung Ly Kiều và Cù Mộc Lưu Tôn âm mưu sát hại Hạ Đấu Thiên chẳng ích lợi gì. Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Ồ, không có chuyện gì cả. Tại hạ vô tình dạo núi đi ngang qua đây chợt nghe tiếng la nên vào xem xảy ra chuyện gì, không ngờ trông thấy lão nhân nằm kia...
Hàn Tử Kỳ không muốn nói thẳng chính mắt chàng đã trông thấy Cung Ly Kiều hạ độc thủ với Hạ Đấu Thiên nên nói nửa vời...
Tới sát bên Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều khe khẽ giọng :
- Hàn công tử đã biết tất cả rồi, thiếp xin công tử giấu kín chuyện này, giờ công tử muốn gì thiếp xin hầu tạ.
Hàn Tử Kỳ ngưng tụ các huyệt đạo ngăn chặn mùi dị hương mê hồn từ nơi cửa miệng của Cung Ly Kiều thoát đi...
Chàng mắng thầm :
- Thật là ác độc, ả vừa ra tay giết chồng đang còn hấp hối vết thương, lại bày trò dâm dật, muốn lôi cuốn ta vào con đường tội lỗi theo ả được sao.
Giọng yêu mỵ của Cung Ly Kiều lại nổi lên bên tai Hàn Tử Kỳ, thoảng theo mùi dị hương :
- Hàn công tử nói đi. Công tử đã bằng lòng rồi phải không. Công tử hãy nói cho thiếp biết...
Hàn Tử Kỳ vẫn không đáp chỉ chăm chăm nhìn Hạ Đấu Thiên nằm

trên phiến đá đến xuất thần.
Cung Ly Kiều năn nỉ :
- Hàn công tử. Công tử hãy nói đi! Công tử bằng lòng...
Bỗng thân hình Hạ Đấu Thiên rung mạnh như muốn cất lên vọt xuống đất. Hàn Tử Kỳ kinh hãi bất giác chụp nắm lấy chuôi thanh đoản kiếm giật phắt ra.
Bựt!
Mũi đoản kiếm rút ra khỏi ngực, máu bắn thành vòi, Hạ Đấu Thiên rú lên một tiếng, cặp mắt trợn trừng trừng, thân hình run rẩy, phút chốc im đi, hồn lìa khỏi xác.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt, trố mắt nhìn thân xác bất động đẫm máu của Hạ Đấu Thiên không thốt được lời nào.
Trong cơn hoảng hốt vừa rồi, Hàn Tử Kỳ hành động ngoài ý muốn của mình, bất thần rút thanh đoản kiếm ra khỏi ngực đang lúc nạn nhân hấp hối, đã không cứu được lại càng chết gấp hơn. Hàn Tử Kỳ chôn chân tại chỗ.
Mùi dị hương khóa vào mặt Hàn Tử Kỳ. Cung Ly Kiều cất giọng oanh thỏ thẻ bên tai :
- Hàn công tử, chuyện đã xảy ra rồi không có cách nào thu hồi lại được. Công tử đứng mãi nơi đây vô cùng bất lợi, lỡ có ai trông thấy thật là rắc rối, thiếp cũng thế, chi bằng cứ để mặc lão nằm đây, chốc lát sẽ có bọn môn đồ của lão tới mang về Chiêu Hồn hội. Chúng ta hãy mau mau rời khỏi hang động này tìm một nơi thật kín đáo cùng nhau đàm đạo có phải thú vị hơn không.
Bấy giờ Hàn Tử Kỳ mới quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt Cung Ly Kiều, chính sắc diện nghiêm túc :
- Tại hạ không thể nào chiều theo ý muốn của phu nhân được. Phu nhân chớ nên nghĩ tới điều đó.
Cung Ly Kiều chớp mắt :
- Tại sao Hàn công tử lại nói thế? Ở đây chỉ có hai người, đâu có gì trở ngại cho công tử.
Tại sao công tử lại chối tử?
Hàn Tử Kỳ hừ nhạt :
- Phu nhân chưa biết ư? Tại vì đã có người chờ đợi phu nhân trên ngọn núi kia. Phu nhân đã quên rồi ư?
Cung Ly Kiều giật mình :
- Người nào chờ thiếp?
Hàn Tử Kỳ buông gọn :
- Cù Mộc Lưu Tôn!
Cung Ly Kiều biến sắc, tháo lui hai bước. Sửng sốt cả người, nhưng

thoáng phút đã lấy lại sự bình tĩnh như thường. Ả nghiến răng :
- Cù Mộc Lưu Tôn! Hừ, chính cái lão quỷ đó đã cưỡng bách thiếp phải hành động chuyện tội lỗi này, nếu thiếp tỏ ý kháng cự lão sẽ giết thiếp ngay, võ công lão tuyệt luân, thiếp không phải là đối thủ, vì sinh tồn bắt buộc thiếp phải vâng theo lệnh của lão...
Ả trừng mắt :
- Một ngày nào đó thiếp sẽ giết lão, xem lão còn khống chế được thiếp nữa không, thiếp sẽ hoàn toàn tự do lo chuyện tương lai của mình...
Nhìn Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều nhấn mạnh :
- Hàn công tử có thấy không? Thiếp trẻ trung xinh đẹp thế này làm thế nào sánh đôi với lão Cù Mộc Lưu Tôn hay lão Hạ Đấu Thiên này được, chỉ có công tử mới xứng với thiếp thôi. Công tử hãy nhìn kỹ thiếp xem có đúng không nào?
Quả là giọng lưỡi tài tình của một người đàn bà phản bội. Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng.
Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn chú mắt nhìn kỹ Cung Ly Kiều. Ả đẹp lộng lẫy như một vị vương phi đương triều. Mặt ngọc, môi đào, đôi mắt long lanh say đắm lòng người, thân hìn căng trào rực lửa mãnh liệt, dễ dàng lôi cuốn bất cứ ai trông thấy cũng phải lạc phách xiêu hồn. Không rõ đến nay ả đã bao nhiêu tuổi, xem qua dáng chừng chỉ mười chín hoặc hai mươi là cùng.
Quả đúng như lời Cung Ly Kiều đã nói. Một trang tuyệt sắc mỹ nhân như ả làm thế nào bằng lòng làm vị phu nhân của Hạ Đấu Thiên hay lão Cù Mộc Lưu Tôn mặt mày ghê tởm kia được.
Giá nếu Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên tầm thường, không can trường, bất khuất, không chính khí giang hồ, chắn chắn từ lâu chàng đã vồ lấy ả. Liền đó một trận bão tố nổi lên không sai, bất giác Hàn Tử Kỳ đã phải rùng mình mấy cái trấn tĩnh lại tâm thần.
Giọng yêu mỵ của Cung Ly Kiều lại khe khẽ bên tai Hàn Tử Kỳ :
- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên tuấn mỹ, chẳng kém gì Phan An, Tống Ngọc ngày xưa, vừa trông thấy mặt chàng thiếp đã yêu rồi, nếu được chàng yêu dù có chết thiếp cũng không bao giờ hối tiếc. Chàng hãy nói đi, chàng đã bằng lòng?
Ả sát lại Hàn Tử Kỳ toan ngã vào lòng chàng. Hàn Tử Kỳ giật mình lui lại, chính sắc :
- Phu nhân đừng vọng động, tại hạ không có tà ý bao giờ. Đường đường chính chính một trang nam tử như tại hạ lại có thể làm chuyện bại hoại đến thế sao. Phu nhân hãy đi tìm Cù Mộc Lưu Tôn, lão sẽ làm cho phu nhân toại nguyện...

Gặp phải thái độ quá cương quyết của Hàn Tử Kỳ, Cung Ly Kiều đã phải sững sờ, đứng nhìn chàng chằm chập không nói thêm một lời nào nữa.
Chợt nghe có tiếng động bên ngoài hang động, Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều cùng giật mình đưa mắt nhìn ra.

Hồi 12
Oan Tình Khó Giải

Một thiếu nữ áo xanh trạc mười sáu, mười bảy tuổi đẹp tuyệt trần xuất hiện ngoài hang động. Thiếu nữ đưa mắt nhìn Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ rồi lại nhìn tử thi trên phiến đá.
Bỗng nàng hét lên một tiếng thất thanh, chạy bắn vào trong ôm lấy thi tể đẫm máu của Hạ Đấu Thiên gào lên :
- Trời... Phụ thân, sao lại thế này? Ai giết phụ thân? Ai giết...?
Bất kể máu me trên thân hình Hạ Đấu Thiên, thiếu nữ áo xanh gục xuống khóc ngất...
Tiếng khóc thảm của thiếu nữ áo xanh khiến cho Hàn Tử Kỳ phải động tâm buông hơi thở nhẹ.
Cung Ly Kiều lui ra ngoài, đứng nhìn thiếu nữ áo xanh chẳng nói năng gì.
Một lúc lâu, thiếu nữ áo xanh ngẩng lên, đưa tay lau sạch lệ, nhìn Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ dằn mạnh giọng :
- Ai giêt phu thân của ta, nói mau?
Hàn Tử Kỳ chưa kịp đáp, Cung Ly Kiều đã nhanh miệng :
- Ai giết lão nhân gia ư? Nghĩa nữ hãy bình tâm suy xét cho kỹ sẽ biết ngay.
Thiếu nữ áo xanh nhìn thanh đoản kiếm vấy máu trong tay Hàn Tử Kỳ hét :
- Ác tặc, hãy đền mạng cho phụ thân ta!
“Soạt” một tiếng, thiếu nữ áo xanh rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ toan lao tới.
Hàn Tử Kỳ vội phất tay :
- Khoan đã. Tiểu thư hãy bình tĩnh. Phu nhân đã nói sai rồi.
Thiếu nữ áo xanh ngưng lại, quắc mắt :
- Nói sai? Ngươi cầm thanh kiếm vấy máu trong tay, nếu không phải

ngươi thì còn ai nữa. Hãy đền mạng cho phụ thân ta!
Trường kiếm vung lên, thiếu nữ áo xanh rung một cái, lằn sáng vọt tới trước ngực Hàn Tử Kỳ nhanh không thể tưởng.
Soảng!...
Hàn Tử Kỳ ném thanh đoản kiếm xuống đất, dịch ngang ba thước, tránh khỏi chiêu kiếm vô cùng hiểm độc của thiếu nữ áo xanh.
Đánh hụt chiêu đầu, thiếu nữ áo xanh phẫn nộ hét lên một tiếng xuất luôn mười hai chiêu liên hoàn, tạo thành một vùng kiếm ảnh trùm lấy Hàn Tử Kỳ.
Nàng quyết giết chàng cho bằng được ở chiêu thứ hai này.
Hàn Tử Kỳ hừ nhạt, thi triển ngay thân pháp "nguy nguy cẩn cấp".
Thân ảnh như chiếc bảng chợt mất chợt hiện giữa vùng kiếm quang của thiếu nữ áo xanh, chẳng mấy chốc mười hai chiêu chấm dứt.
Hàn Tử Kỳ đứng nhìn thiếu nữ áo xanh nhếch môi cười khỉnh.
Nụ cười ngạo mạn của Hàn Tử Kỳ khiến cho thiếu nữ áo xanh càng sôi giận lại hét lên lanh lảnh, xuất luôn hai mươi bốn chiêu liên hoàn, kiếm ảnh trùng trùng, khắp trong hang động không còn một chỗ tránh né, ngoại trừ nơi Cung Ly Kiều đang đứng nép vào vách đá tránh làn kiếm phạm nhằm.
Vẫn với thân pháp "nguy nguy cấp cấp", thân ảnh Hàn Tử Kỳ phiêu phiêu, phưởng phưởng giữa vòng vây kiếm ảnh hết sức hiểu nghèo.
Đứng bên vách đá, Cung Ly Kiêu cười khúc khích :
- Ta đã bảo rồi, Hàn công tử không chịu nghe lời nên khốn đốn thế đó, bây giờ công tử có ăn năn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Công tử biết chưa?
Rõ ràng lời nói của Cung Ly Kiều là lời nói của tình nhân đối với tình nhân, khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khó chịu, nhưng không thể phản ứng được vì đang lẫn tránh chiêu kiếm cực kỳ hiểm ác của thiếu nữ áo xanh.
Xuất đến chiêu thứ mười tám, chẳng hiểu vì sao đột ngột thiếu nữ áo xanh thu hồi trường kiếm, Hàn Tử Kỳ cũng ngưng lại đứng nhìn.
Thiếu nữ áo xanh nhìn Hàn Tử Kỳ phút giây cau mày, rồi quay sang Cung Ly Kiều :
- Kế mẫu vừa nói gì? Hãy nói một lần nữa cho thật rõ ràng.
Cung Ly Kiều điềm nhiên :
- Hạ Cung Linh muốn biết ư? Vừa rồi ta bảo Hàn Tử Kỳ, chính là vị công tử kia hãy rời khỏi nơi này mọi chuyện đã có ta thu xếp, công tử không chịu nghe theo cứ nằng nặc đòi ở lại, bây giờ có hỏi cũng vô ích.
Gương mặt ngọc của thiếu nữ áo xanh Hạ Cung Linh biến đổi nhanh

chóng, mở to đôi mắt nhìn gắn vào mặt Hàn Tử Kỳ không hề chớp. Lát sau nàng mới lên tiếng :
- Thế ra ngươi là Hàn Tử Kỳ đó sao?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Không sai, Hàn Tử Kỳ chính là tại hạ. Hạ tiểu thư có điều gì chỉ giáo cứ nói ra.
Hạ Cung Linh nghiêm sắc mặt :
- Ta nghe giang hồ đồn đãi ngươi là một trang thiếu hiệp anh tuấn chính khí võ lâm, lạ là hậu duệ của Hàn tiền bối và nữ tiền bối Tố Thần Phi tiếng tăm lừng lẫy, tại sao hôm nay ngươi lại hành động bại hoại, vô luân như thế này. Ngươi có những lời nào hãy nói cho ta nghe thử?
Dứt tiếng Hạ Cung Linh bĩu môi đứng chờ câu trả lời của Hàn Tử Kỳ. Biết mình đang bị rơi vào cái thế bị động, bởi vừa rồi Hạ Cung Linh trông thấy chàng cầm thanh đoản kiếm đẫm máu trong tay, dĩ nhiên nàng đã cả quyết chàng là thủ phạm giết chết Hạ Đấu Thiên, không có cách nào phân trần được nữa.
Một ý niệm chợt thoáng nhanh qua đầu, Hàn Tử Kỳ nhìn sang Cung Ly Kiều, nói với Hạ Cung Linh :
- Hạ tiểu thư đã hiểu lầm về tại hạ, nhưng trong tình thế này tại hạ không thể nói gì được, tiểu thư muốn biết sự thật thế nào hãy hỏi phu nhân...
Hạ Cung Linh quay sang Cung Ly Kiều, giọng tuy nhỏ nhưng có phần quyết liệt :
- Kế mẫu hãy nói đi, câu chuyện xảy ra thế nào. Tiểu nữ muốn biết rõ ai đã giết phụ thân?
Như đã có chuẩn bị từ trước, Cung Ly Kiều nhìn Hạ Cung Linh đáp giọng lững lờ :
- Nghĩa nữ đã hiểu rồi cần gì phải hỏi thêm làm chi vô ích, ta chỉ tiếc lúc nãy Hàn công tử không chịu ra đi nên mới gặp cảnh ngộ khó xử này.
Lửa giận trong tim cháy phừng, Hạ Cung Linh trừng mắt lớn tiếng :
- Có phải kế mẫu thông đồng với tên Hàn Tử Kỳ hạ sát phụ thân ta để đoạt ngôi Hội chủ Chiêu Hồn hội hay không? Kế mẫu hãy trả lời mau.
Đôi lông mày Cung Ly Kiều cong vút lên, bằng một giọng khinh khỉnh đáp :
- Nghĩa nữ không nên nói nhảm. Ta không có ý định làm chuyện tàn ác đó bao giờ. Ta không hề thông đồng với Hàn công tử giết lão nhân gia đoạt chức Hội chủ Chiêu Hồn hội.

Ta là một trang tuyệt thế mỹ nhân, thiếu chi những nơi danh gia vọng tộc dòm ngó, sá gì cái chức bé nhỏ kia...
Nhưng lại, ả phân trần :
- Ta về Chiêu Hồn hội sống với lão nhân gia chỉ vì muốn đền đáp công ân của lão đã cứu phụ thân thoát khỏi tội hành quyết, ngoài ra không còn điều gì khác nữa. Nghĩa nữ nghe rõ rồi chứ.
Hạ Cung Linh hằn học :
- Hừ! Kế mẫu đừng hòng chối cãi trước tang chứng rõ ràng. Nếu kế mẫu không thông đồng với gã Hàn Tử Kỳ giết phụ thân ta, tại sao phụ thân ta chết nằm đây chỉ có mặt hai người, trong khi gã còn cầm kiếm trong tay.
Nàng dằn mạnh giọng :
- Rõ ràng kế mẫu toan chiếm đoạt chức Hội chủ Chiêu Hồn hội. Kế mẫu đã lầm rồi, kế mẫu có hiểu chưa?
Cung Ly Kiều hiện sắc giận trên gương mặt :
- Ta lầm thế nào?
Hạ Cung Linh chính sắc :
- Phụ thân ta đã biết trước chuyện này. Người đã viết tờ di mệnh từ lâu, trước khi đến tham dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, người đã trao cho lão bá Trương chấp pháp luôn cả ấn phù, dặn dò nếu người chẳng may có mệnh hệ nào hãy làm lễ đăng quang cho ta thay thế người. Kế mẫu chưa hay biết chuyện đó phải không?
Cung Ly Kiều biến sắc :
- Lão nhân gia đã viết di mệnh rồi sao?
Hạ Cung Linh gật mạnh đầu :
- Đúng, không sai. Phụ thân ta chết, hiện nay ta đã nắm quyền Hội chủ Chiêu Hồn hội trong tay. Ta sẽ tra vấn cho bằng được cái chết của phụ thân. Ta sẽ mổ lấy tim gan thủ phạm tế mộ người.
Cung Ly Kiều sửng sốt, liếc nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, chẳng hiểu sao chợt cất tiếng cười lảnh lót...
Hạ Cung Linh ngạc nhiên :
- Kế mẫu cười gì? Tại sao lại cười?
Chấm dứt tràng cười, Cung Ly Kiều thản nhiên :
- Nghĩa nữ muốn tìm hung thủ sát hại lão nhân gia phải không?
Hạ Cung Linh gật đầu :
- Đương nhiên, thù cha phải trả đó là đạo lý làm con. Nhưng kế mẫu hỏi làm chi?
Cung Ly Kiều đổi lại một giọng thật nghiêm túc :
- Nghĩa nữ hoàn toàn thất vọng rồi, đừng truy vấn làm chi vô ích.
Hạ Cung Linh nhướng đôi mày nguyệt :

- Tại sao?
- Tại vì không có ai giết lão nhân gia, thì làm thế nào nghĩa nữ truy vấn ra hung thủ.
Hạ Cung Linh nổi giận :
- Không ai giết, tại sao phụ thân của ta chết? Kế mẫu toan chối cãi tội lỗi của mình phải không?
Cung Ly Kiều trừng mắt :
- Nghĩa nữ đừng hàm hồ, chính lão nhân gia tự giết mình đấy, nghĩa nữ đã hiểu chưa.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Miệng mồm ả bén như gươm, quỷ quyệt khôn lường, ả liệu không xong trở mặt hóa giải cho ả và luôn cả ta đấy.
Hạ Cung Linh hét :
- Kế mẫu nói láo! Chính kế mẫu và gã Hàn Tử Kỳ đã giết phụ thân ta, rõ ràng gã còn cầm thanh đoản kiếm, khi ta tới bắt gặp hai người đang bàn tán với nhau.
Cung Ly Kiều hét trả :
- Nghĩa nữ quá hồ đồ. Lão nhân gia tự sát ta cũng vừa về tới, ta đang gào thét kế Hàn công tử đến, chính ta nhờ gã rút thanh kiếm ra đấy. Nghĩa nữ hãy xem lại thanh kiếm kia của ai.
Hạ Cung Linh cúi nhặt thanh đoản kiếm lên nhìn. Đúng là thanh kiếm của Hạ Đấu Thiên.
Cung Ly Kiều lạnh nhạt :
- Nghĩa nữ đã xem kỹ chưa? Thanh kiếm đó đúng là của lão nhân gia hay không?
Hạ Cung Linh hức một tiếng :
- Chuyện này rất mờ ám, ta không thể nào tin theo lời của kế mẫu nói được, ta sẽ nhờ lão bá Trương chấp pháp tra cứu vụ sát hại phụ thân ta.
Cung Ly Kiều cười khỉnh :
- Nghĩa nữ lại sai lầm nữa rồi. Trương chấp pháp là nhân vật chấp hành luật lệ trong phạm vi Chiêu Hồn hội, đâu có quyền xử lý người ngoài như Hàn công tử. Còn ta đường đường một vị phu nhân của bản hội há lại phải cam chịu dưới quyền áp đặt của một thuộc hạ như lão Trương chấp pháp hay sao chứ. Vả lại, hiện giờ nghĩa nữ chưa đăng quang lên ngôi Hội chủ, làm thế nào có đủ tư cách quyền uy hành sự, bất cứ là ai cho dù đó là một môn đồ của Chiêu Hồn hội. Nghĩa nữ có hiểu ra như thế chưa?
Hạ Cung Linh sững sờ trước những lời chí lý chí tình của Cung Ly Kiều. Thực vậy, hiện nay nàng chưa làm lễ đăng quang nhận chức

Hội chủ Chiêu Hồn hội, nàng đâu có quyền xử lý bất cứ ai. Và Cung Ly Kiều vốn là phu nhân của phụ thân, lão Trương chấp pháp có dám mạnh dạn đưa ả ra hình đường hay không.
Hàn Tử Kỳ đã phải thầm khen Cung Ly Kiều quả là một người đàn bà cực kỳ lợi hại, uốn ba tấc lưỡi hơn cả Trương Nghi, Tô Tần đời Chiến quốc. Chàng im lặng chờ xem Hạ Cung Linh ứng phó.
Không biết phải làm sao, Hạ Cung Linh đành nuốt hận :
- Được rồi, ta sẽ tạm gác vụ sát hại phu thân trong một thời gian, chờ sau ngày đăng quang rồi sẽ xử trí. Bây giờ kế mẫu cùng ta đưa linh thể phụ thân trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội phải không?
Cung Ly Kiều lắc đầu :
- Nghĩa nữ hãy nhờ lão Tống đường chủ ngoài kia đưa linh thể lão nhân gia trở về, ta còn phải tham dự trận tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, mười hai năm mới đáo lệ một lần, lại nữa, lần này biết đâu là lần chót, làm sao có thể bỏ qua cho được.
Biết ngay Cung Ly Kiều có hẹn với một nhân tình nào đó, Hạ Cung Linh không nói thêm lời nào, quay sang Hàn Tử Kỳ chính sắc, nhưng giọng nói có phần dịu lại :
- Hàn Tử Kỳ! Nếu ngươi quả thật là một trang thiếu hiệp đường đường chính chính như lời giang hồ đồn đãi, ta hẹn ngươi đến ngày rằm tháng tư tới đây, ngươi hãy đến Tổng đàn Chiêu Hồn hội, chứng minh chuyện hôm nay, nhược bằng ngày đó ta không thấy mặt ngươi, ta sẽ xem ngươi là kẻ đồng lõa trong vụ sát hại phụ thân ta, dĩ nhiên ta sẽ lấy máu ngươi rửa hận thù. Ngươi đã nghe rõ lời ta nói rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ ngầm buông một hơi thở dài như vừa trút đi gánh nặng ngàn cân, chàng khảng khái :
- Tại hạ xin y hẹn. Hạ tiểu thư hãy yên tâm. Đến ngày tiểu thư làm lễ đăng quang, tại hạ sẽ tới quý hội dự khảo.
Chàng nói rõ :
- Tại hạ cần hỏi trước với tiểu thư, tại hạ với quý hội với địa vị là tân khách, không phải tư cách một tội nhân. Tiểu thư hãy thu xếp để tránh khỏi xảy ra điều lầm lẫn đáng tiếc.
Hàn Tử Kỳ chắp tay :
- Tại hạ xin cáo biệt Hạ tiểu thư và phu nhân.
Dứt câu, Hàn Tử Kỳ thong thả bước ra khỏi hang động, lúc vầng trăng đã lên cao...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 13
Đoạt Kỳ Lân Chí Bảo

Trăng lên tới đỉnh đầu, quần hùng thảy đều nín thở, dán chặt hàng ngàn ánh mắt vào dã bình nguyên chờ đợi.
Từ dưới đất dãy bình nguyên thình lình nghe có tiếng ầm ầm như thác đổ. Mặt đất chuyển rung dữ dội, chẳng bao lâu một cái hố sâu mở ra. Một con quái vật từ phía dưới từ từ trồi lên...
Quái vật đầu lân mình ngựa, trên đầu có chiếc sừng cong vút, mắt đỏ ngầu tợ hai hạt huyết châu sáng rực, chiếc mũi to kềnh khoằm xuống tận cái mồm rộng hoác có thể nuốt chửng một người, chòm lông dài vàng ánh xõa xuống lòng thòng với bộ râu bờm xờm phủ cả hai vai trông qua vừa quái dị vừa vô cùng ngoạn mục.
Quần hùng Hắc Bạch bốn phía quát to :
- Kỳ lân chí bảo!
Có nhiều tiếng hô khác :
- Bắt nó... bắt nó...
Lại có nhiều tiếng quát trả :
- Đừng vọng động, nó chui xuống đất bây giờ.
Quần hùng Hắc, Bạch chực sẵn từ lâu giờ thấy con Kỳ lân chí bảo xuất hiện mừng rỡ quát tháo, hét la chấn động khắp cả một vùng rừng núi Bạch Hổ sơn.
Không như loài hổ báo, hùm beo, sư tử hung hăng, con Kỳ lân chí bảo là loài linh thú hiền lành, sau khi lên tới mặt đất nó đi dạo một vòng rồi ngẩng mặt nhìn trăng. Ánh mắt nó phản chiếu ánh trăng đẹp hãi hùng.
Quần hùng đã im lặng, hàng ngàn cặp mắt chú vào con Kỳ lân chí bảo, hồi hộp chờ nó phun châu.
Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân.
Diệu Huyền sư cô, năm người vận chân khí chuẩn bị phóng vào chiếm lấy chí bảo.
Phía đông, Gia Cát Cần, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoằng, Tống Thọ Ân, Hứa Thế Hanh, Tào Mao cũng sẵn sàng lao tới tranh đoạt Kỳ lân chí bảo.
Bỗng, con Kỳ lân chí bảo ngửa mặt hú một tiếng dài quái gở. Tiếng hú không to, nhưng âm thanh xoáy lốc cả màng tai mọi người, khiến cho những kẻ công lực tầm thường đã phải lấy tay bịt kín hai màng

nhĩ.
Tiếng hú vừa dứt, con Kỳ lân chí bảo nhảy múa dưới ánh trăng đùa giỡn trên đám cỏ xanh, bốn chân ngựa tợ hồ không hề chấm đất.
Múa xong, con linh vật lại ngửa mặt lên trời hít mấy hơi không khí phát ra âm thanh kỳ dị.
Sau đó, con Kỳ lân chí bảo ngưng lại, há chiếc mồm rộng hoác ra...
"Phọt"...
Từ trong mồm con Kỳ lân chí bảo một vật to bằng quả trứng màu huyết dụ bay vọt lên cao ba trượng chớp lòa.
Hàng ngàn tiếng quát :
- Thần đan!
- Chí bảo!
- Nội đơn!
Ào... ào...
Như nhiều luồng giông bão từ bốn phương tám hướng, quần hùng phóng vào bình nguyên như từng lớp sóng cuồn cuộn tới...
Trước đó ánh chớp một chiếc bóng từ đâu không rõ bay vút lên vươn tay chộp lấy viên Kỳ lân chí bảo...
Con Kỳ lân chí bảo hốt hoảng chui ngay vào lòng đất mất dạng, không lưu lại một dấu vết nào.
Chiếc bóng vừa chộp được viên Kỳ lân chí bảo bỗng có tiếng quát to như sấm rền :
- Buông ra!
Một chiếc bóng khác lao tới vỗ một chưởng vào bàn tay chiếc bóng vừa chộp viên chí bảo.
- Bộp...
Viên nội đơn Kỳ lân chí bảo rời khỏi bàn tay chiếc bóng kia, bay vút lên cao gần mười trượng. Hắn rú lên một tiếng, lộn nhào trở xuống đất, cánh tay gãy lìa, máu tuôn xối xả.
Hàng trăm cao thủ khác, kế luôn ngũ đại môn phái và sáu bang hội ào ào tới đứng chờ viên Kỳ lân chí bảo rơi xuống...
Viên chí bảo vừa rơi xuống còn cách mặt đất khoảng bốn trượng đã có ngoài ba mươi cao thủ cùng quát to, cùng lượt vút lên vươn tay giành lấy chí bảo... Và cùng xuất chưởng ào ào...
Bộp... bình... bộp... bộp... bình... bình....
Theo đó nhiều tiếng rú lồng lộn, nhiều cây thịt bay ra rơi trở xuống đất quằn quại rên la...
Rồi thì tốp người này ngã xuống, tốp người khác xông lên, máu lại đổ, thịt lại rơi, cực kỳ hỗn loạn... Vẫn chưa có ai đoạt được viên Kỳ lân chí bảo vừa rời xuống rồi bay lên tiếp.

Trải qua một giờ tranh đoạt Kỳ lân chí bảo đã có gần năm mươi tử thi nằm la liệt trên bình nguyên, trông qua vô cùng khủng khiếp.
Viên Kỳ lân chí bảo vừa rơi xuống cách mặt đất chừng bốn trượng bỗng "vèo" một tiếng.
Một lằn sáng nhằm viên chi bảo vút tới nhanh không thể tưởng tượng.
Bốp!...
Lằn sáng đánh trúng viên Kỳ lân chí bảo bay vèo ra ngoài xa hàng trăm trượng vượt qua đầu quần hùng.
Đó chính là viên phi đạn của Thái Ất chân nhân ném trúng viên nội đan với dụng tâm làm cho quần hùng tạm thời ngưng đi trận tranh giành đổ máu.
Mọi người cùng ngưng lại, đưa mắt nhìn trông thấy viên Kỳ lân chí bảo bay về hướng chân núi Bạch mã sơn, nơi đây không có bóng người.
Nơi đó đã có gã thiếu niên vận lam y, đầu đội chiếc mũ rộng vành, ngó thấy vật chí bảo rớt xuống liền vươn tay chộp lấy một cách gọn gàng.
Quần hùng trông thấy hét vang :
- Bắt gã lại, đừng cho chạy thoát.
Rào rào... rào rào...
Hàng ngàn cao thủ Hắc, Bạch từ các hướng phóng tới chân núi Bạch Mã sơn, vây bắt gã thiếu niên áo lam đội chiếc mũ rộng vành.
Gã thiếu niên áo lam hú lên một tiếng phi thân lên ngọn núi Bạch Mã sơn kéo theo phía sau một cái đuôi cao thủ dài bất tận.
Gã thiếu niên chính là Hàn Tử Kỳ vô tình đứng phía ngoài đoạt được viên chí bảo.
Vừa rồi sau khi rời khỏi hang động, thoát qua tai vạ bất ngời, Hàn Tử Kỳ phi thân tới bình nguyên. Thâm tâm chàng không có ý định tham dự tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, nên chọn một chỗ không có người đứng nhìn trận đổ máu ác liệt diễn ra.
Lúc con Kỳ lân chí bảo xuất hiện nhảy múa dưới ánh trăng, Hàn Tử Kỳ vô cùng thích thú và trong lòng lạ lùng về con linh vật từ ngàn xưa đến nay chỉ có một lần.
Lòng Hàn Tử Kỳ không muốn, nhưng bất ngờ viên Kỳ lân chí bảo trúng nhằm phi đạn bay vút tới rơi ngay trên đỉnh đầu chàng.
Chẳng lẽ bỏ qua chuyện ngàn năm hiếm có này, Hàn Tử Kỳ vươn tay chộp lấy, đúng lúc quần hùng quát tháo ào tới toan bắt lấy chàng.
Không phút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ trổ thuật khinh công lên núi Bạch Mã sơn trốn chạy, bởi sợ quần hùng sẽ chém giết chàng để đoạt

viên chí bảo.
Lên tới đỉnh núi Bạch Mã sơn, Hàn Tử Kỳ dừng lại đưa mắt nhìn trở xuống, trông thấy hàng ngàn cao thủ chia làm nhiều tốp ào ạt đuổi theo chàng, vừa quát tháo hét la chấn động khắp cả núi rừng.
Tình thế vô cùng nguy cấp, không dám chần chờ, Hàn Tử Kỳ trổ thuật khinh công thần tốc như làn gió cuốn chạy thẳng xuống chân núi Bạch Mã Sơn.
Vừa tới chân núi thình lình từ trong ghềnh đá gie ra ha tên đại hán áo xám phóng ra quát :
- Ngươi chạy đi đâu?
Mồm quát, hai tên đại hán cũng vừa đánh ra hai chưởng ngăn chặn bước tiến của Hàn Tử Kỳ, cùng lúc phía sau lưng lại có thêm một trăm cao thủ ùa tới.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thật nhanh :
- Nếu ta dừng lại xuất chưởng đấu nhau với hai tên đại hán này, chắc chắn bọn người sẽ tới nơi, ta sẽ lọt vào vòng vây trùng trùng điệp điệp không còn phương cách thoát thân, tốt nhất ta cứ xuất chiêu là thượng sách.
Thầm nghĩ như thế, Hàn Tử Kỳ hét :
- Tránh ra!
Chàng vận đủ mười thành xuất chiêu "Xạ Tinh Lạc Nhạn" đón lấy hai đạo kình của đối thủ.
Bốp... bốp...
Hai tên đại hán rú lên lồng lộn ngã lăn ra đất bất tỉnh.
Hạ được hai tên đại hán Hàn Tử Kỳ thầm mừng, gia tăng tốc lực lướt nhanh như làn khói nhằm dãy núi trước mặt thẳng tới. Chàng hy vọng nơi đó có lối thoát.
Bấy giờ hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch đã xuống tới chân núi Bạch Mã sơn, chia nhau tám hướng, vừa quát tháo vừa đuổi theo Hàn Tử Kỳ rất gấp.
Tới dãy núi chỉ có một con độc đạo, chung quanh đã bị quần hùng bao vây ngăn chận, Hàn Tử Kỳ phóng vào định tìm đường khác thoát thân.
Vào sâu khoảng hai dặm, trước mặt Hàn Tử Kỳ một dãy núi chắn ngang, hai phía vách đá chập chùng dựng thẳng, khỉ vượn khó leo, chẳng còn lối nào chạy được nữa.
Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh hãi đảo mắt nhìn quanh xem có hốc đá nào có thể chui vào đó lẫn trốn được không.
Phía sau lưng Hàn Tử Kỳ có nhiều tiếng quát :
- Đứng lại! Ngươi đã cùng đường rồi.

Dù biết không còn cách nào thoát thân được nữa, nhưng bình sinh Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu niên tính khí can trường bất khuất, chàng chạy dọc theo vách đá không hề dừng chân.
Chạy theo vách núi khoảng hai trăm trượng, trước mặt Hàn Tử Kỳ là một cái vực chắn ngang, khói mây trắng xóa từ phía dưới cuồn cuộn bay lên không thể nhìn rõ bên kia bờ vực.
Hàn Tử Kỳ dừng lại, đưa mắt nhìn xuống vực sâu đúng lúc hàng trăm cao thủ cũng vừa tới nơi.
Dẫn đầu quần hùng là ngũ đại môn phái: Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô.
Sau lưng ngũ đại môn phái có Thuần Vu Can, Tống Thọ Ân, Trịnh Nhữ Hoằng, Hứa Thế Hanh, Tào Mao, Gia Cát Cần. Sau nữa có trên hai trăm cao thủ Hắc, Bạch và hàng ngàn cao thủ đứng ngoài trùng trùng điệp điệp chen chúc lẫn nhau.
Hàn Tử Kỳ cảm thán :
- Mạng ta đã tận rồi sao!
Chí Thiền đại sư bước tới đứng cách Hàn Tử Kỳ khoảng ba trượng, chắp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật! Tiểu thí chủ là Hàn Tử Kỳ đó phải chăng?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Không sai! Tại hạ chính là Hàn Tử Kỳ đây.
- A di đà phật! Bần tăng có điều hư thực muốn nói với tiểu thí chủ. Không hiểu tiểu thí chủ có chịu nghe không?
Hàn Tử Kỳ nhìn Chí Thiền đại sư, thăm dò :
- Đại sư có điều gì chỉ giáo xin cứ nói ra!
Chí Thiền đại sư hắng giọng, nghiêm chỉnh :
- Như tiểu thí chủ đã trông thấy rõ, hiện nay tiểu thí chủ đã rơi vào huyệt lộ, hai bên vách núi chọc trời, trước mặt là vực tử thần, sau lưng hàng ngàn cao thủ vây chặt, chẳng còn một lối thoát thân, nếu tiểu thí chủ cương cường quyết đấu chắc chắn sẽ bị tán mạng ở nơi này, sau đó quần hùng vì Kỳ lân chí bảo sẽ diễn ra nhiều trận ác chiến, máu sẽ chảy thành suối, thây sẽ chất thành gò, hậu quả chưa biết sao đo lường trước được. Bần tăng vì chút đức hiếu sinh vừa nghĩ ra một giải pháp an toàn.
Hàn Tử Kỳ lạnh lùng :
- Đại sư có giải pháp gì hãy nói ra!
Chí Thiền đại sự cất giọng từ hòa :
- Bần tăng sẽ thuyết phục quần hùng tháo bỏ vòng vây trở ra ngoài bình nguyên, chừa lối cho tiểu thí chủ đi theo bần tăng về Thiếu Lâm

tự diện kiến Chưởng môn nhân, nhờ người có vài lời khuyên bảo, chẳng hay tiểu thí chủ nghĩ thế nào.
Hàn Tử Kỳ mắng thầm :
- Lão trọc này định dùng quỷ kế "Dẫn hổ nhập đạo" dẫn dụ ta tới Thiếu Lâm tự dùng số đông người khống chế, cưỡng đoạt Kỳ lân chí bảo chứ chẳng sai. Ta ngu dại gì nghe theo lời lão chứ.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 14
Vực Tử Thần

Dù đã nghĩ thế, Hàn Tử Kỳ vẫn giữ lễ độ đối với một vị cao tăng môn phái Thiếu Lâm :
- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự quan tâm, ưu ái của đại sư, nhưng bình sinh tại hạ không bao giờ muốn làm phiền phức cho bất cứ một ai cả. Tại hạ sẽ tự hiểu số phận của mình và sẽ tự lo cho mình, xin đại sư thứ cho cái tội bất kính không thể phụng mạng của tại hạ.
Chí Thiền đại sư niệm Phật hiệu :
- Ai di đà phật! Tiểu thí chủ nhất định chối từ lời chân thật của bần tăng ư?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Bình nhật tại hạ nhất ngôn như phá thạch, khi nói ra rồi quyết không bao giờ thu hồi lại. Đại sư hãy tin như thế.
Chí Thiền đại sư lại niệm phật hiệu :
- A di đà phật, bần tăng vì chút đức từ bi đã nói cạn lời, tiểu thí chủ bất ngộ không chịu nghe theo lời thiết yếu của bần tăng, chỉ sợ e tiểu thí chủ sẽ gặp khó khăn rồi.
Lão đạo nhân nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ bằng một giọng thật nghiêm túc :
- Bần tăng xin hỏi, trong tình cảnh bế tắc này tiểu thí chủ tự lo cách nào cho ổn?
Hàn Tử Kỳ thản nhiên :
- Chuyện đó rất dễ dàng. Tại hạ đã nghĩ ra một phương cách giải quyết rất ổn thỏa.
Chí Thiền đại sư hỏi :
- Phương cách nào ổn thỏa, tiểu thí chủ hãy nói cho bần tăng được

rõ.
Thò tay vào lòng lấy viên Kỳ lân chí bảo ra đưa lên, Hàn Tử Kỳ lớn tiếng cố cho tất cả quần hùng đều nghe :
- Chư vị cứ đứng yên đó thì thôi, nếu có vị nào vọng động toan chiếm đoạt viên Kỳ lân chí bảo này, tại hạ sẽ nuốt ngay nó vào bụng, sau đó...
Quần hùng Hắc, Bạch nhao nhao lên, ai nấy đều lo sợ Hàn Tử Kỳ nuốt viên Kỳ lân chí bảo khiến trận tranh đoạt chí bảo càng thêm rắc rối hơn.
Trỏ tay vào miệng vực tử thần mây khói vờn bay, Hàn Tử Kỳ bằng một giọng quả cảm tiếp :
- Sau đó, tại hạ sẽ nhảy xuống cái vực tử thần này là ổn nhất. Đại sư đã nghe rồi chứ?
Chí Thiền đại sư sững sờ, trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ trân trối, vì không ngờ chàng táo bạo, liều lĩnh đến thế.
Hàn Tử Kỳ cười khinh :
- Đại sư có biết tại sao tại hạ phải hành động quyết liệt như thế không?
Cặp lông mày nửa bạc của Chí Thiền đại sư nhướng cao lên :
- Tại sao?
Hàn Tử Kỳ đáp tỉnh :
- Tại vì nếu tại hạ còn sống thêm một phút giây nào là hàng ngàn tên bại hoại vì tham vọng Kỳ lân chí bảo sẽ giành giật lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, liên miên bất tận, chưa biết tới bao giờ mới chấm dứt giao tranh, thà rằng một mình tại hạ nhảy xuống vực tử thần này, chết đi mang theo chí bảo trong mình. Tự khắc bọn họ sẽ ngừng ngay cái cảnh sát phạt lẫn nhau. Cái đạo lý đó có lẽ đại sư đã nghĩ ra rồi chứ?
Chí Thiền đại sư đã phải tịt ngòi cái lý luận vừa ngang bướng lại vừa chí lý của Hàn Tử Kỳ. Lão đạo nhân đứng yên nhìn chàng chưa nói thêm một lời nào nữa cả.
Quần hùng Hắc, Bạch xôn xao dữ dội, bàn tán sôi nổi về thái độ quyết liệt của Hàn Tử Kỳ. Có nhiều người muốn xông tới nhưng vì nể Chí Thiền đại sư là cao tăng của môn phái Thiếu Lâm nên không dám động vọng.
Từ nãy Huyền Thông đạo trưởng đứng yên đến bây giờ không còn nhẫn nại nổi nữa, liền bước lên hai bước đối diện Hàn Tử Kỳ. Lão đạo nhân sang sảng giọng :
- Tiểu thí chủ quả nhiên miệng lưỡi tài tình, lại mưu kế quá cao thâm, định dùng phương cách đem cái chết dọa dẫm người để tìm lấy cái

sống, chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo mang đi một cách an toàn. Bần đạo có mấy lời, nếu tiểu thí chủ biện bạch chí tình chí lý, bần đạo sẽ lập tức rời khỏi nơi này, không can dự vào chuyện Kỳ lân chí bảo nữa, tiểu thí chủ bằng lòng chứ?
Nhìn Huyền Thông đạo trưởng dò xét một lúc, Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu :
- Điều gì đạo trưởng hãy nói ra, tại hạ sẽ sẵn sàng đáp ứng ý kiến cao minh của đạo trưởng.
Huyền Thông đạo trưởng nghiêm lạnh :
- Bần đạo hỏi tiểu thí chủ. Bất cứ là ai, trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú như người, tương lai vô cùng sáng lạn, danh vọng cao sang đợi chờ trước mắt, có dám chỉ vì một bảo vật mà chết không?
Hàn Tử Kỳ hừ nhạt :
- Đạo trưởng không tin ư?
Huyền Thông đạo trưởng gật đầu :
- Không sai. Chuyện vô lý như thế bần đạo làm sao tin được.
Lùi lại mấy bước đứng sát bờ vực tử thần, Hàn Tử Kỳ vặn hỏi :
- Đạo trưởng hãy xác định thêm một lần nữa có đúng đạo trưởng nói không tin lời của tại hạ phải không?
Huyền Thông đạo trưởng quả quyết :
- Phải.
Đưa viên Kỳ lân chí bảo lên cao cho quần hùng trông thấy, Hàn Tử Kỳ dõng dạc :
- Hãy xem đây.
Chàng bỏ viên Kỳ lân chí bảo vào miệng nuốt chửng, lại còn đưa tay điểm nơi huyệt linh toàn cho bảo vật chạy nhanh xuống vực đan điền.
Quần hùng quát chấn động :
- Bắt gã.
- Mổ bụng gã lấy Kỳ lân chí bảo.
Nhiều cao thủ Hắc, Bạch toan phóng tới chộp bắt Hàn Tử Kỳ vì sợ chàng nhảy xuống vực tử thần sẽ không còn hy vọng tranh đoạt Kỳ lân chí bảo.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt hét :
- Đứng lại. Kẻ nào động đậy ta sẽ nhảy ngay xuống vực. Ta không dọa dẫm các ngươi đâu.
Hàn Tử Kỳ hơi ngã mình về phía sau chực lao xuống vực tử thần bất cứ lúc nào.
Trông thấy thái độ cương quyết của Hàn Tử Kỳ, quần hùng Hắc, Bạch kinh hãi chôn chân tại chỗ, không dám cử động chỉ trố mắt nhìn

đối phương.
Không phải quần hùng quan tâm tới cái chết thảm khốc đang chờ Hàn Tử Kỳ, mà chỉ vì bọn họ tiếc rẻ viên Kỳ lân chí bảo sẽ chôn vùi tuyệt tích theo chàng dưới đáy vực sâu. Hiện giờ giả nếu bọn họ chộp bắt được chàng, chắc chắn bọn họ không ngần ngại mổ bụng chàng mọi lấy Kỳ lân chí bảo.
Hàn Tử Kỳ biết rõ điều đó hơn ai hết. Ánh mắt chàng sáng rực luôn quan sát về phía Chí Thiền đại sư, bọn sáu bang hội và cả quần hùng Hắc, Bạch đứng gần nhất, nếu bất ngờ có một cao thủ nào phóng tới là chàng sẽ ngã ngay xuống vực.
Quả nhiên, sinh mạng của Hàn Tử Kỳ, sự sống chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc, chưa biết rồi sẽ ra sao. Nhảy xuống vực tử thần là thiên thu di hận.
Hàn Tử Kỳ cũng hiểu rõ ràng như thế, nhưng trong cảnh ngộ này, chàng chẳng còn có phương cách nào hơn được, quần hùng Hắc, Bạch đã đẩy chàng vào con đường cùng, hết phương cứu vãn. Chàng chỉ còn một cách duy nhất đánh cuộc với định mệnh sắp an bài.
Đến đây, Huyền Thông đạo trưởng mới hiểu ra mình đã sai lầm về sự nhận xét vừa rồi, bởi lão đạo nhân đâu có thể ngờ được Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu niên chí khí, can trường lại còn táo bạo, liều lĩnh đến thế. Gã xem cái chết nhẹ tợ lông hồng.
Lão đạo nhân đứng yên tại chỗ nhìn Hàn Tử Kỳ không nói năng được một lời nào nữa.
Quần hùng lặng phắt trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng, không nghe tiếng động đậy cũng chẳng một lời nào.
Chí Thiền đại sư quay lại quần hùng Hắc, Bạch miệng niệm Phật hiệu :
- A di đà phật. Chư vị đạo hữu, chư vị anh hùng hào kiệt, xin đừng vọng động, đợi bần tăng hỏi tiểu thí chủ vài câu xem kết quả thế nào rồi sẽ có quyết định tối hậu sau.
Nhiều người hô to :
- Đại sư hãy tự tiện.
Quay lại Hàn Tử Kỳ, Chí Thiền đại sư chỉnh lại sắc diện càng nghiêm túc hơn trước :
- Tiểu thí chủ, bần tăng lại mạo muội nói thêm mấy lời chẳng hiểu có nên không?
Trong lòng nghi hoặc Chí Thiền đại sư toan dùng quỷ kế, Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt đối phương dò xét :
- Điều gì xin đại sư chỉ giáo, tại hạ đã sẵn sàng chờ nghe đây.

Chí Thiền đại sư nói rõ từng tiếng :
- Ai di đà phật, bần tăng xem qua tiểu thí chủ có một căn cốt phi thường, tư dụng tuyệt thế, lại hào khí ngất trời, quả là một đóa kỳ hoa võ lâm, ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần, tương lai sắp tới của tiểu thí chủ chẳng khác nào mặt trời đang lên, lẽ nào tiểu thí chủ lại vì Kỳ lân chí bảo tự hủy hoại cuộc đời mình dưới đáy vực tử thần kia. Tiểu thí chủ chết đi trong khi các sứ mạng chưa tựu thành, làm sao dám nhìn mặt các bậc tiền nhân dưới suối vàng đang mong đợi, chẳng hay tiểu thí chủ có nghĩ tới điều này chưa?
Mấy lời trần tình chí lý, chí tình của Chí Thiền đại sư khiến cho Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng không ít, nhưng liền đó chàng lấy lại được sự bình tâm ngay.
Hàn Tử Kỳ thầm nhủ :
- Lão hòa thượng này dùng lời khích động ta, khiến cho ta mềm lòng nghe theo lời lão rơi vào cái bẫy bọn lão đã giương sẵn bắt ta chiếm đoạt lấy Kỳ lân chí bảo không sai.
Nhưng ta thử xem lão định sử dụng quỷ kế gì cho biết.
Hàn Tử Kỳ hỏi :
- Cứ theo cao kiến của đại sư hiện giờ tại hạ phải làm thế nào cho đúng nghĩa.
Chí Thiền đại sư tác sắc :
- Cứ như thiển ý của bần tăng, muốn giải tỏa tình thế đang bế tắc hiện nay, chỉ còn có một cách duy nhất, là bần tăng sẽ thỉnh mời chư vị anh hùng hào kiệt rời khỏi cái vực tử thần này, tất cả đều trở lại bình nguyên, sau đó tiểu thí chủ cũng phải rời bỏ nơi đây đến đó chúng ta cùng đàm đạo, tìm một giải pháp thật công bằng, tiểu thí chủ nghĩ thế nào?
- Ha... ha... ha... ha...
Không đáp lời Chí Thiền đại sư, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách. Giọng cười vừa ngạo nghễ vừa mỉa mai đối phương đang đứng trước mặt mình.

Hồi 15
Diệu Kế

Chí Thiền đại sư khó chịu cau mày :

- Tiểu thí chủ cười gì, mấy lời bần tăng vừa nói tiểu thí chủa thấy thế nào?
Hàn Tử Kỳ thôi cười :
- Tại hạ lại cười đại sư một lần nữa đấy.
Chí Thiền đại sư hỏi :
- Tiểu thí chủ lại cười bần tăng chuyện gì?
Hàn Tử Kỳ khỉnh giọng :
- Tại hạ cười đại sư đã lầm. Tại hạ đâu có ngu dại rơi vào quỷ kế của đại sư.
Chí Thiền đại sư bình tĩnh :
- Bần tăng dùng kế gì?
- Đại sư dùng kế "Điệu hổ ly sơn" phỉnh lừa tại hạ rời khỏi vực tử thần, dùng ám hiệu ra lệnh cho quần hùng mai phục con đường ra tuyệt lộ, bất thần tấn công tại hạ, bắt trói tại hạ, mổ bụng tranh giành chiếm đoạt việt Kỳ lân chí bảo, tại hạ nói có đúng không nào?
Chí Thiền đại sư lớn tiếng :
- Thiếu Lâm tự đường đường chính chính là một môn phái chánh đạo từ nhiều đời qua, thanh danh lừng lẫy khắp bốn phương trời, tất cả trong giang hồ thảy đều tôn kính, gọi là ngôi sao bắc đẩu võ lâm, lẽ nào chỉ vì viên Kỳ lân chí bảo bần tăng lại phỉnh lừa tiểu thí chủ ra ngoài bình nguyên hạ độc thủ đối với một kẻ hậu bối như tiểu thí chủ để chuốc lấy danh nhơ, làm ô uế cửa thiền, ngàn đời không rửa sạch hay sao?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Đại sư chí lý, nhưng tại hạ mạo muội xin hỏi đại sư một vài câu.
Chí Thiền đại sư ôn nhu :
- Tiểu thí chủ cứ hỏi. Bần tăng sẵn sàng đáp ứng những điều đang thắc mắc trong lòng tiểu thí chủ.
Hàn Tử Kỳ cất cao giọng :
- Quần hùng đến Bạch Hổ sơn tham dự đại hội tranh hùng đêm nay gồm có hai đạo Hắc, Bạch phải không?
Chí Thiền đại sư gật đầu chẳng chút do dự :
- Đúng không sai.
Hàn Tử Kỳ tiếp :
- Từ trước đến nay Hắc phái và Bạch đạo luôn luôn thù nghịch lẫn nhau có phải không?
Ngập ngừng phút giây, Chí Thiền đại sư gắng gượng gật đầu :
- Tiểu thí chủ nói đúng.
Hàn Tử Kỳ hừ nhẹ :
- Hắc phái và Bạch đạo đã là thù nghịch với nhau, môn phái Thiếu

Lâm lãnh đạo Bạch đạo, làm thế nào quần hùng Hắc phái lại chịu nghe theo mệnh lệnh của đại sư như những lời đại sư đã nói vừa rồi. Giá nếu hiện giờ tại hạ nghe lời đại sư tới bình nguyên, bọn họ vọng động bất ngờ, liệu đại sư có vãn hồi nổi cuộc diện xảy ra hay không. Hay là chỉ vì tham vọng Kỳ lân chí bảo, hai bên cao thủ Hắc, Bạch sẽ diễn ra một trận đại ác chiến kinh hồn, hậu quả có cả trăm người nằm xuống, cả ngàn người mang thương tích, tạo nên một kiếp sát vận chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ, để rồi môn phái Thiếu Lâm chuốc lấy ô danh ngàn đời không chuộc nổi, đạo lý này chẳng hiểu đại sư đã nghĩ đến chưa?

Trong lòng Chí Thiền đại sư vô cùng kích động trước sự thông minh quán chúng của Hàn Tử Kỳ. Sững sờ phút giây, đạo nhân nhủ thầm :

- Gã tiểu tử họ Hàn này tính khí quá cương cường, lại thông minh tuyệt thế, gã đoán biết diệu kế của ta, giờ ta đâu còn phương cách nào chinh phục, khuyến dụ được gã nữa, nhưng chẳng lẽ để mặc Kỳ lân chí bảo chôn vùi dưới vực sâu theo gã, công phu của ta và Huyền Thông đạo hữu trở thành mây khói hay sao?

Chí Thiền đại sư hoàn toàn thất vọng chưa có lời nào, chợt bên tai nghe Không Không sư thái dùng "truyền âm nhập mật" nói vọng vào :

- Chí Thiền đạo hữu, gã tiểu tử họ Hàn này tính nết ngông cuồng ngạo mạn, tự đại, tự cao, xem qua không thể dùng lời thuyết phục được gã rồi.

Chí Thiền đại sư cũng sử dụng bí pháp đó hỏi Không Không sư thái :

- Cứ như cao kiến của Không Không đạo hữu, chúng ta phải làm thế nào để thu nạp viên Kỳ lân chí bảo trong trường hợp hoàn toàn bế tắc này?

Giọng Không Không sư thái lại nổi lên :

- Chúng ta hãy nên áp dụng phương pháp cuối cùng, may ra cứu vãn được tình hình, đừng để gã tiểu tử nhảy xuống vực kẻo hỏng đi cả đại sự sau này.

- Không Không đạo hữu nói thế có nghĩa là chúng ta phải hành động, bắt gã tiểu tử trước khi gã toan nhảy xuống vực tử thần, có phải thế không?

- Đúng, không sai. Ngoài phương cách đó ra chẳng còn cách nào nữa. Chúng ta phải hành động cho sớm, chậm trễ sẽ có biến cố, biết đâu bọn Luân Hồi giáo chẳng tới đây tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, càng thêm rắc rối hơn nhiều.

Đo lươòng khoảng cách giữa hai bên, Chí Thiền đại sư thất vọng :

- Từ chỗ chúng ta đứng đến gã tiểu thử có hơn ba trượng, gã lại đứng sát bên bờ vực, chỉ cần nghiên mình một cái là đã rơi xuống đó

rồi, đâu có một loại thân pháp nào tới kịp bắt gã.
Không Không sư thái trấn an :
- Chí Thiền đạo hữu hãy an tâm, bần ni đã có phương cách bắt gã tiểu tử.
Chí Thiền đại sư ngạc nhiên :
- Không Không đạo hữu sử dụng cách nào bắt gã?
- Cứ như thiển kiến của bần ni, Chí Thiền đạo hữu hãy dùng kế trì hoãn, đàm đạo với gã tiểu tử, kéo dài câu chuyện càng lâu càng tốt. Bần ni sẽ sử dụng sợi dây Phược ma thằng chờ lúc gã hớ hênh, xuất kỳ bất ý ném dây trói gã.
Chí Thiền đại sư lo ngại :
- Không Không đạo hữu tính kế rất hay, nhưng bần tăng chỉ lo ngại đang khi đạo hữu ném sợi Phược ma thằng, gã tiểu tử nhận ra sẽ nhào xuống vực tử thần trước, mọi điều dự tính của Ngũ đại môn phái chúng ta sẽ hỏng mất.
Không Không sư thái cương quyết :
- Bần ni cũng đã nghĩ đến đều đó rồi. Nhưng gã tiểu tử họ Hàn này đã đánh cuộc liều lĩnh với chúng ta, bắt buộc chúng ta cũng phải đánh cuộc rủi may với gã. Vả lại, nếu như gã cả gan dám nhảy xuống vực tử thần, chúng ta sẽ xuống đó tìm thi hài gã, thu nhận Kỳ lân chí bảo khỏi phải mang tiếng sát hại gã, đó là một điều tốt cho chúng ta sau này.
Chí Thiền đại sư áy náy :
- Không Không đạo hữu, chúng ta vốn là những kẻ tu hành, chay niệm dù cho gã tiểu tử đã chết rồi, nhưng chẳng lẽ lúc đó lại mổ bụng gã thu lấy Kỳ lân chí bảo?
Không Không sư thái biện bạch :
- Chí Thiền đạo hữu khỏi phải lưu tâm tới điều tiểu tiết đó. Ngộ biến phải tùng quyền. Năm xưa đức Phật tổ còn giết con độc xà cứu nhân độ thế, dù nay chúng ta đã là kẻ tu hành, nhưng vẫn còn xác phàm, gã tiểu tử đã chết rồi mổ bụng gã moi lấy Kỳ lân chí bảo đâu phải phạm tội sát tinh mà chúng ta tỵ hiềm.
Ngẫm nghĩ phút giây, Chí Thiền đại sư ưng thuận :
- Không Không đạo hữu đã nói thế, bần tăng phải nghe theo, chúng ta hãy hành động may ra sẽ thành công.
Tới đây, Chí Thiền đại sư và Không Không sư thái thu hồi bí pháp "Truyền âm nhập mật", không một ai hay biết chi cả.
Chỉnh lại sắc diện cho thật nghiêm trang, Chí Thiền đại sư to tiếng, nhưng ngôn từ vẫn từ hòa :
- Tiểu thí chủ, bần tăng vừa chợt nghĩ ra một giải pháp cuối cùng,

muốn nói với tiểu thí chủ, chẳng hiểu kết quả gì không?
Trong lòng Hàn Tử Kỳ nghi hoặc Chí Thiền đại sư sắp dùng quỷ kế độc hiểm, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt lão đạo nhân :
- Giải pháp cuối cùng gì, xin đại sư chỉ giáo, tại hạ đang nghiêm túc chờ nghe.
- Bây giờ bọn bần tăng lùi lại phía sau hai trượng, tiểu thí chủ cũng phải rời khỏi vực tử thần hai trượng, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu đàm đạo với nhau, tìm một giải pháp nào hợp lý, hợp tình, cả hai bên đều ưng thuận, không có ai chống đối để hóa giải trường hợp bế tắc này, tiểu thí chủ có khứng chịu không?
Hàn Tử Kỳ cười khỉnh :
- Đại sư lại dùng kế "Dục hoãn cầu mưu" kéo dài câu chuyện chờ lúc tại hạ không quan tâm cùng nhau động thủ bắt tại hạ có phải không?
Giọng nói của Chí Thiền đại sư càng từ hòa hơn :
- Tiểu thí chủ chớ nên hiểu lầm mà phạm tội với đức từ bi. Sở dĩ phải làm như thế, hai bên sẽ được định tâm nghĩ suy tìm một giải pháp thật ổn thỏa. Tiểu thí chủ cứ đứng đó trong lòng bất an, bọn bần tăng cũng hoang mang, tâm thần luôn luôn bị phân tán, làm thế nào có đủ sáng suốt đàm đạo với nhau. Tiểu thí chủ thấy có đúng không?
- Ha... ha... ha... ha...
Hàn Tử Kỳ ngửa mặt lên cười ý chừng khinh bỉ Chí Thiền đại sư vừa nói ra mấy lời thấp hèn khó lọt vào tai.
- Vút..
Một sợi dây đen huyền từ trong tay Không Không sư thái bay vù tới Hàn Tử Kỳ nhanh hơn chớp giật...
Thừa lúc Hàn Tử Kỳ ngửa mặt cười, Không Không sư thái xuất kỳ bất ý ném sợi dây Phược ma thằng đúng như điều đã dự tính từ trước.
Hàn Tử Kỳ ngưng cười, ngó thấy hét :
- Ngươi dám...
Mồm hét, Hàn Tử Kỳ cũng vừa nghiêng mình ngã xuống vực tử thần...
Huych!...
Chẳng còn kịp nữa, sợi dây Phược ma thằng đã quấn ngang mình Hàn Tử Kỳ siết chặt.
Quần hùng quát chấn động :
- Bắt gã!
- Mổ bụng gã...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 16
Giây Phút Nguy Hiểm

Không đợi lệnh của Chí Thiền đại sư, quần hùng Hắc, Bạch rào rào phóng tới vực tử thần, chuẩn bị đánh nhau tranh đoại Hàn Tử Kỳ để lấy Kỳ lân chí bảo trong bụng chàng.
Chí Thiền đại sư phất chưởng quát :
- Chư vị chớ nên vọng động. Không Không đạo hữu hãy giữ chặt mối dây Phược ma thằng đừng sơ hở, bọn bần tăng sẽ bắt trói gã tiểu tử mang về.
Chưa dứt tiếng, Chí Thiền đại sư đã lao tới bờ vực chuẩn bị ra tay.
Hàn Tử Kỳ rơi xuống vực tử thần khoảng một trượng, treo tòng teng tại đó. Chàng vô cùng kinh hãi, cố hết sức vẫy vùng, nhưng càng vẫy vùng sợi dây Phược ma thằng càng siết chặt thêm, hơn nữa hai cánh tay cũng bị quấn với thân mình, không có cách nào rút ra được để sử dụng chỉ lực, hoặc chưởng lực tháo mở sợi dây.
Hàn Tử Kỳ vận chỉ pháp "Vạn Trụ Cân" cho thân hình nặng như khối đá với ý định không cho bọn Chí Thiền đại sư lôi chàng lên bờ vực. Chàng hiểu rõ nếu chàng bị kéo lên bờ vực, tức khắc quần hùng Hắc, Bạch sẽ ào ào tới chém giết lẫn nhau, cướp lấy chàng, mổ bụng moi lấy Kỳ lân chí bảo.
Hàn Tử Kỳ thầm trách mình chỉ vì một thoáng sơ hở đã rơi vào cái kế "Dục hoãn cầu mưu" của Chí Thiền đại sư mà chàng đã dự đoán từ trước. Chàng cũng không ngờ Không Không sư thái lại có món vũ khí lợi hại đến thế.
Bấy giờ Chỉ Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân. Diệu Huyền sư cô và sáu Bang, Hội: Hứa Thế Hanh, Gia Cát Cần, Tào Mao, Thuần Vu Can, Tống Thọ An, Trịnh Nhữ Hoằng cũng đã tới gần bờ vực, cản ngay trước mặt quần hùng Hắc, Bạch không cho tiến tới tranh giành diễn ra đổ máu.
Quần hùng Hắc, Bạch tạm thời dừng lại, đứng nhìn khói mây cuồn cuộn từ dưới đáy vực bay lên chờ Hàn Tử Kỳ xuất hiện.
Chí Thiền đại sư quát to :
- Chư vị anh hùng, hào kiệt dang ra, bọn bần tăng sẽ đưa gã tiểu tử lên bờ vực rồi chúng ta sẽ đàm đạo với nhau đừng vọng động, lỡ gã trượt xuống đáy vực sẽ hỏng mất.
Dứt tiếng, Chí Thiền đại sư nắm sợi dây Phược ma thằng, cùng với Không không sư thái kéo Hàn Tử Kỳ lên.

Phía dưới vực, Hàn Tử Kỳ khiếp đảm vội vận thêm bí pháp “Vạn Trụ Cân” cho thân mình nặng hơn trước, cố gắng trì níu trở xuống chờ cơ hội giải vây.
Vừa kéo Hàn Tử Kỳ lên được vài thước bỗng ngưng lại, không kéo lên được nữa, Chí Thiền đại sư nghĩ thầm :
- Gã tiểu tử sử dụng bí pháp “Vạn Trụ Cân” chống lại ta đây. Ta phải gọi thêm người mới xong.
Sáu người: Gia Cát Cần, Trịnh Nhữ Hoằng, Tào Mao, Tống Thọ Ân, Thuần Vu Can, Hứa Thế Hanh thầm thì với nhau phút giây. Gia Cát Cần hướng về Chí Thiền đại sư cất giọng oang oang :
- Bọn bản tọa có điều thỉnh giáo, đại sư hãy ngưng tay.
Chí Thiền đại sư toan cất tiếng gọi Huyền Thông đạo trưởng liền ngưng lại, nhìn Gia Cát Cần :
- Hội chủ có điều gì chỉ giáo xin nói ra.
Gia Cát Cần nghiêm nghị :
- Bọn bản tọa muốn biết sau khi đưa gã tiểu tử lên bờ vực, viên Kỳ lân chí bảo đại sư định lẽ nào?
Cặp lông mày Chí Thiền đại sư nhíu lại :
- Bần tăng và chư vị đạo hữu sẽ đưa gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ về Thiếu Lâm tự, bần tăng thỉnh mời chư vị đến bán tự, hội kiến cùng năm vị Chưởng môn nhân và đàm đạo với nhau.
Gia Cát Cần to tiếng :
- Kỳ lân chí bảo là báu vật chung của giang hồ không phải của riêng ai, nếu chí bảo chỉ dành riêng cho ngũ đại môn phái, chỉ sợ e quần hùng không thuận tình, chắc chắn nơi đây sẽ xảy ra biến cố, chẳng hiểu đại sư có nghĩ như thế không?
Chí Thiền đại sư vẫn với giọng từ hòa :
- Bắt trói gã tiểu tử do công lao của Không Không đạo hữu, cứ theo luật lệ giang hồ xưa nay, kẻ có công thì được hưởng. Không Không đạo hữu là người của Ngũ đại môn phái, đương nhiên thuộc quyền năm vị Chưởng môn nhân xử. Hội chủ chớ nên thắc mắc điều này.
Gia Cát Cần hừ lạnh :
- Lời nói của đại sư đã sai rồi, đành rằng Không Không sư thái có công trói được gã tiểu tử họ Hàn, nhưng quần hùng cũng có công vây hãm gã cùng đường mới bắt được gã, tất nhiên mọi người có mặt nơi đây thảy đều có công và đều được hưởng công của mình. Đại sư hãy nghĩ lại xem có đúng không.
Hiểu rõ Gia Cát Cần đã hội ý với đồng bọn, dùng lời khách bác nổ ra trận ác chiến minh đoạt Kỳ lân chí bảo. Chí Thiền đại sư nghĩ thầm :
- Bọn chúng quá đông người, nếu ta không khéo dàn xếp trận đấu

diễn ra chắc chắn phần thảm bại sẽ thuộc về Ngũ đại môn phái, chi bằng ta dùng kế hoãn binh hòa hoãn với chúng, đợi sau khi đưa gã tiểu tử họ Hàn lên khỏi vực sẽ tùy cơ ứng biến.
Thầm nghĩ như vậy, Chí Thiền đại sư thăm dò :
- Cứ theo cao kiến của Hội chủ, hiện tình chúng ta phải giải quyết cách nào?
Như đã có dự tính sẵn, Gia Cát Cần đáp ngay :
- Theo thiển ý của bản tọa, sau khi gã Hàn Tử Kỳ lên khỏi vực rồi, sẽ giải gã đến Long đàng hành khất. Cậy nhờ Chưởng môn Nam cung thần thất chủ trì, nơi đây sẽ dựng lên một võ đài, tất cả các Bang, Hội, môn phái có mặt đêm nay đều cử một vị cao thủ cùng nhau tỉ đấu, ai thắng sẽ thu nạp viên Kỳ lân chí bảo, như thế rất công bằng.
Không chờ Chí Thiền đại sư đáp lời, Gia Cát Cần hướng sang phía quần hùng Hắc, Bạch dõng dạc :
- Chư vị anh hùng hào kiệt, bản tọa đưa ra giải pháp đó chư vị thấy có đúng không?
Quần hùng đồng thanh :
- Đúng không sai, như thế mới công bằng.
Trông thấy quần hùng Hắc, Bạch đều ngả theo Gia Cát Cần, nếu ra mặt chống đối tự khắc một trận đại ác chiến sẽ diễn ra, hậu quả sẽ không sao đo lường được. Chí Thiền đại sư đành nhượng bộ :
- Được rồi. Bần tăng và chư vị đạo hữu sẽ đưa gã tiểu tử lên bờ, chư vị hãy an tâm.
Chí Thiền đại sư nhìn bọn Huyền Thông đạo trưởng :
- Chư vị đạo hữu hãy cùng bần tăng đưa gã tiểu tử lên đây.
Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô bước tới hợp cùng Chí Thiền đại sư nắm sợi dây Phược ma thằng kéo lên.
Một mình chống lại bốn vị cao thủ võ công thượng thừa, lại đang thất thế, Hàn Tử Kỳ không thể nào kham nổi, đành thúc thủ để mặc cho bọn Chí Thiền đại sư kéo lên bờ vực...
Dù đã có lời cam kết, nhưng khi thấy Hàn Tử Kỳ bị lôi lên bờ vực quần hùng vẫn quát chấn động :
- Tiểu tử kia rồi.
- Bắt gã mau.
- Mổ bụng gã lấy nội đơn.
Hàng trăm tên cao thủ Hắc, Bạch quát tháo la hét chực sẵn phóng tới tranh đoạt Hàn Tử Kỳ cực kỳ hỗn loạn.
Huyền Thông đạo trưởng quay qua Chí Thiền đại sư nói mau :
- Đạo hữu bắt gã chạy cho mau, kẻo có biến cố.

Chí Thiền đại sư đáp khẽ thật nhanh :
- Chư vị đạo hữu hãy mau truy cản, bần tăng sẽ mang gã đi ngay, chúng ta sẽ gặp lại nhau trên quan lộ.
Lão đạo nhân toan cúi xuống điểm huyệt Hàn Tử Kỳ xốc lên vai, phóng ra ngoài.
Thình lình có giọng lanh lảnh từ một hốc đá trên cao năm trượng vọng xuống.
- Dừng lại!
Anh thanh tuy không to nhưng đập chát chúa vào tai mọi người khiến cho Chí Thiền đại sư dừng lại ngẩng mặt lên nhìn xem nhân vậy đó là ai lại xuất hiện vào giờ phút này.
Quần hùng cùng giật mình ngước lên nhìn hốc đá. Đó là một ả mỹ phụ nhan sắc tuyệt trần đang đứng trên hốc đá nhìn xuống.
Thuần Vu Can dõng dạc :
- Cung Ly Kiều, phu nhân định làm gì?
Thì ra ả nữ phụ kia chính là Cung Ly Kiều, ả tới đây và chui vào trong hốc đá kia từ bao giờ chẳng có một ai hay biết.
Cung Ly Kiều cất giọng lảnh lót :
- Bản nương muốn chư vị hãy buông tha gã Hàn Tử Kỳ, không được làm thương hại gã.
Thuần Vu Can hỏi :
- Gã Tử Kỳ là gì của phu nhân mà phu nhân lại can dự vào chuyện này?
Cung Ly Kiều đáp tự nhiên :
- Hàn Tử Kỳ là vị tình lang của bản nương nên ta phải can dự, được chứ?
Thuần Vu Can khinh khỉnh :
- Hội chủ Hạ Đấu Thiên mới vừa qui tiên, thi hài hãy còn sờ sờ chưa mai táng, phu nhân không lo chuyện tang chế cho chồng, lại còn ôm ấp gã tình lang bại hoại, làm điều ô nhục gia phong, phu nhân không thấy xấu hổ hay sao?
Cung Ly Kiều bĩu môi :
- Bản nương là nữ nhân, dù có làm chuyện xấu xa, bại hoại đến đâu cũng không có một ai thèm lưu tâm làm chi nhọc lòng. Các ngươi từ bấy lâu nay tự xưng là chánh đạo võ lâm, nghĩa hiệp giang hồ, đêm nay kéo đến đây cả ngàn người, uy hiếp một gã thư sinh tuổi vừa mười tám, cô thân, độc mã, lại còn đòi mổ bụng gã chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo, hành động có khác nào những tên cường san, đạo tặc, cướp của, giết người. Các ngươi và ta ai đáng xấu hổ hơn ai?
Dứt tiếng Cung Ly Kiều cất tràng cười lanh lảnh, vừa ngạo nghễ vừa

châm chọc.
Gia Cát Cần, Hội chủ Hồng Hoa hội trỏ tay vào mặt Cung Ly Kiều quát to :
- Hãy câm cái mồm thối tha kia lại. Bản tọa hỏi nàng, hiện giờ nàng có phương cách nào cứu nổi gã tình lang của nàng hay không mà lại tới đây nói ra những lời nham nhở.
Cung Ly Kiều ngạo nghễ :
- Ngươi thách ta không cứu nổi chàng ư? Ngươi lầm rồi. Nếu ta không có phương cách nào cứu chàng, ta còn tới đây làm chi chứ.
Gia Cát Cần hất mặt :
- Nàng sử dụng phương cách nào cứu gã tiểu tử?
Xòe hai bàn tay ngọc có hai viên tròn màu đỏ nằm gọn trong đó, Cung Ly Kiều bĩu môi :
- Bản nương sẽ cứu chàng bằng phương pháp này, ngươi trông thấy có được không?
Nhìn hai viên tròn đỏ trong tay Cung Ly Kiều, bất giác Gia Cát Cần đã bật kêu lên :
- Đoạn Hồn hương.
Cung Ly Kiều gật đầu cười thích thú :
- Đúng, không sai, chắc hẳn các người đã hiểu rõ sự lợi hại của Đoạn Hồn hương như thế nào rồi chứ. Bản nương ném hai quả này tất cả các người trong vòng chu vi một trăm trượng hết thảy đều hôn mê một ngày một đêm, sau đó sẽ bị tàn phế cả công phu, không một ai tránh khỏi, còn ta đã có sẵn cái hang đá này ẩn mình vào không hề hấn chi cả. Lão đã nghe rõ rồi chứ?
Quần hùng Hắc, Bạch xôn xao lên bởi bọn họ đều biết rõ sự lợi hại của Đoạn Hồn hương từ lâu. Mọi người biến sắc, mắt nhìn chăm chăm vào hai quả tròn màu đỏ trong tay Cung Ly Kiều không hề nháy.
Có một số cao thủ lén lút rời bỏ hàng ngũ lui ra ngoài xa khỏi vùng ảnh hưởng của Đoạn Hồn hương.
Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô chôn chân tại chỗ, mắt dán chặt vào bàn tay Cung Ly Kiêu.
Riêng phần Không Không sư thái vẫn còn nắm lấy sợi dây Phược ma thằng cầm giữa Hàn Tử Kỳ vì sợ chàng thừa cơ hội bứt dây thoát chạy đi.
Im lặng một lúc lâu, Trịnh Nhữ Hoằng Bang chủ Thiên Long bang không còn nhẫn nại được nữa, nhìn lên hốc đá quát to :
- Bản tọa hỏi phu nhân. Phu nhân có trông thấy hàng ngũ cao thủ

đứng ngoài kia hay không?
Cung Ly Kiều nhìn xuống :
- Ngươi muốn nói gì?
Trịnh Nhữ Hoằng dằn giọng :
- Phu nhân ném hai quả Đoạn Hồn hương kia, thương hại mọi người có mặt nơi đây, còn hàng ngàn cao thủ đứng ngoài kia phu nhân phải đối phó cách nào?
Cung Ly Kiều khỉnh giọng :
- Tất nhiên trước khi đến đây bản nương đã dự bị chu đáo cả rồi.
Trịnh Nhữ Hoằng hỏi :
- Phu nhân chuẩn bị cách nào?
- Ta mang theo trong mình hai mươi quả Đoạn Hồn hương, ta ném hai quả còn lại mười tám, nếu bọn kia dám vọng động xông vào ta ném thêm hai quả khác cho đến khi tất cả đều nằm xuống mê man, ta sẽ theo một ngả bí mật các người chưa biết, mang chàng ra khỏi chốn này. Ngươi thấy được chứ?
Cung Ly Kiều khỉnh mắt nhìn Trịnh Nhữ Hoằng.
Quần hùng sửng sốt cả lên, ai nấy đều không ngờ Cung Ly Kiều đã chuẩn bị chu toàn đến thế, dù ả mang tiếng dâm đãng, nhưng đúng là một nữ trung hào kiệt bậc nam nhân khó bề sánh nổi.
Mọi người vẫn im lặng chưa có một ai phản ứng, bởi họ tự hiểu có phản ứng cũng chỉ vô ích.
Đang khi Cung Ly Kiều chăm chú nhìn quần hùng phía này, bọn Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Diệu Huyền sư cô ngầm ra hiệu cho nhau toan rút sợi dây Phược ma thằng, chộp bắt Hàn Tử Kỳ, mọi việc sẽ tính sau.
Cung Ly Kiêm ngó thấy thét :
- Đứng lại! Bất cứ ai cử động bản nương sẽ ném hai quả Đoạn Hồn hương này ngay tức khắc.
Bọn Chí Thiền đại sư giật mình đứng yên trở lại không một ai dám động tịnh.
Chẳng những thế Cung Ly Kiều lại còn dọa dẫm bọn Chí Thiền đại sư :
- Các người hãy nghe bản nướng nói. Nếu các người cả gan vọng động, sau khi ta ném hai quả Đoạn Hồn hương làm cho các người hôn mê ta sẽ giết những tên cầm đầu âm mưu hãm hại chàng trong đêm nay ta mới vừa lòng. Các người đã nghe rõ chứ Quần hùng Hắc, Bạch đã phải hãi thầm trước thái độ quyết liệt tàn khốc của Cung Ly Kiều. Họ hiểu ả sẽ hành động đúng như lời ả nói chứ chẳng không. Tình yêu đã biến ả thành một kẻ điên cuồng, có chuyện gì lại

chẳng dám làm.
Cung Ly Kiều nhìn bọn Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô ra lệnh :
- Bây giờ bốn vị nam nữ đạo nhân kia hãy tức khắc rời khỏi sợi dây quỷ quái ngoài hai trượng cho ta.
Không dám cãi lời Cung Ly Kiều, bốn vị nam nữ đạo nhân rời khỏi sợi dây Phược ma thằng lặng lẽ bước ra ngoài hai trượng, đưa mắt nhìn nhau một cái như ngầm ra hiệu điều gì rất quan trọng.
Cung Ly Kiều ra lệnh tiếp :
- Còn Không Không sư thái hãy cột đầu dây quỷ quái kia vào gốc cây bên cạnh rồi rời khỏi một trượng nhanh lên.
Không Không sư thái hừ một tiếng, cột đầu dây Phược ma thằng vào gốc cây, hậm hực tháo lui ra ngoài.
Cung Ly Kiều nhìn quần hùng đứng gần bờ vực, lớn tiếng :
- Bây giờ tất cả mọi người đứng gần vực hãy lui ra ngoài ba trượng cho ta.
Quần hùng nhao nhao cả lên, không biết phải nên hành động cách nào, có nên theo lệnh của Cung Ly Kiều hay không, bởi bọn họ hiểu rõ nếu rời khỏi bờ vực sẽ chẳng còn hy vọng bắt Hàn Tử Kỳ mổ bụng, lấy nội đơn Kỳ lân chí bảo nữa. Do đó bọn họ hãy do dự chưa chịu bước ra ngoài...
Cung Ly Kiều thét lớn :
- Các người...
Thình lình một vị lão nhân vận bộ võ phục màu xám trong đám quần hùng Hắc, Bạch lao vút lên cao bốn trượng vỗ một chưởng vào Cung Ly Kiều...
Cung Ly Kiều hốt hoảng, tay trái nắm lấy viên Đoạn Hồn hương, tay phải xuất một chưởng chống đỡ.
Bộp...
Cung Ly Kiều kêu “hự” một tiếng, ngã lăn vào trong hốc đá.
Đổi lại, lão đạo nhân áo xám cũng bị chấn động lộn nhào trở xuống đất nằm im. Lão mang vết thương rất nặng.
Thời cơ đã đến, quần hùng Hắc, Bạch quát la chấn động, cùng lượt phóng mình trở lại bờ vực.
Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô, chẳng ai bảo ai, cùng vượt lao mình tới bờ vực.
Mọi người đang trong tư thế giành giật lấy Hàn Tử Kỳ để đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo.
Bỗng có tiếng thét như hạc réo :

- Dừng lại!
Quần hùng luôn cả bọn Chí Thiền đại sư giật mình quay mặt về phía nổi lên tiếng thét xem đó là ai.
Từ trong hốc đá bên phải một ả thiếu nữ áo tía xuất hiện. Nàng xinh đẹp như một tiên nữ giáng phàm.
Vèo!...
Thiếu nữ áo vàng phi thân xuống đứng trước mặt bọn người Chí Thiền đại sư.
Chì Thiện đại sư niệm Phật hiệu :
- A di đà phật! Nữ thí chủ là ai?
Thiếu nữ áo vàng hé nụ anh đào :
- Ta là Hạng Cẩm Bình, ái nữ của Trang chủ hạng Hạng Bá Phù.
Chí Thiền đại sư nhíu mày :
- Nữ thí chủ đến đây làm gì?
Trỏ tay sang Hàn Tử Kỳ nằm bên bờ vực, Hạng Cẩm Bình đáp :
- Ta muốn các vị buông tha vị thiếu hiệp nằm kia, không được làm thương tổn đến chàng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 17
Định Mệnh Đã An Bài

Chí Thiền đại sư lại niệm Phật hiệu :
- A di đà phật! Gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ có liên hệ gì với nữ thí chủ hay không?
Hạng Cẩm Bình lắc đầu :
- Không liên hệ gì cả.
- Nữ thí chủ không liên hệ gì với gã Hàn Tử Kỳ, vậy tại sao lại bảo bọn bần tăng buông tha gã?
Hạng Cẩm Bình hừ nhạt :
- Ta thấy các ngươi cậy đông hiếp yếu, hàng ngàn người bao vây vị thiếu hiệp kia, lại còn đòi mổ bụng chiếm đoạt Kỳ lân chí bảo nên ta can dự.
Chí Thiền đại sư ra vẻ mặt từ bi :
- Nữ thí chủ tuổi tác hãy còn quá trẻ, võ công chă/ng có là bao, nơi đây là chốn long đàm, hổ huyệt, bần tăng khuyên nữ thí chủ hãy lui ra ngoài, đừng can dự vào chuyện này sẽ tổn thương đến thân ngọc

mình vàng oan uổng.
Đôi mắt Hạng Cẩm Bình tròn xoe :
- Ta không lui. Ta nhất định can dự vào chuyện này, lão hòa thượng làm gì ta chứ.
Thò tay vào áo lôi ra một vật đen sì, Hạng Cẩm Bình chìa tay tới trước mặt Chí Thiền đại sư :
- Lão hòa thượng có biết món vật này là gì không?
Quần hùng cùng nhìn món vật đen sì trong tay Hạng Cẩm Bình.
Nhiều tiếng hô to :
- Tiểu oanh lôi!
Hạng Cẩm Bình cười khỉnh :
- Không sai. Đây là Tiểu oanh lôi, ta đã cầm sẵn trong tay rồi, bất cứ kẻ nào dám động vào người Hàn Tử Kỳ, ta sẽ ném vật này không cần nói các người cũng biết rõ hậu quả như thế nào rồi.
Ngưng lại rồi nàng tiếp :
- Dù vậy, ta cũng cần nói cho các người được rõ thêm, khi ta ném quả Tiểu oanh lôi ra tất cả các người đứng trong vòng chu vi mười trượng thảy đều tan thây, nát cốt không có một loại thần công nào chịu nổi. Nếu các người không tin ta ném một quả vào vách núi kia cho các người thấy.
Dứt câu, Hạng Cẩm Bình giở cánh tay ngọc lên toan ném quả Tiểu oanh lôi vào vách núi nơi không có người.
Quần hùng hốt hoảng quát vang :
- Dừng lại, đừng ném.
Hạng Cẩm Bình dừng lại, bĩu môi :
- Thế nào? Các người đã tin lời bản tiểu thư rồi phải không?
Nàng phất bàn tay ngọc sang phía bọn Chí Thiền đại sư :
- Lão hòa thượng và bốn vị kia hãy mau lui ra ngoài cho ta.
Do dự phút giây, Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô lẳng lặng tháo lui trở về chỗ cũ, không một ai có phản kháng.
Hạng Cẩm Bình lại trỏ sang phía sáu người Gia Cát Cần :
- Còn các người sao còn đứng đó không chịu đi, hay là chờ bản tiểu thư ném quả Tiểu oanh lôi này.
Bọn Gia Cát Cần sáu người cùng quần hùng hậm hực rời khỏi vực tử thần, dang ra ngoài xa.
Thình lình một chiếc bóng đen lao thẳng tời bờ vực vươn tay toan chộp bắt Hàn Tử Kỳ.
Hạng Cẩm Bình thét :
- Ngươi muốn chết!

Cùng theo tiếng thét, Hạng Cẩm Bình vươn tay tới. Quần hùng hoảng hốt phóng đi rào rào tránh ra ngoài mười trượng.
Một tiếng nổ long trời. Mặt đất chuyển rung, khói bụi, cát đất tung bay mù mịt.
Sức nổ chấn động quá mạnh khiến cho sợi dây Phược ma thằng rời khỏi Hàn Tử Kỳ.
Thân hình chàng tung bổng lên cao hai trượng, rồi rơi trở xuống.
Một lúc khói bụi tan đi, đã trông thấy Hàn Tử Kỳ đứng sừng sững từ bao giờ.
Hạng Cẩm Bình reo lên :
- Hàn công tử có sao không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Không sao cả.
Chàng nhìn nàng cảm kích :
- Đa tạ Hạng tiểu thư cứu nguy tại hạ, ân đức này xin ghi tạc vào tâm chẳng dám quên, nhưng tại hạ xin tiểu thư hã mau mau rời khỏi nơi này, đừng nên can dự đến chuyện của tại hạ nữa.
Hạng Cẩm Bình cau mày :
- Tại sao Hàn công tử lại nói thế? Tuy gặp nhau một lần, nhưng tiểu muội đã xem công tử là tri âm, tri kỷ, lẽ nào lúc công tử lâm nạn muội lại đứng nhìn. Hay là công tử chê muội không xứng đáng làm bạn với mình trên bước giang hồ?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Hạng tiểu thư đã hiểu lầm. Tiểu thư rất xứng đáng, làm bạn với tại hạ, hiềm vì trường hợp hiện này đã hoàn toàn bế tắc, không có cách nào hóa giải được, trước sau gì tại hạ cũng không thoát khỏi tay bọn họ. Tiểu thư có cứu tại hạ cũng vô ích, trái lại còn làm tổn thương đến ngọc thể, tại hạ không đành lòng.
Hạng Cẩm Bình trấn an :
- Hàng công tử hãy an tâm. Tiểu muội sẽ sử dụng Tiểu oanh lôi đưa công tử ra khỏi chốn này, trong mình muội còn những mười bốn quả, đủ sức phá vòng vây.
- Lòng nhiệt thành của Hạng tiểu thư tại hạ xin ghi nhận, nhưng tiểu thư có một trăm quả cũng không thể nào đương cự nổi hàng ngàn cao thủ phía ngoài, hơn nữa, tại hạ không muốn tạo ra một kiếp vận sát, hậu quả có hàng trăm người chết, tại hạ đã tìm cách giải quyết thật ổn thỏa, tiếc vì vừa bị trở ngại.
Hạng Cẩm Bình băn khoăn :
- Hàn công tử giải quyết cách nào?
Trỏ tay xuống vực tử thần, Hàn Tử Kỳ thở nhẹ :

- Chỉ còn một cách duy nhất, tại hạ nhảy xuống cái vực này là thượng sách, ngoài ra chẳng còn cách nào nữa.
Hạng Cẩm Bình biến sắc :
- Hàn công tử! Lẽ nào công tử lại tự hủy hoại mình trong lúc tuổi hãy còn xanh. Chúng ta hãy tìm giải pháp khác có hơn không?
Hàn Tử Kỳ lắc mạnh đầu :
- Không còn một giải pháp nào nữa Hạng tiểu thư ạ! Tại hạ còn sống là sát vận còn xảy ra mãi mãi chưa biết đến bao giờ dứt, bởi vì viên nội đơn Kỳ lân chí bảo đang ở trong bụng của tại hạ, chỉ vì tham vọng bọn họ đâu có ngần ngại gì mà không moi lấy chí bảo. Tại hạ đã quyết tâm rồi, không có cách nào thay đổi được.
Hạng Cẩm Bình sững sờ nhìn Hàn Tử Kỳ. Nàng hiểu rõ không thể nào thuyết phục được chàng.
Một giọng già dặn vọng tới :
- Tiểu thí chủ! Bần tăng có lời muốn nói với thí chủ.
Chí Thiền đại sư bước tới, Hạng Cẩm Bình thét :
- Lão hòa thượng đứng lại!
Hạng Cẩm Bình giở cánh tay lên. Trong tay nàng nắm chặt một viên Tiểu oanh lôi, chẳng hiểu lấy ra từ bao giờ.
Chí Thiền đại sư dừng lại, Hàn Tử Kỳ nhìn đạo nhân lạnh lùng :
- Đại sư còn lời gì hãy nói ra mau?
Chí Thiền đại sư cất giọng hết sức từ hòa :
- Vì một chút hiếu sinh của đức từ bi, bần tăng sẽ nói với quần hùng lập tức rời khỏi chốn này, tiểu thí chủ cứ tự do ra đi một cách an toàn.
Hàn Tử Kỳ mỉm cười :
- Tấm lòng từ bi của đại sư tại hạ xin ghi nhận, kiếp này không trả được xin hẹn lại kiếp tái sinh. Bây giờ tại hạ phải đi rồi.
Quay sang nhìn Hạng Cẩm Bình, Hàn Tử Kỳ cảm khái :
- Vĩnh biệt Hạng tiểu thư!
Không chờ Hạng Cẩm Bình kịp phản ứng, Hàn Tử Kỳ quay mình lại phóng xuống vực sâu.
Hạng Cẩm Bình kinh hoảng thét :
- Hàn công tử...
Nhưng đã chậm rồi, chiếc bóng lam đã xóa mờ giữa đám khói mây cuồn cuộn bay vờn.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 18
Tử Sinh Hữu Mạng

Hàn Tử Kỳ mở mắt ra, trông thấy mình đang nằm trên đống lá khô chồng chất, mới hay mình hãy còn sống trên cõi đời.
Hàn Tử Kỳ ngồi lên, nhận ra đống lá khô cao hơn một trượng. Chàng hiểu ngay chính nó đã cứu chàng thoát khỏi bàn tay tử thần sau khi phóng xuống vực sâu.
Hàn Tử Kỳ nhìn quanh đáy vực, ánh sáng lờ mờ. Bây giờ có lẽ vào buổi trưa, ánh nắng từ trên miệng vực rọi xuống, khí lạnh vách đá vơi dần.
Nghe trong cơ thể đau nhức rã rời, Hàn Tử Kỳ biết mình đã mang vết trọng thương, đó cũng là nhờ đống lá khô chồng chất, bằng không chàng đã chết rồi.
Nhớ lại chiếc hộp linh đan "Hoán Cốt thần đan" của Thiên Tàn Quái Tẩu trao cho lúc ra đi, Hàn Tử Kỳ trút lấy một viên bỏ vào miệng nuốt chửng, ngồi thẳng người lên, nhắm mắt vận chân khí xung vào ba mươi sáu huyệt đạo trợ giúp thần đan chữa trị nội thương.
Trải qua một thời thần, Hàn Tử Kỳ nghe trong cơ thể không còn đau nhức, rã rời nữa, chàng mở mắt ra, hít một hơi dài không khí, cảm thấy khoan khoái lạ lùng.
Chẳng những viên "Hoán Cốt thần đan" chữa hết nội thương hình như lại còn gia tăng nội lực cho chàng nữa.
Hàn Tử Kỳ đảo mắt quan sát chung quanh đáy vực. Qua ánh sáng mập mờ, đánh vực chu vi khoảng năm mươi trượng, không có cỏ cây, bốn bề toàn là vách đá, đống lá khô có lẽ từ trên miệng vực rơi xuống lâu ngày ngồng chất.
Ngước mắt nhìn lên, Hàn Tử Kỳ trông thấy phía trên đầu chừng trăm trượng mây trắng cuồn cuộn bay vờ bất tuyệt chẳng hiểu xuất phát từ đâu, nhưng không lọt vào đáy vực vì trên kia có mấy ghềnh đá gie ra cản lại.
Đảo mắt nhìn quanh đáy vực không thấy hài cốt, ma hoa, chứng tỏ từ trước tới nay không có một nạn nhân nào rơi xuống dưới này như lời đồn đãi.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Cái tên vực tử thần nghe khiếp thật. Nhưng có lẽ chỉ vì phía trên mây trắng bay cuồn cuộn không ngừng, mọi người nhìn không thấy đáy vực, lại vô cùng quái dị, nên bọn giang hồ không có một ai dám

thám hiểm chỉ vì quá ghê sợ họ đặt cho cái tên quá khủng khiếp đó chăng.
Ngồi một lúc, chợt Hàn Tử Kỳ nghe trong bụng đói cồn cào. Chàng đứng lên lần dò đi theo vách đá, rảo mắt tìm xem có món gì ăn lót dạ được không.
Vách đá toàn là rong rêu lâu năm tháng, ngoài ra chẳng thấy món gì ăn được cả. Giá như phải ở dưới đáy vực này lâu ngày chắc chắn chàng sẽ bị chết đói chẳng sai.
Tới một khoảng nữa, đưa mắt nhìn qua, chợt Hàn Tử Kỳ bật "ồ" một tiếng vui mừng, vì chàng vừa nhận ra bên vách đá trước mặt có một thạch trì nhỏ.
Hàn Tử Kỳ chạy tới nhìn kỹ lại, nước phía dưới thạch trì trong suốt tận đáy không có một hạt bụi nào. Chàng cúi xuống lấy tay vốc nước uống mấy ngụm nghe mát rượi cả tim gan, cơn đói cồn cào đã giảm đi rất nhiều.
Tần ngần một lúc, Hàn Tử Kỳ trở lại đống là khô nằm xuống nghỉ nhắm mắt dưỡng thần...
Ánh sáng dưới vực lờ mờ dần dần như buổi hoàng hôn xuống đậm. Màn đêm kéo về, chung quanh bóng tối âm u.
Hàn Tử Kỳ tỉnh giấc ngồi dậy, rảo mắt nhìn bóng tối trong hang. Bỗng chàng dừng lại một nơi vì vừa nhận ra có ánh sáng màu xanh chớp chớp.
Nhìn kỹ lại, Hàn Tử Kỳ bật kêu lên :
- Ồ! Ai khắc mấy chữ gì kia?
Hàn Tử Kỳ đứng phắt lên tới nơi nhìn lên vách đá trông thấy có khắc ba chữ bằng chỉ lực thượng thừa :
Tử Vong động!
Hàn Tử Kỳ kêu lên một tiếng kinh hãi, bởi không ngờ sau tai nạn xuống đây chàng phát giác ra nơi trú ẩn của Địa Tiên tôn giả, một vị đại kỳ nhân võ công quỷ thần khiếp sợ, không người đối địch, cách đây khoảng một trăm năm mươi năm về trước, đã tuyệt tích từ lâu, nay lại trú ẩn dưới tuyệt địa này.
Bàng hoàng sửng sốt một lúc, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Tính ra vị đại kỳ nhân này đến nay đã trên một trăm bảy mươi tuổi, chẳng lẽ lại còn sống hay sao?
Nhìn kỹ vách đá, chàng tiếp :
- Rõ ràng đây là Tử Vong động, nhưng tại sao chỉ có chữ mà không thấy cánh cửa vào, quái lạ thật.
Rồi Hàn Tử Kỳ tự đáp :
- Đúng rồi. Có lẽ Địa Tiên tôn giả trước khi qui tiên đã đóng cửa Tử

Vong động chứ chẳng sai.
Chàng đưa tay sờ sẫm vách đá phẳng lỳ không có dấu vết, lắc đầu quay lại đống lá nằm trở xuống.
Hàn Tử Kỳ nằm suy nghĩ về Tử Vong động cứ vẩn vơ mãi trong đầu óc không sao quên lãng được.
Thời gian trôi qua không biết bao lâu, bóng tối bao trùm không còn nhìn ra sự vật, trừ ánh sáng ba chữ "Tử Vong động" đằng vách đá màu xanh chớp chớp.
Nghe cơn đói trong bụng nổi lên, Hàn Tử Kỳ đứng lên tới thạch trì vốc nước uống, nhìn ba chữ "Tử Vong động" rồi lại bước tới sờ tay mần mò xem có gì lạ không.
Vách đá vẫn trơn tru im lìm, trong hang không có một tiếng động nhỏ.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Đúng như ta nghĩ. Địa Tiên tôn giả đã đóng cánh cửa trước khi qui tiên rồi.
Hàn Tử Kỳ quay lưng toan trở về chỗ đống lá khô tìm một giấc sáng mai thức dậy sẽ nghĩ cách lên trên bờ vực.
Chợt Hàn Tử Kỳ rùng mình, rởn óc, linh giác như báo hiệu cho chàng biết sẽ có chuyện gì huyền diệu sắp xảy ra.
Định tâm lấy lại sự bình tĩnh, chẳng hiểu nguyên nhân nào Hàn Tử Kỳ bỗng quì thụp xuống, chắp tay trước ngực, mắt nhìn vách đá nghiêm túc khấn khứa :
- Lão đại tiền bối. Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ, một kẻ giang hồ lại loài không mẹ không cha bị một bọn người bại hoại bức bách nhảy xuống đây may được sống sót, nếu phải là cơ duyên xin lão tiền bối cho mở cánh cửa động, tiểu bối vào bái lễ tôn sư.
Khấn khứa xong, Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy theo đại lễ đối với một bực tiền nhân đáng kính.
Hàn Tử Kỳ khấn vái ba lần vẫn quì tại chỗ, đầu cúi xuống, lòng thành tâm tràn ngập trong trái tim.
Vách đá vẫn im lìm không thấy có điều gì khác lạ, ánh sáng màu xanh với ba chữ "Tử Vong động" vẫn chớp chớp như xưa.
Không biết đã trải qua thời gian bao lâu, có lẽ trời khuya lắm rồi, đôi mắt Hàn Tử Kỳ bắt đầu nặng trĩu, phúc chốc hồn như lạc vào cõi chơi vơi huyền diệu...
Kịt... kịt...
Hàn Tử Kỳ giật mình mở choàng hai mắt ra, nhìn vào vách đá ngay dưới ba chữ "Tử Vong động". Chàng hốt hoảng kêu lên một tiếng quái gở, trong lòng vừa sửng sốt lại vừa hãi hùng.
Một cánh cửa tò vò đã mở ra từ bao giờ, ánh sáng huyền diệu từ

phía trong phát ra ngoài. Sự tình diễn ra trước mắt mà chàng ngỡ mình đang sống trong cơn mê, không thể nào tin đó là sự thật.
Hàn Tử Kỳ đưa tay dụi mắt, định tỉnh tâm thần lại, rõ ràng cửa động đã mở chứ chàng còn hoài nghi gì nữa.
Một phút trôi qua, Hàn Tử Kỳ chắp tay trước ngực, mắt nhìn vào cửa động khấn khứa :
- Lão tiền bối đã nhủ lòng thương xót cho tiểu bối, tiểu bối thỉnh cầu được vào trong bái tạ tôn sư.
Hàn Tử Kỳ lạy đủ ba lễ đứng dậy nghiêm chỉnh từ từ bước vào trong hang động...
Kịt... kịt...
Vừa lọt vào trong bỗng nghe hai tiếng kịt, kịt vang lên, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại nhìn thấy cánh cửa tò vò đã biến mất đi đằng nào, vách đá liền hẳn nhu trước, không hề lưu lại một dấu vết.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Quả thật là thần bí.
Bàng hoàng một lúc, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn kỹ trong động rộng chừng hai mươi trượng, dài hun hút chưa rõ bề sâu. Hai bên vách đá liền lạc, trên trần gắn nhiều hạt Dạ minh châu to bằng mắt rồng, soi ánh sáng huyền ảo, kỳ bí như các động thần tiên trong cổ sử.
Ngưng đi một lúc qua cơn xúc động, Hàn Tử Kỳ chậm rãi bước vào phía trong dưới một vùng ánh sáng huyền bí của dãy hạt Dạ minh châu gắn trên trần động.
Vào khoảng năm trượng, Hàn Tử Kỳ nhận ra trước mặt một tấm vách đá chắn ngang, có một khoảng trống vừa một người lọt vào.
Hàn Tử Kỳ bước tới nhìn lên trông thấy có sáu chữ khắc bằng chỉ lực: Địa Tiên tôn giả tọa vị.
Ồ, thì ra Địa Tiên tôn giả đang ở trong kia chứ chẳng sai. Hàn Tử Kỳ nhủ thầm như thế.
Chàng lại quì xuống bái ba lễ, rồi đứng dậy cung cung kính kính đi vào.
Một vùng ánh sáng huyền bí chiếu diệu do vô số hạt Dạ minh châu to gấp đôi phía ngoài gắn san sát trên trần động.
Trước mặt Hàn Tử Kỳ, một vị lão nhân tóc râu bạc phếch đang ngồi trên chiếc ghế huyền ngọc, mình vận tiên bào, hai tay chắp trước ngực, cặp mắt nhắm lại như người nhập định, tham thiền.
Trái tim Hàn Tử Kỳ đập mạnh bồi hồi, hiểu ngay vị lão nhân ngồi nhập định chính là Địa Tiên tôn giả.
Hàn Tử Kỳ chỉnh lại sắc diện cho thật nghiêm túc, quì xuống, chắp tay trước ngực hô to :

- Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ xin bái lễ tôn sư.
Hàn Tử Kỳ lên tiếng ba lần nhưng chưa thấy lão nhân tóc râu bạc phơ động tịnh chi cả.
Hàn Tử Kỳ kinh ngạc nhủ thầm :
- Quái lạ, sao lại thế này?
Lòng hoài nghi, Hàn Tử Kỳ đứng dậy, chầm chậm bước tới, còn cách lão nhân chừng một trượng lại quì xuống hô to :
- Tiểu bối là Hàn Tử Kỳ vào đây xin bái lễ tôn sư.
Chàng cúi mình xuống lạy đủ ba lễ như lúc còn phía ngoài Tử Vong động.
Hàn Tử Kỳ vừa ngẩng lên, lão nhân tóc râu bạc phơ cũng vừa ngã xuống, phất giây thân thể hóa thành đống bột vụn, liền đó một mảnh lụa bay ra rơi xuống đất.
Hàn Tử Kỳ rất đỗi kinh hoàng, rõ ràng lão nhân tóc bạc phơ đã qui tiên từ lâu cho tới nay thể xác mói tan rã theo cái lạy của chàng.
Chàng cúi xuống lạy tịnh thể ba lạy rồi từ từ đứng lên tỏ sự hết sức cung kính dù hiện giờ Địa Tiên tôn giả đã về với cát bụi.
Nhìn mảnh lụa nằm trên mặt đất, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Mảng lụa gì đây, ta thử nhặt lấy xem sao.
Cúi xuống nhặt lấy mảnh lụa đưa mắt nhìn, Hàn Tử Kỳ nhận ra có dòng chữ nhỏ theo năm tháng phai mờ, nếu là những người không có võ công không thể nhìn thấy được.
Hàn Tử Kỳ trải rộng mảnh lụa ra đọc mấy chữ đầu, bỗng kinh hãi suýt phải kêu to.
Năm chữ đó viết :
“Hàn Tử Kỳ môn đệ”.
Mắt dán chặt vào năm chữ, mồ hôi lạnh tóat ra ướt đầm mình. Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Tại sao lão đại tiền bối biết ta tói đây mà viết trên mảnh lụa này gọi đúng tên như thế.
Hàn Tử Kỳ đọc tiếp :
“Ta đoán quẻ “Địa tiên bốc phê” biết rõ tên ngươi và đúng ngày rằm tháng này ngươi sẽ tới Tử Vong động nhập môn. Ta dùng bí pháp “Càn Khôn Luân Chuyển” mở cánh cửa động cho ngươi vào, luôn cả ngày ra đi. Ta lại sử dụng bí thuật “Tiêu Ma Phấn Thố” giữ thân thể nguyên vẹn một thời gian dài, cho đến khi ngươi bái lễ, thân ta mới hóa thành cát bụi...”
Hàn Tử Kỳ kêu khẽ :
- Ồ, quả thật là thần bí.
Bâng khuâng một lúc, Hàn Tử Kỳ lại đọc tiếp :

“Sau khi thân xác ta đã rã tan rồi, ngươi đừng mò tới, cứ để yên đó, nếu trái lời ta ngươi sẽ bị tàn phế cả võ công, hoặc chết liền tại chỗ, bởi ta đã dùng một loại kịch độc bỏ trong mình ngăn ngừa những kẻ bại hoại có thể lọt được vào trong hang động này phá phách.”
Hàn Tử Kỳ bật thốt :
- Ồ ra là thế...
Chàng lại đọc tiếp :
“Bây giờ ngươi hãy lui về phía sau tám bước, sang vách động bên phải, vỗ ba cái sẽ có một cánh cửa nhỏ mở ra cho ngươi vào bí thất, nơi đó có đủ cả tiện nghi cho ngươi luyện tập võ công, nghỉ ngơi trong thời gian hai tháng và có cả chiếc hộp đựng một trăm con Địa tiên sâm, ngươi sẽ dùng bữa mỗi ngày, khỏi phải đi tìm lương thực. Cuối bí thất có một cánh cửa đá, phía ngoài là một bầu trời rộng, khi rỗi rảnh ngươi hãy mở cửa đó ra nhìn ngắm mây bay.
Ta đã đặt sẵn chiếc hộp bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” trên bục đá, ngươi hãy mở lấy đọc cho thuộc làu trước khi luyện tập võ công. Trong kỳ thư có phần chỉ cách bồi nguyên, vận khí, phần chưởng pháp, phần thân pháp lẫn thần công và dịch dung đại pháp đã đánh số thứ tự lớp lang, ngươi cứ coi theo đó mà làm theo, không được sai chạy. Sau khi thành tựu các chiêu thức rồi ngươi hãy trả quyển bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” trở lại chỗ cũ, không được mang ra chốn giang hồ kẻo lọt vào tay bọn Hắc đạo bại hoại, hậu quả cho võ lâm sẽ không thể nào lường trước được. Sau hết, ngươi lấy thanh Tử Hư thần kiếm ta cất phía dưới bục để sử dụng các chiêu Cửu Trùng tam thức kiếm. Thanh kiếm này đã từng làm chấn động giang hồ suốt hai mươi năm lúc ta hành hiệp khử trừ bọn ác đạo. Ta ký thác lại cho ngươi hãy giữ lấy đừng để thất lạc. Thời gian ở trong Tử Vong động hẹn cho ngươi đúng hai tháng dù chưa thành tựu hết các chiêu trong quyển kỳ thư ngươi cũng phải rời động, bằng không, cánh cửa vách đá sẽ đóng lại đúng ngày, sau đó vĩnh viễn không còn mở ra một lần nào nữa, ngươi sẽ trọn đời ở mãi trong tòa bí thất không bao giờ trông thấy sánh sáng mặt trời. Ta đã dùng chỉ pháp “Càn Khôn Luân Chuyển” định ngày mở cửa cho ngươi ra ngoài, đó là ngày rằm tháng ba tới đây. Ngươi trở ra tới vách đá chỗ cũ vỗ ba cái, tự khắc cánh cửa mở ra cho ngươi ra ngoài và sẽ đóng lại lập tức, nếu ngươi chậm trễ sẽ gặp điều hối tiếc. Những điều ta viết trong mảnh lụa này ngươi hãy thi hành đúng đắn, không được làm trái lại, bằng không sẽ có tai họa đến cho ngươi.
Tôn sư Địa Tiên tôn giả, cẩn bút”
Đọc xong, Hàn Tử Kỳ xếp mảnh lụa lại, quì xuống, chắp tay trước

ngực, nhìn linh thể tan rã của Địa Tiên tôn giả hô to :
- Đệ tử xin bái lĩnh những lời dạy bảo của tôn sư...
Chàng chụp xuống làm lễ nhập môn, im lặng, thành tâm một lúc mới đứng dậy.
Vâng theo lời dặn của Địa Tiên tôn giả, Hàn Tử Kỳ lui trở về phía sau tám bước, quay sang phải, tới vách động đưa tay vỗ luôn ba cái.
Quả nhiên nghe có tiếng kêu kịt... kịt, tức thì một cánh cửa tò vò vừa một người chui mở ra.
Hàn Tử Kỳ bước vào trong bí thất. Cánh cửa này vẫn mở không đóng lại.

Hồi 19
Địa Tiên Kỳ Thư

Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn chung quanh trong bí thất, trông thấy có đủ tiện nghi đúng như lời Địa Tiên tôn giả đã viết trong mảnh lụa chàng đọc vừa rồi.
Quan sát trong tòa bí thất một lúc, Hàn Tử Kỳ sục sạo lấy ra một chiếc hộp lớn mở nắp, trong đó có hàng trăm con Địa tiên sâm xông ra mùi thơm lạ lùng.
Hàn Tử Kỳ cầm lấy một con Địa tiên sâu ăn, nghe mùi thơm tho, ngon ngọt chưa từng có bao giờ.
Ăn hết con Địa tiên sâm thấy trong bọng đã yên, Hàn Tử Kỳ đậy nắp hộp lại trả về chỗ cũ.
Chàng đi tới cuối tòa bí thất nhận ra có một cánh cửa đá chỉ khép hờ, liền đưa tay đẩy nhẹ một cái. Lập tức, cánh cửa đá mở ra. Một vùng ánh sáng xuất hiện trước mặt chàng.
Thì ra lúc này trời cũng vừa sáng.
Đây là một thung lũng chu vi có khoảng hai trăm trượng, bốn bề vách đá dựng thẳng lên cao, khỉ vượn khó leo, phía trên đầu hơn trăm trượng từng cụm mây trắng xóa bay qua, che lấp không còn trông thấy bầu trời.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Ồ... Thì ra đám mây khói bên vực tử thần là do vô số cụm mây này bay qua đụng nhằm vách núi không lối thoát nên mới trổ lên miệng vực chỗ ta đã nhảy xuống đêm rồi.

Đứng nhìn cảnh sắc từng cụm mây trắng bay vô cùng ngoạn mục chẳng khác nào chốn thần tiên ẩn náu, Hàn Tử Kỳ dời cặp mắt nhìn về phía trước mặt. Chàng nhận ra chỗ sát vách núi có một đám cây tùng lùn thấp xanh um liền đi nhanh tới.
Đến nơi, Hàn Tử Kỳ thấy có năm cây tùng tàn lá xòe rộng chen chúc lẫn nhau, dưới gốc da dẻ sần sùi, phong rêu bám đầy, tính ra ước lượng sống tới ngàn năm. Cạnh bên trái là một phiến đá bằng phẳng, trơn bóng gần đó lại có một thạch trì lớn nước xanh tận đáy.
Có lẽ năm xưa nơi đây là chỗ Địa Tiên tôn giả thường ra tịnh tọa hoặc ngồi ngắm cảnh mây bay trên đầu nên phiến đá trơn mòn láng bóng.
Hàn Tử Kỳ bước tới thạch trì, đưa tay vốc lấy nước uống mấy hơi dài, nghe mát rượu hơn cả thạch trì, chàng đã uống phía ngoài Tử Vong động đêm rồi.
Uống nước giải khát xong, Hàn Tử Kỳ lại ngồi xuống phiến đá nghỉ ngơi.
Được một lúc, chợt nhớ tới quyển "Địa Tiên kỳ thư", Hàn Tử Kỳ quay vào bí thất tìm kiếm phút giây lôi ra một chiếc hộp huyền ngọc lóng lánh. Chàng mở nắp hộp ra, một quyển sách nhỏ bìa da nằm trong đó. Ngoài bìa sách có bốn chữ vàng áng: Địa Tiên kỳ thư.
Hàn Tử Kỳ vô cùng hoan hỉ cầm quyển bí kíp trở ra đám tùng ngồi xuống phiến đá mở ra xem.
Trang đầu quyển Địa Tiên kỳ thư chỉ dạy cách thức bồi nguyên chân khí, chuyển nạp chân khí, hấp thụ chân ngươn, tống khứ hàn tà.
Trang hai thuộc loại thân pháp, chỉ có một chiêu "Hành Không Đăng Bộ".
Trang ba có hai chiêu loại chưởng lực "Hải Nộ Triều Dương" và "Nhật Hoán Hồng Quang"
Trang tư, thuộc kiếm pháp một chiêu ba thức "Cửu Trùng nhất thức" "Cửu Trùng nhị thức" và "Cửu Trùng tam thức".
Trang năm, hai chiêu thuộc loại thần công "Diệu Xướng thần âm". Cuối cùng "Tiểu huyền âm" chống âm thanh quái dị của các loại ma cầm.
Trang sáu chỉ dạy phương cách "Dịch dung Địa Tiên đại pháp", khiến con người biến thành dung mạo khác mà khỏi cần phải hóa trang như bọn giang hồ đã sử dụng.
Trang bảy chỉ dạy phương cách vận khí ngừng hơi thở, ngừng cả tim giả chết gọi là chiêu "Tử Kỳ Hoán Vị" vô cùng kỳ bí.
Trang tám, tất cả các chiêu đều có lời dẫn giải tỉ mỉ cách thức luyện tập và luôn cả khẩu quyết trước khi luyện công.

Trang chín chỉ cách lập trận, phá kỳ trận gồm có bảy mươi hai loại. Trang mười nói rõ người luyện chiêu phải có đủ một trăm năm nội lực mới duy trì được thời gian, bằng trái lại sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc tàn phế công phu sẵn có, hoặc chết liền tại trận.
Bất giác, Hàn Tử Kỳ kêu lên :
- Hỏng rồi. Hiện nay ta chỉ có ba mươi năm nội lực làm thế nào luyện được cái chiêu thức trong quyển "Địa Tiên kỳ thư" của tôn sư.
Tuyệt vọng Hàn Tử Kỳ gấp quyển kỳ thư lại, ngồi im lặng trầm ngâm suy nghĩ xem có phương cách nào giải quyết được tình trạng bế tắc này không.
Bỗng chàng reo lên :
- Có rồi. Bây giờ ta hãy đọc cho thuộc làu cách thức luyện mỗi chiêu và các khẩu quyết trong quyển "Địa Tiên kỳ thư" của tôn sư, ở lại trong bí thất đúng hai tháng như lời tôn sư dặn dò. Tới ngày rằm ta sẽ rời Tử Vong động trở lại giang hồ đi tìm kỳ duyên, dị báu gia tăng nội lực đủ một trăm năm, sau đó vào một tuyệt cốc vắng tuyệt bóng người lui tới, luyện các chiêu thức trong quyển kỳ thư này là thượng sách.
Nhận ra cách giải quyết của mình hữu lý, Hàn Tử Kỳ rất an tâm, lại mở quyển "Địa Tiên kỳ thư" ra, đọc đi đọc lại nhiều lần các chiêu thức, các lời dẫn giải, các câu khẩu quyết, không để sót một điều nào.
Hàn Tử Kỳ sợ sau khi rời khỏi Tử Vong động nếu sơ sót sẽ không bao giờ được trở vào xem lại, uổng phí cả công lao.
Hàn Tử Kỳ đọc hàng chục lần thấy đã thuộc làu, liền gấp quyển kỳ thư lại, ngồi xếp bằng trên phiến đá, nhắm hai mắt vận chân khí điều tức.
Chừng một thời thần, đột nhiên Hàn Tử Kỳ nghe từ vực đan điền một luồng khí nóng bừng lên. Chàng kinh ngạc :
- Ồ, tại sao có chuyện lạ lùng này? Hay là vừa rồi ta ăn một con Địa tiên sâm cho đến bây giờ mới phát tác?
Hàn Tử Kỳ chưa kịp nghĩ thêm, luồng khí nóng kia bốc lên dữ dội xâm nhập vào ngũ tạng, lục phủ, rồi tràn sang ba mươi sáu huyệt đạo trong cơ thể.
Hàn Tử Kỳ kêu lên :
- Không phải do Địa tiên sâm, đây là do viên Kỳ lân chí bảo trong đó có chất kịch độc tới giờ hoành hành, ta hãy mau vận chân khí "Mạng môn chân thúy" ngăn chận, chậm trễ sẽ không còn kịp nữa.
Hàn Tử Kỳ hiểu nguy cơ cái chết chỉ trong nháy mắt, cố hết sức vận "Mạng môn chân thủy" hòa trộn vào sức nóng khủng khiếp của luồng

nhiệt khí. Chàng không còn đủ thời gian suy nghĩ ngoài chất kịch độc trong viên nội đơn Kỳ lân chí bảo còn có một nguyên nhân nào khác nữa hay không?
Hoặc do chàng uống nước trong thạch trì, hoặc năm cây tùng cổ thụ có chất kỳ độc do tôn sư Địa Tiên tôn giả bày sẵn để phòng những tên bại hoại lén lút lọt vào đây đánh cắp quyển Địa Tiên kỳ thư trong bí thất.
Thời gian chừng nửa khắc trôi qua, luồng Mạng môn chân thủy đã tràn ngập khắp cơ thể, sức nóng khủng khiếp kia dịu lại dần dần, cuối cùng trở lại bình thường như cũ.
Hàn Tử Kỳ mở mắt ra hoan hỉ :
- Ta đã sống rồi!
Ngửa mặt hít một luồng dưỡng khí thật dài cho tâm thần nhẹ nhõm.
Hàn Tử Kỳ lau sạch mồ hôi trở xuống thạch trì vốc nước uống mấy hơi dài cho hết khát.
Sau đó, chàng ngồi lên phiến đá nhắm mắt vận công điều tức, bởi trong lúc sức nóng hỏa diệm hoành hành vừa qua chàng vận "Mạng môn chân thủy" chống lại đã tổn hao đi một số nội lực không ít.
Khoảng uống cạn một bình trà, thình lình Hàn Tử Kỳ nghe một luồng khí lạnh buốt từ vực "Thiên An" xung lên, chỉ trong nháy mắt biến thành một khối băng hà, chia ra nhiều toán bắn vào tất cả ba mươi sáu huyệt đạo trong người chàng.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi :
- Nguy rồi, kịch độc trong viên Kỳ lân chí bảo đã biến chứng đổi nóng ra lạnh, ta hãy vận "Mạng môn chân hỏa" cho mau.
Tức thì Hàn Tử Kỳ vận một luồng chân khí "Mạng môn chân hỏa" tuôn tràn trong cơ thể tấn công các đạo hàn khí băng hà đang tràn qua cửu khiếu.
Dù vậy Hàn Tử Kỳ vẫn phải run lên cầm cập, hơi thở từ mũi, miệng bốc khói, hai hàm răng cắn chặt, máu huyết trong cơ thể cơ hồ đông đặc lại. Bấy giờ nhìn qua chàng đã biến thành một pho tượng làm bằng tuyết.
Hàn Tử Kỳ kêu lên :
- Mạng ta đã hỏng thật rồi!

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 20
Tối Hậu Thư

Đế Vương thành.
Đó là một tòa lâu đài như cung điện nằm sâu trong dãy núi Ngưu Đầu sơn, thắng cảnh lịch sử của miền Nam vùng Trung Thổ.
Lâu đài Đế Vương thành xây cất cực kỳ hùng vĩ, chẳng khác nào thành quách kiên cố nơi chốn đế vương đương triều.
Đế Vương thành chủ tên là Chu Nguyên Quân, vốn là đích tôn mười ba đời của Chu Nguyên Chương, vị vua đầu tiên sáng lập ra nhà Minh.
Nhà Minh mất, nhà Thanh lên thay trị vì thiên hạ. Chu Nguyên Quân không chịu thuần phục lại có ý đồ phục Minh, đã cùng một số thuộc hạ thân tín vào dãy núi này dựng lâu đài ẩn náu, chờ đợi thời cơ.
Chu Nguyên Chân có hai đời vợ, nhưng không có hậu tử, lại tục huyền cùng một người thiếp xin đẹp tên Cung Hỷ, hạ sinh được một ái nữ đặt tên Chu Thiên Phụng.
Năm nay Chu Thiên Phụng vừa đúng mười bảy tuổi, xinh đẹp chẳng khác một nàng tiên nữ giáng trần, võ công trác tuyệt, khắp cả vùng đất Hàn Châu không có đối thủ, đã có nhiều vị công tử danh giá gắm ghé nhưng tất cả đều bị nàng cự tuyệt.
Đột nhiên cách đây một tháng, Thành chủ Chu Nguyên Quân nhận được lá tối hậu thư của Luân Hồi giáo đòi phải giao nộp Chu Thiên Phụng để Cung chủ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào Luyện Hồn phòng luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng”, riêng Đế Vương thành sẽ là Phân đàn Luân Hồi giáo tại Hàn Châu.
Chu Nguyên Quân vốn là bực Vương gia, lại là một nhân vật tăm tiếng đương thời, đâu có thể cúi đầu tuân theo mệnh lệnh của Luân Hồi giáo. Lão nhân nghĩ cách chống lại Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Chiều nay, Chu Nguyên Quân thăng điện, ngồi xuống chiếc ghế nạm ngọc tay chống cằm, trầm tư nghĩ kế đối phó với Luân Hồi giáo. Chợt Chu Thiên Phụng từ trong bước ra nhìn thấy lão nhân có vẻ lo lắng, liền tới gần cất giọng oanh :
- Gia gia có chuyện gì bất an trong lòng, xem qua có vẻ ưu tư, xin nói cho con được rõ.
Không vội đáp lời, Thành chủ Chu Nguyên Quân lấy lá tối hậu thư của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trao cho Chu Thiên Phụng :
- Ái nữ hãy đọc lá thư tối hậu này rồi sẽ nói chuyện sau.
Tiếp lấy lá thư, Chu Thiên Phụng mở ra đọc. Trước mắt nàng những dòng chữ yêu mỵ hiện ra :
“Thành chủ Chu Nguyên Quân tòa hạ!

Nay lệnh cho Thành chủ đúng đêm rằm tháng rồi phải giao nộp ả Chu Thiên Phụng cho bản cung sử dụng, đồng thời giao nộp luôn Đế Vương thành cho bản giáo dựng lên Phân đàn Luân Hồi giáo trấn Hàn Châu. Tiếp được lệnh này, Thành chủ hãy mau mau thu xếp mọi việc an ổn, đêm đó sẽ có các sứ giá bản giáo tới thu nhận, không được kiên trì, không được nghịc mạng, bằng không sẽ nhận lấy một hậu quả rất tàn khốc, chừng đó có ăn năn là điều quá muộn.
Giáo chủ Luân Hồi giáo cẩn bút Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ “
Đôi lông mày nguyệt của Chu Thiên Phụng nhướng cao, mặt đầy sắc giận :
- Gia gia, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ quả thật điên cuồng vô lễ, không thể nào dung thứ được, gia gia đã nghĩ ra cách nào đối phó với ả chưa?
Thành chủ Chu Nguyên Quân khẽ gật đầu :
- Ta vừa nghĩ ra một diệu kế có thể tòa Đế Vương thành sẽ yên như bàn thạch, luôn cả ái nữ cũng được bảo toàn.
Chu Thiên Phụng hỏi :
- Gia gia vừa nghĩ ra diệu kế gì?
Chu Nguyên Quân trầm thấp giọng :
- Ta sẽ tụ tập quần hùng trong hai địa phận Hàn Châu và Liễu Châu đêm rằm tháng tới sẽ đến đây chống lại bọn Luân Hồi của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Ta dự đoán sẽ có tới hàng trăm cao thủ Hắc Bạch chứ chẳng không.
Chu Thiên Phụng ngạc nhiên :
- Gia gia, quần hùng Hàn Châu và Liễu Châu trước đây chưa từng có liên hệ với Đế Vương thành, trong đêm rằm tháng tới làm thế nào tụ tập được họ đến đây chống lại ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ?
Chu Nguyên Quân trịnh trọng :
- Ta sẽ bày ra một trận tỷ đấu võ đài, với danh nghĩa chọn rể đông sàng cho Đế Vương thành, chắc chắn quần hùng Hàn Châu và Liễu Châu sẽ có mặt đông đủ không sai.
Chu Thiên Phụng kinh ngạc :
- Gia gia chọn rể đông sàng cho ai?
Trỏ Chu Thiên Phụng, Chu Nguyên Quân đáp :
- Ta chọn cho ái nữ chứ còn ai nữa.
Giọng nói của Chu Nguyên Quân trở nên nghiêm túc :
- Như ái nữ đã biết, thế lực Luân Hồi giáo hiện nay bao trùm khắp cả hai vùng Trung Thổ, cao thủ đông như lá rừng, võ công của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cao thâm vô lượng, lại quỷ kế khôn lường. Đế Vương thành đương đầu với giáo phái này chẳng khác

nào đem trứng chọi vào đá, vì vậy ta phải bày ra cuộc diện đó với chủ đích mượn tay quần hùng chống lại Luân Hồi giáo theo kế sách "Tá nhân chi thủ" chuyện chọn rể đông sàng chỉ là một ngôn từ rỗng tuếch mà thôi.
Lão nhân cao giọng :
- Tất nhiên đêm rằm tháng tới ái nữ sẽ là Đài chủ đấu nhau với các cao thủ dự thi, sắc đẹp của con sẽ lôi cuốn tất cả anh hùng, hào kiệt trong hai châu Hàn Châu và Liễu Châu thảy đều tới đây tham dự. Trong trận giao đấu con phải hết sức duy trì kẻo dài mãi cho tới khi bọn sứ giả Luân Hồi giáo xuất hiện, đương nhiên bọn họ sẽ kình chống lẫn nhau, chúng ta nhờ sức đông của hàng trăm cao thủ chắc chắn sẽ đánh bại bọn Luân Hồi giáo, Đế Vương thành sẽ an toàn, phần con vẫn nguyên vẹn. Con đã hiểu ra rồi chứ?
Chu Thiên Phụng tươi sắc mặt :
- Gia gia quả thần cơ diệu toán, liệu việc chẳng sai, con vô cùng khâm phục. Con xin bằng lòng giữ chức vị Đài chủ trong đêm đó. Mấy tháng nay nhờ gia gia chỉ dạy, hiện giờ công lực của con tiến bộ hơn trước rất nhiều, con sẽ cố gắng duy trì trận giao đấu như lời gia gia đã dạy.
Chu Nguyên Quân gật đầu tỏ sự hài lòng :
- Ái nữ thật là ngoan. Bây giờ con hãy trở vào phòng nghỉ ngơi, tối nay tập luyện các chiêu thức cho thật thuần thục, chuẩn bị thật chu đáo trước trận tỷ đấu, ta còn việc phải ra ngoài.
Dứt tiếng, Chu Nguyên Quân đứng dậy, bước ra khỏi tòa cung điện Đế Vương thành.
* * * * *
Võ đài được dựng cao ba trượng, chu vi sàn đài hai trượng, ba mặt nhìn xuống đài, mặt phía sau một tấm màn nhung màu xanh chắn ngang. Chu Nguyên Quân cho xây cất đài cao với dụng tâm hạn chế bớt số người công lực còn kém làm phí mất thời giờ vô ích.
Trước nửa tháng, lão nhân sai hàng trăm thuộc hạ dán bố cáo khắp nơi trong hai địa phận Hàn Châu và Liễu Châu, trong bố cáo có họa hình Chu Thiên Phụng, vị tiểu thư Đế Vương thành sắc nước hương trời, giữ chức nữ Đài chủ trong đêm tỷ đấu chọn rể đông sàng.
Quả đúng như điều dự liệu của Chu Nguyên Quân, bố cáo dán xong, khắp cả hai vùng Hàn Châu và Liễu Châu đều chấn động, bàn tán cực kỳ sôi nổi. Các vị công tử thuộc danh gia, các trang thiếu hiệp nổi tiếng, luôn cả các cao thủ hữu hạng thảy đều nôn nao chuẩn bị đến đêm rằm tháng tới dự đấu đoạt mỹ nhân.
Cách ba ngày đại hội, Chu Nguyên Quân đã cho bọn thuộc hạ trang

hoàng khắp cung điện, trong ngoài giăng mắc hàng ngàn chiếc đèn hoa, bàn ghế, tiện nghi chỉnh tề đón chờ anh hùng, hào kiệt tới dự trận tỷ đấu.
Thùng thùng... Thùng thùng thùng...
Hôm nay đã tới ngày đại hội, chiều chưa tắt nắng, một hồi đại thần âm treo trên cao gióng lên vang rền như sấm sét.
Hồi đại thần âm vừa chấm dứt đã trông thấy hàng trăm cao thủ Hắc, Bạch theo con sơn đạo lũ lượt tiến vào đấu trường an tọa...
Thùng thùng... Thùng thùng thùng...
Sau hồi đại thần âm thứ hai, đại tiệc được dọn ra, các món sơn hào hải vị bốc khói nghi ngút, hồng đào mỹ tửu rót ra đầy chung, quần hùng cùng nhau ăn uống, nói nói, cười cười, một số cao thủ dụm lại bàn tán xôn xao, chờ giờ khai mạc trận tỷ đấu chọn rể đông sàng cho nữ Đài chủ kim chi ngọc điệp.
Trời sụp tối, vầng trăng nhô lên khỏi đỉnh núi, hàng ngàn chiếc hoa đăng thắp lên sáng rực tạo nên một quang cảnh tưng bừng náo nhiệt hiếm thấy.
Giờ khai mạc võ đài đã đến...
Thùng thùng... thùng thùng... thùng thùng thùng...
Âm thanh đại thần âm vang dội như thúc giục thiên binh vạn mã gấp rút xông ra bãi sa trường, khiến cho quần hùng nôn nao, ngưng đi tiệc rượu, tất cả các cặp mắt dồn hẳn lên đài, bầu không khí im phăng phắc.
Tấm màn nhung xanh mặt sau võ đài vén lên. Một ả thiếu nữ mặt ngọc, má hồng, môi đỏ, đôi mắt to đen nhánh, tư dung tuyệt thế, mình vận bộ võ phục màu thủy lục bó sát thân người, trên ngực gắn con chim phương hoàng đang chớp cánh, quả là một trang mỹ nhân sắc nước hương trời, bất cứ ai nhìn qua đều phải ngẩn ngờ hồn phách.
Thiếu nữ chính là Chu Thiên Phụng, nữ Đài chủ trận tỷ đấu chọn rể đông sàng trong đêm nay.
Nàng vừa xuất hiện, từ phía dưới đài quần hùng vỗ tay hoan hô vang dội.
Chu Thiên Phụng chắp tay trước ngực vái chào ba hướng dưới đài rồi đứng yên.
Liền đó, từ sau bức màn nhung một vị lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, mặt như vầng trăng xưa, ba chòm râu đen suôi đuột, mắt sáng tợ sao, mình vận cẩm bào bước ra sàn đấu. Lão nhân chính là Thành chủ Chu Nguyên Quân.
Quần hùng trông thấy Chu Nguyên Quân vỗ tay hoan hô như sấm

nổ, mãi thật lâu mới chịu ngưng đi.
Chờ âm thanh chấm dứt, Chu Nguyên Quân vái chào ba phía, ngỏ lời cảm tạ quần hùng đến tham dự đêm nay, và tuyên bố khai mạc trận tỷ đấu, sau đó trở vào phía trong.
Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài, cất tiếng trong ngần như hạc réo :
- Bản Đài chủ đang đợi chờ, thỉnh mời bậc cao minh lên đây chỉ giáo.
Lời Chu Thiên Phụng chưa kịp dứt đã có tiếng ứng thỉnh :
- Có bản tiểu gia đây!
Vút!
Một người từ phía trái phi thân lên đài. Đó là một gã thiếu niên tuổi trạc mười chín, hai mươi, mặt mũi khá khôi ngô, mình vận bộ võ phục màu xanh, sau khi đặt chân lên đài đứng nhìn Chu Thiên Phụng trân trối.
Chu Thiên Phụng bực dọc lớn tiếng :
- Báo danh!
Gã thiếu niên giật mình :
- Hồ Hải Đường, quí tử Hồ Trang chủ, quán tại Liễu Châu.
Chu Thiên Phụng nghiêm sắc mặt :
- Luật lệ bản đài, mỗi vị chỉ đấu có ba chiêu là kết thúc, Hồ thiếu hiệp đã rõ chưa?
Hồ Hải Đường gật đầu :
- Bản thiếu gia đã rõ rồi, nữ Đài chủ hãy an tâm.
Chu Thiên Phụng tiếp :
- Theo luật lệ buổi khai mạc, bản Đài nhường khách xuất chiêu đầu. Hồ thiếu hiệp hãy động thủ.
- Tuân lệnh nữ Đài chủ.
Hồ Hải Đường trụ thân hình đứng vững, từ từ cất ngọn hữu chưởng phất qua.
Một đạo kình khá nặng, ước có tới hai trăm cân ào tới trước mặt Chu Thiên Phụng.
Dĩ nhiên, chiêu này Hồ Hải Đường đã nương tay, vì gã đã mê sắc đẹp thiên kiều bá mỵ của nàng không nỡ gây tổn thương đến mình vàng vóc ngọc.
Chu Thiên Phụng ung dung phẩy bàn tay ngọc, không nghe kình khí, cũng chẳng thấy màu sắc, đối diện Hồ Hải Đường.
Bộp!
Hồ Hải Đường tháo lui hai bước, sắc mặt biến đổi, trong khi Chu Thiên Phụng vẫn còn đứng yên vị trí.
Phía dưới đài quần hùng hô to vang dậy :
- Hồ thiếu hiệp đã thua chiêu đầu.

Gương mặt Hồ Hải Đường đỏ gấc, ánh mắt bắn ra tia sáng giận dữ quát :
- Chiêu thứ nhì thuộc phần nữ Đài chủ, hãy mau xuất chưởng.
Không thốt một lời, vẫn với dáng diệu dàng thướt tha đài cát, ngọc chưởng Chu Thiên Phụng phất qua.
Hồ Hải Đường cất chưởng lên vận đủ mười thành xuất chiêu chống đỡ.
Bộp!
Hồ Hải Đường ré lên một tiếng, máu miệng tuôn ra, đưa tay ôm ngực tháo lui liền liền, tới góc đài bỗng trược chân rơi xuống đất nằm dài trên đám cỏ.
Quần hùng hô vang dậy :
- Nữ Đài chủ đã thắng cuộc!
Tiếng hoan hô của quần hùng chưa dứt, một chiếc bóng đã phóng lên sàn đài đứng sững.
Đó là một gã thiếu niên vận bộ võ phục lòe loẹt, mặt tròn quay như thổ địa, mắt hí, mũi lân, mồm hoác tận mang tai, nhìn Chu Thiên Phụng chòng chọc như muốn nuốt chửng người ngọc của nàng.
Chu Thiên Phụng hừ một tiếng :
- Báo danh!
Gã thiếu niên ngạo nghễ :
- Tống Thọ Khôi, đệ nhất công tử Thần Đạo bảo, nữ Đài chủ đã nghe tới tên rồi chứ.
Chu Thiên Phụng lãnh đạm :
- Xuất chiêu!
Tống Thọ Khôi nhìn Chu Thiên Phụng cười khì :
- Bản công tử xuất chiêu ba thành nội lực thôi nữ Đài chủ nhé.
Chu Thiên Phụng quắc mắt :
- Tại sao?
Tống Thọ Khôi cười nham nhở :
- Tại vì bản công tử không nỡ dập liễu vùi hoa đối với một trang sắc nước hương trời như nữ Đài chủ nên chỉ xuất chiêu có ba thành.
Chu Thiên Phụng nổi giận hét :
- Nói nhảm, xuất chiêu mau!
Tống Thọ Khôi cung tay thi lễ :
- Tuân lệnh!
Tống Thọ Khôi giở ngọn chưởng lên vận đủ ba thành nhè nhẹ xuất chiêu.
Rõ ràng gã không dám làm thương hai đến thân ngọc mình vàng của Chu Thiên Phụng.

Trái lại, Chu Thiên Phụng đã ghét cay ghét đắng Tống Thọ Khôi từ lúc gã vừa đặt chân lên sàn đài.
Nàng nhủ thầm :
- Ta hãy đánh một chưởng thật nặng cho gã công tử bại hoại này bỏ tật.
Nàng vận đủ mười thành phất ngọn ngọc chưởng qua.
Bộp... binh...
Tống Thọ Khôi trúng chưởng ré lên một tiếng thê thảm, bay tuốt xuống đài...
Huỵch!
Thân hình gã lún xuống đất ba tấc, cất tiếng rên hừ hừ như ma nhát.
Dưới đài quần hùng cười rộ lên. Có người hét :
- Ngốc tử, sao chưa chịu chạy đi còn nằm đó.
Tống Thọ Khôi lồm cồm đứng lên, ôm đầu chạy bắn ra ngoài đấu trường biến dạng.
Quần hùng lại cười rộ lên một lần nữa. Chu Thiên Phụng đã phải lấy tay che miệng cười khúc khích.
Đang lúc mọi người hãy còn cười nghiêng ngửa, từ chiếc bàn thứ tư một gã thiếu niên vận võ phục màu xám loạng choạng đứng lên cất giọng lè nhè :
- Mẹ kiếp, hắn bỏ chạy rồi, bây giờ tiểu gia lên đài đấu với nàng mấy chiêu cho rõ mặt anh hùng hào kiệt đất Liễu Châu.
Gã chếch choáng bước tới chân võ đài, dừng lại ngước mặt lên ngắm nghía.
Vút!
Rồi như một cây pháo thăng thiên gã thiếu niên áo xám bắn vọt lên sàn đài.
Chân vừa đặt lên sàn đài gã đã dạng hai chân ra theo thế trung bình tấn, hai mắt lừ lừ nhìn Chu Thiên Phụng.
Trông thấy bộ dạng gã thiếu niên áo xám, Chu Thiên Phụng đã phải che miệng cười :
- Báo danh!
Gã thiếu niên áo xám giương cặp mắt nhìn Chu Thiên Phụng :
- Gia Cát Huy, quí tử Hội chủ Hồng Hoa hội.
Quần hùng cùng “ồ” lên kinh ngạc, không ngờ gã thiếu niên áo xám lại là con trai của Gia Cát Cần danh tiếng lẫy lừng từ bấy lâu nay.
Chu Thiên Phụng nhịn cười :
- Xuất chiêu.
Gia Cát Huy gục gặc chiếc đầu :
- Sẵn sàng...

Dứt tiếng, Gia Cát Huy rùn bộ, chân Bắc đá chân Nam, xính vính mãi chưa trụ thân hình được.
Quần hùng la ó :
- Say quá rồi, xuống đi.
Gia Cát Huy lừ hai mắt nhìn xuống quần hùng, quát :
- Nói nhảm... Ta đâu có say... Nam nhân chi chí... nhi nữ thường tình, chưa đánh mà xuống cái gì.
Gã cố gắng đứng vững trở lại quát :
- Các người hãy coi đây.
Gia Cát Huy trụ hình, cất ngọn chưởng lên vận chân khí một lúc cất giọng lè nhè :
- Mẹ kiếp, tại sao vận hoài không nghe chân khí qui nguyên. Quái thật.
Chu Thiên Phụng bật cười khúc khích :
- Công tử đã say quá rồi, không thể nào vận chân khí qui tụ được đâu. Công tử xuống đi.
Gia Cát Huy quắc mắt :
- Say cái gì... Nói nhảm. Anh hùng tử khí hùng hà tử, thà chết ở chiến trường, tại sao lại xuống.
Ở dưới đài quần hùng lại một phen cười ngửa nghiêng, cười vỡ cả đấu trường.
Chu Thiên Phụng che miệng nhịn cười :
- Gia Cát công tử không còn vận công được đâu, công tử hãy xuống kia vào phòng nghỉ ngơi giây lát cho tỉnh rượu rồi trở lên giao đấu.
Gia Cát Huy quát :
- Nói nhảm. Cái gì vận công không được. Nàng hãy chống mắt xem bản công tử vận công...
Gã rùn bộ theo lối trung bình tấn, cặp mắt trợn tròn như hai chiếc lục lạc ngựa, hai má phùng to ra, nín thở vận công.
Bỗng "huỵch" một tiếng, Gia Cát Huy ngã nằm trên sàn đài, phút chốc cất tiếng ngáy vang tợ sấm.
Phía dưới đài quần hùng cười té nghiêng, té ngửa, trên này Chu Thiên Phụng cũng ôm bụng cười sặc sụa, chẳng còn ra thể thống Đài chủ gì nữa.
Dứt cười Chu Thiên Phụng phẩy bàn tay ngọc về phía bức màn nhung xanh :
- Khiêng gã xuống!
Có tiếng ứng thinh phía trong. Hai tên võ sĩ lực lưỡng chạy ra khiêng Gia Cát Huy xuống đài trong khi gã vẫn còn cất tiếng ngáy vang rền.

Hồi 21
Gã Đạo Sĩ Kỳ Dị

Chỉnh lại sắc diện, Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài cất giọng nghiêm túc :
- Hạn đài còn dài, nhưng vị nào tự thấy mình có thể kham nổi xin lên đây chỉ giáo bản Đài chủ, bằng trái lại, xin miễn thứ.
- Còn đại gia nữa!
Một tên đại hán áo đen, thân hình to lớn, cao dềnh dàng từ trong tiệc bước ra. Cứ nhìn qua hình dáng của gã, tất cả đều cho gã là một đại cao thủ võ công quán thế, siêu phàm, mọi người đều lo ngại cho Chu Thiên Phụng phen này sẽ khổ rồi.
Tên đại hán áo đen hùng hổ bước tới chân đài, ngước mặt lên đo chiều cao. Bỗng gã quát lên một tiếng trợ oai, thân hình rùn xuống lấy thế, rồi phóng thẳng lên đài.
Đài cao ba trượng, khinh công của tên đại hán áo đen lại quá tầm thường, vượt lên không khỏi, chới với níu lấy sàn đài treo tòng teng trong không khí.
Quần hùng la ó dữ dội :
- Xuống... Xuống mau!
Bịch!
Tiếng la ó của mọi người làm cho tên đại hán hốt hoảng buông tay rơi xuống đất nằm bất tỉnh...
Có người la to :
- Hắn bất tỉnh rồi, khiêng đi cứu tỉnh cho mau.
Hai tên võ sĩ Đế Vương thành đã chực sẵn, chạy tới khiêng tên đại hán ra ngoài. Tên võ sĩ khiêng phía sau vừa khịt mũi, vừa càu nhàu :
- Thối quá... thối quá..
Quần hùng cười ầm ĩ, cười ngã lăn ra, đụng chạm bát đĩa rơi xuống loảng xoảng.
Cố nén trận cười vỡ bụng, Chu Thiên Phụng nhìn xuống đài cất tiếng như hạc réo :
- Còn vị nào nữa không?
Một giọng khàn khàn đáp :
- Có bần đạo đây!
Một gã đạo sĩ râu dê xuất hiện. Quần hùng đồng “ồ” lên một lượt,

tiếng bàn tán xôn xao.
Bước tới chân đài, thân hình gã đạo sĩ lắc nhẹ một cái đã bay vọt lên sàn đài nhẹ nhàng tựa áng mây tụ lại.
Quần hùng lại "ồ" lên kinh dị, không ngờ thân pháp của gã đạo sĩ cao thâm đến thế. Ai nấy đều lặng lẽ nhìn lên đài theo dõi trận đấu sắp tới.
Chu Thiên Phụng nhìn gã đạo sĩ râu dê, trong lòng ghét cay ghét đắng, khẳng giọng :
- Đạo sĩ cũng đấu nữa sao?
Gã đạo sĩ râu dê nhìn Chu Thiên Phụng cười he he :
- Bố cáo Đế Vương thành không nói tới chuyện cấm đạo sĩ tỷ đấu. Bần đạo lên đây vừa đấu võ công với Chu tiểu thư, vừa chiêm ngưỡng cái nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của một trang mỹ nhân tuyệt thế.
Chu Thiên Phụng nổi giận :
- Nói nhảm. Bản đài chủ không đấu nhau với đạo sĩ. Hãy xuống đài mau!
Gã đạo sĩ nhăn răng cười :
- Bố cáo đã nói rõ ràng, nếu Chu tiểu thư không chịu đấu với bần đạo kể như tiểu thư đã thua. Bần đạo sẽ tổ chức lễ đại hỷ động phòng hoa chúc.
Chu Thiên Phụng giận dữ hét :
- Câm ngay! Ta sẽ phá lệ đài đấu với ngươi một trăm chiêu xem ngươi còn huênh hoang cái mồm thối tha nữa không cho biết.
Gã đạo sĩ cười he he :
- Đa tạ Chu tiểu thư đã ban cho bần đạo cái diễm phúc quá lớn lao. Có lẽ đây là duyên tiền định...
Chu Thiên Phụng tròn xoe đôi mắt thét :
- Nói bậy... đỡ chiêu...
Ngọc chưởng của nàng cất lên vận đủ mười thành toan đánh một chưởng vào giữa ngực gã đạo sĩ hạ ngay tức khắc.
Gà đạo sĩ râu dê khoát tay lia lịa :
- Khoan đã... đừng nóng... đừng nóng...
Chu Thiên Phụng ngưng lại, quắc mắt :
- Chuyện gì nói mau!
- Bần đạo còn điều muốn nói với Chu tiểu thư.
- Điều gì nói mau.
- Chu tiểu thư đã nói phá lệ thi hãy phá luôn. Tiểu thư và bần đạo sẽ đấu nhau bằng mọi thứ võ công được chứ?
Đang cơn giận dữ, không cần suy nghĩ, Chu Thiên Phụng gật đầu :

- Đừng dài dòng, nhận chưởng.
Nàng xuất luôn ba chiêu nhằm vào thượng trung hạ bàn gã đạo sĩ quyết không cho đối thủ kịp chống đỡ...
Gã đạo sĩ râu dê la lớn :
- Ghê thật... quá dữ...
Miệng la, gã đạo sĩ vừa lắc lư thân hình, nháy mắt đã tránh khỏi ba chiêu hiểm độc của Chu Thiên Phụng.
Chu Thiên Phụng kinh ngạc, nhưng đã hét :
- Khá lắm. Hãy nhận tám chiêu liên hoàn của ta.
Nàng đánh luôn tám chưởng, chưởng sau nhanh hơn chưởng trước như cùng một lúc ai ai ngó thấy cũng lo sợ cho gã đạo sĩ phải táng mạng phen này.
Gã đạo sĩ nhảy cẫng lên :
- Đừng nóng... Đừng nóng...
Miệng la, gã đạo sĩ chờn vờn như mèo vờn chuột, nháy mắt đã thoát khỏi tám chưởng của Chu Thiên Phụng một cách hết sức dễ dàng.
Gã dừng lại như chưa có chuyện gì xảy ra.
Chu Thiên Phụng vô cùng kinh hãi, bởi không thể nào ngờ nổi thân pháp gã đạo sĩ râu dê lại kỳ diệu đến thế. Phía dưới đài quần hùng thảy đều sửng sốt trố mắt nhìn gã đạo sĩ râu dê.
Chu Thiên Phụng nghĩ thầm :
- Tên đạo sĩ thối tha này võ công khiếp thật. Nếu gã thắng ta, gã sẽ là rể đông sàng của Đế Vương thành, ta còn mặt mũi nào dám ngó ai nữa. Ta phải hạ độc thủ thôi.
Nàng thét :
- Nằm xuống!
Song chưởng Chu Thiên Phụng giơ lên xuất luôn hai mươi bốn chiêu liên hoàn, không cho gã đạo sĩ kịp chống trả, cũng không chừa một kẽ hở thoát thân. Nàng nhất quyết phải hạ gã cho bằng được ở lần này.
Gã đạo sĩ la hoảng :
- Ấy... Ấy... Đừng hạ độc thủ... không nên...
Âm thanh chưa dứt, chợt cái gã đạo sĩ biến đi đâu mất chẳng hiểu tự đằng nào, hai mươi bốn chưởng của Chu Thiên Phụng chỉ đánh vào không khí.
Chu Thiên Phụng dừng lại, càng thêm khiếp đảm, đảo mắt nhìn quanh xem gã đạo sĩ trốn ở nơi nào.
Một bóng ảnh lòa qua. Lập tức gã đạo sĩ đã đứng sững trước mặt Chu Thiên Phụng, chẳng khác loài ma quỷ hiện hình.
Chuyện xảy ra như huyền thoại khiến cho quần hùng dưới đài nhốn

nháo cả lên, bàn tán xôn xao.
Cho đến bây giờ Chu Thiên Phụng tự hiểu nàng chưa phải là đối thủ của gã đạo sĩ râu dê, có xuất chiêu nữa cũng vô ích.
Nhưng gã đạo sĩ này là ai mà võ công đạt đến cõi xuất quỷ nhập thành như thế.
Chu Thiên Phụng bối rối :
- Ta đã xuất chiêu ba lần rồi tại sao ngươi không động thủ?
Gã đạo sĩ râu dê gật đầu :
- Có rồi... có rồi. Bần đạo vừa xuất một chiêu...
Chu Thiên Phụng ngạc nhiên :
- Ngươi xuất chiêu từ bao giờ sao ta không thấy?
Gã đạo sĩ râu dê đưa tay lên, trong bàn tay có một con chim Phượng hoàng xòe cánh :
- Đây... nó đây...
Chu Thiên Phụng giật mình nhìn xuống ngực không thấy con Phượng hoàng đâu cả.
Nàng tròn xoe đôi mắt nhìn đạo sĩ râu dê, vừa hã hùng vừa hổ thẹn, giọt lệ lăn xuống hai má.
Dĩ nhiên vừa rồi gã đạo sĩ râu dê đã gỡ con Phượng hoàng trên ngực nàng, một điều hết sức kiêng kỵ đối với phái nữ.
Phía dưới đài quần hùng đứng phắt lên, vung tay la ó :
- Gã đạo sĩ dê xồm...
- Tên đạo sĩ bại hoại...
Gã đạo sĩ râu dê quay nhìn xuống đài :
- Nói nhảm... Bần đạo...
Nhưng gã đạo sĩ vụt im đi. Chu Thiên Phụng trong cơn phẫn hận hét lên một tiếng phóng tới vươn năm móng nhọn cấu vào người gã đạo sĩ râu dê.
Gã đạo sĩ râu dê giật mình né tránh sang bên, nhưng không còn kịp nữa, một tiếng “soạt” nổi lên.
Chu Thiên Phụng dừng lại, toan xuất chưởng, nhưng chợt nhận ra trong tay nàng đang cầm một chiếc mặt nạ đạo sĩ râu dê.
Nàng sửng sốt nhìn lại gã đạo sĩ. Bộ mặt râu dê biến mất nhường lại gương mặt cực kỳ tuấn mã của một trang thiếu niên tư dung cốt cách phi phàm, đúng hơn là một Phan An vừa tái thế.
Phía dưới đài, quần hùng vừa nhận ra gương mặt tuấn mỹ của gã thiếu niên thảy đều sửng sốt, trố to hàng trăm cặp mắt gắn chặt vào mặt gã.
Chu Thiên Phụng tròn xoe đôi mắt nhìn gã thiếu niên một lúc thật lâu, cất giọng oanh :

- Thế ra Hàn công tử đó ư?
Thực vậy, gã đạo sĩ râu dê chính là Hàn Tử Kỳ hóa trang chứ chẳng sai chạy vào đâu.
Cách nay hai tháng, Hàn Tử Kỳ lọt vào Tử Vong động, bái lễ tôn sư Địa Tiên tôn giả, được truyền bí kíp "Địa Tiên kỳ thư". Hàn Tử Kỳ mở cánh cửa bí thất ra ngoài cụm tùng, ngồi vận công trên phiến đá, bất ngờ bị luồng hỏa nhiệt đốt cháy tâm can, chàng vận "Mạng môn chân thủy" cứu nguy, sau đó lại bị luồng khí băng hàn biến chàng thành một pho tượng bằng tuyết, tưởng đã chết đi rồi, may thay trong cơn nguy cấp chàng vận toàn bộ chân khí "Mạng môn chân hỏa" chống lại khí lạnh, trải qua khoảng một thời thần luồng khí băng hàn biến mất, đúng lúc chàng cũng vừa kiệt sức ngã ra. Chừng tỉnh lại, Hàn Tử Kỳ mới hay mình còn sống. Chàng vận chân khí nghe sung mãn tràn trề, gấp bội hơn xưa, nội lực đã tăng vọt thêm tám mươi năm. Chàng tìm hiểu số nội lực gia tăng đó chính là nội đơn Kỳ lân chí bảo tạo thành. Lòng mừng vô kể, chàng ở trong tòa bí thất luyện tập các chiêu thức. Mãi đến trưa hôm nay tính đã đủ sáu mươi ngày, theo lời dặn dò của Địa Tiên tôn giả chàng mở động, đi theo con đường vực tử thần trở lên đất liền bằng khinh pháp "Hành Không Đăng Bộ". Nhớ đến mẫu thân Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi, chàng trở về cảnh cũ, tới phía ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn, trông thấy từng tốp cao thủ Hắc Bạch lũ lượt kéo vào, động tính hiếu kỳ chàng cải trang ra gã đạo sĩ râu dê, lên đài tỷ đấu cùng Chu Thiên Phụng như vừa rồi.
Nghe Chu Thiên Phụng gọi mình là Hàn công tử, Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Chu tiểu thư biết tại hạ ư?
Chu Thiên Phụng gật đầu :
- Không ư! Tiểu muội đã từng gặp Hàn công tử một lần rồi. Công tử chóng quên vậy ư?
Nhìn kỹ gương mặt ngọc của Chu Thiên Phụng, Hàn Tử Kỳ ngơ ngác :
- Chu tiểu thư gặp tại hạ ở nơi nào?
Chu Thiên Phụng cất giọng oanh :
- Tiểu muội gặp Hàn công tủ cách nay khoảng bốn tháng tại thung lũng dãy núi Tung sơn, công tử đã chặt một cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo cứu nguy muội.
Hàn Tử Kỳ sững sờ :
- Ồ... Có lẽ nào.. Tiểu thư là... Nhưng còn Đế Vương thành...
Chu Thiên Phụng gật đầu :
- Đúng, không sai. Tiểu muội chính là Xú Diện Nữ, lúc trước vì

nghiêm cấm của phụ thân nên đã nói dối với Hàn công tử, xin công tử thứ cho.
Hàn Tử Kỳ bật "à" một tiếng nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Chu Thiên Phụng không hề nháy mắt.
Thật lâu, chàng mới mở lời :
- Chu tiểu thư. Thật không ngờ tiểu thư lại là ái nữ của Đế Vương thành chủ, tại hạ xin lỗi với tiểu thư vì đã làm chuyện xàm sỡ vừa rồi.
Chu Thiên Phụng lắc đầu :
- Tiểu muội đâu dám bất kính với Hàn công tử, chuyện đã qua rồi hãy cho nó qua luôn.
Nàng ngập ngừng :
- Hàn công tử! Công tử cũng tới đây dự đấu chọn rể đông sàng nữa sao?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Tại hạ đi tìm song thân, tới phía ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn, trông thấy quần hùng kéo đi tấp nập như sắp đánh nhau, tại hạ có tính hiếu kỳ, hóa trang thành một gã đạo sĩ đi theo đến đây xem chuyện gì, không ngờ gặp lúc Đế Vương thành đang tỷ đấu chọn rể đông sàng cho Chu tiểu thư.
Hai má ửng hồng, Chu Thiên Phụng ngập ngừng :
- Hàn công tử. Nay công tử đã thắng cuộc...
Hiểu rõ Chu Thiên Phụng muốn nói chuyện gì rồi, Hàn Tử Kỳ ngắt lời :
- Chu tiểu thư. Một lần nữa tại hạ tạ lỗi với tiểu thư về chuyện hàm hồ vừa qua. Xin thứ cho tại hạ.
- Tiểu muội đâu dám vô lễ với Hàn công tử. Công ân của công tử đối với muội nặng tày non, lâu nay chưa có dịp đáp đền, xin công tử ở lại vài hôm cho muội được hậu tạ và từ lâu gia gia vẫn hằng mong được gặp công tử để có vài lời tri ân...
- Đa tạ lòng ưu ái của Chu tiểu thư và Chu tiền bối. Tại hạ có chuyện gấp phải đi rồi.
Bình thủy tương phùng hẹn với tiểu thư sẽ lại có phen tái ngộ.
Mặt hoa Chu Thiên Phụng đượm nét buồn :
- Hàn công tử! Đã lâu rồi không được gặp lại công tử, nay trời khiến xui bất ngờ công tử đến nơi này, chưa kịp nói một vài lời, sao công tử lại vội vã ra đi...
Nàng buông hơi thở nhẹ :
- Hay là Hàn công tử chê Đế vương cung này quá nhỏ hẹp, không đáng cho công tử dừng chân nên tìm cách chối từ chăng?
Hàn Tử Kỳ hấp tấp :

- Chu tiểu thư đã hiểu lầm rồi. Tại hạ chỉ là một đứa bé lạc loài từ nhỏ, đến nay vẫn không cửa không nhà, song thân biệt tích từ lâu, tấm thân như cánh chim giang hồ không tổ ấm, được Chu tiểu thư và Chu tiền bối hạ cố đoái hoài quả là một điều vô cùng vinh hạnh, tại hạ đâu dám vô lễ với tiểu thư và Chu tiền bối chỉ vì hiện nay tại hạ còn rất nhiều sứ mạng chưa tựu thành, không đủ thời gian hầu đáp đó thôi. Xin tiểu thư hiểu cho nỗi lòng của tại hạ.
Chu Thiên Phụng vừa mở miệng toan nói, chợt im đi, có tiếng nhạc trỗi lên từ phía ngoài xa con độc đạo dẫn vào Đế Vương thành...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 22
Ly Hồn Khúc

Tiếng nhạc trầm bổng du dương, khi cao khi thấp, say đắm lòng người mỗi lúc một gần hơn.
Chu Thiên Phụng biến sắc kêu lên :
- Bọn họ tới rồi.
Hàn Tử Kỳ hỏi mau :
- Chu tiểu thư, bọn người nào vậy?
Mắt hướng ra ngoài cổng Đế Vương thành, Chu Thiên Phụng đáp nhanh :
- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo.
Hàn Tử Kỳ giật mình kinh ngạc :
- Chu tiểu thư, bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới Đế Vương thành có chuyện gì?
Chu Thiên Phụng quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ bằng một giọng bất an :
- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới đây đòi bắt tiểu muội giải về Luân Hồi cung và bắt buộc gia gia phải dâng nộp Đế Vương thành này cho bọn chúng lập Phân đàn trấn Hàn Châu.
Cặp lông mày kiếm của Hàn Tử Kỳ nhướng cao :
- Tại sao bọn Luân Hồi giáo lại hành động như thế? Bọn chúng viện lý do gì đòi bắt Chu tiểu thư và đòi chiếm đoạt Đế Vương thành?
Chu Thiên Phụng cố gắng lấy lại sự bình tĩnh :
- Tại vì sau trận Hàn công tử và tiểu muội đấu nhau với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo dưới thung lũng dãy núi Tung sơn, một tên bị chặt đứt cánh tay, chúng sinh ra thù oán, kế đó chẳng bao lâu bọn chúng phát

giác ra chân tướng của muội, cách nay một tháng, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sai thuộc hạ tới Đế Vương thành, gửi lá tối hậu thư cho gia gia, kỳ hẹn đêm nay bọn chúng sẽ đến đây bắt muội giải về Luân Hồi giáo và chiếm đoạt Đế Vương thành.
Hàn Tử Kỳ bật "ồ" một tiếng :
- Chu tiểu thư, Chu tiền bối đã chuẩn bị cách nào đối phó với bọn Luân Hồi giáo chưa?
Chu Thiên Phụng thành thật :
- Gia gia của tiểu muội đã chuẩn bị từ lâu, nhưng biết trước không thể nào chống nổi ả hồ ly Điêu Nguyệt Hồ, bởi caothủ Luân Hồi giáo quá đông và võ công của ả Điêu Nguyệt Hồ lại cao thâm vô lượng, nên bắt buộc gia gia dùng kế mọn, tổ chức buổi tỷ đấu chọn rể đông sàng để qui tụ anh hùng hào kiệt tiếp sức với gia gia chống lại Luân Hồi giáo...
Hàn Tử Kỳ bật khen :
- Ồ, thật là diệu kế, Chu tiền bối tính không sai, nhưng xem qua trong bọn quần hùng hiện diện tại đây không có một ai đủ khả năng chống nổi bọn Luân Hồi giáo đâu, trái lại còn tạo thêm tổn thất sinh mạng vô ích. Bây giờ phải tìm một kế sách khác mới an toàn.
Chu Thiên Phụng lắc đầu :
- Chuyện đã quá cấp bách, bọn Luân Hồi giáo đã tới rồi, đâu còn đủ thời giờ tìm ra kế sách nào đối phó với bọn chúng cho kịp nữa. Hàn công tử hãy mau mau rời khỏi...
Hàn Tử Kỳ khoát tay :
- Tại hạ không đi đâu. Tại hạ sẽ ở lại đây chờ bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới xem chúng giở trò gì, sau đó tùy cơ ứng biến. Chu tiểu thư hãy an tâm!
Chu Thiên Phụng vô cùng cảm kích, vội chắp tay trước ngực, cất giọng oanh :
- Một lần nữa tiểu muội xin vạn tạ công đức cao dày của Hàn công tử, sau này...
Hàn Tử Kỳ ngắt lời :
- Chu tiểu thư đã dạy quá lời rồi. Dù chúng ta gặp nhau chỉ một vài lần, nhưng vẫn là tình tri ngộ, có lẽ nào Đế Vương thành trong cơn hữu sự tại hạ lại ra đi, hoặc đứng ngoài khoanh tay nhìn cuộc diện được sao. Tiểu thư chớ nên quan tâm đến những điều tiểu tiết, tại hạ rất ái ngại trong lòng.
Tiếng nhạt du dương, huyền hoặc đã tới gần, âm thanh như ru hồn người vào cơn mê loạn...
Sực nhớ lại một chuyện, Chu Thiên Phụng đưa mắt nhìn xuống đài.

Nàng kêu lên :
- Hàn công tử! Bọn họ đi đâu cả rồi!
Đưa mắt nhìn theo Chu Thiên Phụng thấy phí dưới đài quần hùng đã biến dạng chẳng hiểu từ bao giờ. Chàng buông hơi thở dài, cảm thán :
- Chu tiểu thư! Thái thế nhân tình là như vậy. Lúc bình thường xem qua ai nấy cũng đều hùng hùng, hổ hổ, gặp cơn nguy biến rụt cổ co đầu. Tiểu thư còn lạ gì nữa chứ.
Chu Thiên Phụng lắc đầu :
- Quả thật tiểu muội không ngờ, đã mang danh làm anh hùng hào kiệt, xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, vừa nghe tới cái tên Luân Hồi giáo là đã bỏ chạy rồi, còn gì thanh danh từ bấy lâu nay nữa chứ.
- Chu tiểu thư chưa rõ. Hiện nay Luân Hồi giáo là một đại giáo phái khủng khiếp bậc nhất trên chốn giang hồ, không có một môn phái nào địch nổi kể luôn cả ngũ đại môn phái trong hàng ngũ Thiếu Lâm, bọn họ bất quá chỉ là những cao thủ hữu danh vô thực, võ công chẳng có bao nhiêu lại sợ chết, làm thế nào dám chường mặt ra gặp bọn Luân Hồi giáo mà không bỏ chạy trước.
Chu Thiên Phụng hừ nhạt :
- Ồ ra gia gia của tiểu muội đã lầm bọn họ rồi. Lâu nay cứ tưởng họ là những bậc cao thủ chánh đạo, nghĩa khí võ lâm, phò nguy cứu khốn, nào ngờ nay rõ lại bọn họ chỉ là những kẻ nhát gan sợ chết chẳng ai bằng...
Hàn Tử Kỳ toan mở lời, chợt nghe có tiếng quá của Thành chủ Chu Nguyên Quân ngoài cổng :
- Bọn chúng sắp tới rồi, các ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng tử chiến.
Một loạt tiếng hô to chấn động khắp cả trong ngoài Đế Vương thành :
- Tuân lệnh Thành chủ.
Tiếp đó có nhiều tiếng ồn ào, tiếng chân hạy, rồi sau đó lại im bặt.
Thì ra trong lúc Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng đang chuyện trò, Chu Nguyên Quân đã khẩn cấp qui tụ mười hai cao thủ hữu hạng và tám mươi tên võ sĩ, gia nhân, do ngã sau kéo ra cổng Đế Vương thành dàn trận đối phó với bọn Luân Hồi giáo.
Chu Thiên Phụng gấp lên :
- Hàn công tử. Hiện giờ tiểu muội phải ra ngoài kia hỗ trợ cho gia gia, muội sẽ đưa công tử vào trong phòng nghỉ ngơi giây lát rồi sẽ gặp lại.
Hàn Tử Kỳ khoát tay :
- Chu tiểu thư đừng quan tâm đến điều tiểu tiết. Tại hạ sẽ cùng đi với tiểu thư ra ngoài kia, trước hết tại hạ bái kiến Chu tiền bối, sau đó, đợi chờ bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới và cũng muốn được biết tiếng

nhạc quỷ quái kia là gì.
Chu Thiên Phụng vô cùng cảm kích, nhưng chỉ nhìn Hàn Tử Kỳ mà không nói nữa.
Nàng gật nhẹ đầu :
- Hàn công tử hãy theo tiểu muội!
Đôi nam nữ rời khỏi võ trường, song song phóng ra ngoài cổng Đế Vương thành.
Đến nơi đã trông thấy Chu Nguyên Quân trong bộ võ phục hồng bào, tay cầm thanh đại long đao phát ra ánh sáng chớp ngời, tưởng diện uy nghi lẫm liệt, chẳng khác nào một vị Nguyên soái đang cầm quân nơi chốn biên thùy.
Phía sau lưng lão nhân, mười hai cao thủ trung nhiên, mình vận võ phục màu xanh, tay lăm lăm thanh trường kiếm lấp lánh sáng, mắt nhìn đăm đăm ra phía con sơn đạo dẫn vào Đế Vương thành, sẵn sàng ứng chiến.
Sau nữa là tám mươi tên võ sĩ lẫn gia nhân mình vận võ phục màu đen, đội ngũ chỉnh tề, tay cầm giới đao, khí thế vô cùng cường liệt.
Tất cả đều quyết một trận sanh tử chiến cùng bọn Luân Hồi giáo không sai.
Nhìn cách dàn trận của Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ đã phải khen thầm lão nhân là một nhân vật kỳ tài, thao lược. Chàng và nàng tiến tới.
Nháy mắt Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng đã tới bên cạnh Chu Nguyên Quân. Lão nhân hạ thanh đại long đao, quay lại nhìn đôi nam nữ thiếu niên.
Chu Thiên Phụng cất giọng oanh :
- Gia gia, đây là Hàn công tử con đã nói với gia gia lúc trước. Công tử đến đây để ra mắt gia gia.
Đưa mắt nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, Chu Nguyên Quân khẽ gật đầu :
- Lão phu đã nghe ái nữ Chu Thiên Phụng nói đến Hàn công tủ từ lâu, hằng mong có ngày tương kiến, đêm nay được gặp nhau nơi đây quả là một điều vô cùng vinh hạnh cho lão phu, không biết phải nói sao cho vừa.
Hàn Tử Kỳ vội vã chắp tay trước ngực :
- Chu tiền bối đã dạy quá lời. Tại hạ đã từng nghe danh tiếng của tiền bối từ lâu, hết lòng ngưỡng mộ, ước ao sẽ có ngày bái kiến, chiêm ngưỡng tôn nhan, nay được diện kiến tiền bối thật là vạn hạnh, tại hạ vô cùng mãn nguyện.
Chu Nguyên Quân tươi cười :

- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên hào hiệp, từ phong cốt cách phi phàm không có một ai bì kịp. Lão phu từng nợ ơn công tử đã cứu nguy cho ái nữ thoát khỏi tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo, từ lâu chưa có dịp đáp đèn, nay bất ngờ công tử đến đây lại gặp lúc Đế Vương thành đang cơn nguy biến, lão phu đành cam thất lễ với công tử, bằng không ta sẽ cùng công tử uống cạn một ngàn chung cho phỉ chí bình sinh.
Hàn Tử Kỳ từ tốn :
- Chu tiền bối lại dạy quá lời rồi. Tại hạ không dám bái nhận đâu. Tại hạ là kẻ hậu sinh võ công thô thiển, trí óc cạn hẹp, tư chất tầm thường, lâu nay hằng mong được gặp các bậc tiền bối cao mình chỉ giáo. Giờ được gặp tiền bối thật là một điều vô cùng may mắn cho tại hạ. Tại hạ đâu dám bất kính.
Chu Nguyên Quân gật gật đầu, lẩm bẩm như tự để cho một mình nghe :
- Đúng là một trang thiếu hiệp chí khí hào hùng, ta từng ao ước từ lâu...
Hàn Tử Kỳ định mở lời, nhưng Chu Nguyên Quân đã quay qua Chu Thiên Phụng, rồi nhìn chàng :
- Bây giờ Hàn công tử hãy cùng ái nữ trở vào Đế vương cung đàm đạo chờ mọi chuyện nơi đây yên xong, lão phu sẽ gặp lại công tử hầu hạ.
Lão nhân lại nhìn Chu Thiên Phụng :
- Ái nữ hãy mau đưa Hàn công tử vào trong...
Hàn Tử Kỳ vội lắc đầu :
- Chu tiền bối khỏi phải nhọc lòng. Tại hạ ra đây có ý định trước nhất bái kiến tiền bối, kế đến chờ xem bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới đây giở những thủ đoạn gì để có thể câu thúc được Chu tiểu thư và chiếm đoạt Đế Vương thành.
Chu Nguyên Quân ngạc nhiên :
- Thế ra không phải Hàn công tử tới đây tham dự đại hội chọn rể đông sàng đó sao?
Hàn Tử Kỳ thành thực :
- Thực lòng, tại hạ không có ý định đấu với Chu tiểu thư để được chọn làm rể đông sàng.
Tại hạ đang có việc đi ngang qua dãy núi Ngưu Đầu sơn, trông thấy quần hùng xôn xao nghĩ rằng có gì quan trọng, tại hạ theo bọn họ vào đây, không ngờ gặp lại Chu tiểu thư là cố nhân và biết được Đế Vương thành gặp cơn nguy biến. Tại hạ ở lại đây xem ra có giúp ích gì cho tiền bối và Chu tiểu thư được không?

Gương mặt hoa của Chu Thiên Phụng chợt buồn, cúi đầu xuống không nói một lời nào.
Chu Nguyên Quân đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc, chẳng hiểu nghĩ sao bỗng thở dài :
- Thật đáng tiếc.
Ba người im lặng không nói thêm nữa. Mỗi người cùng theo đuổi một tâm tư.
Bỗng tiếng nhạc du dương huyền hoặc kia cất lên cao vút rồi vụt im đi. Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng cùng lượt đưa mắt nhìn ra sơn đạo.
Bấy giờ đã thấy có nhiều chiếc ma đăng xanh rờn xuất hiện. Một chiếc kiệu hoa sặc sỡ do bốn tên tráng hán lực lưỡng khiêng tới như bay. Hai bên chiếc kiệu có sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo hộ vệ, phía sau ba mươi tên võ sĩ vận y phục màu đen tay cầm giới đao hộ tống.
Nháy mắt chiếc kiệu hoa đã đến nơi và ngừng lại, tất cả bọn kia cũng dừng lại theo.
Chu Nguyên Quân nói mau :
- Hàn công tử và ái nữ hãy đứng đây, ta tới xem ai đang ngồi trong kiệu.
Dứt câu, Chu Nguyên Quân bước tới đứng trước chiếc kiệu hoa khoảng mười trượng.
Lão nhân dõng dạc :
- Có phải Cung chủ tôn giá ngồi trong đó không?
Một giọng trong vắt yêu mỵ của một nữ nhân từ trong bức màn kiệu đưa ra :
- Một chuyện cỏn con như thế này cần gì Cung chủ của bọn ta đại giá tới đây. Hồng y nữ, Thanh y nữ tuân lệnh Cung chủ gặp lão xử lý đủ rồi...
Một tên sứ giả Luân Hồi giáo bước tới vén màn kiệu lên, rồi trở lui.
Hai ả thiếu nữ vận phục một hồng một xanh từ trên chiếc kiệu hoa bước xuống, đến gần Chu Nguyên Quân. Hai bên sáu tên sứ giả Luân Hồi cung theo hộ vệ...
Còn cách Chu Nguyên Quân chừng năm trượng, Hồng y nữ và Thanh y nữ dừng lại.
Dưới ánh trăng lẫn ánh sang ma đăng cho thấy đó là hai ả thiếu nữ mặt ngọc xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ánh mắt long lanh màu ma quái.
Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn áu tên sứ giả Luân Hồi giáo, nhận ra có hai tên số chín và số mười chàng đã từng đấu nhau với chúng và chàng đã chặt cụt một cánh tay của tên số mười.
Nhìn kỹ ánh mắt của Hồng y nữ và Thanh y nữ, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm

:
- Hai ả này xem qua công lực rất cao thâm hơn bọn sứ giả bội phần, xem ra bọn cao thủ Đế Vương thành không phải là đối thủ của hai ả. Quả là nguy hiểm cho Chu tiền bối và Chu tiểu thư.
Hàn Tử Kỳ đứng yên nhìn diễn biến sắp xảy ra giữ Chu Nguyên Quân và hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ.
Chu Thiên Phụng đứng gần đó nhìn hai ả thiếu nữ, thần sắc hiện lên vẻ bất an.
Hồng y nữ cất tiếng lanh lảnh :
- Đêm nay là đúng ngày hẹn của bản cung, chị em ta vâng lệnh Cung chủ đến đây với mệnh lệnh đã ban hành từ một tháng trước: một là giao nộp ả Chu Thiên Phụng cho chúng ta mang về bản giáo cho Cung chủ xử lý về cái tội đã cùng tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ chặt đứt cánh tay của Đệ thập sứ giả. Hai là trao quyền Đế Vương thành của cho chúng ta thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu. Lão Thành chủ đã thu xếp mọi việc xong chưa?
Chu Nguyên Quân dựng cặp lông mày rậm cất giọng sang sảng như chuông đồng :
- Bản Thành đã nói với bốn vị sứ giả quí giáo rồi. Chuyện lúc trước tại dãy núi Tung sơn do nhị vị sứ giả Luân Hồi giáo vô cớ đón đường ái nữ hành hung, đòi bắt đem về quí giáo làm nô tỳ, bắt buộc ái nữ phải xuất thủ tự vệ, trong lúc hai bên giao tranh Đệ thập sứ giả của quí giáo bất tài vô dụng nên mới nhận lãnh cái hậu quả bị mất một cánh tay, đó là chuyện thường tình trên trống giang hồ từ xưa nay, lỗi ở quí giáo không phải ở bản thành, quí giáo đã không biết lỗi lại còn ra các điều kiện phi lý, lão phu đâu thể nào chấp nhận được.
Lão phu phiền nhị vị cô nương hãy trở về bẩm trình lại cùng Giáo chủ Ngọc Diện Ma Cơ, lão phu không chấp nhận hai điều kiện đó.
Những lời trần biện của Chu Nguyên Quân nghe rất từ hòa, lễ độ nhưng chứa đựng cái hào khí ngất trời khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khâm phục. Chàng lắng tai nghe tiếp câu chuyện giữa hai người.
Hồng y nữ nhướng cao đôi lông mày lá liễu :
- Lão Thành chủ có biết bất cứ kẻ nào dám cả gan chống lại mệnh lệnh của bản giáo hậu quả như thế nào không?
Chu Nguyên Quân lãnh đạm :
- Thế nào, cô nương hãy nói cho lão phu nghe.
- Trước nhất, chị em chúng ta sẽ bắt ả Chu Thiên Phụng áp giải về bản giáo, cho Cung chủ đưa ả vào “Luyện Hồn phòng” luyện bí pháp “Phản lào hoàn đồng”, sau đó chúng ta sẽ huyết tẩy Đế Vương thành, giết sạch tất cả, đến một con gà một con chó cũng không tha.

Lão nghe rõ rồi chứ?
Chu Nguyên Quân nổi giận :
- Cô nương đừng dọa dẫm lão phu vô ích. Lão phu đã nhất định rồi, nếu nhị vị cô nương động thủ lão phu sẽ tiếp nghênh không bao giờ lùi bước.
Hồng y nữ trợn mắt :
- Một lần nữa ta nói: Lão Thành chủ đã nhất định kháng cự lại mệnh lệnh của bản giáo phải không?
Chu Nguyên Quân gật đầu :
- Tất nhiên lão phu đã nói ra rồi không có cách nào thay đổi được, nếu nhị vị cô nương thấy cần ra tay lão phu sẽ sẵn sàng hầu tiếp.
Hồng y nữ giận dữ bật gọn một tiếng :
- Được!
Ả lả lướt quay lại chiếc kiệu hoa, nhìn về phía sau màn kiệu thét lanh lảnh :
- Ly Hồn khúc.
Lời Hồng y nữ vừa chấm dứt, tiếng nhạc lúc nãy cũng vừa trỗi lên âm thanh bổng trầm huyền hoặc như muốn đưa hồn người vào cõi hư vô, mê loạn...
Chu Nguyên Quân quát :
- Ái nữ và công tử hãy tháo lui về sau năm trượng, chuẩn bị vận chân khí bế tắc các huyệt đạo nhanh lên.
Không dám trái lời thân phụ, Chu Thiên Phụng nắm lấy bàn tay Hàn Tử Kỳ cùng tháo lui trở lại chỗ cũ.
Hàn Tử Kỳ không quan tâm để mặc cho Chu Thiên Phụng kéo lôi đi mà chẳng có lời nào.
Bấy giờ, Chu Nguyên Quân đã quay nhanh trở về trận, phất cánh tay áo hồng bào quát :
- Nổi trống lên!
Thùng... Thùng... Thùng... Thùng... Thùng...
Lập tức, từ khắp nơi trong ngoài Đế Vương thành hàng trăm chiếc đại thần âm nổi lên đinh tai điếc óc. Tiếng trống thúc quân ầm ầm như ngàn ngàn vó ngựa phi nhanh trên bãi sa trường...
Đồng thời, mười hai tên đại hán cùng tám mươi tên võ sĩ đồng thanh quát tháo, reo hò chấn động, như đang lâm trận cùng địch quân đang hồi quyết liệt.
Phần Chu Nguyên Quân tay cầm thanh đại long đao sáng ngời, đứng trấn chính giữa trận, mắt chớp tinh quang, gương mặt đằng đằng sát khí nhìn về phía chiếc kiệu hoa như dò xét tình hình của hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ.

Hàn Tử Kỳ hiểu ngay Chu Thiên Phụng sử dụng tiếng trống đại thần lôi âm và tiếng quát tháo reo hò của bọn thuộc hạ đối đầu cùng tiếng nhạc mê hoặc "Ly Hồn khúc" của Hồng y nữ và Thanh y nữ vừa phát động. Dù vậy chàng chưa thể nào dự đoán được tiếng trống thúc quân có thắng nổi tiếng nhạc ly hồn kia không. Chàng còn phải chờ xem kết quả.
Trải qua một thời thần vẫn chưa thấy bên nào thắng bên nào, tiếng nhạc mê hoặc càng dồn dập, tiếng trống thúc quân càng lúc càng gấp rút.
Hàn Tử Kỳ lo ngại cho Chu Nguyên Quân, nghiêng qua phía Chu Thiên Phụng hỏi bằng bí pháp "Truyền âm nhập mật" :
- Chu tiểu thư, trận trống thúc quân của Chu tiền bối rất là kỳ diệu, nhưng không hiểu có thể thắng nổi tiếng nhạc quỷ quái "Ly Hồn khúc" kia không? Tiểu thư nghe tiền bối nói thế nào?
Chu Thiên Phụng cũng sử dụng bí pháp đáp :
- Tiểu muội chưa được rõ điều này, gia gia cũng không nói. Muội chỉ biết gia gia luyện tập "trống thúc quân" cách nay mười ngày, chưa được tinh thục cho lắm.
Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp :
- Chu tiểu thư, lần trước bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đây, giữa Đế Vương thành và bọn chúng có đấu nhau trận nào chưa?
Giọng nói như ruồi muỗi của Chu Thiên Phụng khẽ thầm vào tai Hàn Tử Kỳ :
- Lần trước bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo đến đây chỉ trao lá tối hậu thư của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cho gia gia, đàm đạo giây phút rồi bỏ về, chưa có giao đấu một lần nào cả. Đây chính là lần đầu tiên. Hàn công tử hỏi chuyện này làm chi cho nhọc lòng lo nghĩ.
Ngập ngừng phút giây, Hàn Tử Kỳ khẽ giọng :
- Tại hạ vừa nghĩ ra một điều muốn nói với Chu tiểu thư nhưng chẳng hiểu tiểu thư có chịu nghe chăng?
- Điều gì Hàn công tử cứ nói ra!
- Chuyện chặt cụt cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười là do tại hạ gây ra, không dính dáng gì tới Đế Vương thành cả, tại hạ muốn ra mặt đấu với hai ả áo hồng và áo xanh kia hóa giải hận thù cho Chu tiền bối và Chu tiểu thư tránh khỏi tai họa về sau này, như vậy tại hạ mới an tâm không còn lo nghĩ nữa. Tiểu thư như thế nào?
Chu Thiên Phụng bác bỏ ngay :
- Hàn công tử đã sai rồi. Công tử đừng làm như thế chẳng có ích lợi gì đâu.
- Tại sao?

- Chuyện Hàn công tử chặt đứt cánh tay tên sứ giả Luân Hồi giáo nguyên nhân cũng vì tiểu muội mà ra. Hôm nọ tại dãy núi Tung sơn chỉ vì muốn cứu nguy muội, công tử mới ra tay, chứ đâu phải bọn chúng hận thù tìm công tử.
Ngưng lại nàng tiếp :
- Hàn công tử chưa rõ. Ngoài ra chuyện Luân Hồi giáo gây sự với gia gia đêm nay, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ còn có một mưu đồ khác.
- Mưu đồ gì thế Chu tiểu thư?
- Ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mượn cớ tên sứ giả số mười bị chặt cụt tay bắt buộc gia gia giao nộp Đế Vương thành để lập ra Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu để dễ dàng bành trướng thế lực trên chốn giang hồ, tiêu diệt các môn phái, chiếm lấy ngôi Bá chủ võ lâm. Muội nghe gia gia nói thế.
Hàn Tử Kỳ chợt tỉnh ngộ :
- Ồ ra là vậy, nên tại hạ càng phải quan tâm hơn. Tại hạ không thể đứng ngoài nhìn Đế Vương thành rơi vào tay ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Tại hạ sẽ gánh vác một phần nào gánh nặng cho Chu tiền bối trước khi rời khỏi nơi này.
- Hàn công tử, nếu tiểu muội khuyên...
Nhưng Chu Thiên Phụng đã ngưng đi vì vừa nghe tiếng nhạc phía sau chiếc kiệu hoa đổi giọng, âm thanh du dương huyền hoặc đã trở thành sấm sét, át hẳn tiếng trống thúc quân và tiếng quát tháo reo hò của bọn thuộc hạ Đế Vương thành. Âm thanh vừa nổi lên tất cả mọi người đều mắt hoa, tai điếc, máu huyết sôi trào, tay chân rã rời, bủn rủn, không có cách nào kiềm chế nổi.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 23
Tán Thần Khúc

Chu Nguyên Quân quát to :
- Tán Thần khúc, mau ngưng tiếng trống, tất cả ngồi xuống vận chân khí.
Tiếng trống thúc quân, tiếng quát tháo, reo hò liền im bặt. Mười hai tên đại hán, tám mươi tên võ sĩ, lẫn gia nhân đều ngồi xuống nhắm mắt vận chân khí chống lại âm thanh sấm sét Tán Thần khúc mỗi lúc

một gia tăng.
Chu Nguyên Quân quay sang Chu Thiên Phụng và Hàn Tử Kỳ quát tiếp :
- Phụng nhi! Hàn công tử vận công mau.
Chu Thiên Phụng nhìn Hàn Tử Kỳ gấp lên :
- Hàn công tử mau ngồi xuống vận công.
Hàn Tử Kỳ đứng yên tại chỗ, thản nhiên :
- Chu tiểu thư hãy ngồi xuống vận công trước, tại hạ chờ xem hai ả Hồng y nữ và Thanh y nữ còn giở thêm thủ đoạn gì nữa rồi sẽ vận công sau.
Chu Thiên Phụng vốn đang bị âm thanh sấm sét của Tán Thần khúc khiến mắt nàng hoa lên, tay chân bủn rủn, nên không còn duy trì nổi nữa, ngồi ngay xuống đất, nhắm mắt vận khí chân ngươn điều hòa lại các huyệt đạo xáo trộn.
Bấy giờ trên đấu trường chỉ có hai người hãy còn đứng vững là Chu Nguyên Quân và Hàn Tử Kỳ.
Nhờ nội lực đã đạt tới thượng thừa, Chu Nguyên Quân chưa hề hấn gì, vẫn trụ hình như cột đồng, tay cầm thanh đại đao, cặp mắt sáng ngời hướng về phía Hồng y nữ, Thanh y nữ và sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Lão nhân lo ngại thừa lúc bọn người Đế Vương thành nhắm mắt vận công, bọn Luân Hồi giáo sẽ bất thần phóng tới cùng lượt tấn công sẽ không có cách nào trở tay cho kịp.
Thỉnh thoảng Chu Nguyên Quân đảo mắt nhìn sang Hàn Tử Kỳ, trông thấy chàng hãy còn đứng vững, lão nhân khẽ gật đầu, tỏ ý thán phục nội lực thâm hậu của chàng và dũng khí hơn người.
Bỗng từ phía bên kia chiếc kiệu hoa giọng lanh lảnh của Hồng y nữ nổi lên :
- Lão Chu Nguyên Quân hãy nghe đây: Chỉ trong vòng một thời thần nữa tất cả các ngươi thảy đều bị Tán Thần khúc tàn phế võ công, hoặc chết liền tại chỗ không có một ai tránh khỏi, khôn ngoan hãy mau mau giao nộp ả Chu Thiên Phụng và Đế Vương thành cho chị em chúng ta. Ta vì chút đức hiếu sinh sẽ tha tội chết cho các ngươi một phen, bằng ngu xuẩn chống lại mệnh lệnh của Cung chủ, các ngươi sẽ nhận lấy một thứ hình phạt vô cùng thảm khốc. Lão đã nghe ta nói rõ rồi chứ?
Chu Nguyên Quân không đáp, vẫn bất động, tay cầm thanh đại long đao, mắt nhìn Hồng y nữ và Thanh y nữ. Lão nhân cũng đang ngấm ngầm vận công chống trả ma cầm không thể phân tâm được. Nếu lão mở miệng lập tức âm thanh Tán Thần khúc đột nhập vào khẩu

huyệt, nội lực tan rã, ngã ra bất tỉnh tức khắc.
Chu Nguyên Quân hiểu rõ Hồng y nữ đang dùng quỷ kế kết thúc trận đấu nhanh chóng nên không đáp ứng, thân hình vẫn như pho tượng, tay nắm chặt thanh đại long đao, mắt nhìn tới phía trước, ánh mắt không hề lay động Hàn Tử Kỳ cũng đứng trơ trơ, ngầm vận chân khí đánh bại âm thanh sấm sét ra ngoài cửu khiếu, cặp mắt chăm chăm nhìn Hồng y nữ dò xét hành động của ả.
Bấy giờ, Hàn Tử Kỳ mới nhận kỹ trong tay Hồng y nữ và Thanh y nữ không cầm đàn, kẻ sử dụng Tán Thần khúc đang ngồi phía sau chiếc kiệu hoa. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo lăm lăm ngọn giới đao trong tay như đang chờ lệnh thu dọn chiến trường, hình như từ nãy bọn chúng không hề bị ảnh hưởng gì bởi âm thanh sấm sét.
Trải qua nửa thời thần, đột nhiên âm thanh sấm sét cao vút tận tầng mây, xé nát cả bầu không gian, đã tới hồi quyết liệt, khiến cho mọi người không còn sức chịu đựng nổi nữa...
Huỵch... Huỵch... Huỵch...
Tám mươi tên đại hán thân hình lắc lư không ngừng, cũng sắp ngã lăn ra.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi đưa mắt nhìn qua Chu Nguyên Quân, trông thấy vạt áo hồng bào của lão nhân bay phần phật, thần sắc trầm trọng khác thường, thanh đại long đao cầm trong tay hơi lay động, chứng tỏ lão nhân đã vận dụng toàn bộ chân khí đánh trả lại ma âm Tán Thần khúc, sắp đến hồi kiệt quệ.
Ngó lại Chu Thiên Phụng, mặt hoa đã đổi thành màu tái ngắt, tóc tai dã dượi, hơi thở hổn hển, thân hình lảo đảo, xem qua không còn chịu đựng được bao lâu nữa.
Quả nhiên Đế Vương thành sắp bại vong như lời Hồng y nữ vừa hăm dọa.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Tán Thần khúc quả nhiên vô cùng lợi hại, bọn người Chu Nguyên Quân sắp bị bọn Luân Hồi giáo bắt tới nơi, ta không chịu ra tay còn đợi chờ gì nữa.
Tâm niệm dứt, thân hình Hàn Tử Kỳ trụ vững như trái núi, hai mắt sáng ngời chiếu thẳng về phía bọn Hồng y nữ, cất lên một loạt tiếng hú dài.
Tiếng hú vừa phát đi, cuồng phong liền ào ào nổi dậy, rừng cây chuyện động, đá chạy, cát bay, trăng mờ, sao lặng, hàng trăm chiếc ma đăng xanh rờn quay tròn như chiếc vụ, cơ hồ muốn tắt phụt đi.
Chiếc kiệu hoa lắc động không ngừng, bốn bức màn bị hất lên cao.
Âm thanh tiếng hú của Hàn Tử Kỳ cuốn lấy âm thanh sấm sét tốc

thẳng lên không trung, rồi cũng quần quật xâu xé lẫn nhau trên đó.
Hồng y nữ kinh hãi thét :
- Diệu Xướng thần âm! Ngươi là ai?
Đúng như lời Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ đang sử dụng chiêu "Diệu Xướng thần âm" vừa luyện được trong tòa bí thất Tử Vong động. Đây là lần đầu tiên chàng xuất chiêu này sau khi thành tựu.
Hàn Tử Kỳ chưa hiểu chiêu "Diệu Xướng thần âm" có thắng nổi chiêu "Tán Thần khúc" của đối phương hay không, nhưng đang lúc bọn người Chu Nguyên Quân nguy khốn, chàng phải động thủ và xem kết quả của môn võ công này.
Khoảng nữa giờ sau đó, bỗng nghe có tiếng "hự" từ phía sau chiếc kiệu hoa, liền đó âm thanh sấm sét im bặt.
Hàn Tử Kỳ thầm mừng :
- Ta đã thắng rồi.
Chàng thu hồi tiếng hú, buông hơi thở phào nhẹ nhõm, lấy chiếc khăn lau sạch mồ hôi nhỏ giọt trên vầng tráng.
Vừa rồi Hàn Tử Kỳ đã phải sử dụng tám thành nội lực cho chiêu "Diệu Xướng thần âm" tốn hao rất nhiều chân khí, nhưng trong lòng vô cùng hoan hỉ vì đã đánh bại đối phương.
Quả nhiên, võ công của tôn sư Địa Tiên tôn giả danh bất hư truyền.
Im bặt, không nghe bọn Hồng y nữ động tịnh chi nữa. Hình như bọn họ đang lo chăm sóc cho kẻ sử dụng Tán Thần khúc.
Chu Nguyên Quân hạ thanh đại long đao xuống hướng sang Hàn Tử Kỳ, cảm kích :
- Lão phu xin đa tạ Hàn công tử đã ra....
(thiếu trang 24- 25)
...chẳng lẽ Tôn giả hãy còn sốgn trên cõi đời, thu nhận Hàn công tử làm đệ tử đời thứ nhất.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Ta có nên nói sự thật chuyện trong Tử Vong động cho Chu tiền bối biết hay không? Tôn sư đã giữ bí mật Tử Vong động từ hàng trăm năm nay, trừ ta ra tôn sư không muốn bất cứ ai biết được tung tích của mình cả, lại nữa, câu chuyện tòa bí thất quá thần bí khó tin, nói ra cũng vô ích. Ta hãy tìm lời khéo léo là hơn.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, Chu Thiên Phụng đã đứng dậy chạy tới nắm tay Chu Nguyên Quân rối rít :
- Gia gia có sao không? Hai ả kia sử dụng lối ma công thật đáng khiếp, suýt nữa con đã ngất đi rồi.
Chu Nguyên Quân lắc đầu :
- Gia gia không sao cả. Nhưng nếu không có Hàn công tử sử dụng

chiêu “Diệu Xướng thần âm” chắc chắn giờ này ta và ái nữ đã bị bọn chúng bắt cả rồi.
Chu Thiên Phụng nhìn Hàn Tử Kỳ :
- Có phải lúc nãy Hàn công tử sử dụng thần công bằng tiếng hú đó không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Không sai. Chính tại hạ đã cất lên tiếng hú đó mới đánh tan nổi Tán Thần khúc của hai ả ma đầu kia.
Chu Thiên Phụng tấm tắc :
- Lối thần công của Hàn công tử thật là kỳ diệu. Còn hai ả nữ ma đầu kia bỏ chạy rồi sao?
Hàn Tử Kỳ trỏ tay sang chiếc kiệu hoa :
- Hai ả còn đứng chỗ chiếc kiệu hoa kia. Hai ả không bỏ chạy đâu. Có lẽ hai ả sẽ tới đây vấn tội tại hạ...
Đúng như lời dự đoán của Hàn Tử Kỳ, Hồng y nữ và Thanh y nữ song song bước tới gần ba người, dừng lại.
Hai ả thiếu nữ nhìn Hàn Tử Kỳ chằm chập. Hàn Tử Kỳ nhìn trả lại đợi chờ.
Phút giây, Hồng y nữ cất tiếng lanh lảnh :
- Ngươi là Hàn Tử Kỳ?
Hàn Tử Kỳ dõng dạc :
- Không sai. Chính tại hạ là Hàn Tử Kỳ đây.
Hồng y nữ hậm hực :
- Ngươi vừa cất tiếng hú phá hỏng chiêu “Tán Thần khúc” của ta phải không?
Hàn Tử Kỳ bình thản :
- Đúng vậy. Chính tại hạ cất lên tiếng hú đó chứ chẳng còn ai nữa cả.
- Ngươi là gì của Địa Tiên tôn giả?
- Điều này xin miễn thứ, cô nương cũng không cần phải biết chuyện đó làm chi.
Hồng y nữ hừ nhạt :
- Lúc trước ngươi chặt đứt cánh tay của Đệ thập sứ giả bản giáo phải không?
Hàn Tử Kỳ khẳng khái :
- Đúng, không sai. Chính tại hạ đã chặt đứt cánh tay tên sứ giả vô dụng đó.
Hồng y nữ quắc mắt :
- Ngươi có biết tội của ngươi Cung chủ ta sẽ hình phạt ngươi cách nào không?

Hàn Tử Kỳ cười hóm hỉnh :
- Cách nào cô nương hãy nói ra xem có thú vị hay không Hồng y nữ nghiến răng :
- Bản giáo sẽ dùng cực hình, rút gân ngươi, lột da ngươi, móc mắt ngươi, rồi tùng xẻo ngươi ra thành ngàn mảnh thịt cho tới chết. Ngươi đã hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ thản nhiên :
- Ta sẵn sàng nhận lấy trách nhiệm chặt cụt cánh tay tên sứ giả bại hoại, nhưng với hai điều kiện.
Hồng y nữ chớp mắt :
- Hai điều kiện gì?
- Một là Giáo chủ Luân Hồi giáo phải hủy bỏ lệnh bắt Chu tiểu thư mà hai nàng đang thi hành.
- Còn điều kiện thứ hai?
- Hai là hủy bỏ luôn lệnh chiếm đoạt Đế Vương thành làm Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu.
Hồng y nữ hừ nhạt :
- Ngươi là gì của lão Chu Nguyên Quân?
- Chẳng là gì cả. Tại hạ đến đây với tư cách là một người khách đối với Chu tiền bối đấy thôi.
- Thế ư! Thế tại sao ngươi lại đứng ra gánh vác chuyện của lão Chu Nguyên Quân để đắc tội với bản giáo?
- Cô nương chưa hiểu ư? Chính tại hạ đã gây thương tổn cho tên sứ giả ngu ngốc kia, tại hạ hoàn toàn nhận lãnh trách nhiệm hận thù được chứ.
Hồng y nữ nổi giận :
- Hừ! Ngươi đã muốn thế ta đâu có tiếc gì không cho ngươi toại nguyện. Rồi ngươi sẽ được nếm mùi vị đau khổ của cực hình bản giáo xem ngươi còn tự đắc nữa hay không?
Hàn Tử Kỳ khỉnh giọng :
- Tại hạ đang chờ nếm qua mùi vị đó xem có thú vị hay không. Còn hai điều kiện kia cô nương định lẽ nào?
Hồng y nữ nghĩ thầm :
- Gã họ Hàn này võ công trác tuyệt, phá nổi thần công “Tán Thần khúc” của ta, nếu hiện giờ ta động thủ, chưa chắc đã thắng nổi gã, lại còn làm mất thanh danh của bản giáo, chi bằng ta tạm thời gác qua chuyện đêm nay, sau này sẽ tìm cách đối phó.
Nghĩ vậy, Hồng y nữ hòa hoãn :
- Chị em chúng ta chỉ là những kẻ hành sự, không thể tự mình quyết đoán được, chúng ta tạm thời đình chỉ chuyện lão Chu Nguyên Quân

và ả Chu Thiên Phụng, trở về bản giáo sau đó sẽ có quyết định số phận của hai cha con lão sau.
Hồng y nữ nhìn thẳng vào gương mặt ngọc Hàn Tử Kỳ :
- Còn ngươi...
Hàn Tử Kỳ nhìn lại :
- Còn tại hạ thế nào?
- Ngươi hãy đi theo chị em chúng ta về bản giáo gặp Cung chủ sẽ xử lý về cái tội ngươi đã chặt cánh tay Đệ thập sứ giả.
Hàn Tử Kỳ hừ lạnh :
- Bình sinh tại hạ thong dong, tự toại, không có một ai câu thúc được cả. Ta muốn đến cứ đến, muốn đi cứ đi, bao giờ có hứng thú ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo.
Hồng y nữ trừng to đôi mắt :
- Hàn Tử Kỳ! Ngươi quả là một gã thiếu niên cuồng ngạo, ngu ngốc, không biết trời cao đất dày là chi cả. Ngươi nên nhớ hiện nay thế lực Luân Hồi giáo bao trùm khắp cả hai vùng Trung thổ, uy vũ vượt chín tầng trời, nhân tài đông như mây hội, bất cứ kẻ nào cả gan chống lại đều phải chết một cách vô cùng thảm khốc, niệm một chút tình riêng ta khuyên ngươi hãy sớm thức ngộ, đi theo chị em ta trở về bản cung, chúng ta sẽ lựa lời khéo léo thỉnh cầu Cung chủ khoan thứ cho ngươi.
Hàn Tử Kỳ cười lớn :
- Cô nương dọa dẫm tại hạ ư? Cô nương đã lầm to rồi đấy...
Chàng ưỡn ngực dõng dạc :
- Ta, Hàn Tử Kỳ, đầu đội trời, chân đạp đất, nào có biết sợ một ai. Luân Hồi giáo là cái quái gì chứ. Chính ta từ lâu đã có ý định một ngày nào đó sẽ tới Triệt Hổ sơn phá tan cái động hồ ly của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ xem các ngươi còn chỗ nào luyện hồn người nữa hay không?
Ngưng lại, chàng nhìn thẳng vào mặt Hồng y nữ :
- Nhị vị cô nương hãy trở về báo hung tin với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rằng :
Từ nay đến tết Trung thu, bất cứ lúc nào, ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo làm sạch cỏ từ chồn tới cáo không chừa một con nào sống sót, nhị vị cô nương đã nghe rõ rồi chứ?
Hồng y nữ lẫn Thanh y nữ biến sắc, giận đến run người, nhưng không dám phát động thế công, bởi hai nàng hiểu võ công của Hàn Tử Kỳ cao thâm vô lượng, hiện nay cho dù hai nàng và sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo có hợp công chưa chắc thắng nổi chàng, nên đành nuốt giận làm thinh, trừng trừng bốn mắt nhìn chàng.

Lát sau Hồng y nữ nghiến răng :
- Hàn Tử Kỳ, chuyện đêm nay hãy tạm gác, có ngày chị em chúng ta sẽ gặp lại ngươi.
Dứt câu, Hồng y nữ và Thanh y nữ quay nhanh về chiếc kiệu hoa, vén màn leo lên.
Tức thì bốn tên võ sĩ lực lưỡng khiêng chiếc kiệu hoa chạy như bay theo con sơn đạo thẳng ra ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo chạy theo hộ tống.
Quần ma cầm những chiếc ma đăng lục tục ở phía sau, nháy mắt đã biến dạng...
Chờ cho bọn người Luân Hồi giáo đi xa rồi, Chu Nguyên Quân quay sang Hàn Tử Kỳ bằng một giọng cảm kích :
- Hàn công tử cố dùng những lời nặng nề mạt sát sỉ nhục ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ với dụng tâm khiến cho bọn Luân Hồi giáo oán thù công tử, quên đi chuyện Đế Vương thành, cử chỉ anh hùng mã thượng đó làm cho lão phu vô cùng cảm phục, nhưng cũng cảm thấy bất nhẫn trong lòng không ít.
Hàn Tử Kỳ khiêm tốn :
- Chu tiền bối quả thật cao minh, thực lòng tại hạ có ý định đó, nhưng tiền bối chớ nên quan tâm. Tại hạ như một cánh chim trời bạt gió sớm Bắc chiều Nam, cho dù ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ có thù hận đến đâu muốn tìm tại hạ đâu phải là một chuyện dễ dàng và tại hạ có đủ phương cách đối phó với bọn Luân Hồi giáo. Còn Đế Vương thành của tiền bối đứng sừng sửng ra kia, bọn chúng muốn tới lúc nào mà chẳng được. Vừa rồi tại hạ dùng một chút xảo thuật đánh lừa bọn chúng, chỉ sợ sau khi tại hạ đi rồi, bọn chúng sẽ trở lại đây gây sự với tiền bối và Chu tiểu thư thì khó mà kham nổi. Tại hạ suy nghĩ đã cạn nên mới có hành động như vừa qua.
Chu Nguyên Quân cảm thán :
- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên thông minh tuyệt chúng, trí tuệ siêu phàm, hùng khí cao ngất tận tầng mây, đúng là một đóa kỳ hoa chốn võ lâm ngàn năm chỉ xuất hiện có một lần, lão phu tiếc vì không được cái vinh hạnh là nhạc gia công tử, để cùng sớm hôm chung rượu, chén trà, bàn chuyện võ lâm thiên hạ, cùng nhau tìm phương cách hữu hiệu đối phó với bọn Luân Hồi giáo và bọn Hắc đạo hiện đang làm mưa làm gió, tác phúc tác oai trên chốn giang hồ, hầu vãn hồi hàng ngũ Bạch đạo trong thời kỳ suy sụp có nguy cơ đến bại vong. Âu cũng là số mạng.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm xúc, sau khi nghe Châu Nguyên Quân nói lên những lời tự thán. Chàng liếc mắt nhìn Chu Thiên

Phụng, mặt hoa hiện lên nét âu sầu rõ rệt, chàng cảm thấy bâng khuâng không ít. Nhưng duyên kiếp đã an bài, chàng không thể nào bội ước với Ngân Hà công chúa để yêu thương nàng được, bất giác chàng buông tiếng thở dài.
Sực nhớ lại Chu Nguyên Quân, Hàn Tử Kỳ vội chắp tay trước ngực từ tốn :
- Chu tiền bối đã dạy quá lời rồi. Sự thực tại hạ cũng chỉ là một ngôi sao bé nhỏ trên bầu trời võ lâm bao la vô tận, may mắn có được một ít võ công thô thiển, trí óc hạn hẹp dấn thân ra chốn giang hồ, theo dấu vết các bậc tiền nhân đã khuất, vô tình tới đây gặp cao nhân đãi ngộ, yêu vì, quả thật là vạn ha.nh. Nhưng hiện nay tại hạ hãy còn nhiều sứ mạng chưa thành, tương lai định mệnh rồi chưa biết sẽ ra sao, nên cam đành nuốt trôi hy vọng vào tận đáy lòng. Xin tiền bối hiểu cho nỗi khổ tâm của tại hạ.
Đến đây, chợt ba người cùng im lặng, mỗi người đeo đuổi một niềm riêng. Chỉ thấy đôi mắt Chu Thiên Phụng long lanh ngấn lệ. Nàng thất vọng hoàn toàn.
Lúc bấy giờ mười hai tên đại hán và tám mươi tên thuộc hạ đế vương cũng vừa trở lại ngơ ngác đứng nhìn qua phía Hàn Tử Kỳ, Chu Nguyên Quân và Chu Thiên Phụng. Bọn họ chưa hiểu ra làm sao cả.
Một cơn gió lạnh ào qua, Hàn Tử Kỳ giật mình nhìn lên vầng trăng đã xế đoài tây.
Không còn có thể duy trì thêm thời gian nữa. Chàng chắp tay, nói mau :
- Chu tiền bối, hiện nay tại hạ còn có chuyện khẩn cấp cần phải đi ngay, hẹn tiền bối và Chu tiểu thư sẽ có ngày tao ngộ.
Chu Nguyên Quân giật mình nhìn Hàn Tử Kỳ :
- Hàn công tử hạ cố tới đây, lão phu chưa kịp cùng công tử uống một chung rượu tẩy trần, lẽ nào công tử lại vội vã ra đi. Lão phu thỉnh mời công tử vào trong Đế vương cung cho lão phu được cạn lời tâm huyết.
Hàn Tử Kỳ từ tạ :
- Thực lòng tại hạ cũng muốn lưu lại đây ít hôm để thỉnh giáo có nhiều điều tại hạ chưa được hiểu, nhưng chuyện trước mắt của tại hạ vô cùng cấp bách, không thể diên trì thêm một phút giây nào được nữa, xin Chu tiền bối hãy tha thứ cho cái tội bất kính của tại hạ, sau này có dịp tại hạ sẽ trở lại bái tạ.
Chu Nguyên Quân buông hơi thở dài :
- Hàn công tử đã quyết, lão phu đâu dám cản ngăn, lão phu chỉ hy

vọng cùng công tử có ngày tái ngộ Day sang Chu Thiên Phụng, Chu Nguyên Quân bảo :
- Phụng nhi, con hãy tiễn chân Hàn công tử ra tận ngoài quan lộ, chớ có thất lễ.
Hàn Tử Kỳ vội nói :
- Tại hạ xin bái biệt Chu tiền bối, chắc chắn sẽ có ngày gần đây tại hạ trở lại bái cung.
Chu Nguyên Quân buồn bã :
- Hàn công tử thượng lộ bình an. Lão phu xin cáo lỗi không thể nào tiễn đưa được, nếu Phụng nhi có điều gì sơ suất, công tử hãy thứ cho.
Hàn Tử Kỳ trấn an :
- Chu tiền bối hãy an tâm, Chu tiểu thư là một vị tiểu thư cao sang quyền quí, phẩm cách hơn người, chắc hẳn không có điều gì sơ suất, và tại hạ cũng không lưu tâm tới những tiểu tiết, thường tình.
Dứt câu, Hàn Tử Kỳ vái dài một cái theo lễ nghi tôn kính đối với một bậc cao nhân, rồi cùng sánh vai với Chu Thiên Phụng song song tiến ra con sơn đạo.
Nhìn theo đôi nam nữ đã khuất, bất giác Chu Nguyên Quân buông lời cảm thán :
- Hàn Tử Kỳ! Quả là một trang mỹ nam nhân tuyệt thế, cốt cách tuyệt vời, ta hận vì không có một hài tử như gã để nối chí của ta sau này.
Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng lẳng lặng đi bên nhau không ai nói lên một lời nào cả.
Đi được một khoảng khá xa, Hàn Tử Kỳ đánh tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch :
- Chu tiểu thư! Thịnh tình của tiểu thư đối với tại hạ nguyện ghi khắc vào tâm trọn đời không quên được, nhưng thực lòng hiện nay tại hạ có điều uẩn khúc không nói được thành lời, xin tiểu thư hiểu cho tấm lòng của tại hạ.
Chu Thiên Phụng cất giọng buồn rầu :
- Tiểu muộn nghĩ phận mình tấm thân bèo bọt không đáng để Hàn công tử lưu tâm, dù vậy muội sẽ ghi giữ mãi tình niệm này từ đây cho đến trọn kiếp, muội chỉ ước mong có ngày công tử sáu tháng năm mòn mỏi đợi chờ, được như vậy muội cũng mãn nguyện rồi.
Mấy lời tâm huyết với giọng nói buồn buồn của Chu Thiên Phụng khiến cho Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi.
Chàng cảm kích :
- Những lời vàng ngọc của Chu tiểu thư, tại hạ xin ghi mãi trong lòng. Thực lòng không phải tại hạ không lưu tâm đến một điểm phúc hiếm

có trong đời,có điều cảnh ngộ đã bắt buộc tại hạ không thể thực hiện những gì mình mong đợi, xin Chu tiểu thư hiểu thấu cho lòng thành thực của tại hạ, bằng không trọn đời tại hạ mãi mãi cắn rứt lương tâm.
Chu Thiên Phụng thở nhẹ :
- Tiểu muội không dám bất kính với Hàn công tử. Công tử đi rồi, đêm đêm muội nguyện cầu cho công tử bình an và nhớ đến ở nơi đây có người con gái đợi chờ.
Lại bế tắc. Hai người chợt im đi.
Vầng trăng xế hẳn rọi qua ghềnh đá ánh sáng mập mờ. Gió vụt từng cơn tạt vào vách núi như âm thanh của hồn ma bóng quế khiến cho Hàn Tử Kỳ bắt phải rùng mình ghê sợ cho tương lai chẳng biết rồi sẽ thế nào.
Chợt nghĩ ra một điều, Hàn Tử Kỳ lên tiếng :
- Chu tiểu thư! Tại hạ vừa nghĩ ra một điều không biết có nên chăng?
Chu Thiên Phụng day qua :
Điều gì xin Hàn công tử nói cho tiểu muội được rõ.
Hàn Tử Kỳ hắng giọng :
- Tại hạ vốn là một đứa bé lạc loài từ thuở nhỏ, không thân bằng, quyến thuộc, song thân biệt tích từ lâu chẳng rõ chết sống lẽ nào, tại hạ ra chốn giang hồ với một tấm thân cô độc. Mấy tháng trước đây tại hạ có kết nghĩa muội huynh cùng một cô gái, nhưng nay đã xa vời, nỗi cô đơn ray rứt trong lòng tại hạ không lúc nào yên, giờ tại hạ muốn có một cô em gái khác, để an ủi cho nhau trong lúc vui buồn. Trước kia, gặp Chu tiểu thư lúc còn là Xú Diện Nữ, tại hạ đã có ý định kết làm tình nghĩa muội huynh, nhưng chưa thốt được thì đã vội chia tay, bây giờ may mắn gặp lại tiểu thư, tại hạ xin nhắc lại lời cầu thân đó, chúng ta hãy đổi tình yêu thành tình nghĩa muội huynh, kể từ đây bất khả phân ly, tại hạ cũng có cớ can thiệp vào chuyện Đế Vương thành đối với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ một cách chánh đáng, chẳng hiểu tiểu thư có khứng chịu hay chăng?
Gương mặt hoa đang buồn bã, âu sầu của Chu Thiên Phụng liền tươi hẳn. Nàng vui mừng :
- Hàn công tử đã có lòng đoái hoài đến tiểu muội, lẽ nào tiểu muội lại dám chối từ mà chẳng nghe theo, nhưng ở đây rừng buôi quạnh hiu không nhang không khói, lấy gì cho chúng ta bái lễ trong buổi kết tình huynh muội này.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Nàng đã bằng lòng, ta đã tháo gỡ được tình trạng bế tắc, từ nay ta có thể tới lui chống lại bọn Luân Hồi giáo cứu nguy cho Chu tiền bối

và nàng không còn điều gì trở ngại nữa.
Hàn Tử Kỳ liền thay đổi cách xưng hô :
- Chu muội đừng lo âu, ngu huynh đã nghĩ ra một cách bái lễ kết tình huynh muội rồi.
Chu Thiên Phụng cũng thay đổi :
- Hàn ca ca nghĩ cách nào?
Trỏ tay sang vầng trăng, trỏ xuống đất, rồi hai bên vách núi, Hàn Tử Kỳ đáp :
- Chu muội! Kia là trăng, dưới này là đất, hai bên vách đá sẽ chứng minh cho chúng ta kết tình nghĩa huynh muội trong đêm nay.
Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng bước tới một khoảng đất trống, cùng bái lễ tạ ơn trời đất, tạ ơn trăng sao, quỷ thần, thề nguyện kết làm tình nghĩa huynh muội sinh tử chi giao.
Lễ xong, Hàn Tử Kỳ và Chu Thiên Phụng dắt tay nhau tiến ra ngoài dãy núi Ngưu Đầu sơn dừng lại bên đường.
Nhìn Chu Thiên Phụng qua ánh trăng nhàn nhạt, Hàn Tử Kỳ cất giọng bâng khuâng :
- Chu muội, giờ ngu huynh phải đi rồi, muội trở về trình bẩm lại với Chu tiền bối cho người được vui lòng. Muội ở lại Đế vương cung cần phải hết sức đề phòng, có lẽ bọn Luân Hồi giáo còn đánh phá thêm một lần nữa chứ chẳng không, lần này bọn chúng sẽ kéo tới đây một số cao thủ đông đảo. Đế Vương thành có thể khó đương cự nổi, huynh vô cùng lo ngại, tốt nhất muội hãy cố thuyết phục tiền bối tạm thời đóng cửa Đế vương cung, tìm một chỗ an toàn, hoặc một nơi thị trấn nào đó, hoặc tận chốn thâm sơn cùng cốc không có bóng người lui tới, ẩn náu trong một thời gian, chờ huynh lo tròn sứ mạng sẽ trở về bái kiến tiền bối và gặp lại muội. Mọi việc muội hãy lo thu xếp ngay từ bây giờ, không nên chậm trễ, bằng không tai họa khó thể đo lường...
Ánh mắt Chu Thiên Phụng long lanh ngấn lệ, bằng một giọng buồn buồn :
- Tiểu muội sẽ nghe theo những lời Hàn ca ca chỉ dạy, muội sẽ cố hết sức thuyết phục gia gia làm theo ý ca ca đã dặn, có lẽ gia gia sẽ nghe theo lời muội.
Nàng hỏi :
- Còn Hàn ca ca, có thể ca ca định được ngày trở lại Đế vương cung gặp gia gia và tiểu muội không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Hiện nay, ngu huynh mang rất nhiều sứ mạng trên vai, chuyện rủi may có ai đo lường trước được, hơn nữa, xứ mạng của huynh vô

cùng khó khăn, nguy hiểm, giang hồ toàn là gian ác, cạm bẫy, huynh không thể đoán được ngày trở về đây. Dù vậy, từ nay đến đó, nếu có dịp đi ngang qua dãy núi Ngưu Đầu sơn, huynh sẽ ghé thăm Chu tiền bối và Chu muội xem tình hình thế nào. Nếu Đế Vương thành đã đóng cửa, huynh sẽ đi tìm muội và tiền bối vấn an.
Chàng nhìn nàng :
- Một lần nữa huynh nhắc Chu muội hãy ghi nhớ những lời huynh đã dặn dò, huynh lên đường mới được an lòng.
Chu Thiên Phụng bùi ngùi :
- Hàn ca ca hãy an tâm, muội nhớ rất rõ những lời ca ca đã dạy bảo, muội sẽ hết sức chu toàn. Còn ca ca hãy nên bảo trọng lấy thân, bọn Luân Hồi giáo đã oán thù ca ca tận xương tủy, thế nào rồi bọn chúng cũng đi tìm ca ca để ám hại, ca ca chớ nên khinh suất sẽ có điều hối tiếc ở sau này, ở tại Đế vương cung hay ở nơi nào khác, muội sẽ luôn luôn tìm nghe tin tức của ca ca không một phút giây nào xao lãng.
Hàn Tử Kỳ xúc động :
- Ngu huynh xin ghi khắc vào tâm tình nghĩa sâu xa của Chu muội đối với huynh, huynh sẽ tận tâm tận lực lo sao chóng thành sứ mạng càng sớm càng hay để trở về đây bái kiến Chu tiền bối và viếng thăm muội.
Chàng nhìn nàng :
- Chu muội, tạm biệt!
Chu Thiên Phụng nghẹn ngào :
- Hàn ca ca, tạm biệt!
Hàn Tử Kỳ lui lại mấy bước ngập ngừng không nỡ chia tay trước phút giây ly biệt.
Chu Thiên Phụng rơi lệ :
- Hàn ca ca. Hãy bảo trọng. Hãy nhớ lấy lời.
Đến đây, hai dòng lệ từ hai khóe mắt của Chu Thiên Phụng lại trào ra như suối.
Trông thấy Chu Thiên Phụng quá bi thương, Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi, lui lại ba bước :
- Chu muội, huynh đi đây.
Không đợi cho Chu Thiên Phụng đáp lời vì sợ vấn vương mãi khó lòng cất bước ra đi, Hàn Tử Kỳ quay mình phóng đi như làn khói tỏa về phía thị trấn Hàn Châu, bỏ lại phía sau tiếng nức nở, sụt sùi của Chu Thiên Phụng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 24
Ả Đàn Bà Bí Mật

Cột thớt hùng mã sắc lông màu huyết dụ, trên lưng chở một gã thiếu niên vận lam y, lưng đeo trường kiếm từ khúc quanh quan lộ phi tới như bay.
Nháy mắt người ngựa đã tới gần, trông qua người kỵ mã chẳng ai khác hơn là Hàn Tử Kỳ, con ngựa kia chính là loại Xích Long Câu, ngày đêm chạy ngàn dặm.
Đến con đường độc đạo dẫn hút vào cánh rừng tùng bách xanh um. Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa vào rồi tiếp tục phi nhanh như gió cuốn, bỏ lại phía sau lưng từng đám bụi cát tung bay mù mịt.
Chẳng mấy chốc, Hàn Tử Kỳ dừng con Xích Long Câu trước một tòa sơn trang đã đổ nát từ lâu, cây cỏ, dây leo phủ ngập lên những đống gạch, ngói vụn nát, quạnh quẽ, tiêu điều, bất cứ ai trông qua đều phải bồi hồi cảm xúc trước cảnh hoang phế, tang thương.
Thấm thoát đã ba năm, Hàn Tử Kỳ mới trở về thăm quê xưa, cảnh cũ. Chỉ ba năm, Hàn sơn trang vốn đã điêu tàn, giờ đây càng thêm thê lương ảm đạm.
Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, chầm chậm bước vào trong, đến đống gạch ngói đổ nát dừng lại đưa mắt nhìn quanh một lượt :
- Bất giác chàng để rơi hai giọt nước mắt khẽ thầm :
- Mẹ ơi! Con đã trở về đây, còn mẹ hiện ở nơi nào?
Đó đây không một bóng người, không một tiếng động ngoại trừ tiếng gió từng cơn khua động lá cành trong cánh rừng phía sau Hàn sơn trang.
Hàn Tử Kỳ đưa tay lau nước mắt, đếm từng bước chân vào trong không ngớt thở than.
Hàn Tử Kỳ nhớ đến năm xưa thuở còn thơ ấu, mẹ chàng Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi nuôi dưỡng chàng tới lúc lớn khôn, biết bao nhiêu kỷ niệm. Cảnh cũ còn đây, mẹ ở nơi nào?
Hàn Tử Kỳ lại rơi nước mắt, nỗi thương tâm đang dâng lên cùng cực trong lòng.
Chiều xuống rất mau, chỉ còn vài giọt nắng sót đọng trên tàn cây cổ thụ xa xa. Một con chim lạc đàn cất tiếng kêu chiêm chíp, lao thẳng về phương trời nào, càng tăng thêm vẻ đìu hiu, cô tịch.
Bỗng nghe có tiếng chân đạp trên lớp lá khô, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại, đưa mắt nhìn.

Một lão đạo nhân vận áo cà sa màu xám tro đứng cách chàng khoảng hai trượng từ bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết. Thân pháp của lão đạo nhân quả nhiên quỷ thần vô lượng.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi toan phát tác, nhưng chợt nhận ra mặt lão đạo nhân, chàng kêu thầm :
- Ồ Đảo Điên hòa thượng!
Hàn Tử Kỳ chấn chỉnh lại tinh thần, bước tới trước mặt Đảo Điên hòa thượng, chắp tay trước ngực, cung kính :
- Đại sư Phật giá đến đây, tại hạ không hay để tiếp nghênh, cam tội bất kính, xin đại sư thứ cho.
Đảo Điên hòa thượng cười hềnh hệch :
- Tiểu tử chớ có đa lễ, bần tăng vào đây vô tình gặp lại ngươi thật là may mắn, bằng không hỏng cả rồi.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Chẳng hay đại sư có điều chi chỉ giáo, xin nói cho tại hạ được rõ.
Đảo Điên hòa thượng lãng đãng :
- Bần tăng đi tìm một người cứu một người, kế gặp ngươi đây.
Hàn Tử Kỳ nhíu mày :
- Người nào thế đại sư?
- Một ả đàn bà cùi hủi mặt mày ghê tởm đang bị hai người bắt trói vào cây tùng sắp hành quyết tới nơi. Hãy mau đi theo bần tăng..
Hàn Tử Kỳ chống chế :
- Người đàn bà cùi hủi nào, đâu có liên hệ gì tới tại hạ, tại sao lại phải cứu ả.
Đảo Điên hòa thượng gắt :
- Đừng lộn xộn! Ngươi theo bần tăng mau. Người đàn bà cùi hủi đó chết ngươi sẽ hối hận trọn đời.
Nhẹ phất cánh tay áo cà sa rộng thùng thình, Đảo Điên hòa thượng đã ra khỏi cổng.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Người đàn bà cùi hủi nào sắp bị hai tên kia hành quyết? Tại sao ả chết ta phải hối hận đến trọn đời, lạ thật!
Chợt nhớ tới lúc trước chàng trúng nhằm kỳ độc "Vu Sơn Nhất Độ" của ả hồ ly Điêu Thất Cô, trong cơn dục tình đốt cháy tâm can chạy tới dãy núi gặp Ngân Hà công chúa cũng bị trúng kịch độc biến thành một cô gái cùi hủi ghê tởm, đang lúc điên cuồng vì kỳ độc phát tác chàng bức bách nàng, vô tình chất độc được hóa giải nàng khỏi bệnh, Hàn Tử Kỳ không khỏi giật mình.
Chàng kêu lên :
- Nguy rồi, hay là...

Một phần vì nể tình Đảo Điên hòa thượng đã ra ơn cứu tử thuở trước, một phần nghi hoặc về tung tích của người đàn bà cùi hủi, Hàn Tử Kỳ không dám chậm trễ phi thân ra ngoài cổng, nhanh lẹ leo lên lưng con Xích Long Câu chạy theo Đảo Điên hòa thượng đã xa ngoài trăm trượng.
Phút chốc tới cánh rừng tùng bách vừa đi qua. Đảo Điên hòa thượng dừng lại chờ Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ phi ngựa đến gần Đảo Điên hòa thượng toan cất tiếng hỏi, lão đạo nhân đã trỏ tay vào cánh rừng tùng, hừ nhạt :
- Đừn glải nhải, hãy vào kia cứu ả mau, bần tăng phải đi rồi.
Cánh tay áo cà sa vừa phất lên, hình ảnh Đảo Điên hòa thượng khuất lấp.
Lão đạo nhân giống như con thần long, đến rồi đi không thấy tung tích.
Đảo Điên hòa thượng đi rồi, Hàn Tử Kỳ phóng mắt vào trong cánh rừng tùng bách dày mịt, nhận ra có ba người, đó là hai gã đàn ông và một người đàn bà.
Không muốn hiện thân ra sớm, Hàn Tử Kỳ xuống ngựa dắt con Xích Long Câu giấu vào một nơi kín đáo, sử dụng thân pháp phiêu phiêu len lỏi theo những cành lá rậm rạp, tiến thẳng về phía ba người.
Còn cách ba người kia khoảng mười trượng, Hàn Tử Kỳ dừng lại ẩn sau bụi rậm, đưa mắt nhìn tới.
Nhận ra ba người, Hàn Tử Kỳ bật “ồ” lên một tiếng thật khẽ. Trước mắt chàng là hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, đang trói một người đàn bà vào gốc tùng cổ thụ.
Hàn Tử Kỳ hơi an tâm vì người đàn bà kia không phải Ngân Hà công chúa.
Nhưng người đàn bà kia là ai, tại sao Đảo Điên hòa thượng bảo ả chết chàng sẽ hối hận trọn đời.
Hàn Tử Kỳ suy nghĩ mãi vẫn không ra lẽ, dù vậy, chàng hiểu Đảo Điên hòa thượng không hề nói dối chàng.
Chợt bên tai Hàn Tử Kỳ nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái quát :
- Lệnh của Cung chủ hôm nay chúng ta hành quyết ngươi. Ngươi còn lời gì trối trăng nói mau.
- Hê hê... hê hê hê...
Người đàn bà không đáp, lại cất tiếng cười ré lên như người điên loạn.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái phất tay quát :
- Bát đệ, xuống đao!

Tên sứ giả Luân Hồi giáo được gọi là Bát đệ vung thanh giới đao sáng ngời chực chém phăng qua cổ họng người đàn bà kia.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi htét :
- Ngưng tay!
Véo!
Âm thanh tiếng thét chưa dứt, Hàn Tử Kỳ đã tới gần hai tên sứ giả Luân Hồi giáo và ả đàn bà bị trói.
Đang khi vung thanh giới đao nửa vòng sắp chém phăng qua cổ người đàn bà, chợt nghe tiếng thét xé mây, tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình ngưng tay lại.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo kia cũng giật mình quay lại nhìn coi đó là ai.
Vừa nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi đồng "ồ" lên một lượt, vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.
Bọn chúng trố mắt nhìn chàng chưa có lời nào, bởi không ngờ đối phương lại xuất hiện ở nơi này.
Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ thấy tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía trái mang số bảy trên ngực, tên kia man số tám.
Còn ả kia là một người đàn bà vận y phục đen xốc xếch, không rõ tuổi, gương mặt sần sùi ghê tởm giống hệt gương mặt của Ngân Hà công chúa lúc trước không sai một chút nào.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Ồ, ả đàn bà cùi hủi này cũng trúng nhằm kịch độc "Hủy Diện Độc Trùng" của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đây.
Bấy giờ tên sứ giả Luân Hồi số bảy mới cất giọng oang oang :
- Hàn Tử Kỳ, ngươi muốn dự vào chuyện riêng của bản giáo nữa sao?
Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu :
- Không sai, ta nhất định phải can dự vào chuyện này.
Cặp lông mày chổi xể của tên sứ giả số bảy dựng ngược.
- Ngươi và ả đàn bà khốn kiếp này có liên hệ gì, tại sao ngươi lại can thiệp?
Hàn Tử Kỳ khỉnh giọng :
- Không có gì cả.
- Thế tại sao ngươi lại nhúng tay vào chuyện của ả?
Hàn Tử Kỳ lạnh băng :
- Hai người là đàn ông lại cậy đông uy hiếp một ả đàn bà cô thế, trái với luật lệ giang hồ, ta can dự vào được chứ?
Tên sứ giả số bảy hừ nhạt :
- Ngươi muốn gì?

Hàn Tử Kỳ trỏ tay sang hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, nói như lệnh vỡ :
- Hai ngươi, một tên ở lại, một tên đi.
Tên sứ giả số bảy trố mắt :
- Ngươi nói thế có nghĩa gì?
Hàn Tử Kỳ trợn mắt :
- Đồ ngốc. Ta giết một tên, chừa lại một tên cho chạy về báo tin cùng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, nay mai ta sẽ tới động hồ ly của ả.
Hiểu rõ công lực cao thâm của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo biến sắc, cùng lủi về phía sau ba bước.
Tên sứ giả số bảy rít lên :
- Hàn Tử Kỳ, quả thật ngươi muốn giết một người trong bọn chúng ta sao?
Hàn Tử Kỳ trừng hai mắt :
- Đừng lảm nhảm. Hai ngươi, một tên cút nhanh, chậm trễ ta sẽ giết cả hai.
Bỗng hai làn sáng chớp tới Hàn Tử Kỳ nhanh không thể tưởng.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo liệu không xong, liều lĩnh vung giới đao chém tới.
Hàn Tử Kỳ hừ một tiếng, thân hình dịch ngang nửa trượng tránh khỏi hai thanh giới đao, bàn tay phải đặt nhanh vào chuôi thanh trường kiếm.
Lằn sáng chớp lên, một tiếng rú uất nghẹn, một chiếc đầu bay ra lăn lông lốc trên đám cỏ.
Không một ai kịp trông thấy Hàn Tử Kỳ rút trường kiếm ra từ bao giờ, chém rụng đầu tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số tám quá đỗi kinh hoàng, tháo lui ra ngoài một trượng trố mắt nhìn chiếc đầu của đồng bọn, rồi nhìn Hàn Tử Kỳ bất động.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Ngươi muốn chết hay sao còn đứng đó?
Chàng đặt tay vào chuôi trường kiếm. Tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng, hú dài một tiếng, vọt lên như cây pháo thăng thiên hướng ra phía ngoài, nháy mắt biến dạng.
Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số tám đi rồi, Hàn Tử Kỳ bước tới mở trói cho người đàn bà cùi hủi.
Ả đàn bà đứng lên, mở mắt trừng trừng nhìn Hàn Tử Kỳ, trông thật đáng khiếp.
Hàn Tử Kỳ ôn tồn :

- Nữ tiền bối là ai, tại sao bọn sứ giả Luân Hồi giáo định giết bà?
- Hê hê... hê hê hê.
Ả đàn bà cùi hủi không đáp lời, lại cất tiếng cười như người điên loạn.
Hàn Tử Kỳ cau mày, hỏi lại :
- Nữ tiền bối, có phải tiền bối trúng nhằm kịch độc "Hủy Diện Độc Trùng" của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hay không?
- Hê hê... hê hê...
Ả đàn bà cùi hủi đáp lại bằng tràng cười the thé, cặp mắt vẫn nhìn Hàn Tử Kỳ trừng trừng.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Ả này đã lên cơn điên loạn, không còn tâm trí nữa, nhưng ả là ai, tại sao Đảo Điên hòa thượng nói ả chết thì ta sẽ phải hối hận trọn đời.
Chàng chú mắt nhìn kỹ ả đàn bà cùi hủi xem có giống một người nào không.
Một lúc vẫn không tìm ra điểm nào, Hàn Tử Kỳ lớn tiếng :
- Nữ tiền bối có nghe tại hạ nói không? Nữ tiền bối là ai, tại sao bọn chúng định giết bà?
- Hê hê... hê hê... Con đâu rồi!
Chợt ả đàn bà cùi hủi phóng mình vào sâu trong cảnh rừng tùng bách.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Trở lại!
Nhưng vô ích, ả đàn bà cùi hủi đã biến mất trong vòm cây lá cành rậm rạp của cánh rừng.
Hàn Tử Kỳ đứng nhìn theo ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao cả. Có điều chàng cảm thấy bâng khuâng. Người đàn bà ra đi khiến chàng như vừa mất một bảo vật gì vô giá.
Linh giác cho Hàn Tử Kỳ biết, chàng đã gặp ả đàn bà này một vài lần nơi đâu rồi, nhưng không rõ từ bao giờ và ở đâu.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Ả là ai? Ả có cái cử chỉ lạ lùng, ta cần phải đi tìm gặp lại ả hỏi cho ra nguyên cớ.
Tần ngần một lúc lâu, Hàn Tử Kỳ trở ra ngoài, leo lên lưng ngựa phi nhanh giữa buổi hoàng hôn vừa xuống.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 25
Máu

Lộp cộp... lộp cộp...
Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu phi nhanh trên quan lộ, dưới ánh nắng mặt trời vừa ngã xuống.
Hôm nay, Hàn Tử Kỳ trở về Thiên tàn phủ viếng thăm người nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu theo lời đã hẹn từ mấy tháng trước đây.
Chẳng hiểu sao, khi còn cách cánh rừng vào hang động Thiên Tàn phủ chừng hai trăm dặm, trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận lửa đốt. Linh cảm như báo hiệu cho chàng biết trước có chuyện bất thường xảy ra cho lão quái nhân.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy càng lúc càng nhanh, bốn vó cơ hồ không chạm vào mặt đất.
Hàn Tử Kỳ nóng lòng muốn biết sự an nguy của người nghĩa phụ đã từng nuôi dưỡng chàng trong hai năm, và truyền chiêu Hàng Ma tam thức kiếm cho chàng ra chống giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay, ơn nặng tày non, nghĩa sâu hơn biển cả.
Đến một thị trấn sơn đầu, nghe trong bụng đã đói, Hàn Tử Kỳ vào thực quán ăn uống vội vã, rồi tiếp tục lên đường.
Chiều xuống dần. Trải qua hơn một trăm dặm đường, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới cánh rừng già vào Thiên tàn phủ.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ càng thêm hồi hộp, không yên, phi ngựa thật nhanh trên con đường nhỏ quanh co, ngoằn ngoèo, hai bên rừng bụi mịt mù.
Một giờ sau đã đến nơi, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống đất dắt ngựa giấu vào một nơi lá cành rậm rạp rồi hấp tấp đi nhanh tới hang động Thiên tàn phủ.
Nháy mắt đã đứng trước cánh cửa tò vò, Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi vọng vào phía trong :
- Nghĩa phụ, nghĩa phụ!
Không nghe tiếng đáp của Thiên Tàn Quái Tẩu, Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi to hơn :
- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, con là Hàn Tử Kỳ đây.
Im bặt, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Nghĩa phu đâu rồi sao không nghe tiếng đáp?
Hàn Tử Kỳ vội bước vào trong hang động đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chẳng thấy Thiên Tàn Quái Tẩu nơi đâu cả, Hàn Tử Kỳ nghe mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình. Chàng bước tới vách đá chắn ngang, có cánh cửa nhỏ gọi thật to :
- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây.
Trước sau lặng ngắt như tờ, Hàn Tử Kỳ kinh hãi đưa mắt nhìn vào phía trong cánh cửa nhỏ.
Chiếc bồ đoàn còn kia, nghĩa phụ chàng ở nơi đâu? Hay là lão nhân ra cánh rừng phía trước hang động tìm món vật gì chăng?
Hàn Tử Kỳ nhanh chân tới chiếc bồ đoàn đảo mắt nhìn quanh, rồi nhìn xuống đất.
Bỗng chàng hốt hoảng kêu lên :
- Máu!
Quả vậy, trên mặt đất rải rác có nhiều vết máu chưa khô, bốc lên mùi tanh tưởi khó ngửi.
Máu của ai? Của Thiên Tàn Quái Tẩu hay kẻ nào khác đã tới đây lưu lại?
Trên vách đá cũng có máu, những vết máu tung toé khắp nơi, chứng tỏ trong hang động vừa diễn ra một trận ác đấu kinh oàng cách không lâu lắm. Dĩ nhiên giữa Thiên Tàn Quái Tẩu và các kẻ thù nào đó. Nhưng hiện giờ lão nhân ở đâu sao không thấy?
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm trong lòng, hiểu ngay đã có chuyện bất thường cho người nghĩa phụ chứ chẳng không.
Chàng rùng mình mấy lượt, đưa tay giở chiếc bồ đoàn lên. Mọi món vật từ linh đan, quyển sách nhỏ bìa da ghi các ngón võ công, luôn cả viên ngọc “Kỳ trân chi bảo” vẫn còn nguyên vẹn.
Hàn Tử Kỳ buông chiếc bồ đoàn trở xuống, bước về phía sau hang động Thiên Tàn phủ.
Vào phía trong khoảng một trượng, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn qua hai bên vách đá xem có gì lạ chăng.
Chợt bắt gặp một tử thi nằm sát vách đá bên phải, Hàn Tử Kỳ gấp rút phóng tới đưa mắt nhìn.
Chàng kêu lên kinh hoàng :
- Nghĩa phụ...
Thực vậy, chiếc tử thi chính là Thiên Tàn Quái Tẩu, trên mình trúng nhằm đao kiếm, máu đã đông đặc từ lâu. Mặt mũi, tóc râu nhuộm đầy máu, trông qua vô cùng thê thảm.
Hàn Tử Kỳ hét to :
- Kẻnào giết nghĩa phụ, kẻ nào?
Tiếng hét của Hàn Tử Kỳ tạt vào vách đá ù ù thay cho tiếng đáp của hung thần.

Khiếp đảm trong lòng một lúc thật lâu, Hàn Tử Kỳ mím đôi môi, cúi xuống xem xét, thi hài có tới tám vết thương do đao kiếm, nhưng không thể nhận ra loại nào để quả quyết kẻ nào là thủ phạm đã giết chết nghĩa phụ của chàng.
Một lúc sau, chợt Hàn Tử Kỳ nhận ra trên mặt đất sát bên mình Thiên Tàn Quái Tẩu có ba chữ máu.
Nhìn kỹ ba chữ máu, Hàn Tử Kỳ hét lớn :
- Luân Hồi giáo.
Rõ ràng trước khi chết Thiên Tàn Quái Tẩu đã cố gắng viết ba chữ máu trên mặt đất, lưu lại cho Hàn Tử Kỳ biết rõ hung thủ là ai để chàng báo thù tiết hận.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt, nghiến răng chưa có lời nào bởi uất hận trào lên chận nghẹt cổ họng chàng.
Một lúc, bỗng Hàn Tử Kỳ hét :
- Ngọc Diện Ma Cơ! Ta thề sẽ giết ngươi, moi lấy tim gan ngươi trả thù cho nghĩa phụ.
Cho tới bây giờ hai dòng nước mắt của Hàn Tử Kỳ mới tuôn ra như suối.
Hàn Tử Kỳ những tưởng hôm nay trở lại hang động vấn an Thiên Tàn Quái Tẩu, rồi sẽ lên đường tìm thù tiết hận, nào ngờ khi đến nơi nghĩa phụ chàng đã hóa ra người thiên cổ, chưa được thấy máu kẻ thù đã gây tàn tật cho mình, cam đành ngậm hờn nơi chín suối.
Chợt nghe có tiếng con Xích Long Câu hí vang lừng ngoài cửa hang động. Hàn Tử Kỳ giật mình đứng phắt lên, vận thính lực nghe ngóng. Con Xích Long Câu vừa hí vừa cất vó đá nghe vùn vụt chứng tỏ có kẻ nào tới gần hang động.
Không chút chậm trễ, thân hình Hàn Tử Kỳ nhẹ tợ làn mây lướt ra ngoài cửa động, vừa đúng lúc một chiếc bóng người phóng đi.
Hàn Tử Kỳ hét lớn :
- Đứng lại!
Vút!
Chàng phi thân đuổi theo chiếc bóng đó, nháy mắt đã bắt kịp chỉ còn cách khoảng một trượng.
Chiếc bóng hốt hoảng phóng về phía ngọn núi, nhưng hắnvừa đổi hướng Hàn Tử Kỳ đã đứng sững trước mặt.
Chiếc bóng ngưng lại để hiện ra một tên đại hán áo đen, trên ngực gắn số tám, chính là tên sứ giả Luân Hồi giáo đã toan hành quyết người đàn bà cùi hủi cách đây mấy ngày.
Nhận ra Hàn Tử Kỳ, tên sứ giả số tám kinh hãi toan phóng mình đi nhưng chàng đã hét :

- Dừng lại! Ngươi chạy đi đâu?
Tên sứ giả số tám đứng lại, hai mắt dáo dác như tìm đường tẩu thoát bởi hắn biết rõ không phải là đối thủ của Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ cười gằn :
- Ngươi chạy không khỏi đâu. Đứng yên đó nghe ta hỏi.
Tên sứ giả số tám không dám vọng động, chôn chân tại chỗ nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt sợ hãi.
Hàn Tử Kỳ nói :
- Bọn nào trong Luân Hồi giáo đã sát hại Thiên Tàn Quái Tẩu, nói mau?
Tên sứ giả số tám ấp úng :
- Ta... ta không biết.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Ngươi không biết cũng phải biết. Bọn nào trong Luân Hồi giáo giết lão nhân?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo lúng túng :
- Ta không nói được.
Hàn Tử Kỳ giận dữ :
- Ngươi không nói được cũng phải nói cho được. Nói mau, tên nào giết lão nhân?
- Ta không nói, ngươi hãy giết ta đi!
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Tại sao ngươi không chịu nói lại đòi chết?
Tên sứ giả số tám thành thật :
- Tại vì nếu ta nói cho ngươi biết, khi trở về bản giáo ta sẽ nhận lấy một cực hình thảm khốc, rút gân lột da, móc mắt cho tới chết, thà ngươi chém ta một nhát kiếm chết sướng thân hơn.
Trông thấy tên sứ giả số tám có vẻ thành thật, Hàn Tử Kỳ gật gật đầu :
- Khá lắm. Người không dối trá, ta niệm tình tha cho ngươi một lần, sau này nếu còn gặp lại ta sẽ giết ngươi.
Tên sứ giả số tám hoan hỉ :
- Ngươi... ngươi không giết ta.
Hàn Tử Kỳ lạnh lùng :
- Không sai, ta không giết ngươi nhưng ngươi hãy lưu lại đây một món vật làm gương.
Tên sứ giả số tám nghi ngờ :
- Món vật gì?
- Một cánh tay phải từ khuỷu tay trở xuống bàn tay.
Tên sứ giả số tám kinh hoàng :

- Ngươi... đừng...
Hàn Tử Kỳ hét :
- Đó là một cái ân huệ rất lớn lao cho ngươi rồi. Ngươi có hiểu tại sao không?
Tên sứ giả số tám run run :
- Tại sao?
- Tại vì ta chặt cánh tay phải của ngươi, để ngươi không còn cầm võ khí gây tội ác nữa.
Ngươi vô dụng sẽ trở về quê quán sống cuộc đời lương thiện, khỏi ra chốn giang hồ gặp lại ta rồi chết thảm. Ngươi đã hiểu chưa.
- Ngươi...
Nhưng một lằm sáng đã chớp tới. Tên sứ giả số tám rú lên một tiếng, bàn tay trái ôm lấy cánh tay mặt máu tuôn ra xối xả.
Không một ai trông thấy Hàn Tử Kỳ xuất chiêu nào, từ bao giờ, chém cụt cánh tay tên sứ giả số tám.
Hắn đứng run rẫy hết nhìn trường kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ đến nhìn khúc tay đẫm máu nằm trên mặt đất.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Sao ngươi còn đứng đó?
Tên sứ giả số tám khiếp đảm hú một tiếng, thân hình vọt bổng lên cao, chạy thẳng vào cánh rừng già mất dạng.
Nhìn theo chiếc bóng tên sứ giả số tám, Hàn Tử Kỳ buông hơi thở nhẹ, quay gót trở vào trong Thiên Tàn phủ.
Chàng ra phía sau thạch trì, lấy nước lau sạch các vết thương trên khắp thân mình Thiên Tàn Quái Tẩu, đem thi hài đặt trên chiếc bồ đoàn, lấy chăn đắp lại.
Hàn Tử Kỳ quỳ xuống khấn khứa :
- Nghĩa phụ hãy an giấc ngàn thu, trước anh linh của nghĩa phụ, hài tử thề sẽ mổ lấy tim gan ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trả mối huyết thù này.
Chàng thụp xuống lạy linh thể Thiên Tàn Quái Tẩu, nước mắt tuôn trào như suối.
Thật lâu, Hàn Tử Kỳ mới đứng lên đưa tay lau nước mắt, nhìn linh thể rất lâu như nói lên lời vĩnh biệt rồi rời khỏi hang động Thiên Tàn phủ.
Chàng đi tìm mấy tảng đá to, lấp kín miệng hang, dùng chỉ lực xóa bỏ ba chữ Thiên Tàn phủ, rồi leo lên lưng ngựa lững thững ra đi, lòng trầm lặng một nỗi niềm.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 26
Tái Xuất Giang Hồ

Đường trăng một bóng. Gió núi thổi rì rào, sương khuya mờ lạnh, lâu lâu tiếng trống trường thành xa xa điểm sang canh.
Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu đi chầm chậm trên quan lộ, mắt nhìn cảnh vật mơ hồ dưới ánh trăng, lòng cảm khái cất tiếng ngâm :
"Trăng tà trên dãy núi
Lớp lớp trập trùng xa
Giang hồ mênh mông rộng
Bơ vơ kẻ không nhà
Đường dặm dài thăm thẳm
Hun hút mịt mù xa"
- Đứng lại!
Tiếng quát xé tan bầu không gian tĩnh mịch của đêm trường, khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình ghìm cương con Xích Long Câu dừng lại. Chàng phóng mắt nhìn về phía trước xem kẻ vừa quát là bọn người nào.
Trên con độc đạo hai bên là dãy núi xuất hiện hàng trăm tăng nhân vận cà sa lẫn đạo sĩ.
Coi kỹ lại đó là ba mươi sáu vị hòa thượng, mười hai vị đạo nhân và trên bảy chục tăng nhân, tất cả đều cầm thiền trượng, trường kiếm trong tay như sẵn sàng lâm trận.
Cầm đầu bọn tăng nhân này có năm vị trưởng lão của ngũ đại môn phái: Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô.
Bọn người dàn ra đứng cách Hàn Tử Kỳ khoảng hai mươi trượng :
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Bọn người ngũ đại môn phái định gây sự với ta đây, ta hãy nên đề phòng cẩn thận mới được.
Năm vị nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái bước tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Chí Thiền đại sư chắp tay trước ngực niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Bọn bần tăng đợi Hàn thí chủ đã lâu rồi, thí chủ tới đây hơi chậm một chút.
Hàn Tử Kỳ trầm tĩnh :
- Chẳng hay chư vị đạo trưởng chờ tại hạ nơi đây có điều gì chỉ giáo hay không?

Chí Thiền đại sư bằng một giọng từ hòa :
- Trước nhất Hàn thí chủ hãy trả lời một điều rồi sẽ cùng bần tăng đàm đạo.
Ánh mắt Hàn Tử Kỳ gắn chặt vào mặt Chí Thiền đại sư :
- Điều gì đại sư hãy nói ra, tại hạ đang nghiêm chỉnh nghe đây.
Chí Thiền đại sư cao giọng :
- Hàn thí chủ hãy nói cho bần tăng được rõ. Có phải thí chủ từ Tử Vong động tới đây hay không?
Hàn Tử Kỳ giật mình nhủ thầm :
- Lạ thật, tại sao lão hòa thượng này lại biết ta đã lọt vào Tử Vong động nên lão mới hỏi như thế?
Rồi chàng tự đáp :
- A! Hay là lúc ở Đế Vương thành ta sử dụng chiêu "Diệu Xướng thần âm" chống lại ma âm "Ly Hồn khúc" của Hồng y nữ, đã thấu đến tai bọn giang hồ? Bọn người ngũ đại môn phái nghe tin đêm nay đón đường ta nơi đây vấn nạn.
Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc :
- Đây là chuyện riêng tư của tại hạ, thiết nghĩ đại sư không nên lý tới làm chi.
Vẫn với nét mặt từ hòa, Chí Thiền đại sư cất giọng trầm trầm :
- Bần tăng hỏi Hàn thí chủ để biết rõ hiện nay lão đại ác ma Địa Tiên tôn giả còn sống hay đã chết, thí chủ chẳng nên giấu diếm chẳng ích lợi gì đâu.
Nghe Chí Thiền đại sư sỉ nhục Địa Tiên tôn giả, lửa giận trong tim Hàn Tử Kỳ cháy phừng phừng :
- Đại sư đừng hồ đồ, lão đại tiền bối Địa Tiên tôn giả đã làm gì chạm tới Thiếu Lâm mà đại sư lại nói ra những lời bất kính đó. Đại sư là kẻ tu hành, không biết đó là tội lộng ngông hay sao?
Chí Thiền đại sư mặt không đổi sắc :
- Hàn thí chủ chưa rõ. Năm xưa lão Địa Tiên tôn giả đã từng đắc tội với Thiếu Lâm.
Lão đã từng gây tử thương cho vị Chưởng môn nhân đời trước, bản tự đi tìm lão vấn tội đã lâu rồi. Bần tăng lại xin hỏi. Thí chủ có phải là đồ tôn của lão không?
Tới đây, Hàn Tử Kỳ thấy không cần phải giấu diếm, gật mạnh đầu :
- Đúng, không sai. Ta chính là đệ tử đời thứ nhất của tôn sư Địa Tiên tôn giả. Ta sẽ nhận lấy trách nhiệm những gì tôn sư ta đã làm từ trước. Bây giờ ta hỏi, đại sư muốn gì?
Ánh mắt Chí Thiền đại sư chớp sáng :
- Bần tăng muốn biết hiện nay lão Địa Tiên tôn giả đã chết hay còn

sống?
Hàn Tử Kỳ lạnh như băng :
- Nếu tôn sư ta đã chết thì sao, còn sống thì thế nào?
Chí Thiền đại sư thất sắc :
- Nếu lão Địa Tiên tôn giả đã chết, Hàn thí chủ hãy đưa bọn bần tăng tới Tử Vong động khám nghiệm thi hài lão xem có đúng như lời thí chủ nói hay không, nhược bằng lão còn sống, bọn bần tăng sẽ thu nạp lão mang về cho Chưởng môn xử lý.
Hàn Tử Kỳ nổi giận nghĩ thật nhanh :
- Ồ, cái lão hòa thượng bại hoại này toan phỉnh lừa ta đưa tới Tử Vong động mưu chiếm đoạt bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" đây. Ta đâu có ngu dại gì rơi vào bẫy cạm của lão.
Chàng ngửa mặt gióng lên một tràng cười, chấn động khắp cả núi đồi tịch mịch.
Chí Thiền đại sư nhướng cao cặp lông mày nửa bạc :
- Hàn thí chủ cười chuyện gì?
Hàn Tử Kỳ ngưng cười, cất tiếng sang sảng :
- Ta cười cho chư vị, lâu nay mệnh danh là những kẻ chánh đạo võ lâm, nhưng đêm nay hành động của chư vị chẳng khác nào những tên cường san, đạo tặc cướp của giết người.
Dừng lại, chàng dằn mạnh giọng :
- Lần trước chỉ vì tham vọng chiếm đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, chư vị đã bức bách ta nhảy xuống vực tử thần, lần này lại chận đường ta toan chiếm lấy kỳ thư trong Tử Vong động, hành động này họa đến kiếp sau chư vị cũng chưa lên nổi cõi Phật. Ta, Hàn Tử Kỳ, đệ tử Địa Tiên tôn giả, thay mặt tôn sư, đối diện cùng bọn lão về câu chuyện năm xưa, không cần phải gặp tôn sư ta làm gì. Lão đừng hy vọng vô ích.
Huyền Thông đạo trưởng giận dữ, quay qua Chí Thiền đại sư :
- Chí Thiền đạo hữu, xem ra gã tiểu tử này tính khí ngạo mạn, điên cuồng, không thể dùng lời từ hòa khuyến cáo gã được, chúng ta hãy động thủ bắt gã cho rồi, khỏi phí mất thời giờ vô ích.
Chí Thiền đại sư gật đầu :
- Huyền Thông đạo hữu chí lý. Bần tăng đã nói cạn lời, nhưng gã vẫn khăng khăng bất ngộ, bắt buộc chúng ta phải phạm giới một lần.
Lão đạo nhân phất cánh tay áo cà sa về phía sau quát :
- Kim Cang trận pháp bày khai.
Một loạt tiếng hô vang. Hai mươi bốn vị trung niên hòa thượng tay cầm thiết trượng nặng trăm cân ào tới.
Không chần chờ, Hàn Tử Kỳ phóng xuống đất, vỗ vào đầu con Xích

Long Câu.
- Linh mã, ngươi hãy mau tìm chỗ ẩn thân chờ ta.
Con linh vật như nghe được tiếng người, hí lên một tiếng, cất bốn vó phi lên ngọn núi.
Hàn Tử Kỳ hướng mắt về phía Chí Thiền đại sư. Một tiếng kêu thanh tao ròn rã, trong tay chàng đã nắm chắc thanh trường kiếm cong veo, phát ra màu tía chói ngời.
Quần tăng hô to :
- Tử Hư thần kiếm!
Thực vậy, Hàn Tử Kỳ đang nắm thanh Tử Hư thần kiếm trong tay, món võ khí quái dị của Địc tiên Tôn giả, từng gây khiếp đảm bọn giang hồ cách hơn một trăm năm về trước.
Đây là một loại kiếm quái dị hơn các loại kiếm khác. Hình thù của nó trông như nửa vành trăng, lại phát ra màu tía, lạnh căm người, ai ai ngó thấy cũng phải rùng mình khiếp sợ. Từ ngày rời khỏi Tử Vong động, đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ sử dụng tới nó, mấy lần đấu nhau với bọn sứ giả Luân Hồi giáo, chàng chỉ dùng loại kiếm thường.
Bây giờ, hai mươi bốn vị trung niên hòa thượng đã chia nhiều phương vị theo cung bát quái càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài bao vây Hàn Tử Kỳ vào chính giữa.
Chí Thiền đại sư quát :
- Động thủ.
Lời chưa dứt, hai mươi trung niên hòa thượng cùng lượt vung lên hai mươi bốn cây thiết trượng nặng trăm cân lên.
Lập tức cuồng phong nổi dậy, bóng trượng đặc dày từ bốn phương tám hướng đổ ập vào Hàn Tử Kỳ.
Vừa xuất trận, bọn tăng nhân đã hạ độc thủ, quyết đánh ngã Hàn Tử Kỳ trong một chiêu đầu.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Hãy xem chiêu “Hàng Ma nhất thức” của ta.
Thanh Tử Hư thần kiếm rung lên một cái. Đóa hoa kiếm màu tím huyền diệu vọt xa hai trượng, một biến thành trăm, trăm hóa thành ngàn, ánh kiếm chia ra Đông, Tây, Nam Bắc đón chận từng chùm thiết trượng nặng trăm cân của hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng.
Kiếm trượng chạm nhau chan chát, bóng trượng mịt mù, kiếm quang lập lòe như mây giăng, chớp xẹt, song phương quây quần xoáy chặt lấy nhau không rời gang tấc.
Tử Hư thần kiếm vô cùng kỳ diệu, thanh kiếm xem mỏng manh vẫn chạm vào thiết trượng tóe lửa, không hề sứt mẻ một mảnh vụn nào.

Quả là một loại kiếm thần có một không hai trên chốn giang hồ.
Đổi lại trận "Kim Cang trận pháp" cũng không vừa, hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng rập ràng theo qui củ, chợt tấn, chợt thủ nhịp nhàng, tốp kia lui lại, tốp khác xông lên, bóng người loang loáng như mắc cửi.
Bỗng nghe Hàn Tử Kỳ hét :
- Khá lắm! Hãy xem chiêu "Hàng Ma nhị thức" của tiểu gia.
Thần kiếm rung lên hai cái. Hai đóa kiếm màu tía vọt xa hai trượng, tức thì ngàn vạn ánh kiếm tuôn ra, chẳng khác một chiếc lưới tử thần.
Phía ngoài Chí Thiền đại sư lược trận quát to :
- Kim Cang trận pháp luân hồi.
Lập tức thế trận chuyển biến. Hai mươi bốn tên trung niên hòa thượng biến thành hàng ngàn chiếc áo cà sa, xoay tròn chung quanh Hàn Tử Kỳ tợ chớp, không biết đâu để đo lường.
Một trận mưa thiết trượng xối vào đầu Hàn Tử Kỳ.
Qua năm mươi hiệp bất phân thắng bại, Hàn Tử Kỳ lo lắng nhủ thầm :
- Kim Cang trận pháp quả nhiên danh bất hư truyền, lão hòa thượng bại hoại đang sử dụng "Luân xa trận" kéo dài trận đấu cho bọn hòa thượng khác vào thay, nếu ta duy trì chỉ e sẽ bị thảm bại hoàn toàn, ta phải nghĩ ra cách phá trận cho mau.
Chợt nghe có tiếng "Truyền âm nhập mật" lọt vào tai chàng :
- Tiểu tử, Kim Cang trận pháp là một kỳ trận của môn phái Thiếu Lâm, không thể dùng sức hoặc võ khí chống nổi, muốn phá trận phải biết chỗ yếu của nó mới mong vượt khỏi trùng vây.
Rõ là giọng nói của Đảo Điên hòa thượng, nhưng không hiểu lão đang ẩn mình ở nơi nào.
Hàn Tử Kỳ thầm mừng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 27
Khốn Giữa Trùng Vây

Rõ lại đó là tiếng nói của Đảo Điên hòa thượng, nhưng không thể nhận ra từ hướng nào, lão nhân đang ở nơi đâu. Hàn Tử Kỳ thầm mừng vì đã gặp lại vị đại ân nhân đã cứu chàng thoát khỏi tay ả hồ ly

mặt ngọc Điêu Thất Cô.
Hàn Tử Kỳ cũng dùng bí pháp "Truyền âm nhập mật" hỏi Đảo Điên hòa thượng :
- Đại sư có biết chỗ yếu của trận "Kim Cang trận pháp" này không?
Giọng già dặn của Đảo Điên hòa thượng nổi lên lần này nghe được từ lưng chừng ngọn núi chỗ con Xích Long Câu vừa phóng lên tìm nơi lánh nạn :
- Nếu bần tăng không biết nói với tiểu tử làm chi cho nhọc lòng, nhọc sức.
Hàn Tử Kỳ hỏi :
- Đại sư, chỗ yếu của "Kim Cang trận pháp" ở hướng nào?
- Chỗ yếu của trận "Kim Cang trận pháp" ở về hướng tây thuộc cung Đoài. Bây giờ muốn phá trận ngươi hãy chờ đến lúc ba tên tiểu yêu hòa thượng trấn cung tây nam vừa thu hồi thiết trượng, ngươi hãy phóng lên cao khoảng hai trượng tránh hai mươi mốt cây thiết trượng của bọn hòa thượng kia, đồng thời nhanh chóng xuất chiêu "Hàng Ma tam thức" hạ một vài tên trong ba tên đó, tự khắc ngươi sẽ thoát ra khỏi "Kim Cang trận pháp", ngươi hãy nhớ phải hành động cho thật nhanh, bằng không sẽ có hai mươi bốn tên hòa thượng khác bao vây ngươi trở lại như cũ, lần này rất khó lòng cho ngươi. Ngươi đã nghe lời bần tăng nói chứ?
Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm kích :
- Tại hạ đã nghe rất rõ. Tại hạ xin tuân theo lời dạy bảo của đại sư.
Dứt lời, Hàn Tử Kỳ xuất một hư chiêu tấn công ba tên hòa thượng trấn cung Đoài, thoáng thấy hai mươi mốt cây thiết trượng đổ ập vào, chàng vẽ một vòng Tử Hư thần kiếm đánh tạt tất cả bật văng trở lại, mắt nhìn ba tên hòa thượng kia vừa tháo lui, chàng hét lên một tiếng trợ thần oai, thi triển ngay thân pháp "Hành Không Đăng Bộ" vừa luyện được trong tòa bí thất Tử Vong động của Địa Tiên tôn giả, vọt lên cao ngoài hai trượng, xuất ngay chiêu "Hàng Ma tam thức", ngàn ánh kiếm màu tía lạnh căm người điểm sang ba tên hòa thượng đứng phía Tây.
Ba tên hòa thượng trấn giữ phía Tây kinh hãi cùng quát to lên, đồng vung ba cây thiết trượng xuất chiêu "Kim Cang trượng pháp" chống đỡ vô số kiếm ảnh màu tía chớp tới.
Loạt kiếm trượng chạm nhau chát chúa, kèm theo tiếng rú hãi hùng, hai cây thiết trượng bay vù ra ngoài rơi trở xuống đất.
Đã thấy hai tên hòa thượng trấn phía Tây lảo đảo tháo lui trở lại liền liền, bàn tay trái bụm lấy cánh tay cụt bên phải máu tuôn xối xả.
Chư tăng luôn cả Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái

Ất chân nhân, Không Không sư thái, Diệu Huyền sư cô hết thảy đều sửng sốt, trố hàng trăm cặp mắt hết nhìn ba tên hòa thượng đến nhìn hai khúc tay nằm im dưới đất.
Quần tăng cả thảy đều không ngờ kiếm pháp lẫn khinh pháp của Hàn Tử Kỳ cách chẳng bao lâu lại siêu nhập hóa đến dường đó.
Vèo!
Theo lời Đảo Điên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ không dám diên trì, từ trên cao bay ra khỏi "Kim Cang trận pháp" đứng nhìn bọn Chí Thiền đại sư khinh khỉnh.
Vèo!
Huyền Thông đạo trưởng rời khỏi hàng ngũ lao qua phía Hàn Tử Kỳ, chẳng ai hiểu lão định làm gì.
Hàn Tử Kỳ không quan tâm đến Huyền Thông đạo trưởng, nhìn Chí Thiền đại sư và nam nữ đạo nhân kia, chàng cất tiếng cười khanh khách :
- Thế nào? Lão hòa thượng đã trông thấy rõ ràng chứ? Bây giờ lão còn khoe khoang khoác lác cái trận quỷ quái "Kim Cang trận pháp" chi chi đó nữa hay không? Ta phá trận này để môn phái Thiếu Lâm của lão từ nay không còn dám xưng là ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm nữa.
Dứt lời, Hàn Tử Kỳ lại cất tiếng cười khanh khách. Giọng cười vô cùng ngạo nghễ, bởi chàng rất căm hận bọn Chí Thiền đại sư đã vì tham vọng Kỳ lân chí bảo, bức chàng nhảy xuống vực tử thần suýt phải mất mạng, đến nay lại còn đến dãy núi này bày trận với cuồng vọng tước đoạt bí pháp "Địa Tiên kỳ thư" của tôn sư Địa Tiên tôn giả.
Chí Thiền đại sư đứng yên nhìn Hàn Tử Kỳ không đáp lời, nhưng hình như lão sử dụng bí kíp "Truyền âm nhập mật" nói với vị cao tăng nào đó.
Không nghe Chí Thiền đại sư đáp lời, chỉ đứng yên tại chỗ, trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sanh nghi hoặc, đảo mắt rảo tìm trong đám quần tăng xem có động tình gì không. Chàng nhớ lại đã có lần nơi vực tử thần, chỉ vì một thoáng sơ hở, chàng bị Không Không sư thái bất thần ném sợi dây Phược ma thằng trói chàng hết phương vùng vẫy, liền cẩn phòng nghiêm ngặt.
Đấu trường im lặng phút giây, chợt cót tiếng của Huyền Thông đạo trưởng nổi lên :
- Tiểu tử, đừng vội tự phụ tài cao phá trận "Kim Cang trận pháp". Ngươi hãy nhìn kỹ lại xem ngươi có thoát khỏi trận "Càn Khôn Thiết Tỏa trận" hay chưa?
Hàn Tử Kỳ giật mình quay phắt lại đã trông thấy Huyền Thông đạo

trưởng đang đứng phía sau lưng chàng cách khoảng bốn trượng tự bao giờ mà chàng chẳng hề hay biết.
Lão đạo nhân trỏ tay một vòng :
- Tiểu tử, đây là "Võ Đang Kim Kiếm trận", kỳ trận của phái Võ Đang từng gây khiếp mật võ lâm lâu nay, nếu ngươi phá nổi bọn bần đạo sẽ tự khắc tháo mở vòng vây cho ngươi được tự do ra đi, không hề nói sai lời.
Đảo mắt nhìn qua một lượt, Hàn Tử Kỳ trông thấy "Võ Đang Huyền Kiếm trận" gồm có ba mươi sáu tên đạo sĩ vận cà sa màu xám tro, tuổi trạc tam tuần, tay cầm trường kiếm sắc vàng ánh, dưới ánh trăng phảng phất một vùng tử khí. Ba mươi sáu tên này chia nhau nhiều tốp đứng trấn tất cả mười phương từ lâu, hình như lúc nãy bọn họ ẩn mình nơi đâu đó, bây giờ được lệnh Huyền Thông đạo trưởng liền xuất hiện khắp nơi.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- À, thì ra bọn hòa thượng, đạo nhân Ngũ đại môn phái này đã chuẩn bị chu đáo từ lâu, đêm nay tới dãy núi này bày nhiều trận, hết trận này tới trận khác, quyết bắt ta cho bằng được, cưỡng bách ta phải đưa bọn họ tới Tử Vong động, để chiếm đoạt "Địa Tiên kỳ thư" của tôn sư chứ chẳng sai. Cứ như hình thái này, ngoài bọn đạo nhân hiện diện có lẽ hãy còn một số đông hòa thượng tăng nhân khác ẩn mình trong chỗ kín, chờ lệnh ào ra tấn công ta liên tục không sai. Bây giờ ta thử hỏi Đảo Điên lão tiền bối xem phá trận pháp này bằng phương pháp nào?
Thầm tính xong, Hàn Tử Kỳ dùng bí pháp "Truyền âm nhập mật" hướng về phía ngọn núi :
- Đại sư, bọn hòa thượng, đạo nhân đang lập "Võ Đang Kim Kiếm trận" quyết bắt cho bằng được tại hạ, đại sư có biết qua trận pháp này không?
Không nghe tiếng đáp ứng của Đảo Điên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ lại hỏi thêm hai lần nữa, vẫn im bặt. Hình như lão đạo nhân đã bỏ đi từ lúc nào rồi.
Hàn Tử Kỳ thầm tiếc :
- Lúc còn ở trong bí thất ta đã từng đọc qua các kỳ trận cổ kim của tất cả các đại môn phái, ta đã có đọc qua "Võ Đang Kim Kiếm trận" này rồi, luôn cả "Đạt Ma thập bát kiếm trận" của môn phái Thiếu Lâm, tiếc vì tôn sư ta kỳ hạn chỉ cho ta ở lại Tử Vong động đúng hai tháng, không đủ thời gian học thêm trận pháp, bằng không đêm nay ta phá luôn tất cả các kỳ trận của Ngũ đại môn phái, xem bọn chúng còn khua môi múa mỏ nữa hay không.

Dù không thỉnh giáo được nơi Đảo Điên hòa thượng và cũng bất thông trận pháp, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn kỳ vọng nơi thanh Tử Hư thần kiếm, thanh kiếm của tôn sư Địa Tiên tôn giả đã từng làm bạt vía, bay hồn cao thủ võ lâm cách đây trên một trăm năm và ba chiêu "Cửu Trùng tam thức" có thể thoát khỏi trận này, chỉ có điều khó khăn cho chàng là không thể diễn ra một trận sát kiếp đối với bọn Huyền Thông đạo trưởng, bởi họ là những kẻ tu hành trên danh nghĩa, nếu chàng giết họ sẽ bị đắc tội với đức Phật tổ từ bi. Do đó, chàng không lòng sử dụng chiêu "Cửu Trùng tam thức" chỉ vì chiêu này khi xuất ra nhất định phải có vài người nằm xuống theo lời chỉ dẫn giải trong bí kíp "Địa Tiên kỳ thư".
Bản tính vốn kiên cường bất khuất lâu nay, Hàn Tử Kỳ cười lớn :
- Võ Đang kiếm trận là cái quái gì. Ta không xem cái trận quỷ quái này ra làm sao cả.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 28
Tung Hoành Giữa Trùng Vây

Huyền Thông đạo trưởng phẫn nộ :
- Tiểu thí chủ tuổi tác hãy con quá trẻ, nhưng lòng tự thị, tự phụ quá cao, đêm nay bần đạo sẽ bắt cho bằng được ngươi mang về bản môn giao nộp cho lão Chưởng môn nhân trừng trị ngươi về tội bất kính đối với Ngũ đại môn phái.
Hàn Tử Kỳ khinh khỉnh :
- Lão đạo nhân chỉ có cái tài hù dọa trẻ con. Ta phá trận cho lão xem.
Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ rung một cái, vẽ thành vòng tròn. Tức thì hàng trùm kiếm ảnh màu tím túa qua các hướng nhằm vào ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang.
Hàn Tử Kỳ chỉ xuất chiêu "Hàng Ma tam thức" thăm dò trận pháp của lão đạo nhân.
Trước đó phút giây, Huyền Thông đạo trưởng đã phất cánh tay áo rộng quát :
- Xuất trận!
Một loạt tiếng hô vang :
- Tuân lệnh!
Cùng trong tiếng hô, ba mươi sáu tên đạo sĩ cùng lượt vung thanh

kiếm vàng tạo thành bức tường kiếm ảnh chói lòa cả mắt từ bốn phương tám hướng đổ ập vào vị trí Hàn Tử Kỳ.
Xem qua trận "Võ Đang kiếm trận" khác hẳn "Kim Cang trận pháp", ba mươi sáu tên đạo sĩ chỉ đứng trụ tại chỗ xuất chiêu không hề di dịch một bước nào, khiến cho kiếm thế càng thêm mãnh liệt và vô cùng huyền diệu.
Từng loạt kiếm âm nổ vang, từng chùm tia lửa bắn xẹt vào không gian, song phương dang ra rồi xáp lại...
Lúc bấy giờ, trên đấu trường chu vi hai mươi trượng kiếm ảnh chớp lòe, kiếm khí vút vụt phóng lên cao hơn năm mươi trượng, sáng rực khắp cả núi đồi, hai bên chỉ cần sơ hở một đường tơ, kẻ tóc là mất mạng ngay tức khắc.
Hàn Tử Kỳ giống như con Tiểu thần long đùa mây, giỡn sóng, tung hoành giữa vùng kiếm ảnh trùng trùng, liên tục xuất chiêu "Hàng Ma tam thức" che phía trước, ngăn phía sau, đồng thời điểm vào tử huyệt của tên đạo sĩ nào gần nhất, thỉnh thoảng có tiếng kiếm bay vèo vèo. Dĩ nhiên đó là kim kiếm của một đạo nhân nào đó bị Tử Hư thần kiếm chặt cụt. Tên đạo sĩ lùi ra ngoài, tên khác liền xông vào thay thế.
Huyền Thông đạo trưởng đứng phía ngoài lược trận luôn miệng quát tháo, ra lệnh tiến thoái, tới lui nhịp nhàng, điều động trận đấu càng lúc càng thêm khốc liệt.
Hàn Tử Kỳ đã xuất luôn ba chiêu "Hàng Ma nhất thức", "Hàng Ma nhị thức" và "Hàng Ma tam thức" gồm có một trăm sáu mươi bốn thức, thế trận vẫn còn quân bình, chưa bên nào chiếcm được cái thế thượng phong. Xem qua "Võ Đang kiếm trận" lợi hại gấp hai lần "Kim Cang trận pháp"
Sau năm mươi hiệp Hàn Tử Kỳ chưa phá nổi vòng vây "Võ Đang Kim Kiếm trận" bởi khi Tử Hư thần kiếm vừa chém cụt một vài thanh kim kiếm, tức thì có một vài tên đạo sĩ khác phóng vào thay thế, chàng không thể lao ra ngoài được. Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Trận này lợi hại gấp thập phần trận trước, nếu ta không sử dụng tuyệt chiêu "Cửu Trùng tam thức" của tôn sư, làm thế nào phá nổi vòng vây. Giờ ta hãy xuất chiêu "Cửu Trùng nhất thức" xem kết quả thế nào.
Nhưng chàng lại tự vấn :
- Cứ như lời dẫn giải trong bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" bất cứ xuất chiêu nào trong ba chiêu đều có kẻ nằm xuống, ta có nên sát hại kẻ tu hành không? Hay là ta nói trước với lão đạo nhân bại hoại kia để khỏi phải trách nhiệm về cái chết của bọn họ ở sau này.

Nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ hét :
- Ngừng tay.
Tiếng hét xét nát không gian của Hàn Tử Kỳ khiến cho ba mươi tên đạo sĩ giật mình ngưng kiếm lui trở ra.
Huyền Thông đạo trưởng cười lớn :
- Tiểu thí chủ đã trông thấy trận "Võ Đang Kim Kiếm trận" như thế nào rồi chứ? Hãy mau qui hàng cho sớm, bần đạo sẽ niệm chút đức từ bi khoan thứ cho ngươi, bằng cứ cường ngạnh chờ khi bắt được, hậu quả ngươi sẽ bị nhốt trong "địa lao" trọn đời không bao giờ trông thấy ánh sáng mặt trời nữa.
Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng :
- Lão đạo nhân đừng nằm mộng giữa ban ngày. Trước khi phá trận này ta có điều muốn nói với đạo nhân.
- Điều gì tiểu thí chủ cứ nói, bần đạo xem có thể chấp nhận được hay không?
- Trong khi ta phá trận chắc chắn phải có một vài kẻ nằm xuống, ta muốn hỏi lão một điều: Lão có chịu trách nhiệm về cái chết của họ mà không trút tội cho ta? Lão có dám không?
Huyền Thông đạo trưởng thản nhiên :
- Trên giang hồ từ xưa đến nay, khi hai bên đánh nhau, thắng bại tử sinh là thường sự.
Nay bần đạo đã bày ra trận này, nếu chẳng may có một tên môn đồ vong mạng, cố nhiên ta sẽ nhận lấy trách nhiệm, can gì phải trút lỗi cho ngươi, chịu lấy tiếng dèm pha, phỉ báng của thiên hạ.
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Còn một điều nữa ta nói luôn. Lúc nãy lão đạo nhân có ra điều kiện nếu ta phá được trận Võ Đang Kim Kiếm trận này, lão sẽ tự khắc mở vòng vây cho ta ra đi phải không?
Huyền Thông đạo trưởng xác nhận :
- Nhà Phật cấm vọng ngôn, bần đạo là kẻ tu hành lẽ nào lại nói dối với ngươi. Nếu ngươi thoát khỏi vòng vây, ngươi cứ ra đi thong thả, không một ai ngăn cản ngươi đâu.
Hàn Tử Kỳ dõng dạc :
- Được rồi! Lão đạo nhân hãy mở to hai con mắt coi ta phá Võ Đang Kim Kiếm trận của lão...
Huyền Thông đạo trưởng quát to :
- Xuất trận!
Ba mươi sáu tên đạo sĩ hô to, cùng vung kiếm sáng lòa từ mười phương tám hướng tấn công Hàn Tử Kỳ, trông như chiếc lưới tử thần chụp xuống.

Đồng một lúc, Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng trố thần oai, thanh Tử Hư thần kiếm rung lên mấy cái, xuất ngay chiêu "Cửu Trùng nhất thức". Kiếm quang màu tía rợn người tua tủa tuôn qua tám hướng kèm theo kiếm khí ào ào như một trận mưa giông, nhằm vào tất cả vị trí của ba mươi sáu tên đạo sĩ.
Tử Hư thần kiếm khi ra oai đất bằng liền nổi sóng, khiến cho quần tăng phía ngoài khiếp đảm lo sợ cho số phận của đồng đạo trong trận Võ Đang Kim Kiếm trận.
Đến cả Chí Thiền đại sư, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô cũng đều kinh hãi, trố to mắt nhìn Tử Hư thần kiếm đang lúc tung hoành.
Huyền Thông đạo trưởng liệu thế không xong, quát to như sấm nổ :
- Lui mau!
Lão đạo nhân hiểu rõ nếu giữ nguyên tình trạng chắc chắn sẽ có vài tên đạo hữu vong mạng, nên khẩn cấp ra lệnh tháo lui.
Nghe tiếng quát của Huyền Thông đạo trưởng cùng một lúc ba mươi sáu tên đạo sĩ thu hồi kim kiếm, nhảy ngược về phía sau một trượng tránh khỏi ánh sáng tử thần chỉ trong gang tấc.
Động tác của quần đạo đã nhanh như chớp, nhưng vẫn còn hai tên đạo sĩ lùi không kịp, thanh kim kiếm bị Tử Hư thần kiếm chém cụt tận cán rơi xuống đất kêu loảng xoảng.
Thoáng nhận thấy có chỗ trống, Hàn Tử Kỳ toan sử dụng thân pháp "Hành Không Đăng Bộ" vượt qua trùng vây, nhưng tức thì đã có hai tên đạo sĩ khác nhảy vào lấp kín, khiến chàng phải ngưng lại.
Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng :
- Rõ ràng lão đạo nhân quái quỷ này đang sử dụng "Luân xa trận" hỗ trợ cho Võ Đang Kim Kiếm trận, thay thế nhau chờ cho đến khi ta mệt sức, cả bọn năm lão nam nữ đạo nhân sẽ xuất thủ bắt ta không hề sai.
Đang lúc Hàn Tử Kỳ nghĩ ngợi, Huyền Thông đạo trưởng đã la to :
- Xuất trận!
Âm thanh của Huyền Thông đạo trưởng có đó, ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang đã từ tám hướng ào ạt xông vào, cùng lượt vung kim kiếm tấn công Hàn Tử Kỳ như vũ bão.
Hàn Tử Kỳ rung thanh Tử Hư thần kiếm tạo thành bức tường kiếm ảnh màu tía ngăn chận ba mươi sáu thanh kim kiếm lại, suy nghĩ để lấy một quyết định cuối cùng.
Vừa giao đấu với ba mươi sáu tên đạo sĩ Võ Đang, Hàn Tử Kỳ vừa thầm tính :
- Cái lão đạo nhân bại hoại này thật là khôn quỷ. Lão hiểu rõ sự lợi

hại của chiêu “Cửu Trùng nhất thức” như thế nào nên lão ra lệnh cho ba mươi sáu tên đạo sĩ kia rút lui, rồi liền trở lại trận. Lão đã lầm to, giờ ta hãy sử dụng tuyệt chiêu “Cửu Trùng nhị thức” giết chết một số đạo sĩ, phá vỡ trận này cho lão biết đâu là lợi hại. Theo lời chú giải chiêu “Cửu Trùng nhất thức” còn có thể thoái chết, nhưng hai chiêu “Cửu Trùng nhị thức” và “Cửu Trùng tam thức” khi xuất ra rồi cho dù bậc kỳ nhân cũng vong mạng đừng nói tới bọn đạo nhân què quặt này. Có điều ta phải suy nghĩ cho cạn hiện giờ có nên xuất chiêu đó hay không?
Hàn Tử Kỳ cứ mãi đắn đo, cân nhắc, nửa muốn xuất chiêu “Cửu Trùng nhị thức” nửa lại không, nhất thời chưa lấy được một quyết định cuối cùng.
Trận giao đấu vẫn diễn ra như trước, ba mươi sáu tên đạo sĩ chợt tiến chợt lui, chợt qua, chợt lại nhanh như chớp. Bọn chúng theo lệnh Huyền Thông đạo trưởng lược trận quát tháo liền liền ở bên ngoài.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 29
Dục Hoãn Cầu Mưu

Đang khi Huyền Thông đạo trưởng đứng phía ngoài điều khiển trận pháp, thình lình chẳng rõ từ phương hướng nào một chiếc bóng lao tới đứng phía sau lão đạo nhân.
Dù đang điều khiển trận pháp nhưng thính lực của Huyền Thông đạo trưởng rất tinh vi, thoáng nghe tiếng gió nhẹ, lão đạo nhân giật mình quay lại đưa mắt nhìn.
Trước mặt Huyền Thông đạo trưởng xuất hiện một lão hòa thượng mặt dài như mặt ngựa, râu dê, thân hình gầy ốm, mắt sáng như hai ngọn đèn thần, đứng sừng sững.
Nhận ra lão hòa thượng mặt dài, Huyền Thông đạo trưởng cau mày khó chịu nhưng đã vội vàng chắp tay :
- Ai di đà Phật, tưởng cao nhân nào, lại là Đảo Điên đạo hữu đó ư?
Đảo Điên hòa thượng chưa có lời, quét cặp mắt sáng rực nhìn vào trận Võ Đang Kim Kiếm trận một lượt.
Huyền Thông đạo trưởng khách khí :
- Đảo Điên đạo hữu tháng năm phiêu bạt thiên nhai, ngao du sơn

thủy khắp cả hai vùng trung thổ, hưởng phúc tiêu dao, nhàn hạ trọn đời, bần đạo vô cùng bái phục!
Dứt câu, Huyền Thông đạo trưởng vái dài, một đạo ám kình kích tới Đảo Điên hòa thượng.
Làm như chưa biết Huyền Thông đạo trưởng ám kích, Đảo Điên hòa thượng hất nhẹ cánh tay áo cà sa rộng thùng thình, cất tiếng cười hềnh hệch. Tiếng cười khô khan, nhưng âm thanh như có hàng ngàn vạn mũi kim bén nhọn xóay vào tai mọi người vô cùng nhức nhối.
Lão hòa thượng nói :
- Bần tăng tháng năm bôn ba lặn lội khắp cả hai miền Trung thổ, đến vùng quan ngọai, lại tới Thổ Phồn, sang Tây vực, rồi trở về Hàn Châu, dạo cảnh Ngũ hồ, dạo núi Kỳ sơn, ngắm từng bầy nhạn Hồi nhạn phong, không được một phút giây nào ngừng nghỉ, sao bằng lão đạo sĩ nửa đêm trăng thanh gió mát, cảnh sắc rừng núi hữu tình, dẫn dắt hàng trăm nam nữ tăng nhân từ chùa Thiếu Lâm tới đây, nô đùa cùng một gã tiểu tử không mẹ không cha, không thân bằng, quyến thuộc. Bần tăng sợ e rằng nếu chuyện này tai tiếng tới bọn giang hồ, Ngũ đại môn phái sẽ bị mang danh cậy sức đông người bức bách một đứa bé thơ ngàn đời không sao gội sạch. Bần tăng mạo muội có mấy lời trung ngôn nghịch nhĩ, xin thứ cho... thứ cho...
Nói xong, Đảo Điên hòa thượng lại cất tiếng cười hềnh hệch, hình như đạo ám kình của Huyền Thông đạo trưởng kích vừa rồi bị cái hất tay của lão hóa giải âm thầm không có một ai nghe thấy.
Huyền Thông đạo trưởng kinh hãi nghĩ thầm :
- Lão hòa thượng quỷ quái này kiếm điều sỉ nhục ta, luôn cả Chí Thiền đạo hữu, thật đáng hận, nhưng cách chẳng bao lâu xem ra công lực của lão cao thâm đáng sợ, ta hãy nên nhẫn nại, sau này gặp lại sẽ hay.
Sắc mặt Huyền Thông đạo trưởng không hề thay đổi, lại cất giọng ôn nhu :
- Đảo Điên đạo hữu đã chỉ giáo quá lời rồi. Bần đạo và chư vị nam nữ đạo hữu vâng pháp lệnh của năm vị Chưởng môn nhân tới đây, thỉnh mời Hàn tiểu thí chủ cùng theo bọn bần đạo về bản tự đàm đạo, nhưng thí chủ không chịu nghe, lại còn dùng lời nặng nề thóa mạ, hành hung với bọn bần đạo, bắt buộc bọn bần đạo phải thi thố chút ít màu sắc võ công buộc gã tỉnh ngộ, hồi tâm đến bản tự hội kiến cùng năm vị Chưởng môn nhân, trần tình mọi việc đã qua trên bước giang hồ của thí chủ, ngoài ra không có hành động ám muội gì đối với gã. Xin Đảo Điên đạo hữu chớ nên hiểu lầm.
Đảo Điên hòa thượng vẫn cười hềnh hệch :

- Lão đạo nhân quả thật là tinh thông, uyên bác, ứng khẩu như lưu, không có mấy ai bì kịp. Nhưng bần lại mạo muội xin hỏi lão đạo nhân một điều.
Huyền Thông đạo trưởng nhíu mày :
- Đảo Điên đạo hữu muốn hỏi bần đạo chuyện gì xin cứ nói thẳng ra, không cần phải dè dặt.
Đảo Điên hòa thượng thôi cười, chiếu cặp mắt như hai ngọn đèn nhìn thẳng vào mặt Huyền Thông đạo trưởng.
Lão cất giọng trầm :
- Bần tăng muốn biết năm vị Chưởng môn nhân Ngũ đại môn phái sai người tới đây thỉnh mời gã tiểu tử kia có chuyện gì, lại phải bày đến trận Võ Đang kim kiếm?
Huyền Thông đạo trưởng tránh né :
- Bọn bần đạo là những kẻ thừa hành mệnh lệnh của năm vị Chưởng môn nhân đến mời Hàn tiểu thí chủ về bản tự cho năm vị đàm đạo, ngoài ra bọn bần đạo không biết gì hơn nữa, có điều tiểu thí chủ tới bản tự sẽ được tiếp đãi nồng hậu, chỉ tại tiểu thí chủ hiểu lầm nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc đó thôi.
Chợt Đảo Điên hòa thượng thôi cười, đổi sắc :
- Phật gia cấm tăng nhân về tội vọng ngôn, lão đạo nhân nói dối với bần tăng rồi, lão không sợ đắc tội với Phật tổ hay sao?
Huyền Thông đạo trưởng nén cơn giận dữ :
- Bần đạo đã nói dối chuyện gì xin Đảo Điên đạo hữu nói cho bần đạo biết?
Đảo Điên hòa thượng nghiêm lạnh :
- Ngũ đại môn phái đi tìm bắt gã tiểu tử họ Hàn chỉ vì một món bảo vật, lão đạo nhân lừa phỉnh được ai chứ.
Huyền Thông đạo trưởng giật mình :
- Món bảo vật gì?
Đảo Điên hòa thượng lớn tiếng :
- Bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” có đúng không nào?
Huyền Thông đạo trưởng biến sắc, liền nổi giận :
- Đảo Điên đạo hữu đã sai lầm, Ngũ đại môn phái không phải vì bí kíp “Địa Tiên kỳ thư” mà mục đích tìm tiểu thí chủ họ Hàn về một chuyện khác.
- Chuyện gì?
- Một mối cựu thù cách nay trên một trăm năm về trước.
- Ngũ đại môn phái đã có cựu thù với ai, sao lại tìm gã tiểu tử họ Hàn?
Huyền Thông đạo trưởng hậm hực :

- Lão Địa Tiên tôn giả. Năm xưa lão đã gây tử thương cho ba vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My tại bình nguyên Thập Lý, cuộc diện bọn bần đạo diễn ra đêm nay chỉ vì mối cựu thù đó.
Đảo Điên hòa thượng hỏi lại :
- Ý định của Ngũ đại môn phái thế nào?
- Đưa gã tiểu tử họ Hàn về bản tự, để gã nói cho năm vị chưởngmôn nhân biết hiện nay Tử Vong động ở nơi nào, sau đó đi tìm lão Địa Tiên tôn giả hỏi tội...
- Ha ha... ha ha ha...
Đảo Điên hòa thượng cất tiếng cười vừa khnh khỉnh vừa châm chọc Huyền Thông đạo trưởng.
Không còn có thể nhẫn nại nổi nữa, Huyền Thông đạo trưởng trợn mắt hằn học :
- Đảo Điên đạo hữu cười chuyện gì?
Đảo Điên hòa thượng thôi cười, chỉnh lại sắc diện một cách hết sức nghiêm tức :
- Bần tăng cười cho chư vị chưởngmôn nhân Ngũ đại môn phái đã từ sai lầm này đến lỗi lầm khác, tự mình tạo ra tai họa cho mình lại còn oán trách nổi ai.
- Đảo Điên đạo hữu muốn nói gì? Chư vị Chưởng môn nhân bọn bần đạo đã sai lầm điều gì?
Đảo Điên hòa thượng sang sảng giọng :
- Trận đại lưu huyết cách hơn một trăm năm về trước, là do ba Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My chủ trì. Ba vị này đã tụ tập gần một ngàn cao thủ Hắc, Bạch vây đánh lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giải tại bình nguyên Thập Lý, đòi lão đại tiền bối phải giao nộp quyển "Địa Tiên kỳ thư", bắt buộc lão nhân phải động thủ tự vệ. Ba vị Chưởng môn nhân kém tài nên phải vong mạng, còn trách cứ ai? Ngũ đại môn phái không biết nhận cái lỗi của mình, đêm nay lại còn vô cớ chận đường gã tiểu tử họ Hàn nơi đây đòi gã phải chỉ nơi trú ẩn của tôn sư của gã một cách vô cùng phi lý, bọn võ lâm nghe được cái tin này sẽ chê cười đến dường nào.
Ngưng lại, lão hòa thượng thêm :
- Vả lại lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giả đã qui tiên từ lâu, còn đâu để chư vị Chưởng môn nhân đi tìm lão nhân rửa thù tiết hận. Lão đạo nhân đã nghe rõ rồi chứ?
Huyền Thông đạo trưởng sửng sốt chỉ lấy mắt nhìn Đảo Điên hòa thượng, chưa nói thêm được một lời nào.
Đảo Điên hòa thượng nhận ra điều đó, lại dọa dẫm Huyền Thông đạo

trưởng :
- Lão đạo nhân cũng cần phải biết, gã tiểu tử họ Hàn kia đã lọt vào Tử Vong động, tất nhiên gã đã lãnh hội được các tuyệt chiêu trong "Địa Tiên kỳ thư" của lão đại kỳ nhân Địa Tiên tôn giả năm xưa, đã từng giết hàng trăm cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch. Giờ đây nếu gã có lòng hiếu sát, bức bách gã cùng đường, gã sẽ xuất các chiêu đó chắc chắn trận đại lưu huyết năm xưa sẽ tái diễn tại ngón núi này, thây sẽ chất thành gò, máu sẽ chảy thành suối, hàng trăm người chết, hàng trăm người bị tàn phế võ công, cũng chưa chắc gì bắt được gã.
Chừng đó, Ngũ đại môn phái lại mang thêm cái nhục thua trận một tên thiếu niên vô danh tiểu tốt, tuổi chưa tròn hai mươi, còn mặt mũi nào dám xưng hô là ngôi sao Nam Tào, Bắc Đẩu nữa. Cái đạo lý ấy chẳng hiểu chư vị đạo nhân có nghĩ tới chưa?
Huyền Thông đạo trưởng vẫn im lặng, biết Đảo Điên hòa thượng nói thật, chưa tìm được lời nào đáp ứng.
Đảo Điên hòa thượng nghĩ thầm :
- Lão đã sợ rồi, ta hãy giáng thêm một đòn nữa cho lão nhụt chí luôn, không còn thiết tới chuyện điều động trận "Võ Đang kim kiếm" nữa, cốt sao dài dòng, cho gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ phá trận.
Đảo Điên hòa thượng lòng vòng :
- Ngoài ra, lại còn một chuyện rất quan trọng này nữa, lão đạo nhân có muốn biết hay không?
Cho tới bây giờ Huyền Thông đạo trưởng mới mở miệng :
- Chuyện gì rất quan trọng Đảo Điên đạo hữu hãy nói cho bần đạo nghe.
- Lão đạo nhân có nghe câu "Duật bạn tương trì ngư ông đắc lợi không"
Huyền Thông đạo trưởng cau mày :
- Đạo hữu nói câu đó với dụng ý gì?
Sắc mặt của Đảo Điên hòa thượng trở nên trầm trọng khác thường :
- Hiện nay có hàng trăm cao thủ sắp tới đây, bọn họ cũng đi tìm tiểu tử họ Hàn đoạt bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" tất nhiên bọn này là những nhân vật đang gây khủng khiếp trên giang hồ. Ngũ đại môn phái có đương đầu nổi với bọn họ không?
Huyền Thông đạo trưởng nghi hoặc :
- Đảo Điên đạo hữu muốn nói bọn cao thủ nào?
Đảo Điên hòa thượng cố trù trì câu chuyện :
- Trước khi trả lời lão đạo nhân, bần tăng muốn biết khi bọn họ tới đây, lão đạo nhân đối phó cách nào?

- Cố nhiên bọn Bần đạo vì danh dự Ngũ đại môn phái phải chống lại bọn người đó đâu còn cách nào khác hơn nữa.
Đảo Điên hòa thượng gật gù như rất hài lòng :
- Tốt lắm, nhưng bần tăng lại xin hỏi lão đạo nhân có quyết tâm chống bọn họ cho tới cùng hay nửa chừng bỏ chạy, bỏ mặc tiểu tử họ Hàn một mình đối đầu với bọn họ?
Huyền Thông đạo trưởng nổi giận :
- Ngũ đại môn phái lãnh đạo hàng ngũ Bạch đạo xưa nay chưa từng lùi bước trước một cường lực nào, lẽ đâu nửa chừng lại bỏ chạy, còn gì là thanh danh nữa.
- Hay lắm, hiện giờ bọn chúng sắp tới đây rồi, lão đạo nhân hãy chuẩn bị cho mau...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 30
Vượt Trùng Vây

Đến đây, bỗng nghe có tiếng hét từ trong "Võ Đang Kim Kiếm trận". Liền đó, hai tiếng rú uất nghẹn, hai cây thịt ngã xuống, một bóng người bắn vọt lên không, đảo nhanh nửa vòng lao thẳng tới đáp gần xuống bên cạnh Đảo Điên hòa thượng. Bóng người đó chính là Hàn Tử Kỳ.
Vừa rồi trong "Võ Đang Kim Kiếm trận", Hàn Tử Kỳ trông thấy Đảo Điên hòa thượng xuất hiện, đứng nói chuyện dài dòng cùng Huyền Thông đạo trưởng, chàng hiểu ngay lão nhân cầm chân lão kia cho chàng phá trận.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Nếu ta cứ mãi trì hoãn không chịu hạ độc thủ thì còn cơ hội nào nữa chứ.
Quyết định xong, Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng thị uy, xuất chiêu "Cửu Trùng nhị thức" nhắm vào ba tên đạo sĩ đứng chắn bên phía Đảo Điên hòa thượng...
Tử Hư thần kiếm được dịp trổ thần oai chém hai tên đạo sĩ bay đầu, thây ngã ra, bày một lỗ trống, Hàn Tử Kỳ liền thi triển thân pháp "Hành Không Đăng Bộ" thoát ra khỏi "Võ Đang Kim Kiếm trận" một cách dễ dàng.
Quần tăng kinh hoảng, chôn chân tại chỗ, trố hàng trăm cặp mắt dồn

về phía Hàn Tử Kỳ vẫn còn lăm lăm Tử Hư thần kiếm toát ánh sáng màu tía rợn người.
Huyền Thông đạo trưởng vừa khiếp hãi vừa phẫn nộ mở to cặp mắt nhìn thanh Tử Hư thần kiếm.
Chí Thiền đại sư, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô kinh hãi, nhưng liền bước tới gần Đảo Điên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ dàn hàng ngang.
Chí Thiền đại sư chắp hai tay niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Hàn thí chủ lại theo vết xưa của lão Địa Tiên tôn giả, nhúng vào máu của tăng đồ Phật môn nữa rồi. Bọn bần tăng đâu có thể bỏ qua chuyện này được.
Hàn Tử Kỳ nhìn Huyền Thông đạo trưởng cười nhạt :
- Lão đạo trưởng đã có lời cam kết với ta rồi. Đạo trưởng hãy trả lời lão hòa thượng.
Huyền Thông đạo trưởng ngập ngừng :
- Lúc nãy bần đạo có lời cam kết với Hàn thí chủ thật, nhưng thí chủ đã hành động quá đáng, vượt qua ngoài giới hạn của bần đạo, chuyện này thí chủ phải nói chuyện với Chí Thiền đạo hữu.
Hàn Tử Kỳ cười khinh miệt :
- Lão đạo trưởng tráo trở thật tài tình, miệng mồm chẳng có ai bì kịp, tại hạ vô cùng khâm phục, bây giờ tại hạ hỏi, chư vị muốn gì?
Chí Thiền đại sư đáp lời :
- A di đà Phật! Bây giờ Hàn thí chủ hãy đi theo bọn bần tăng đến bản tự cho lão Chưởng môn nhân xử lý về chuyện này, bần tăng không dám tự mình định đoạt.
Hàn Tử Kỳ giận dữ :
- Nếu ta không đi các ngươi làm gì ta đã chứ?
- A di đà Phật! Nếu Hàn thí chủ bất ngộ, cưỡng lệnh Phật pháp, bắt buộc bần tăng và tất cả tăng nhân có mặt nơi đây phải động thủ đưa thí chủ về bản tự.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Câm mồm lão lại! Ta cần nói cho các ngươi được rõ. Vừa rồi ta nghĩ các ngươi là những kẻ tu hành nên không nỡ mạnh tay sát phạt, các ngươi ngu xuẩn hiểu lầm cái thiện chí của ta, hết bày trận này tới bày trận khác, với tham vọng giết ta đoạt lấy bí kíp Địa Tiên kỳ thư lại còn dám cả gan sỉ nhục tôn sư ta. Hành động của các ngươi khiến cho đức Phật tổ cũng phải hổ thẹn, kể từ giờ phút này ta xem các ngươi không phải là những bậc tu hành chân chính, mà là những tên đại ma đầu đội lốt nhà Phật đáng giết để trừ đi tai họa cho giang hồ...
Chàng nhìn lướt qua năm vị nam nữ đạo nhân dằn mạnh từng tiếng :

- Nếu các ngươi dám bày thêm một trận nữa, ta sẽ giết tất cả những người có mặt ở nơi đây không chùa sót một tên nào, xem năm lão Chưởng môn nhân của các ngươi làm gì được ta.
Chàng hét to :
- Hãy coi đây!
Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ rung dài một cái. Ánh kiếm màu tía vọt ra hai trượng biến thành mười hai đóa kiếm điểm vào tử huyệt mười hai tên hòa thượng trung niên đứng cách năm trượng nhanh như sét giật.
Huyền Thông đạo trưởng kinh hoảng quát to :
- Tránh mau!
Mười hai tên trung niên hòa thượng hốt hoảng cùng khoa thiết trượng nửa vòng, cùng phóng ngược về phía sau...
Xoảng... xoảng... xoảng...
Mười hai cây thiết trượng bị Tử Hư thần kiếm chém cụt phân nữa, bọn hòa thượng thoát chết trong chỉ một kẽ tóc đường tơ.
Quần tăng thảy đều khiếp đảm. Năm vị nam nữ đạo nhân đứng trơ như những pho tượng.
Cho đến bây giờ họ mới biết sự lợi hại của chiêu "Cửu Trùng tam thức" như thế nào và hiểu rằng Hàn Tử Kỳ không hề dọa dẫm.
Hàn Tử Kỳ cười khinh :
- Thế nào? Các ngươi đã trông thấy rồi chứ? Có đủ gan mật bày khai trận thế ra ta xem.
Trong lòng vốn đã khiếp thầm nhưng Không Không sư thái cậy có sợi dây Phược ma thằng, đã từng trói Hàn Tử Kỳ nơi vực tử thần. Sư thái bước tới :
- Tiểu tử đừng tự phụ, bản bần ni sẽ bắt ngươi.
Phất tay ra phía sau, Không Không sư thái hét :
- Khốn ma thằng trận pháp bày khai...
Từ phía sau một loạt tiếng trong trẻo nổi lên, mười hai vị ni cô trẻ tuổi xinh đẹp, mỗi vị cầm một sợi Phược ma thằng lướt tới.
Hàn Tử Kỳ ngó thấy mười hai vị ni cô, cất tiếng cười khanh khách :
- À ra các ngươi định bày khai "Mỹ nhân kỳ trận" bắt ta đó sao? Đừng tưởng ta không dám giết.
Chàng trỏ Tử Hư thần kiếm vào mười hai vị ni cô xinh đẹp hét :
- Lui mau!
Thanh Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ lay động, nhưng Đảo Điên hòa thượng đã cất tiếng cười hềnh hệch :
- Tiểu tử ngưng tay, đã có kẻ tới rồi... tới rồi...
Lão nhân trỏ tay về phía trước mặt. Bọn Chí Thiền đại sư hướng mắt

nhìn theo.
Cách đấu tràng xa xa, hàng trăm chiếc ma đăng xanh rờn đang tiến tới nhanh lẹ như những vì sao xẹt trên bầu trời.
Chí Thiền đại sư hô to :
- Luân Hồi giáo!
Đảo Điên hòa thượng cười khẩy :
- Phải đấy, lúc nãy bần tăng đã có báo nguy với chư vị rồi, chư vị không nghe cứ cãi lộn với gã tiểu tử, bây giờ có muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa rồi...
Lão giễu cợt :
- Lâu nay chư vị là những bậc tu hành chân chính, chắc ai nấy hãy còn trinh tiết, tất sẽ được ả hồ ly mặt ngọc Điêu Nguyệt Hồ đặc biệt chiếu cố, đưa chư vị vào "Luyện Hồn phòng" chỉ luyện trong vòng vài ngày sẽ thành chánh quả không sai...
Nói dứt Đảo Điên hòa thượng lại cất tiếng cười hềnh hệch, nghe khó chịu vô cùng.
Sự xuất hiện bất ngờ của Luân Hồi giáo khiến cho tình hình tức thì đảo lộn, năm vị nam nữ đạo nhân thảy đều khẩn trương lên, ai nấy lo đối phó với bọn Luân Hồi giáo, đâu còn có thời giờ gây sự với Đảo Điên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ nữa.
Chí Thiền đại sư quát :
- Chuẩn bị!
Tiếng nhạc từ xa vọng tới, âm thanh du dương, huyền hoặc ru hồn người đắm chìm trong cơn mê loạn. Quần tăng lim dim hai mắt thả hồn về tận đâu đâu.
Đến đây, Chí Thiền đại sư mới rõ sự lợi hại của chiếc Ma cầm kia là thế nào, từ lâu lão chỉ nghe giang hồ đồn đãi mà không thấy. Quả lời đồn đãi không sai.
Lão hòa thượng liếc mắt nhìn thấy tất cả trung niên hòa thượng đến trung niên đạo sĩ luôn cả mười hai ni cô xinh đẹp hết thảy đều đứng trơ ra như các pho tượng, cặp mắt lim dim, trong lòng lão càng thêm kinh sợ.
Chí Thiền đại sư quát to như sấm nổ :
- Tất cả sẵn sàng!
Lão hòa thượng dụng thần công "Sư Tử Hống" với dụng tâm làm cho quần tăng giật mình hồi tỉnh thoát khỏi cơn mê loạn do âm thanh huyền hoặc, du dương của chiếc Ma cầm đang trỗi khúc xa xa.
Quả nhiên kiến hiệu, bọn trung niên đạo nhân, luôn cả mười hai vị nữ ni thảy đều giật mình bừng tỉnh cơn mê, mắt sáng hẳn ra.
Chí Thiền đại sư thầm mừng, lẩm bẩm :

- Ồ, ta đã có thể sử dụng thần công “Sư Tử Hống” chống lại Ma cầm được rồi.
Đột nhiên tiếng nhạc vút cao tận từng mây, sấm sét cuồng phong liền nổi dậy đầy trời.
Ma cầm đã xuất chiêu khác.
Chí Thiền đại sư vận mười thành xuất chiêu “Sư Tử Hống” quát tợ sấm rền :
- Tất cả đứng yên!
Quần tăng nghe lệnh liền đứng yên tại chỗ. Đảo Điên hòa thượng quay qua Hàn Tử Kỳ :
- Cơ hội đã đến rồi, sao ngươi chưa chịu chạy đi còn đứng đó.
Hàn Tử Kỳ vốn đã hoài nghi trong bọn Luân Hồi giáo sắp đến kia sẽ có mặt Hồng y nữ, có ý muốn gặp ả đấu thêm một trận thần công nên chần chừ :
- Đại sư...
Đảo Điên hòa thượng gắt :
- Đừng lải nhải. Hãy mau theo bần tăng.
Lão hòa thượng vươn tay chộp lấy mạch môn Hàn Tử Kỳ kìm chặt, cùng lao thẳng lên ngọn núi trông chẳng khác hai làn mây trong cơn gió cuốn...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 31
Âm Thanh Quỷ Dị

Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng ngó thấy Đảo Điên hòa thượng kìm lấy Hàn Tử Kỳ chạy lên ngọn núi, nhưng không hề phản ứng cũng không đuổi theo truy cản.
Hai lão đạo nhân đang lo đối phó với bọn Luân Hồi giáo, âm thanh tiếng nhạc và hàng trăm ma đăng xanh rờn mỗi lúc càng tới gần hơn.
Nhìn hàng trăm ánh ma đăng lướt tới như những vì sao xẹt, Huyền Thông đạo trưởng lo ngại hỏi Chí Thiền đại sư :
- Chí Thiền đạo hữu, bọn chúng sắp đến nơi rồi, chúng ta đối phó cách nào?
Đã sẵn có dự định, Chí Thiền đại sư đáp mau :
- Chúng ta năm người hãy tới chỗ trống phía trước chờ bọn chúng, các chư tăng lập “Bát Môn Kim Tỏa trận” tại đây dẫn dụ những kẻ

cầm đầu lọt vào bắt sống.
Lão hòa thượng phất cánh tay áo cà sa sang bảy mươi hai tăng nhân trung niên truyền lệnh :
- Chư vị lập "Bát Môn Kim Tỏa trận" nhanh lên.
Bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ ứng thinh, lập tức bày khai kỳ trận.
Chí Thiền đại sư lại quay qua bốn vị nam nữ đạo nhân :
- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng.
Chí Thiền đại sư nhanh chân đi trước, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô theo phía sau.
Tới một khoảng đất trống, hai bên vách núi dựng đứng, năm vị nam nữ đạo nhân dừng lại, hướng mắt nhìn hàng trăm chiếc ma đăng chỉ còn cách khoảng ba trăm trượng. Môt bọn người lố nhố xuất hiện, đi theo một chiếc kiệu có bốn người khiêng chạy tới như bay.
Huyền Thông đạo trưởng phân vân :
- Chí Thiền đạo hữu, không hiểu đêm nay bọn Luân Hồi giáo có chuyện gì quan trọng lại nửa khuya đi trên con đường này, có phải bọn chúng đi tìm gã tiểu tử họ Hàn chiếm lấy bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" hay là còn một chuyện gì quan trọng khác, đạo hữu có nghĩ ra không?
Chí Thiền đại sư lắc đầu :
- Bần tăng chưa nghĩ ra chuyện này, có điều mỗi khi bọn Luân Hồi giáo đi đâu lại có chiếc Ma cầm trỗi giọng là phải có mặt ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, dĩ nhiên phải là quan trọng.
Quay sang Không Không sư thái, Chí Thiền đại sư nói :
- Không Không đạo hữu nghĩ thế nào, có đúng như lời bần tăng vừa nói không?
Không Không sư thái trang trọng :
- Cứ theo thiển ý của bần ni, bọn Luân Hồi giáo xuất hiện đêm nay, một là kéo tới đánh phá một bảo trang hoặc môn phái nào đó, còn hai là ả Ngọc Diện Ma Cơ được tin gã tiểu tử họ Hàn xuất hiện trên con đường này nên đón chặn gã đoạt lấy bí kíp "Địa Tiên kỳ thư", ngoài ra chẳng còn một điều gì khác nữa.
Chí Thiền đại sư gật đầu :
- Không Không đạo hữu rất hữu lý, bần tăng cũng vừa chợt nghĩ có thể bọn Luân Hồi giáo hay tin gã tiểu tử họ Hàn đã vào Tử Vong động, luyện được các tuyệt chiêu của lão Địa Tiên tôn giả nên bọn chúng đi tìm gã chiếm đoạt lấy bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" không sai. Còn chuyện bọn chúng đi đánh phá một bảo trang nào đó hày còn

nhgi vấn, bởi nơi đây không có bảo trang nào cả.
Thái Ất chân nhân góp ý :
- Chí Thiền đạo hữu, nếu quả đúng như lời đạo hữu và Không Không đạo hữu vừa nói ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vì tham vọng bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" sai thuộc hạ tới đây, trong lúc gã đang trên đường đào tẩu, chúng ta còn lưu lại ở đây không khỏi có điều rắc rối, có thể giữa chúng ta và bọn chúng sẽ nổ ra một trận giao tranh về chuyện gã tiểu tử, theo ngu ý của bần đạo, chúng ta hãy sớm rời khỏi nơi này, tránh trước một cuộc xung đột vô ích, lại tạo thêm oán thù với Luân Hồi giáo. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có bằng lòng không?
Ngẫm nghĩ phút giây, cân nhắc những điều lợi hại. Chí Thiền đại sư trầm trầm giọng :
- Những điều Thái Ất đạo hữu vừa phân tích cũng hữu lý, nhưng Ngũ đại môn phái chúng ta ngót năm đời lãnh đạo hàng ngũ Bạch phái, vốn là năm cây trụ cột chống đỡ an nguy của võ lâm, uy danh bao trùm khắp cả hai miền Trung thổ, thanh thế lẫy lừng rộng tới vùng quan ngoại. Tây Vực, Thổ Phồn, nếu đêm nay chúng ta vì ngại một cuộc xung đột với bọn Luân Hồi giáo, rút đi sẽ bị những phần tử bại hoại rêu rao chúng ta là những kẻ khiếp nhược, vừa nghe tới tên Ngọc Diện Ma Cơ là đã bỏ chạy trốn rồi, chuyện này lan rộng ra chốn giang hồ sẽ vô cùng bất lợi cho Ngũ đại môn phái, chúng ta sẽ mất cả uy tín, làm thế nào còn lãnh đạo hàng ngũ Bạch đạo được nữa. Cứ theo thiển ý của bần tăng, chúng ta cứ ở lại đây chờ bọn Luân Hồi giáo tới dọ xem ý tứ của họ thế nào, sau đó tùy theo tình thế mà ứng biến là thượng sách.
Lão hòa thượng nhìn bốn vị nam nữ đạo nhân :
- Chẳng hay chư vị đạo hữu nghĩ thế nào?
Diệu Huyền sư cô giúp ý :
- Nay Chí Thiền đạo hữu đã quyết định ở lại, bọn bần ni phải tuân theo, nhưng binh pháp Tôn Ngô có câu: "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng". Bần ni mạo muội xin hỏi đạo hữu, hiện giờ thực lực của chúng ta có thể thắng nổi bọn Luân Hồi giáo hay không? Về phần võ công, chúng ta tạm thời kham nổi, nhưng về phần chiếc Ma cầm quỷ quái hớp hồn kia chúng ta phải đối phó cách nào để chư tăng khỏi bị hôn mê trước khi giao tranh với chúng?
Bọn ta sẽ sử dụng lối thần công nào chống lại chiếc Ma cầm?
Huyền Thông đạo trưởng bật khen :
- Diệu Huyền đạo hữu nói không sai. Thực lực của chúng ta sẵn có hiện nay mười hai vị cao tăng, bảy mươi vị hòa thượng và đạo sĩ,

mười hai vị nữ ni, ba mươi tám môn đồ, tất cả võ công thảy đều tinh thục, có thể đương đầu nổi với bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, nhưng còn chiếc Ma cầm kia lâu nay chúng ta chưa từng chạm trán một lần nào, chúng ta hãy nên thận trọng đo lường sự lợi hại trước khi đối đầu với bọn chúng, đó là sách lược vẹn toàn.
Không Không sư thái nói :
- Môn phái Thiếu Lâm có thần công "Sư Tử Hống" xưa nay không có loại công phu nào địch nổi. Chí Thiền đạo hữu sẽ sử dụng chiêu đó đối phó với Ma cầm, chúng ta bốn người ứng phó với bọn kia, như vậy là kế lưỡng toàn, chư vị đạo hữu có thấy thế không?
Diệu Huyền sư cô tán thưởng :
- Huyền Thông đạo hữu quả thật cao minh. Chúng ta hãy đánh trận này khôi phục lại thanh danh của Ngũ đại môn phái đã lu mờ vì sự xuất hiện của Luân Hồi giáo từ bấy lâu nay, bằng không sẽ mất luôn quyền bá chủ võ lâm, không có cách nào cứu vãn nổi nữa...
Hàng trăm chiếc ma đang lẫn tiếng nhạc ru hồn đã tới gần, chỉ còn cách chừng một trăm trượng. Chí Thiền đại sư nhìn Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô, gấp lên :
- Ba vị đạo hữu hãy lui về phía sau hướng dẫn quần tăng chuẩn bị phát động trận "Bát Môn Kim Tỏa" mau lên!
Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, và Diệu Huyền sư cô ứng thinh lui trở lại.
Còn lại hai người, Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng đứng song song, mắt hướng về phía đám ma đăng, chờ bọn Luân Hồi giáo tới...
Tiếng nhạc huyền hoặc đã tới gần hai vị đạo nhân rồi im đi. Một chiếc kiệu hoa do bốn gã đàn ông áo đen lực lưỡng khiêng vùn vụt tới. Hai bên có sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đi kèm, phía sau trên năm mươi tên giáo đồ tay cầm giới đao sáng ngời hộ tống.
Chiếc kiệu hoa ngưng lại cách Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng khoảng hai mươi trượng. Màn kiệu do một tên sứ giả vén lên. Hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh từ trên kiệu khoan thai bước xuống đất. Hai ả chính là Hồng y nữ và Thanh y nữ.
Hồng y nữ, Thanh y nữ ung dung tiến tới trước mặt hai vị đạo nhân dừng lại. Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng phía sau lưng hộ vệ.
Chí Thiền đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Chẳng hay nhị vị nữ thí chủ đêm nay đại giá tới đây có chuyện gì?
Đưa mắt nhìn quanh một vòng như muốn tìm kiếm vật gì. Hồng y nữ cất giọng trong như tiếng hạc :

- Chị em chúng ta đi tìm Hàn Tử Kỳ, lão hòa thượng bắt chàng đem đi đâu rồi?
Chí Thiền đại sư nghĩ thầm :
- Xem qua ả này đã có tình ý với gã tiểu tử họ Hàn, nên mới xưng hô như thế, cũng may gã đã chạy rồi, bằng không gã liên kết với ả tấn công chư tăng thật là tai họa.
Chí Thiền đại sư chỉnh sắc :
- A di đà Phật! Bọn bần tăng không hề bắt gã tiểu tử họ Hàn bao giờ, nữ thí chủ đã lầm rồi.
Hồng y nữ trừng đôi mắt :
- Lão hòa thượng đừng ngoa ngôn. Lão là kẻ tu hành tại sao lại vọng ngữ, không sợ đắc tội với Phật tổ ư?
- A di đà Phật! Bần tăng không hề vọng ngữ, sự thật bọn bần tăng không hề bắt gã tiểu tử họ Hàn, nữ thí chủ hãy tin lời bần tăng đã nói.
Hồng y nữ hừ một tiếng :
- Lão hòa thượng đừng nói láo. Rõ ràng vừa rồi bọn lão bày trận vây hãm Hàn Tử Kỳ tại đây, tại sao bây giờ không trông thấy mặt chàng. Bọn lão đã giết chàng đoạt lấy bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" rồi ném thây chàng xuống vực phải không?
Chí Thiền đại sư nén cơn giận dữ :
- Nữ thí chủ không nên hàm hồ. Bần tăng đã nói rồi, bọn bần tăng không hề bắt gã, cũng không hề chiếm đoạt lấy bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" bao giờ.
Hồng y nữ cười gằn :
- Lão hòa thượng lại nói láo nữa rồi. Ta hỏi lão một câu. Có phải vừa rồi bọn lão lập trận vây hãm chàng không?
Biết Hồng y nữ đã rõ chuyện này, Chí Thiền đại sư không giấu diếm, gật đầu :
- Đúng không sai! Bọn bần tăng đã lập trận vây gã tiểu tử, bởi gã quá hung hăng, lại tự cao tự đại, bần tăng muốn dạy cho gã một bài học để gã hối lỗi, ăn năn.
- Hừ! Nhưng Hàn Tử Kỳ bây giờ đang ở nơi đâu sao không thấy?
- Gã tiểu tử đã bỏ chạy đi rồi. Gã chạy lên ngọn núi kia.
Chí Thiền đại sư trỏ tay lên ngọn núi nơi Hàn Tử Kỳ và Đảo Điên hòa thượng phi thân lên lúc nãy.
Nhìn lên đỉnh núi, trong lòng Hồng y nữ nghi hoặc, lại hừ một tiếng :
- Ta không tin lão hòa thượng được. Lão phải khai thật! Lão bắt chàng đem đi đâu? Có phải đưa chàng về nhốt trong ngục Thiếu Lâm tự hay không? Nói mau, nếu không ta sẽ tới đó đốt chùa.

Huyền Thông đạo trưởng khẽ thầm bên tai Chí Thiền đại sư :
- Nữ thí chủ này quá hỗn hào, Chí Thiền đạo hữu hãy dẫn dụ ả lọt vào trận cho rồi, bắt được hai ả này là chúng ta xem như đã thành công...
Chí Thiền đại sư dùng "Truyền âm" đáp :
- Bần tăng sẽ hành động ngay, Huyền Thông đạo hữu hãy ngăn chặn ả kia cho bần tăng động thủ.
Chí Thiền đại sư hết sức từ hòa :
- Bần tăng đã nói với nữ thí chủ mấy lần rồi, nếu không tin nữ thí chủ cứ đi lục soát.
Lão hòa thượng trỏ tay về phía "Bát Môn Kim Tỏa trận". Hồng y nữ đưa mắt nhìn theo ngón tay Chí Thiền đại sư, quan sát phút giây.
Bỗng ả giận dữ hét :
- Lão hòa thượng bại hoại, lão bày khia trận đồ quỷ quái dẫn dụ chị em chúng ta lọt vào để bắt phải không?
Chí Thiền đại sư giật mình thầm nghĩ :
- Không ngờ ả này lại biết đồ trận, chuyện đã lỡ rồi phải cho lỡ luôn, đâu còn cách nào thu hồi lại được.
Lão hòa thượng ướm thử Hồng y nữ :
- Nữ thí chủ bảo đó là đồ trận, nhưng nữ thí chủ có biết là trận gì không?
Hồng y nữ bĩu môi :
- Lão hòa thượng bại hoại tưởng ta không biết trận đó sao? Bát Môn Kim Tỏa trận của phái Thiếu Lâm, Võ Đang là cái quái gì mà đòi bắt nổi chị em chúng ta chứ?
Chí Thiền đại sư sôi giận :
- Nữ thí chủ chớ hồ đồ, lâu nay môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang chủ trương di hòa di quí, khiếm tốn, nhún nhường, nhưng nếu nhị vị nữ thí chủ coi thường Bát Môn Kim Tỏa trận, nhị vị thí chủ hãy vào phá trận thử xem.
Hồng y nữ khinh khỉnh :
- Lão hòa thượng bại hoại nghĩ rằng chị em chúng ta không phá nổi cái trận quỷ quái bé nhỏ đó ư? Chị em chúng ta sẽ phát nát cái trận đó cho lão xem.
Ả nhìn thẳng vào mặt Chí Thiền đại sư nói :
- Lâu nay ta nghe chưởng lực, kiếm pháp của hai môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang rất ảo diệu, trước khi phá trận, ta muốn thử qua vài chiêu với lão xem sao.
Quay qua Thanh y nữ, ả khẽ giọng :
- Nhị muội hãy đối phó với lão đạo nhân kia, lão này để mặc ngu tỷ.

Soạt một tiếng thanh thao. Hồng y nữ rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ phát lên màu xanh biêng biếc dị kỳ, ma quái. Ả thét :
- Nhận chiêu!
Trường kiếm rung một cái, ánh kiếm biêng biếc vọt xa hơn một trượng, chợt hóa thành tám đóa, điểm vào tám nơi tử huyệt thượng trung bàn của Chí Thiền đại sư.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 32
Ly Hồn Ngư Hương

Chí Thiền đại sư hừ lạnh một tiếng, vung cây thiền trượng nặng ngót hai trăm cân, xuất chiêu "Di Đà Phổ Độ" đón lấy tám mũi kiếm xanh biêng biếc điểm tới.
Xoảng...
Kiếm trượng chạm nhau phát ra một tiếng khô khan, lửa tóe ra một vùng, song phương tháo lui một bước rồi lại xáp vào.
Bên này, Thanh y nữ và Huyền Thông đạo trưởng cũng vừa đấu một chiêu, tiếp đến chiêu thứ nhì.
Đến chiêu thứ năm, Hồng y nữ thét :
- Lão hòa thượng hãy xem chiêu Luân Hồi nhất kiếm của ta.
Mũi trường kiếm chầm chậm điểm nhẹ ngay yết hầu của Chí Thiền đại sư trông thẳng có gì nguy hiểm.
Chí Thiền đại sư cười nhạt, vẽ thiền trượng nặng hai trăm cân nửa vòng, toan đánh gãy mũi kiếm xanh biêng biếc của Hồng y nữ, kết thúc trận đấu.
Bất ngờ, khi mũi trường kiếm tới lưng chừng, Hồng y nữ thu lại, chém tạt qua lưng Chí Thiền đại sư.
Chí Thiền đại sư kinh hãi quát to, thu thiền trượng dịch sang bên tránh nhát kiếm đó.
Nhưng đã chậm một tia chớp, một tiếng "soạt" nổi lên, một mảnh áo cà sa của Chí Thiền đại sư bị trường kiếm chém nhằm rơi ngay xuống đất.
Chí Thiền đại sư sửng sốt đứng nhìn Hồng y nữ không hề nháy mắt.
Hồng y nữ thu kiếm lại, cười khinh khỉnh :

- Đủ rồi, trượng pháp của môn phái Thiếu Lâm là như thế đó. Bây giờ chúng ta phá “Bát Môn Kim Tỏa trận” của lão hòa thượng bại hoại đây.
Ả tháo lui về phía sau một trượng. Thanh y nữ cũng lùi trở lại đứng bên cạnh.
Hồng y nữ phất tay ra phía sau ra lệnh :
- Chuẩn bị phá trận.
Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo ứng thinh, nhanh lẹ lui trở lại chiếc kiệu hoa biến dạng.
Hồng y nữ, Thanh y nữ hướng mắt về phía “Bát Môn Kim Tỏa trận” dò xét cử động của bảy mươi hai tên trung nhân hòa thượng lẫn đạo sĩ không nói năng gì.
Huyền Thông đạo trưởng tới gần Chí Thiền đại sư nhìn Hồng y nữ và Thanh y nữ đứng im không thấy động tịnh gì. Lão ngạc nhiên :
- Chí Thiền đạo hữu có hiểu hai ả kia phá “Bát Môn Kim Tỏa trận” bằng cách nào không?
Tại sao hai ả rút lui về phía sau rồi im lặng?
Nhìn về phía Hồng y nữ và Thanh y nữ quan sát phút giây. Chí Thiền đại sư đáp :
- Có lẽ hai ả lui trở lại để ra lệnh cho kẻ sử dụng chiếc ma cầm phát động chiêu “Ly Hồn khúc” khiến cho chư tăng trong trận hôn mê rồi hai ả sẽ xông tới phá trận. Huyền Thông đạo hữu hãy chuẩn bị đối phó cho mau.
Huyền Thông đạo trưởng gật đầu :
- Chí Thiền đạo hữu hãy an tâm, bần đạo đã sẵn sàng rồi. Bần đạo sẽ sử dụng chiêu “Ban Nhược thần công đại pháp” hỗ trợ chiêu “Sư Tử Hống” của đạo hữu, chống lại ma cầm,nhưng không hiểu ma âm “Ly Hồn khúc” có ảnh hưởng gì đến chư tăng trong Bát Môn Kim Tỏa trận hay không?
Chí Thiền đại sư trấn an :
- Huyền Thông đạo hữu khỏi phải quan tâm tới điều này. Trận Bát Môn Kim Tỏa cách xa có trên hàng trăm trượng không bị ảnh hưởng bởi Ly Hồn khúc đâu. Bần tăng chỉ tiếc hai ả thật là khôn quỷ chưa chịu xông trận để chúng ta bắt cho sớm đó thôi.
Huyền Thông đạo trưởng toan mở lời chợt im đi vì vừa trông thấy từ phía sau chiếc kiệu hoa, sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo lúc nãy xuất hiện, trong tay mỗi tên cầm một cây ngư hương đã đốt cháy từ từ bước tới, phía sau lại có năm mươi sáu tên giáo đồ vận phục đen tay cũng cầm cây ngự hương, sắp đội ngũ chỉnh tề đi theo sau sáu tên sứ giả.

Không một ai hiểu được sáu tên sứ giả và năm mươi tên Luân Hồi giáo định làm gì mà lại cầm ngự hương bước đi như thế.
Huyền Thông đạo trưởng nghi hoặc :
- Chí Thiền đạo hữu! Bọn chúng định làm gì mà mỗi tên đều cầm một cây ngự hương đi về phía chúng ta như vậy?
Chí Thiền đại sư chú mắt quan sát, rồi lắc đầu :
- Bần tăng chưa đoán được bọn sứ giả kia định làm gì, hãy chờ bọn chúng tới gần xem chúng cầm vật gì trong tay mới hiểu rõ và tìm cách đối phó.
Hai lão đạo nhân chợt im lặng, chú mắt nhìn về phía bọn sứ giả Luân Hồi giáo đang chầm chậm tiến về hướng Bát Môn Kim Tỏa trận.
Trong lúc đó, Hồng y nữ và Thanh y nữ vẫn đứng bất động, hướng mắt về phía bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ trong trận, làm như không hay biết sáu tên sứ giả đang hướng dẫn năm mươi sáu tên giáo đồ đang đi tới gần Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.
Sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo đi thật chậm, qua khỏi Huyền Thông đạo trưởng và Thanh y nữ tiến về phía Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.
Chờ khi bọn chúng tới gần, Chí Thiền đại sư chú mắt nhìn kỹ cây ngự hương trong tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo, biến hẳn cả sắc mặt, quay sang Huyền Thông đạo trưởng nói mau :
- Nguy rồi, bọn sứ giả Luân Hồi giáo dùng Ly hồn ngự hương phá Bát Môn Kim Tỏa trận của chúng ta. Sáu mươi hai cây hương kia có một sức đoạt hồn không thể kháng cự.
Huyền Thông đạo trưởng kinh hãi gấp lên :
- Chí Thiền đạo hữu, chúng ta hãy mau sử dụng thần công “Sư Tử Hống” và “Ban Nhược thần công đại pháp” chặn đứng bọn này đừng cho lọt vào trận, ly hồn ngự hươn sẽ làm chư tăng hôn mê. Bát Môn Kim Tỏa trận sẽ tan rã.
- A di đà Phật, Phật pháp từ bi vô lượng, phổ độ chúng sinh, nhưng tình thế đã cấp, bắt buộc chúng ta phải sử dụng tới loại thần công, phế thải võ công bọn chúng không còn cách nào hơn được. Huyền Thông đạo hữu, xuất chiêu mau.
Dứt tiếng, Chí Thiền đại sư trụ thân hình vững như cột đồng, ngửa mặt lên trời, vận nội lực gầm lên như sư tử rống, âm thanh rung chuyển khắp cả núi rừng. Đồng thời Huyền Thông đạo trưởng cũng trụ hình, gầm lên như hổ đói vồ mồi. Tức thì, luồng phong ào ào nổi dậy, hướng về phía sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên Luân Hồi giáo cuốn tới.

Cùng lượt với hai lão dan, Hồng y nữ thét :
- Tán Thần khúc!
Hồng y nữ không sử dụng chiêu "Ly Hồn khúc" lại sử dụng chiêu "Tán Thần khúc" chống lại hai loại thần công của Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bởi ả nghĩ "Ly Hồn khúc" sẽ không đương cự nổi hai loại công phu kia.
Lập tức từ phía sau chiếc kiệu hoa có tiếng nhạc nổi lên. Nhạc vừa rỗi, sấm sét dậy trời, kình phong vụt vụt từng loạt ào ào tuôn về phía Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng liên miên bất tuyệt.
Chỉ trong nháy mắt ba thứ thần công xáp lại, quay quần, xoắn chặt lấy nhau, đưa nhau tốc lên không trung giằng xé lấy nhau, phát ra nhiều tiếng nổ vang rền.
Lạ lùng làm sao, bao nhiêu âm thanh của tiếng gầm tiếng ma cầm trông qua chẳng ảnh hưởng gì tới sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo, bọn chúng vẫn cầm ngự hương tiến tới...
Hình như chiêu "Tán Thần khúc" đã hóa giải được hai thứ thần công "Sư Tử Hống" và "Ban Nhược thần công đại pháp" của Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng.
Bấy giờ sáu tên sứ giả và năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi giáo chỉ còn cách Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng khoảng chừng một trượng, chợt ngừng lại.
Bụp... bụp... bụp...
Đột nhiên, sáu mươi hai cây ngự hương trong tay sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo phát ra những tiếng nổ nho nhỏ khô khan, liền theo ánh sáng chớp chớp, rồi mỗi cây toát ra một luồng khói đen sì, bốc mùi thơm quái dị khiến ai ai hít nhằm tâm thần thảy đều mờ mệt, cơ thể rã rời.
Sáu tên sứ giả và năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi lại từ từ tiến tới chỗ Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bất chấp âm thanh "Sư Tử Hống" và "Ban Nhược thần công đại pháp" chọc thủng cả màng tai.
Rõ ràng bọn chúng không hề khiếp sợ thần công của hai vị đạo nhân Thiếu Lâm và Võ Đang.
Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng ngó thấy cả hai đều kinh hãi, bởi không ngờ bọn Luân Hồi giáo không hề bị ảnh hưởng bởi thần công, lại còn tới gần hai lão, tình thế vô cùng nguy ngập.
Nhưng hiện giờ hai lão có muốn thu hồi chiêu thức đã muộn mất rồi.
Sáu tên sứ giả hướng dẫn năm mươi tên giáo đồ Luân Hồi đã đến nơi, thản nhiên đi ngang qua Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng tiến thẳng tới trận Bát Môn Kim Tỏa.

Chợt nghe Hồng y nữ thét lớng :
- Xung trận!
Im lặng giống như sáu mươi hai pho tượng biết di động, sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo không đáp ứng, lại chia ra nhiều toán nhỏ, mỗi cây ngự hương cầm trong tay bỗng bùng lên khói đen lan rồng, rồi cùng lượt phóng rào rào vào trong Bát Môn Kim Tỏa trận Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng quá đỗi kinh hoàng, chẳng ai bảo ai cùng lượt thu hồi thần công "Sư Tử Hống" và "Ban Nhược thần công đại pháp" toan lao vào trận cứu nguy cho bọn tăng nhân đang náo loạn cả lên.
Bỗng nghe Hồng y nữ cười lảnh lót :
- Hai lão đừng vọng động vô ích. Hai lão đã trúng độc rồi, càng cử động chất độc càng phát tác nhanh hơn, hãy đứng đó nghe ta nói.
Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng biến sắc hiểu ngay Hồng y nữ không hề nói dối, chôn chân tại chỗ đưa mắt nhìn ả.
Hồng y nữ lạnh băng :
- Hai lão rất quỷ quyệt, phỉnh lừa chị em chúng ta xông vào Bát Môn Kim Tỏa trận, để sử dụng thần công "Sư Tử Hống" và "Ban Nhược thần công đại pháp" bắt chị em ta. Ta tương kế tựu kế doạ sẽ đích thân phá trận rồi lại chỉ sai sáu tên sứ giả và năm mươi hai tên giáo đồ bản giáo cầm cây "Mê tâm ngự hồn hương" tới gần hai lão, một mặt ra lệnh cho Đạo Hạnh ni cô phát động chiêu "Tán Thần khúc" phá hỏng thần công của hai lão cho bon sứ giả tới gần, hai lão đã hít nhầm mê hương trong lúc bọn chúng đi ngang qua hai lão để vào trận. Bây giờ hai lão có muốn cứu vãn tình thế cùng chẳng còn kịp nữa rồi, tốt hơn hai lão đứng yên tại chỗ một lúc rồi ngã ra cho chị em chúng ta áp giải hai lão về Luân Hồi cung, trước nhất tra vấn chuyện Hàn Tử Kỳ mất tích đêm nay, xem hai lão đã sát hại chàng rồi hay còn giam nhốt chàng ở đâu, sau đó, đưa hai lão vào "Luyện Hồn phòng" cho hai lão đi đầu thai kiếp khác.
Nói xong, Hồng y nữ cười thích thú. Một giọng cười vừa khinh bỉ vừa nhạo báng.
Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nghe Hồng y nữ nói rụng rời cả tay chân.
Hai vị đạo nhân ngầm vận công, quả nhiên không qui tụ được nữa, tâm thần lại dần dần mờ mệt, chí khí tiêu tan không còn chủ định được một điều gì nữa cả.
Cùng lúc trong Bát Môn Kim Tỏa trận nhiều tiếng huỵch... huỵch nổi lên liền liền, chốc lát tất cả thảy đều im lặng. Mười hai vị cao tăng, mười hai vị nữ ni, bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ,

luôn cả Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân, Diệu Huyền sư cô đều lần lượt ngã xuống đất hôn mê... Tất cả vừa hít nhằm "Mê Tâm Ngự Hồn Hương" của sáu tên sứ giả và năm mươi sáu tên giáo đồ Luân Hồi giáo.
Chí Thiền đại sư kêu lên :
- Hỏng cả rồi.
Chỉ kêu được ba tiếng, lão hòa thượng ngã xuống, liền đó Huyền Thông đạo trưởng cũng ngã theo.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 33
Lai Lịch Mơ Hồ

Dưới ánh trăng bàng bạc, màn sương khuya lạnh lẽo, gió núi rít từng hồi. Đảo Điên hòa thượng và Hàn Tử Kỳ ngồi trên một phiến đá, con Xích Long Câu đứng gần đó cúi gằm đầu gặm cỏ.
Hàn Tử Kỳ lên tiếng :
- Đại sư! Giờ này bọn Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng đã ra sao rồi? Bọn tăng nhân ngũ đại môn phái có chống nổi bọn Luân Hồi giáo hay không?
Đảo Điên hòa thượng cười hềnh hệch :
- Lại còn làm sao nữa, cái bọn hòa thượng, đạo nhân bại hoại kia đã gánh giùm tai học cho ngươi rồi. Ngươi còn thắc mắc cái gì nữa chứ.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Đại sư muốn nói gì, tại hạ trí óc nông cạn không được rõ. Tại sao bọn Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng lại gánh giùm tai họa cho tại hạ?
Đảo Điên hòa thượng trợn mắt :
- Đồ ngốc. Ngươi chưa hiểu gì à? Chính bần tăng đã đi gọi ả Hồng y nữ tới phá "Bát Môn Kim Tỏa trận" cho ngươi. Ta biết ả có tình ý với ngươi, lúc ngươi tới Đế Vương thành ả đã nhân nhượng ngươi, gác lại lệnh bắt Chu Thiên Phụng và chiếm đoạt Đế Vương thành...
Hàn Tử Kỳ sửng sốt :
- Ồ, đêm đó đại sư cũng có mặt tại Đế Vương thành nữa sao?
Đảo Điên hòa thượng hừ giọng mũi :
- Đừng lảm nhảm, hãy nghe bần tăng nói đây.
Lão hắng giọng rồi tiếp :

- Bần tăng gặp ả Hồng y nữ cho ả biết ngươi đang bị bọn Chí Thiền đại sư lập trận vây hãm, ngươi sắp bị bắt tới nơi, ả nghe tin nóng lòng vội vã cùng bọn thuộc hạ đi liền, khiến cho hòa thượng bại hoại kia phải đấu nhau với ả. Chắc chắn bọn lão sẽ thua trận và sẽ bị ả bắt đưa về Luân Hồi cung, nhốt vô "Luyện Hồn phòng" ba ngày sau chỉ còn lại bộ xương khô, không phải bọn lão gánh giùm tai họa cho ngươi hay sao chứ?
Hàn Tử Kỳ chợt tỉnh ngộ :
- À, ra là thế. Tại hạ ngu muội không hiểu tại sao bọn Luân Hồi giáo tới đúng lúc như vậy, không ngờ đại sư đi gọi bọn chúng tới.
Chàng hỏi Đảo Điên hòa thượng :
- Đại sư! Có phải trong lúc đại sư vắng mặt là lúc đi tìm ả Hồng y nữ tới phá "Bát Môn Kim Tỏa trận" giùm cho tại hạ hay không?
Đảo Điên hòa thượng gật đầu :
- Ngươi nói đúng. Bần tăng nhận thấy hai lão Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nhất quyết bắt ngươi cho bằng được, hết bày trận này đến trận khác liên miên bất tuyệt, đẩy ngươi vào con đường cùng không lối thoát. Lúc đó, ngươi sẽ nổi cơn thịnh nộ, ngươi sẽ xuất chiêu "Cửu Trùng tam thức" giết người như ngóe, tạo căm thù cho bọn ngũ đại môn phái, sẽ vô cùng bất lợi cho ngươi trên bước giang hồ sắp tới. Thà rằng làm thế nào cho hai lão đánh nhau với ả Hồng y nữ, ngươi không dính dấp gì đến nợ máu, bọn chúng sẽ không đi tìm thù nơi ngươi. Ngươi đã hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ cảm kích :
- Đa tạ đại sư, nhưng do đâu đại sư lại biết ả Hồng y nữ đêm nay đi trên con đường đó mà tìm?
- Đó chỉ là một sự tình cờ, đang khi bần tăng trên đường ngao du sơn thủy, bất ngờ gặp ả Hồng y nữ trước lúc gặp ngươi đánh nhau với bọn Chí Thiền đại sư, khi đó ả ở cách trận đấu chưa đầy ba mươi dặm, nên ta mới gọi ả tới nhanh chóng như vậy, ngươi còn thắc mắc làm chi chuyện đó.
Hàn Tử Kỳ chắp tay, cung kính :
- Một lần nữa, tại hạ xin vạn tạ công đức cao dày của đại sư đã thi ân cho tại hạ rất nhiều lần. Công đức này mãi đến kiếp sau cũng chẳng dám quên.
Đảo Điên hòa thượng hừ một tiếng :
- Đừng có lảm nhảm, hãy nghe bần tăng nói nữa đây.
Hàn Tử Kỳ liền chỉnh sắc diện :
- Còn điều gì nữa xin đại sư chỉ giáo cho, tại hạ đang nghiêm chỉnh lắng tai nghe.

Giọng nói của Đảo Điên hòa thượng trở nên trầm giọng :
- Tiểu tử! Hiện nay cái tin ngươi lọt vào Tử Vong động, luyện được các chiêu trong pho bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" của Địa Tiên tôn giả đã gây chấn động trên giang hồ không còn một ai không biết. Tất cả cách Bang, Hội, các môn phái và các cao htủ trong hàng ngũ Hắc, Bạch thảy đều nhắm vào ngươi với ba điều hy vọng.
Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng :
- Ba điều gì xin đại sư nói cho tại hạ được rõ.
Vẫn với giọng trầm trọng, Đảo Điên hòa thượng tiếp :
- Điều thứ nhất chỉ vì cách đây hơn một trăm năm trong khi hành hiệp giang hồ, Địa Tiên tôn giả đã tạo ra rất nhiều kiếp sát vận đối với võ lâm, nhất lại trận đại lưu huyết tại Thập Lý bình nguyên giữa lão đại tiền bối và trên tám trăm cao thủ Hắc, Bạch. Tôn sư của ngươi đã giết gần hai trăm người và gây thương tích trên hai trăm cao thủ, nên bây giờ bọn hậu duệ của họ đi tìm ngươi trả hận cho tiền nhân, bởi ngươi là môn đồ của Địa Tiên tôn giả, cố nhiên bọn họ coi ngươi là kẻ tử thù phải giết.
Hàn Tử Kỳ bồ hồi trong dạ :
- Đại sư, còn điều thứ hai và thứ ba thế nào?
Giọng nói của Đảo Điên hòa thượng càng thêm trầm trọng :
- Điều thứ hai, bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" vốn là chí bảo của võ lâm, bất cứ những ai dù chánh, dù tà cũng đều có tham vọng làm chủ nhân của nó, dó đó bọn họ sẽ đi tìm ngươi khắp mọi nơi, để tranh đoạt bảo vật trong tay ngươi, đây chính là một mối tai họa cho ngươi trong những tháng, ngày sắp tới, ngươi hãy lo liệu lấy là vừa.
Hàn Tử Kỳ xúc động mạnh :
- Thưa đại sư, còn điều thứ ba thì sao?
Đảo Điên hòa thượng nói rõ từng tiếng một :
- Điều thứ ba là điều cực kỳ nguy hiểm cho ngươi, tất cả cao thủ trong hàng ngũ Hắc, Bạch kể luôn cả thập đại môn phái, cả Bang Hội đương thời thảy đều sợ ngươi sau khi đã luyện được các chiêu trong bí kíp "Địa Tiên kỳ thư" sẽ chiếm lấy ngôi vị đệ nhất nhân thiên hạ, cố nhiên ngươi là Minh chủ võ lâm, bọn họ không muốn ngươi bước lên ngôi vị đó, nên sẽ đi tìm giết ngươi cho bằng được, vậy từ nay trên bước giang hồ, ngươi hãy nên hết sức cẩn trọng đề phòng, trong khi hành hiệp, chỉ một chút lỗi lầm, một chút sơ hở sẽ di hận thiên thu. Ngươi đã nghe bần tăng nói rõ rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ hết sức cung kính :
- Tại hạ xin ghi khắc vào tâm những lời chỉ dạy cao minh của đại sư. Tại hạ sẽ luôn luôn hết sức đề phòng khi gặp bọn người bại hoại đó.

Tới đây, Đảo Điên hòa thượng ngồi im không nói nữa. Hình như lão đang nghĩ ngợi một điều gì.
Chợt nhớ lại một chuyện, Hàn Tử Kỳ lên tiếng trước :
- Đại sư, còn một chuyện...
Đảo Điên hòa thượng quay qua :
- Đừng lộn xộn, bần tăng biết ngươi muốn nói gì rồi. Có phải ngươi muốn hỏi tin tức người đàn bà cùi hủi ta đã bảo ngươi cứu ả thoát chết trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Đại sư đoán không sai, tại hạ muốn biết tin tức của ả. Không hiểu hiện nay ả ở nơi nào. Đại sư có biết ả đang ở đâu không?
Đảo Điên hòa thượng lắc đầu :
- Chuyện này bần tăng không nói được đâu. Ngươi đừng hỏi thăm ả vô ích.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn Đảo Điên hòa thượng :
- Tại sao thế đại sư?
Đảo Điên hòa thượng thở khì một tiếng :
- Tại vì ả đàn bà cùi hủi kia thỉnh cầu bần tăng đừng nói cho ngươi biết tung tích của ả, ta đã trịnh trọng hứa với ả rồi, ta không thể nuốt lời được.
Hàn Tử Kỳ thất vọng im lặng một lúc, rồi lại thăm dò :
- Đại sư, kể từ ngày người đàn bà cùi hủi thoát nạn nơi cánh rừng tùng đến nay, đại sư có gặp ả một lần nào nữa không?
- Cái đó bần tăng có thể cho ngươi biết, cách đây vài ngày ta gặp người đàn bà cùi hủi trên đường tới thị trấn Trần Châu, nhưng ta không hỏi ả đi đâu làm chi.
Chợt Đảo Điên hòa thượng đổi giọng :
- Tiểu tử, ngươi muốn biết người đàn bà cùi hủi chính thật là ai phải không?
Trông thấy Đảo Điên hòa thượng thay đổi thái độ, Hàn Tử Kỳ phấn chấn hẳn lên :
- Đại sư nói không sai, tại hạ muốn biết đích thực ả đàn bà cùi hủi kia là ai, bởi khi ả gặp tại hạ có những cử chỉ lạ lùng khó hiểu, khiến cho tại hạ thắc mắc mãi trong lòng không giây phút nào yên. Có lẽ đại sư đã hiểu ả là ai rồi, xin gia ân cho tại hạ thêm một lần nữa.
Nghĩ ngợi phút giây, Đảo Điên hòa thượng gật gật đầu :
- Lẽ ra ngươi không nên biết sớm là chi, ả đã dặn dò bần tăng nhiều lần rồi, nhưng ngươi đã thành tâm khẩn cầu, chẳng lẽ ta để cho ngươi tuyệt vọng.
Hàn Tử Kỳ vui mừng :

- Đại sư đã bằng lòng rồi, xin đại sư nói cho tại hạ được biết ả là ai?
- Được rồi, bần tăng sẽ nói cho ngươi biết. Trước khi cho ngươi biết, ngươi phải đi làm một chuyện cho ta, rồi ngươi sẽ được toại nguyện.
- Chuyện gì thế đại sư?
- Chuyện này nói ra chỉ e sợ ngươi không dám làm. Ngươi sẽ kiếm cớ từ chối.
Hàn Tử Kỳ quả quyết :
- Đại sư hãy an tâm. Tại hạ sẽ làm tất cả những gì có thể làm được. Xin đại sư chỉ bảo cho.
Đảo Điên hòa thượng gục gặc đầu :
- Tốt lắm. Ngươi còn nhớ cách nay hơn nửa năm có lần bần tăng đã nói với ngươi không?
Suy nghĩ giây lát, Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Tại hạ nhớ không rõ, xin đại sư nhắc lại một lần nữa xem đó là chuyện gì?
- Bần tăng bải ngươi hãy tới Hồng Nhạn cung gặp ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô lấy viên ngọc "Ty độc thần châu" đem về, ta sẽ cho ngươi biết rõ danh tánh của ả đàn bà cùi hủi đó.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Đại sư. Tại sao tại hạ phải đi lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" mới biết ả đàn bà đó, quả thật tại hạ không hiểu nổi rồi.
Đảo Điên hòa thượng nổi giận :
- Đừng lải nhải, bây giờ bần tăng hỏi ngươi có dám tới Hồng Nhạn cung gặp Điêu Thất Cô lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" hay không? Nói mau!
Hàn Tử Kỳ ấp úng :
- Tại hạ... tại hạ...
Đảo Điên hòa thượng quát :
- Không tại hạ gì cả. Nói mau! Ngươi có chịu tới Hồng Nhạn cung làm chuyện đó hay không?
Hàn Tử Kỳ ngập ngừng rồi cả quyết :
- Chuyện này chắc chắn tại hạ không thể nào làm được rồi. Nếu tại hạ chịu làm chồng ả Điêu Thất Cô, một nữ nhân dâm dật có tiếng, còn gì thanh danh của tổ phụ. Đại sư còn cách nào khác nữa hay không?
Đảo Điên hòa thượng thấp giọng :
- Không còn cách nào khác hơn nữa, nếu như ngươi cứ mãi khăng khăng giữ lấy cái thanh danh hão đó, không can đảm hành động sẽ không bao giờ ngươi hiểu rõ ả đàn bà cùi hủi kia chính thật là ai và vĩnh viễn ngươi chẳng còn mong gì gặp lại ả nữa. Sau đó ngươi hiểu

ra, trọn đời ngươi sẽ ăn năn hối hận, lương tâm ngươi cứ mãi cắn rứt, dày vò cho đến chết. Ngươi hãy tin lời bần tăng nói là đúng.
Đảo Điên hòa thượng dằn từng tiếng một :
- Bần tăng lại hỏi thêm một lần nữa, ngươi có chịu đi gặp ả hồ ly mặt ngọc lấy viên "Tỵ độc thần châu" hay không?
Hàn Tử Kỳ thở dài :
- Tại hạ thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu làm chồng của ả đàn bà dâm dật đó, xin đại sư thứ cho cái tội bất kính của tại hạ.
Đảo Điên hòa thượng hừ nhạt :
- Tốt lắm. Ngươi chỉ vì cái danh dự rổm không chịu làm một chuyện vô cùng quan hệ cả cuộc đời ngươi, đến chừng ngươi biết hối ngộ là một điều đã quá muộn màng.
Đến đây, Đảo Điên hòa thượng không nói nữa, đưa mắt nhìn trăng sắp lặn xuống non đoài.
Hàn Tử Kỳ cũng nín bặt, buông hơi thở dài, trong lòng trĩu nặng. Chàng hiểu Đảo Điên hòa thượng không bao giờ nói dối. Ả đàn bà cùi hủi kia phải có quan hệ gì với chàng, bằng không lão nhân đâu có quan tâm đến thế. Nhưng chàng cũng không thể nào hành động theo lời lão được, nếu chàng bằng lòng kết duyên phu thê với ả Điêu Thất Cô để tìm cách lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" cho dù là trên danh nghĩa vẫn bị ô nhục đến trọn đời không sao rửa sạch, lại còn Ngân Hà công chúa nữa, những lời thề ước còn kia, chàng phản bội nàng sao đành.
Chợt nghe Đảo Điên hòa thượng lên tiếng :
- Tiểu tử, bần tăng còn một chuyện rất quan trọng phải nói với ngươi, suýt nữa ta đã quên rồi, sẵn đây ta tiết lộ với ngươi về chuyện đó kẻo chẳng còn cơ hội.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 34
Phụ Tử Chí Tình

Hiểu ngay có chuyện rất quan trọng. Hàn Tử Kỳ ngồi thẳng người lên, nghiêm túc :
- Đại sư, còn điều gì chỉ dạy xin nói cho tại hạ được hiểu chuyện gì?
Đắn đo phút giây, Đảo Điên hòa thượng nói :
- Ngươi muốn biết tung tích phụ thân của ngươi Hàn Khuất Thân

phải không?
Hàn Tử Kỳ giật mình, gấp lên :
- Đại sư, phụ thân của tại hạ còn sống hay đã chết? Phụ thân tại hạ hãy còn sống phải không đại sư?
Đảo Điên hòa thượng gật đầu :
- Không sai, Hàn Khuất Thân hãy còn sống, những kẻ đồn đãi hắn chết đều là ác ý.
Hàn Tử Kỳ hoan hỉ :
- Đại sư! Hiện nay phụ thân tại hạ đang ở nơi nào, đại sư có thể nói cho tại hạ biết không?
- Hàn Khuất Thân không thể gặp mẫu thân ngươi và ngươi được. Ngươi cũng không nên biết nơi trú ngụ của hắn làm chi.
Hàn Tử Kỳ kinh ngạc :
- Đại sư, tại sao vậy? Tại sao phụ thân tại hạ không thể gặp tại hạ và mẫu thân?
- Tại vì năm xưa phụ thân ngươi đã làm một điều lầm lỗi nên nhục nhã không còn muốn gặp mặt bất cứ một ai nữa cả.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Thảo nào phụ thân ta biệt tích từ lúc ta còn thơ ấu, mẫu thân cũng không biết phụ thân đi đâu. Nhưng phụ thân đã phạm nhầm lỗi lầm gì lại nhục nhã đến không còn muốn gặp mặt một ai nữa. Ta thử hỏi xem sao?
Chàng nhẹ giọng :
- Đại sư, phụ thân tại hạ đã làm điều gì lỗi lầm, đại sư có biết không?
- Tiểu tử, lẽ ra bần tăng không nên tiết lộ chuyện này với ngươi làm chi cho thêm phiền phức, nhưng nay ta thấy cảnh ngộ của ngươi quá khắc nghiệt, lại mịt mờ về tung tích của song thân, chắc lòng ngươi không chút nào yên vui được, lòng ta thấy bất nhẫn, không nói cũng chẳng xong.
Nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, giọng nói của Đảo Điên hòa thượng nghiêm lạnh :
- Có điều bần tăng muốn hỏi ngươi, sau khi ngươi nghe câu chuyện của Hàn Khuất Thân rồi, ngươi có còn kính trọng người đã sanh thành nữa hay không?
Hàn Tử Kỳ quả quyết :
- Song thân là đấng sanh thành, công ân sâu như biển, nghĩa nặng tày non, cho dù có lỗi lầm nào, trọng đại đến đâu, kẻ làm con đâu dám bất hiếu mang tội với đất trời, xin đại sư cứ nói rõ ra, tại hạ thành kính nghe đại sư.
Đảo Điên hòa thượng bật khen :

- Ngươi quả là một trang nam nhân chi chí. Hãy ngồi nghiêm chỉnh nghe bần tăng kể chuyện.
Dặng hắng mấy tiếng, Đảo Điên hòa thượng bằng một giọng trầm trầm bắt đầu kể :
- Cách đây khoảng mười lăm năm về trước, phụ thân ngươi trong lần đi hành hiệp giang hồ tình cờ gặp một ả mỹ nhân, sắc đẹp của ả làm mờ tất cả những trang tuyệt đại mỹ nhân đương thời, khiến cho phụ thân của ngươi mê say đắm đuối, và ả cũng xiêu lòng vì vẻ tuấn mỹ của phụ thân ngươi. Trai tài gái sắc gặp nhau thương yêu nhau là thường sự. Hai người dắt nhau tới Thiểm Tây xây tổ uyên ương sống trong hạnh phúc tuyệt vời. Từ đó, phụ thân ngươi không còn trở về Hàn sơn trang nữa.
Hàn Tử Kỳ bật kêu :
- Ôi, phụ thân.
Đảo Điên hòa thượng trợn mắt :
- Đừng lộn xộn. Hãy nghe bần tăng kể tiếp.
Vẫn với một giọng trầm trầm, kể thêm :
- Phụ thân ngươi cứ tưởng ả là một người đàn bà đoan trang, hiền thục, nên yêu thương chiều chuộng, quí hơn cả bảo ngọc, trân châu, không ngờ ả lại là một nữ nhân kỳ dâm trác tuyệt có một không hai trên chốn giang hồ, những ngày còn sống với phụ thân ngươi, ả thường đi đây, đi đó giao du cùng các đại cao thủ đương thời, bọn họ đã truyền dạy cho ả các chiêu tuyệt học, để rồi sau một thời gian ả dùng kịch độc sát hại tất cả bọn người này, ngoại trừ phụ thân ngươi. Chẳng bao lâu, ả có một số tiền tài to lớn do những đại thương gia, đại hào phú dâng nộp cho, ả xây cất một lâu đài nguy nga tráng lệ nhưng vô cùng kiên cố, qui tụ một số cao thủ lập ra một giáo phái, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, thời gian này ả được một quái bà bà danh hiệu “Cổ Quái thần ni” truyền dạy võ công và các loại mê hương chiêu hồn quái dị cho ả. Địa vị đã lên tới đỉnh tột cùng rồi, ả tính tới chuyện diệt khẩu để xóa bỏ một thời xấu xa, đen tối của ả. Ả sử dụng mê hồn hương đầu độc tất cả những cao thủ còn lại rồi giết chết đi, riêng phụ thân ngươi, ả hủy hoại thân thể, sai bọn thuộc hạ bỏ vào một cánh rừng già, may được một người cứu khỏi chết.
Hàn Tử Kỳ thống thiết :
- Phụ thân ơi!...
Đảo Điên hòa thượng gắt :
- Đừng lải nhải, hãy nghe bần tăng kể tiếp nữa đây.
Đến đây Đảo Điên hòa thượng bằng một giọng xúc động :
- Trên đường phiêu bạt thiên nhai, bần tăng lên núi tìm phương thuốc

trường sinh, tình cờ vào một hang động nghỉ ngơi, gặp phụ thân ngươi sống cô độc trong đó. Ta hỏi hắn về chuyện tuyệt tích thời gian qua. Hắn kể rõ tự sự cho ta nghe. Hắn nói hắn đã làm một chuyện lỗi lầm không thể nào dung thứ được. Hắn tự nguyện ở mãi trong tuyệt động để sám hối, ăn năn cho đến chết không còn trở về gặp mẫu thân ngươi và ngươi nữa...
Hàn Tử Kỳ bật khóc :
- Phụ thân ơi, thật là oan nghiệt.
Hàn Tử Kỳ gục đầu xuống, hai dòng nước mắt tuôn trào, nghẹn cứng không cònnói thêm được một lời nào nữa cả.
Đảo Điên hòa thượng cũng im lặng không nói thêm gì nữa. Gương mặt lão hiện nét bâng khuâng, hình như đã xúc động trước cảnh ngộ quá thương tâm của Hàn Tử Kỳ.
Lâu lắm, Đảo Điên hòa thượng mới lên tiếng :
- Tiểu tử, bần tăng phải đi rồi, còn ngươi định đi đâu?
Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên đưa tay lau nước mắt, bùi ngùi :
- Hiện giờ trước nhất tại hạ đi tìm phụ thân, xin đại sư cho biết phụ thân tại hạ đang ở địa phận nào.
Đảo Điên hòa thượng chợt thở dài :
- Chuyện này ngươi lại gặp khó khăn nữa rồi. Hàn Khuất Thân cũng đã khẩn cầu bần tăng đừng tiết lộ nơi trú ẩn của hắn. Ngươi hãy cố gắng đi tìm. Lòng hiếu đạo chí thành của ngươi sẽ khiến xui có ngày gặp lại phụ thân ngươi. Ta không thể nói cho ngươi hay được.
Hàn Tử Kỳ biết có hỏi nữa cũng vô ích. Đảo Điên hòa thượng đứng dậy :
- Trước khi lên đường, bần tăng cần nhắc cho ngươi một lần chót. Người đàn bà cùi hủi kia đối với ngươi vô cùng hệ trọng. Ngươi đừng coi thường ả, sẽ có điều hối tiếc sau này.
Âm thanh còn đó, Đảo Điên hòa thượng đã biến dạng đi từ đằng nào không một ai kịp thấy.
Nhìn trăng đã lặn từ lâu, trời sắp sáng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở phào, leo lên lưng con Xích Long Câu, từ từ đi xuống núi.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 35
Lễ Đăng Quang

Hôm nay rằm tháng tư, ngày lễ đăng quang Chiêu Hồn hội đã tới. Cứ theo di mệnh của Hội chủ Hạ Đấu Thiên, Hạ Cung Linh sẽ thay thế phụ thân kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội.
Sau cái chết thảm của Hạ Đấu Thiên trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo tại dãy bình nguyên dưới chân núi Bạch Hổ sơn, Hạ Cung Linh cùng hai vị Đường chủ đưa linh thể phụ thân trở lại Tổng đàn Chiêu hồn mai táng và cư tang.
Thời gian ba tháng đợi chờ, Hạ Cung Linh đã tận lực truy tầm dấu vết thủ phạm đã sát hại Hạ Đấu Thiên, phái rất nhiều môn đồ đi khắp nơi lắng nghe tin tức trên chốn giang hồ, và dư luận quần hùng, nhưng chưa thể quả quyết được ai là thủ phạm chính trong hia người Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ, bởi thanh độc kiếm cắm vào ngực tử thi là món võ khí tùy thân của phụ thân nàng.
Dù vậy, Hạ Cung Linh vẫn hoài nghi chính Cung Ly Kiều đã giết Hạ Đấu Thiên với nguyên nhân chiếm lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội. Có điều chưa đủ chứng cớ để đưa Cung Ly Kiều ra hình đường cho Trương chấp pháp định án, lại nữa, từ đêm tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, ả biệt tích cho đến nay không thấy trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội một lần nào nữa. Nàng đã sai rất nhiều thuộc hạ đi tìm ả khắp mọi nơi nhưng không gặp nên phải tạm gác vụ huyết án lại trong một thời gian, chờ sau khi nhậm chức Hội chủ rồi sẽ tiếp tục tiến hành.
Ngày lễ đằng quang kế vị chức Hội chủ Chiêu hồn do Trương chấp pháp đứng ra chủ trì, diễn ra vô cùng trọng thể.
Hàng ngàn chiếc khánh đăng muôn màu vạn sắc được bọn môn đồ treo giăng khắp mọi nơi, kéo dài hàng hàng từ trong tòa nội điện đến cửa Tổng đàn, hai bên cánh vườn hoa đang nở rộ, phía sau cung thất luôn cả con đường mòn trải đá dẫn vào Chiêu Hồn hội, trong qua cảnh sắc tưng bừng, rực rỡ chẳng khác nào đêm hoa đăng của các bậc vương hầu, khanh tướng thời xa xưa.
Đàn đăng quang cao hai trượng, dựng lên bên trái trên có sân rộng trong cánh cổng Tổng đàn. Trên sàn gỗ một chiếc bàn trầm hương đặt hai chiếc cổ đồng khói trầm luôn luôn bay lên nghi ngút. Phía trước bàn hương một chiếc ghế bành to tướng làm bằng gỗ mộc chạm trổ tinh xảo, chung quanh cẩn ngọc, dát vàng ánh lọi, trên trái một tấm nhung màu thẩm càng tăng thêm phần trang trọng, uy nghiêm khác thường.
Sắp tới giờ khai mạc buổi lễ đăng quang, Trương chấp pháp, Tôn

tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ mình vận bộ lễ phục màu xanh, đầu đội chiếc mũ thiên triều đứng hai bên tả hữu, mặt mày nghiêm chỉnh oai nghi chẳng khác nào các viên quan võ đang chầu vị Hoàng đế trong triều nội.
Trên sân rộng phía dưới đàn, gần hai trăm tên môn đồ Chiêu Hồn hội, mình vận võ phục màu xanh gọn gàng, chia nhau ra làm sáu đội, hàng ngũ chỉnh tề, đứng xung quanh chờ giờ nghênh tiếp tân Hội chủ xuất hiện đăng quang.
Trời vừa sụp tối, vầng trăng tròn vành vạnh nhô lên chiếu ánh sáng xanh dìu dịu, hàng gnà chiếc khánh đăng đủ màu bật cháy, hòa cùng ánh trăng sáng rực từ phía trong tòa nội điện dẫn tới con đường mòn trải đá ngoài cổng Tổng đàn.
Ba hồi đại đồng chung gióng lên vang dội khắp cả trong ngoài Tổng đàn, luôn cả bốn phía cánh rừng xung quanh, vang xa ra ngoài mười dặm.
Giờ khai lễ đăng quang tấn phong tân Hội chủ Chiêu Hồn hội đã đến. Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ và gần hai trăm môn đồ thảy đều nghiêm chỉnh sắc diện, dồn tất cả cặp mắt về phía cánh cửa tòa nội điện đợi chờ vị tân chủ bước ra tiếp nghênh. Bầu không khí tên sân cỏ lặng im phăng phắc, không nghe một tiếng động Hạ Cung Linh trong bộ lễ phục màu hồng thắm, đầu đội chiếc mũ phượng hoàng gắn ngọc châu lấp lánh, xinh đẹp chẳng khác nào một tiên nữ giáng phàm từ phía trong tòa nội điện tha thướt bước ra ngoài, nhưng không kém phần uy nghi, oai vệ.
Hai bên tả hữu hai ả nữ tỳ xinh tươi vận phục theo lối cung trang như các cung nữ đi theo Hạ Cung Linh hộ vệ.
Túc thì tiếng nhạc bổng trầm trỗi lên, cùng lượt với tiếng gần hai trăm tên môn đồ haon hô vang dậy :
- Cung nghênh tân Hội chủ.
- Cung nghênh tân Hội chủ.
Tiếng hoan hô kéo dài mãi thật lâu mới chịu chấm dứt. Chỉ còn tiếng nhạc bổng trầm dìu dặt trỗi lên.
Hạ Cung Linh và hai ả nữ tỳ tới chân đàn theo từng nấc thang trải nhung xanh tiến lên phía trên sàn gỗ. Nàng khoan thai ngồi xuống chiếc ghế bành đát vàng, cẩn ngọc. Hai ả nữ tỳ đứng hầu hai phía.
Bầu không khí buổi lễ đăng quang lặng lẽ trang nghiêm trở lại, mọi người náo nức đợi chờ.
Trương chấp pháp bước tới bàn hương án, thắp hai cây trầm mới cắm vào hai chiếc cổ đồng, xá dài ba xá rồi lui trở ra.
Hạ Cung Linh trao tờ di mệnh cho Trương chấp pháp. Lão nhân cung

kính hai tay tiệp lấy tới đứng chính giữa đàn, thần thái cực kỳ nghiêm chỉnh.
Mở rộng tờ di mệnh ra, Trương chấp pháp hướng về chúng môn đồ cất tiếng sang sảng như chuông rền :
"Thừa mệnh các đấng tiền nhân, vâng lệnh phụ thân Hạ Chí Thừa, bản chức kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội tính đến nay đã trải qua hai mươi hai năm nay rồi. Trong thời gian này, ta theo qui củ của phụ thân lúc trước điều hành bản hội không một chút nào sai sót, lỗi lầm. Ta chỉnh đốn lại hàng ngũ chúng môn đồ, kiện toàn nội bộ, ổn định lại tình hình còn một ít rối ren trong nội bộ, truyền thụ võ công cho môn đồ, luyện tập mỗi ngày một thêm thuần thục, sắp xếp lại tôn ty thứ tự trên dưới một cách nghiêm chỉnh, thưởng phạt đâu đó phân minh, từ trên xuống dưới, không hề có một chút sơ hở. Đối ngoại, ta lại phô trương thanh thế bản hội khắp cả hai vùng Trung thổ, luôn cả quan ngoại Thổ Phồn, khiến cho thế lực của bản hội càng ngày càng thêm mạnh, thanh danh lừng lẫy chẳng kém gì ngũ đại môn phái và các đại bang, hội đương thời, rất hãnh diện cùng các đồng đạo võ lâm. Nay, hiềm vì ta không có hài tử nối giòng, chỉ có một ái nữ Hạ Cung Linh tuổi tuy còn trẻ nhưng võ công rất thuần thục, trí tuệ hơn người, thông minh quán chúng, lại lão thông binh pháp cổ kim, tính tình cương trực, chẳng kém các bậc anh hùng, hào kiệt danh tiếng hiện thời, rất xứng đáng thay ta kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội. Ta di mệnh cho Trương chấp pháp, trong bất cứ thời gian nào, cảnh ngộ nào, nếu chẳng may ta gặp điều bất hạnh. Ngươi hãy lập đàn đăng quang, tế lễ các đấng tiền nhân, công bố tờ di mệnh này trước mặt chúng môn đồ và có thể thỉnh mời sứ giả các môn phái khác tới tham dự. Ngươi hãy cùng Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ phù trì ái nữ ta Hạ Cung Linh kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội, chỉ nội trong ba ngày tang chế, không được chậm trễ. Các ngươi hãy chung sức cùng ái nữ ta giữ vững cơ đồ của các bậc tiền nhân để lại, dù ở dưới suối vàng ta vẫn an tâm...
Khâm thử Hội chủ Chiêu Hồn hội Hạ Đấu Thiên"
Trương chấp pháp vừa dứt tiếng, gần hai trăm môn đồ hoan hô vang dội.
- Cung nghênh tân Hội chủ!
- Tân Hội chủ trường thọ.
Từng loạt tiếng pháo tay như sấm nổ kéo dài như bất tận, kèm theo tiếng nhạc hùng tráng trỗi lên.
Chờ cho tiếng hoan hô và tiếng pháo tay chấm dứt, Hạ Cung Linh khoan thai đứng dậy, bước tới đứng trước bàn hương án sụp xuống

bái tạ các đấng tiền nhân, thân phụ, cùng tạ ơn trời đất, quỷ thần mười phương tám hướng, sau đó đứng lên cùng hai ả nữ tỳ thướt tha bước xuống đàn. Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Triệu đại đường chủ và Nhạc điện chủ đi theo phía sau.
Hạ Cung Linh tới chiếc ghế tân Hội chủ đã đặt sẵn từ lâu, ngồi xuống, hai ả nữ tỳ đứng phía sau lưng nàng.
Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ ngồi phía dưới.
Gần hai trăm môn đồ Chiêu Hồn hội lần lượt ngồi vào bàn chung quang Hạ Cung Linh.
Đại tiệc liền được dọn ra. Tất cả mọi người ăn uống, chuyện trò, cười nói vui vẻ. Ai nấy thảy đều xầm xì to nhỏ với nhau ca ngợi Hạ Cung Linh, một nữ Hội chủ trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất trong các bang hội các môn phái hiện thời.
Tiệc kéo dài cho đến lúc vầng trăng đã lên cao vẫn chưa mãn. Mọi người còn đang say sưa câu chuyện, đột nhiên...
Từ phía ngoài con đường mòn trải đá xanh dẫn vào Tổng đàn Chiêu Hồn hội có tiếng nhạc trỗi lên. Tiếng nhạc bổng trầm du dương, huyền hoặc, như muốn cuốn vào cõi ảo giác, hư vô.
Trương chấp pháp, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ xô ghế đứng phắt dậy, đồng quát :
- Luân Hồi giáo!
Hạ Cung Linh cũng biến sắc đứng dậy, hét :
- Báo động!
Lập tức ba hồi đại đồng chung gióng lên vang dội khắp cả trong ngoài Tổng đàn Chiêu Hồn hội.
Gần hai trăm môn đồ rời khỏi bàn tiệc chạy ra phía ngoài chờ lệnh tân nữ Hội chủ. Bọn chúng nhốn nháo cả lên vì sự xuất hiện của Luân Hồi giáo quả là điều bất tường.
Hạ Cung Linh lại nói :
- Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ khẩn cấp lập thành đội ngũ nhanh lên.
Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ hô to “tuân lệnh”, cùng chạy ra ngoài sân cỏ.Liền đó lập thành năm đội, mỗi đội có ba mươi hai tên môn đồ, đao, kiếm sáng ngời cầm sẵn trong tay sẵn sàng chiến đấu.
Ba đội do Tôn tổng quản điều động tiến ra phía ngoài cổng Tổng đàn, tới một khoảng đất rộng chu vi khoảng năm trượng, bày khai trận thế.
Hai đội còn lại do Nhạc điện chủ và Triệu đại đường chủ chia ra hai

phía tả, hữu trên sân cỏ, tay lăm lăm võ khí, mắt nhìn ra ngoài cổng Tổng đàn đợi lệnh.
Lại có thêm một đội gồm hai mươi sáu tên gia nhân tráng kiện do lão Trương chấp pháp điều động giàn phía trong tòa nội điện phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.
Bầu không khí trong ngoài Tổng đàn Chiêu Hồn hội đang vui vẻ bỗng nhiên căng thẳng cực kỳ, ai nấy thảy đều phập phồng hồi hộp vì bọn người đều biết mỗi khi Luân Hồi giáo tới đâu là đại biến tới đó. Dù vậy tất cả mọi người cũng chưa hiểu đêm nay bọn Luân Hồi giáo tới đây với chủ đích gì.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 36
Phút Hãi Hùng

Hạ Cung Linh đã trút bỏ bộ lễ phục đăng quang, thay vào bộ võ phục màu hồng thắm, lưng đeo thanh trường kiếm, mặt hoa lẫy lừng hùng khí uy nghi như một vị nữ tướng đang cầm quân nơi chốn biên thùy.
Hạ Cung Linh hấp tấp tiến ra ngoài, phất tay sang phía Nhạc điện chủ và Triệu đại đường chủ :
- Nhị vị Đại điện chủ, Đại đường chủ hãy cảnh phòng nghiêm ngặt, ta ra ngoài cùng Tôn tổng quản chờ bọn Luân Hồi giáo tới xem chuyện gì?
Dứt câu, Hạ Cung Linh băng ra khỏi cánh cổng Tổng đàn, tới gần Tôn tổng quản đứng lại.
Rảo mắt nhìn qua trận thế, chín mươi tên môn đồ hàng ngũ chỉnh tề, kiếm đao chơm chởm cầm tay, Hạ Cung Linh khẽ gật đầu tỏ sự hài lòng về cách bố trí của Tôn tổng quản.
Tiếng nhạc bổng trầm, huyền hoặc từ từ đến gần, nhiều chiếc ma đăng xanh rờn xuất hiện chỗ khúc quanh con đường mòn. Hạ Cung Linh mở to đôi mắt nhìn quan sát.
Không mấy chốc dãy ma đăng đã tới gần cách chừng vài trăm trượng. Qua ánh trăng rọi xuống và ánh ma đăng trông thấy một chiếc kiệu hoa do bốn gã đàn ông thân hình to lớn khiêng đi hai bên có sáu tên sứ giả hộ vệ. Phía sau lưng lố nhố bóng người vận phục màu đen chẳng rõ bao nhiêu. Bọn người Luân Hồi giáo đi chậm lại.
Hạ Cung Linh quay sang Tôn tổng quản khẽ thầm :

- Lạ thật, từ bao nhiêu lâu nay giữa bản hội và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chưa từng quen biết nhau, cũng chưa từng ân oán, đêm nay bọn họ kéo tới đây với ý định gì, Tôn tổng quản có nghĩ ra không?
Tôn tổng quản cũng đáp nhỏ :
- Bẩm nữ Hội chủ, cứ theo tin tức đồn đãi trên chốn giang hồ từ mấy tháng qua, ả Luân Hồi cung chủ Ngọc Diện Ma Cơ có tham vọng chiếm lấy ngôi Minh chủ võ lâm. Ả bắt buộc các môn phái, các Bang, Hội phải thuần phục để thực hiện tham vọng đó.
Hạ Cung Linh hỏi :
- Tôn tổng quản, mấy tháng vừa qua có chuyện gì kinh động xảy ra trên chốn giang hồ hay không?
Tôn tổng quản thấp giọng :
- Mấy tháng trước đây, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sai sứ giả tới Đế Vương thành gởi tối hậu thư, cưỡng bách lão Thành chủ Chu Nguyên Quân phải dâng thành cho ả lập Phân đàn Luân Hồi giáo tại trấn Hàn Châu và giao nộp đứa con gái Chu Thiên Phụng đưa về cung làm nô tì.
- Thành chủ Chu Nguyên Quân phản ứng thế nào Tôn tổng quản có biết không?
- Thành chủ Chu Nguyên Quân cương quyết không chịu tuân theo ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Ả sai Hồng y nữ, Thanh y nữ và hai môn đồ thân tín võ công cao cường hợp cùng sáu ả sứ giả và mấy mươi tên giáo đồ tới Đế Vương thành vấn tội Thành chủ Chu Nguyên Quân. Hai bên diễn ra một trận giao đấu trước cánh cổng Đế Vương thành.
- Kết quả ai thắng ai bại?
- Hai ả Hồng y nữ, Thanh y nữ không đấu bằng võ công chỉ sử dụng chiếc Ma cầm xuất chiêu “Ly Hồn khúc” khiến cho tất cả môn đồ Đế Vương thành đều hôn mê, chỉ còn lại Thành chủ Chu Nguyên Quân chưa ngã xuống.
Hạ Cung Linh kêu lên :
- Nguy rồi, nếu Thành chủ Chu Nguyên Quân bại trận, bọn Luân Hồi giáo đã chiếm Đế Vương thành lập Phân đàn tại trấn Hàn Châu rồi phải không?
Tôn tổng quản lắc đầu :
- Không phải vậy, trong khi lão Thành chủ Chu Nguyên Quân thúc thủ, thình lình gã Hàn Tử Kỳ xuất hiện, sử dụng chiêu “Diệu Xướng thần âm” phá hỏng chiêu “Ly Hồn khúc” của ả Hồng y nữ, cứu nguy cho lão và ả con gái khỏi bị bắt, đến nay Đế Vương thành hãy còn

nguyên vẹn. Cứ y như ngu ý của ty chức, đêm nay bọn Luân Hồi giáo đến đây không ngoài mục đích bắt buộc chúng ta dâng nộp Tổng đàn Chiêu Hồn hội, để bọn chúng thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo ở địa phương này, bành trướng thế lực rồi lại đánh phá các môn phái, các bang hội khác cho đến bao giờ tất cả đều đầu hàng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sẽ ngồi chễm chệ trên chiếc ghế Minh chủ võ lâm tha hồ tác oai tác quái.
Hạ Cung Linh kinh ngạc :
- Nếu thế hiện nay gã Hàn Tử Kỳ hãy còn sống hay sao?
- Bẩm nữ Hội chủ đúng vậy.
- Lạ thật. Bẩm tọa được biết trong đêm đại hội quần hùng Hắc Bạch tại chân núi Bạch Mã sơn tranh đoạt Kỳ lân chí bảo, gã Hàn Tử Kỳ chiếm được nội đơn nên đã bị hàng ngàn cao thủ bao vây không còn một lối nào thoát thân, gã đã nhảy xuống vực tử thần tự vẫn, do đâu gã lại còn sống để tới Đế Vương thành cứu nguy cho hai cha con Thành chủ Chu Nguyên Quân, chuyện này quả thật ly kỳ không sao hiểu nổi.
Tôn tổng quản dẫn giải :
- Bẩm nữ Hội chủ. Mỗi con người sinh ra trong cõi đời này thảy đều có số mạng. Gã Hàn Tử Kỳ bị Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bức tử nhảy xuống vực tử thần, ai ai cũng thương cảm gã đã chết tan thây nát cốt rồi, nào ngờ "họa trung hữu phúc" gã đã không chết lại còn gặp được kỳ duyên hi hữu nên hiện nay võ công của gã cao thâm không thể nào tưởng tượng, khắp cả giang hồ không có một cao thủ nào bì kịp gã.
Hạ Cung Linh cau đôi lông mày nguyệt :
- Gã Hàn Tử Kỳ gặp kỳ duyên gì Tôn tổng quản có biết không?
Tôn tổng quản trầm trầm giọng :
- Cứ theo những lời đồn đãi mấy tháng nay, sau khi rớt xuống vực tử thần, gã Hàn Tử Kỳ khám phá Tử Vong động của Địa Tiên tôn giả đoạt được pho bí kíp tên gọi "Địa Tiên kỳ thư" đã luyện thành các tuyệt chiêu của lão kỳ nhân đó từng dự vào trận đại lưu huyết trên dãy Thập Lý bình nguyên cách nay hơn một trăm năm, khiến cho hàng chục cao thủ vong mạng, hàng trăm người trọng thương, trong đó có cả ba vị Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My, trong khi lão vẫn bình yên vô sự, nay các loại chiêu thức đó đã nằm trong tay gã họ Hàn, Luân Hồi giáo bại trận là chuyện tất nhiên.
Hạ Cung Linh nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ gã Hàn Tử Kỳ là một nhân vật chính đạo võ lâm dám chống lại ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cứu nguy cho Đế

Vương thành khỏi mất bởi bọn Luân Hồi giáo.
Nếu đúng vậy, trong vụ sát hại phụ thân ta gã không dính dấp gì sao? Chuyện này ta cần phải suy nghĩ cho minh bạch...
Tiếng nhạc bổng trầm vụt im đi. Những chiếc ma đăng dừng lại, chiếc kiệu hoa cũng dừng lại.
Tôn tổng quản báo động :
- Nữ Hội chủ, bọn chúng đến rồi!
Hạ Cung Linh giật mình, trở lại với thực tế. Nàng phẩy nhẹ bàn tay.
- Tôn tổng quản chuẩn bị.
Hạ Cung Linh nhìn thẳng vào chiếc kiệu dò xét tình hình. Một tên sứ giả Luân Hồi giáo bước ra, vén màn lên. Từ trong kiệu ba nữ nhân bước xuống. Hai thiếu nữ áo hồng và xanh.
Nữ nhân kia là một mỹ phụ sắc nước hương trời.
Nhìn kỹ ả, chợt Hạ Cung Linh bật thốt :
- Cung Ly Kiều. Ả đã gia nhập vào hàng ngũ Luân Hồi rồi sao chứ. Ả trở về đây với ý định gì?
Tôn tổng quản cũng vô cùng kinh ngạc khi nhận ra Cung Ly Kiều đứng cùng hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh. Lão suy nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu ra làm sao cả. Nhưng lão lại nghĩ Cung Ly Kiều theo bọn Luân Hồi giáo trở lại đây chắc chắn phải có một điều gì rất hệ trọng.
Hai ả thiếu nữ áo hồng và áo xanh chính là Hồng y nữ và Thanh y nữ cùng Cung Ly Kiều chầm chậm bước tới đứng trước mặt Hạ Cung Linh.
Nhìn kỹ Hồng y nữ, Thanh y nữ lẫn Cung Ly Kiều, Hạ Cung Linh cất giọng oanh :
- Đại giá nhị vị cô nương tới bản hội bất ngờ không kịp tiếp nghênh thật là thất lễ.
Nàng thăm dò :
- Có phải nhị vị đến đây tham dự đêm đăng quang tấn phong Hội chủ của bản hội không?
Hồng y nữ nhìn Hạ Cung Linh cười :
- Bọn chị em chúng ta vâng mệnh Cung chủ tới đây về một chuyện khác, đâu có thời giờ dự lễ tấn phong của Hạ cô nương.
Hạ Cung Linh nhủ thầm :
- Ả vẫn giữ lễ độ đối với ta xem ra chẳng có gì thù hận, ta cũng nên giữ lễ độ với ả, không nên vọng động.
Nàng nhẹ nhàng :
- Nhị vị cô nương vâng lệnh Cung chủ đến đây có điều chi chỉ giáo, xin nói cho bản Hội chủ được rõ?

Hồng y nữ đổi giọng :
- Chị em chúng ta có hai điều kiện với Hạ cô nương.
Hạ Cung Linh vẫn dịu dàng :
- Hai điều kiện gì xin cô nương nói ra cho bản Hội chủ được tỏ tường.
- Điều thứ nhất kể từ đêm nay Chiêu Hồn hội phải thuộc quyền sử dụng của bản giáo, dù vậy vẫn giữ nguyên tình trạng như từ bấy lâu nay.
Hạ Cung Linh nhủ thầm :
- À, ra ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ toan chiếm đoạt Tổng đàn Chiêu Hồn hội, thiết lập Phân đàn Luân Hồi giáo đúng như lời Tôn tổng quản nói vừa rồi không sai.
Nàng giữ sự bình tĩnh hỏi :
- Còn điều thứ hai là gì cô nương hãy nói luôn!
Trỏ Cung Ly Kiều, Hồng y nữ cất cao giọng :
- Điều thứ hai Cung Ly Kiều phu nhân sẽ thay thế lão Hội chủ Hạ Đấu Thiên kế vị chức Hội chủ Chiêu Hồn hội kể từ phút giây này không được chậm trễ, không được trái lệnh của Cung chủ.
Hạ Cung Linh cau mày nghĩ nhanh :
- Thì ra ả Cung Ly Kiều đã tới Luân Hồi giáo khẩn cầu ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, nên mới có chuyện đêm nay bọn Luân Hồi giáo tới đây dùng áp lực buộc ta phải nhường ngôi vị Hội chủ cho ả. Nay rõ lại chính ả đã sát hại phụ thân ta chứ chẳng còn là ai nữa cả.
Mặt hoa Hạ Cung Linh hiện đầy sắc giận :
- Bản Hội chủ muốn biết có phải Cung Ly Kiều tới quí giáo cậy nhờ Cung chủ sai nhị vị cô nương tới đây bức bách bản Hội chủ đoạt lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội hay không?
Hồng y nữ lạnh nhạt :
- Chị em chúng ta chỉ biết thừa hành theo mệnh lệnh của Cung chủ cô nương không nên lý tới làm chi.
Hồng y nữ dọa :
- Cung chủ của chị em chúng ta đã ra lệnh rồi. Hạ cô nương hãy thi hành tức khắc, đừng cãi lệnh sẽ có chuyện không hay cho cô nương đâu.
Hạ Cung Linh sôi giận không còn có thể giữ lễ độ như trước nữa.
Nàng trừng to đôi mắt :
- Nếu như bản Hội chủ không nghe theo lệnh của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ thì nhị vị cô nương sẽ hành động bằng cách nào?
Hồng y nữ sẵng giọng :
- Rất dễ dàng! Nếu Hạ cô nương nghịch mạng, chị em chúng ta sẽ

bắt cô nương giải về Luân Hồi cung cho Cung chủ trị tội. Ta khuyên ngươi hãy mau qui thuận cho rồi, đừng ương ngạnh đợi đến khi chị em chúng ta động thủ, gặp phải cảnh đâm ngọc, trầm trâu có ăn năn cũng là chuyện quá muộn màng.
Hạ Cung Linh tròn xoe đôi mắt :
- Đừng rườm lời. Luân Hồi giáo vô cớ tới đây bức người thái quá nói ra những điều phi lý, đường đường là một Hội chủ, ta há sợ các ngươi sao.
Hồng y nữ nhướng cao đôi lông mày lá liễu :
- Cũng là nữ nhi, ta không muốn Hạ cô nương phải chết một cách thảm khốc, nhưng ta đã cạn lời, cô nương lại không nghe bắt buộc chị em chúng ta động thủ bắt nàng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 37
Nhi Nữ Tranh Hùng

Hạ Cung Linh giận dữ thét :
- Cô nương đừng dọa dẫm ta vô ích. Ta sẽ cùng các ngươi một trận tử sanh.
Phất tay sang phía Tôn tổng quản, Hạ Cung Linh truyền lệnh :
- Tôn tổng quản bày khai trận thế ra mau.
Tôn tổng quản ứng thinh nhìn chúng môn đồ Chiêu hồn giáo quát to :
- Chiêu Hồn trận pháp bày khai.
Lập tức chúng môn đồ Chiêu Hồn hội dàn thành trận thế có chín cửa, mỗi cửa đều có mười tên trấn giữ, vô cùng kỳ lạ, tất cả đều là tử môn, không có sinh lộ. Kẻ lọt vào trận chỉ chờ chết không có lối ra. Chính nhờ trận pháp này mà Chiêu Hồn hội uy danh trấn động trong giới giang hồ từ bấy lâu nay.
Hạ Cung Linh nhìn Hồng y nữ cười nhạt :
- Trận đã bày rồi sao cô nương còn đứng đó. Đủ gan mật hãy lao vào thử xem thế nào.
Hồng y nữ nhìn qua trận pháp khỉnh giọng :
- Chiêu Hồn trận pháp ư? Ta không cần phải nhọc sức, trận này cũng bị phá tan.
Dứt lời, Hồng y nữ, Thanh y nữ và Cung Ly Kiều quay trở lại chiếc kiệu hoa.

Phút chốc tiếng nhạc trỗi lên, âm thanh mê hoặc khiến người nghe lạc phách xiêu hồn, tiêu tan chí khí, tưởng không còn tự chủmình được nữa.
Hạ Cung Linh thét :
- Ly Hồn khúc, tất cả vận công mau.
Tôn tổng quản quát tiếp theo :
- Tất cả vẫn chân khí qui nguyên, đứng yên vị trí.
Chúng môn đồ Chiêu Hồn hội rập nhau một lượt đứng yên tại chỗ trụ thân hình, vận chân khí ngăn chận âm thanh quái đản như từng chiéec kim bén nhọn chọc vào cửu khiếu trong toàn thân.
Tôn tổng quản đứng chính giữa trận Chiêu Hồn trận pháp, tay cầm bảo kiếm, thân hình vững như cây trụ, mắt sáng tợ hai vì sao, nhìn về hướng chiếc kiệu hoa, xem xét động tĩnh của bọn giáo đồ Luân Hồi giáo.
Hạ Cung Linh đứng sững như một vị thiên thần, ánh mắt sáng ngời ngấm ngầm vận chân khí chân ngươn đuổi ma âm ra ngoài không cho đột nhập vào các huyệt đạo trong người.
Đằng kia chiếc kiệu hoa, Hồng y nữ nhìn sang phía Hạ Cung Linh quan sát tình hình.
Thanh y nữ và Cung Ly Kiều đứng hai bên.
Tiếng nhạc mê hồn khi thì réo rắt, khi thì trầm bổng, rồi lại thì thầm như dắt hồn người vào cõi mênh mông vô thức.
Nửa giờ sau đó, chúng môn đồ Chiêu Hồn hội không còn chịu đựng nổi nữa, cặp mắt lim dim, tay chân rụng rời, buông rơi đao kiếm, thi nhau ngã lăn trên mặt đất.
Bấy giờ trên đấu trường chỉ có Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản hãy còn đứng vững nhưng thần sắc cả hai đều tái ngắt, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, tâm thần bắt đầu mỏi mệt, thân hình hơi lay chuyển, xem ra hai người chẳng còn chịu đựng được bao lâu nữa.
Hồng y nữ cười đắc chí :
- Ta nói có sai đâu, kẻ nào nghịch mạng chống lại lệnh của Cung chủ là kẻ đó phải chết, hãy khôn ngoan qui thuận cho sớm, may ra ta niệm tình cùng là nữ nhân tha cho cái tội chết, bằng không khi ta bắt được giải về bản cung chỉ e hai ngươi không tránh khỏi bị đưa vào "Luyện Hồn phòng" cho Cung chủ luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng" như bao kẻ khác.
Tôn tổng quản giận dữ, toan phi thân tới chiếc kiệu hoa liều một phen sống chết cùng Hồng y nữ, nhưng thân hình nặng chịch không sao cất lên nổi, đành phải căm hận đứng im.
Huỵch... huỵch... huỵch...

Phía trong cổng Tổng đàn Chiêu Hồn hội, hai đội Ngũ môn đồ do Triệu đại đường chủ và Nhạc điện chủ trì cũng thi nhau ngã lăn quay xuống đất hôn mê.
Hai vị Đại đường chủ, Đại điện chủ kinh hãi trố mắt nhìn chúng môn đồ nhưng chẳng biết phải làm sao cứu tỉnh thuộc hạ, hơn nữa hai lão cũng đang vận công chống lại âm thanh huyền hoặc mê hồn kia.
Hạ Cung Linh than thầm :
- Số mạng của ta tới đây đã hỏng rồi sao. Nếu ta bị ả Hồng y nữ bắt được đưa về Luân Hồi giáo, chắc chắn sẽ bị đưa vào "Luyện Hồn phòng" chịu lấy cực hình thảm khốc là xong.
Ta hãy tự quyết định trước đi là xong.
Trường kiếm trong tay Hạ Cung Linh vung lên toan đâm thẳng vào cổ họng kết liễu lấy tánh mang mình.
Thình lình trong giờ phút đó một loạt tiếng cười quái gở nổi lên không ai biết từ phương hướng nào. Tiếng cười cất lên đã nghe ào ào như muôn lượn sóng trùng trùng từ ngoài biển cả cuồn cuộn tới lấn át cả âm thanh du dương huyền hoặc, trầm bổng của chiếc Ma cầm phía sau chiếc kiệu hoa.
Luân Hồi giật mình hạ thanh trường kiếm nhìn về phía chiếc kiệu hoa xem nhân vật nào đang gióng lên loạt cười quái gở đó.
Hồng y nữ biến sắc kêu lên :
- Cuồng tiêu thiền âm. Đạo hạnh sư cô hãy thận trọng.
Hồng y nữ hạ lệnh cho người sử dụng chiếc Ma cầm chính là Đạo Hạnh sư cô, đang ngồi tịnh tọa phía sau chiếc kiệu hoa nên Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản từ lâu không ngó thấy.
Thanh y nữ lo lắng :
- Hồng sư tỷ, sư tỷ có biết nhân vật nào đang sử dụng chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" đó không?
Hồng y nữ lắc đầu :
- Ngu tỷ chưa từng gặp ai sử dụng chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" này một lần nào nên chưa rõ người đó là ai.
- Thế sao Hồng sư tỷ biết tiếng cười kia là "Cuồng Tiếu Thiền Âm".
- Ngu tỷ nghe Cung chủ giảng dạy võ công có nói tới chiêu này nên khi nghe ta hiểu ngay không cần suy nghĩ.
- Hồng tỷ tỷ. Cung chủ có cho biết nhận vật nào sử dụng chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" này không?
- Cung chủ chỉ cho biết giọng cười đó là chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" loại thần công truyền tích đã lâu, không ngờ đến nay lại xuất hiện ở nơi đây.
Cung Ly Kiều chen vào :

- Ngu tỷ nghe bọn giang hồ đồn đại, ngoài Tây Vực có một vị quái tăng tên là Lạp đa lạt ma biết sử dụng thần công bằng tiếng cười, có lẽ nhân vật đang cười kia chính là lão không sai.
Hồng y nữ lắc đầu :
- Cung thư thư đã lầm rồi, Cung chủ của tiểu muội đã mấy lần nói đến thần công của lão Lạp đa lạt ma, nhưng không nói tới chêu có tiếng cười quái gở này. Lão chỉ sử dụng chiêu "Đạt Thiền Phò Độ" lối võ công duy nhất của lão và từ xưa tới nay lão chưa từng có một lần nào đặt chân vào vùng Trung thổ này.
Thanh y nữ băn khoăn :
- Hồng tỷ tỷ. Thế ra hiện nay chúng ta chưa biết nhân vật đang sử dụng chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" kia là ai, nhưng tại sao hắn lại hỗ trợ cho ả Hạ Cung Linh chống lại chị em chúng ta vậy?
- Nhị muội đừng vội nóng, trong chốc lát nữa đây thế nào nhân vật đó cũng phải xuất hiện, chúng ta sẽ nhận diện coi hắn là ai cũng chưa muộn.
- Hồng tỷ tỷ, không hiểu chiêu "Ly Hồn khúc" của Đạo Hạnh sư cô có thắng nổi giọng cười "Cuồng Tiếu Thiền Âm" kia hay không?
- Ngu tỷ chưa đoán trước được, phải chờ thêm một khoảng thời thần nữa mới rõ ai thắng ai bại trong trận đấu thần công này.
Lắng tai nghe giọng cười quái gở kéo dài vô tận và tiếng nhạc ru hồn "Ly Hồn khúc".
Thanh y nữ lo sợ :
- Hồng tỷ tỷ, muội nghe qua chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" của nhân vật này xem ra trội hơn chiêu "Điệu xướng thần âm" của gã Hàn Tử Kỳ, chỉ e sợ Đạo Hạnh sư cô bại trận. Tỷ tỷ hãy ra lệnh cho sư cô thu hồi Ly Hồn khúc xuất chiêu Tán Thần khúc.
Hồng y nữ lắc đầu :
- Không được. Hiện tại ngu tỷ không thể ra lệnh cho Đạo Hạnh sư cô làm như vậy được.
Thanh y nữ ngạc nhiên :
- Tại sao vậy Hồng tỷ tỷ.
- Tại vì lần trước ngu tỷ ra lệh cho Đạo Hạnh sư cô sử dụng chiêu Ly Hồn khúc, bất ngờ bị gã Hàn Tử Kỳ xuất hiện phá hỏng, lần này nhân vật kia dùng chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" lợi hại hơn chiêu kia rất nhiều, nếu chúng ta cho sử dụng chiêu Tán Thần khúc làm thế nào chống nổi giọng cười quái gở đó.
- Hồng tỷ tỷ nói thế, chắc chắn Đạo Hạnh sư cô sẽ thua trận này, bây giờ tỷ tỷ truyền lệnh cho sư cô thu hồi thần công, gặp nhân vật kia coi ra ai là thượng sách.

Hồi 38
Nhân Vật Thần Bí

Hồng y nữ hừ nhạt :
- Nhị muội đã lầm rồi. Đang khi hai bên đấu nhau bằng thần công hay nội lực, nếu bên nào thu hồi trước, kẻ đó sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc chết liền tại trận hoặc mang trọng thương khó chữa trị. Nếu ngu tỷ ra lệnh cho Đạo Hạnh sư cô thu hồi thần công có khác nào chính ta đã giết người của mình, sẽ bị Cung chủ quở phạt nặng nề chứ chẳng không.
- Hồng tỷ tỷ, không lẽ...
"Băng"
Lập tức giọng nhạc trầm bổng du dương im bặt, kế đó giọng cười quái gở cũng im bặt.
Hồng y nữ kinh hãi kêu lên :
- Hỏng rồi! Đạo Hạnh sư cô đã bị trọng thương, chiêu "Cuồng Tiếu Thiền Âm" quả nhiên vô cùng lợi hại.
Có tiếng rên của Đạo Hạnh sư cô phía sau chiếc kiệu hoa. Hồng y nữ nói mau :
- Nhị muội hãy mau lấy linh đan chữa trị cho Đạo Hạnh sư cô, chậm trễ sẽ hỏng mất.
Không đợi Hồng y nữ dứt tiếng, Thanh y nữ lao ngược về phía sau chiếc kiệu hoa biến dạng.
Cung Ly Kiều lên tiếng :
- Hồng muội, chúng ta hãy đi lục soát trong cánh rừng này xem nhân vật sử dụng "Cuồng Tiếu Thiền Âm" kia chính thật là ai lợi hại đến thế.
Hồng y nữ lắc đầu :
- Không cần phải đi lục sóat làm chi. Tiểu muội sẽ nói khích hắn chắc chắn hắn sẽ nổi giận xuất hiện ngay.
Hồng y nữ nhắm cánh rừng cất cao giọng :
- Nhân vật bại hoại nào rình mò trong rừng đó. Hãy mau xuất hiện bằng không ta sẽ đốt cánh rừng chết cháy như con lợn quay.
Một giọng khàn khàn già dặn chẳng hiểu từ phương hướng nào vọng tới :
- Đừng lải nhải, lão phu mà xuất hiện chắc chắn cô nương sẽ ngất

xỉu chết liền tức khắc, không có một thư thần đan nào cứu kịp đâu.
Hồng y nữ giật mình dịu giọng lại :
- Nhưng lão tiền bối là ai hãy nói cho ta rõ?
- Lão phu ư? Đại danh của lão là Thần Quỷ Kiếm Sầu, cô nương đã nghe rồi chứ?
Hồng y nữ nghĩ thầm :
- Nghe qua giọng nói lão nhân này đã trên một trăm tuổi, có lẽ lão là một đại kỳ nhân nào tuyệt tích, ta không nên khinh suất.
Ả đổi cách xưng hô :
- Tiểu nữ chưa biết Thần Quỷ Kiếm Sầu lão tiền bối là ai, xin lão tiền bối xuất hiện cho tiểu nữ được bái kiến.
- Cô nương biết mặt lão phu làm chi. Lão phu xuất hiện cô nương sẽ chạy về động hồ ly thì sao?
Hồng y nữ nổi giận nhưng không dám phát tác :
- Lão tiền bối nói đùa làm chi, mau xuất hiện cho tiểu nữ được diện kiến.
Loáng qua một cái, chẳng hiểu từ phương hướng nào một chiếc bóng đã đứng sững trước mặt Hồng y nữ và Cung Ly Kiều.
Nhận ra chiếc bóng đó, Cung Ly Kiều kêu lên trước :
- Hàn Tử Kỳ!
Sững sỡ nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc rất lâu bởi không ngờ chàng lại xuất hiện tại Tổng đàn Chiêu Hồn hội này. Hồng y nữ khẽ hừ một tiếng :
- Hàn Tử Kỳ! Cũng lại là ngươi đó sao?
Hàn Tử Kỳ gật gù :
- Nếu không là ta thì còn là ai nữa chứ. Cô nương tuổi còn trẻ mà đã lẩn thẩn rồi ư?
Hồng y nữ hậm hực :
- Lần trước ta đã gặp ngươi tại Đế Vương thành, lần này lại gặp ngươi nữa. Ngươi định theo ta phá phách mãi thế sao?
Chợt nhớ lại lời Đảo Điên hòa thượng bảo Hồng y nữ có tình ý với mình, Hàn Tử Kỳ trêu chọc :
- Cô nương chưa hiểu gì ư? Cô nương là hoa, ta là bướm. Hoa đi đâu bướm đi theo đó.
Hoa cứ nở, bướm cứ vờn hoa. Hoa dễ tàn, bướm vẫn nhởn nhơ bay lượn. Cô nương chưa hiểu cái đạo lý đó à?
Hồng y nữ cố nhịn cười thét :
- Hàn Tử Kỳ! Giữa ta và ngươi lâu nay không thù hận, tại sao ngươi cứ mãi phá phách ta, ngăn cản ta không cho ta thi hành mệnh lệnh của Cung chủ?

Hàn Tử Kỳ chỉnh lại sắc diện :
- Đúng rồi! Giữa ta và cô nương không có hận thù, nhưng ta lại thù hận ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Cô nương còn đi theo ả thì ta sẽ phá phách đến tận cùng...
Chợt nhớ lại mối thù của nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu. Hàn Tử Kỳ trợn mắt :
- Ta cần nói cho cô nương biết trước, chẳng những ta phá phách cô nương hành ác trên chống giang hồ, từ đây đến Tết Trung thu không hẹn ngày nào ta sẽ tới Tổng đàn Luân Hồi giáo phá luôn cái động hồ ly của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, xem chồn bầy, cáo lũ của các ngươi còn chỗ nào đưa người vào "Luyện Hồn phòng" luyện cái bí pháp "Phản lão hoàn đồng" quái quỷ kia nữa hay không.
Chàng dằn mạnh giọng :
- Ta đã nói rồi, nàng liệu lấy thân, hãy sớm tỉnh ngộ rời bỏ nơi hắc ám đó trở về quê quán lấy chồng, sống đời lương thiện. Nàng nghe rõ rồi chứ?
Hồng y nữ nổi giận trừng to đôi mắt :
- Hàn Tử Kỳ! Chỉ vì niệm một chút tình tao ngộ ta đã nhượng bộ ngươi, không nỡ hạ độc thủ đối với ngươi tại Đế Vương thành, ngươi đừng tưởng ta sợ ngươi mà lầm. Ta không sợ ngươi đâu, nếu ta vô tình ngươi sẽ không còn sống tới giờ này. Ngươi đừng dọa dẫm ta vô ích.
Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách :
- Nàng nói láo. Chồn bầy, lũ cáo của các nàng cũng có tình người nữa ư? Ta không tin lời nàng nói đâu. Ta muốn nàng hãy chứng minh màu sắc võ công của nàng xem đến trình độ nào lại khoác lác cái mồm như thế.
Hồng y nữ giận dữ :
- Được rồi! Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy đâu là sự lợi hại. Ngươi sẽ nếm lấy mùi đau khổ, xem còn tự cao, tự đại nữa hay không. Ta sẽ đấu với ngươi một chiêu.
Hàn Tử Kỳ nheo mắt :
- Chỉ có một chiêu thôi ư? Tại sao không đấu với ta một ngàn chiêu. Nàng định đấu một chiêu rồi bỏ chạy phải không?
Hồng y nữ suýt phì cười, nghiêm sắc mặt :
- Đừng huênh hoang mồm mép. Ta đấu với ngươi một chiêu cũng đủ rồi. Ta cần nói cho ngươi biết trước mà giữ mình, nếu ngươi thua tánh mạng của ngươi sẽ không còn, thân xác của ngươi sẽ rả ra từng mảnh, chết rất thảm khốc, cho dù bậc thần tiên cũng không cứu nổi ngươi đâu mà hòng.

Hàn Tử Kỳ hỏi :
- Có phải nàng định sử dụng chiêu “Tàn Phế chưởng” không, ta đã thử qua một lần rồi, không làm gì nổi ta đâu.
Hồng y nữ lắc đầu :
- Không phải, ngươi lầm rồi!
- Chiêu “Hủy Diện Độc Trùng” phải không?
- Không đúng.
- Chiêu “Tàn Chi Tán Cốt” chứ còn gì nữa?
- Ngươi không cần phải biết trước làm chi, đợi lúc đó ngươi sẽ biết ta sử dụng chiêu gì. Ngươi sẽ chết một cách vô cùng thảm khốc.
Hàn Tử Kỳ cố tình dài dòng cho bọn người Chiêu Hồn hội tỉnh lại, nên cứ nhì nhằng :
- Nói nhảm. Ta sẽ đấu với nàng một chiêu, nhưng phải đấu bằng cách nào, chỉ, đao, kiếm, nội lực hay là thần công?
Hồng y nữ đáp gọn :
- Thần công!
Hàn Tử Kỳ dài dòng :
- Nàng và ta sử dụng cách nào đấu thần công?
- Ta sử dụng cây Ma cầm, còn ngươi tùy ý muốn sử dụng lối công phu nào cũng được.
Hàn Tử Kỳ tính thầm :
- Sẵn cơ hội này ta hãy ra điều kiện với ả cứu vãn tình thế nguy ngập cho Hạ Cung Linh, bằng không sẽ chẳng còn dịp nào nữa.
Chàng gật đầu :
- Được rồi, ta sẽ đấu thần công với nàng, hạn chế trong chu vi 10 trượng, nhưng với hai điều kiện trước khi giao đấu.
Hồng y nữ nhíu mày :
- Hai điều kiện gì?
- Nếu ta thắng, nàng phải rút lui ra khỏi chốn này, vĩnh viễn không được tới Chiêu Hồn hội quấy rầy nữa, nàng có dám không?
Ngẫm nghĩ phút giây, Hồng y nữ gật đầu :
- Tại sao không dám chứ, còn điều kiện thứ hai?
Hàn Tử Kỳ thầm mừng trong lòng, tiếp :
- Nhược bằng nếu ta thua, ta sẽ rời khỏi nơi này tức khắc, vĩnh viễn ta sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện của nàng đối với Chiêu Hồn hội nữa. Nàng nghĩ thế nào?
Hồng y nữ tươi sắc mặt :
- Như thế rất công bằng, tại sao ta lại từ chối. Ta bằng lòng hai điều kiện của ngươi.
Dừng lại nàng nói :

- Ngươi đã ra hai điều kiện rồi, còn về phần ta cũng ra điều kiện với ngươi. Ta chỉ có một điều kiện.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Ả Hồng y nữ này định dùng quỷ kế gì phỉnh lừa ta đây, nhưng nếu ta thoái tác ả sẽ cho ta là khiếp nhược còn gì là một đấng tu my nam tử nữa.
Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Ta bằng lòng, nhưng nàng hãy nói cho ta nghe xem có được hay không?
Hồng y nữ cất giọng yêu mỵ :
- Rất dễ dàng. Nếu ta thắng ngươi, ta sẽ cho ngươi uốn một viên thần đan cứu mạng ngươi, sau đó ngươi đi theo ta trở về Luân Hồi giáo, ta sẽ bẩm trình với Cung chủ kể rõ tự sự, rồi ta và ngươi làm lễ thành hôn. Ngươi có khứng chịu hay không?
Hàn Tử Kỳ giật mình nhủ thầm :
- Quả đúng như lời đại sư Đảo Điên hòa thượng đã nói, ả này thương yêu ta thực lòng nên mới ra điều kiện quá dễ dàng như vậy. Nhưng đường đường một trang nam tử ta lại có thể kết hôn với ả hay sao chứ.
Rồi chàng lại tự hỏi :
- Bằng nếu ta chối từ, lúc ta rời khỏi nơi này ả sẽ quay lại đánh phá Chiêu Hồn hội thêm một lần nữa. Ả sẽ bắt Hạ Cung Linh đem về Luân Hồi giáo cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện Hồn phòng" luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng". Nàng sẽ chết thảm, lòng ta sao đành.
Hàn Tử Kỳ cứ đắn đo, phân vân mãi chưa đáp lời Hồng y nữ.
Hồng y nữ cười khúc khích :
- Ngươi đã sợ rồi. Ngươi sợ đấu với ta ngươi sẽ thua. Nếu vậy, ngươi hãy tránh ra, ta tới kia bắt ả Hạ Cung Linh đem về Luân Hồi giáo cho rồi, ngươi còn ngăn cản ta làm chi nữa.
Hàn Tử Kỳ giật mình, bất giác gật đầu :
- Đừng nói nhảm. Ta lại sợ nàng hay sao, ta bằng lòng rồi. Ta sẽ đấu với nàng cho nàng rõ đâu là lợi hại.
Mặt hoa Hồng y nữ tươi hẳn :
- Ngươi đã bằng lòng rồi. Ta cần nhắc thêm một lần nữa cho ngươi nhớ, nếu ngươi thua, ngươi sẽ thành hôn với ta phải không?
Hàn Tử Kỳ bực dọc :
- Phải, nàng không thắng nổi ta đâu mà hòng nằm mơ. Nàng đã thất vọng rồi.
Không quan tâm tới lời nói của Hàn Tử Kỳ. Hồng y nữ đổi cách xưng

hô :
- Được rồi. Tiểu tình lang hãy giữ lấy lời, không nên thay đổi. Thiếp không giết chàng đâu mà sợ. Thiếp chỉ làm cho chàng bất tỉnh dùng thần được cứu chàng, đôi ta sẽ động phòng hoa chúc, trọn đời mãi mãi sống bên nhau.
Hàn Tử Kỳ giận dữ hét :
- Câm cái mồm của nàng lại. Ai là tiểu tình lang của nàng bao giờ. Cái gì động phòng hoa chúc, cái gì mãi mãi sống bên nhau, ta sẽ bắt nàng, nướng nàng cho vàng, uống rượu...

Hồi 39
Chánh Tà Khó Phân

Hồng y nữ không giận lại cười khúc khích :
- Chàng đừng nóng làm chi. Chàng không thể nướng thiếp cho vàng được đâu.
Sau này thiếp sẽ làm móng chả phụng cho chàng uống rượu. Đôi ta sẽ hạnh phúc trọn đời.
Hàn Tử Kỳ lại hét :
- Cái gì chàng chàng, thiếp thiếp. Hãy đi lấy cây Ma cầm quỷ quái ra đây cho mau. Ta sẽ đấu một chiêu với nàng, để nàng cút xéo cho rồi.
Trong thấy Hàn Tử Kỳ nóng giận, gương mặt ngọc xinh tươi. Hồng y nữ trêu già :
- Chàng càng nổi giận lại càng xinh đẹp, sau khi đôi ta thành hôn rồi, thiếp sẽ luôn chọc cho chàng giận, để thiếp được chiêm ngưỡng cái gương mặt đẹp mê người của chàng. Thiếp sẽ...
Hàn Tử Kỳ giận quá bật cười khan :
- Đừng nói chuyện sàm sỡ nữa nghe thối lỗ tai ta. Nàng hãy đi lấy cây đàn ra cho mau. Ta không còn thời giờ nữa.
- Được rồi, nếu chàng muốn thành hôn sớm hơn, thiếp sẽ cho chàng được toại nguyện.
Nhìn về phía sau chiếc kiệu hoa, Hồng y nữ cất tiếng gọi to :
- Nhị muội đâu. Hãy lấy cây Ma cầm mang ra đây cho ngu tỷ đấu với chàng một chiêu.
Từ nãy đứng im lặng theo dõi cuộc đối thoại giữa Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ, không hề chen một lời nào, bây giờ Cung Ly Kiều mới lên

tiếng :
- Hồng muội muội. Muội định sử dụng chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” đấu nhau với Hàn Tử Kỳ sao?
Hồng y nữ lắc đầu :
- Không đâu, nếu tiểu muội sử dụng chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” thì còn gì là chàng nữa.
Chàng xinh đẹp thế kia, muội đâu nhẫn tâm sát hại chàng. Cung thư thư đừng lo ngại.
Cung Ly Kiều chớp mắt :
- Thế Hồng muội muội dùng chiêu gì đấu với Hàn Tử Kỳ?
- Muội sẽ dùng chiêu “Tỳ Bà khúc” cũng đủ làm cho chàng mê man rồi, cần gì phải dùng tới chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” để chàng phải bị chết thảm.
Cung Ly Kiều vốn đã thương yêu Hàn Tử Kỳ tha thiết nên ả hết sức quan tâm :
- Chiêu “Tỳ Bà khúc” so sánh với “Ly Hồn khúc” chiêu nào lợi hại hơn? Khi Hồng muội sử dụng nó hậu quả đối phương sẽ như thế nào?
Hồng y nữ không hiểu Cung Ly Kiều đã yêu thương Hàn Tử Kỳ nên chẳng hề lưu tâm :
- Hai chiêu “Ly Hồn khúc” và “Tán Thần khúc” là môn võ công sở trường của Đạo Hạnh sư cô. Nàng ở trong một ngôi cổ tháp trên đỉnh núi Vu Sơn, Cung chủ khám phá ra, đưa nàng về Luân Hồi giáo từ sáu tháng nay, mỗi lần tiểu muội được lệnh Cung chủ đi đâu đều có nàng đi theo hỗ trợ. Còn hai chiêu “Tỳ Bà khúc” và “Thiên Thu Quy Lộ” do quái bà Cổ Quái thần ni truyền cho Cung chủ, Cung chủ lại truyền cho muội, chỉ có muội mới được cái ân huệ lớn lao đó, ngoài ra chẳng còn một ai trong bản giáo biết hai chiêu này cả. Nếu đem so sánh chiêu “Tỳ Bà khúc” lợi hại hơn chiêu “Ly Hồn khúc” bội phần, muội chỉ dùng năm thành nội lực là chàng đã ngã ra rồi, cho nên muội mới dám thách thức với chàng như lúc nãy.
- Chiêu “Tỳ Bà khúc” có làm cho Hàn Tử Kỳ thân xác bị rã rời biến thành một vũng máu hay không?
Hồng y nữ lắc đầu :
- Không. Chiêu “Thiên Thu Quy Lộ” mới làm cho thân thể rã mục, chỉ nội trong nửa ngày sau sẽ biến thành một vũng máu đen sì. Còn chiêu “Tỳ Bà khúc” chỉ làm cho đối phương mê man, nhưng nếu không được cứu sẽ không bao giờ tỉnh lại, muội dùng chiêu đó cho chàng ngất đi, đưa chàng trở về bản giáo...
Cung Ly Kiều dò dẫm :

- Thế là Hồng muội quyết định thành hôn với gã Hàn Tử Kỳ thực sao?
Ánh mắt hy vọng của Hồng y nữ chớp sáng :
- Chứ không ư? Cung thư thư nghĩ xem, chàng xinh đẹp, chẳng khác nào Phan An tái thế, tư phong cốt cách phi phàm, võ công trác tuyệt, bất cứ ai trông thấy chàng mà không mê.
Tiểu muội nhất định sẽ chiếm cho bằng được chàng, dù có chết cũng không bao giờ ân hận.
Cung Ly Kiều biến sắc nhưng đã nhanh lẹ lấy lại sự bình thản.
- Hồng muội muội, ngu ý xem qua Hàn Tử Kỳ là một trang thiếu hiệp chánh đạo giang hồ, hùng khí ngất trời, lại tự cao tự phụ, biết gã có bằng lòng thành thân với muội, một kẻ từng mang tiếng là yêu hồ trong hàng ngũ Luân Hồi giáo hay không?
Mặt ngọc của Hồng y nữ không hề hiện lên sắc giận, nàng chậm rãi nói :
- Cung thư thư chưa rõ. Trước đây tiểu muội vốn là một cô gái thơ ngây, hiền lành giống như các thiếu nữ hiền lành khác, phụ thân là một vị hào phú trong vùng, chỉ vì một viên quan ác độc vu cáo phụ thân thông đồng với tham quân của nhà Minh, âm mưu lật đổ nhà Thanh triều, nên bị triều đình đưa ra pháp trường hành quyết, may sao Cung chủ tới kịp bỏ ra một ngàn dật vàng chuộc tội cho phụ thân khỏi chết với điều kiện thu nạp muội về Luân Hồi cung làm nghĩa nữ. Nghĩ tình Cung chủ đã ra ơn cứu mạng phụ thân cùng căm thù bọn quan viên nhà Thanh, muội bằng lòng đi theo Cung chủ gia nhập Luân Hồi giáo, dĩ nhiên bọn giang hồ ghê tởm muội, coi muội như loại hồ ly, còn thâm tâm của muội luôn nghĩ tới một ngày nào đó khi trả ơn xong, muội sẽ tìm một đấng phu quân đường đường nam tử, muội và chàng sẽ ly khai Luân Hồi giáo, tìm đến một tuyệt cốc nào đó hưởng phúc thanh nhàn.
Cung Ly Kiều phăng tới :
- Ồ, ra là như thế, nhưng biết Cung chủ có chịu cho Hồng muội muội ly khai Luân Hồi hay không? Muội có nghĩ tới điều đó bao giờ chưa?
Hồng y nữ thở nhẹ :
- Tiểu muội vẫn nghĩ tới điều đó lâu rồi. Tất nhiên Cung chủ sẽ không cho muội ly khai khỏi Luân Hồi giáo rồi, vì hiện nay muội là một nhân vật quan trọng nhất trong bản giáo và Cung chủ rất tin cậy muội, bất cứ chuyện lớn nhỏ gì trong bản giáo cũng giao cho muội xử lý, lúc đó muội còn một phương pháp duy nhất lén lút trốn đi là thượng sách.
Cung Ly Kiều lại hỏi :
- Hồng muội muội tính chuyện chu đáo thật, nhưng muội có nghĩ nếu

Cung chủ bắt được muội bỏ trốn thì sẽ đưa muội vào “Luyện Hồn phòng” trừng phạt muội không?
Hồng y nữ giật mình, mặt ngọc hiện lên nét bâng khuâng :
- Muội biết chứ. Luyện Hồn phòng là một cực hình thảm khốc. Bất cứ ai bị đưa vô đó nội ba ngày sau chỉ còn lại một bộ xương khô, nhưng vì yêu chàng muội phải liều, đâu có thứ hình phạt nào ngăn cản được. Nếu được chàng yêu dù chỉ một lần muội có chết cũng chẳng hề hối tiếc.
Ánh mắt quái dị của Cung Ly Kiều chớp lên :
- Hồng muội muội quả thật cang trường, ngu tỷ vô cùng khâm phục, bao giờ muội hành động hãy nói cho ngu tỷ biết, ngu tỷ sẽ tìm phương cho muội ra đi được an toàn...
Đứng chờ quá lâu không thấy Hồng y nữ động tịnh chi cả, Hàn Tử Kỳ hét :
- Mau mang cây đàn quái quỷ kia ra, đấu với ta một chiêu, làm gì đứng trơ như phỗng đá vậy?
Hồng y nữ chưa kịp đáp đã nghe tiếng nói lanh lảnh của Thanh y nữ :
- Có đây rồi! Làm gì nóng nảy thế.
Thanh y nữ xuất hiện trong tay ôm cây đàn Tỳ bà quái dị khác hẳn các loại tỳ bà khác trao cho Hồng y nữ.
Hồng y nữ cầm lấy cây ma cầm, mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng tình tứ :
- Chàng hãy mau chuẩn bị, thiếp sắp xuất chiêu thần công đây. Chàng nên thận trọng.
Hàn Tử Kỳ khinh khỉnh :
- Đừng dài dòng. Ta muốn nghe âm thanh ma quái của nàng xem có vui tai không.
Nhìn Thanh y nữ, Hồng y nữ bảo :
- Nhị muội hãy chữa trị cho Đạo Hạnh sư cô, ở đây đã có Cung thư thư rồi.
Hồng y nữ so dây, nắn nót dây đàn ma cầm, năm ngón tay ngọc nhảy nhót trên phiếm đàn.
Lập tức, tiếng đàn vút lên không gian, có lúc như trận mưa rào, có lúc như nàng kiều nữ bơi thuyền nhẹ nhàng trên dòng sông xanh sóng vỗ rì rào, rồi lại thì thầm giống người cô phụ thở than trong đêm đông vắng bóng tình quân, phòng không quạnh quẽ, tịch mịch cô liêu.
Bên kia, thân hình Hàn Tử Kỳ đã đứng vững như trái núi, mặt ngửa lên trời, gióng lên từng loạt cười vô cùng quái gở. Tiếng cười của

chàng như ma gào, quỷ khốc, ai nghe qua cũng phải bạt vía, xiêu hồn chực té lăn ra xuống đất hôn mê.
Hàn Tử Kỳ đã xuất chiêu “Cuồng Tiếu Thiền Âm đệ nhị thức”. Chiêu này càng kỳ diệu hơn chiêu “Cuồng Tiếu Thiền Âm nhất thức” chàng đã sử dụng vừa rồi chống lại chiêu “Ly Hồn khúc” của Đạo Hạnh sư cô.
Cung Ly Kiều kinh hãi nhanh nhẹn ngồi xuống đất, xếp bằng nhắm mắt vận công, chống lại lối thần công quái dị của Hàn Tử Kỳ.
Hồng y nữ cũng phải ngồi bệt xuống, năm ngón tay ngọc nhảy nhót trên phiếm đàn không ngừng nghỉ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 40
Thắng Bại Chỉ Một Đường Tơ

Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ đấu thần công chỉ trong phạm vi mười trượng không ảnh hưởng đến chung quanh phía ngoài, bởi hai người đã cam kết với nhau đấu song phương, nên cùng thu nhốt âm thanh lại một chỗ.
Lúc bấy giờ Hạ Cung Linh và Tôn tổng quản đã trở lại bình thường, cùng thở pào nhẹ nhõm đưa mắt nhìn sang phía Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ.
Tôn tổng quản ngạc nhiên :
- Ồ, vị thiếu hiệp nào đang đấu thần công với ả tiểu hồ ly kia, nữ Hội chủ có biết không?
Nhìn kỹ đấu trường phút giây, bất giác Hạ Cung Linh đã phải bật kêu :
- Hàn Tử Kỳ! Chính gã thiếu niên đứng cười kia là Hàn Tử Kỳ chứ chẳng còn là ai nữa.
Tôn tổng quản trố to cặp mắt :
- Nữ Hội chủ! Hàn Tử Kỳ nào? Có phải Hàn Tử Kỳ đã xuất hiện bên Đế vương cung hay không?
Hạ Cung Linh gật đầu :
- Đúng, không sai. Chính là Hàn Tử Kỳ chứ chẳng còn là ai nữa cả. Gã thường vận bộ lam y.
- Nữ Hội chủ, về chuyện sát hại đại nhân, gã Hàn Tử Kỳ có dính dáng gì đến sự thông đồng của phu nhân hay không?

- Lúc phụ thân vừa bị ám toán ta hoài nghi Hàn Tử Kỳ đã thông đồng với Cung Ly Kiều, nhưng bây giờ rõ lại ta đã lầm, gã không hề có liên hệ gì cả.
- Do đâu nữ Hội chủ biết được Hàn Tử Kỳ không có liên hệ gì về cái chết của đại nhân?
- Do hành động của gã, chứng tỏ cho thấy gã là một trang thiếu niên chánh đạo, lại nghĩa khí giang hồ, không thể làm chuyện bại hoại, liên kết với Cung Ly Kiều giết chết phụ thân ta được.
Tôn tổng quản nhìn vào trận rồi lại hỏi Hạ Cung Linh :
- Nữ Hội chủ. Tại sao gã Hàn Tử Kỳ lại tới đấu nhau với ả Hồng y nữ.
Mắt vẫn nhìn vào trận, Hạ Cung Linh đáp :
- Chắc hẳn là gã Hàn Tử Kỳ muốn cứu nguy bản hội, nên mới đấu nhau với ả kia, điều này Tôn tổng quản chưa nghĩ ra sao?
- Nữ Hội chủ quá cao minh, thuộc hạ trí óc cạn hẹp, nếu nữ Hội chủ không chỉ bảo thuộc hạ vẫn cho gã Hàn Tử Kỳ là kẻ đồng lõa với phu nhân giết chết đại nhân.
Lão hỏi :
- Nữ Hội chủ, còn chuyện phu nhân, nữ Hội chủ tính thế nào?
Ánh mắt Hạ Cung Linh chớp sáng căm thù :
- Bổn phận làm con là phải trả huyết thù cho song thân. Cung Ly Kiều gia nhập Luân Hồi giáo trở về đây toan chiếm đoạt ngôi vị Hội chủ bản hội, chứng cớ đã rõ ràng, ta sẽ bắt ả moi lấy tim gan tế mộ phụ thân cho người được vui lòng.
Tôn tổng quản băn khoăn :
- Nữ Hội chủ! Hiện giờ phu nhân đã là người của Luân Hồi giáo, muốn bắt phu nhân là một chuyện khó hơn cả lên trời, chẳng hiểu nữ Hội chủ có nghĩ đến điều đó hay không?
Hạ Cung Linh cương quyết :
- Ta đã biết rồi, nhưng phụ cừu phải trả, đó là đạo lý của kẻ làm con, dù cho Luân Hồi giáo là nơi long đàm, hổ huyệt ta vẫn quyết một phen tới đó nã tróc ả đàn bà ác độc kia đem về đây trừng trị, bằng không lòng ta cứ mãi canh cánh không có một phút giây nào yên được.
Tôn tổng quản cung kính :
- Thuộc hạ vô cùng bái phục tấm lòng hiếu đạo của nữ Hội chủ, bao giờ nữ Hội chủ đến Luân Hồi giáo thuộc hạ tự nguyện đi theo nữ Hội chủ, dù cho tan thây nát cốt cũng chẳng sờn lòng.
Hạ Cung Linh cảm kích :
- Tấm lòng trung thực của Tôn tổng quản ta đã hiểu rõ từ lâu.

Chuyện báo thù tiết hận cho phụ thân ta đã quyết định rồi.
Tôn tổng quản hối hả :
- Nữ Hội chủ quyết định thế nào xin nói cho thuộc hạ được rõ.
Ánh mắt Hạ Cung Linh chớp rực :
- Một mình ta sẽ tới Luân Hồi giáo bắt ả ác phụ Cung Ly Kiều, Tôn tổng quản, Nhạc điện chủ, Triệu đại đường chủ hãy lo chuyện mai hậu cho bản nội.
Tôn tổng quản biến sắc :
- Nữ Hội chủ, không thể như vậy được, thuộc hạ...
Hạ Cung Linh cắt ngang :
- Lòng ta đã quyết, không có cách nào thay đổi được, ta sẽ làm tờ di mệnh cho Tôn tổng quản, nếu ta tới Luân Hồi giáo chẳng may có mệnh hệ nào ngươi hãy thay ta kế vị chức Hội chủ, cùng nhị vị Đại đường chủ và Điện chủ giữ vững cơ đồ của các đấng tiền nhân...
Tôn tổng quản rất đỗi kinh hoàng kêu lên :
- Nữ Hội chủ...
- Băng!
Hạ Cung Linh lẫn Tôn tổng quản đều giật mình nhìn sang phía Hàn Tử Kỳ và Hồng y nữ.
Mặt Hồng y nữ như đóa hoa xào úa, tóc mi rã rượi, mồm phun ra một vòi máu, lảo đảo muốn ngã, Cung Ly Kiều sợ hãi hai tay đỡ lấy thân mình ả. Cây Ma cầm rơi xuống đất.
Từ phía sau chiếc kiệu hoa, Thanh y nữ chạy tới nhìn Hồng y nữ kinh hãi :
- Hồng tỷ tỷ có sao không?
Hồng y nữ lắc đầu :
- Ngu tỷ chỉ bị thương xoàng thôi, không sao cả. Nhị muội hãy lấy một viên linh đan cho ta.
Thanh y nữ hấp tấp lấy một viên linh đan cho vào miệng Hồng y nữ, vận chân khí truyền vào.
Bên này Hàn Tử Kỳ thu hồi thần công, đưa tay lau sạch những hạt mồ hôi lấm tấm trên vầng tráng rộng, chứng tỏ chàng đã hao chân khí khá nhiều trong lúc giao đấu thần công bằng tiếng cười quái gỏ với âm thanh mê hoặc của Ma cầm.
Nhìn Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách :
- Thế nào? Nàng chịu thua rồi phải không, hay là còn đấu thêm một trận nữa...
Chữa trị nội thương xong, Hồng y nữ nhặt lấy cây Ma cầm đứng lên, trông lại đã đứt hết một dây.
Hồng y nữ nhìn Hàn Tử Kỳ mặt không sắc giận, lại cười tình tứ :

- Thiếp chỉ sử dụng có năm thành, chàng vô tình sử dụng đến mười thành, tất nhiên chàng phải thắng. Thiếp chịu thua chàng rồi đó.
Ả nói thêm :
- Non xanh còn đó, có ngày thiếp lại gặp chàng...
Nói dứt Hồng y nữ nhìn Hàn Tử Kỳ một cái thật dài, rồi cùng Thanh y nữ và Cung Ly Kiều quay lại chiếc kiệu hoa vén màn chui vào... Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo đi hai bên hộ vệ.
Bốn gã đàn ông lực lưỡng khiêng chiếc kiệu hoa chạy như bay, sáu tên sứ giả và mấy mươi tên giáo đồ chạy theo...
Hạ Cung Linh bước tới gần Hàn Tử Kỳ, chắp tay trước ngực cất giọng kiều mỵ :
- Tiểu muội xin vạn tạ Hàn công tử, hẹn có ngày sẽ đền đáp công tử ơn cứu tử đêm nay.
Hàn Tử Kỳ quay lại từ tốn :
- Hạ cô nương không nên quan tâm đến điều tiểu tiết làm chi cho bận lòng, tại hạ tới đây với ý định làm sáng tỏ vụ thảm tử của Hạ tiền bối tại Bạch Mã sơn, đúng theo lời cam kết của tại hạ đối với cô nương cách ba tháng về trước. Nay tại hạ đã có mặt nơi đây rồi, xin cô nương cho biết vụ án ra sao.
Hạ Cung Linh lắc đầu :
- Tiểu muội xin có lời tạ lỗi với Hàn công tử về chuyện tiểu muội đã hiểu lầm vừa qua tại Bạch Mã sơn, đã có những lời khiếm nhã đối với công tử. Sự thực công tử không có dính dấp gì tới cái chết của phụ thân tiểu muội cả, xin công tử hãy an tâm.
Hàn Tử Kỳ nhướng cặp lông mày lưỡi kiếm :
- Ồ, nói thế Hạ cô nương đã khám phá ra thủ phạm vụ thảm sát Hạ tiền bối rồi sao?
Hạ Cung Linh gật đầu :
- Hàn công tử nói không sai! Sau khi rời khỏi Bạch Mã sơn trở về Tổng đàn Chiêu Hồn hội, mai táng phụ thân xong, tiểu muội hết sức tìm manh mối, mấy tháng qua hãy còn trong vòng nghi vấn, nhưng vừa rồi tiểu muội đã khám phá ra thủ phạm sát hại phụ thân chính là kế mẫu Cung Ly Kiều, ả giết phụ thân muội với tham vọng đoạt lấy chức vị Hội chủ Chiêu Hồn hội. Muội có ý định đi tìm công tử để tạ lỗi lúc trước, không ngờ đêm nay công tử giữ đúng lời hứa tới đây, lại còn cứu nguy cho muội và cho cả chúng môn đồ, công đức này trọn kiếp muội chẳng dám quên.
Hàn Tử Kỳ khoát tay :
- Hạ cô nương đã dạy quá lời rồi. Tại hạ chỉ cần cô nương hiểu ra như thế là tại hạ đã an tâm, bằng không tại hạ sẽ bị cắn rứt mãi trong

lương tâm vì mang tiếng giết người, cướp vợ như lúc còn ở Bạch Mã sơn.
Hạ Cung Linh chưa kịp đáp lời, Hàn Tử Kỳ đã tiếp bằng một giọng băn khoăn :
- Hiện tại Hạ cô nương và quí hội đã minh bạch rồi, nhưng còn bọn giang hồ.
Hạ Cung Linh ngắt lời :
- Hàn công tử khỏi phải lo nghĩ đến chuyện này, tiểu muội đã có cách làm minh bạch đối với bọn giang hồ vụ thảm sát phụ thân không hề có dính dấp gì với công tử.
Hàn Tử Kỳ hỏi :
- Hạ cô nương có cách nào làm vụ án minh bạch, có thể nói cho tại hạ biết không?
Hạ Cung Linh không giấu diếm :
- Tiểu muội sẽ cho bọn thuộc hạ viết bố cáo nói rõ hung thủ sát hại phụ thân chính là kế mẫu Cung Ly Kiều, với mưu đồ chiếm lấy ngôi vị Hội chủ Chiêu Hồn hội, đem dán khắp mọi nơi cho bọn giang hồ hết thảy đều hay biết, như vậy đâu còn liên quan gì đến Hàn công tử nữa phải không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Hạ cô nương thật là cao minh. Từ nay tại hạ đã được an tâm không còn lo nghĩ đến chuyện này như mấy tháng qua nữa.
Ngừng lại Hàn Tử Kỳ tiếp :
- Còn chuyện Luân Hồi giáo đến đây đòi chiếm Tổng đàn Chiêu Hồn hội làm Phân đàn của bọn chúng ta, tại hạ đã giải quyết ổn thỏa rồi, có thể từ nay Hạ cô nương không còn lo ngại tới chuyện này nữa.
Hạ Cung Linh ngạc nhiên :
- Hàn công tử giải quyết cách nào ổn thỏa xin nói cho tiểu muội được rõ.
Hàn Tử Kỳ trịnh trọng :
- Lúc nãy, trước khi đấu thần công cùng ả Hồng y nữ, tại hạ ra điều kiện nếu ai thua trận sẽ rút lui tức khắc và vĩnh viễn không được trở lại nơi này, ả đã bằng lòng và ả đã thua nên phải rút đi như vừa rồi Hạ cô nương đã trông thấy. Như vậy ả sẽ không bao giờ còn trở lại Chiêu Hồn hội quấy phá nữa.
Hạ Cung Linh vô cùng cảm kích :
- Công đức của Hàn công tử đối với Chiêu Hồn hội chắc kiếp này tiểu muội không trả nổi rồi, xin hẹn lại kiếp lai sinh mới có thể đáp đền trong muôn một.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :

- Hạ cô nương đã quá lời rồi, tại hạ không dám nhận đâu. Tại hạ làm như thế là để cho cô nương hiểu rõ tấm lòng chân thành của tại hạ, cô nương sẽ không còn nghi ngờ tại hạ có liên hệ đến vụ thảm sát Hạ tiền bối, khiến cho bọn giang hồ nghi tại hạ là một phần tử bại hoại đó thôi.
Hạ Cung Linh nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt cả một trời tình, cất giọng kiều mỵ :
- Hàn công tử quả là một trang thiếu niên khí khái, hào hùng, bao dung, quảng đại, tiểu muội vô cùng bái phục, tiếc vì phụ thân muội không còn sống để cùng công tử uống vài chung rượu bàn chuyện an nguy sắp tới trên giang hồ.
Im đi phút giây, nàng khẩn khoản :
- Hàn công tử đã từ ngàn dặm tới đây có lẽ đã mỏi mệt lắm rồi, tiểu muội xin thỉnh mời công tử hãy quá bước vào trong, cùng muội uống chung rượu gọi là tình tri ngộ, sau đó công tử nghỉ ngơi, sáng mai sẽ lên đường cũng không muộn.
Hàn Tử Kỳ vội vã chối từ :
- Cảm tạ Hạ cô nương đã có lòng ưu ái, nhưng hiện nay tại hạ có chuyện cần thiết cần phải đi ngay không thể lưu lại đây đáp lễ cùng cô nương được. Tại hạ xin hẹn lại với cô nương sẽ có một ngày rất gần tại hạ sẽ trở lại cùng cô nương đối ẩm.
Hạ Cung Linh buông tiếng thở nhẹ :
- Hàn công tử, chẳng lẽ nơi đây không đáng để cho công tử dừng chân lại một đêm sao.
Bây giờ trời đã quá khuya, vắng bóng người, đường từ đây đến thị trấn Liễu Châu vô cùng nguy hiểm, bọn Luân Hồi giáo thường xuất hiện lúc ban đêm, công tử ra đi tiểu muội rất lo âu, không sao an lòng được. Hiện nay, đại tiệc chưa mãn, công tử hãy vào trong cho muội có dịp hầu tạ, xin công tử chớ nên chối từ làm đau lòng muội.
Hàn Tử Kỳ giật mình, nghĩ thầm :
- Ồ, nàng đã thương yêu ta nên mới có cử chỉ và lời nói ân tình như thế. Lạ thật, cái số của ta đi đâu cũng có người trì níu dài lê thê bất tận, phải chăng kiếp trước ta vây nợ tình quá nhiều nên kiếp này các nàng theo ta đòi nợ. Bây giờ nếu muốn thoát nạn ta phải sử dụng tới quái chiêu "Dĩ đào vi thượng" là ổn nhất.
Thầm tính xng, Hàn Tử Kỳ cố tạo sắc mặt khẩn trương lên, bằng một giọng nghiêm trọng :
- Thực lòng sắp dịp hẹn với Hạ cô nương lúc trước, tại hạ đến đây cũng muốn dừng bước một vài ngày xem qua lối kiến trúc hùng vĩ của Tổng đàn Chiêu Hồn hội và thưởng thức cảnh sắc tuyệt vời của

rừng núi bao la, nhưng hiện nay bỗng nhiên trong lòn tại hạ cảm thấy bất an, trái tim hồi hộp khác thường, linh giác như báo hiệu trước cho tại hạ biết sắp có một điều gì bất thường xảy tới, nên tại hạ cần phải ra đi thật gấp đến đấy xem sao.
Hạ Cung Linh lo lắng :
- Hàn công tử có chuyện gì bất an xin nói cho tiểu muội được rõ xem có thể giúp ích cho công tử được không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Đây là chuyện riêng của tại hạ không thể nói cho Hạ cô nương biết được. Tại hạ có điều uẩn khúc trong lòng xin cô nương thứ cho. Bây giờ tại hạ phải đi gấp, xin cáo biệt cô nương, chắc chắn sẽ có ngày tại hạ trở lại đây đáp lễ.
Hạ Cung Linh buồn bã :
- Hàn công tử đã có chuyện gấp tiểu muội đâu dám cản ngăn, muội chỉ ước mong có một ngày gần đây công tử hạ cố dời gót đến nơi này, cùng muội uống vài chung rượu, ngắm cảnh trăng thanh, gió mát vịnh nguyệt, ngâm thơ, dừng bước giang hồ lại một thời gian, hưởng thụ tự toại, thanh nhàn.
Đến đây, Hàn Tử Kỳ có vẻ xúc động trước sự thiết tha thành khẩn của Hạ Cung Linh :
- Tại hạ đa tạ sự quan tâm của Hạ cô nương đối với tại hạ. Tiếc vì đêm nay tại hạ có chuyện quá khẩn cấp không thể lưu lại thù tạc với cô nương. Hẹn cô nương sẽ có ngày tái ngộ. Giờ tại hạ xin cáo biệt cô nương!
Dứt câu, Hàn Tử Kỳ quay mình toan bước đi. Hạ Cung Linh gọi giật lại :
- Hàn công tử khoan vội đi đã.
Hàn Tử Kỳ quay lại :
- Hạ cô nương còn điều gì dặn dò tại hạ nữa không?
Hạ Cung Linh thiết tha :
- Hàn công tử đã không thể dời gót vào trong để tiểu muội nói lên mấy lời tri ân, bây giờ muội xin tiễn công tử hai mươi dặm đường, rồi chúng ta sẽ chia tay.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Cho dù Hạ cô nương có tiễn đưa tại hạ đến ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, tốt hơn cô nương hãy trở vào lo việc phòng thủ đêm nay và những ngày sắp tới, đành rằng ả Hồng y nữ đã có lời cam kết với tại hạ vĩnh viễn không quấy rối Chiêu Hồn hội nữa, nhưng biết đâu ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại sai bọn khác tới đây đánh phá thêm một lần nữa, cô nương cần phải hết sức dè dặt, cẩn phòng, kẻo

có điều xảy ra đáng tiếc, tại hạ rất ân hận.
Không đợi Hạ Cung Linh nói thêm một lời nào, Hàn Tử Kỳ lui lại mấy bước, nói mau :
- Tạm biệt Hạ cô nương...
Dứt câu Hàn Tử Kỳ đã biến dạng, không một ai hiểu được chàng đã sử dụng thân pháp gì nhanh lẹ như loài quỷ mụi đến không biết, đi cũng chẳng ai hay.
Đứng nhìn ánh trăng tà một lúc, Hạ Cung Linh buông tiếng thở dài buồn bã, chầm chậm quay trở vào Tổng đàn Chiêu Hồn hồi lòng vương vấn một niệm tình khó giải.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 41
Trên Đường Thiên Lý

Chia tay Hạ Cung Linh, Hàn Tử Kỳ phi thân theo con đường quanh co, rừng bụi mịt mùng, phút chốc đã ra tới dãy núi trập trùng trước Tổng đàn Chiêu Hồn hội cách khoảng hai dặm. Quả nhiên nơi đây cảnh sắc đẹp tuyệt vời mơ màng dưới bóng trăng bàng bạc.
Hàn Tử Kỳ bước vào trong một hang đá dắt con Xích Long Câu ra. Trước khi vào Tổng đàn Chiêu Hồn hội chàng đã giấu con ngựa trong hang đá này, để một mình dễ dàng đối phó với bất cứ tình thế nào xảy ra.
Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu thong thả đi trên quan lộ dưới ánh trăng tà sắp khuất dưới rặng núi xa xa.
Vừa đi Hàn Tử Kỳ vừa nghĩ đến chuyện đã qua tại Tổng đàn Chiêu Hồn hội. Lúc biệt ly Hạ Cung Linh đã nhìn chàng bằng đôi mắt âu sầu long lanh ngấn lệ, chứng tỏ nàng đã thương yêu chàng một cách vô cùng tha thiết.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Hạ Cung Linh đã yêu ta tha thiết, bằng một tấm chân thành, nhưng ta đâu thể nào đáp ứng là ân tình nàng được, dù nàng cũng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, ta không thể nào hội ước với Ngân muội, vì ta đã chiếm đoạt tiết trinh của nàng và cũng nhờ nàng mới chữa được chất kỳ dâm khủng khiếp "Vu Sơn Nhất Độ" của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, nàng vừa là vị hôn thê mà cũng là vị ân nhân của ta, ân tình đó ta phải đáp đền sao cho xứng đáng.

Chàng lại nhủ thầm :
- Không hiểu lúc trước sau khi chia tay tại thị trấn Sơn Đầu, nàng trở về hoàng thành dọc đường có chuyện gì bất chắc xảy ra hay không, sao lòng ta cứ mãi lo sợ, bồi hồi không một phút giây nào yên được. Nàng có mệnh hệ nào ta sẽ sống cô độc đến trọn đời giữ tròn lời thề ước trước lúc chia tay.
Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, trong lòng bâng khuâng hơn bao giờ hết.
Rồi hình ảnh Tiểu Yến, Chu Thiên Phụng, Hạ Cung Linh, Hạng Cẩm Bình, Cung Ly Kiều, Hồng y nữ lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng rõ rệt. Bốn nàng Tiểu Yến, Chu Thiên Phụng, Hạ Cung Linh, Hạng Cẩm Bình là các thiếu nữ thơ ngây, đài các giống như những viên ngọc lưu ly trong suốt không một vết tì, còn Cung Ly Kiều tàn ác, điêu ngoa không thể nào chấp nhận được bất cứ là loại tình gì, nhưng ả lại có tình niệm đối với chàng trong đêm quần hùng đại hội tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã sơn. Vô tình chàng đoạt được viên nội đơn bị hàng ngàn cao thủ Hắc, Bạch đuổi theo vây hãm tại vực tử thần, lúc chàng lâm nguy ả đã một mình liều thân sanh tử chống lại bọn Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng cùng hàng ngàn cao thủ, dù không thể đáp lại ân tình của ả, nhưng trọn đời không thể nào chàng quên được ân tình của ả đối với chàng. Riêng về Hồng y nữ dù mang danh là nữ hồ ly mặt ngọc vì ả là môn đồ của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ kỳ dâm trác tuyệt, nhưng xem ra ả đã thương yêu chàng cuồng nhiệt, vì chàng ả đã bất chấp mệnh lệnh của Điêu Nguyệt Hồ, bằng lòng rút lui khỏi Chiêu Hồn hội để tỏ tình yêu với chàng. Quả thật là một chuyện trớ trêu không sao hiểu nổi.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Sự tình xảy ra vừa rồi cho thấy trên chốn giang hồ hiện nay tà chánh khó phân, chánh tà lẫn lộn không sao đo lường được, ta không nên vội vã kết luận kẻ chánh người tà, phải chờ xem hành động sau cùng của bọn họ mới biết đâu là hư thực. Hàn Tử Kỳ cảm khái trong lòng khôn tả.
Lại nghĩ đến song thân, cứ theo như lời của Đảo Điên hòa thượng, hiện nay phụ thân chàng Hàn Khuất Thân hãy còn sống trên cõi đời chỉ vì một sự lỗi lầm mà thân thể bị nhân tình tàn phế, không còn mặt mũi nào trở lại Hàn sơn trang,nên tự nguyện một mình sống cô độc trọn đời trong một tuyệt động để sám hối, ăn năn chuyện lỗi lầm vừa qua, nhưng tuyệt động đó ở nơi nào Đảo Điên hòa thượng không chịu tiết lộ, chàng biết nơi đâu để tìm gặp phụ thân có mấy lời an ủi

vào lo chuyện phụng dưỡng cho tròn câu hiếu đạo đối với đấng sinh thành.
Lại còn mẫu thân Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi nữa, chẳng hiểu mẫu thân chàng còn sống hay chết, hoặc đang ở tận phương trời nào, hoặc đang bị bọn ác ma giam cầm ở nơi đâu tới nay vẫn chưa tìm ra tung tích.
Hàn Tử Kỳ băn khoăn lo sợ mãi không một phút giâ nào yên. Chàng quyết tâm sẽ đi tìm mẹ dù đến tận chân trời nào xa xôi hiểm trở.
Rồi chàng nhớ đến người đàn bà cùi hủi dị kỳ, có những cử chỉ lạ lùng, khó hiểu khi gặp chàng tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn sơn trang.
Ả đàn bà này là ai? Tại sao ả lại mắc chứng bệnh cùi hủi lở lói, ghê tởm giống như Ngân Hà công chúa dạo nọ. Rõ ràng ả đã trúng nhằm kịch độc "Hủy Diện Độc Trùng" của Luân Hồi giáo chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa. Ả đã có mối thù gì mà bọn chúng lại hạ độc thủ hủy hoại dung nhan của ả?
Những câu hỏi này đã ngót một trăm lần tự vấn, nhưng mãi đến nay Hàn Tử Kỳ chưa tìm ra một câu giải đáp nào cho chính xác, chàng cần phải đi tìm ả hỏi cho rõ nguyên nhân.
Lại nữa Đảo Điên hòa thượng lặp đi lặp lại mấy lần, nếu ả chết trọn đời chàng sẽ hối hận, nhưng ả là ai mà chàng phải hối hận khi ả chết đi?
Bất giác, Hàn Tử Kỳ thở dài, thúc ngựa đi nhanh hơn để quên đi những chuyện phiền toái từ nãy cứ kéo dài trong trí óc của chàng làm chàng muốn điên lên.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa đi mãi không hề ngừng nghỉ cho tới lúc trời sáng từ bao giờ chàng cũng không hay. Từ phương Đông mặt trời hồng ửng nhô lên. Vạn vật bừng tỉnh, hiện ra muôn màu rạng rỡ sau một giấc ngủ dài.
Đi suốt mấy ngày qua không nghỉ, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm :
- Ta hãy tới thị trấn Liễu Châu, ăn uống rồi thuê phòng nghỉ ngơi qua đêm nay, sáng mai lên đường tìm phụ thân cũng chẳng muộn màn gì.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa đi nhanh về hướng thị trấn Liễu Châu. Qua khỏi cánh rừng tới một dãy núi đồi hùng vĩ, Hàn Tử Kỳ cho ngựa đi chậm lại, ngắm xem cảnh sắc đẹp tuyệt vời buổi ban mai, từng cơn gió mát lạnh thổi qua khiến cho tâm thần chàng nhẹ nhõm, trút sạch những mối ưu tư nặng trĩu trong đêm rồi.
Vút!
Một bóng đen từ phía sau lưng người ngựa của Hàn Tử Kỳ vèo qua

nháy mắt đã cách ngoài năm mươi trượng.
Hàn Tử Kỳ giật mình đưa mắt nhìn theo chiếc bóng đen chạy phía trước, bỗng kêu lên :
- Ồ, ả đàn bà cùi hủi.
Thực vậy, chiếc bóng đen kia chính là người đàn bà cùi hủi chàng đã cứu thoát chết trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn sơn trang lúc nọ. Ả đàn bà cùi hủi chạy đi đâu có vẻ khẩn cấp như thế?
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Ta đang muốn gặp ả, không biết phải đi về nơi đâu, chẳng ngờ ả lại xuất hiện ở nơi này, ta đuổi theo bắt ả dừng lại hỏi xem ả là tại sao Đảo Điên hòa thượng lại nói ả chết ta sẽ hối hận đến trọn đời.
Thầm nghĩ xong, Hàn Tử Kỳ kìm vào hông con Xích Long Câu phóng đi như bay đuổi theo ả đàn bà đã cách xa chàng ngoài ba trăm trượng. Thân pháp của ả xem qua cũng không vừa, nhẹ nhàng như khói như mây lướt trên quan đạo.
Đuổi theo trên ba mươi dặm đường, Hàn Tử Kỳ vẫn chưa bắt kịp ả đàn bà cùi hủi, khinh công của ả càng lúc càng nhanh, như mây bay khói tỏa.
Nhìn theo ả đàn bà cùi hủi, Hàn Tử Kỳ thầm khen :
- Khinh công ả đàn bà cùi hủi này cao thâm thuộc hàng thượng thừa, có lẽ võ công không kém, nhưng tại sao ả lại để cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kia bắt được, đem hành quyết, chuyện này cũng có nguyên do gì đây chứ chẳng không.
Sắp tới thị trấn Liễu Châu, vừa qua một khúc quanh đột ngột người đàn bà cùi hủi biến mất chẳng rõ từ đằng nào không lưu lại một dấu vết.
Hàn Tử Kỳ rảo tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng ả đàn bà cùi hủi nơi đâu nữa cả.
Chàng thất vọng cho ngựa đi chậm lại tiến vào thị trấn Liễu Châu.
Hàn Tử Kỳ xuống ngựa tới khách điếm "Tứ Hải" dừng lại. Từ phía trong một tên tiểu nhị chạy ra nhìn chàng cười hóm hỉnh, rối rít :
- Công tử thuê phòng ư? Công tử thuê mấy phòng? Trên lầu còn bốn phòng sang trọng.
Công tử thuê phòng nào?
Hàn Tử Kỳ trỏ con Thiên lý câu :
- Một phòng. Ngươi hãy dắt con ngựa vô tàu cho nó ăn uống cẩn thận. Con Thiên lý mã đấy.
Chàng móc lấy nén bạc một lạng, nhét vào bàn tay tên tiểu nhị. Gã cầm nén bạc nhìn kỹ, cười hì hì :

- Công tử thật hào hoa, tiểu nhân vô cùng bái phục. Công tử hãy vào kia ăn uống, tiểu nhân dọn phòng, chốc lát đưa công tử lên.
Nói xong, tên tiểu nhị dắt con Xích Long Câu đi ra. Hàn Tử Kỳ bước vào trong thực điếm chọn chiếc bàn gần cửa sổ, ngó ra đường kéo ghế ngồi xuống.
Một gã tửu bảo chạy tới, cười toe :
- Công tử muốn dùng chi? Ở đây có đủ sơn hào hải vị, đặc biệt có mấy món thịt rừng rất ngon, có mỹ tửu và hồng đào tửu nữa.
Hàn Tử Kỳ phất tay :
- Ngươi hãy mang ra cho ta hai cân thịt rừng nấu chín, một vò hồng đào tửu, nhanh lên!
Gã tửu bảo vâng dạ chạy vào trong, chỉ một lúc sau bưng ra một chiếc mâm đặt lên bàn.
Hàn Tử Kỳ vừa ăn uống vừa nghĩ ngợi mãi về hành tung lạ kỳ của ả đàn bà cùi hủi vừa xuất hiện, rồi biến mất trên con đường dẫn tới thị trấn Liễu Châu này.
Dùng bữa xong, Hàn Tử Kỳ gọi gã tửu bảo tính tiền, bước ra khỏi thực điếm. Chợt ả đàn bà cùi hủi thoáng nhanh qua trước mặt chàng, rồi biến dạng trong một ngõ hẹp.
Hàn Tử Kỳ khẽ thầm :
- Quá lạ thật! Ả đàn bà cùi hủi này theo ta như hình với bóng vừa ở ngoài quan lộ giờ lại tới đây không hiểu với ý định gì, nhất định ta phải tìm gặp ả hỏi cho rõ nguyên do.
Hàn Tử Kỳ còn đang nghĩ ngợi, tên tiểu nhị lúc này đã chạy tới tươi cười :
- Tiểu nhân đã dọn phòng xong, thỉnh mời công tử lên phòng nghỉ ngơi. Con Thiên lý mã tiểu nhân đã cho vô tàu ăn uống rồi.
Hàn Tử Kỳ gật đầu đi theo tên tiểu nhị bước vào một căn phòng khá rộng, khoáng đảng có cửa sổ nhìn ra phía sau cánh vườn hoa đang nở.
Chàng khép cánh cửa phòng lại, thay y phục, nằm lên giường tìm một giấc ngủ vì đã thức trọn đêm qua.
Nhưng hình ảnh ả đàn bà cùi hủi quái lạ kia cứ mãi lởn vởn hiện ra trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, khiến chàng không tài nào nhắm mắt lại được.
Mãi đến khi mặt trời xế qua Hàn Tử Kỳ mỏi mòn thiếp đi trong giấc mộng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 42
Tiếng Đàn Tỳ Bà Kỳ Diệu

Chừng Hàn Tử Kỳ thức giấc trời đã tối từ bao giờ. Chàng thay đổi y phục, bước ra khỏi phòng, khép cửa lại, rồi đi xuống thang lầu, lúc này ngoài đường sá đèn đuốc sáng choang, vầng trăng cũng vừa lên ngập tràn ánh sáng.
Trên các nẻo đường thị trấn người qua kẻ lại tấp nập, nói nói cười cười vui vẻ.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm :
- Ta hãy dạo qua thị trấn náo nhiệt này một vòng xem phong cảnh về đêm thế nào mà lâu nay đã nổi tiếng trên chốn giang hồ Với dáng điệu như người du khách, Hàn Tử Kỳ ung dung đủng đỉnh bước ra ngoài đường hòa cùng lớp người đông đảo, chen chân khó lọt đi về hướng có nhiều ánh đèn muôn màu rực rỡ.
Hàn Tử Kỳ vừa xuất hiện đã nghe bọn đàn bà con gái nhao nhao lên :
- Ồ, Phan An tái thế kìa.
- Chàng đẹp mê người. Chàng ở đâu tới đây vậy?
- Chắc là tiên đồng từ trên trời rơi xuống đấy.
- Đúng rồi! Chàng là tiên đồng rủi đánh vỡ chén ngọc lưu ly nên Thượng đế phạt chàng xuống cõi hạ giới chứ chẳng sai.
Bọn đàn bà con gái lời qua tiếng lại cãi vã nhau dữ dội.
Hàn Tử Kỳ lấy làm khó chịu, bởi đi tới đâu cũng nghe những câu nói nhàm tai này.
Chàng vờ như không nghe thấy, thong thả đi về hướng có ánh đèn muôn màu rực rỡ xem nơi đó là tửu lầu, hay cung điện gì lại tưng bừng như vậy.
Hàn Tử Kỳ đang đi, bỗng người đàn bà cùi hủi từ trong đám đông vượt ngang qua chàng đi nhanh về hướng đó.
Vốn đã có định tâm, chẳng chút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ chạy theo ả đàn bà cùi hủi.
Nhưng vì người qua kẻ lại quá đông, chàng không thể nào sử dụng khinh công đuổi theo ả đàn bà cùi hủi được. Lại nữa chàng tới đâu cũng bị đám đàn bà con gái đón đường nhìn mặt cản trở trước mặt chàng.
Vượt qua khỏi đám đông, trên đường đã thưa thớt người, Hàn Tử Kỳ nhận ra ả đàn bà cùi hủi đang chạy ở phía trước cách chàng khoảng

ba mươi trượng.
Hàn Tử Kỳ liền sử dụng thân pháp đuổi theo phía sau ả đàn bà cùi hủi thật gấp.
Lần này Hàn Tử Kỳ hy vọng sẽ theo kịp ả, chặn lại hỏi ả những điều chàng đã dự tính trước.
Tới ánh đèn rực rỡ xem kỹ lại đó là một lầu hồng, giống như lầu hồng của các vị phu nhân cao sang quyền quí đương thời.
Nháy mắt đã tới lầu hồng, bỗng ả đàn bà cùi hủi phóng mình vào cánh vườn hoa biến mất dạng.
Hàn Tử Kỳ đuổi tới nơi, dừng lại, giương mắt nhìn vào cánh vườn hoa tràn ngập ánh trăng tìm kiếm mãi vẫn không thấy bóng dáng ả đàn bà cùi hủi nơi đâu cả.
Chàng nghi hoặc ả đàn bà này là gia nhân của lầu hồng nên vừa vào cánh vườn hoa đã biến mất. Chàng cần phải gặp chủ nhân lầu hồng hỏi lai lịch ả là thượng sách.
Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn, trông thấy cánh cửa lớn lầu hồng có nhiều khách vận phục sang trọng ra vào không ngớt, nhìn lên, qua ánh đèn màu rực rỡ hiện ra ba chữ :
“Hồng lâu khách!”
Hàn Tử Kỳ bật “ồ” một tiếng ngạc nhiên, bởi Hồng lâu khách là một cao lâu nổi tiếng khắp giang hồ hết thảy đều biết danh hiệu này.
Hàn Tử Kỳ đứng nhìn khác ra vào xem có người nào quen thuộc hay không trước khi chàng Bạch Vân Phi vào trong gặp chủ nhân hỏi thăm về người đàn bà cùi hủi.
Bỗng chàng nghe từ trên lầu màn hồng, trướng tía nổi lên tiếng đàn tỳ bà du dương réo rắt, càng lúc càng thêm say đắm lòng người.
Tiếng đàn như giọng thở than của những nàng kiều nữ lâu ngày vắng bóng tình lang, năm tháng đợi chờ, khiến cho Hàn Tử Kỳ nghe bâng khuâng trong dạ.
Tiếp đó một giọng nữ nhân trong như tiếng hạc nổi lên :
“Đài nguyệt Tây sương hạ
Nghênh phong hộ bán khái
Cánh tường hoa ảnh động
Nghi thị ngọc nhân lai”
Tạm dịch
“Dưới thềm đợi trăng mọc
Hé cửa chờ gió Tây
Thoảng cành hoa, liễu động
Nghi người ngọc tới đây”
Đó là bài thơ trong Tây sương ký được phổ nhạc từ lâu, giọng ca của

ca nhi kia huyền hoặc mê hồn, làm cho Hàn Tử Kỳ bàng hoàng, ngây ngất.
Chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- "Âm thanh giọng ca của ả ca nhi này hình như ta đã nghe qua một lần rồi, nhưng chẳng rõ ở nơi đâu, sẵn dịp tìm tung tích ả đàn bà cùi hủi, ta hãy hỏi thăm chủ nhân Hồng Lầu Khách xem ả là ai"
Tâm niệm xong, Hàn Tử Kỳ ung dung bước tới cửa lớn Hồng Lầu Khách tiến vào.
Sự xuất hiện bất ngờ của Hàn Tử Kỳ khiến cho nhiều người khách đang ra vào phải dừng lại, giương mắt nhìn chàng và thì thầm với nhau những gì không rõ.
Hàn Tử Kỳ làm như không nghe thấy, lặng lẽ bước vào trong nội sảnh lớn rộng trang hoàng rực rỡ.
Một ả thiếu nữ áo hồng xinh đẹp dường như chờ sẵn đã lâu bước tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chắp tay cất giọng oanh :
- Phu nhân tiện nữ thỉnh mời Hàn công tử dời gót vào trong. Phu nhân chờ công tử đã lâu rồi.
Hàn Tử Kỳ không khỏi giật mình vì bị phát giác ra tung tích chàng ở một thị trấn xa lạ này, trong khi chàng tới đây chưa được nửa ngày.
Chàng nghĩ thầm :
- "Phu nhân ả thiếu nữ áo hồng này là ai, tại sao lại biết đêm nay ta tới đây, mà sai ả chờ sẵn thỉnh mời. Đây là chuyện lành hay chuyện dữ? Nhưng ta đã có quyết tâm tìm tung tích ả đàn bà cùi hủi và gặp mặt người ca nhi xem là ai."
Hàn Tử Kỳ nhìn ả thiếu nữ áo hồng thản nhiên :
- Phu nhân cô nương hiện ở đâu?
Đang đứng nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ trân trối,chợt nghe chàng hỏi ả thiếu nữ áo hồng giật mình như vừa tỉnh bừng một cơn mơ. Ả bối rối :
- Phu nhân tiện nữ đang ở trong phòng kia, thỉnh mời Hàn công tử theo tiện nữ.
Ả thiếu nữ áo hồng thoăn thoắt đi vào phía trong. Hàn Tử Kỳ ung dung đi theo sau lưng ả qua những cặp mắt tò mò, ngạc nhiên của lão quản gia, mấy tên gia nhân và nhiều khách ra vào Hồng Lầu Khách.
Tới một căn phòng màu hồng trang hoàng cực kỳ rực rỡ, ả thiếu nữ áo hồng dừng lại trỏ tay vào :
- Phu nhân tiện nữ đang ngồi chờ Hàn công tử, xin công tử dời gót vào trong.
Ả thiếu nữ áo hồng tránh sang một bên, nhường bước cho Hàn Tử

Kỳ rồi đứng đó chờ lệnh chủ nhân.
Hàn Tử Kỳ nhìn vào phòng chợt gắn mắt vào gương mặt hoa của một mỹ phụ sắc nước hương trời, vận phục theo lối cung trang màu hồng đang ngồi trên chiếc ghế nạm ngọc phủ lớp nhung xanh.
Vừa trông thấy Hàn Tử Kỳ, mỹ phụ đã hé nụ anh đào, cất tiếng trong như rót ngọc :
- Ta biết hôm nay Hàn công tử sẽ tới thị trấn Liễu Châu này và sẽ tới Hồng Lầu Khách.
Ta đã bày sẵn tiệc mọn cùng công tử uống chung rượu lạt.
Chàng giật mình :
- Ồ, tại sao vị phu nhân này biết ta tới thị trấn Liễu Châu và biết luôn cả đêm nay ta đến đây mà bày tiệc thết đãi? Có phải nàng là người của Luân Hồi giáo được lệnh ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ theo dõi ta, hãm hại ta chăng. Ta cần phải cẩn trọng kẻo bị sa vào bẫy của ả.
Dù nghĩ vậy, nhưng giờ đã lọt vào đây rồi, Hàn Tử Kỳ không thể nào thoái thác lui trở ra ngoài được. Vả lại vừa rồi chàng đã cương quyết gặp chủ nhân hỏi qua chuyện ả đàn bà cùi hủi vừa biến dạng trong cánh vườn hoa và ả ca nhi ca bản Tây sương ký trên lầu xem nàng là ai, giọng ca có vẻ quen thuộc mà chàng đã gặp ở nơi đâu một vài lần rồi.
Hàn Tử Kỳ thong thả bước vào phòng, đảo mắt nhìn quanh một lượt quan sát. Phòng rộng lớn, trướng tía, màn hồng, trường treo mấy bức họa cổ tuyệt mỹ, một chiếc giường bát bửu ở phía trong bức màn nhung hé mở nửa phần, một chiếc gối thêu con phượng hoàng xếp cánh. Rõ là nơi khuê các, thâm phòng của các nàng thiếu nữ đài các, hay là của các vị vương phi cao sang tột đỉnh. Hàn Tử Kỳ khẽ cau mày nghĩ ngợi.
Cánh cửa phòng khép lại, ả thiếu nữ áo hồng biến dạng ở bên ngoài, hình như đã có lệnh chủ nhân dặn dò từ trước.
Hàn Tử Kỳ bước tới chiếc ghế nạm ngọc đối diện với mỹ phụ tuyệt sắc ngồi xuống.
Chàng nhìn mỹ phụ :
- Tại hạ mạo muội xin được hỏi: Mỹ danh phu nhân là gì, do đâu lại biết tại hạ đến đây mà bày tiệc đãi đằng?
Nụ hồng mỹ phụ tuyệt sắc hé nở :
- Ta là Đào Hoa phu nhân, chủ nhân tòa Hồng Lầu Khách này, còn chuyện tại sao ta biết Hàn công tử tới thị trấn Liễu Châu này thong thả công tử sẽ rõ.

Hồi 43
Trận Đấu Tửu Công

Trong lòng Hàn Tử Kỳ nghi hoặc. Có lẽ ả đàn bà cùi hủi báo tin cho Đào Hoa phu nhân biết trước chàng sẽ tới đây chứ chẳng sai, chứng tỏ ả là gia nhân của Hồng Lầu Khách, lát đây chàng sè hỏi Đào Hoa phu nhân về chuyện này.
Hàn Tử Kỳ ngồi nhìn Đào Hoa phu nhân, chờ xem hành động của mỳ phụ để đoán ả là nhân vật chánh hay tà.
Đưa bàn tay ngọc cầm lấy chiếc bình vàng, Đào Hoa phu nhân rót đầy hai chung rượu, trao sang Hàn Tử Kỳ một chung, cất giọng kiều mỵ :
- Ta mời Hàn công tử uống cạn chung rượu này gọi là chung rượu tẩy trần.
Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp lời, Đào Hoa nâng chung rượu của mình lên uống cạn. Mùi rượu ngào ngạt, vì thơm ngon lạ lùng không giống bất cứ một loại rượu nào trong các cao lâu, tửu điếm trên chốn giang hồ.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Vị phu nhân này chính thực là ai, Đào Hoa phu nhân chỉ là một cái tên giả. Trong bình rượu kia có chất độc hay là loại kỳ dâm như Vu Sơn Nhất Độ hay không. Nhưng bây giờ nàng đã uống chung rượu đó chẳng lẽ ta không cạn chung như nàng, còn gì là khí phách của một nam nhân chi chí và nếu trong rượu không có chất độc, ta chối từ sẽ làm nàng phiền lòng làm sao ta hỏi về chuyện ả đàn bà cùi hủi và ả ca nhi được.
Nghĩ vậy Hàn Tử Kỳ liền bưng chung rượu uống cạn, lắng nghe trong mình có gì lạ hay không để kịp thời ứng phó.
Đào Hoa phu nhân cất tiếng như ngọc vỡ :
- Hàn công tử lo ngại trong bình rượu có chất kịch độc hay dâm độc ư? Ta không đối đãi công tử tệ bạc như thế đâu. Rượu này gọi là Đào Hoa chi tửu, nấu bằng trái đào hồng hàng trăm năm chỉ có quả một lần trên đỉnh núi Thiên Sơn, giáp giới biên thùy vùng quan ngoại. Càng uống nhiều càng trẻ hơn, tinh thần càng minh mẫn hơn, cơ thể lại thêm phần cường tráng, cho dù bậc vương tôn, công tử, đại hào

phú ta cũng không đãi loại rượu này, đêm nay ta phá lệ một lần đấy.
Được cơ hội Hàn Tử Kỳ dò dẫm :
- Rượu Đào Hoa chi tửu này phu nhân không đãi đằng các vị vương tôn, các vị công tử và đại hào phú, vậy tại sao phu nhân lại quan tâm đến tại hạ khi giữa phu nhân và tại hạ từ trước chưa có quen thân với nhau một lần nào, tại hạ lấy làm khó hiểu, xin phu nhân nói cho rõ cho tại hạ được biết.
Đào Hoa phu nhân vẫn với giọng trong như rót ngọc :
- Hàn công tử chưa hiểu ư? Gần đây ta nghe đồn đãi trên giang hồ vừa xuất hiện một trang thiếu hiệp võ công trác tuyệt hào khí ngất trời, thường hay cứu khốn, phò nguy cho người khốn khổ, lòng ta rất hâm mộ, ước mong có phen gặp gỡ để xem những lời đồn đãi kia có đúng sự thự chay không, hoặc đó chỉ là ngụy chánh nhân quân tử nên ta đã phái bọn gia nhân dò la tung tích của công tử, khi công tử vừa đặt chân tới thị trấn Liễu Châu ta đã hay tin rồi và lúc công tử đứng ngoài cánh vườn hoa Hồng Lầu Khách ta cũng biết luôn. Ta cho bày tiệc rượu này, sai ả nữ tỳ chờ sẵn, thỉnh mời công tử vào đây. Công tử còn điều gì thắc mắc trong lòng nữa hay không?
Hàn Tử Kỳ giật mình, không ngờ Đào Hoa phu nhân đã phái người nhà theo dõi chàng từ lâu mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.
Những lời nói của Đào Hoa phu nhân có phần chính khí, nhưng Hàn Tử Kỳ hãy còn hoài nghi nàng có liên hệ với Luân Hồi giáo. Chàng vẫn cảnh phòng.
Đào Hoa phu nhân rót thêm hai chung rượu, ân cần :
- Hàn công tử! Đêm nay được diện kiến công tử nơi đây, ta đã mãn nguyện rồi. Chung rượu này hãy uống cạn gọi là đêm kỳ ngộ.
Dứt câu, Đào Hoa phu nhân uống cạn chung rượu thứ hai. Hàn Tử Kỳ cùng cạn chung rượu, ngấm ngầm vận khí xem trong cơ thể có gì khác lạ hay không.
Trên giang hồ ngày nay vô cùng nguy hiểm, bọn người hầu hết đều là những kẻ gian ác, quỷ quyệt, lòng dạ thâm độc khó lường, phải luôn luôn dè dặt cẩn phòng là hơn. Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng :
Đào Hoa phu nhân rót ra ra hai chung rượu thứ ba, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, trịnh trọng :
- Hàn công tử! Công tử hãy cạn chung rượu thứ ba này. Ta mừng cho công tử quả nhiên là một trang thiếu hiệp chánh khí giang hồ không sai. Ta ước mong công tử mãi mãi theo con đường chánh đạo, cứu khốn phò nguy cho mọi người, như công tử đã làm như trước đến này.
Đào Hoa phu nhân cạn chung rượu thứ ba, Hàn Tử Kỳ cũng cạn

chung đó.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm :
- Ta đã hiểu lầm rồi chăng? Những lời nói của vị phu nhân này vừa rồi cho thấy nàng là một nhân vật chánh đạo, không giống như Cung Ly Kiều, Điêu Thất Cô, hoặc các ả nữ ma đầu khác. Nhưng nàng chính thật là ai đây. Ta phải truy nguyên mới được.
Hàn Tử Kỳ dò dẫm :
- Tại hạ mạo muội có mấy lời cùng phu nhân, nhưng không hiểu có nên chăng.
Đào Hoa phu nhân bình thản :
- Hàn công tử có điều gì cứ nói ra, ta sẵn sàng lắng nghe những lời vàng ngọc của công tử.
Bằng một giọng trang nghiêm, Hàn Tử Kỳ nói :
- Tại hạ xem qua phu nhân chẳng những là một trang tuyệt sắc mỹ nhân lại tư phong cốt cách phi phàm, phải là một vị phu nhân vọng tộc, hoặc là một vị vương phi quyền quí tột đỉnh cao sang, tại sao phu nhân lại rời bỏ địa vị của mình, lập tòa Hồng lâu khách này, chen chân giữa chốn giang hồ cát bụi, đầy rẫy bọn phàm phu tục tử thô kệch, thấp hèn, phu nhân không sợ hoen ố thân ngọc mình vàng hay sao?
Gương mặt hoa của Đào Hoa phu nhân không hề đổi sắc, vẫn với một giọng khoan thai, kiều mỵ :
- Hàn công tử đã khen tặng rồi quá lời rồi. Sự thực năm xưa ta là một thiếu nữ trong một gia thế tầm thường, lớn lên nhờ có chút nhan sắc lăn lộn trên chốn giang hồ, may mắn tạo lập được cơ nghiệp này cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi, dám đâu cao vọng trở thành một vị phu nhân vọng tộc hay vị vương phi tột đỉnh cao sang. Công tử đã lầm rồi đấy.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời, Đào Hoa đã lảng sang chuyện khác :
- Như ta đã nói vừa rồi, bọn giang hồ đồn đãi Hàn công tử là một trang thiếu hiệp kỳ tài, võ công trác tuyệt, nay đã được gặp công tử rồi, ta nhờ công tử chỉ giáo một vài chiêu phòng thân đối phó cùng bọn bại hoại tới Hồng lâu khách phá phách.
Ngừng lại, Đào Hoa phu nhân tiếp :
- Ta vừa học được một lối công phu hầu rượu, nhưng thấy hãy còn vụng về, giờ ta thử xuất chiêu, nếu còn thô thiển xin Hàn công tử chỉ giáo cho.
Nói ra là làm, Đào Hoa phu nhân nhằm chung rượu bên phía Hàn Tử Kỳ giở cánh tay tiên phất nhẹ qua một cái.
Chiếc chung rượu vàng như có cánh cất lên cao bay sang nhè nhẹ

đặt ngay trước mặt Đào Hoa phu nhân.
Thủ pháp của nàng vô cùng kỳ diệu lâu nay hiếm thấy trên chốn giang hồ.
Hàn Tử Kỳ đã phải sửng sốt khen thầm :
- Ồ, hóa ra Đào Hoa phu nhân là một cao thủ võ lâm, suýt nữa ta đã lầm rồi. Thế ra mới biết đừng nhìn dung mạo người mà đánh giá thấp cao.
Hàn Tử Kỳ lặng lẽ chờ xem Đào Hoa phu nhân biểu diễn hầu rượu cách nào.
Chiếc chung vàng vừa đặt xuống bàn, Đào Hoa phu nhân cầm bình rượu rót vào thật đầy, lại phẩy nhẹ cánh tay tiên một cái.
Như lần rồi, chung rượu đầy cất lên cao bay trở lại Hàn Tử Kỳ đặt ngay trước mặt chàng, không thấy rơi ra ngoài một giọt rượu nào.
Nhìn Hàn Tử Kỳ, Đào Hoa phu nhân he hé nụ anh đào :
- Hàn công tử trông thấy thế nào? Cách hầu rượu như thế có làm vui lòng khách hay không?
Hàn Tử Kỳ bật khen :
- Thật là tuyệt diệu. Công phu hầu rượu của phu nhân bình sinh tại hạ chưa trông thấy bao giờ. Tại hạ vô cùng bái phục tuyệt chiêu "Tiên Nữ Tán Hoa" phu nhân vừa thi triển.
Đào Hoa phu nhân nhìn sững Hàn Tử Kỳ một cái, không ngờ chàng lại biết được chiêu thức "Tiên Nữ Tán Hoa" hầu rượu của nàng.
Đào Hoa phu nhân rót rượu vào chung, nâng lên :
- Mời Hàn công tử uống chung rượu thô thiển này.
Uống cạn chung rượu, hào khí bốc lên, Hàn Tử Kỳ nhìn Đào Hoa phu nhân nhẹ giọng :
- Lúc trước tại hạ được một vị lão nhân truyền dạy cho cách hầu rượu mà từ lâu chưa sử dụng một lần nào, đêm nay gặp phu nhân dùng chiêu "Tiên Nữ Tán Hoa" tại hạ vô cùng hứng thú, sẵn đây tại hạ xin đáp lễ hầu tạ phu nhân, nếu có chỗ nào sơ xuất phu nhân hãy chỉ giáo thêm cho tại hạ.
Hàn Tử Kỳ phẩy nhẹ bàn tay nhằm chung rượu Đào Hoa phu nhân vừa uống cạn.
- Vù!
Chiếc chung rượu của Đào Hoa phu nhân lao vút sang Hàn Tử Kỳ khi tới trước mặt vụt ngưng lại từ từ đặt nhẹ xuống bàn.
Đào Hoa phu nhân kêu lên :
- Nghênh xuân tống tửu.
Mỹ phụ vô cùng sửng sốt mở to cặp mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không hề thấy chớp.

Làm như không thấy cử chỉ kinh ngạc của Đào Hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ rót đầy chung rượu lại phẩy nhẹ bàn tay một cái.
Vù!
Chiếc chung vàng cất lên cao vút sang phía Đào Hoa phu nhân, đảo lộn nhiều vòng nhè nhẹ đáp lên bàn không thấy rơi một giọt rượu nào.
Đào Hoa phu nhân bật khen :
- Quả là danh bất hư truyền, lời đồn về Hàn công tử không một chút sai lầm. Ta vô cùng khâm phục chiêu thức "Nghênh Xuân Tống Tửu" của công tử.
Hàn Tử Kỳ bốc cao hùng khí, mặt đỏ hồng, nhằm bình rượu lại phẩy một cái.
Vù một tiếng, bình rượu lao sang Đào Hoa phu nhân đảo lộn trên hai mươi vòng rồi đáp xuống.
Đào Hoa phu nhân lại bật khen :
- Tuyệt diệu! Ta chịu thua Hàn công tử rồi. Bấy nhiêu cũng đủ, chúng ta hãy cùng tiếp tục ăn uống.
Đào Hoa phu nhân không hề đố kỵ, vừa ăn uống vừa nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt thán phục.
Được một lúc Đào Hoa phu nhân lên tiếng :
- Hàn công tử đại giá tới thị trấn Liễu Châu này, ngoài việc ngắm xem thắng cảnh, nhàn hạ tiêu dao, còn có chuyện gì quan trọng khác nữa hay không?
Sực nhớ lại chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ đặt chung rượu xuống bàn, thần thái nghiêm trang :
- Tại hạ đến đây có hai chuyện cần thỉnh giáo với phu nhân, chẳng hiểu phu nhân có khứng chịu nghe không?
Đào Hoa phu nhân trịnh trọng :
- Hàn công tử đã không quản ngại đường xa hạ cố tới đây là một điều vô cùng vinh hạnh cho tại hạ, lẽ nào ta lại chối từ, xin công tử nói cho ta được biết đó là chuyện gì.
Hàn Tử Kỳ chỉnh sắc diện :
- Tại hạ muốn biết trong Hồng lâu khách có một gia nhân nào là một ả đàn bà cùi hủi hay không, xin phu nhân cho tại hạ được rõ?
Đào Hoa phu nhân lắc đầu :
- Ồ ra Hàn công tử muốn hỏi mụ ấy ư? Mụ không phải là gia nhân của Hồng Lâu Khách. Mụ là một kẻ xa lạ từ đâu mới tới lúc chiều. Mụ vào đây xin một bát cơm, ăn xong mụ bỏ đi liền. Chẳng hay mụ ấy có liên hệ gì với công tử hay không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :

- Giữa tại hạ và ả đàn bà cùi hủi kia lâu nay chẳng có liên hệ gì cả. Chỉ có một lần tại hạ cứu ả thoát chết trong cánh rừng tùng bách, ả không nói một lời nào cảm tạ lại còn có những cử chỉ thật lạ lùng, khó hiểu, tại hạ cứ suy nghĩ mãi không rõ nguyên nhân.
- Mụ ấy có những cử chỉ lạ lùng gì, Hàn công tử hãy nói cho ta nghe thử xem.
- Sau đó ả đàn bà cùi hủi đi theo tại hạ như hình với bóng, lúc trưa trên đường tới thị trấn Liễu Châu tại hạ gặp ả một lần rồi, buổi tối này ả lại xuất hiện nơi khách điếm Tứ Hải chỗ tại hạ thuê phòng, tại hạ đuổi theo ả chạy tới đây, phóng vào cánh vườn hoa mất dạng, tại hạ tìm mãi không ra nên định vào đây thỉnh giáo phu nhân.

Đào Hoa phu nhân cau mày :

- À thì ra như thế. Cứ như ta nghĩ mụ cùi hủi đó phải có liên hệ gì với Hàn công tử chứ chẳng không, công tử hãy cố gắng đi tìm mụ ấy hỏi cho ra lẽ coi mụ là ai. Còn chuyện thứ hai công tử hãy nói cho ta biết luôn không nên khách khí.

Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh :

- Lúc tại hạ đuổi theo ả đàn bà cùi hủi, đứng phía ngoài cánh vườn hoa, tại hạ nghe trên lầu có tiếng đàn tỳ bà, tiếp đó một giọng ca nhi cất lên, giọng ca mê hoặc lòng người, khiến cho tại hạ bồi hồi xúc động, xin phu nhân cho tại hạ được biết nàng là ai vậy, có phải là ái nữ của phu nhân không?

Ánh mắt của Đào Hoa phu nhân dán chặt vào mặt Hàn Tử Kỳ :

- Không đúng. Ta không có ái nữ. Hàn công tử muốn gặp ả ca nhi đó phải không?

Hàn Tử Kỳ gật đầu :

- Xin phu nhân cho tại hạ được gặp nàng. Nàng tên gì vậy?
- Ả tên là Trầm Hương. Hàn công tử có quen ả không?

Hàn Tử Kỳ nhướng cặp lông mày kiếm :

- Trầm Hương? Tại hạ không biết cái tên này, chắc đây là một ngoại hiệu của nàng.

Xin phu nhân cho tại hạ được gặp nàng, chắc phu nhân không nỡ chối từ lời thỉnh cầu của tại hạ.

Ngẫm nghĩ giây lâu, Đào Hoa phu nhân lắc đầu :

- Hàn công tử là người ta đã hâm mộ từ lâu, lẽ ra ta không nên chối từ lời thỉnh cầu của công tử, nhưng chuyện này công tử đã gặp khó khăn rồi.

Hàn Tử Kỳ khẩn thiết :

- Tại hạ gặp khó khăn gì, xin phu nhân cho biết, xem có giải pháp nào không.

Mặt hoa của Đào Hoa phu nhân chợt trầm trọng :
- Thực lòng với Hàn công tử. Lúc trước Trầm Hương vốn là một ả ca nhi tài sắc bậc nhất tại Hàn Châu, khách của nàng toàn là các vị vương tôn công tử, đại hào phú. Ta được biết nên đã sai lão quản gia tới đó chuộc nàng với giá ba chục vạn lạng vàng ròng chỉ vài tháng nay. Nơi đây các tay hào phú, công tử muốn nghe nàng đàn ca một bản phải bỏ ra một ngàn lạng vàng ròng, nàng được hưởng năm trăm lạng, số tiền to lớn như thế, có nhiều lúc nàng không chịu tiếp khách, có rất nhiều khách tới đây phải thất vọng ra về, đêm sau trở lại vẫn bị nàng từ chối. Ta vì yêu thương tài nghệ của nàng nên không nỡ trách cứ. Ta chỉ sợ Hàn công tử kham không nổi đó thôi.
Hàn Tử Kỳ thản nhiên :
- Chỉ có một ngàn lạng vàng thôi ư? Phu nhân hãy cho tại hạ gặp nàng. Tại hạ sẽ đáp ứng đủ số, không sai.
Đào Hoa phu nhân vô cùng sửng sốt, nhìn Hàn Tử Kỳ chằm chặp.
Nàng khuyên can :
- Hàn công tử. Một ngàn lạng vàng số tiền đâu phải nhỏ. Bọn hào phú, công tử kia vung tiền ra không biết tiếc, bởi họ chỉ là những kẻ phàm phu tục tử không có giá trị gì đối với võ lâm, còn công tử là một trang thiếu hiệp chánh đạo giang hồ, tiếng tăm đang hồi lừng lẫy, giống như mặt trời vừa rực sáng, có lẽ nào chỉ vì một ả ca nhi, nhỏ mọn lại phí đi một số tiền tài và danh dự của mình. Ta khuyên công tử hãy nghĩ suy cho cạn, tránh trước điều hối tiếc ở sau này.
Hàn Tử Kỳ cương quyết :
- Bình sinh tại hạ muốn là làm, xem tiền tài như phấn thổ. Tại hạ nghĩ ả ca nhi kia không phải là bậc nhi nữ tầm thường như các ca nhi khác. Tại hạ muốn trông thấy mặt nàng để xem nàng chính thật là ai, xin phu nhân thứ cho cái tội bất kính của tại hạ và cho tại hạ được gặp nàng. Tại hạ xin gửi món vật bé mọn này gọi là kiến lễ.
Thò tay vào lòng, Hàn Tử Kỳ lấy một hạt dạ minh châu to bằng mắt rồng, chìa tay trước mặt Đào Hoa phu nhân :
- Phu nhân thử nhìn qua hạ dạ minh châu này có đủ một ngàn lạng vàng hay không, nếu thiếu tại hạ còn nhiều hạt nữa thêm vào cho đủ số.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 44
Biến Động Bất Ngờ

Nhìn hạt dạ minh châu to bằng mắt rồng chiếu diện ngũ sắc lấp lán trong bàn tay Hàn Tử Kỳ, Đào Hoa phu nhân giật mình sửng sốt lên. Mỹ phụ không ngờ Hàn Tử Kỳ là một thiếu niên giang hồ lại có bảo vật quí giá như thế.
Nhẩm tính một lúc, Đào Hoa phu nhân nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt lạ lùng :
- Đây là một hạt ngọc rất quí chưa từng thấy tại thị trấn Liễu Châu từ trước đến nay.
Hạt dạ minh châu này trị giá một ngàn năm trăm lạng vàng ròng. Như vậy đã thừa số cho Hàn công tử gặp ca nhi Trầm Hương rồi.
Chợt Đào Hoa phu nhân lắc đầu :
- Dù vậy, ta cũng không thể nào thu nhận tài vật của Hàn công tử được.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên thầm nghĩ :
- Quái lạ, ta đã có đủ số để gặp ả ca nhi kia rồi, tại sao vị phu nhân này lại không chịu nhận hạt dạ minh châu, bà ta định giở trò gì nữa đây.
Chàng dọa dẫm :
- Tại sao phu nhân không chịu thu nhận tài vật của tại hạ. Có phải còn thiếu một vài điều kiện nào nữa không, xin phu nhân nói cho tại hạ biết, tại hạ sẽ tìm cách đáp ứng theo điều khoản phu nhân đã định.
Đào Hoa phu nhân bình thản :
- Hàn công tử chớ nên hiểu lầm ta đòi hỏi thêm nhiều thứ khác mới cho công tử gặp ca nhi Trầm Hương mà chỉ vì một điều nên ta không thể thu nhận tài vật của công tử được.
Hàn Tử Kỳ càng ngạc nhiên hơn :
- Điều gì phu nhân có thể nói rõ cho tại hạ được biết hay không?
Thần thái của Đào Hoa phu nhân trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói :
- Ta không thu nhận tài vật của Hàn công tử, chỉ vì tuy ta và công tử mới gặp nhau chỉ có một lần đầu, nhưng ta đã xem đây là tình tri âm, tri kỷ từ trước đến nay ta chưa gặp một lần, ta quí công tử biết nhường nào. Ta đâu thể chỉ vì có một ngàn lạng vàng mà đánh mất cái tình tri ngộ cao quí đó hay sao. Công tử đã hiểu rõ rồi chứ.
Dừng lại phút giây như cố tạo bầy không khí tăng thêm phần trang trọng, mỹ phụ tiếp :
- Bây giờ nếu Hàn công tử đã quyết lòng muốn gặp ca nhi Trầm Hương, ta sẵn sàng chấp nhận với điều kiện không thu nhận một món tài vật nào, dù nhỏ mọn đến đâu của công tử cả. Công tử bằng

lòng rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ sững sờ không ngờ Đào Hoa phu nhân là một nữ nhân tính tình hào hiệp phóng túng như thế, theo chàng mỹ phụ đúng là có tư phong cốt cách của một vị vương phi, hay vị phu nhân của các công hầu chứ không phải địa vị thấp hèn chủ nhân Hồng lâu khách hiện nay.
Hàn Tử Kỳ băn khoăn :
- Tại hạ xin cảm tạ tấm lòng ưu ái của phu nhân đối với tại hạ, có điều phu nhân đối xử như thế tại hạ cảm thấy chẳng an tâm một chút nào. Xin phu nhân hãy nhận hạt đạ minh châu này rồi cho tại hạ được gặp ca nhi Trầm Hương.
Đào Hoa phu nhân lắc đầu :
- Ta đã nói rồi. Hàn công tử hãy an tâm, ta sẽ cho nữ tỳ đưa công tử lên phòng ca nhi Trầm Hương ngay bây giờ.
Hàn Tử Kỳ toan mở lời, thình lình có tiếng kêu la thất thanh trên lầu, tiếp đó nhiều tiếng chân người chạy rầm rập náo loạn cả lên.
Hiểu ngay có biến động, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn bọn người dạ khách từ trên lầu chạy rần rần xuống thang, ai nấy đều hốt hoảng.
Đào Hoa phu nhân biến hẳn sắc mặt đứng phắt dậy, nói thật mau :
- Hàn công tử, có lẽ ca nhi Trầm Hương đã gặp chuyện bất tường, nên bọn nữ tỳ mới kêu là thất thanh như thế.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi đứng lên, giục giã :
- Phu nhân, chúng ta hãy lên đó cho mau, xem ca nhi Trầm Hương đang gặp chuyện gì.
Đào Hoa phu nhân xô chiếc ghế :
- Hàn công tử theo ta mau, chắc chắn đã có chuyện chẳng lành cho ca nhi Trầm Hương.
Phất nhẹ tay áo cung trang một cái, Đào Hoa phu nhân đã rời khỏi gian phòng. Thân pháp của mỹ phụ vô cùng ảo diệu chẳng kém bất cứ một cao thủ nào Hàn Tử Kỳ đã gặp trên chốn giang hồ.
Hàn Tử Kỳ khẽ thầm :
- Ta không ngờ Đào Hoa phu nhân lại là một cao thủ, thân pháp của ả quá tuyệt luân.
Động tác của Hàn Tử Kỳ cũng chẳng kém, vừa chớp động thân hình đã theo kịp Đào Hoa phu nhân. Khinh pháp của chàng nhẹ tợ làn mây theo gió cuốn.
Chàng bay thẳng lên lầu cách Đào Hoa phu nhân chừng nửa trượng.
Bấy giờ bọn dạ khách ùn ùn xô lấn nhau xuống thang lầu, có kẻ té lộn nhào, kêu la, rên siết, rồi lại lồm cồm đứng dậy, chạy bắn ra ngoài cổng Hồng Lầu Khách, hợp cùng tiếng quát tháo của Tiêu

quản gia cực kỳ hỗn loạn.
Đào Hoa Nhật Phong và Hàn Tử Kỳ vừa lên tới trên lầu đã trông thấy hai mươi bốn ả thiếu nữ áo xanh từ các căn phòng khắp nơi chạy loạn, ả nào ả nấy tóc tai rã rượi, mặt mũi tái xanh, thở hổn hển.
Ngó thấy Đào Hoa phu nhân, các ả ùa nhau chạy tới vấp té, đạp nhầm lẫn nhau.
Chờ một ả thiếu nừ áo xanh chạy tới trước mặt. Đào Hoa phu nhân hỏi mau :
- Ỷ Lan! Chuyện gì xảy ra trên lầu này, nói mau.
Thiếu nữ áo xanh tên Ỷ Lan run lập cập, thở hắt một cái, nói chẳng thành lời :
- Bẩm phu nhân, có hai tên hung đồ áo đen, mặt mày hung tợn từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng Trầm Hương... tay cầm giới đao chỉa vào cổ...
Không chờ Ỷ Lan dứt câu, Đào Hoa phu nhân phất tay sang phía hai mươi ả thiếu nữ áo xanh.
- Các ngươi hãy đi tìm một nơi kín đáo ẩn nấp để phòng bọn khác đột nhập, chờ lệnh ta.
Hai mươi ba ả thiếu nữ áo xanh vâng dạ kéo nhau chạy xuống thang lầu.
Đào Hoa phu nhân day qua Ỷ Lan :
- Ỷ Lan! Ngươi hãy xuống dưới lầu báo động cùng Tiêu quản gia, bảo lão cho khách ra về lập tức, rồi đóng chặt các cánh cửa Hồng lâu khách, nhanh lên.
Không đợi ả thiếu nữ áo xanh Ỷ Lan đáp ứng, Đào Hoa phu nhân đã lướt tới một căn phòng đang mở cửa có ánh đèn từ phía trong rọi ra ngoài.
Lẳng lặng không nói một lời, Hàn Tử Kỳ theo phía sau lưng Đào Hoa phu nhân, trong lòng nôn nóng như muốn biết hai tên áo đen kia là ai, tại sao lại chĩa giới đao vào người ca nhi Trầm Hương như vậy.
Và chàng cũng muốn biết ca nhi Trầm Hương là ai, lại có một giọng ca quen thuộc hình như chàng đã gặp một vài lần ở nơi đâu đó trên bước giang hồ.
Chỉ trong chớp mắt Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ đã tới căn phòng có ánh sáng.
Bỗng nghe có tiếng quát vang của một gã đàn ông từ trong căn phòng vọng ra :
- Đứng lại!
Tiếng quát như lệnh vỡ, chứng tỏ người đàn ông đó có một nội lực rất thâm hậu, chứ không phải những bọn đạo tặc tầm thường cướp

đoạt tài vật.
Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ liền thu hồi thân thủ dừng lại trước cánh cửa căn phòng. Hai người cùng lượt đưa bốn mắt nhìn vào phía trong.

Hồi 45
Bất Ngờ Lại Gặp Cố Nhân

Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ thấy đó là hai tên đại hán, thân hình vạm vỡ, mình vận võ phục màu đen, mặt mũi cực kỳ dữ tợn, mắt lộ hung quang. Một tên kềm chặt một ả thiếu nữ vận phục màu hồng, tay chĩa ngọn giới đao sáng vào cổ nàng, trong khi tên kia đứng gần bên lăm lăm võ khí trong tay, mắt nhìn ra cửa phòng.
Nhìn rõ lại hai tên đại hán áo đen, bất giác Hàn Tử Kỳ giật mình, khẽ thầm :
- Ồ, ra hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đây định bắt cóc ca nhi Trầm Hương.
Quả vậy, hai tên đại hán áo đen chính là hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trên ngực gắn số năm và số sáu. Hai tên sứ giả này chàng chưa gặp lần nào, xem qua bọn chung còn hung dữ hơn các tên sứ giả nơi dãy núi Tung Sơn, Hằng Sơn và cánh rừng tùng bách dạo nọ, chàng đã từng đánh đuổi bọn chúng cứu nguy cho Chu Thiên Phụng, Tiểu Yến và ả đàn bà cùi hủi.
Nghe thấy có người tới ngoài cửa phòng ả thiếu nữ áo hồng ngẩng mặt lên đưa mắt nhìn ra.
Nhìn rõ gương mặt ả thiếu nữ áo hồng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên :
- Tiểu Yến.
Thực vậy, ca nhi Trầm Hương chính là Tiểu Yến, người nghĩa muội thương yêu nhất của chàng đã cách xa từ lúc chàng cứu nàng tại dãy núi Hằng Sơn, nay vừa gặp lại nhau nàng lại lâm nạn thêm một lần nữa về tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Quả là họa vô đơn chí.
Tiếng kêu của Hàn Tử Kỳ lọt vào tai Tiểu Yến, nàng đưa mắt nhìn chàng.
Nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến vui mừng vô tận kêu lớn :
- Hàn ca ca đó ư? Ca ca đánh đuổi bọn hung đồ này cứu tiểu muội

mau đi.
Giọng nói của Tiểu Yến run run đang trong cơn sợ hãi tột cùng gặp lại cố nhân nghe vô cùng thương cảm.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu ấn mũi giới đao vào cổ Tiểu Yến quát :
- Câm mồm lại, kêu lên một tiếng nữa bọn ta sẽ giết nàng ngay tức khắc.
Tiểu Yến sợ hãi chỉ đưa đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ cầu cứu không dám kêu la nữa.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ dằn mạnh giọng :
- Hai người đứng yên đó không được cử động, trái lệnh bọn ta sẽ giết ả này trước.
Đào Hoa phu nhân rất ngạc nhiên quay sang Hàn Tử Kỳ hỏi nhỏ :
- Thế ra Hàn Tử Kỳ cũng quen thân với ca nhi Trầm Hương sao?
Hai mắt vẫn nhìn Tiểu Yến, nhìn mũi giới đao ghim nơi cổ nàng lại nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, tìm một phương cách giải thoát cho nàng.
Chàng đáp thầm :
- Trầm Hương tên thật là Tiểu Yến. Nàng là người nghĩa muội của tại hạ. Tại hạ đã từng cứu nguy nàng thoát khỏi tay bọn Luân Hồi giáo một lần tại dãy núi Hằng Sơn, không ngờ đêm nay bọn chúng lại tới đây bắt cóc nàng.
Đào Hoa phu nhân chợt hiểu ra :
- À ra là như thế. Ta không ngờ Hàn công tử là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến. Công tử...
Hàn Tử Kỳ cắt ngang câu nói của Đào Hoa phu nhân :
- Phu nhân, câu chuyện rất dài dòng. Bây giờ chúng ta hãy tìm phương cách giải thoát cho Tiểu Yến khoi tay bọn sứ giả Luân Hồi giáo kia kẻo nàng quá sợ hãi, sau đó tại hạ sẽ kể lại mọi chuyện cho phu nhân nghe.
Chàng nói giọng thật khẽ :
- Phu nhân hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đó ai sai khiến bọn chúng tới đây bắt cóc Tiểu Yến, để chúng ta được biết rõ ràng trước khi đối phó với bọn chúng.
Đào Hoa phu nhân gật đầu :
- Hàn công tử nói đúng, ta cũng muốn biết kẻ nào sai bảo bọn chúng tới đây bắt cóc Tiểu Yến.
Nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, Đào Hoa phu nhân cất tiếng thanh tao như hạc réo :

- Giữa ta và Cung chủ quí giáo xưa nay không có oán thù, tại sao đêm nay nhị vị tới Hồng lâu khách này bắt cóc ca nhi của ta lại còn hành hung với nàng. Ta hỏi các ngươi ai đã chủ mưu trong vụ bắt cóc này.
Tiếng nói của Đào Hoa phu nhân tuy không to, không phẫn nộ, nhưng nghe như lệnh vỡ, chứa đựng một oai khí giống như lời phán của một vị Hoàng hậu, hay một vị vương phi truyền lệnh cho bọn thuộc hạ dưới quyền, khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng thán phục, trong lòng phát sinh kính nể không như lúc vừa gặp mỹ phụ trong căn phòng phía dưới lầu.
Chàng bỗng nghi ngờ về cái lai lịch của Đào Hoa phu nhân, nhưng hiện giờ phải tìm cách cứu nguy Tiểu Yến, chàng không có thời giờ suy nghĩ.
Tên sứ giả số năm trợn cặp mắt dữ tợn nhìn Đào Hoa phu nhân, cất tiếng rền vang như chiếc đồng la bể :
- Chính Cung chủ của bọn ta đã ra lệnh cho bọn ta đi tìm bắt ả này đã lâu rồi, đêm nay mới gặp ả nơi đây, bọn ta phải đưa ả về Luân Hồi giáo cho Cung chủ phát lạc. Phu nhân chớ nên can thiệp vào chuyện này.
Đào Hoa phu nhân khẽ cau mày, vẫn với một giọng thanh tao như hạc réo :
- Ca nhi Tiểu Yến của bản nương đã đắc tội gì với Cung chủ Luân Hồi giáo mà Cung chủ lại sai khiến các ngươi đang đêm tới đây bắt nàng.
- Nếu ả này không đắc tội với Luân Hồi giáo, Cung chủ bọn ta đâu có ra lệnh đi tìm bắt ả chi cho nhọc công vô ích. Phu nhân cũng hiểu cái đạo lý đó chứ.
Đào Hoa phu nhân vẫn trầm tĩnh :
- Ta cần biết ca nhi Tiểu Yến đã đắc tội gì với Cung chủ các ngươi. Hãy nói rõ cho ta nghe chuyện đó.
Tên sứ giả số năm quắc mắt :
- Chỉ vì ả này là một kẻ đồng lõa với cái tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ đã chặt đứt cánh tay huynh đệ của bọn ta tại dãy núi Hằng sơn hơn nửa năm. Cung chủ của bọn ta ra lệnh cho bọn ta đi tìm ả khắp nơi bắt cho bằng được ả, nếu không bọn ta sẽ bị hình phạt nặng nề.
Hắn cười khẩy :
- Bọn ta đưa về Luân Hồi giáo sẽ được Cung chủ thưởng cho một ngàn lạng vàng ròng.
Tại sao bọn ta không bắt ả chứ?
Lắng nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đối đáp với Đào Hoa phu

nhân, Hàn Tử Kỳ hiểu rõ bọn chúng chưa biết chàng là Hàn Tử Kỳ, bởi bọn chúng từ trước đến nay chưa gặp chàng một lần nào, nên không quan tâm đến chàng, chỉ lo chuyện đối phó với Đào Hoa phu nhân và Tiểu Yến.
Hàn Tử Kỳ nghĩ không cần phải lộ diện sớm, chờ xem câu chuyện giữa Đào Hoa phu nhân và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo thế nào, sau đó sẽ liệu toan, hơn nữa ý chàng cũng muốn tìm hiểu tấm lòng của mỹ phụ đối với Tiểu Yến trong cơn nguy biến.
Đào Hoa phu nhân quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ một cái thật nhanh như ngầm bảo chàng hãy tạm thời ẩn mặt, để mặc mỹ phụ ứng phó với hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Hàn Tử Kỳ bội ý, khẽ gật nhẹ đầu, nghiêng mặt ra phía ngoài tránh cặp mắt hung tợn của tên sứ giả số năm, nhưng vẫn âm thầm quan sát tình trạng của Tiểu Yến.
Đào Hoa phu nhân quay lại nhìn thẳng vào mặt tên sứ giả số năm như muốn trấn át bớt cái hung khí của hắn.
Mỹ phụ cất cao giọng :
- Các ngươi hãy nghe bản nương nương nói đây. Chuyện lúc trước giữa ca nhi Tiểu Yến và Luân Hồi giáo đã qua rồi, hiện giờ nàng là ca nhi của Hồng lâu khách, tất nhiên thuộc quyền sở hữu của ta, không còn liên hệ gì với quí giáo của các ngươi nữa.
Đào Hoa phu nhân trừng đôi mắt :
- Ta ra lệnh cho các ngươi hãy buông ca nhi Tiểu Yến ra mau, đừng chờ ta nổi giận, các ngươi không thể nào chạy thoát khỏi nơi này đâu.
Những lời nói lẫn thái độ của Đào Hoa phu nhân vừa trịnh trọng vừa ngầm dọa dẫm hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, để đo lường sự phản ứng của bọn chúng như thế nào, sau đó tùy thời cơ ứng phó với tình hình. Mỹ phụ quả là một mỹ nhân thông minh, trí tuệ khác hẳn kẻ tầm thường.
Nhưng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm không hề sợ hãi trước lời dọa dẫm của Đào Hoa phu nhân.
Hắn quát to :
- Nói nhảm! Ngươi đừng dọa nạt bọn ta vô ích. Như ngươi đã trông thấy ả này đã nằm trong tay bọn ta rồi, các ngươi đâu còn cách nào cứu ả.
Hắn quát tiếp :
- Hai người hãy tháo lui ra ngoài, chậm trễ bọn ta sẽ giết ả này ngay tức khắc.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn tên sứ giả số sáu ra lệnh :

- Lục đệ hãy chuẩn bị đưa ả này trở về Luân Hồi cung giao nộp cho Cung chủ nhanh lên.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, ấn mũi giới đao sáng giới vào cổ Tiểu Yến quát to :
- Hai ngươi lui ra ngoài mau, chậm trễ ta thọc mũi giới đao vào cổ ả này.
Trông qua hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu hung hăng và lịch lãm giang hồ hơn tất cả các tên sứ giả Luân Hồi giáo Hàn Tử Kỳ đã từng gặp từ trước tới nay.
Hàn Tử Kỳ hiểu rõ nếu chàng và Đào Hoa phu nhân không nghe theo lời, bọn chúng chỉ cần ấn nhẹ mũi giới đao là Tiểu Yến sẽ chết liền tức khắc không có một phương pháp nào cứu kịp.
Hàn Tử Kỳ muốn ngầm tìm cách khác để giải cứu Tiểu Yến thoát khỏi tay hai tên sứ giả Luân Hồi, nhược bằng để cho bọn chúng bắt nàng mang về Luân Hồi cung, chắc chắn nàng sẽ bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện Hồn phòng" cho ả luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng". Nàng chết, trọn đời chàng ân hận mãi không bao giờ nguôi.
Nàng là người nghĩa muội tính tình thơ ngây, chân thật, chàng rất thương yêu, xem như cô em gái ruột thịt của mình, nếu cần đổi lấy sinh mạng để cứu được nàng, chàng vẫn không một chút từ nan. Nhưng tình thế hiện nay chàng muốn cứu nàng, là một chuyện khó hơn cả lên trời.
Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng như có trận lửa đốt, nhưng nhất thời chưa biết phải làm sao giải cứu Tiểu Yến được an toàn, không bị mũi giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu đâm vào cổ.
Từ ngày bước chân ra chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ thúc thủ trước cảnh ngộ muốn cứu một người thân bị kẻ thù khống chế.
Giá nếu hiện giờ chàng xuất các tuyệt chiêu đã từng luyện được trong tòa bí thất, chưởng chỉ hoặc thanh Tử Hư thần kiếm cũng chỉ vô dụng, bởi vì tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu khôn quỷ đã đưa Tiểu Yến ra phía trước, dùng nàng làm cái mộc che chở cho hắn. Nàng sẽ chết trước khi hắn ngã ra.
Hàn Tử Kỳ đứng bất động, cặp lông mày lưỡi kiếm cau lại, để quyết định một hành động cuối cùng.
Đào Hoa phu nhân cũng hiểu rõ điều này. Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu là hai tên hung thần, nói ra là sẽ hành động nhưng thâm tâm của mỹ phụ không thể bó tay để mặc cho bọn chúng giải Tiểu Yến về Luân Hồi giáo.

Đào Hoa phu nhân đo lường từ chỗ mỹ phụ đứng tới tên sứ giả số sáu cách xa ngoài ba trượng không có một loại thân pháp ảo diệu nào, khinh công thần tốc nào phóng tới cứu nguy Tiểu Yến kịp lúc hắn thọc mũi giới đao vào cổ nàng.
Cho dù Đào Hoa phu nhân có trầm tĩnh đến đâu cũng không khỏi bối rối, lo sợ trước cảnh ngộ bế tắc hiện giờ.
Mỹ phụ đứng yên hết nhìn Tiểu Yến đến nhìn mũi giới đao đang ghim vào cổ nàng...

Hồi 46
Giờ Phút Nghiêm Trọng

Tiểu Yến tuyệt vọng, mở tròn đôi mắt nhìn ngọn giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo ghim vào cổ nàng, không dám mở lời kêu cứu với Hàn Tử Kỳ nữa. Nàng chỉ còn chờ cái chết kết liễu cuộc đời, giọt lệ trong khóe mắt trào ra thánh thót tuôn dài xuống hai má trinh thơ.
Tiểu Yến đau đớn vì không ngờ ngày gặp lại người nghĩa huynh là ngày cuối cùng của đời nàng.
Chưa thấy Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ động tịnh, tên sứ giả Luân Hồi số năm nổi giận quát vang :
- Hai ngươi có nghe chưa. Một lần nữa ta hỏi hai ngươi có chịu dang ra khỏi cánh cửa phòng, hay chờ bọn ta động thủ.
Hắn lăm lăm ngọn giới đao hướng về phía Đào Hoa phu nhân trông qua vô cùng quyết liệt như dọa dẫm hai người phải nghe lệnh của hắn.
Trong khi tên sứ giả Luân Hồi giáo động đậy cánh tay phải làm như sắp đâm mũi giáo vào cổ Tiểu Yến.
Đào Hoa phu nhân liệu thế không cứu nổi Tiểu Yến, bèn dùng bí pháp “Truyền âm nhập mật” hỏi thật khẽ vào tai Hàn Tử Kỳ :
- Hàn công tử, tình thế rất nguy ngập, không thể sử dụng võ công cứu được Tiểu Yến, bọn chúng lại bắt buộc húng ta phải rời khỏi cánh cửa phòng này, dĩ nhiên bọn chúng sẽ xuống thang lầu đưa nàng về Luân Hồi giáo, công tử nghĩ xem còn phương cách nào cứu nàng hay không?
Hàn Tử Kỳ cũng sử dụng bí pháp “truyền âm nhập mật” khẽ thầm vào tai Đào Hoa phu nhân :

- Phu nhân! Hiện nay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu này đã hoàn toàn khống chế Tiểu Yến chiếm lấy cái thế thượng phong, hơn nữa hai tên sứ giả này vô cùng hung dữ lại lịch lãm giang hồ, tính toán rất cẩn thận, nếu chúng ta vọng động bọn chúng sẽ giết Yến muội ngay lập tức, không có một thứ khinh pháp hay thần thủ nào cứu kịp đâu, đừng hành động vô ích. Cứ theo ngu ý của tại hạ, chi bằng chúng ta cứ nghe theo lời bọn chúng lui ra khỏi cánh cửa phòng một khoảng, chờ bọn chúng ra ngoài sẽ tìm cách cứu nàng.
Chàng nói thêm :
- Nhược bằng Yến muội có mệnh hệ nào tại hạ sẽ chặt thây hai tên sứ giả quỷ quái kia ra làm vạn đoạn, rồi sẽ tới Luân Hồi giáo moi lấy tim gan ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho Yến muội. Chẳng hiểu phu nhân có khứng chịu không?
Đào Hoa phu nhân đáp :
- Hàn công tử nói đúng. Chính ta cũng vừa nghĩ ra như thế, chúng ta tạm lui ra ngoài, xem bọn chúng hành động thế nào, rồi sẽ tùy cơ ứng phó.
Đào Hoa phu nhân nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu bằng ánh mắt chiếu rực, nói lớn :
- Được rồi. Ta tạm nghe theo lời các ngươi, nhưng ta cần nói rõ cho các ngươi biết trước, nếu các ngươi giết Tiểu Yến, ta sẽ băm thây hai người ra làm vạn mảnh xem Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ dám làm gì ta hay không? Hai người nghe đã rõ rồi chưa?
Tuy đang cơn nguy ngập vạn phần, trước cảnh ngộ hoàn toàn bế tắc, Đào Hoa phu nhân vẫn giữ nguyên vẹn cốt cách cao sang, quyền quí không kém phần uy nghi, oai vệ của một nữ nhân khí khái, can trường, khiến cho tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm sửng sốt, ngấm ngầm lo sợ trong lòng.
Nhưng chỉ vì tham lam một ngàn lạng vàng, hắn không thể nào chùn bước lại được, dù có chết bọn chúng vẫn nhất quyết đưa Tiểu Yến về Luân Hồi giáo.
Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ lặng lẽ cùng tháo lui trở ra ngoài đứng về phía trái, nhường đường cho hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số sáu.
Hai người đưa mắt quan sát bọn chúng vừa thầm tính phương cách giải thoát cho Tiểu Yến.
Trước khi rời khỏi căn phòng, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm dõng dạc :
- Hai ngươi hãy tránh xa cánh cửa phòng ngoài một trượng, nếu có một hành động nào, bọn ta sẽ giết ả này ngay, lúc đó đừng trách bọn

ta sao không nói trước.
Hắn khôn quỷ dọa Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ :
- Hai người hãy nhớ, nếu hai ngươi giết được bọn ta thì ả này cũng chết rồi, đừng vọng đọng sẽ có điều ân hận.
Dọa xong, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nói thầm vào tai tên sứ giả số sáu :
- Lục đệ, ta ra cửa phòng trước xem tình hình bọn chúng thế nào, đệ hãy kềm chặt ả này, mũi giới đao luôn chĩa vào cổ ả, đi theo sau cách chừng năm thước, khi nghe ta hét đệ đâm ngay vào cổ ả, đừng chờ lệnh ta, phải hết sức thận trọng, đừng để sơ xuất sẽ không được lãnh thưởng một ngàn lạng vàng, lại còn nguy hại đến thân.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, nói nhỏ chỉ cho đồng bọn vừa đủ nghe :
- Ngũ huynh hãy an tâm về chuyện này đệ đã có rất nhiều kinh nghiệm về việc bắt cóc đàn bà, con gái từ lâu, đệ chỉ cần thấy một chút cử động của bọn chúng, sẽ đâm mạnh mũi giới đao vào cổ ả này tức khắc, rồi sau đó huynh và đệ sẽ tìm đường tẩu thoát.
Tiểu Yến nghe hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bàn tính, sắc mặt tái xanh không còn một chút y vọng gì nữa. Hai dòng lệ thảm lại trào ra.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu tỏ sự hài lòng. Nhìn ra cánh cửa phòng quan sát, chầm chậm bước tới hết sức thận trọng và đây là phút giây vô cùng quan trọng đối với bọn chúng.
Bởi vừa rồi tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trông thấy thân pháp của Đào Hoa phu nhân hiểu ngay mỹ phụ là một cao thủ võ công thượng thặng nên không dám coi thường.
Vừa tới cánh cửa phòng, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm dừng lại lăm lăm thanh giới đao trong tay đề phòng biến cố, trợn mắt cặp mắt dữ tợn nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ như hăm dọa hai người chớ nên động đậy sẽ nhận lấy cái hậu quả rất khủng khiếp như lời hắn nói vừa rồi.
Hắn quả là một tay lịch lãm giang hồ khiến cho đối phương khó lòng ứng phó với hắn trong trường hợp hắn đã chiếm lấy cái thế thượng phong này.
Tay trái ôm chặt lấy thân hình Tiểu Yến tay kia của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu ghim mũi giới đao vào cổ nàng, đẩy nàng về phía trước làm chiếc mộc, từ từ lôi nàng ra cánh cửa phòng chỗ đồng bọn đang đứng canh phòng.
Cử động của hắn vô cùng điêu luyện trong chuyện bắt cóc đàn bà, con gái không thua kém gì tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm chút nào.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo song song rời khỏi căn phòng sắp tiến

về hướng thang lầu.
Tiểu Yến tóc rã rượi, mắt đầy lệ nhìn Hàn Tử Kỳ và Đào Hoa phu nhân cầu cứu trong tuyệt vọng. Mặt hoa xào úa trông thảm hại làm sao.
Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ như muốn nói lên lời vĩnh biệt lần cuối cùng, trước khi rời xa chàng không bao giờ gặp lại.
Trước tình cảnh quá đau thương này, Đào Hoa phu nhân giận sôi gan, nhưng không biết nên sử dụng phương cách nào cứu nguy Tiểu Yến, chỉ dùng đôi mắt căm thù nhìn hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đưa nàng ra đi.
Mỹ phụ nghĩ thầm, nếu hiện giờ sử dụng chưởng lực, hay chỉ phong đánh chết tên sứ giả Luân Hồi số sáu, Tiểu Yến cũng phải bị trúng chưởng, chỉ chết theo hắn chẳng ích lợi gì, nên đành đứng bất động.
Cũng như Đào Hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ chỉ còn cách đứng yên một chỗ, đưa mắt nhìn Tiểu Yến không có một lời nào cả. Chàng đành thúc thủ hoàn toàn trong trường hợp biến nguy này. Dù vậy, chàng cắn chặt vành môi dưới, hình như đang quyết định một điều gì rất quan trọng.
Sau khi rời khỏi căn phòng, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo liền thay đổi hướng. Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu kẹp cứng lấy Tiểu Yến đi phía trước, cặp mắt hắn ngó dáo dác bốn bề xem có chiếc bóng nào từ đâu đó trong các gian phòng hai bên xuất hiện hay không để kịp thời ứng phó.
Đổi lại, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm ở phía sau tay lăm lăm thanh giới đao hướng về phía Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ trợn mắt hăm dọa, vừa tháo lùi theo tên sứ giả số sáu, vừa đề phòng hai người phóng tới sẽ hét lên cho đồng bọn hạ sát Tiểu Yến.
Rõ ràng hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này rất thành thạo trong việc ban đêm đi bắt cóc đàn bà, con gái, có lẽ bọn chúng đã hành động nhiều lần rồi nên trước sau không trông thấy một chút nào sơ hở, hớ hênh khiến cho Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ có muốn cứu Tiểu Yến cũng cam đành thúc thủ.
Dù vậy, Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ vẫn đi theo hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cách khoảng hai trượng không dám tới gần, vì sợ bọn chúng giật mình hốt hoảng giết Tiểu Yến.
Đến đây Đào Hoa phu nhân không còn có thể nhẫn nại nổi nữa, bèn dùng bí pháp nói với Hàn Tử Kỳ :
- Hàn công tử! Chúng ta không thể nào bó tay để bọn chúng bắt Tiểu Yến đem đi được.
Bây giờ ta dùng chỉ lực giết tên sứ giả số năm, công tử sử dụng thân

pháp thần tốc điểm huyệt phía sau lưng tên sứ giả số sáu cứu Tiểu Yến được không?
Hàn Tử Kỳ cũng dùng bí pháp trả lời Đào Hoa phu nhân :
- Không thể được, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này rất lợi hại, bọn chúng đã canh phòng rất nghiêm ngặt, chúng ta giết chúng là một chuyện hết sức dễ dàng, nhưng không cứu nổi mạng sống của Yến muội, tốt hơn hãy đợi bọn chúng tới thang lầu rồi sẽ hay.
Hai người im lặng đi theo hai tên sứ giả Luân Hồi giáo không nói thêm câu nào nữa.
Mỗi người đều ngấm ngầm thầm tính một quyết định sau cùng trước khi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đưa Tiểu Yến xuống thang lầu.
Phút chốc tới thang lầu, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng dừng lại đứng song song.
Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ cũng ngưng bước đưa mắt quan sát hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, phút giây cuối cùng, bầu không khí cực kỳ căng thẳng.
Khi đã đứng cách thang lầu một bước, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt lộ hung quang, quát to :
- Hai ngươi đứng yên tại chỗ đó, không được bước tới một bước nào, kẻ nào động đậy bọn ta sẽ giết ngay con bé này tức khắc. Hai ngươi nghe rõ chưa.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gầm gừ mấy tiếng, lại nhìn xuống phía dưới thang lầu quát tiếp :
- Tất cả các ngươi ở phía dưới kia hãy mau chạy đi cho khuất mắt bọn ta, còn lảng vảng bọn ta sẽ giết sạch các ngươi không chừa một tên nào cả.
Bọn dạ khách đã rời khỏi Hồng lâu khách từ lâu, chỉ còn lão Tiêu quản gia và tám tên tráng hán gia nhân đứng bàn tán xôn xao về chuyện xảy ra trên lầu, chưa hay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng trên cầu thang, bây giờ nghe tiếng quát giật mình kinh hoảng ùa nhau chạy trốn tứ phía, chỉ trong nháy mắt chẳng còn thấy một bóng người.
Trông thấy Tiêu quản gia và bọn gia nhân bỏ chạy tứ tán bất kể sống chết, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm khoái trá cất tiếng cười ghê rợn :
- Các ngươi ngoan ngoãn đấy. Bất cứ kẻ nào dám to gan lớn mật chống lại lệnh của Cung chủ Luân Hồi giáo là kẻ đó phải chết. Ha... ha... ha...
Chấm dứt tràng cười tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trợn cặp mắt

nhìn Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ một cái, nói thầm bên tai tên sứ giả số sáu :
- Lục đệ đưa ả này xuống lầu trước, hãy cẩn thận đề phòng xem có tên nào nhảy ra truy cản hay không? Nếu có, đệ hạ thủ ngay đừng chờ lệnh ta, đừng để ả sống bọn ta sẽ đắc tội với Cung chủ, có thể bị cực hình, bằng nếu không có chuyện gì bất trắc hiền đệ chạy về phía Đông, ta truy cản cặp nam nữ kia sẽ chạy theo sau. Hãy hành động nhanh lên kẻo chậm trễ sẽ có biến.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu gật đầu, tay trái kẹp cứng lấy Tiểu Yến, tay phải hờm sẵn thanh giới đao, vừa đảo mắt nhìn qua bốn bề phía dưới xem có gì khả nghi hay không, rồi lôi tuột nàng xuống đất. Chân vừa chấm đất, tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu lẹ làng lao vút thanh giới đao qua một vòng, sau đó ngừng lại chờ đồng bọn.
Tiểu Yến hoàn toàn tuyệt vọng, vì không thấy bóng Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ ở nơi đâu nữa. Nàng nhắm đôi mắt lại phó mặc cho định số an bài.
Nàng tự hiểu, nếu bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo này giải về Luân Hồi cung nàng sẽ bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trừng phạt bằng một cực hình vô cùng thảm khốc, bởi từ lâu nàng đã nghe bọn giang hồ nói rất nhiều về hành động tàn ác của ả.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 47
Chỉ Một Đường Tơ

Chờ cho tên sứ giả số sáu đã lôi Tiểu Yến xuống tới đất, tên sứ giả số năm nhìn vào Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ xem hai người có hành động gì không, liền quay lại phi thân xuống thang lầu.
Vừa tới mặt đất, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đã nhanh chóng hướng mũi thanh giới đao lên lầu đề phòng Đào Hoa phu nhân và Hàn Tử Kỳ thừa cơ hội phóng xuống ám kích hắn.
Hành thủ của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quả nhiên không có một chút sơ hở cho đối phương tấn công bất ngờ đảo ngược lại tình thế, chẳng chút chậm trễ thân hình Đào Hoa phu nhân nhẹ như làn mây tới đứng ngay trên thang lầu đưa mắt nhin xuống phía dưới.
Tâm trường mỹ phụ cực kỳ căng thẳng khi trông thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sắp mang Tiểu Yến ra đi.

Tên sử giả Luân Hồi giáo số năm nói mau :
- Lục đệ, lên đường!
Lập tức tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu bế xốc Tiểu Yến lên vai, tay cầm thanh giới đao chĩa mũi về phía trước mặt tiến nhanh ra cánh cửa lớn Hồng lâu khách lúc này không một bóng người.
Liền đó, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm, hai chân lui lại thật nhanh, trỏ mũi thanh giới đao lê? lầu, trợn cặp mắt nhìn Đào Hoa phu nhân. Bọn chúng sấp ra tới cánh cổng còn mở có lẽ trong lúc hốt hoảng lão Tiêu quản gia không kịp đóng.
Đào Hoa phu nhân quay lại định hỏi Hàn Tử Kỳ thì chàng đã biến dạng từ bao giờ mỹ phụ chẳng hề hay biết chi cả.
Phút giây cuối cùng sinh mệnh còn mất của Tiểu Yến, lại không có Hàn Tử Kỳ. Đào Hoa phu nhân không thể nén lòng nổi nữa toan phi thân xuống đất, sử dụng chưởng lực đánh tên sứ giả Luân Hôi giáo số năm, sau đó sẽ dùng chỉ lực thần tốc bắn vào người tên sứ giả số sáu.
Cặp mắt lộ hung quang của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm ngó thấy quát to :
- Đứng yên tại chỗ, một chút cử động bọn ta sẽ giết ả ngay lập tức
Trông dáng bộ hung hăng của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm biết không thế nào làm trái lời hắn được, Đào Hoa phu nhân đành phải ngưng bước Mỹ phụ căm hận nghĩ thầm :
- Chỉ vì ta không muốn cho ả biết ta đang ở, nơi này nên ta không liên hệ với ả đã lâu rồi, vì vậy bọn quỷ quái mới dám tới đây làm mưa làm gió, tác oai tác oái, nhưng nếu ta cứ mãi nhượng bộ, bọn chúng càng lộng hành thêm hơn, ta cần phải trừng trị bọn chúng một phen mới được.
Đào Hoa phu nhân nhìn cánh cửa lớn Hồng lâu khách đo lường tới chỗ mỹ phụ đứng có hơn năm trượng không có một loại khinh công nào lao tới cứu kịp Tiếu Yến thoát chết bởi mũi giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu. Giờ chỉ còn một cách duy nhất là phải hạ độc thủ giết cả hai tên chứ chẳng còn cách nào hơn được. Dĩ nhiên, trong khi mỹ phụ động thủ, sinh mạng của Tiểu Yến cũng chẳng còn tồn tại. Bằng nếu không ra tay đợi khi bọn chúng đưa Tiểu Yến ra khỏi cổng có truy đuổi cũng không sao theo kịp. Phải tìm một giải pháp nào cho được an toàn trong trường hợp này.
Đào Hoa phu nhân cắn chặt vành môi anh đào, đôi mày thu nguyệt nhíu lại lấy một quyết định cuối cùng, còn hay mất trước khi xuất thủ...
Mỹ phụ đứng bất động trên lầu, quay lại tìm Hàn Tử Kỳ vẫn không

thấy hóng dáng chàng ở nơi đâu cả. Mỹ phụ nghĩ chẳng lẽ trang thiếu hiệp chánh khí giang hồ như chàng lại bỏ trốn đi giữa cơn nguy khốn của người nghĩa muội vậy còn gì đạo nghĩa, thanh danh nữa.
Lúc bấy giờ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã lôi Tiểu Yến ra khỏi cánh cửa lớn Hồng lâu khách tới khoảng sân rộng phía trong cánh cổng dừng lại, đảo mắt quan sát bên ngoài.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu giục tên sứ giả số năm :
- Ngũ huynh, chúng ta đi mau!
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu :
- Lục đệ hãy an tâm, bọn ta đã ra tới đây rồi, đâu còn gì trở ngại nữa, ả đứng trên thang lầu không làm gì được bọn ta đâu đừng sợ Hắn nhìn Đào Hoa phu nhân, cất tiếng cười khoái trá :
- Ha.... ha... bây giờ bọn ta đưa ả này về Luân Hồi giáo nộp cho Cung chủ lãnh thưởng một ngàn lạng vàng, tha hồ tiêu phí cho phỉ chí sanh bình... Ha... ha...
Bỗng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm im bặt, vì vừa nghe có tiếng rú thảm khốc phát ra từ cửa miệng của tên sứ giả số sáu.
Đã thấy cánh tay phải của tên sứ giá số sáu bị chặt đứt một khúc tới khuỷu tay, thanh giới đao rơi xuống đất, bàn tay trái đang ôm lấy Tiểu Yến buông ra bụm lấy vết thương máu tuôn ra xối xả.
Tiểu Yến bị mất thăng bằng nhào xuống, chưa tới đất, một cánh tay nào đó đã ôm ngang lưng nàng, giật lùi ra ngoài nhanh như chớp.
Diễn biến bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm khiến cho hắn vô cùng sửng sốt đến ngẩn ngơ.
Nhìn cánh tay cụt của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu hãy còn giật run rật nằm trên mặt đất, tên sứ giả số năm quá đỗi kinh hoàng mặt mày tái ngắt.
Thoáng nhận ra người đang ôm Tiểu Yến, tên sứ giá Luân Hồi giáo số năm quát :
- Người là...
Bịch... bịch...
Hai đạo kiếm phong từ mũi kiếm người đó điểm trúng ngực tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm. Hắn rú lên một tiếng, đưa tay ôm lấy ngực, mồm phun ra một bụm máu tươi, lảo đảo tháo lui về phía sau mấy bước, trố mắt nhìn xem nhân vật đó là ai lại có lối võ công khủng khiếp đến thế. Theo hắn nghĩ chắc chắn người đó vừa chặt cụt cánh tay của tên sứ giả số sáu vừa cứu Tiểu Yến chứ chẳng còn là ai nữa.
Đào Hoa phu nhân nhận diện người vừa cứu nguy Tiểu Yến trong

lòng hoan hỉ phi thân xuống đất chầm chậm tiến ra ngoài cánh cửa lớn Hồng Lầu Khách...

Hồi 48
Một Quá Khứ Đau Thương

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn qua, trông thấy người vừa xuất thủ đánh hắn bị thương là một gã thiếu niên mặt ngọc cực kỳ tuấn mỹ một tay ôm lấy Tiểu Yến, tay kia lăm lăm thanh Tử Hư thần kiếm phát ra ánh sáng màu tía lạnh căm người.
Gã chính thật là Hàn Tử Kỳ.
Mãi cho tới bây giờ tên sứ giả cũng chưa biết Hàn Tử Kỳ là ai, chỉ biết hắn vừa gặp chàng trong phòng của Tiểu Yến đứng bên cạnh Đào Hoa phu nhân không nói một lời nào, bây giờ từ đâu lại xuất hiện ở nơi đây. Đối phương đã sử dụng thân pháp gì biến hiện như loài ma.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt khủng khiếp đứng bất động nhất thời chưa mở ra được một lời nào hỏi đối phương, và cũng chưa biết phải hành động thế nào trong cảnh ngộ này.
Bởi hắn đã hiểu rõ công lực của Hàn Tử Kỳ cao thâm vô lượng, nếu giao đấu bọn hắn sẽ chuốc lấy thảm hại hoàn toàn, có khi còn mất cả sinh mạng.
Tên sứ giả Luân Hồi số sáu đã lấy lại sự bình tĩnh, nhanh lẹ điểm huyệt cầm máu, thò tay vào lòng lấy ra hai viên linh đan, nuốt một viên còn một viên vò nát thoa vào cánh tay cụt đang rướm máu tươi.
Hắn tới đứng cạnh tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt kinh hoàng.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đứng trơ ra như hai pho tượng chưa có phản ứng gì đối với Hàn Tử Kỳ...
Thì ra vừa rồi lúc cùng Đào Hoa phu nhân tới thang lầu Hàn Tứ Kỳ đưa mắt quan sát, nhận ra chẳng có cách nào cứu nổi Tiểu Yến được nữa. Chàng ngấm ngầm nghĩ kế khác cứu nàng hơn là cứ đứng mãi trên lầu mặc cho hai tên sứ giả Luân Hôi giáo lôi sệch nàng ra ngoài cửa Hồng Lầu Khách.
Thừa lúc hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chỉ quan tâm lo đối phó với

Đào Hoa phu nhân, không chú ý tới chàng. Chàng nhanh lẹ phóng vào một căn phòng gần đó đang mở cửa, tới một cánh cửa sổ phi thân ra ngoài, vọt lên tàn cây cổ thụ cành lá um tùm bên cạnh cánh cổng Hồng lâu khách ẩn mình chỗ kín, im lặng, chuẩn bị cứu nguy Tiểu Yến..
Chờ khi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo lôi Tiểu Yến ra tới khoảng sân rộng, trong lúc tên sứ giả số năm cười đắc chí không lưu tâm, Hàn Tử Kỳ liền thi triển thân pháp "Hành Không Đăng Bộ", lao xuống gần bọn chúng, thanh Tử Hư thần kiếm đã cầm sẵn trong tay chàng xuất chiêu "Hàng Ma nhất thức" chặt phăng cánh tay cầm giới đao của tên sứ giả Luân Hồi giáo số sáu, khiến hắn phải buông Tiểu Yến ra. Chàng đỡ lấy nàng ôm chặt trong tay đồng thời dùng mũi kiếm biến kiếm phong điểm trúng ngực tên sứ giả số năm làm cho hắn học máu mồm như vừa rồi.
Thân pháp lẫn thủ pháp của Hàn Tử Kỳ nhanh như chớp, phóng ảnh lẹ tợ loài ma quỷ không có một ai trông thấy kịp, cũng không thể tưởng nổi võ công của chàng hiện nay xuất quỷ, nhập thần đến thế.
Sửng sốt nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc lâu, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm mới hoàn hồn lấy lại sự bình tĩnh.
Hắn quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng căm thù :
- Tiểu tử, ngươi là ai?
Nhìn Tiểu Yến hãy còn nhắm mắt hôn mê trong tay bởi nàng quá xúc động ngất đi, nghe tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hỏi, Hàn Tử Kỳ hướng mắt sang.
Chàng lạnh lùng :
- Ta là Hàn Tử Kỳ, ngươi đà nghe rõ rồi chứ?
Bất giác, tên sứ giả Luân Hồn giáo số năm lẫn tên sứ giá số sáu giật mình tháo lui mấy bước, trố bốn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp.
Dĩ nhiên, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã kinh hoàng không ngờ đối phương là Hàn Tử Kỳ, một nhân vật đang gây khủng khiếp trong hàng ngũ giáo đồ Luân Hồi giáo từ mấy tháng nay, tiếng tăm lừng lẫy đương thời. Đêm nay, chàng xuất hiện tại Hồng lâu khách này quả là một điều bất hạnh cho bọn chúng.
Một lúc sau bình tâm trở lại, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Hàn Tứ Kỳ rít căm hờn :
- Hàn Tử Kỳ, món nợ máu đêm nay bọn ta tạm gác ta sẽ trở về bẩm trình cùng Cung chủ về chuyện ngươi phá phách mệnh lệnh của Luân Hồi giáo, để người quyết định số mạng của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ nhận lấy một cực hình vô cùng thảm khốc.
Dứt câu, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm quay sang toan dìu tên sứ

giả số sáu rời khỏi Hồng Lầu Khách.
Hàn Tử Kỳ hét :
- Đứng lại!
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình cùng dừng lại, nhìn thanh Tử Hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ đề phòng chàng xuất thủ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nghiến răng :
- Hàn Tử Kỳ, ngươi định làm gì bọn ta nữa đây?
Trỏ mũi kiếm về phía cánh tay cụt nằm trên mặt đất Hàn Tứ Kỳ lạnh băng.
- Ngươi hãy mang món vật quỷ quái kia đem trở về Luân Hồi cung giao nộp cho ả hồ ly Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lãnh thưởng một ngàn lạng vàng tha hồ tiêu pha, phung phí cho phỉ chí sanh bình.
Lay động thanh Tử Hư thần kiếm, chàng hét :
- Nhanh lên.
Vốn đã khiếp đảm trước thân pháp võ công tuyệt luân của Hàn Tử Kỳ, lại thấy chàng động đậy thanh Tử Hư thần kiếm, món võ khí vừa chặt cụt cánh tay của đồng bọn, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm không dám chậm trễ, bước tới nhặt lấy cánh tay cụt trở lại toan quay gót.
Hàn Tử Kỳ lại hét :
- Đứng lại!
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kinh hãi dừng phắt lại không dám cử động, sắc mặt tái xanh.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm cất giọng run run :
- Hàn Tử Kỳ, ngươi định giết bọn ta sao? Ngươi đã chặt cánh tay Lục đệ của ta, bây giờ còn muốn gì nữa?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Ta chỉ gặp hai ngươi lần đầu. Ta không giết bọn ngươi làm chi cho bẩn kiếm. Ta chặt một cánh tay của tên bại hoại kia là một ân huệ quá lớn lao cho hắn rồi, đừng lải nhải.
Nhưng hai ngươi hãy nhớ, nếu trên bước giang hồ ta còn gặp lại hai người ta sẽ chặt đầu bọn ngươi làm gương cho kẻ khác.
Dừng lại, chàng cất cao giọng :
- Bây giờ hai ngươi hãy trở về Luân Hồi cung nói với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rằng, chuyện đêm nay ta chủ động, chẳng có liên hệ gì tới chủ nhân Hồng lâu khách cả.
Từ nay đến tiết trung thu ta sẽ tới đốt cái động hồ ly của ả giết sạch chồn lớn, chồn bé không chừa một con nào, xem ả còn sai phái bọn ngươi hãm hại, bắt cóc đàn bà con gái như từ trước đến nay nữa hay không?

Chàng trợn mắt :
- Cút xéo ra khỏi chốn này mau, đừng đứng đó bẩn mặt ta.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hốt hoảng dìu đồng bọn phóng ra ngoài biến mất giữa màn đêm.
Giắt thanh Tử Hư thần kiếm trở vào vỏ, Hàn Tử Kỳ vươn tay giải huyệt cho Tiểu Yến.
Tiểu Yến "hự" một tiếng, thân hình cử động trở lại, ôm chặt lấy Hàn Tử Kỳ òa khóc :
- Hàn ca ca... Tiểu muội tưởng đâu không còn trông thấy mặt ca ca nữa rồi.
Hàn Tử Kỳ để yên cho Tiểu Yến bộc lộ cơn xúc động, âu yếm vuốt mái tóc nàng dỗ dành :
- Tai nạn đã qua rồi. Yến muội đừng khóc nữa, hãy nghe ngu huynh hỏi đây.
Tiểu Yến thôi khóc, đưa tay lau giọt lệ vẫn còn long lanh nhìn Hàn Tử Kỳ chờ đợi.
Hàn Tử Kỳ dịu ngọt :
- Yến muội, do đâu muội bỏ gia trang ra đi làm ca nhi tại Hàn Châu, rồi lưu lạc tới Hồng Lầu Khách này?
Tiểu Yến bình tĩnh trở lại :
- Câu chuyện rất dài dòng, lát nữa đây lên phòng, tiểu muội sẽ kể lại cho Hàn ca ca nghe.
Lúc này Đào Hoa phu nhân đã xuống lầu, bước tới gần Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến.
Mỹ phụ tươi cười :
- Thân pháp của Hàn công tử quả tuyệt luân, ta vô cùng khâm phục, nếu đêm nay không có mặt công tử, Tiểu Yến sẽ rơi vào cái cánh đắm ngọc trầm châu ta rất đau lòng. Ta có lời đa tạ công tử.
Hàn Tử Kỳ từ tốn :
- Phu nhân dạy quá lời rồi. Tại hạ tới đây phu nhân đãi đằng rất hậu, lại ban cho ân huệ quá lớn lao, chẳng lẽ trong lúc Hồng lâu khách hữu sự, tại hạ lại đứng ngoài nhìn được hay sao, hơn nữa cũng nhờ phu nhân tại hạ mới gặp lại Yến muội. Tại hạ phải đa tạ phu nhân mới đúng hơn.
- Hàn công tử quá khiêm nhường nhưng vừa rồi ta không hiểu do đâu công tử lọt ra ngoài để cứu Tiểu Yến.
- Trong lúc tình thế hoàn toàn bế tắc tại hạ thấy không thể ở mãi trên lầu cứu nguy Yến muội được, tại hạ do một căn phòng gần đó ra ngoài ẩn nấp trên tàn cây kia chờ bọn chúng vừa bước ra sân bèn xuất thủ, cũng may đã cứu được Yến muội.

- Hàn công tử tính toán không chút sai lầm, chẳng những võ công trác tuyệt, lại còn trí độ hơn người, bình tĩnh trong cơn nguy biến, rất xứng đáng là một trang thiếu hiệp nghĩa khí giang hồ như lời đồn từ bấy lâu nay, một lần nữa ta thành thật có lời khâm phục.
Hàn Tử Kỳ đỏ bừng cả mặt :
- Phu nhân lại khen quá lời nữa rồi, tại hạ lấy làm xấu hổ, chính phu nhân mới là một nữ trung hào kiệt, không sợ bọn Luân Hồi giáo, một giáo phái tàn bạo, hung hăng tiếng tăm lừng lẫy đương thời, tại hạ làm thế nào sánh nổi với phu nhân.
Đào Hoa phu nhân chưa kịp nói thêm, hai mươi ả thiếu nữ áo hồng từ trên lầu chạy xuống, mặt các ả hãy còn tái xanh, tay chân run lập cập tới đứng gần mỹ phụ.
Đào Hoa phu nhân trỏ một ả thiếu nữ áo hồng :
- Ỷ Lan, Ngươi hãy đi tìm lão Tiêu quản gia cho ta, tất cả chạy trốn đâu rồi.
Ỷ Lan vâng dạ, chưa kịp chạy đi tìm chợt nghe trong chiếc thùng đựng bột to tướng gần vách tường có tiếng khàn khàn run run vọng ra :
- Bẩm phu nhân... thuộc hạ trốn trong cái thùng bột này. Thuộc hạ ra đây.
Kịt - nắp thùng bột lật ngang. Tiêu quản gia lóp ngóp từ trong bò ra ngoài, đứng dậy, mặt mũi, râu ria, áo quần đầy bột trông thật buồn cười, bọn thiếu nữ áo hồng đang còn run vẫn phá ra cười sằng sặc.
Đào Hoa phu nhân hỏi Tiêu quản gia :
- Lão quản gia, bọn chúng chạy đâu cả rồi.
Nhiều tiếng nói từ trong chuồng ngựa vọng ra :
- Bẩm phu nhân, bọn gia nô trốn trong cái chuồng ngựa này.
Tám tên gia nhân tráng niên xuất hiện, tên nào tên nấy mặt mũi áo quần dính đầy cứt ngựa, tay chân run rẩy, mắt nhìn dáo dác sợ hãi.
Bọn thiếu nữ áo hồng cười rộ lên cười té nghiêng té ngửa, quên cả Đào Hoa phu nhân đang đứng gần.
Đào Hoa phu nhân nhịn cười, quay sang Tiểu Yến :
- Tiểu Yến, hãy đưa Hàn công tử lên phòng chờ ta. Ta phân phó xong sẽ lên đàm đạo cùng công tử.
Lại day qua Hàn Tử Kỳ :
- Hàn công từ hãy đi theo Tiểu Yến lên phòng, chốc lát ta sẽ lên tới, ta có nhiều chuyện muốn nói cùng công tử.
Hàn Từ Kỳ gật đầu, Tiểu Yến nói :
- Hàn ca ca hãy đi theo tiểu muội.
Tiểu Yến nắm tay Hàn Tử Kỳ trở lên lầu đưa vào căn phòng của

nàng.
Nàng trỏ chiếc ghế :
- Hàn ca ca ngồi đó đợi chờ tiểu muội.
Lần này gặp lại Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng xúc động, ngồi xuống chiếc ghế chờ.

Hồi 49
Hồng Nhan Tri Kỷ

Không bao lâu, Tiểu Yến bước trở ra ngoài.
Nàng trong bộ y phục cung trang màu hồng lộng lẫy, chẳng kém một nàng Công chúa đương triều. Hàn Tử Kỳ nhìn nàng chăm chú, một lúc đã phải bật khen :
- Yến muội đẹp quá đi thôi..
Tiểu Yến ửng hồng hai má, bước lại ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Hàn Tử Kỳ nũng nịu :
- Hàn ca ca quá khen, tiểu muội vô cùng hổ thẹn. Này, do đâu ca ca biết muội đang ở trong Hồng Lầu Khách này để tới đây kịp thời cứu muội?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Ngu huynh không biết Yến muội ở đây, chỉ là một sự tình cờ huynh mới gặp muội?
Ánh mắt thu thủy của Tiểu Yến nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ :
- Sự tình cờ như thế nào Hàn ca ca hãy nói cho tiểu muội nghe. Muội nghi ngờ ca ca rồi đó.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên :
- Yến muội nghi ngờ ngu huynh chuyện gì, muội hãy nói cho huynh nghe xem có đúng không?
Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa phòng, như dò xem có ai rình nghe hay không. Tiểu Yến nói :
- Hàn ca ca có biết Hồng Lầu Khách này là gì không? Ca ca hãy trả lời rồi tiểu muội sẽ nói cho ca ca nghe.
Hàn Tử Kỳ thành thật đáp :
- Ngu huynh mới đến Hồng lâu khách này lần đầu tiên chưa hiểu gì cả, nhưng tại sao Yến muội lại hỏi huynh như vậy. Hồng Lầu Khách

là gì, muội hãy nói huynh nghe.
Tiểu Yến nghiêng qua Hàn Tử Kỳ khẽ thầm bên tai :
- Hồng lâu khách là thanh lâu đấy. Hàn ca ca hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ thản nhiên :
- Ngu huynh đã hiểu rồi. Yến muội còn chuyện gì nói nữa không?
Tiểu Yến bĩu môi :
- Hàn ca ca đã hiểu Hồng Lầu Khách này là thanh lâu rồi. Ca ca còn tới đây làm chi?
Bất giác Hàn Tứ Kỳ bật cười lên ha hả, chỉ nhìn Tiểu Yến mà chưa đáp lời.
Tiểu Yến hờn dỗi :
- Hàn ca ca cười gì? Tiểu muội nói không đúng hay sao? Ca ca đã biết rồi sao lại còn tới đây?
Hàn Tử Kỳ thôi cười nhìn Tiểu Yến :
- Ồ Yến muội cho huynh là khách đi tìm hoa đó sao? Yến muội đã lầm rồi.
Tiểu Yến "hừ" lên một tiếng :
- Tiểu muội xin hỏi Hàn ca ca nếu ca ca không đi tìm hoa, ca ca tới Hồng lâu khách này làm chi chứ?
Hàn Tử Kỳ trỏ vào Tiểu Yến :
- Yến muội chưa hiểu ư? Ngu huynh tới Hồng lâu khách này để tìm muội đấy Đôi mắt Tiểu Yến tròn xoe :
- Tìm hiểu muội? Vừa rồi Hàn ca ca bảo không biết muội ở đây, tại sao bây giờ ca ca lại nói đi tìm muội. Ca ca nói dố? với muội rồi Hàn Tứ Kỳ chỉnh sắc trở lại trang nghiêm :
- Yến muội chưa rõ, trách cứ ngu huynh cũng đúng. Thực sự lúc nãy ngu huynh đang đuổi theo một ả đàn bà cùi hủi, tới đây ả phóng vào cạnh vườn hoa, huynh đứng ngoài nhìn vào tìm kiếm ả không thấy, chợt huynh nghe tiếng đàn Tỳ bà và tiếng ca của muội, nghe giọng ca có vẻ quen thuộc nhưng chưa rõ là ai, huynh hoài nghi nên mới vào gặp phu nhân đòi cho được gặp ca nhi đó, đang nói chuyện với bà bỗng nghe có tiếng kêu la trên phòng này, huynh theo phu nhân lên đây, chẳng ngờ ca nhi lại là muội, huynh chi xiết vui mừng.
Bây giờ muội đã hiểu rồi chứ.
Tiểu Yên chợt tỉnh ngộ, hai má ửng hồng lên :
- Thế ư? Tiểu muội đã biết rồi, nhưng ả đàn bà cùi hủi là ai vậy? Tại sao Hàn ca ca phải đuổi theo ả?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu :
- Ngu huynh cũng không biết ả đàn hà cùi hủi là ai, chỉ vì ả có những cử chỉ lạ kỳ, ả đi theo huynh như hình với bóng, tới đâu cũng gặp ả

đón đường, nên huynh phải đuổi theo ả, hỏi ả xem ả chính thực là ai.
Ngưng lại rồi chàng tiếp :
- Có một điều là Đảo Điên hòa thượng nói với ngu huynh, ả đàn bà cùi hủi có mối liên hệ với huynh, ả chết đi huynh sẽ hận trọn đời. Đó, huynh phải biết ả là ai, tại sao lão nói như vậy.
Tiểu Yến góp ý :
- Đảo Điên hòa thượng nói thế, chắc chắn ả đàn bà cùi hủi phải có liên hệ với Hàn ca ca rồi chứ chẳng không đâu. Hiện giờ ả ở đâu?
Hàn Tử Kỳ bâng khuâng :
- Lúc nãy ả đàn bà cùi hủi nhảy vào cánh vườn hoa rồi mất dạng, tiểu huynh tìm mãi không ra, còn đang ngơ ngác, kế nghe tiếng đàn Tỳ bà và giọng ca của Yến muội như huynh đã nói vừa rồi.
Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ nghiêm nghị :
- Yến muội, tại sao muội lại bỏ gia trang tại Hàn Châu làm ca nhi, rồi tới Hồng Lầu Khách này, muội hãy kể lại cho huynh nghe mọi việcđã xảy ra, đừng giấu diếm.
Mặt ngọc của Tiểu Yến chợt buồn, ánh thu ba vương lệ. Nàng bằng một giọng âu sầu :
- Hàn ca ca không hỏi tiểu muội cũng nói cho ca ca nghe biến cố của muội vừa qua.
Ngưng lại giây phút như để trấn áp cơn xúc động mạnh trong lòng, Tiểu Yến nói :
- Ngày đó sau khi Hàn ca ca cứu tiểu muội thoát khỏi bàn tay hung ác của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, muội và ca ca chia tay nhau, ca ca lên đường sứ mạng, muội trở lại Hà gia trang mang theo một nỗi buồn khôn tả.
Nàng thở nhẹ rồi nói tiếp :
- Khi về tới Hà gia trang, tiểu muội kể lại cho gia gia nghe chuyện bọn Luân Hồi giáo chận đường muội tại dãy núi Hằng Sơn, đòi bắt muội đưa về cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ làm ả nô tỳ, gia gia nổi giận, lập tức cùng mười hai tên môn đồ tới đó đón đường bọn chúng rửa hận cho muội, qua hôm sau không gặp ba tên sứ giả đó, lại gặp hai tên sứ giả khác cùng đi với bốn mươi hai tên giáo đồ, gia gia chận đánh bọn chúng một trận rất ác liệt, trọn cả nửa ngày, kết quả chỉ vì bọn chúng quá đông, lại có thêm trên hai mươi tên giáo đồ khác tới tiếp chiến, tám tên môn đồ Hà gia trang tử trận, gia gia mang thương tích đầy mình chạy trở về...
Hàn Tử Kỳ bật thốt :
- Bọn chúng quả đáng chết.
Vẫn bằng một giọng âu sầu, Tiểu Yến kể tiếp :

- Chỉ ba ngày sau, trên một trăm tên giáo đồ và bốn tên sứ giả Luân Hồi giáo kéo tới bao vây Hà gia trang, gia gia còn mang thương tích trong mình, nhưng phải cùng chúng môn đồ đánh nhau với bọn chúng trọn một ngày mười bốn môn đồ bị giết, gia gia bị tử thương bọn chúng đốt Hà gia trang...
Hàn Tử Kỳ trợn mắt hét :
- Ngu huynh thề giết sạch bọn Luân Hồi giáo trả thù cho Hà tiền bối...
Chàng hỏi :
- Lúc Hà tiền bối bị nạn, Yến muội đang ở đâu?
Tiểu Yến sụt sùi :
- Tiểu muội đi thị trấn mua lương thực, khi về đến nơi gia gia đã chết, Hà gia trang chỉ còn lại đống tro tàn, muội khóc hết nước mắt. Muội mai táng gia gia và mười bốn tên môn đồ vừa mới yên xong bọn giáo đồ Luân Hồi giáo lại kéo tới tìm bắt muội. Muội hốt hoảng chạy về phía sau ngọn núi, chui vào một hốc đá trốn trọn hai ngày.
Nàng thở mạnh :
- Chờ cho bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi rồi, muội theo con đường tắt trong rừng ra quan lộ, thẳng tới thị trấn Hàn Châu hết sức gian truân, nguy hiểm.
Tiểu Yến dừng lại lấy chiếc khăn hồng lau sạch những giọt lệ đọng trên hai má. Hàn Tử Kỳ nóng nảy :
- Chuyện ra sao nữa. Yến muội hãy kể lại cho ngu huynh nghe.
Tiểu Yến lấy lại sự bình tâm tiếp :
- “Tiểu muội tới thị trấn Hàn Châu, nghe tin bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi lùng bắt muội thật gắt gao, muội phải ẩn trốn trong một gia đình lão bà bán đậu hũ, không dám đi đâu cả.
Cách nửa tháng sau được tin bọn chúng rút đi, vì lão bà bán đậu hũ quá nghèo nàng, muội phải tìm sinh kế nơi khác. Muội đi lang thang mấy ngày tới bến sông Hàn Châu làm quen với Hồ Cầm tỷ tỷ, hiện nàng là một ca nhi tài sắc đương thời, khách hâm mộ nàng toàn là vương tôn, công tử. Muội nhờ lúc trước có học đàn ca lại có giọng ca thiên phú nên được Hồ Cầm tỷ tỷ thương yêu, kết tình nghĩa tỷ muội chỉ giáo và muội đã nổi tiếng tại Hà Châu từ đó. Muội thường hỏi thăm tin tức của ca ca, nhưng không ai biết ca ca đang ở nơi nào, muội vô cùng buồn khổ”.
Hàn Tử Kỳ chận lại :
- Rồi do đâu Yến muội lại bỏ ca nhi Hồ Cẩm ra đi đến phải lưu lạc tới Hồng Lầu Khách này?
Tiểu Yến lại rơi giọt lệ :
- “Sống trên chiếc thuyền của Hồ Cầm tỷ tỷ tiểu muội tưởng đã yên

thân, nào ngờ một đêm nọ, cách nay mấy tháng, tỷ tỷ ốm không tiếp khách, nằm ngủ trong khoang thuyền.
Muội nằm thao thức mãi không sao chợp mắt được. Phần nhớ đến gia gia không còn nữa, phần lại nhớ Hàn ca ca không hiểu hiện nay trôi giạt tận phương nào, có được bình an hay không. Muội buồn bã cầm cây đàn Tỳ bà lên bờ, ngồi dưới gốc cây đại thọ, đàn ca khúc Tây sương ký lúc nãy ca ca đã nghe. Đang lúc muội còn say sưa với đàn ca, thình lình có bốn tên lạ mặt từ trong bụi rậm ào ra, muội không kịp phản ứng, bị bọn chúng điểm huyệt bắt bỏ trên một chiếc xe bít bùng chở đi. Sáng hôm sau bọn chúng bán muội cho mu Tú bà thanh lâu "Nghênh xuân" lấy một ngàn lạng vàng. Thanh lâu "Nghênh xuân" là một nơi khách tìm hoa rộn rịp, nổi tiếng nhất tại thị trấn Hàn Châu. Mụ chủ thanh lâu này bắt buộc muội phải rước khách, muội kháng cự nên bị mụ nhốt trong một căn phòng kín đáo bỏ đói muội hai ngày. Muội toan tự tử, may sao phu nhân phái lão Tiêu quản gia tới kịp, chuộc muội với giá ba trăm lạng vàng ròng đưa về Hồng Lầu Khách này, làm nghề ca nhi cho tới ngày nay. Lúc trước muội định trả nợ cho phu nhân, xong sẽ đi tìm ca ca khắp phương trời, không ngờ đêm nay ca ca lại tới đúng lúc hai tên sứ giả quỷ quái xuất hiện bất ngờ từ phía ngoài cửa số nhảy vào trong lúc muội đang đàn ca bản Tây sương ký, bọn chúng điểm huyệt muội, nếu ca ca không tới kịp cứu muội, muội sẽ không còn trông thấy mặt ca ca nữa. Muội cứ tưởng đây chỉ là một giấc chiêm bao không phải là sự thật ca ca ơi..."
Nói tới đây Tiểu Yến im bặt, hai dòng lệ thánh thót trào ra như suối, nỗi đau thường tràn ngập trong lòng...
Cảm thương người nghĩa muội chỉ vì biến cố lạc loài bơ vơ trên từng bước giang hồ, bằng một giọng hết sức ngọt ngào. Hàn Tử Kỳ khuyên Tiểu Yến :
- Yến muội hãy nguôi cơn sầu thảm. Người trong cõi đời có mấy ai tránh được cuộc bể dâu, chuyện đã qua rồi hãy xem như một cơn ác mộng, muội hãy bình tâm trở lại còn lo chuyện tương lai của mình, muội khóc mãi lòng huynh vô cùng đau xót.
Tiểu Yến ngẩng lên mặt đầy thảm lệ, nhìn Hàn Tử Kỳ, với giọng xót xa :
- Tiểu muội đau khổ đã nhiều rồi. Muội khóc cạn lệ gia gia, thân mẫu nay đã chẳng còn muội hằng nhớ đến ca ca, chỉ có ca ca là nguồn an ủi duy nhất trong cõi đời này, lúc vắng ca ca, muội không chịu nổi, ca ca có biết hay không?
Chợt ánh mắt Tiểu Yến chớp lên tia sáng căm thù :
- Tình cảnh bắt buộc tiểu muội phải sống cuộc đời ca nhi, thâm tâm

muội mong muốn sẽ có, một ngày nào đó đền đáp ân tình phu nhân xong muội sẽ tìm ca ca học một số võ công, cùng ca ca tới Luân Hồi giáo, giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, báo thù cho gia gia, ca ca thử xem có phương cách nào giúp muội sớm hơn hay không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu :
- Phương cách đưa Yến muội ra đi thì ngu huynh đã có rồi, miễn sao muội bỏ cái nghề ca nhi khốn khổ làm mục tiêu cho bọn Luân Hồi giáo hãm hại này là huynh đà mãn nguyện rồi.
Lấy chiếc khăn lau sạch lệ trên hai má ửng hồng. Tiểu Yến thiết tha :
- Hàn ca ca đã có phương cách giải thoát cho tiểu muội, ca ca định chuộc muội đó ư?
Hàn Tử Kỳ quả quyết :
- Ngoài cách đó ra đâu còn cách nào nữa. Ngu huynh sẽ chuộc muội với bất cứ giá nào.
Yến nguội hãy an tâm.
Nhưng chàng lại băn khoan :
- Ngu huynh sẽ nói chuyện này với phu nhân, chỉ e sợ phu nhân không bằng lòng để cho Yến muội ra đi đó thôi. Bằng nếu huynh lén lút đưa tiểu muội ra đi là một chuyện rất dễ dàng, nhưng huynh không muốn muội là một kẻ vô tình, vô nghĩa, bởi phu nhân có cái công ơn cứu muội thoát khỏi lầu xanh "Nghênh xuân", ơn đức đó không thể nào quên được, hơn nữa xem qua phu nhân là một người đàn bà khí phách, bao dung, biết thương người khốn khổ, chúng ta không nên đối xử tệ bạc với bà, có thể bà cho chúng ta là những phần tử bại hoại mang lấy tiếng xấu xa ở sau này.
Tiểu Yến ái ngại :
- Phu nhân chuộc tiểu muội với một giá tiền quá lớn lao, ba trăm vạn lạng vàng ròng, muội ca hát từ đó đến giờ chỉ dành dụm được ba vạn. Hàn ca ca có đủ số tiền hai trăm chín mươi bảy lạng cho đủ số đó hay không?
Hàn Tử Kỳ thành thật :
- Hiện nay ngu huynh không có vàng nhưng huynh có hai trăm mười lăm hạt dạ minh châu đang ở trong túi hành trang bên khách điếm Tứ Hải, cứ theo phu nhân nói, một hạt trị giá một ngàn năm trăm lạng, tính chung trên ba trăm vạn, đủ số chuộc Yến muội rời khỏi Hồng lâu khách này rồi.
Tiểu Yến sửng sốt nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chăm, không hiểu do đâu chàng lại có một số hạt dạ minh châu to lớn đến thế, nhưng nàng không dám hỏi, vì sợ buồn lòng người nghĩa huynh nàng đã từng tôn thờ yêu kính từ bấy lâu nay. Nàng chỉ nhìn chàng với ánh mắt chứa

chan niềm hy vọng, không nói thêm một lời nào Đoán biết thâm tâm của Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ trấn an :
- Yến muội đừng nghĩ ngợi xa xôi chi cho nhọc lòng. Muội ngạc nhiên về chuyện do đâu huynh lại có hai trăm hạt dạ minh châu đó phải không? Tài sản của tôn sư huynh để lại đấy.
Hàn Tử Kỳ vừa dứt câu chợt nghe có tiếng động nhẹ ngoài cửa phòng. Chàng đưa mắt nhìn ra.
Đào Hoa phu nhân trong bộ y phục cung trang mới màu hồng như một vị vương phi, khoan thai bước vào phòng ngồi xuống chiếc ghế đối hiện Hàn Tử Kỳ.
Mỹ phụ nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng kiều mỵ :
- Thêm một lần nữa ta xin đa tạ Hàn công tử đã ra tay tế độ cho Tiểu Yến và cứu vãn Hồng Lầu Khách khỏi bị xáo trộn bất an, công ơn này không bao giờ ta quên được.
Hàn Tử Kỳ vẫn một mực khiêm tốn :
- Phu nhân chỉ dạy quá lời rồi, xin phu nhân gác qua điều tiểu tiết đó, chúng ta hãy bàn chuyện sắp tới tìm phương cách nào đối phó với bọn Luân Hồi giáo những ngày sắp tới đây Gương mặt Hàn Tử Kỳ trở nên nghiêm trọng :
- Cứ như tại hạ dự liệu, sớm muộn gì bọn Luân Hồi giáo cũng trở lại đây, lần này sẽ rất đông đảo, bọn chúng đánh phá Hồng Lầu Khách để háo thù cho tên sứ giả bị tại hạ chặt cụt cánh tay như bọn chúng đã từng đánh phá Đế Vương thành và Chiêu Hồn hội, phu nhân đã nghĩ ra phương cách nào đối phó với bọn chúng hay chưa?

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 50
Sự Tích Ly Kỳ

Đào Hoa phu nhân thản nhiên :
- Hàn công tử hãy an tâm về chuyện này. Ta đã nghĩ ra cách đối phó với bọn Luân Hồi giáo rồi, đêm nay chỉ vì ta không phòng bị và cũng dự trù trước, nên bọn sứ giả quỷ quái kia bất ngờ tới đây toan bắt cóc Tiểu Yến khuấy rối Hồng Lầu Khách và vô lễ với ta đó thôi, nhưng ngày sắp tới cho dù bọn chúng có thiên binh vạn mã, ta vẫn an nhiên như bàn thạch, Hồng lâu khách vẫn mãi mãi được trường tồn.

Hàn Tử Kỳ sửng sốt nghĩ thầm :
- Lạ thật! Luân Hồi giáo hiện nay là một đại phái đương kim vô địch võ lâm, chính danh khiếp mặt quỷ thần, cao thủ đông như lá rừng, công lực ả Ngọc Diên Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cao thâm vô lượng, lại thường sử dụng ma độc, cổ chưởng giết người, trong nháy mắt, tất cả bọn cao thủ trên giang hồ vừa nghe tới tên là đã vỡ mật, bay hồn, đến như ngũ đại môn phái xưa nay danh tiếng lẫy lừng còn phải co đầu, rụt cổ không dám đối đầu, Hồng lâu khách không có cao thủ, cũng chẳng có một tên môn đồ nào, chỉ có vài tên gia nhân què quặt, vị phu nhân này dựa vào thế lực nào, bang hội nào chống nổi ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chứ?
Chàng thăm dò :
- Tại hạ mạo muội muốn biết phu nhân sẽ sử dụng phương cách nào đối phó với bọn Luân Hôi giáo, một giáo phái khủng khiếp hiện nay. Phu nhân cầu viện nơi đâu đó phải chăng?
Đào Hoa phu nhân vẫn điềm nhiên :
- Ta không cần cầu viện một môn phái, một bang, hội nào cả, chỉ một mình ta đủ chống lại bọn Luân Hôi giáo rồi.
Hàn Tử Kỳ càng thêm kinh dị, nghĩ thầm :
- "Ồ, tại sao vị phu nhân này lại dám cả gan quả quyết chỉ một mình cũng đủ đối phó với bọn Luân Hồi giáo. Bà có điên chưa?"
Chàng nói :
- Tại hạ chưa được hiểu rõ. Xin phu nhân chỉ giáo thêm, do đâu chỉ một mình phu nhân chống nổi bọn Luân Hôi giáo, cao thủ đông như mây, võ công Ngọc Diện Ma Cơ cao thâm không thể tưởng tượng như thế? :
Đào Hoa phu nhân vẫn điềm nhiên :
- Ta sẽ viết một lá thư gửi cho Ngọc Diện Cơ Điêu Nguyệt Hô, tự khắc Hồng Lầu Khách sẽ bình yên vô sự không cần phải đánh nhau, cũng chẳng cần cầu viện một môn phái nào cả.
Đôi mắt Hàn Tử Kỳ tròn xoe kinh dị đến tột cùng trước lời nói khẳng định của Đào Hoa phu nhân.
Chàng nhủ thầm :
- Quả thật vị phu nhân này đã lên cơn giận rồi chăng? Bà lảm nhảm gì thế, chỉ viết có một lá thư gởi cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, Hồng lâu khách sẽ an như bàn thạch.
Dù nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn giữ lễ độ với một người đàn bà lớn tuổi hơn mình.
- Phu nhân! Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ là một nữ quái hồ ly, công lực xuất quỷ, nhập thần, lại gian xảo, độc hiểm khôn lường,

khắp cả bọn cao thủ Hắc Bạch trên giang hồ đều khiếp sợ, tại hạ không thể nào hiểu nổi tại sao phu nhân chỉ gửi một lá thư vỏn vẹn cho ả, ả lại gác bỏ đi chuyện thù hận đêm nay, và Hồng Lầu Khách vẫn an nhiên như bàn thạch, xin phu nhân chỉ giáo cho tại hạ được rõ.
Đào Hoa phu nhân vẫn bình tĩnh :
- Ta có một bí quyết bắt buộc Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ phải nghe theo lời ta, không còn dám sai bảo cái bọn quỷ quái sứ giả lúc nãy tới đây khuấy phá như vừa rồi nữa và có thể ả còn phải đích thân tới Hồng Lầu Khách này, tạ lỗi với ta về chuyện bắt cóc Tiểu Yến vừa rồi.
Nghe Đào Hoa phu nhân quyết đoán trong khí sắc diện vẫn bình thường không có vẻ gì là mỹ phụ nổi cơn điên. Hàn Tử Kỳ đâm ra ngơ ngác hoang mang chưa hiểu ra làm sao cả.
Đào Hoa phu nhân có cái bí quyết gì khiến cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ không dám ra lệnh cho bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới Hồng Lầu Khách khuấy nhiễu, lại còn phải đích thân tới đây lạ lỗi, quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.
Hàn Tử Kỳ chỉ ngồi nhìn Đào Hoa phu nhân chăm chăm không nói thêm một lời nào nữa cả Trông thấy Hàn Tử Kỳ ngơ ngác, bâng khuâng, Đào Hoa phu nhân nở nụ cười :
- Có lẽ Hàn công tử nghi rằng ta vừa nổi cơn điên rồi phải chăng? Luân Hồi giáo là một đại giáo phái khủng khiếp nhất trên chốn giang hồ hiện nay bất cứ ai nghe tới cái tên cũng đều khiếp đảm kinh hồn không dám đối diện, tại sao ta chỉ gửi một lá thư nhỏ mọn cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, ả lại có thể ngoan ngoãn nghe theo lời ta không dám cho bọn thuộc hạ phá rối và phải tới đây tạ tội với ta. Công tử cho rằng ta điên cuồng rồi chắc?
Hàn Tử Kỳ vội vã :
- Tại hạ đâu dám vô lễ với phu nhân như thế, sự thực tại hạ chỉ thắc mắc về chuyện tại hạ sao chỉ có một lá thư của phu nhân ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ - một nữ đại ma đầu khủng khiếp nhất trong hàng ngũ đại ác ma lại có thể ríu ríu vâng theo lời phu nhân như thế, ngoài ra tại hạ không có ý gì cả, xin phu nhân hiểu cho.
Đào Hoa phu nhân gật đầu :
- Lời Hàn công tử nói rất đúng. Trên chốn giang hồ bất cứ chuyện gì dù lớn, dù nhỏ cũng đều phải có cái nguyên nhân của nó. Công tử muốn hiểu nguyên nhân đó không?
Hàn Tử Kỳ mạnh dạn :
- Đây chính là điều tại hạ đang nghĩ suy tìm hiểu, phu nhân hãy nói

cho tại hạ biết rõ nguyên nhân, từ nãy tại hạ cứ suy nghĩ mãi không ra lẽ.
Ánh mắt Đào Hoa phu nhân chớp sáng :
- Hàn công tử vốn là người ta đã hâm mộ từ lâu, lại là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến, ta thấy không cần phải giấu diếm làm gì.
Ngừng lại tạo bầu không khí trang trọng, Đào Hoa phu nhân bằng một giọng nghiêm túc :
- Hàn công tử, năm xưa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chính là một ả cung nữ hầu hạ ta đấy.
Hàn Tử Kỳ giật mình :
- Phu nhân, chẳng lẻ...
Đào Hoa phu nhân khe khẽ gật đầu :
- Hàn công tử nghĩ không sai. Ta chính là Hoàng hậu Liễu vương phi đây. Bây giờ công tử đã biết rõ ràng lai lịch của ta rồi phải không?
Bất giác cả Hàn Tứ Kỳ, Tiểu Yến cùng đứng phắt lên, bốn mắt tròn xoe nhìn Đào Hoa phu nhân chẳng hề thấy chớp.
Một nữ chủ nhân Hồng lầu từ bấy lâu nay mang tiếng thị phi, hèn thấp nay rõ lại là một vi mẫu nghi thiên hạ, vinh sang tột đỉnh trên thế gian này, quả là một chuyện hoang đường không thể nào tưởng tượng được.
Nhất là Tiểu Yến, tưởng mình đang sống trong cơn mơ, chứ không là sự thật có trên cõi đời nhưng thực tế đã rõ ràng, xem ra cung cách biểu nghi Đào Hoa phu nhân chẳng hề nói dối.
Nàng nhìn Đào Hoa phu nhân trân trối. Thì ra từ mấy tháng nay nàng đã hiểu lầm mỹ phụ cứ đinh ninh đó là một mụ tú bà, giờ biết được nàng cảm thấy trong lòng hối hận không ít.
Riêng về Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc trước. Ngân Hà công chúa có nhờ chàng tìm mẫu thân nhưng không nói mẹ nàng là vị Hoàng hậu hay vị vương phi nào, điều này chàng cần phải hỏi lại Đào Hoa phu nhân cho thật rõ, sau này gặp lại nàng, chàng sẽ cho nàng biết mẹ nàng đang ở tại Hồng Lầu Khách này để ngày đêm nàng thương nhớ khôn nguôi.
Đào Hoa phu nhân phất bàn tay ngọc sang phía Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến, giọng trong như rót ngọc :
- Hàn công tử, Tiểu Yến hãy ngồi trở xuống, cứ xem ta là Đào Hoa phu nhân như xưa, chuyện bí mật này ta không muốn tiết lộ cho bất cứ ai bởi ta có điều uẩn khúc.
Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến không dám cãi lời, lặng lẽ ngồi trở xuống ghế, mắt nhìn Đào Hoa phu nhân đăm đăm. Cả hai đều thầm nghĩ có lẽ Đào Hoa phu nhân sắp nói những điều quan trọng năm xưa giữa

mỹ phụ và Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chắc chắn là một câu chuyện ly kỳ bí ẩn.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 51
Quá Khứ Đau Thương

Lúc bấy giờ thần thái của Đào hoa phu nhân trang trọng khác thường, đúng là tư chất, biểu nghi của một vị hoàng hậu tột bực cao sang.
Đào hoa phu nhân cất giọng trong ngần như rót ngọc vào chiếc chung vàng:
- Hàn công tử, công tử muốn nghe câu chuyện giữa ta và Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ năm xưa phải không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Xin hoàng hậu ...
Đào hoa phu nhân khoát tay, ngăn Hàn Tử Kỳ lại nửa chừng:
- Hàn công tử đừng gọi ta là hoàng hậu. Hãy giữ cách xưng hô như cũ cho ta được an lòng. Ta muốn hiện nay chỉ có công tử và Tiểu Yến biết ta là hoàng hậu thôi.
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Tại hạ xin bái mạng, phu nhân hãy kể rõ lại câu chuyện năm xưa giữa phu nhân và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cho tại hạ được tỏ tường.
Vẫn bằng một giọng quyền quí cao sang Đào Hoa phu nhân kể:
- Trước mắt ta phải kể rõ về lai lịch của ta, sau đó ta sẽ nói về chuyện Ngọc Diên Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Hàn công tử mới hiểu được tận tường.
Đào Hoa phu nhân ngừng lại buông hơi thở nhẹ, mùi hương lạ kỳ thoang thoảng bay ra.
Mỹ phụ bắt đầu:
- Năm xưa, lúc ta vừa mười lăm tuổi đã nổi danh là một tiểu nữ hiệp tài sắc vẹn toàn trên vùng đất Giang Lăng. Bọn võ lâm tặng cho ta cái tên là "Vũ lâm hoàng hậu chi hoa".
Phụ thân ta là Liễu Võ Xa, một cao thủ tại vùng này, giang hồ tặng cho ông cái tên Liễu đại kỳ hiệp, tiếng tăm đang độ lẫy lừng.
Hàn Tử Kỳ luôn cả Tiểu Yến cùng khẽ "ồ" lên một lượt bởi không

ngờ câu chuyện quá ly kỳ, một vị hoàng hậu tuyệt thế mỹ nhân, như ngọc như ngà, năm xưa lại là một vị tiểu nữ hiệp võ lâm đã từng gây chấn động trên chốn giang hồ cách nay mười mấy năm về trước.
Hàn Tử Kỳ đã nghe mẫu thân chàng Tố Thần Phi nói tới chuyện này. Hai người lắng tai nghe tiếp.
Đào hoa phu nhân tiếp chuyện:
- Hồi đó ta thường hành hiệp khắp cả vùng đất Giang Lăng, hay cứu khổn phò nguy giống như Hàn công tử ngày nay vậy, bất cứ một tên ma đầu, ác độc nào cưỡng bức người lương thiện, hãm hiếp gái tơ thì ta liền ra tay cứu giúp giết sạch bọn người bại hoại đó. Một buổi chiều kia, ta đang rong ngựa trên con đường từ thị trấn Yến Lăng tới thị trấn Hạ Bì thình lình nghe có tiếng hét la, quát tháo trước mặt, biết ngay có chuyện chẳng lành đang xảy ra, ta bèn nhanh lẹ phi ngựa tới. Đến nơi ta trông thấy năm tên đại hán thân hình to lớn tay cầm giới đao vây đánh một vị thiếu niên mặc áo gấm và hai người tráng niên vận phục theo lối triều đình sắp sa cơ, ta rút kiếm xông vào trận giết hai tên, liệu thế không xong, ba tên cường đồ kia bỏ chạy vào rừng. Ta hỏi ra mới biết vị thiếu niên áo gấm là thái tử thanh triều còn hai người kia là ngự lâm quân đang trên đường trở về kinh đô bị bọn chúng chận đường đánh để đoạt số châu ngọc trên mình thái tử. Thái tử tạ ơn ta lại còn ngỏ lời cầu hôn, hẹn trong vòng sáu tháng sẽ tới Liễu gia trang rước ta về cung. Quả nhiên đúng như lời hẹn, sáu tháng sau thái tử cùng đi với các quan triều đình trong đó có cả lão Lễ Bộ Thượng Thư tới Liễu gia trang nạp lễ cùng phụ thân ta. Phụ thân ta làm lễ đại hỷ thành hôn giữa ta và thái tử. Thái tử ở lại ba ngày, ba đêm rồi đưa ta trở về đế đô.Chẳng bao lâu Hoàng thượng băng hà, thái tử lên nối ngôi thiên tử. Từ đó ta nghiễm nhiên là vị hoàng hậu của Thanh triều. Ta cai quản chánh cung gồm có ba mươi sáu ả cung nữ, trong đó có Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ...
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Aø ra là như vậy ...
Tiểu Yến cũng sửng sốt không ngờ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ năm xưa chỉ là một ả cung nữ ở thánh cung hầu hạ Đào hoa phu nhân. Nàng trố mắt nhìn mỹ phụ.
Đào hoa phụ nhân bỗng hạ thấp giọng:
- Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ có cái nhan sắc tuyệt trần, xinh đẹp hơn bất cứ một ả cung nữ nào trong ba trăm cả cung nữù ai thấy qua cũng phải xiêu lòng, chính ta rất thương yêu ả, xem như một kẻ tín cẩn, nhưng tiếc vì tính tình của ả rất dâm đãng, giảo hoạt, thường tư thông với bọn ngự lâm quân và vài viên thái giám phục hội nguyên

trạng, ả bị bắt quả tang đang khi làm trò bại hoại. Thiên tử nổi giận truyền lệnh xử giảo, nhưng ta đã can ngăn xin tha tội chết cho ả. Ả lạy tạ ơn ta hẹn sẽ chừa bỏ tật xấu, thối tha và hẹn sẽ có ngày đền đáp công ơn xứng đáng. Nhưng chứng nào tật nấy, một đêm kia ả lẻn ra ngoài hàng thành vào ngôi chùa tư thông với một vị hòa thượng tuổi còn trẻ, bị quan quân đi tuần phòng ban đêm bắt được giải về hoàng cung. Thiên tử nổi trận lôi đình truyền lệnh cho bọn đao phủ mang ra pháp trưởng hành quyết. Ta hay tin tới gặp Thiên tử xin tội cho ả. Ả khỏi tội chết, nhưng phải ra khỏi chánh cung trở về quê quán. Trước lúc ra đi, ả tới bái tạ công ơn cứu mạng cho ta, hẹn sẽ có phen đáp đền thật xứng đáng. Ả cho biết ngày nào đó ả sẽ trở thành một nhân vật khét tiếng trên chốn giang hồ và sẽ làm khuynh đảo thiên hạ võ lâm. Ta nghĩ rằng ả bị thất sủng, phẫn hận trong lòng nói thế thôi, chứ bao nhiêu võ công lại làm được cái chuyện lấy đává trời như thế Dừng lại phút giây, Đào hoa phu nhân kể tiếp:
- Từ ngày ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra đi rồi ta hằng sai người dò la tin tức của ả sống ra sao, hoặc trôi nổi tận phương trời nào để có thể giúp đỡ ả bằng cách nào đó, bởi dù sao ả cũng là một ả cung nữ hầu hạ ta rất chu đáo, hơn cả các ả cung nữ khác, dĩ nhiên ta phải thương yêu ả ít nhiều. Cách chẳng bao lâu ta được tin ả trở thành vị Giáo chủ Luân Hồi giáo lại mang thêm cái biệt danh là Ngọc Diện Ma Cơ, không hiểu kẻ nào đã đặt cho ả cái tên quái quỉ này. Hay là ả tự đặt cho mình chăng? Quả thật uy danh của ả chấn động khắp chốn giang hồ đúng như lời ả đã nói với ta trước khi rời khỏi hoàng cung. Thời gian này ả sai thuộc hạ đang đêm lẻn vào cung trao thư cho ta. Trong thư ả ngỏ lời cảm tạ công đức cứu mạng của ta nên ả mới có được ngày vinh hiển, huy hoàng này. Ả hẹn với ta là sẽ có một ngày gần đó tao ngộ. Ta nghe bọn giang hồ đồn đãi Luân Hôi giáo là một giáo phái tà đạo, hành vi tàn ác, hung bạo, cướp của giết người, bắt cóc đàn bà con gái, ta viết một lá mật thư dài trao cho ả, khuyên ả hãy từ bỏ con đường hắc đạo, tối tăm quay về với chánh phái võ lâm, làm điều nghĩa hiệp, cứu khốn phò nguy cho mọi người lâm nạn, giải trừ hành động tội ác đã qua, kẻo sau này sẽ gánh lấy hậu quả thảm khốc theo luật nhân quả tuần hoàn, bởi thiên lý nan dung phường ác đạo. Ả phúc thư cho ta, nói sẽ tuân theo lời ta sau khi ả đã hoàn thành những gì từ bấy lâu mong muốn mà không được, bấy giờ chính là cơ hội ngàn năm của ả. Ả lại bảo giang hồ ngày nay tà chánh nan phân, lòng người hiểm độc, mạnh được, yếu thua, không còn nghĩ tới nhân nghĩa đạo lý nữa, ả sẽ làm cho Luân Hồi giáo mạnh hơn tất cả các môn phái, bang, hội khác kể

luôn thập đại môn phái đứng đầu lá môn phái Thiếu Lâm khiến cho tất cả cao thù Hắc, Bạch phải kiêng vì mọi việc sẽ tính sau cũng không muộn.
Buông hơi thở dài, Đào Hoa phu nhân kết luận:.
- Hàn công tử, đó là cái nguyên nhân ta đã nói với công tử vừa rồi tại sao ta chỉ cần gửi cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ một lá thư vỏn vẹn mà ả chẳng bao giờ dám sai bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới Hồng lầu khách này phá phách một lần nào nữa và sẽ đích thân đến đây tạ lỗi với ta về chuyện thuộc hạ của ả đang đêm bắt cóc Tiểu Yến công tử thấy thế nào, có đúng chăng?
Hàn Tử Kỳ tỉnh ngộ, gật mạnh đầu:
- Đúng không sai. Quả thật tại hạ không thể nào ngờ nổi năm xưa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại là ả cung nữ thân cận của phu nhân, nên vừa rồi tại hạ nói ra điều càn rỡ, xin phu nhân lượng thử cho.
Đào hoa phu nhân lắc đâu:
- Hàn công tử chẳng có lỗi gì cả. Đây là một chuyện bí mật giữa ta và Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ngày trước, làm sao công tử biết được sự liên hệ của ta với ả, để định được cái giá trị tại sao ta chỉ gửi một lá thư mà ả phải tuân theo.
Ngập ngừng phút giây, Hàn Tử Kỳ lại hỏi Đào Hoa phu nhân:
- Tại hạ còn một chuyện thắc mắc muốn thỉnh giáo cùng phu nhân, xin phu nhân cho tại hạ được biết.
Đào hoa phu nhân nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt thu ba gợn sóng:
- Hàn công tử cứ hỏi, đừng khách khí làm chi. Ta sẽ đáp ứng những gì ta biết.
Hàn Tử Kỳ thăm dò:
- Tại hạ xin phu nhân nói cho biết nguyên do nào phu nhân lại rời bỏ hoàng cung địa vị cao sang, tới đây làm chủ nhân của tòa Hồng lầu khách bé mọn này?
Mặt hoa của Đào hoa phu nhân chợt buồn. mắt hạnh mơ màng như tiếc rẻ một quá khứ vàng son, cất giọng cảm khái:
- Hàn công tử muốn biết chuyện này? Ta sẽ kể cho công tử nghe đây. Còn về phần ta sau khi Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hô ra đi rồi, nửa năm sau ta hạ sinh một đứa con, không phải là hài nam mà lại là một nhi nữ, khiến cho thiên tử vô cùng thất vọng vì không có đứa con trai nguyên thất để nối ngôi, ta hiểu ý ngài nên rất buồn.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ chợt rúng động, chận lời Đào loa phu nhân hỏi mau:
- Xin phu nhân nói cho tại hạ được biết vị ái nữ đó tên gọi là gì?

Trông thấy cử chỉ của Hàn Tứ Kỳ, Đào hoa phu nhân ngạc nhiên đáp:
- Ái nữ của ta tên là Ngân Hà công chúa Chợt Hàn Tử Kỳ đứng phắt dậy, tròn xoe đôi mắt nhìn Đào hoa phu nhân chầm chập không hề thấy nháy, thâm tâm chàng nghĩ:
Nếu thế Đào hoa phu nhân là nhạc mẫu của chàng sao? Tại sao lại có chuyện quái lạ này?
Hàn Tử Kỳ nhớ lại trước khi chia tay cùng Ngân Hà công chúa, vì quá vội vàng chàng quên hỏi nàng là con gái của ai, của vị vương phi, hay vị hoàng hậu nào trong hoàng cung, giờ đây rõ lại nàng là ái nữ của hoàng hậu Liễu Nguyên Phi chính thật là Đào hoa phu nhân đang ngồi trước mặt chàng, quả ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi, chừng như đây là cơn mộng chứ không phải là sự thật.
Tiểu Yến vô cùng kinh ngạc trước cứ chỉ lạ lùơng của Hàn Tử Kỳ tại sao chàng có vẻ vừa sửng sốt vừa ngơ ngác như thế. Nàng muốn hỏi chàng. nhưng không dám mở lời vì sự hiện diện của Đào hoa phu nhân bên cạnh Đào hoa phu nhân cùng rất đôi ngạc nhiên về thái độ lạ lùng của Hàn Tử Kỳ, mỹ phụ nói:
- Hàn công tử làm sao thế? Có chuyện gì công tử có vẻ hốt hoảng ra như vậy?
Chợt nhận ra cử chỉ của mình thất thố cùng Đào hoa phu nhân, Hàn Tử Kỳ lấy lại sự bình thản ngồi trở xuống ghế, khẽ lắc đầu:
- Không có gì cả, tại hạ chỉ ngạc nhiên nên đã bất kính với phu nhân một chút thôi.
Đào hoa phu nhân nghi ngờ:
- Hàn công tử ngạc nhiên về chuyện gì hãy nói cho ta nghe, đừng giấu giếm.
Hàn Tử Kỳ chọn lời tránh né:
- Tại hạ không ngờ phu nhân là đấng sinh thành của Ngân Hà công chúa, tại hạ đã ...
Đào hoa phu nhân không đợi Hàn Tử Kỳ nói dứt câu, vội vã hỏi:
- Hàn công tử cũng biết ái nữ của ta sao?
Hàn Tử Kỳ khẽ gật đất:
- Phu nhân nói không sai, tại hạ đã gặp Ngân Hà công chúa một lần rồi.
Đến lượt Đào hoa phu nhân sửng sốt đứng lên, nhìn gắn vào mặt Hàn Tử Kỳ, giọng nói đầy kinh ngạc:
- Hàn công tử gặp ái nữ ta từ bao giờ?
Hàn Tử Kỳ đáp mau:
- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa khoảng nửa năm rồi. Tại hạ gặp

nàng trong dãy núi.
Hàn Tử Kỳ chợt dừng lại không tiếp lời. Hình ảnh Ngân Hà công chúa vụt hiện ra rõ rệt trong đầu óc chàng. Hình ảnh của một cô gái cùi hủi, ghê tởm nằm trên phiến đá bằng phẳng trong hang động ngủ say và bị chàng cưỡng bức vì lúc đó chàng trúng nhằm kỳ dâm "vu sơn nhất độ" của ả hồ ly mặt Ngọc Điêu Thất Cô biến thành một con thú điên cuồng, sau lần ái ân đó, đột nhiên kỳ độc biến mất trong người chàng, và nàng cũng khỏi bệnh cùi hùi để hiện ra một trang thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần, hỏi ra mới hay đó là Ngân Hà công chúa Hàn Tử Kỳ rất xấu hổ về hành động bạo cuồng trong đêm đó, giữ lại biết Đào hoa phu nhân, là mẫu thân của nàng. Dĩ nhiên cũng là nhạc mẫu của chàng rồi. Chàng đỏ bừng cả mặt ngồi yên không nói thêm một lời nào nữa.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 52
Tình Mẫu Tử Thiêng Liêng

Không nghe Hàn Tử Kỳ nói thêm gì nữa, Đào hoa phu nhân nóng lòng, gấp rút:
- Hàn công tử, công tử gặp ái nữ đi vào dãy núi nào?
Đang theo đuổi hình ảnh của Ngân Hà công chúa nghe Đào hoa phu nhân hỏi, Hàn Tử Kỳ giật mình như người vừa tỉnh bừng cơn mộng đáp mau:
- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa trong dãy núi Kỳ Sơn.
- Dãy núi Kỳ Sơn. Ái nữ ta đi đâu trong dãy núi đó. Hàn công tử có biết không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Tại hạ hỏi Ngân Hà công chúa đi đâu trong dãy núi Kỳ Sơn. Nàng bảo nàng đi tìm thân mẫu, và nhờ tại hạ đi tìm giùm.
- Ái nữ có cho Hàn công tử biết tên ta không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Ngân Hà công chúa không nói tới điều này, tại hạ cũng vô tình không hỏi mẫu thân của nàng là ai, cho tới bây giờ tại hạ mới biết phu nhân là mẫu thân của nàng. Nàng bảo nàng thương nhớ phu nhân không phút giây nào nguôi ...
Đào hoa phu nhân bật thốt:

- Hỡi ơi ...
Mỹ phụ cúi xuống để rơi hai giọt lệ, mặt hoa buồn thảm hơn bao giờ. Im lặng giữa ba người, chưa có ai thốt ra một lời nào nữa. Đào hoa phu nhân mãi đắm chìm trong sầu thảm, trong tình máu tử thiêng liêng, cách biệt.
Chợt Hàn Tử Kỳ có một tâm trạng lạ lùng. Từ lúc biết Đào hoa phu nhân là nhạc mẫu, chàng kính trọng như mẫu thân chàng vậy.
Hàn Tử Kỳ không dám lên tiếng vì sợ kinh động giây phút thiêng liêng trong tình mẫu tử của Đào hoa phu nhân và Ngân Hà công chúa Cũng như Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến ngồi lặng thinh nhìn Đào hoa phu nhân không dám thốt ra một lời nào cả.
Một lúc lâu, Đào hoa phu nhân ngẩng mặt lên, má còn hoen lệ, nói trong nghẹn ngào:
- Ta cách biệt ái nữ ta đã lâu rồi. Tính đến nay trên mười ba năm chưa có một lần được gặp mặt, chẳng hiểu con ta thế nào, có còn xinh đẹp như thuở còn thơ ấu hay không? Lòng ta cứ mãi suy nghĩ không nhột phút giây nào yên được.
Được dịp Hàn Tử Kỷ vội nói:
- Thưa phu nhân, Ngân Hà công chúa xinh đẹp như một nàng tiên nữ giáng trần, dáng vóc y hệt như phu nhân không sai một chút nào cả.
Chàng nói thêm:
- Ngân Hà công chúa bảo hàng đêm nàng thắp nhang cầu nguyện gặp lại phu nhân, bằng không trọn đời nàng luôn luôn nhớ thương đau khổ không lúc nào yên.
Đào hoa phu nhân kêu thảm:
- Hỡi ơi ...
Mỹ phụ lại cúi mặt xuống, giọt lệ thánh thót trào xuống má, thân hình kiều diễm run run, khiến cho Hàn Tử Kỳ bồi hồi xúc động cảm thương cho tình mầu tử phân ly. Nhớ tới mẫu thân tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, bất giác chàng suýt để rơi hai giọt nước mắt.
Tiểu Yến lại xót xa cho phận minh, gục mặt khóc theo Đào hoa phu nhân.
Đợi đến khi Đào hoa phu nhân đã dịu bớt cơn sầu thảm, Hàn Tử Kỳ mới dám lên tiếng:
- Phu nhân, tại hạ lại cả gan mạo muội xin được hỏi thêm một lần nữa, do nguyên nhân nào phu nhân lại bỏ hoàng cung ra đi và từ đó mãi tới nay không có một lần nào trở về thăm Ngân Hà công chúa?
Rút chiếc khan hồng ra lau sạch lệ hai bên má, Đào hoa phu nhân lấy lại sự bình tâm.
- Nguyên nhân nào ư? Hàn công tử đã muốn biết, ta cũng không cần

phải giấu giếm với công tử. Ta sê nói tiếp chuyện đó cho công tử được tận tường.
Gương mặt hoa của Đào hoa phu nhân trở nên trang trọng:
- Nguyên nhân, sau khi ta sinh ra ái nữ Ngân Hà Công chúa, ta tự biết mình rồi đây sẽ bị thất sủng bởi không có thái tử cho Thiên tử kế vị ngôi hoàng đế. Ta nghĩ đến sẽ có một ngày nào đó ta ra đi, dù thiên tử vẫn yêu thương ta như xưa, chẳng có gì thay đổi. Cách năm sau thiên tử kén chọn vào cung hai vi quí phi, đó là Trầm quí phi và Thái quí phi. Trầm quí phi rất xinh đẹp lại hiền lành, tính tình hòa nhã, thường tới chánh cung viếng thăm ta, an ủi ta một cách chân thành. Còn Thái quí phi cũng xinh đẹp, nhưng tính nết điêu ngoa, giảo hoạt, thường hay châm chọc ta, bịa điều dối trá nói xấu ta, đôi khi thiên lử nghe lầm nổi giận. Ta nhận ra điều ta nghĩ lúc trước chẳng một chút sai lầm. Chẳng bao lâu Thái quí phi hạ sinh một đứa con trai được thiên tử sủng ái, bỏ rơi ta cả tháng không hề tới cung viếng thăm ta một lần nào cả. Ta âm thầm đau khổ định rời khỏi hoàng cung trở về Liễu gia trang cùng gia phụ. Nhưng nghĩ tới ái nữ Ngân Hà công chúa hãy còn tuổi ấu thơ, ta ra đi không đành, nên ta cố nhẫn nhục chờ khi con gái ta khôn lớn sẽ liệu toan. Lúc bấy giờ Trầm quí phi đã bị Thái quí phi gièm xiểm, vu cáo đủ điều, Thiên tử nổi giận truất phế nàng đuổi trở về quê làm dân giã không được lấy chồng, từ đó ta cô độc hoàn toàn không còn kẻ an ủi ta nữa.
Thời gian thấm thoát trải qua. Ngân Hà công chúa đã lên bốn tuổi cũng vừa đúng lúc Thái quí phi dùng độc kế hãm hại ta ...
Hàn Tử Kỳ chận lại:
- Phu nhân, ả dùng độc kế gì?
Thần thái của Đào hoa phu nhân căng thẳng đáp trong sự tức giận căm hờn:
- Thái quí phi mật sai một tên thuộc hạ tâm phúc võ công cao cường giả trang ra một gã giang hồ lãng tử, nửa đêm lẻn vào trong phòng ta, trong lúc ta đang ngủ say chẳng hay biết gì cả. Gã chờ cho viên thái giám đi tuần trong ban đêm vừa trờ tới phòng ta gã liền điểm huyệt thoát y ta rồi phóng chạy ngang qua viên thái giám đó. Viên thái giám không rõ đó là âm mưu của Thái quí phi hãm hại ta, hắn hô hoán lên cho bọn cung nữ chạy tới, và thỉnh mời thiên tử đến cung xem tường tận. Thiên tử nổi trận lôi đình buộc ta về tội thông dâm với tên lãng tử.
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Quả là ác độc.
Tiểu Yến cũng kêu lên:

- Thật đáng ghét!
Gương mặt hoa của Đào hoa phu nhân hiện lên nét đầây phẫn hận.
Mỹ phụ tiếp:
- Thiên tử nhất quyết cho ta là một người bà dâm loạn, đinh xử tội ta, nhưng có thái hậu khuyên can, ngài nhốt ta vào lãnh cung chờ ngày xử án, chắc chắn ta sẽ bi xử giảo.
Ánh mắt Đào hoa phu nhân chớp rực:
- Ở trong lãnh cung ta tiên liệu sớm muộn gì Thái quí phi cũng tìm cách ám hại ta, hoặc xúi giục thiên tử giếùt la, hoặc cho người tín cẩn bỏ kịch độc trong thức ăn hàng ngày sát hại ta, để ả được tôn lên ngôi chánh hậu, vì ả đã có cái tham vọng đó từ khi bước vào hoàng cung, ta nghe Trầm quí phi nói như thế. Ta quyết định đã đến giờ phút phải ra đi không thế chần chừ được nữa. Ta viết một lá thư dài trần tình mọi sự và nói rõ về chuyện Thái quí phi âm mưu hiểm độc hãm hại ta ra sao kể lại rõ ràng. Ta nhờ một ả cung nữ tín cẩn tên Phỉ Thúy bí mật trao lá thư cho thiên tử. Đêm đó ta sử dụng khinh công phi thân lên nóc lãnh cung, dùng chỉ pháp phá một lỗ thủng, rời khỏi hoàng cung ra đi cho tới bây giờ.
Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm khái sau khi nghe Đào hoa phu nhân kể lại câu chuyện ly kỳ, bí ẩn trong chốn thâm cung triều Thanh giống như một chuyện hoang đường trong bí sử.
Tiểu Yến xúc động đến ngẩn ngơ cả người. Nàng không thể nào tưởng tượng nổi trong cõi đời này lại có một ả đàn bà gian ác, hiểm độc dường đó. Nàng bỗng sinh ra cảm thương Đào hoa phu nhân hơn lúc nào.
Kể chuyện xong, Đào hoa phu nhân ngồi yên trấn áp cơn xúc động mạnh trào dâng trong lòng.
Im lặng đi một lúc thật lâu. Đào hoa phu nhân mới hé miệng mở được lời:
- Cũng chỉ vì nguyên nhân đó ta tới đây cải tên là Đào hoa phu nhân, tạo dựng tòa hồng lầu khách đê tiện, nhơ nhớp này với dụng ý lẩn tránh sự truy lùng của bọn quan quân triều đình hoặc bọn quan viên địa phương, ẩn thân qua ngày tháng chờ sau khi thiên tử đã biết rõ chuyện Thái quí phi đã ám hại ta rồi ta sẽ trở lại hoàng cung gặp lại ái nữ Ngân Hà sau thời gian tình mẫu tử bị đoạn lìa, xa cách, nhớ thương, kể đến nay đã mười mấy năm qua rồi không có một phút giây nào lòng ta nguôi được.
Đưa mắt nhìn qua Tiểu Yến, Đào hoa phu nhân trở lại một giọng dịu dàng:
- Chỉ vì thế từ khi Tiểu Yến về đây làm nghề ca nhi, ta thấy Tiểu Yến

tư dung, cốt cách, phẩm chất hơn người, ta vốn có lòng thương yêu muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, an ủi ta một phần nào khi nhớ tới Ngân Hà, nhưng ta chưa vội nói ra cho tới ngày nay Đào hoa phu nhân trân trọng:
- Sẵn dịp đêm nay có Hàn công tử là vị nghĩa huynh của Tiểu Yến. Ta hỏi, Tiểu Yến có bằng lòng nhận ta là nghĩa mẫu hay không. Hãy thành thật nói cho ta biết.
Câu hỏi bất ngờ của Đào hoa phu nhân làm cho Tiểu Yến bối rối, không biết phải trả lời thế nào cho đúng nghĩa, nếu nhận là trái lại nguyện vọng của nàng, bằng chối từ sẽ làm buồn lòng mỹ phụ. Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ thầm hỏi ý đinh của người nghĩa huynh.. Hàn Tử Kỳ hiếu ỷ Tiểu Yến nghĩ nhanh:
- Lúc ban sơ tới Hồng lâu khách gặp phu nhân ta cứ tưởng bà là một nữ nhân bại hoại, đê hèn, nay rõ lại bà là một vị hoàng hậu cao sang, quyền quí, năm xưa lại là một trang nữ hiệp hành hiệp giang hồ tiếng tăm lừng lẫy rất xứng đáng cho Yến muội gọi là nghĩa mẫu.
Nàng có nơi nương tựa ta mới an tâm đi tìm song thân, và tới Luân Hồi giáo giết cả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho nghĩa phụ Thiên Tàn quái tẩu không bị trở ngại bởi có nàng đi theo. Bây giờ nếu ta đưa Yến muội ra đi sẽ có hai điều bất lợi khác. Một là sẽ làm phiền lòng phu nhân xem như nhạc mẫu của ta rồi, ta cần phải kính trọng và quan tâm đến bà, hai là đến nay Yến muội vẫn còn quá ngây thơ, võ công kém cỏi, chưa lịch lãm chốn giang hồ sẽ làm trở ngại cho ta khi đối đầu với bọn Luân Hồi giáo. Bây giờ ta hãy bảo Yến muội bằng lòng nhận làm nghĩa nữ của bà là mọi việc an toàn.
Thầm tính đâu đấy xong, Hàn Tử Kỳ chắp tay cung kính thay lời Tiểu Yến:
- Phu nhân là bậc cao minh, khoan hồng, độ lượng, đã có lời chỉ giáo lẽ nào Yến muội dám chối từ. Đây quả là một ân huệ vô cùng lớn lao của phu nhân ban cho Yến muội, tại hạ cảm kích khôn cùng.
Sợ Tiểu Yến chối từ, Hàn Tử Kỳ giục nàng:
- Yến muội hãy mau bái lễ phu nhân.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 53
Phút Biệt Ly

Tiểu Yến sưng sốt bởi trong thâm tâm của nàng muốn đi theo Hàn Tử Kỳ, nay chàng lại bảo nàng làm nghĩa nữ Đào hoa phu nhân, dĩ nhiên nàng phải ở lại Hồng lâu khách, lòng nàng quặn thắt nhưng chàng là người nghĩa huynh nàng hằng kính trọng nên không dám cãi lời Tiểu Yến đứng dậy rời khỏi ghế, bước ra ngoài, quì xuống trước mặt Đào hoa phu nhân, chắp tay trước ngực:
- Hài nhi xin bái lễ nghĩa mẫu.
Nàng cúi xuống lạy đủ ba lễ rồi ngẩng mặt lên nhìn Hàn Tử Kỳ rồi nhìn Đào hoa phu nhân.
Đào hoa phu nhân tươi hẳn sắc mặt, phất cánh tay áo:
- Yến nhi hãy đứng lên, trở lại ngồi xuống ghế. Ta rất vui mừng có được một đứa con nuôi vừa xinh đẹp lại vừa ngoan ngoãn, hiền lành, thấy mặt con như đã thấy mặt ái nữ Ngân Hà, ta sẽ không còn sống trong cái cảnh cô đơn, buồn bã như trước nữa.
Tiểu Yến đứng dậy trở lại ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như ngầm hỏi chàng, giờ nàng đã trở thành nghĩa nữ của Đào hoa phu nhân rồi, chàng phải tính sao về chuyện ra đi của nàng như lời chàng đã nói lúc nãy, chắc chắn mỹ phụ sẽ giữ nàng ở lại Hồng lâu khách không sai.
Đào hoa phu nhân ngọt ngào:
- Yến nhi, kể từ nay con là đứa con gái của mẹ rồi. Mẹ rất hiểu tính ý của con. Mẹ sẽ không cho con đàn ca rước khách như trước nữa. Mẹ sẽ biết giữ gìn phẩm chất cao quí của con. Hồng lầu khách này mẹ sẽ biến thành một trà lầu, thỉnh mời các thi gia tới đây ngâm vịnh cho con được an lòng, con không còn trông thấy cái cảnh ồn ào náo nhiệt trái tai gai mắt như từ lâu nay nữa. Con sẽ vui vẻ sống bên cạnh mẹ. Chắc con bằng lòng rồi chứ?
Tiểu Yến biến sắc, ý định rời khỏi Hồng lầu khách đi theo Hàn Tử Kỳ đến đây đã hoàn toàn bế tắc. Đào hoa phu nhận nay đã là mẹ của nàng khi nói ra làm cao nàng dám cãi. Lại nữa, phu nhân xem nàng như Ngân Hà công chúa, rất mực yêu thương, nàng khó chối từ.
Tiểu Yến lại nhìn Hàn Tử Kỳ thăm dò ý chàng.
Hàn Tử Kỳ lại chắp tay cung kính:
- Phu nhân thật là bao dung, đại lượng, kể từ nay Yến muội đã có một vị từ mẫu kính yêu chăm sóc không còn tẻ lạnh, buồn bã như trước nữa, tại hạ hết sức an tâm trên con đường sứ mạng sắp tới. Tại hạ xin có lời cảm tạ ân đức của phu nhân, trọn đời quyết không bao giờ quên được.
Đào hoa phụ nhân phẩy bàn tay ngọc:

- Hàn công tử nói sai rồi. Chính ta phải cảm tạ công tử mới đúng hơn. Công tử đã đem lại niềm vui cho ta vềâ cái tin ái nữ Ngân Hà nay đã lớn khôn và xinh đẹp và bằng lòng cho Yến nhi ở lại đây hôm sớm với ta, ta sẽ đỡ buồn mỗi khi nhớ tới ái nữ. Ta hết sức vui mừng và cảm tạ công tử đã có lòng chiếu cố đến ta.
Đào hoa phu nhân nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Hàn công tử! Có thể công tử ở lại đây một vài ngày cho ta có đủ thời gian hầu tạ được không?
Hàn Tử Kỳ vội đáp:
- Thực lòng tại hạ vẫn có ý định lưu lại đây một vài ngày thỉnh giáo sự cao minh của phu nhân và truyền dạy vài ba chiêu thức cho Yến muội phòng khi có bọn người bại hoại như hai tên Sứ Giả Luân Hồi Giáo tới quấy phá thì đủ sức chống cự lại bọn chúng. Nhưng hiện nay tại hạ còn có nhiều việc vô cùng cấp bách, không thể diên trì thêm một phút giây nào được. Sáng mai tại hạ sẽ lên đường thật sớm. Tại hạ xin bái biệt phu nhân.
Đào Hoa Phu Nhân chợt buông tiếng thở dài:
- Thế ư? Hàn công tử có chuyện gì phải gấp rút ra đi như thế? Công tử có thể nói cho ta biết được không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Phu nhân đã có lòng hạ cố, tại hạ đâu dám chẳng nghe theo. Tại hạ đang trên đường đi tìm tung tích song thân và trả mối huyết thù cho nghĩa phụ. Nhưng đến nay sứ mạng vẫn chưa tròn nên trong lòng tại hạ như có lửa đốt. Vì vậy tại hạ phải gấp rút ra đi.
Đào Hoa Phu Nhân hỏi:
- Nhị vị lệnh đường là ai? Gia trang của công tử gọi là gì?
Hàn Tử Kỳ ngập ngừng rồi đáp:
- Phụ thân tại hạ là Hàn Khuất Thân, Trang Chủ Hàn Sơn Trang, còn mẫu thân là Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi. Sơn Trang ở tại Hàn Châu, sâu trong dãy núi.
Đôi mắt Đào Hoa Phu Nhân mở lớn:
- Thì ra công tử là con trai của Hàn đại hiệp và Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi đó sao?
Năm trước ta có nghe đến thảm biến của Hàn Sơn Trang nhưng không rõ số phận của nhị vị lệnh đường ra sao. Giờ gặp công tử mới hay hoàn cảnh của họ. Câu chuyện xảy ra năm xưa như thế nào, công tử có thể kể lại cho ta nghe không?
Do dự phút giây, Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh thuật lại mọi chuyện đã qua từ lúc chàng hãy còn bé thơ, cho tới khi trưởng thành ra chốn giang hồ. Bao nhiêu tai nạn, bao nhiêu cảnh đau lòng, chuyện mẫu

thân chàng biệt tích từ đó đến nay, chẳng hiểu sống chết ra sao, chuyện phụ thân đi biền biệt thuở chàng còn thơ ấu, chàng đi tìm song thân đã nửa năm mà vẫn chưa gặp, nhất nhất đều kể rõ ra. Chỉ có chuyện nghĩa phụ chàng là Thiên Tàn Quái Tẩu bị bọn Sứ Giả của Luân Hồi Giáo sát hại trong Thiên Tàn Phủ là chàng không nói tới vì nghĩ trước đây Đào Hoa Phu Nhân có ít nhiều ân tình với Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nên nếu nói ra sự thật thì biết đâu sẽ vô cùng bất lợi. Chàng cũng giấu luôn mối tình giữa chàng và Ngân Hà Công Chúa, chuyện chàng và nàng đã hẹn thề kết thành phu phụ tại hang động ở núi Kỳ Sơn. Chàng nghĩ nói ra thì không biết Đào Hoa Phu Nhân có nổi giận hay không nên tốt hơn là chàng tìm gặp Ngân Hà Công Chúa rồi đưa nàng tới đây nói rõ với phu nhân.
Nghe Hàn Tử Kỳ thuật lại thảm biến của Hàn Sơn Trang và cảnh ngộ của chàng, Đào Hoa Phu Nhân xúc động buông tiếng thở dài. Phu nhân cảm khái nói:
- Thật không ngờ thảm cảnh của Hàn Sơn Trang lại tang thương, bi đát đến thế. Bất cứ ai nghe qua cũng phải động tâm. Dù vậy, ta khuyên công tử chớ quá bi thương mà sinh ra quẫn trí, ngã lòng. Công tử tận tâm đi tìm kiếm tung tích song thân, tấm lòng chí hiếu của công tử sẽ có trời xanh chứng giám. Biết đâu chừng sẽ có một ngày gia đình trùng phùng, Hàn gia sẽ đoàn tụ như xưa.
Buông hơi thở nhẹ, Đào Hoa Phu Nhân nói tiếp:
- Còn chuyện mụ đàn bà cùi hủi kia ta thấy thật đáng nghi. Cứ theo lời Hàn công tử thì chắc hẳn mụ đã có sự liên hệ gì với công tử chứ chẳng không đâu. Công tử chớ nên bỏ qua chuyện này, hãy cố gắng đi tìm mụ, xem mụ là ai trong thân tộc, tại sao lại có cử chỉ kỳ lạ đó. Nếu mụ có tới đây thì ta sẽ tìm cách tra vấn cho rõ nguyên do, sau đó ta sẽ cho công tử biết kết quả.
Hàn Tử Kỳ cảm động:
- Đa tạ phu nhân có lòng quan tâm đến tại hạ. Tại hạ sẽ hết sức cố gắng truy tìm song thân và người đàn bà cùi hủi kia. Nếu có dịp, tại hạ sẽ trở lại đây bái kiến phu nhân và viếng thăm Yến muội kẻo Yến muội mong chờ.
Sực nhớ một điều, Hàn Tử Kỳ nhắc lại:
- Về phần Ngân Hà Công Chúa, nếu tại hạ gặp lại nàng, tại hạ sẽ nói cho nàng biết hiện tại phu nhân đang ở tại Hồng Lầu Khách này. Tại hạ sẽ đưa nàng đến gặp phu nhân.
Mặt hoa của phu nhân thoáng buồn:
- Đa tạ công tử. Ta ở đây đợi tin mừng của công tử.
Đến đây, chợt thấy một thiếu nữ áo hồng bước vào, chắp tay trước

ngực:
- Bẩm phu nhân, tiệc đã dọn sẵn bên kia phòng, xin thỉnh mời phu nhân, công tử và Tiểu Yến thư thư đến dự.
Đào Hoa Phu Nhân phất tay:
- Ta sẽ đi ngay. Ngươi hãy xuống lầu gặp Quản Gia, bảo lão lấy một bình Đào Tiên Tửu mang lên cho ta.
Thiếu nữ áo hồng vâng dạ, lén nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ một cái rồi mới bước ra khỏi phòng.
Đào Hoa Phu Nhân, Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến bước sang phòng bên cạnh. Nơi đây tiệc rượu đã bày ra sẵn sàng. Ba người ngồi lại ăn uống, chuyện trò tới khuya mới tàn tiệc.
Trời vừa rạng sáng, Hàn Tử Kỳ đã thức giấc, vận lại bộ võ phục màu lam, mang túi hành trang lên vai, bước sang phòng Đào Hoa Phu Nhân để nói lời tạm biệt.
Đào Hoa Phu Nhân đã thức giấc từ lâu, vẫn với bộ y phục cung trang màu hồng, ngồi trên chiếc ghế nạm ngọc, dát vàng, trông uy nghi chẳng khác một vị hoàng hậu khi lâm triều.
Hàn Tử Kỳ chắp tay:
- Giờ tại hạ xin cáo biệt phu nhân. Tại hạ sẽ lên đường tìm kiếm song thân. Phu nhân ở lại đây xin hãy thận trọng đề phòng. Dù Điêu Nguyệt Hồ trước kia là ả cung nữ thân cận của phu nhân nhưng theo tại hạ thì không thể nào tin lời được. Aû là một nữ nhân gian xảo, quỷ quyệt, lại độc ác không kém gì Thái Quý Phi, không có một lời nào có thể làm cho ả hồi tâm trở lại con đường chánh đạo đâu. Thực lòng tại hạ không một chút an tâm.
Đào Hoa Phu Nhân vô cùng cảm kích:
- Thịnh ân của công tử, ta sẽ ghi nhớ mãi. Công tử ra đi rồi thì ta sẽ thu xếp Hồng Lầu Khách và mọi sự để an toàn chờ công tử. Trên bước hành trình, nếu công tử có gặp lại ái nữ của ta thì nói rằng ta nhớ thương nhiều, bảo nó về đây cho ta gặp mặt. nhưng công tử đừng tiết lộ với quan quân triều đình hay bất cứ ai là ta đang ở nơi này. Công ơn này ngày sau ta sẽ đền đáp xứng đáng. Công tử nhớ bảo trọng lấy thân, đừng nên quá khi tiết mà mai một trang thiếu hiệp kỳ tài của võ lâm.
Rõ ràng là những lời ân cần dặn dò của nhạc mẫu đối với nghĩa tế trước buổu chia tay mà không biết bao giờ tái ngộ. Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.
Đào Hoa Phu Nhân quay lại cửa phòng, cất tiếng:
- Yến nhi, con hãy tiễn chân nghĩa huynh ra khỏi thị trấn vài dặm, rồi trở về đây, mẹ có chuyện nói với con.

Có tiếng đáp của Tiểu Yến trong khuê phòng, phút giây sau, nàng bước ra trong bộ cung trang màu hồng lộng lẫy.
Hàn Tử Kỳ cúi chào Đào Hoa Phu Nhân một cái rồi cùng Tiểu Yến bước ra, lòng cảm thấy bâng khuâng không tả. Tự nhiên chàng nghĩ buổi chia tay với Đào Hoa Phu Nhân như chia tay với chính mẫu thân chàng.
Hàn Tử Kỳ và Tiểu Yến trở lại khách điếm Tứ Hải. Tiểu nhị thấy chàng thì chạy như bay vào, hối hả dắt ra con Xích Long Câu.
Hàn Tử Kỳ dúi vào tay tên tiểu nhị một nén bạc rồi cùng Tiểu Yến dắt ngựa ra đi.
Ra khỏi thị trấn Liễn Châu chừng năm dặm, tới một dãy núi điệp trùng, Hàn Tử Kỳ dừng lại. Chàng nhìn Tiểu Yến, nhẹ nhàng nói:
- Muội tiễn huynh một đoạn đường cũng đủ rồi. Giờ huynh phải ra đi, muội hãy trở về với phu nhân. Mọi việc xong xuôi thì huynh sẽ trở về thăm muội.
Tiểu Yến rơi lệ:
- Hàn ca ca. ca ca có thể cho muội đi theo được không? Ca ca đi rồi thì muội buồn lắm.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Muội không thể đi theo huynh được bởi vì hiện nay muội đã là nghĩa nữ của phu nhân.
Phu nhân cần có muội chăm sóc. Hơn nữa muội lại quá ngây thơ, chưa có nhiều kinh nghiệm trên chốn giang hồ khi đối phó với bọn ác ma, nhất là bọn Luân Hồi Giáo. Muội đi theo ta nếu có mệnh hệ gì thì ta sẽ trọn đời ân hận. Muội hãy nghe theo lời huynh mà trở lại với phu nhân.
- Hàn ca ca đã dạy bảo thì muội phải nghe theo. Muội sẽ trở lại Hồng Lầu Khách. Còn ca ca trên đường thiên lý hãy ráng bảo trọng lấy thân. Ở nơi đây, muội sẽ cầu nguyện cho ca ca chóng hoàn thành sứ mạng trở về thăm muội. Muội trông chờ ca ca không một giây phút nào yên. Tiếc là muội không được theo ca ca, lòng muội vô cùng đau đớn.
Nói xong, Tiểu Yến khóc lớn, hai dòng lệ thánh thót rơi xuống má.
Hàn Tử Kỳ sững sờ, bồi hồi xúc động, không nỡ đành chia tay. Nhưng nếu cứ diên trì thì Tiểu Yến sẽ đòi theo và chàng sẽ mềm lòng vì giọt lệ của nàng.
Hàn Tử Kỳ cắn môi, nói thật mau:
- Tạm biệt Yến muội.
Tiểu Yến nức nở:
- Tạm biệt ca ca.

Hàn Tử Kỳ leo lên lưng Xích Long Câu, phi nhanh như gió lốc, bỏ lại sau lưng Tiểu Yến đang đứng nhìn theo qua màn lệ thương tâm.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 54
Chánh Tà Nan Giải

Hàn Tử Kỳ đi mãi đến trưa thì tới một cánh rừng thông rậm rạp. Gió đưa cành thông reo vi vu như một bản nhạc du dương, êm đềm.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Cánh rừng thông này thật là mát mẻ, ta hãy dừng lại nghỉ nghơi chốc lát rồi sẽ lên đường cũng không muộn gì.
Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa vào rừng thông. Chàng xuống ngựa, chọn một gốc thông già, ngồi xuống tựa lưng vào thân cây, nhắm mắt lại dưỡng thần. Cành thông theo từng cơn gió ào qua reo vi vút như lời ru đưa người vào cõi mộng.
Hàn Tử Kỳ vừa chợp mắt thì nghe có tiếng vó ngựa từ xa đưa tới. Tiếng vó ngựa rất gấp rút.
Hàn Tử Kỳ giật mình mở mắt ra, lắng nghe tiếng vó ngựa, trong lòng phát sinh nghi hoặc, có lẽ sắp có chuyện bất tường xảy ra.
Hàn Tử Kỳ đứng dậy, bước ra ngoài ẩn mình vào một gốc thông già, mắt nhìn về hướng đang có tiếng vó ngựa phi tới.
Chẳng bao lâiu có một đoàn kỵ mã xuất hiện, cát bụi tung bay mù mịt. Dẫn đầu là mười hai gã đại hán vận võ phục màu đen, phía sau là một thiếu nữ áo hồng.
Khi người ngựa đến gần thì mười hai gã đại hán kia là giáo đồ Luân Hồi Giáo, còn thiếu nữ áo hồng là Hồng Y Nữ.
Ả vừa phi ngựa vừa đảo mắt nhìn vào rừng thông như muốn tìm kiếm vật gì.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên lẩm bẩm:
- Ả đi đâu thế này? Chắc hẳn là có gì quan trọng đây. Nhưng tại sao ả lại không đi kiệu mà lại đi bằng ngựa? Ta nên thận trọng, biết đâu phía sau ả lại có Ngọc Diện Ma Cơ ngồi kiệu đi theo.
Hàn Tử Kỳ chăm chú nhìn vào đoàn giáo đồ Luân Hồi Giáo đang lướt tời.
Trong nháy mắt, mười hai tên giáo đồ Luân Hồi Giáo đã phi ngựa ào ào ngang qua chỗ Hàn Tử Kỳ ẩn nấp. Khi Hồng Y Nữ vừa tới, chàng

định lánh mặt thì ả đã nhận ra chàng.
Vừa ngang qua Hàn Tử Kỳ, Hồng Y Nữ chợt vẫy tay một cái. Một vật màu trắng lao vút tới chàng nhanh như chớp.
Hàn Tử Kỳ giật mình, không biết vật trắng kia là gì, có phải là một thứ ám khí được tẩm chất kịch độc mà Ngọc Diện Ma Cơ đã sai ả đi ám toán chàng không? Nhưng chàng nghĩ trước đây ả đã tỏ lòng thương yêu chàng cuồng nhiệt, lẽ nào lại nhẫn tâm hạ độc thù với chàng.
Vật trắng chỉ còn cách một gang tay. Bất giác Hàn Tử Kỳ vươn tay chộp lấy. Trong lúc đó thì Hồng Y Nữ đã lao vút qua khỏi chàng.
Hàn Tử Kỳ nhìn lại vật đó, thấy không phải là ám khí mà lại là một lá thư. Chàng bật thốt:
- Ồ, thư gì đây?
Hàn Tử Kỳ mở lá thư ra đọc.
“Hàn ca ca. Tiểu muội phải gọi chàng bằng ca ca chỉ vì muội đã yêu ca ca từ lúc thấy mặt ca ca nơi Đế Vương Thành.”.
Hàn Tử Kỳ “ồ” lên một tiếng kinh ngạc rồi đọc tiếp:
“Muội vẫn biết ca ca cho muội là một ả hồ ly mặt ngọc gớm ghiếc, không đáng để cho ca ca lưu tâm tới như Chu Thiên Phụng và Hạ Cung Linh. Ca ca có biết đâu năm xưa muội cũng là một thiếu nữ ngây thơ, hiền lành như bao người khác. Chỉ vì cảnh ngộ khắc nghiệt, muội phải gia nhập vào Luân Hồi Giáo để đền đáo công ơn của Cung Chủ đã cứu tử gia phụ. Hàn ca ca, dù hiện nay muội đang ở trong hàng ngũ hắc đạo nhưng sẽ có một ngày muội sẽ cải tà quy chánh. Muội sẽ đi tìm ca ca để xin làm một ả nô tỳ, hầu hạ ca ca đến trọn đời. Như vậy là muội đã toại nguyện rồi.”.
Hàn Tử Kỳ dừng lại, trong lòng cảm thấy bâng khuâng, nghĩ ngợi.
“Vì yêu thương ca ca với một tấm chân tình, muội khuyên ca ca không nên tới Luân Hồi Giáo. Cung Chủ đã biết ca ca vào Tử Vong Động của Địa Tiên Tôn Giả, chiếm lấy Địa Tiên Kỳ Thư. Kỳ thư chí bảo này Cung Chủ đã tìm kiếm lâu rồi mà không gặp. Bởi vì các chiêu thức trong đó rất kỳ tuyệt, kẻ nào luyện được sẽ là bá chủ võ lâm nên Cung Chủ không muốn bí kíp đó lọt vào tay bất kỳ ai. vì vậy Cung Chủ sẽ không bao giờ dung thứ cho ca ca đâu. Ca ca hãy thận trọng. Luân Hồi Cung chứa toàn ma độc, cổ chướng, ngoài Mê Hương Ngự Hồn còn có Tàn Chi Tán Cốt, Hủy Diện Độc Trùng, Hoán Thần Ma Pháp ở khắp mọi nơi. Cung Chủ đã cho rải từ vườn hoa cạnh Luân Hồi Cung đến Luân Hồi Điện. Kẻ nào lọt vào đó thì dù là kỳ nhân hay quái kiệt cũng đều bị phế võ công. Nếu trúng phải Hoán Thần Ma Pháp thì sẽ vị đổi xác thay hồn, biến thành những con thú điên cuồng, bị Cung Chủ sai khiến đi gây tội ác trên chốn giang

hồ như ca ca đã thấy. Mười hai tên Sứ Giả cũng trong tình trạng đó. Chỉ riêng muội và Thanh Y nhi muội là vẫn còn bình thường thôi. Lời muội đây là sự thật, ca ca chớ nên xem thường mà mang lấy tai hoạ vào thân. Còn về nhị vị tiền bối thì hiện nay không có trong ngục thất, ca ca hãy đi tìm nơi khác, đừng tới tổng đàn Luân Hồi Giáo làm chi vô ích. Riêng phần Cung Ly Kiều tỷ tỷ thì nay mai Cung Chủ sẽ đích thân tới tổng đàn Chiêu Hồi Hội, bắt buộc Hạ Cung Linh nhường chức Hội Chủ cho tỷ ấy để Cung Chủ thành lập phân đàn Luân Hồi Giáo tại nơi đó. Nếu Hạ Cung Linh chống lại mệnh lệnh sẽ bị Cung Chủ bắt về đưa vào Luyện Hồn Phòng luyện bí pháp Phản Lão Hoàn Đồng, chết rất thảm.
Hàn ca ca, hiện giờ Cung Chủ đã sai phái rất nhiều cao thủ đi tìm ca ca để sát hại ca ca, đoạt lấy bí kiếp Địa Tiên Kỳ thư và bản đồ Phù Ảnh Cung. Bọn chúng sẽ sử dụng chất Mê Hương Ngự Hồn hoặc Hủy Diện Độc Trùng, hay Hoán Thần Ma Pháp làm cho hôn mê, bắt giải về Luân Hồi Cung cho Cung Chủ phát lạc. Ca ca chớ nên khinh xuất, nếu không chịu cẩn thận đề phòng sẽ ân hận sau này. Thư đã cạn lời, muội hẹn gặp lại ca ca.
Tiểu muội Tạ Linh San cẩn bút.”.
Đọc xong lá thư của Hồng Y Nữ, Hàn Tử Kỳ cảm thấy bồi hồi. Chàng bâng khuâng bởi không thể ngờ nổi Hồng Y Nữ, một ả hồ ly nổi tiếng giảo hoạt, dâm ô mà trái tim còn biết rung động, tâm linh còn biết ăn năn hối cải, không như bọn Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Không Không sư thái, Thái Ất chân nhân và Diệu Huyền sư cô, mệnh danh nhà Phật, miệng niệm nam mô mà tay cầm gươm đồ tể.
Lúc trước, bọn này đã mấy phen vì tham và hãm hại chàng suýt mất mạng. Nhất là bọn họ vì muốn chiếm đoạt nội đơn chí bảo mà cùng hàng ngàn cao thủ bao vây chàng tại vực Tử Thần, đòi mổ bụng chàng để lấy nội đơn. Cuối cùng bức chàng phải nhảy xuống vực sâu, nếu không nhờ đống lá khô lâu ngày thì chàng đã tan thây rồi. Sau đó bọn họ còn chận đường chàng, bày Bát Môn Kim Toả Trận để chiếm Địa Tiên Kỳ Thư, dù bí kiếp đó vẫn còn trong Tử Vong Động. Xem ra hành động của họ có khác gì bọn Luân Hồi Giáo của Ngọc Diện Ma Cơ đâu. Nhìn kỹ lại thì trong tà có chánh, trong chánh lại có tà, không biết đâu là hư, đâu là thực.
Bất giác Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài ngao ngán. Chàng cất lá thư vào túi, ngồi tựa lưng vào gốc thông già, nhắm mắt dưỡng thần. Cho tới lúc mặt trời đã xế qua, chàng mới tìm suối tắm rửa, thay bộ y phục màu lam khác rồi lên lưng Xích Long Câu rời khỏi cánh rừng,

nhắm thị trấn trước mặt ruổi dong.
Chiều đến, Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn, tìm vào một quán vắng khách. Ăn uống xong, chàng lại tiếp tục hành trình.
Cứ theo Hàn Tử Kỳ dự tính thì trước nhất là chàng đi tìm phụ thân đang ở trong một tuyệt động nào đó theo lời của Đảo Điên Hoà Thượng đã nói để xem thương thế của người như thế nào. Chàng sẽ tìm thần đan chữa trị, rồi hỏi xem năm xưa phụ thân đã bị ả hồ ly nào hãm hại. Kế đó, chàng sẽ đi tìm mẫu thân xem sống chết lẽ nào, sẵn đó tìm ả đàn bà cùi hủi kia để cật vấn xem ả là chính là ai. sau cùng, chàng sẽ ghé tổn đàn Luân Hồi Giáo để giết Ngọc Diện Ma Cơ báo thù cho nghĩa phụ.
Trời sup tối rất mau. Người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã lọt vào một cánh rừng già kỳ mật.
Hai bên đường toàn là rừng rậm hoang vu, không thấy một bóng người qua lại trên quan lộ.
Người ngựa đang ruổi dong thì Hàn Tử Kỳ chợt nghe có tiếng kêu từ trong rừng vọng ra.
chàng giật mình ghìm cương lại, lắng tai nghe xem chuyện gì đang xảy ra trong rừng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 55
Tiếng Kêu Cứu Trong Rừng Già

Im đi phút giây, lại có tiếng kêu gấp rút:
- Ngươi giết ta. Ngươi giết ta… Rõ ràng đó là tiếng kêu của một người con gái. Tiếng kêu lảnh lót, trong trẻo.
Cách đây không lâu, đã có lần Hàn Tử Kỳ bị hai thiếu nữ áo hồng của Hồng Nhan Cung phỉnh lừa. Họ vờ kêu cứu thất thanh, khóc lóc, kể lễ, khiến chàng động tâm tới gần ả hồ ly Điêu Thất Cô, cháu gọi Điêu Nguyệt Hồ là cô, để rồi bị ả điểm huyệt, rồi cho chàng uống một viên Vu Sơn Nhất Độ, biến thành một con thú điên cuồng vì chất kỳ dâm phát tác. Đến khi chàng chạy đến Kỳ Sơn, gặp Ngân Hà Công Chúa đang nằm ngủ trong một hang động, chàng đã hùng hổ cưỡng bức nàng. Nhờ vậy chất kỳ dâm bị hoá giải và nàng cũng hết bệnh cùi hủi, cùng chàng kết duyên phu phụ. Lần này tiếng kêu cứu trong rừng kia cũng gần tương tự lần trước nên Hàn Tử Kỳ dè dặt vận

thính lực nghe kỹ hơn xem đó là chuyện gì.
Chàng nghĩ phải chăng là ả Điêu Thất Cô lại tới bày trò quỷ quyệt đánh lừa chàng thêm lần nữa.
- Người giết ta. Người giết ta… Tiếng kêu cứu của người con gái trong cánh rừng nghe thê thảm, thống thiết khiến cho Hàn Tử Kỳ phải động tâm. Nhưng chàng vẫn ngồi bất động trên ngựa. Dù thế nào thì chàng cũng cần phải cẩn trọng, đề phòng là hơn.
Tiếng kêu cứu của người con gái càng lúc càng tỏ ra khẩn cấp, hình như sắp bị giết đến nơi. Lòng ngờ vực của Hàn Tử Kỳ chợt biến mất.
Chàng lẩm bẩm:
"Có lẽ đó là tiếng kêu của một cô gái đang bị tên dâm tặc nào đó bắt cóc trên đường này, đưa vào cánh rừng để cưỡng hiếp, sắp giết ả đi. Ta không nên quá dè dặt nữa. Ta phải vào đấy cứu nàng. Lúc trước võ công của ta hãy còn non kém, lại chưa có kinh nghiệm trên giang hồ nên mới bị ả Điêu Thất Cô điểm huyệt. Giờ đây, công lực của ta đã cao thâm, lại có nhiều lịch duyệt, tại sao ta lại sợ không dám làm điều hiệp nghĩa. Ta cứ vào đó xem sao.".
Thầm tính lợi hại xong, Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa đi vào rừng, nhắm hướng phát ra tiếng kêu cứu.
Trong nhaý mắt, người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã đến nơi. Chàng ghìm cương cho con Xích Long Câu dừng lại, rảo mắt tìm kiếm người bị nạn.
Nhưng trong rừng không có một bóng người nào, cũng không nghe tiếng động. Chỉ có tiếng gió khua xào xạc bà ánh trăng nhảy máu tung tăng.
Hàn Tử Kỳ vận nhãn lựa, rảo mắt nhìn qua mấy lượt mà vẫn không tìm ra người con gái kêu cứu lúc nãy đâu cả. bốn bề vẫn im phăng phắc.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Lạ thật. Rõ ràng là có người kêu cứu ở chỗ này, tại sao ta vào đây mà không thấy nàng, cũng không nhận ra dấu vết gì khả nghi.
Hàn Tử Kỳ đâm ra ngơ ngác, hoang mang, chẳng hiểu sự tình ra sao cả.
- Người giết ta. Người giết ta… Tiếng kêu cứu lại phát ra trước mặt, cách Hàn Tử Kỳ khoảng vài chục trượng.
Không chút chậm trễ, Hàn Tử Kỳ phi ngựa như bay về hướng đó. Chàng quyết tìm xem người con gái đó có phải đang bị tên dâm tặc mang đi chạy trốn hay không.
Nhưng khi Hàn Tử Kỳ đến nơi thì cũng chẳng nhận ra bóng dáng người nào cả.

Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
“Quái lạ. Hay đây là loài ma quái hiện hình doạ dẫm ta chăng. Tại sao lại có chuyện lạ lùng như thế này chứ.”.
Tần ngần một lúc, Hàn Tử Kỳ quay lại, toan trở ra ngoài. Vừa lúc đó, tiếng kêu lại vang lên. Tiếng kêu thật khẩn cấp, hình như nàng đang bị mũi kiếm đâm vào cổ.
Hàn Tử Kỳ giật mình, phi ngựa tới đó. Nhưng vẫn như lần trước, chàng chẳng thấy người nào cả.
Nhưng tiếng kêu lại vang lên phía trước. Hàn Tử Kỳ nổi giận đuổi theo. Chàng nghi nàng vì tên dâm tặc mang chạy đi vì hắn phát giác có người đang đuổi theo, phá phách cuộc vui của hắn.
Bất ngờ tiếng kêu vang lên chỉ cách Hàn Tử Kỳ vài mươi trượng. Chàng quyết bắt cho bằng được tên dâm tặc kia để hỏi tội.
Vào sâu trng cánh rừng chừng bốn năm dặm, trước mắt Hàn Tử Kỳ là một hòn núi chắn ngang, bít cả lối đi. Chàng cho ngựa đi chậm lại. Lúc này thì tiếng kêu cứu đã im bắt, không còn vang lên nữa.
Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn hai bên vách núi, vẫn không thấy bóng dáng người nào cả.
thật là lạ lùng.
Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh ngạc, chẳng hiểu ra làm sao cả. chàng toan quay ngựa trở ra thì bất chợt nhìn thấy một cái hang động ở phía trái vách núi, cách nơi chàng chừng một trăm trượng.
Trong lòng nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ co ngựa đi tới hang động, dừng lại nhìn vào cửa hang.
Hang động lờ mờ bóng tối do ánh trắng không đủ ánh sáng để soi rõ moị vật ở phía trong.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
“Hay là tên dâm tặc kia vác cô gái vào hang động này để dở trò bại hoại trong đó. Ta phải cứu nàng mới được.”.
Hàn Tử Kỳ xuống ngựa, bước tới cửa động, đưa mắt nhìn vào phía trong. Bên trong bóng tối mập mờ, lại sâu hun hút, không thể nhận ra bóng người hay mọi vật.
Hàn Tử Kỳ thận trọng chưa vội bước vào, chỉ vận thính lực nghe ngóng bên trong xem có tiếng động gì hay không.
Hình như phía trong hang động có tiếng thở. Hàn Tử Kỳ kêu thầm:
“Ồ, đúng là tên dâm tặc vác nàng con gái chạy vào đây. ta hãy vào trong cứu nàng.”.
Hàn Tử Kỳ dè dặt bước vào trong hang động, vận nhãn lực tìm kiếm bóng người con gái và tên dâm tặc. Chàng vừa nghe có tiếng thở.
Vào trong khoảng hai trượng, thình lình Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng

quát từ phía trong vọng ra:
- Đứng lại.
Hàn Tử Kỳ giật mình dừng lại, phóng mắt nhìn xem người vừa quát đó là ai.
Qua ánh trăng chiếu vào hang động lờ mờ, Hàn Tử Kỳ nhận ra đó là một vị lão nhân đang ngồi trên chiếc giường đá, mình vận trường bào xám phủ cả hai chân phía dưới. Nhưng vì tối quá nên không nhận rõ diện mục của lão, chỉ thấy ánh mắt của lão nhân sáng như hai vì tinh tú. Dĩ nhiên là nội lực của lão nhân cao thâm, đạt tới cảnh giới thượng thừa, chẳng phải là người tầm thường.
Hàn Tử Kỳ đứng yên quan sát lão nhân và chờ đợi xem lão làm gì để kịp thời ứng phó.
Lão nhân buông giọng trầm trầm:
- Tiểu tử là ai?
Nghe giọng nói ôn nhu của lão nhân, Hàn Tử Kỳ an lòng, chắp tay trước ngực, đáp bằng giọng nhẹ nhàng:
- Tại hạ là kẻ qua đường, khi tới cánh rừng già này, bỗng nghe có tiếng kêu cứu của người con gái. Tại hạ nghi ả bị tên dâm tặc nào đó bắt cóc đưa vào rừng cưỡng bức. Tại hạ đuổi theo đến đây thì mất dạng, không còn thấy người đâu nữa.
Chàng hỏi lão nhân:
- Lão tiền bối có thấy một tên dâm tặc vác cô gái chạy vào trong này không?
Lão nhân ngồi trên chiếc giường đã không đáp lời Hàn Tử Kỳ còn cười ha hả. Giọng cười như vừa chế nhạo, vừa thương hại cho sự ngây ngô của Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:
“Tại sao lão tiền bối lại cười một cách ngạo nghễ như vậy? Hay chính lão là tên dâm tặc lúc nãy. Ta phải hỏi lão cho ra lẽ.”.
Hàn Tử Kỳ nghiêm chỉnh nói:
- Lão tiền bối cười tại hạ chuyện gì? Xi lão tiền bối cho tại hạ biết được không?
- Ha… ha… ha… Lão nhân không đáp lời Hàn Tử Kỳ mà lại còn cười lớn hơn, dài hơn, như vô cùng thích thú trước câu hỏi của chàng.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt trố mắt nhìn lão nhân dò xét, không dò hỏi thêm gì nữa.
Chấm dứt tràng cười quái gở, lão nhân nhìn Hàn Tử Kỳ trầm giọng:
- Tiểu tử muốn gặp ả con gái kêu cứu trong rừng vừa rồi ư?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Xin lão tiền bối cho tại hạ được gặp ả, xem lúc nãy là chuyện gì.

Lão nhân khẽ gật đầu:
- Được. Lão phu sẽ cho tiểu tử gặp ả ngay lập tức.

Hồi 56
Chuyện Bất Ngờ

Lão nhân hướng về cửa động, vỗ tay ba tiếng.
- Người giết ta. Người giết ta.
Tiếng người con gái lúc nãy từ phía ngoài cửa động vọng vào trong.
Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại, đưa mắt nhìn ra.
Một chiếc bóng tròn dài từ ngoài cửa hang bay ngang qua đầu Hàn Tử Kỳ, đáp xuống vai lão nhân, nhìn chàng bằng cặp mắt lóng lánh, to tròn.
Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại thì đó là một con anh vũ to lớn dị thường, khác hẳn những con mà chàng thường thấy.
Lão nhân cười lớn:
- Tiểu tử, ả con gái vừa kêu cứu trong rừng lúc nãy là nó đấy. Ngươi đã trông thấy rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ nhìn con chim anh vũ, vô cùng sửng sốt. Chàng không ngờ người kêu cứu chính là nó.
Lão nhân nói:
- Nó đã lừa gạt nhiều người vào đây, luôn cả gã tiều phu. Nhờ vậy mà lão phu mới có người để nhờ mua dùm lương thực dùng qua ngày. Hôm nay ngươi cũng bị nó lừa.
Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách, vang động cả hang. Chàng chỉ tay vào con chim anh vũ vẫn còn đứng yên trên vai lão nhân:
- À, ra là chính nàng. Nàng đã làm cho ta phải kinh hãi. Có ai cưỡng hiếp nàng đâu.
Nàng có lông, có mỏ.
Con chim anh vũ nhìn Hàn Tử Kỳ rồi ngửa cổ:
- Người giết ta. Người giết ta.
Rõ ràng là đúng giọng nói của người con gái ngoài cánh rừng, không còn nghi ngờ gì nữa.
Hàn Tử Kỳ thích thú cất tiếng cười khanh khách. Lão nhân cũng cười theo.
Lão nhân vẫy tay, nói:

- Tiểu tử hãy ngồi vào đây. Lâu lắm rồi lão phu không có một vị bằng hữu nào viếng thăm, thật là buồn tẻ. Ngươi hãy ở lại đây vài ba hôm, cùng ta bàn chuyện giang hồ, không biết đến nay có gì thay đổi không.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
“Xem qua vị lão nhân này không phải là một ác ma. Ta thử vào tìm hiểu xem lão là ai, tại sao lại sống một mình cô tịch trong hang động này.”.
Chàng chậm bước vào trong, tới đứng trước mặt lão nhân khoảng một trượng. Dù sao thì chàng cũng phải đề hòng, bởi chốn giang hồ vô cùng hiểm ác.
Qua bóng tối mập mờ, Hàn Tử Kỳ chưa nhận ra được chân diện mục của lão nhân.
Lão nhân trỏ tay sang vách động bên trái:
- Bên vách đá kia có đống củi khô. Ngươi hãy đốt lên cho sáng.
Hàn Tử Kỳ bước đến góc động, gom một ít củi khô đến gần giường đá, dùng hoả tập đốt lên. Phút chốc, ánh lửa cháy bập bùng, soi sáng một vùng trong hang động giúp Hàn Tử Kỳ nhìn rõ mọi vật xung quanh.
Con chim anh vũ rời khỏi vai lão nhân, bay tuốt ra ngoài mất dạng.
Bây giờ Hàn Tử Kỳ mới trông thấy rõ gương mặt của lão nhân. Diện mạo của lão nhân sáng như vầng trăng, hãy còn trẻ nhưng không thể đoán được bao nhiêu niên kỷ, có điều râu tóc đều bạc phơ, ánh mắt chớp ngời, trông giống một vị tiên gia.
Hàn Tử Kỳ khẽ nhủ thầm:
“Lão nhân này là ai mà trông có vẻ tiên phong đạo cốt. Có lẽ đây là một bậc kỳ nhân ẩn dật.”.
Lão nhân tóc bạc cũng vừa nhận ra gương mặt của Hàn Tử Kỳ. Chẳng hiểu sao lão lại sững sờ, kinh hãi, cứ nhìn chằm chằm vào chàng.
Cử chỉ lạ lùng của lão nhân làm cho Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên, trong lòng phát sinh nghi hoặc. Chàng tự nhủ:
“Tại sao lão vừa trông thấy mặt ta lại nhìn bằng cặp mắt quái dị như thế. Phải chăng năm xưa phụ thân ta đã có oán thù gì với lão nên khi thấy ta giống phụ thân thì lão đã nổi giận. Ta cần phải thận trọng, không nên sơ suất bởi xem ra nội lực của lão không vừa.”.
Hàn Tử Kỳ chỉ đưa mắt thăm dò hành động của lão nhân chứ không nói thêm lời nào cả.
Nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc thật lâu, lão nhân mới mở lời:
- Tiểu tử tên gì?

Hỏi xong, lão nhân lại nhìn Hàn Tử Kỳ chằm chặp, chờ chàng đáp lời.
Cái nhìn của lão nhân khiến cho Hàn Tử Kỳ hùng khí bốc lên. Chàng đáp không cần suy nghĩ:
- Tại hạ là Hàn Tử Kỳ.
Lão nhân giật mình, mở to mắt lên như kinh ngạc, hỏi thật mau:
- Sao? Ngươi là Hàn Tử Kỳ?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Không sai. Tại hạ chính là Hàn Tử Kỳ. Lão tiền bối có điều gì chỉ giáo hay không?
Gương mặt lão nhân chợt trầm xuống, im đi một lúc lại hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu tử hãy cho ta biết song thân là ai, danh hiệu là gì?
Nghĩ không cần phải dấu diếm nên Hàn Tử Kỳ đáp ngay:
- Phụ thân của tại hạ là Hàn Khuất Thân, Trang Chủ của Hàn Sơn Trang. Còn mẫu thân là Tuyệt Đại Mỹ Nhân Tố Thần Phi.
Bất giác lão nhân giật thót lên, vạt áo trường bào lay động, cặp mắt lão nhìn chàng chòng chọc, chẳng hề chớp.
Hàn Tử Kỳ cũng vô cùng kinh ngạc trước cử chỉ kỳ dị của lão nhân.
Hàn Tử Kỳ khẽ nghĩ:
“Quái thật, tại sao khi nghe tới tên phụ mẫu của ta thì lão hốt hoảng, giận dữ. Lẽ nào lão có thù hận với song thân của ta. Giờ ta cần hỏi lão để biết năm xưa hai bên có mối thù hận gì. Ta sẽ tìm phương cách hoà giải hoặc nếu lão là kẻ tử thù thì ta sẽ giết lão ngay.”.
Hàn Tử Kỳ mạnh bạo nhưng vẫn giữ lễ độ của kẻ tiểu bối đối với bậc tiền nhân:
- Lão tiền bối, tại hạ có lời mạo muội muốn hỏi, chẳng hay tiền bối có chịu nghe không?
Ánh mắt kỳ dị của lão nhân vẫn gắn chặt vào mặt Hàn Tử Kỳ:
- Điều gì ngươi cứ hỏi, lão phu sẽ sẵn sàng đáp ứng.
- Tại hạ muốn biết năm xưa gia phụ của tại hạ có làm điều gì đắc tội với lão tiền bối hay không? Xin lão tiền bối nói cho tại hạ được biết rõ ràng.
Lão nhân tóc bạc như chợt bừng tỉnh cơn mộng, khẽ gật đầu:
- Không. Tiểu tử đã nghĩ lầm rồi, lão phu chỉ ngạc nhiên vì không ngờ ngươi lại là con trai của Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi. Trái lại, ta và phụ thân ngươi trước đây là chỗ thâm giao như tình bằng hữu. Ngươi chớ băn khoăn về chuyện đó.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Thế ra lão tiền bối trước kia là bằng hữu của phụ thân tại hạ hay

sao?
Lão nhân khẽ gật đầu:
- Không sai, năm xưa lão phu và phụ thân ngươi đã từng kết nghĩa kim bằng, sinh tử cùng nhau.
Hàn Tử Kỳ kinh hãu, vội chắp tay:
- Tại hạ… Lão nhân xua tay cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu tử không cần phải đa lễ làm gì. Đêm nay lão phu gặp ngươi đây là kỳ duyên tiền định, chẳng phải chuyện tầm thường. Ngươi hãy ngồi xuống cùng ta đàm đạo, biết đâu rồi ta và ngươi chẳng còn dịp nào gặp nhau nữa.
Lời nói của lão nhân rất chân thành nhưng cũng rất lạ lùng khiến cho Hàn Tử Kỳ vừa cảm khaí vừa ngạc nhiên, không thể nào chối từ được.
Trong lòng không còn hoài nghi như trước nữa, Hàn Tử Kỳ bước tới chiếc giường đá ngồi xuống bên cạnh lão nhân. Lòng chàng cảm thấy bâng khuâng, không biết lão nhân sẽ nói chuyện gì để rồi chàng không còn dịp gặp lão nữa.
Hàn Tử Kỳ nhìn lão nhân đợi chờ, lòng hồi hộp không yên.
Im lặng một lúc lâu, lão nhân nói với một giọng trầm trầm:
- Tiểu tử, lão phu chờ ngươi ở đây đã lâu rồi, có lẽ gần mười năm qua. Ta vẫn biết ngươi phải đến đây nhưng không biết lúc đó còn gặp được ngươi nữa hay không hay phải thiên thu di hận.
Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng trước lời nói của lão nhân. Lão nhân này là ai, lão chưa từng quen biết chàng, tại sao lại nói là nếu chàng không gặp lão sẽ di hận thiên thu.
Lời nói của lão vô cùng khó hiểu nhưng nghe qua có vẻ rất thành thật. Chàng cần phải biết chuyện gì.
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Lão tiền bối nói sao? Lão tiền bối chờ tại hạ ở đây đã lâu rồi sao?

Hồi 57
Kẻ Tử Thù

Lão nhân khẻ gật đầu:
- Không sai. Lão phu đợi chờ tiểu tử từng giờ, từng phút. Nay được gặp ngươi thì quả là trời không phụ lòng người.

Lời nói của lão nhân ẩn chứa một điều bí mật không sao hiểu nổi, khiến cho Hàn Tử Kỳ phải ngẩn ngơ.
Thật là quái lạ, không sao hiểu nổi. Hàn Tử Kỳ thăm dò:
- Vừa rồi lão tiền bối nói là lão tiền bối biết trước là tại hạ sẽ đến đây phải không?
Lão nhân xác định:
- Không sai. Lão phu đoán sơm muộn gì tiểu tử của phải đến đây. Nay lão phu vô cùng toại nguyện.
Hàn Tử Kỳ lại hỏi:
- Do đâu mà tiền bối đoán biết tại hạ sẽ tới đây?
Lão nhân thản nhiên:
- Do nơi linh giác của lão phu và một sự thiêng liêng bắt buộc tiểu tử phải tìm ta.
Lời nói của lão nhân càng lúc càng quái dị, khích động mãnh liệt tính hiếu kỳ của Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:
- Lão tiền bối chờ tại hạ có chuyện gì chỉ giáo hay không?
Lão nhân khẽ cau mày:
- Nếu không có chuyện gì quan trọng thì lão phu chờ đợi tiểu tử làm gì cho uổng công.
Hàn Tử Kỳ cao giọng:
- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết đó là chuyện gì. Tại hạ xin cung kính lắng nghe.
Lão nhân vẫn mập mờ:
- Lão phu chờ tiểu tử là do một người đã ký thác cho ta và ta đã nhận lời.
Nghe lão nhân cứ mãi nói ra những câu lờ mờ, Hàn Tử Kỳ nóng nảy, hỏi mau:
- Thưa lão tiền bối, người ký thác cho lão tiền bối là nhân vật nào vậy?
Lão nhân bỗng đổi giọng:
- Người ký thác cho lão phu chính là Hàn Khuất Thân, phụ thân của ngươi.
Hàn Tử Kỳ đứng phắt lên, trố mắt nhìn lão nhân. Chàng đi tìm phụ thân đã lâu rồi mà chưa tìm ra tung tích. Nay lão nhân bảo là phụ thân chàng ký thác chuyện gì đó cho lão. Dĩ nhiên là lão biết hiện nay phụ thân chàng đang ở nơi đâu.
Lão nhân phất tay:
- Tiểu tử hãy ngồi xuống, chuyện hãy còn dài. Ngươi không nên nóng lòng, lần lượt lão phu sẽ nói cho ngươi nghe.

Biết mình vừa thất thố, Hàn Tử Kỳ lẳng lặng ngồi xuống giường đá. Chàng hỏi lão nhân:
- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tại hạ ký thác chuyện gì?
Lão nhân trầm giọng:
- Phụ thân ngươi ký thác cho ngươi phải đi giết một người.
Hàn Tử Kỳ giật mình:
- Phụ thân của tại hạ bảo đi giết ai vậy?
Ánh mắt lão nhân chớp ngời trông phát khiếp:
- Ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Tiểu tử đã nghe rõ rồi chưa?
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Lão tiền bối, ả Ngọc Diện Ma Cơ đã làm gì đắc tội với phụ thân của tại hạ?
Lão nhân nghiến răng như chính lão đã chất chứa hận thù từ lâu lắm.
- Chính ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cùng lão Bắc Khuyết Thần Ma đầu độc phụ thân ngươi bằng Tàn Chi Tán Cốt đến tàn phế thân thể, sai bọn tại hạ bỏ vào cách rừng già. Nhờ có một vị bằng hữu cứu thoát nên phụ thân ngươi bảo ngươi phải đi giết ả và lão Bắc Khuyết Thần Ma để trả thù rửa hận.
Giọng nói của lão nhân rất trịnh trọng, âm thanh như chất chứa căm hờn từ lâu, xem qua không có một chút nào giả dối.
Đôi mắt Hàn Tử Kỳ tròn xoe. Chàng hiểu lời nói của lão nhân rất thành thật. Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc thoát khỏi bát Môn Kim Toả Trận của hai lão Chí Thiền và Huyền Thông , chàng và Đảo Điên Hoà Thượng chạy rới một ngọn núi. Lão hoà thượng có kể cho chàng nghe ngày trước phụ thân chàng vì say mê sắc đẹp mê hồi của một ả mỹ nhân mà phải rời bỏ Hàn Sơn Trang, bỏ luôn cả mẫu thân chàng, đi lập tổ uyên ương, sau đó bị ả dùng kịch độc tàn phá thân thể, sau đó ả sai bọn thuộc hạ ném vào cánh rừng, nhưng không nói tới danh tánh của ả và chàng cũng quên hỏi thủ phạm là ai, và ả danh hiệu là gì, nay rõ ra mới biết hung thủ hại phụ thân chàng lại chính là ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc huyết Thần ma, hai tên sư cừu từ lâu chàng cần phải giết.
Năm xưa nghĩa phụ chàng Thiên Tàn Quái Tẩu cũng chỉ vì say mê sắc đẹp mê hồn của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nên đã bị ả thông đồng với lão quỷ Bắc huyết Thần ma chặt cụt một chân cũng bỏ trong cánh rừng già, gần đây lại sai bọn sứ giả Luân Hồi giáo đến Thiên Tàn phủ giết chết nghĩa phụ chàng một cách vô cùng thảm khốc, mối hận thù này mãi mãi đến nay chàng chưa trả được, giờ lại

tới phụ thân chàng cũng bị ả hãm hại. Hàn Tử Kỳ nghe dòng máu hận thù trong trái tim chàng sôi lên sùng sục, nắm chặt hai bàn tay, trợn mắt hét:
- Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, ta sẽ mò lấy tim gan ngươi báo thù cho thân phụ, nhất định nay mai ta sẽ tới tổng đàn Luân Hồi giáo tìm ngươi.
Thái độ Hàn Tử Kỳ rất cương quyết, dũng cảm chứng tỏ chàng sẽ không sai lời.
Lão nhân tóc bạc gục gặt tỏ vẻ hài lòng về sự quyết tâm của Hàn Tử Kỳ.
Lão trở lại giọng trầm trầm:
- Tiểu tử còn một chuyện nữa lão phu cần nói với ngươi kẻo sau này chẳng còn cơ hội nào nữa.
Hàn Tử Kỳ trấn tĩnh lại:
- Còn chuyện gì xin lão tiền bối nói cho tại hạ được biết. Tại hạ đang cung kính lắng tai nghe.
Lão nhân tóc bạc cất giọng trầm trầm:
- Tiểu tử, Hàn Khuất Thân có lời trối trăn cuối cùng bảo ngươi hãy nói lại với Tố Thần Phi nương tử rằng lão sẽ lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng về chuyện lầm lỗi năm xưa, đã làm cho nàng đau buồn. Ngươi hãy nhớ ghi và nói lại với nàng đừng quên lời trối trăn của phụ thân ngươi.
Nghe lão nhân tóc bạc nói hai chữ “trối trăn”, Hàn Tử Kỳ hốt hoảng, rúng tận đáy lòng, mồ hôi lạnh tháo ra ướt đầm mình, ngực nặng như treo đá.
Chàng hấp tấp:
- Lão tiền bối, hiện nay phụ thân tại hạ đang ở nơi nào, xin lão tiền bối cho tại hạ được biết, trọn đời này chẳng dám quên ơn.
Ánh mắt lão nhân lay động mấy lần, lão nửa muốn nói, nửa lại không, hình như trong lòng lão đang có một điều gì trắc ẩn.
Không nghe lão nhân tóc bạc đáp lời, Hàn Tử Kỳ lặp lại:
- Lão tiền bối, hiện giờ phụ thân của tại hạ đang ở đâu, xin lão tiền bối gia ân nói cho tại hạ được biết, tại hạ đang nóng lòng gặp lại phụ thân.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 58
Phụ Tử Thâm Tình

Lão nhân tóc bạc nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt u buồn, lão buông tiếng thở nhẹ:
- Thực lòng lão phu cũng muốn nói cho tiểu tử được biết, nhưng phụ thân ngươi đã dặn dò ta bao giờ lão sắp chết hãy nói cho ngươi hay lão đang ở nơi nào và có lời di chúc cho ngươi nữa. Ngươi sẽ tới đó mai táng lão.
Hàn Tử Kỳ suýt phải ngất đi, cắn chặt vành môi dưới lại, nước mắt đoanh tròng, không còn có thể mở miệng thốt ra một lời nào nữa.
Hàn Tử Kỳ hiểu ngay phụ thân chàng sắp chết, hoặc kịch độc trong người phát tác, hoặc cơn bệnh đã tới lúc trầm kha, chàng muốn khẩn cấp gặp phụ thân xem còn có phương cách nào chữa trị được nữa hay không, nhưng lão nhân tóc bạc không chịu tiết lộ nơi ẩn trú của phụ thân, bây giờ chàng biết phải làm sao tìm gặp.
Hàn Tử Kỳ ngồi yên lặng bặt đi, nghẹn ngào trào lên cổ họng, khóa chặt miệng chàng.
Lão nhân tóc bạc cũng im đi, nhìn Hàn Tử Kỳ như thương hại xót xa cho chàng tuổi hãy còn trẻ lại gặp cảnh ngộ quá đau lòng, không lối thoát.
Ánh lửa đằng kia cháy bập bùng, soi chập chờn hai gương mặt âu sầu một trẻ, một già trong hang động âm thầm càng tăng thêm vẻ thê lương bi đát.
Mãi thật lâu, Hàn Tử Kỳ nuối trôi nghẹn ngào lại phần nào sự bình tâm. Sực nhớ ra một điều, từ nãy chàng đã quên không hỏi lão nhân tóc bạc:
- Tại hạ mạo muội xin được hỏi cao danh của lão tiền bối là gì, xin lão tiền bối nói cho tại hạ được biết, để dễ xưng hô!
Đang ngồi trầm tư, chợt nghe Hàn Tử Kỳ hỏi, lão nhân tóc bạc giật mình trở về thực tế.
Lão đáp trong phút giây do dự:
- Lão phu tên gọi Đoạn tình lão nhân, tiểu tử hãy gọi ta như thế.
Hàn Tử Kỳ trố mắt:
- Lão tiền bối, đây là một biệt danh còn ...
Nhưng chàng vụt im đi không tiếp lời. Chàng muốn hỏi lão nhân tóc bạc tại sao lại có danh hiệu Đoạn tình lão nhân kỳ quái như vậy, nhưng không dám hỏi vì sợ mang tội bất kính đối với một vị tiền bối lại là bằng hữu của phụ thân chàng.
Lão nhân tóc bạc hiểu ý Hàn Tử Kỳ, tiếp lời:
- Tiểu tử lạ lùng lắm phải không, lão phu có uẩn khúc nên tự đặt cho mình cái tên kỳ quái đó, người không nên thắc mắc chuyện nhỏ nhặt

đó làm chi.
Hàn Tử Kỳ sợ hãi:
- Tại hạ đâu dám bất kính với lão tiền bối, chỉ vì tại hạ ngạc nhiên một chút thôi. Xin lão tiền bối thứ tha cho.
Lão nhân tóc bạc lắc đầu:
- Ngươi không có lỗi lầm gì cả. Sự thực bất cứ là ai nghe qua cái tên quái gở của lão phu cũng đều cho là kỳ lạ, đừng nói là ngươi không ngạc nhiên sao được. Ngươi không cần phải quan tâm làm chi điều tiểu tiết đó nữa cho bận lòng.
Lão nhân tóc bạc chuyển sang chuyện khác:
- Tiểu tử! Lão phu biết võ công của ngươi rất cao thâm, có thể đối đầu với bất cứ cao thủ nào trên giang hồ, nhưng công lực của ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cũng chẳng vừa, ngoài ra còn có các loại ma độc, cổ phong Tan Chi Tán Cốt, Mê Hồn Ngự Hương và nhất là Hoán Thần Ma Pháp, kẻ nào trúng nhằm dù cho đó là bậc đại kỳ nhân cũng bị đổi xác thay hồn. Ả cho bọn giáo đồ rải khắp nơi từ Luân Hồi cung đến Luân Hồi điện. Ngươi muốn gặp ả không phải là một chuyện dễ dàng. Ngươi ở lại đây ba hôm, lão phu sẽ truyền cho ngươi thân pháp gọi là Ảo Aûnh Phiêu Hình Bộ Pháp, khi sử dụng ẩn hình như loài ma mụi không có một thứ nhỡn lực tinh vi nào phát giác ra nổi, dùng chiêu này ngươi sẽ dễ dàng lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Ngươi chỉ giết ả và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma là đủ rồi, đừng lạm sát quá nhiều sẽ mang tội với đất trời, và đắc tội cùng đồng đạo võ lâm, gây phiền toái cho ngươi ở sau này không ít. Sáng mai thức dậy ta sẽ truyền khẩu quyết và chỉ cách luyện chiêu cho ngươi, chỉ nội trong ba ngày ngươi sẽ luyện thành.
Hàn Tử Kỳ ấp úng:
- Lão tiền bối, giữa lão tiền bối và tại hạ ...
Lão nhân tóc bạc phất cánh tay áo rộng cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ. Lão chỉnh sắc diện:
- Ngươi không được chối từ, bởi đây là lời dặn dò của phụ thân ngươi, bảo lão phu truyền lại cho ngươi chiêu thức "Ảo Aûnh Phiêu Hình Bộ Pháp" để ngươi phòng thân khi nguy biến bị một số đông kẻ thù bao vây, ngươi sử dụng nó sẽ thoát thân một cách rất dễ dàng khỏi cần sát hại quá nhiều người mà bất lợi cho ngươi. Ngươi nghe rõ rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ không còn cách nào chối từ được liền chấp tay cung kính:
- Tại hạ xin bái mạng lão tiền bối.
Vù!

Từ ngoài cửa hang động, con chim Anh Vũ bay vút vào đậu lên vai lão nhân tóc bạc, mỏ ngậm một chùm trái cây chẳng hiểu đó là loại gì.
Lão nhân tóc bạc gỡ chùm trái cây nơi mỏ con chim Anh Vũ, cười nói với Hàn Tử Kỳ:
- Con linh điểu này rất khôn ngoan, lại chí thảo, mỗi khi nó vào rừng tìm trái cây ăn, lúc trở về đều có mang một chùm như thế này cho lão phu. Tiểu tử hãy ăn đi, trái cây này tên gọi là nhu quả.
Lão nhân tóc bạc chia nửa phần trái cây chín mọng trao cho Hàn Tử Kỳ, còn lại lão nhặt từng trái cho vào miệng nhai ăn thật ngon lành.
Hàn Tử Kỳ ăn nhu quả, vừa nhìn con chim Anh Vũ, dùng lời châm chọc:
- Lúc nãy nàng làm cho ta bạt vía xiêu hồn, bây giờ nàng lại mang nhu quả cho ta ăn.
Ta không cảm tạ nàng đâu.
Con chim Anh Vũ ngó Hàn Tử Kỳ, chỏ mỏ:
- Ngươi giết ta! Ngươi giết ta!
Vù! Nó bay vút ra ngoài cửa hang động, biến mất giữa màn đêm.
Lão nhân tóc bạc cất tiếng cười ha hả:
- Tiểu tử, nó biết nghe tiếng người đấy. Ngươi nói gì sau này nó nói lại giống như ngươi.
Không sai một tiếng nào cả.
Ăn hết nửa chùm nhu quả, lão nhân tóc bạc nói:
- Tiểu tử! Ngươi hãy ở lại đây mấy ngày luyện chiêu "Ảo ảnh phiêu hình bộ pháp" cho thuần thục rồi sẽ ra đi. Những ngày ở đây, lúc nào nhàn rỗi ngươi hãy vào trong rừng bắt vài con thú đem về nấu nướng cho lão phu và ngươi cùng ăn. Đã lâu lắm rồi ta không được thưởng thức món thịt rừng, từ trước đến nay ở trong hang động này chỉ nhờ con Anh Vũ dẫn dụ một gã tiều phu vào đây, thỉnh thoảng ta nhờ gã ra thị trấn mua lương thực, nhưng chỉ toàn là thứ lương khô tạm dùng bữa qua ngày.
Hàn Tử Kỳ xúc động:
- Lão tiền bối hãy an tâm. Sáng mai tại hạ sẽ vào rừng bắt vài con nai lớn mang về, một số ít ăn tươi, còn lại phơi khô cho lão tiền bối rồi tại hạ mới lên đường.
Nhìn ra ngoài cửa hang động, vành trăng khuyết soi ánh sáng lờ mờ, lão nhân tóc bạc nói với Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu tử, giờ này đã khuya rồi, ngươi hãy tự nhiên nằm xuống đó nghỉ ngơi, lão phu sẽ nằm đây dưỡng thần trong chốc lát.
Nói xong lão nhân tóc bạc nằm ngay xuống chiếc giường đá. Hàn Tử

Kỳ không chút khách sáo cũng nằm theo ...
Sáng ra Hàn Tử Kỳ thức giấc ngồi lên đã trông thấy lão nhân tóc bạc ngồi tịnh tọa chỗ cũ từ bao giờ.
Lão nhân tóc bạc đọc câu khẩu quyết và chỉ cách luyện chiêu "Ảo ảnh phiêu hình bộ pháp" cho Hàn Tử Kỳ rất tỉ mỉ, kỹ càng như vị sư phụ đối với một đệ tử ưu ái nhất.
Hàn Tử Kỳ nghe lão nhân tóc bạc chỉ dạy ba lần đã thuộc làu câu khẩu quyết, và thấu đáo cách luyện chiêu. Chàng nghĩ thầm quả đây là một thân pháp kỳ diệu, quái dị chưa từng thấy trên chốn giang hồ, khác xa thân pháp "Nguy nguy cấp cấp" của mẫu thân Tố Thần Phi đã truyền dạy cho chàng năm xưa.
Truyền dạy tuyệt chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" cho Hàn Tử Kỳ, lão nhân tóc bạc vẫn ngồi yên tại chỗ trên chiếc giường đã nhắm mắt lại dưỡng thần.
Hàn Tử Kỳ rời khỏi hang động vào rừng săn một lúc bắt được một con nai to. Chàng mang về xẻ thịt, nấu hai món bưng lên cho lão nhân tóc bạc và chàng cùng dùng bữa, cung kính như một môn đồ đối với sư phụ.
Mỗi ngày dọn ra hai bữa ăn, đến chiều Hàn Tử Kỳ mới ra ngoài chọn một chỗ trống trong rừng luyện chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" mãi tới khuya chàng mới trở vào trong hang động nghỉ ngơi.
Ba ngày Hàn Tử Kỳ luyện tập, con chim Anh Vũ đi theo chàng đứng trên cành cây gần đó nhìn chàng múa may, quay cuồng, nó gật chiếc đầu xem ra rất thích thú.
Thời gian này, lão nhân tóc bạc vẫn ngồi nguyên trên chiếc giường đá, gương mặt trầm tư không nói ra một lời nào, hình như lão nhân đang nghĩ ngợi một điều gì rất quan trọng.
Hàn Tử Kỳ trông thấy cử chỉ lạ lùng của lão nhân tóc bạc, mấy lần muốn hỏi rồi lại thôi vì sợ có điều thất thố đối với một vị tiền bối đáng kính.
Sang ngày thứ tư Hàn Tử Kỳ đã luyện thuần thục chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp".
Chàng nhận ra chiêu thức này vô cùng ảo diệu, sử dụng giống như một bóng ma không trông thấy hình dáng rõ ràng.
Trong bữa ăn chiều, lão nhân tóc bạc hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu tử! Ngươi luyện chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" đến nay tới đâu rồi?
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Đa tạ lão tiền bối. Tại hạ luyện chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" đã xong, quả là một thân pháp vô cùng kỳ diệu đúng như lời lão tiền

bối đã dạy bảo, khi thi triển không có một nhỡn lực tinh vi nào trông thấy kịp.
Lão nhân tóc bạc gật gù:
- Tốt lắm! Như thế từ nay ngươi có thể tới Luân Hồi giáo trả thù cho phụ thân ngươi được rồi, nhưng phải còn một chí bảo khác mới giải trừ ma khí "Hoán thần ma pháp" mới có thể lọt vào Luân Hồi điện hỏi tội ả dâm dục Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ được. Bằng không cũng bị trúng nhằm ma pháp đó, đổi xác thay hồn như các cao thủ khác từ bấy lâu nay.
Hàn Tử Kỳ chăm chú:
- Lão tiền bối, chí bảo gì giải trừ được ma khí "Hoán thần ma pháp"?
Lão nhân tóc bạc chậm rãi:
- Chí bảo đó tên là "Định tâm thần châu", lão phu được biết nó là một viên ngọc to bằng quả trứng, chiếu diệu muôn màu, khi cầm nó vận công vào sẽ phát ra một chùm ánh sáng, ánh sáng tới đâu ma khí "Hoán thần ma pháp" tan mất tới đó, người trúng độc sẽ tỉnh lại như xưa.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 59
Tuyệt Mệnh Thư

Hàn Tử Kỳ hỏi dồn:
- Thưa lão tiền bối, viên ngọc "Định tâm thần châu" hiện nay ở nơi nào?
Lão nhân tóc bạc trầm giọng:
- Viên ngọc "Định tâm thần châu" hiện nay ở trong Phù ảnh cung, trong dãy núi Ma Lãnh Sơn, thuộc vùng đất Thổ phồn ngoài quan ngoại.
Chợt nhớ lại cách nay hơn hai ba năm, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới Hàn Sơn Trang bắt buộc chàng giao nộp bản đồn Phù ảnh cung, chàng cự tuyệt nên bị bọn chúng đánh rơi xuống dòng suối suýt nữa đã mất mạng, trong khi bản đồ đó đã thất lạc từ lúc phụ thân chàng biệt tích. Chàng đi tìm mãi đến nay chẳng rõ vật đó đang ở nơi nào.
Hàn Tử Kỳ thất vọng:
- Thưa lão tiền bối, tại hạ được biết muốn tìm "Định tâm thần châu" phải có bản đồ chỉ vẻ rõ ràng mới tìm ra được, bản đồ đó bị thất lạc

từ lúc phụ thân tại hạ ra đi, cho tới bây giờ tung tích vẫn bật vô âm tín.
Lão nhân tóc bạc khuyến khích:
- Tất cả đều do sự chí thành, chí hiếu, tấm lòng hiếu đạo của ngươi chắc phải tới cao xanh, rồi đây sẽ có ngày ngươi tìm được bản đồ Phù ảnh cung, lão phu có lời khuyên ngươi chớ nên thối chí ngã lòng.
Hàn Tử Kỳ bừng tỉnh:
- Tại hạ xin vâng theo lời chỉ dạy của lão tiền bối, tại hạ nhất định phải đi tìm cho bằng được bản đồ Phù ảnh cung, lấy viên ngọc "Định tâm thần châu", đến Luân Hồi giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho gia phụ.
Lão nhân tóc bạc mỉm cười tỏ sự hài lòng:
- Tiểu tử! Ngươi quả là một trang thiếu niên cang trường, đởm khí, lão phu có lời khen ngươi đó.
Bỗng lão nhân tóc bạc xoay sang chuyện khác:
- Tiểu tử! Mấy năm trước đây có một vị bằng hữu vong niên ghé hang động này viếng thăm lão phu tặng một bình rượu lớn, tên gọi Hồng đào tửu, thuộc loại rượu ngon nhất ở tận Bồng tiên đảo, ta chưa uống một giọt nào, hãy còn cất phía dưới chiếc giường này. Sáng mai ngươi đã lên đường rồi, bây giờ ta cùng ngươi uống cạn bình rượu đó gọi là tiễn đưa ngươi lần chót, chắc không còn dịp nào uống nữa đâu. Ngươi không nên chối từ sẽ phụ lòng ta.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp mở lời lão nhân tóc bạc đã thò tay xuống gầm giường lôi ra một bình rượu lớn, ước lượng có tới mười cân.
Hàn Tử Kỳ rất ngạc nhiên trước những lời lạ lùng của lão nhân tóc bạc. Ba ngày qua lão nhân đã nói với chàng những lời gở này mấy lần rồi kể từ đêm chàng vào hang động này gặp lão do con chim Anh Vũ phỉnh lừa chàng.
Tại sao lão nhân tóc bạc nói chàng không còn dịp nào uống rượu với lão nữa.
Hàn Tử Kỳ nghe trong lòng lâng lâng khôn tả, chỉ nhìn lão nhân tóc bạc mà chẳng có lời nào, cứ nghĩ ngợi miên man nhưng tìm không ra lẽ.
Lão nhân tóc bạc bình thản cầm bình rót ra hai chén rượu đầy, trao cho Hàn Tử Kỳ một chén, trịnh trọng:
- Tiểu tử! Ngươi hãy cạn chén rượu này, chén rượu lão phu chúc ngươi sẽ tìm ra bản đồ Phù ảnh cung, đi lấy viên ngọc "Định tâm thần châu".
Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp ứng, lão nhân tóc bạc bưng chén rượu lên

uống cạn.
Hàn Tử Kỳ đâu dám chần chờ vì sợ bất kính với lão nhân tóc bạc, liền cạn chén rượu của chàng.
Lão nhân tóc bạc lại rót tiếp hai chén rượu thật đầy, nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Chén rượu thứ hai này lão phu chúc ngươi giết được ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân ngươi.
Cũng như lần trước, không đợi Hàn Tử Kỳ trả lời, lão nhân tóc bạc uống cạn chén rượu thứ hai.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Lão tiền bối này đối với phụ thân ta một dạ chí thành, lúc nào cũng quan tâm đến mối tử thù của phụ thân, ta không nên khinh suất sẽ mang tội bất kính.
Chàng liền uống chén rượu thứ hai, bây giờ chàng mới nghe mùi vị thơm ngon lạ lùng, khác hẳn với tất cả các loại rượu ngon chàng đã uống từ trước tới nay.
Lão nhân tóc bạc rót thêm hai chén rượu thứ ba, cất giọng như cảm kích:
- Tiểu tử hãy cạn chén thứ ba này, bao giờ gặp lại Tố Thần Phi nương tử ngươi hãy nói lại với nàng là phụ thân ngươi lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng. Ngươi hãy ghi nhớ đừng sơ xót.
Lão nhân tóc bạc liền cầm chén, sắc diện bỗng nhiên trầm lặng khác thường.
Hàn Tử Kỳ vô cùng kinh ngạc trước cử chỉ kỳ dị của lão nhân tóc bạc, uống cạn chén rượu thứ ba.
Từ đó một già một trẻ, chén tạc chén thù mãi cho tới khi ngoài trời quá khuya, bình rượu cũng vừa cạn. Hàn Tử Kỳ say khướt, ngã nằm trên chiếc giường đá ngủ say chẳng còn hay biết một điều gì nữa cả.
Đến khi Hàn Tử Kỳ tỉnh rượu, thức giấc, ngồi lên hắt ra mùi rượu còn say nồng, đưa mắt nhìn ra cửa hang động thấy trời đã sáng hẳn tự bao giờ, ánh nắng đầu tiền ấm áp dội vào đuổi khí lạnh từ trong vách đá toát ra.
Nhìn lại trên giường đá không thấy lão nhân tóc bạc, chỗ lão ngủ cùng chàng ba đêm rồi.
Hàn Tử Kỳ bước xuống đất, đảo mắt tìm quanh hang động.
Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi:
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!
Tiếng gọi của chàng tạt vào vách động ù ù, không nghe có tiếng đáp lại của lão nhân tóc bạc.
Hàn Tử Kỳ cất tiếng gọi to hơn trước:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối!
Trong ngoài hang động vẫn im lìm, không nghe tiếng trả lời của lão nhân tóc bạc.
Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:
- Ồ ... Có lẽ lão tiền bối ra ngoài kia nhặt củi khô, hay luyện tập võ công nên không nghe tiếng gọi. Ta hãy ra đó gặp lão tiền bối giã từ cho sớm, trước nhất đi tìm phụ thân xem ở nơi nào, đang mang chứng bệnh gì, ta sẽ dùng thần đan của nghĩa phụ chữa trị, chờ khi lành bệnh ta lại đi tìm mẫu thân xem ý tứ thế nào rồi sẽ liệu toan.
Hàn Tử Kỳ đi nhanh ra ngoài cửa hang động, đảo mắt nhìn quanh trong rừng kiếm tìm một lúc không thấy lão nhân tóc bạc ở nơi đâu cả. Chàng cất tiếng gọi to hơn nữa:
- Lão tiền bối! Lão tiền bối!
Trong rừng im phăng phắc, ngoài tiếng gió khuya chạm cành lá rì rào không nghe một tiếng động tịnh.
Lão nhân tóc bạc ở đâu sao không thấy, con chim Anh Vũ cũng biệt tăm. Quả thật lạ lùng.
Trong lòng phát sinh nghi hoặc đã có chuyện gì bất thường xảy ra trong đêm qua, Hàn Tử Kỳ tiến tới bụi rậm. Con Xích Long Câu trông thấy chàng cất tiếng hý vang lừng, rồi lại cúi đầu xuống gặm cỏ.
Con Xích Long Câu còn đây, cũng chẳng thấy dấu vết nào khả nghi có kẻ tới đây quấy phá, nhưng tại sao không thấy lão nhân tóc bạc.
Dù vậy, Hàn Tử Kỳ vẫn bồi hồi lo sợ cho sự mất tích của lão nhân và con chim Anh Vũ.
Chàng bước vào trong rừng sục sạo, kiếm tìm một lúc rất lâu cũng không phát giác ra lão nhân tóc bạc và con linh điểu.
Bấy giờ Hàn Tử Kỳ đâm ra sợ hãi thực sự, nghi chắc đã có chuyện gì xảy đến cho lão nhân tóc bạc và con chim Anh Vũ chứ chẳng không.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Có lẽ trong đêm qua bổn giáo đồ Luân Hồi đã vào hang động bắt lão tiền bối đi rồi chăng?
Rồi chàng tự đáp:
- Không đúng, nếu bọn giáo đồ Luân Hồi tới đây bắt lão đi tại sao bọn chúng không giết ta, đang lúc ta ngủ say như chết.
Hàn Tử Kỳ trở vào đứng gần cửa hang động, đảo mắt nhìn quanh. Nửa thời thần trôi qua, đó đây vắng bặt không thấy bóng dáng lão nhân tóc bạc và con chim Anh Vũ.
Chuyện gì đã xảy ra ly kỳ đến thế này?
Hàn Tử Kỳ ngơ ngác không hiểu gì cả, chỉ đảo mắt tìm kiếm khắp

nơi trong rừng.
Bỗng nghe có tiếng khóc ở trong động. Tiếng khóc của một cô gái. Âm thanh trong trẻo giống hệt con chim Anh Vũ trong đêm đã phỉnh gạt chàng đuổi theo vào trong hang động này gặp lão nhân tóc bạc. Rõ ràng đó là tiếng khóc của con chim Anh Vũ, chẳng còn hoài nghi gì nữa.
Con chim Anh Vũ khóc chuyện gì, nó lại bày ra trò quỉ quái lừa gạt chàng thêm một lần nữa chăng?
Hàn Tử Kỳ quay mình đi vào trong để xem có chuyện gì mà con chim Anh Vũ lại khóc.
Vừa đi trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe hồi hộp khác thường, linh giác như cho chàng biết trước có điều không lành đã xảy ra từ đêm qua.
Lọt qua cánh cửa vách đá chắn ngang phía sau cùng hang động, Hàn Tử Kỳ ngừng lại đưa mắt nhìn.
Chàng đã phải kêu lên một tiếng kinh hãi, trố to hai mắt nhìn kỹ.
Trên phản đá bằng phẳng, lão nhân tóc bạc nằm im lìm không thấy động tịnh, hai tay buông xuôi, phía dưới vạt áo trường xám phủ kín không thấy hai chân.
Con chim Anh Vũ đứng trước đầu lão nhân tóc bạc cất tiếng khóc.
Tiếng khóc nghe thật bi ai, không khác nào ả con gái khóc phu quân vừa chết.
Hàn Tử Kỳ rúng động cả tâm can lao vút tới phiến đá nhìn lão nhân tóc bạc.
Mặt mũi lão nhân tóc bạc tái xanh, hai mắt nhắm nghiền như đã chết từ lâu.
Hàn Tử Kỳ rất đỗi kinh hoàng, đưa tay sờ vào mũi lão nhân tóc bạc không còn nghe thở nữa. Sợ vào ngực trái tim đã ngừng đập tự bao giờ.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Trời! Lão tiền bối đã chết.
Hàn Tử Kỳ đứng chết lặng nhìn thi hài bất động của lão nhân tóc bạc.
Đêm qua lão nhân còn chén thù chén tạc với chàng, lại chúc chàng thành công trong việc quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" và giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cùng lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho phụ thân chàng, giờ đây bỗng chốc hóa ra người thiên cổ, còn đâu để sau này chàng đền đáp cái ơn truyền dạy chiêu "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp", tuy chàng chưa nói ra với lão nhân nhưng trong thâm tâm chàng đã dự tính điều này.

Nhưng ai đã giết lão nhân, tại sao bọn chúng giết lão nhân mà không giết chàng, trong khi chàng ngủ say như chết? Hàn Tử Kỳ tự hỏi mấy lần như vậy.
Nhớ lại những lời nói của lão nhân khi cùng uống rượu trong đêm qua, rõ ràng lão nhân đã trối trăn với chính chàng trước khi lìa bỏ cõi dương trần.
Nhưng tại sao lão nhân tóc bạc lại trối trăn với chàng và chết một cách đột như thế này?
Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:
- Ta hãy xem xét trên mình lão tiền bối coi có dấu vết gì không.
Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhìn kỹ trên gương mặt lão nhân, thấy màu da đã tím bầm, vạch áo xem nơi ngực có mấy vết đen sì như nước đọng khô lại quầng thâm một vùng, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:
- Lão tiền bối uống kịch độc tự sát.
Chàng buông tiếng thở mạnh:
- Lạ thật, tại sao lão tiền bối lại tự sát khi ta vừa tới hang động này? Chuyện này không hiểu có điều gì liên hệ với ta hay không?
Hàn Tử Kỳ đứng yên suy nghĩ mãi một lúc thật lâu cũng chưa tìm được một câu giải đáp nào cho ổn thỏa.
Hàn Tử Kỳ ngẩn ngơ chưa biết phải giải quyết cách nào trong cảnh ngộ hiện giờ.
Vù.
Con chim Anh Vũ kêu lên một tiếng bi thương bay tuốt ra ngoài hang động.
Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, Hàn Tử Kỳ nói như để một mình nghe:
- Trường hợp này ta chỉ còn một cách duy nhất là hãy mai táng lão tiền bối đắp thành ngôi mộ cho linh hồn ấm áp rồi sẽ lên đường chứ đâu còn cách nào hơn được nữa.
Nói xong Hàn Tử Kỳ định bước sang vách hang động bên trái có khoảng đất cao ráo, bỗng dừng lại vì vừa nhận ra trong bàn tay lão nhân tóc bạc có một món vật màu trắng.
Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ cho rõ lại, có một mảnh giấy xếp lại làm hai.
Chàng vội vả gỡ bàn tay lão nhân tóc bạc lấy mảnh giấy trắng ra xem, thấy đó là một lá thư.
Lá thư lão nhân viết gởi cho ai trước khi uống kịch độc tự sát?
Hàn Tử Kỳ mở lá thư ra xem. Năm chữ đầu tiên đập mạnh vào mắt chàng.
“Hàn Tử Kỳ hài tử”.
Đôi mắt tròn xoe, Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:

- Ồ! Sao lại thế này, chẳng lẽ lão tiền bối ...
Mồ hôi lạnh tháo ra ướt đầm mình, Hàn Tử Kỳ không dám nghĩ có chuyện đau thương tan tóc đó. Một chuyện chàng đã phập phồng lo sợ từ lâu.
Tay cầm lá thư run run, Hàn Tử Kỳ đọc trong khi trái tim đập mạnh:
“Ta viết lá tuyệt mệnh thư này để lại cho con trước khi vĩnh biệt cõi đời, lòng ta vô cùng đau đớn ...”.
Hàn Tử Kỳ ném látuyệt mệnh thư hét lớn:
- Trời ơi! Phụ thân ...
Chàng phóng lên phản đá ôm lấy thi hài Hàn Khuất Thân, phụ thân của chàng.
Cả một bầu trời tối sầm lại trước mắt Hàn Tử Kỳ, mặt đất chừng như sụp xuống.
Nước mắt trào ra như suối, Hàn Tử Kỳ đắm chìm trong bế đau thương, tan tóc ...

Hồi 60
Cả Đất Trời Sụp Đổ

Hy vọng phụ thân trùng phùng đến đây đã tan thành mây khó, suốt nửa năm qua, Hàn Tử Kỳ đã khổ công đi tìm phụ thân, nay kết quả vô cùng thê thảm. Quả nhiên trời đất đã phụ lòng người.
Thời gian như đọng lại, không gian như ngừng hẳn, trong hang động chỉ còn có hai người, trong thảm cảnh thê lương.
Không biết bao lâu Hàn Tử Kỳ thôi khóc buông thi hài Hàn Khuất Thân ra.
Chàng nhìn lại, trông thấy Hàn Khuất Thân cụt hết hai chân, chỉ vì mấy ngày rồi phụ thân chàng ngồi một chỗ, vạt áo trường xám che khuất và chàng vô ý không lưu tâm tới điều này.
Hai chân phụ thân bị chặt cụt, chắc chắn do bàn tay của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma chứ chẳng còn ai nữa.
Hàn Tử Kỳ hồi tưởng lại đêm qua khi ngồi uống rượu với chàng, phụ thân chàng có nói mấy câu lờ mờ tối nghĩa:
“Tiểu tử, sáng mai ngươi đi rồi, bây giờ ta và ngươi hãy uống cạn bình rượu này gọi là tiễn đưa ngươi lần chót, chắc không còn dịp nào uống nữa đâu.”.
Và:
“Tiểu tử ngươi hãy uống cạn chén rượu thứ ba, bao giờ gặp lại Tố Thần Phi nương tử, ngươi hãy nói phụ thân ngươi sẽ lấy cái chết tạ lỗi cùng nàng. Ngươi nên nhớ ghi đừng sai sót.”.
Hàn Tử Kỳ nghĩ đó là câu nói bằng lời, nào ngờ lại là lời nói trối trăn của phụ thân chàng trước khi vĩnh biệt. Chàng quá ngu xuẩn tối tăm không hiểu ra điều đó.
Hàn Tử Kỳ vô cùng hối hận, hai dòng nước mắt lại trào ra như suối.
Giá nếu mấy ngày qua chàng lưu tâm có thể chàng đã ngăn chận không cho phụ thân tự sát và giờ đây phụ tử đã trùng phùng. Quả nhiên đây là định mệnh đã an bài, lòng người không muốn cũng không xong.
Đưa tay lau nước mắt, Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhặt lá tuyệt mệnh thư đọc tiếp:
Mười mấy năm trời ta không gặp mặt con và mẫu thân con, chỉ vì ta

đã làm một chuyện lỗi lầm không sao tha thứ được. Ta quá sỉ nhục không thể nào trở về Hàn Sơn Trang được nữa. Ta tự nguyện sẽ sống cô độc trong cái hang động âm u này để ăn năn sám hối trọn đời, quyết không bao giờ rời khỏi nơi đây một bước.
Đang lúc tuyệt vọng, đau buồn bất ngờ con tới đây, phụ tử được trùng phùng, còn gì vui sướng cho bằng phải không con?
Nhưng cái quá khứ nhơ nhớp ô nhục kia làm thế nào ta thứ tha cho ta được, ta cam đành bỏ lại con trẻ bơ vơ lạc lõng trên chốn giang hồ, vĩnh viễn ra đi, lòng ta bao nỡ.
Hàn Tử Kỳ ái tử, sau khi ta chết rồi, con hãy an táng ta trong hang động này, đừng đem hài cốt ta trở về Hàn Sơn Trang cho hồn ta thêm khổ hận. Sau đó con hãy thay ta giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma rửa sạch mối hận thù bao năm chồng chất trong lòng ta không một phút giây nào quyên lãng. Những ngày qua ta làm mặt xa lạ với con cốt ý thư lỏng con xem con còn nghĩ tới phụ tử tình thâm hay không đó. Con đã hiểu rồi chứ? Ta biết võ công của con hiện nay đã đạt tới cõi siêu phàm, nhập hóa hiếm có cao thủ nào địch nổi. Nhưng như lời ta đã nói với con đêm trước, Luân Hồi cung, Luân Hồi điện của ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đầy rẫy ma độc, cổ phong:
Mê Hồn Ngự Hương, Tàn Chi Tán Cốt, Hủy Diện Độc Trùng, Hoàn Thân Ma Pháp và còn rất nhiều loại kịch độc tối thượng khác, bất cứ ai trúng nhằm hoặc chết tại chỗ, hoặc mang chứng bệnh cùi hủi, hay là đổi xác thay hồn, si si dại dại, mất hẳn cả thần trí con người, trở thành những tên sát thủ khát máu điên cuồng, răm rắp theo mệnh lệnh của ả giết người không biết gớm tay, nhưng trung thành với ả cho đến khi hơi thở cuối cùng vẫn chưa biết hồi âm.
Hiện nay, muốn xâm nhập Luân Hồi cung và Luân Hồi điện con phải có viên ngọc "Định tâm thần châu" mang theo trong mình mới có thể giải trừ được ma khí "Hoán thần ma pháp", gặp ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hỏi tội và giết ả. Viên ngọc "Định tâm thần châu" hiện giờ ở trong Phù ảnh cung ở núi Ma Lãnh Sơn thuộc vùng quan ngoại xứ Thổ phồn. Bản đồ Phù ảnh cung ta cất giấu nơi hốc đá vách hang động bên cạnh thi hài ta, con hãy lục soát tìm lấy nó ra. Sau khi mai táng ta rồi, con hãy khẩn cấp tới đó, chậm trễ chỉ e sợ sẽ có biến cố, biết đâu ả dâm phụ hay tin tới Phù ảnh cung trước chiếm đoạt chí bảo, hoặc bọn cao thủ Hắc Bạch kéo theo hàng ngàn người đồng loạt kéo tới tranh đoạt chém giết lẫn nhau, tạo ra một kiếp vận sát khủng khiếp sẽ vô cùng tai hại, chính ta đã lo sợ điều đó từ lâu.

Hiềm vì hai chân ta không thể di chuyển được nên phải ở trong hang động này, chờn con nghĩa là con phải có viên chi bảo đó rồi sẽ tới Luân Hồi giáo. Chiêu thức "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" ta truyền cho con chỉ dễ dàng qua mắt bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, không có tác dụng gì với ma khí "Hoán thần ma pháp". Mọi việc yên xong, con hãy đi tìm mẫu thân con, nói lại với người rằng ta lấy cái chết chuộc lại lỗi lầm năm xưa, giờ ta tự quyết chết đi để tạ lỗi cùng nàng, vì ta đã phản bội lời thệ ước cùng nàng, không làm tròn đạo nghĩa phu thê. Phần con dù cho gặp cảnh ngộ nào, khắc nghiệt đến đâu cũng phải bảo trọng lấy thân bởi dòng dõi họ Hàn chỉ duy nhất còn có một mình con đó, đừng để tuyệt diệt, sẽ đắc tội với các đấng tiền nhân, con hãy ghi nhớ lấy. Lời ta đã cạn, thôi ta đi đây.
Phụ thân Hàn Khuất Thân.
Hàn Tử Kỳ buông lá tuyệt mệnh thư phủ phục xuống thi hài Hàn Khuất Thân khóc thảm thiết. Chàng khóc đến máu hòa với nước mắt, mãi tới khi mặt trời đã lên cao vẫn chưa ngưng.
Bấy giờ trong hang động chỉ còn nghe tiếng khóc của Hàn Tử Kỳ và ngoài cánh rừng già tiếng gió rì rào, ngoài ra chẳng còn nghe động tịnh gì nữa, đến con Xích Long Câu cũng thôi gặm cỏ, đứng yên đưa cặp mắt rầu rầu nhìn về cửa hang động, con chim Anh Vũ đứng trên cành, thấp đầu cúi gục xuống, im lìm. Đó đây một màu tang tóc phủ trùm như đưa tiễn một linh hồn vừa mới ra đi.
Hàn Tử Kỳ khóc cho tới khi nước mắt đã cạn, tiếng khàn khàn mới chịu ngưng. Chàng đứng lên nhìn thi hài đã đổi ra màu xám xanh của Hàn Khuất Thân nghe tâm can xé nát, chàng không thể nào tưởng tượng được lại có ngày này, niềm hy vọng ôm ấp trong lòng từ bấy lâu nay đã tan thành mây khói.
Nhớ lại lời di chúc trong lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân, Hàn Tử Kỳ tìm chỗ mai táng. Trông thấy gần bên vách hang động có một khoảng đất khá cao ráo, chàng bước tới rút thanh Tử hư thần kiếm đào thành một cái huyệt sâu.
Hàn Tử Kỳ trở lên chiếc giường đá phía trước góp nhặt y phục và chiếc chăn đã rách, trở vào khâm liệm thi hài Hàn Khuất Thân cẩn thận, rồi đem lại đặt xuống cái huyệt sâu.
Chàng nhìn linh thể Hàn Khuất Thân lần cuối cùng, nức nở:
- Phụ thân ơi, con xin vĩnh biệt ...
Hai giọt lệ còn sót đọng trong khóe mắt Hàn Tử Kỳ rơi xuống huyệt. Hai giọt lệ nhòa với máu tiễn đưa người thân yêu nhất ra đi. Hàn Tử Kỳ quá thương tâm đứng yên nhìn phụ thân nằm dưới huyệt như một kẻ vừa mất hồn, mãi thật lâu chàng mới lấp đất đá vun thành ngôi

mộ. Chàng không dựng bia vì e sợ có bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, hoặc kẻ thù nhân khác biết rõ ngôi mộ của phụ thân chàng, sẽ quật lên vất hài cốt vào rừng, hay vào vực sâu nào đó, sau này không tìm được để đưa về Hàn Sơn trang, dù phụ thân chàng đã dặn dò trong lá tuyệt mệnh thư chôn cất ở trong hang động này, đừng di chuyển hài cốt, nhưng chàng đã có ý định đưa hài cốt phụ thân về an táng nơi nghĩa trang bên cạnh Hàn Sơn Trang, để khỏi bị thất lạc và sớm hôm thăm viếng mộ phần, cho tròn đạo nghĩa làm con.
Lấp ngôi mộ xong, Hàn Tử Kỳ đứng trước mộ chấp hai tay, khấn khứa:
- Phụ thân ơi! Con không ngờ gặp lại phụ thân lại là ngày vĩnh biệt, con quá thương tâm, từ nay đâu còn nghe lời dạy bảo của phụ thân như thuở con còn thơ ấu nữa. Con xin vâng lời dặn dò của phụ thân. Trước nhất con ra quan ngoại đến Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" trở về Trung thổ trong một thời gian thật ngắn, kế đến con tới Triệt hổ sơn, đột nhập vào Luân Hồi điện, giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, mổ lấy tim gan ả đem về đây tế mộ phụ thân, sau đó con ra quan ngoại tìm đến Bắc Khuyết Ma Cung lấy thủ cấp lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma trả mối huyết thù, cuối cùng con sẽ đi tìm mẫu thân nói lại những lời trối trăn của phụ thân và đưa người tới hang động này viếng phần mồ. Giờ phụ thân hãy an nghỉ giấc ngàn thu, bốn lạy này con xin bái biệt phụ thân.
Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy bốn lạy trước ngôi mộ của Hàn Khuất Thân, máu lệ lại trào ra, nỗi thương tâm dâng lên cùng cực trong lòng.
Thật lâu Hàn Tử Kỳ mới đứng lên đưa tay lau sạch nước mắt, nhặt lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân cất vào áo. Chàng bước tới vách hang động gần phiến đá, đưa mắt tìm tòi, sục sạo một lúc khá lâu mới phát giác ra một hốc đá do chỉ lực tạo thành, dĩ nhiên chỉ lực của phụ thân chàng.
Hàn Tử Kỳ thò tay vào hốc đá lôi ra một chiếc hộp nhỏ bằng huyền ngọc lấp lánh một màu. Chàng mở nắp trông thấy một bản đồ nằm trong đó.
Hàn Tử Kỳ lật tấm bản đồ xem qua. Trong bản đồ vẽ con đường từ Trung thổ đi ngang qua một bãi sa mạc mênh mông tới xứ Thổ phồn, có con đường đến dãy núi điệp trùng Ma Lãnh Sơn. Lọt vào dãy núi này một trăm dặm có con sơn đạo nhỏ quanh co đi vào ba mươi dặm là tới Phù ảnh cung, phía trước cửa Phù ảnh cung tuyết đóng quanh năm, nếu không có bản đồ không thể nào tìm thấy được.
Phía dưới bản đồ Phù ảnh cung lại có mấy câu chú thích rõ ràng, tỉ

mỉ, khi tới đó không bao giờ lầm lạc, nhìn qua cũng đủ hình dung Phù ảnh cung như thế nào rồi.
Thầm mừng trong lòng, Hàn Tử Kỳ cất bản đồ Phù ảnh cung, đứng nhìn ngôi mộ âm thầm rất lâu, nấc lên một tiếng, trở ra ngoài chiếc giường đá.
Hàn Tử Kỳ thay đổi bộ võ phục, đeo túi hành trang lên vai, đưa mắt nhìn quanh hang động, dù chàng đến đây chỉ có bốn ngày, nhưng biết bao nhiêu là kỷ niệm, giờ không còn nữa.
Tiếng nói giọng cười của phụ thân chàng hãy còn văng vẳng bên tai mà người sao không được thấy?
Bất giác, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, nhìn vào ngôi mộ một lần chót, uể oải bước ra khỏi hang động.
Con chim Anh Vũ đứng trên cành thấp, dáng bộ ủ rủ thảm buồn. Hàn Tử Kỳ lại gần bên, nó cũng không bay đi như những lần trước. Có lẽ nó đang thương tâm về cái chết đột ngột của phụ thân chàng. Nó đang khóc thầm, nhưng không rơi lệ được vì nói là loài chim.
Đưa tay vuốt nhẹ vào chòm lông óng mượt của con chim Anh Vũ, Hàn Tử Kỳ cất giọng cảm khái:
- Anh Vũ ơi. Ta đi rồi mi ở lại đây sớm hôm trông nom mộ phần của phụ thân ta, ngày nào trả xong mối huyết thù ta sẽ trở lại hang động này đưa mi về Hàn Sơn Trang với ta, mi có bằng lòng không?
Con chim Anh Vũ hình như nghe được tiếng người, gật đầu ba cái, kêu lên ba tiếng bi ai, bất cứ ai nghe qua cũng phải bùi ngùi, thương xót.
Thật là một loài linh điểu trung thành, tín nghĩa chưa từng thấy trên giang hồ.
Hàn Tử Kỳ đã phải sửng sốt nhìn con chim Anh Vũ chằm chặp bởi không ngờ nó nghe được tiếng người và biết xúc động trước cảnh ngộ thê lương, tan tóc.
Chàng nhủ thầm:
- Ta đâu ngờ loài chim trung nghĩa hơn cả loài người. Ta đi rồi chỉ sợ con chim Anh Vũ này trở vào ngôi mộ phụ thân ta đứng khóc cho tới chết, nhưng bây giờ biết phải làm sao?
Ngậm ngùi một lúc lâu, Hàn Tử Kỳ tới bụi cây lá cành rậm rạp dắt con Xích Long Câu ra ngoài. Chàng leo lên lưng ngựa, nhìn vào cửa hang động im lìm, nhìn lại con chim Anh Vũ hãy còn đứng ủ rủ trên cành, đôi mắt nhắm lại, đầu cúi xuống.
Bất giác Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài, cho ngựa chầm chậm men theo con đường nhỏ quanh co ra khỏi cánh rừng già giữa lúc mặt trời sắp lặn, vài giọt nắng vàng thoi thóp trên cành cây cổ thụ xa xa ...

Hồi 61
Máu Hận Thù Sôi Sục

Rời khỏi hang động, Hàn Tử Kỳ ra đi mang theo cả một bầu trời thù hận, dòng máu sôi sục trong tim.
Chàng sẽ hành động đúng theo lời di chúc trong lá tuyệt mệnh thư của phụ thân, phải giết cho bằng được Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ việc lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma cho linh hồn phụ thân được ngậm cười nơi chín suối, làm tròn hiếu đạo đối với đấng sanh thành.
Ngay từ bây giờ, chàng phải khẩn cấp ra vùng quan ngoại, đến dãy núi Ma Lãnh Sơn, tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" gấp rút trở về Trung thổ, tới Triệt Hổ Sơn, dùng viên ngọc đó giải trừ ma khí "Hoán thần ma pháp" và các loại kịch độc khác mới có thể đột nhập vào Luân Hồi cung được.
Mãi đến nay Hàn Tử Kỳ vẫn chưa biết công lực của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và Bắc Khuyết Thần Ma cao thâm tới mức độ nào, chỉ nghe bọn giang hồ đồn đãi cặp nam nữ đại ác ma này võ nghệ cao thâm, quỉ thần vô lượng, chỉ nghe đến tên là tất cả đều vỡ mật bay hồn.
Ngoài ra, trong Luân Hồi giáo có bao nhiêu đại cao thủ, bao nhiêu đại ma đầu, tổng đàn bố trí kiên cốt tới đâu chàng vẫn chưa được rõ. Đây cũng là một điều trở ngại rất lớn lao cho chàng khi xâm nhập vào lãnh địa của bọn chúng.
Dù vậy Hàn Tử Kỳ rất tự tin vào các tuyệt chiêu đã luyện được trong pho bí kíp "Địa tiên kỳ thư" của tôn sư Địa tiên tôn giả đã từng gây khiếp mật giang hồ cách trên một trăm năm về trước, và thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" của phụ thân vừa truyền dạy chàng sẽ lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện chẳng mấy khó khăn.
Sau khi giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rồi, chàng sẽ ra quan ngoại tới Bắc Khuyết ma cung, giết luôn cả lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, trả lại mối tử thù của phụ thân và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu.
Cuối cùng chàng sẽ đi tìm mẫu thân Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, coi sống hay chết lẽ nào, nếu còn sống chàng sẽ nói lại những lời trăn trối của phụ thân, và đưa bà tới hang động viếng thăm ngôi mộ,

bằng nếu ...
Hàn Tử Kỳ ngừng lại không dám nghĩ đến điều đau thương tan tóc nữa, bởi chàng đã cạn nước mắt trước cái chết thảm của Hàn Khuất Thân trong lúc còn trong hang động, bây giờ chàng không khóc nổi nữa.
Hàn Tử Kỳ mãi nghĩ ngợi miên man đến chuyện báo thù, không có phút giây nào quên lãng.
Buổi sáng nay vào thu, tiết trời mát mẻ, cỏ cây hoa lá hai bên đường đẹp như bức họa, rất hứng khởi cho những kẻ giang hồ lãng tử, nhưng đối với Hàn Tử Kỳ, hiện giờ chẳng còn lòng dạ nào nhìn ngắm cảnh đẹp thiên nhiên của tạo hóa được nữa, trong lòng chàng nặng trĩu hai mối huyết thù phải trả ngày nào chưa xong, ngày đó chàng chưa an lòng.
Mặt trời dần dần lên cao, ánh nắng sưởi ấm áp trên vạn vật, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới một cánh rừng hoang vu không thấy thoáng một bóng người. Nơi đây thường xảy ra những chuyện bất thường cho những kẻ qua lại.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh hơn trước, mắt đảo nhìn hai bên rừng rậm mịt mù, đề phòng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bất ngờ từ phía trong phóng ra ám khí.
Chàng không sợ bọn chúng đối đầu bằng võ công hay tiểu phi đao, chỉ ngạo bọn chúng sử dụng Tàn Chi Tán Cốt hủy diện độc trùng, và nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” tấn công bất ngờ.
Trải qua khoảng một khắc thời gian, Hàn Tử Kỳ vượt khỏi cánh rừng nguy hiểm không có chuyện gì xảy ra, bất ngờ, trước mặt chàng hiện ra một dãy đồi thấp, cỏ cây xanh bát ngát trải dài đến tận chân trời.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh như khói tỏa và định tâm thu ngắn thời gian vì sợ chậm trễ xảy ra biến cố như Hàn Khuất Thân đã dặn dò trong lá tuyệt mệnh thư, có thể sẽ có kẻ tới Phù ảnh cung chiếm trước viên ngọc “Định tâm thần châu”, hoặc bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, hoặc bọn cao thủ Hắc, Bạch võ lâm, bởi đây là món chí bảo, tất cả đều tham vọng.
Qua hai mươi dặm đường, Hàn Tử Kỳ trông thấy phía trước mặt xa xa từng đám cát bụi tung bay lên mù mịt, dĩ nhiên đó là một đoàn kỵ mã.
Hàn Tử Kỳ lẩm nhẩm:
- Đoàn kỵ mã nào đây, xem qua bọn này có chuyện gấp rút nên mới chạy nhanh như thế, ta hãy đuổi theo xem bọn người nào cho biết.
Trong lòng đã hoài nghi, Hàn Tử Kỳ kềm hai bên hông con Xích Long Câu, chạy nhanh như gió lốc, quyết bắt kịp đoàn kỵ mã phía trước

cách khoảng ngoài ba trăm trượng.
Chẳng bao lâu, Hàn Tử Kỳ nhận ra giữa đám cát bụi lờ mờ hai con tuấn mã đỏ sẫm trên lưng chờ hai tên đại hán áo đen, màu áo rất quen thuộc.
Lòng càng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ giật mạnh dương cương. Con Xích Long Câu lồng lên, cất bốn vó tưởng chừng rời khỏi mặt đất đuổi theo hai con tuấn mã.
Lát sau con Xích Long Câu đã theo kịp hai con tuấn mã. Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ phía sau lưng hai tên đại hán áo đen.
Chàng bật thốt:
- Bọn sứ giả Luân Hồi giáo đây!
Sẵn trong lòng đang thù hận bởi cái chết thảm của Hàn Khuất Thân, vừa trông thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, dòng máu hận thù trong huyết quản của Hàn Tử Kỳ đã sôi lên sùng sục. Chàng giật mạnh dây cương hai cái.
Con Xích Long Câu cất tiếng hí vang lừng, phóng tới gần hai con tuấn mã, cất bốn vó bay ngang qua đầu hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chẳng khác nào một trận gió mạnh ào qua ...
Đang lúc ngựa chạy nhanh, nghe tiếng ào ào từ phía sau, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật mình ngẩng mặt lên nhìn, trong lòng kinh hãi ghìm sợi dây cương lại.
Cả hai đồng quát:
- Ngươi là ai?
Trong khi đó con Xích Long Câu đã vọt qua khỏi hai con tuấn mã sắc đỏ. Hàn Tử Kỳ kìm hai bên hông cho chạy nhanh tới phía trước khoảng bốn trượng đột nhiên dừng phắt lại, cản ngay bước tiến đối phương.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng cùng quát:
- Ngươi muốn chết?
Vừa quát hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vừa ghìm chặt hai sợi dây cương.
Hai con tuấn mã bị hãm quá gấp cất tiếng hí lồng lộng, bốn vó trước dựng đứng, suýt hất văng hai tên sứ giả Luân Hồi giáo xuống đất.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo kinh hãi, kìm cứng cặp tuấn mã lấy sự thăng bằng, ngồi yên trở lại.
Phịch!
Một chiếc bao dài có sợi dây cột ngang mình ngựa rơi nằm trên mặt đất hai bên đường.
Một tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn chiếc bóng nổi giận quát to:
- Đạo tặc! Ngươi hết muốn sống hay sao, lại dám cả gan đón chận

bọn đại gia ở nơi này.
Hắn nghĩ Hàn Tử Kỳ là một tên cường san toan đánh cướp món hàng của chúng.
Bấy giờ Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ lại hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, nhận ra tên ngồi trên lưng ngựa phía trái mang số chín trên ngực, còn tên sứ giả kia mang số mười một. Hai tên này chàng đã từng gặp mặt một lần.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một chàng gặp tại dãy núi Hằng Sơn cùng tên sứ giả số mười hai vây hãm Tiểu Yến nguy kịch, chàng tới kịp chặt cụt cánh tay phải của tên sứ giả số mười hai, giải thoát cho Tiểu Yến. Còn tên sư huynh Luân Hồi giáo số chín bức bách Xú diện nữ chính là Chu Thiên Phụng hoá trang, chàng đã đánh bại hắn và cứu nguy nàng khỏi bị bọn hắn đưa về Luân Hồi cung lúc trước.
Nhận diện hai tên sứ giả, Hàn Tử Kỳ "hừ" lạnh một tiếng, nhưng chưa nói gì với bọn chúng, chỉ nhìn chiếc bao dài nằm trên mặt đất quan sát, xem bọn chúng chở vật gì trong đó, lại đi trên con đường này.
Hàn Tử Kỳ mừng thầm:
- Bọn quỷ quái này chở cái gì trong chiếc bao kia đây? Có phải đó là tài vật bọn chúng vừa đánh cướp của một gã hào phú nào hay là bắt thú nhà người đem đi đâu làm thịt chè chén với nhau? Chốc lát ta phải bắt bọn chúng khai món vật gì trong cái bao kia.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã lấy lại được sự bình tĩnh, hai con tuấn mã đã đứng yên một chỗ. Tên sư huynh Luân Hồi giáo số chín quắc mắt nhìn Hàn Tử Kỳ quát to:
- Đạo tặc! Ngươi phải chết rồi. Ngươi chưa biết bọn đại gia là ai sao?
Hàn Tử Kỳ làm như chưa nghe thấy hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, chỉ chăm chú nhìn chiếc bao dài, không nói năng gì cả.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ, quát to:
- Hiền đệ, giết gã cho mau!
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng rút thanh giới đao ra toan bay ngựa tới tấn công Hàn Tử Kỳ, chợt dừng lại trố to bốn mắt nhìn chàng.
Nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng kinh hãi bật kêu:
- Hàn Tử Kỳ!
Bọn chúng đồng lui ngựa về phía sau ba bước, như muốn tìm đường chạy trốn, bởi chúng đã biết võ công c ủa chàng cao thâm vô lượng.
Cho tới bây giờ, Hàn Tử Kỳ mới dời ánh mắt rực lửa sang hai tên sứ giả Luân Hồi giáo như sắp trút căm thù đầu tiên lên đầu bọn chúng.

Chàng khẽ gật đầu:
- Phải rồi! Chính ta là Hàn Tử Kỳ chứ còn là ai nữa? Các ngươi còn nhớ ta sao?
Vốn đã một lần suýt chết trong tay Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín và số mười một, sắc mặt tái xanh, chỉ còn bốn mắt khủng khiếp nhìn chàng, cổ họng nghẹn cứng, không mở miệng ra được.
Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Lần trước nơi dãy núi Tung Sơn và Hằng Sơn, trước khi ta tha hai ngươi, ta có nói ta không muốn gặp hai ngươi trên giang hồ một lần nào nữa. Hai ngươi có nhớ không?
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vẫn ngồi trơ trên lưng ngựa như hai pho tượng, không đáp lời.
Hàn Tử Kỳ dằn giọng:
- Bây giờ hai ngươi đi đâu trên con đường vắng vẻ này, nói mau!
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín ngập ngừng phút giây ấp úng:
- Bọn ta ... bọn ta ...
Hắn im đi đưa mắt nhìn chiếc bao dài nằm dưới đất, lại đảo mắt chung quanh hai bên đường, như định tìm đường bỏ chạy thoát thân.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Hãy ngồi yên trên lưng ngựa đó. Hai ngươi không thoát nổi tay ta đâu, động đậy sẽ chết liền tức khắc. Hai ngươi hãy nghe ta hỏi đây.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo khiếp đảm ngồi trơ trên lưng ngựa không dám cử động.
Trở chiếc bao dài nằm dưới đất, Hàn Tử Kỳ hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:
- Hai ngươi chở chiếc bao gì rớt nằm kia, phải nói thật không được giả dối.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một liếc mắt sang tên sứ giả số chín như ra ám hiệu.
Nhưng tên sứ giả số chín vẫn lúng túng:
- Chiếc bao ... đựng ... đồ vật ...
Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:
- Đựng đồ vật gì?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín bị Hàn Tử Kỳ hỏi bất ngờ quýnh quáng đáp:
- Đựng đồ vật ... lương thực ... mấy món lương khô ... ngoài ra không có gì hết.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Ngươi nói láo! Chiếc bao kia đựng lương khô gì hãy kể rõ cho ta

nghe.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín gấp lên:
- Lương khô ... nai rừng ... lợn rừng ... thỏ rừng ... với một số nấm khô ...
Nhìn qua cử chỉ tên sứ giả Luân Hồi giáo một cái, Hàn Tử Kỳ gật gù:
- Ta tạm tin người nói thật. Bây giờ hai ngươi hãy nghe ta nói đây.
Chàng nói rõ từng tiếng một:
- Hai ngươi một tên ở lại, một tên ra đi, còn chiếc bao kia hãy để đó cho ta.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn chiếc bao ấp úng:
- Chiếc bao ... chiếc bao ...
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Ta nói thêm một lần nữa, hai ngươi hãy nghe cho rõ! Hai ngươi một tên ra đi, một tên ở lại đây, còn chiếc bao kia cũng để đó cho ta.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo ngạc nhiên. Tên sứ giả số hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Ngươi nói gì không hiểu. Tại sao bọn ta một người ra đi, một người ở lại?
Hàn Tử Kỳ hét:
- Đồ ngốc! Ta nói rõ như thế, bọn ngươi chưa hiểu gì ư?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín lắc đầu:
- Bọn ta chưa hiểu. Ngươi hãy nói thật rõ cho bọn ta biết, tại sao một người ra đi một người ở lại.
Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Một tên ở lại đây cho ta giết, ngươi hiểu chưa?
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo rất đỗi kinh hoàng, mặt mày tái ngắt, lui ngựa trở về sau mấy bước, trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp ...

Hồi 62
Chiếc Bao Bí Mật

Trỏ tay vào mặt tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một, Hàn Tử Kỳ ra lệnh:
- Ngươi hãy ở lại đây!
Lại trỏ tay sang sứ giả số chín, Hàn Tử Kỳ tiếp:
- Còn ngươi hãy mau mau chạy về động hồ ly báo tin khẩn cấp với ả

yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, vài ngày nữa ta sẽ tới đó moi lấy tim gan ả báo thù cho hai vị lão tiền bối, bảo ả hãy lo đọc kinh sám hối tội lỗi trước kẻo chẳng còn kịp nữa. Ngươi đã nghe rõ rồi chứ?
Tự hiểu dù có hợp công cũng không chống nổi một chiêu của Hàn Tử Kỳ, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng nhìn nhau ngấm ngầm ra mật hiệu.
Thình lình, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo giật dây cương, cho hai con tuấn mã quày đầu trở lại phóng đi ... bất kể đến sự sống chết.
Hàn Tử Kỳ hét lớn:
- Chạy đi đâu?
Đang khi hét, một làn sáng màu tía lạnh căm từ trong tay Hàn Tử Kỳ xuất hiện chớp tới tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một nhanh như sét giật.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một rú lên một tiếng uất nghẹn, chiếc đầu bay ra ngoài, thân hình cụt đầu ngã nhào xuống ngay thân con tuấn mã.
Trong khi đó Hàn Tử Kỳ hãy còn ngồi trên lưng con Xích Long Câu, chẳng thấy động tịnh gì cả.
Không một ai kịp trông thấy Hàn Tử Kỳ đã rút thanh Tử hư thần kiếm hồi nào, sử dụng thân pháp gì lao tới tên sứ giả Luân Hồi giáo và giết chết hắn, rồi trở lại ngồi trên lưng ngựa xem như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra.
Sự thật vừa rồi Hàn Tử Kỳ đã dùng thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" của phụ thân chàng truyền cho nên chẳng một ai nhận ra bóng chàng lúc xuất thủ và khi trở về.
Hàn Tử Kỳ cũng muốn thử qua thân pháp này xem linh diệu thế nào, để sau này đột nhập vào Luân Hồi cung và Luân Hồi điện của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Trông thấy cái chết quá thảm khốc của tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một, tên sứ giả số chín vỡ mật bay hồn ngồi chết trân trên lưng ngựa.
Con tuấn mã của tên sứ giả Luân Hồi giáo vừa chết như bật vía bay hồn vì cái chết của chủ, đứng yên nhìn chiếc thủ cấp nằm trên mặt đất, không chạy nổi nữa.
Hàn Tử Kỳ nhìn tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hừ một tiếng, dọa dẫm:
- Còn ngươi sao không chịu mau mau chạy về báo nguy với ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, ngươi chờ ta hóa kiếp đi theo tên kia cho có bạn phải không?

Tên sứ giả Luân Hồi giáo hốt hoảng vội vàng quay con tuấn mã trở lại phi nhanh.
Nhìn theo tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín chạy cuống cuồng, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười khanh khách, dọa:
- Ngươi chạy chậm như rùa, coi chừng ta đuổi theo lấy cái thủ cấp của ngươi ...
Đang chạy, Hàn Tử Kỳ đòi lấy thủ cấp, tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín quá đỗi kinh hoàng mọp sát mình trên lưng con tuấn mã chạy nhanh như bị ma đuổi, chỉ trong nháy mắt đã hút bóng trong đám cát bụi mờ ...
Chờ tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín đã hút dạng, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn chiếc bao dài nằm gần con tuấn mã của tên sứ giả số mười một hãy còn chết đứng.
Nhìn chiếc bao phút giây, trong lòng nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ nói như để cho một mình nghe:
- Lạ thật! Bọn chúng bảo cái bao kia đựng lương khô, nai rừng, nấm rừng, nhưng sao thấy quái lạ, ta thử tháo mở ra xem trong đó là món vật gì?
Nói xong, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống lưng con Xích Long Câu, dắt lại đám cỏ cho nó gặm, từ từ bước tới gần chiếc bao dài chú mắt quan sát.
Chiếc bao dài nằm im không thấy động tịnh chi cả, chứng tỏ trong đó đựng món vật bất động.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Đúng là chiếc bao đựng lương khô ...
Hàn Tử Kỳ quay trở lại bước đi mấy bước, chợt nhớ vừa rồi khi chàng hỏi chiếc bao đựng vật gì, tên sứ giả số mười một nháy nhó tên sứ giả số chín, xem ra như rất quan trọng, chàng liền trở lại nhìn kỹ chiếc bao dài thêm một lần nữa.
Chẳng hiểu nghĩ sao, Hàn Tử Kỳ cất chân đá vào chiếc bao dài một cái.
Chợt nghe trong chiếc bao dài có tiếng thở khì của một người chứ không phải là loài vật.
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- À, ra chiếc bao này đựng người trong đó, tên quỉ quái kia đã phỉnh lừa ta bảo là đựng lương thực. Ta mở thử xem người này thuộc hạng nào.
Hàn Tử Kỳ cúi xuống nhìn thấy nơi miệng chiếc bao cột bằng một sợi dây da thú rất chắc chắn.
Chàng lúi húi tháo sợi dây da, mở rộng chiếc bao dài ra, trước mắt

chàng xuất hiện hai chiếc hài thêu xinh xắn, thuộc hàng nữ nhân quý phái.
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Ồ ... con gái ...
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tới đâu đó bắt ả con gái này mang về Luân Hồi cung cho ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào Luyện Hồn phòng, luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng" chứ chẳng còn gì nữa, Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng.
Chàng vui mừng vì lại cứu nguy thêm một người, do nhờ linh giác vừa rồi quay lại đá chiếc bao, bằng không chốc lát nữa đây có thể bọn giáo đồ Luân Hồi giáo khác tới gặp cô gái, tánh mạng ả sẽ chẳng còn.
Chiếc bao bó sát thân hình nữ nhân từ trên đầu xuống dưới chân không làm sao lôi ra được. Hàn Tử Kỳ rút nhanh thanh Tử hư thần kiếm, rồi rọc nhẹ một cái ...
Rẹt!
Chiếc bao được tháo mở, tức thì hiện ra một ả thiếu phụ phục theo lối cung trang, dáng vóc yêu kiều, cực kỳ xinh đẹp.
Thiếu phụ chỉ giương to đôi mắt đen nhánh nhìn Hàn Tử Kỳ, không nói một lời nào, cũng không ngồi dậy.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 63
Mất Tích

A, thì ra ả thiếu phụ này đã bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt cóc điểm huyệt bỏ trong bao cho đừng gây tiếng động, rồi chở tới đây.
Chàng vươn tay sử dụng "cách không chỉ" búng vào ba nơi huyệt đạo trên thân hình ả thiếu phụ xinh đẹp vận cung trang.
Thiếu phụ kêu "hự" một tiếng, thân hình động đậy, lồm cồm đứng dậy, rời chiếc bao, tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ chắp tay, cất giọng oanh:
- Tiện thiếp xin đa tạ công ơn cứu mạng của công tử, trọn kiếp này tiện thiếp chẳng dám quên, xin bái tạ một lễ để tỏ lòng thành của tiện thiếp.
Dứt câu, thiếu phụ cung trang cúi thụp xuống lạy Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ hốt hoảng xê ngang ba bước tránh cái lạy của thiếu phụ,

vừa phất tay tạo một luồng tiềm lực nâng ả đứng lên như cũ.
Chàng nói:
- Thư thư không nên làm như thế, tại hạ tuổi hãy còn trẻ đâu dám nhận đại lễ của bất cứ một ai. Thư thư hãy bình tĩnh nghe tại hạ được hỏi một vài lời.
Thiếu phụ vận cung trang không cãi lời đứng yên trở lại. Nhưng vẫn chắp hai tay trước ngực tỏ sự cung kính đối với vị ân nhân của mình.
Hàn Tử Kỳ nhìn thiếu phụ vận cung trang bằng ánh mắt thương hại, cất giọng ôn tồn:
- Tại hạ xin được hỏi. Thư thư là ai, ở bảo trang, hay gia trang nào, ở gần hay xa, đi đâu trên con đường này lại bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quỷ quái kia bắt bỏ vào trong chiếc bao chở đi như vậy?
Hỏi xong, Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ vận cung trang dò xét.
Thiếu phụ vận cung trang ngập ngừng một lúc như có điều gì trở ngại rồi đáp:
- Tiện thiếp là cung nữ trong hoàng cung, có chuyện cần thiết ra chốn giang hồ hơn một tháng rồi, tiện thiếp tới cánh rừng trước mặt kia thì bị hai tên hung đồ chận bắt, nếu không có công tử cứu mạng chắc tiện thiếp đã chết rồi.
Nghe thiếu phụ vận cung trang nói ở trong hoàng cung, Hàn Tử Kỳ giật mình, trong lòng phát sinh ra một mối nghi ngờ và hơi lo sợ.
Chàng lại hỏi:
- Tại hạ lại xin được hỏi, thư thư đang ở trong cung nào, thuộc quyền của ai, mỹ danh thư thư là gì? Xin thư thư nói cho tại hạ được rõ.
Thiếu phụ vận cung trang có vẻ thành thật:
- Tiện thiếp là cung nữ ở chánh cung, tên Phỉ Thúy, trước kia là kẻ hầu hạ hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, còn bây giờ hầu hạ cho công chúa.
Hàn Tử Kỳ lại giật mình trố mắt nhìn thiếu phụ vận cung trang không nháy.
Chàng nhớ lại lúc còn ở Hồng lầu khách, Đào Hoa phu nhân tiết lộ với chàng bà là Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, năm xưa có một ả cung nữ thân tín tên Phỉ Thúy, giờ bỗng nhiên gặp ả nơi đây, nói là ra chốn giang hồ có chuyện cần thiết, chẳng hiểu đây là chuyện gi nhưng chắc rất quan trọng, bởi là cung nữ đâu có tự do ra đi một mình như vậy.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ càng thêm hoài nghi, với một giọng nói thật nhẹ nhàng, chàng hỏi:
- Thế ra thư thư là cung nữ Phỉ Thúy đó sao? Mỹ danh của thư thư

tại hạ có nghe qua một lần rồi, không ngờ hôm nay được gặp thư thư ở nơi này.
Phỉ Thúy ngạc nhiên nhìn Hàn Tử Kỳ chăm chú, do dự phút giây rồi hỏi:
- Công tử cũng biết tiện nữ ư? Công tử gặp tiện thiếp ở đâu, hay nghe ai nói với công tử?
Ả cũng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt dò xét, bởi ả nghĩ từ trước ả chưa từng gặp chàng một lần nào, tại sao chàng lại biết ả?
Thầm nghĩ chuyện này không cần phải giấu giếm vì thiếu phụ tên Phỉ Thúy này vốn là ả cung nữ thân tín của Đào Hoa phu nhân là Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi đổi tên, cũng muốn thăm dò ý ả, Hàn Tử Kỳ đáp không do dự:
- Chính Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi đã có lần nói với tại hạ về Phỉ Thúy thư thư, Hoàng hậu bảo năm xưa thư thư là một cung nữ thân tín nhất của Hoàng hậu, không ngờ hôm nay lại được gặp thư thư ở nơi này, tại hạ vô cùng kinh ngạc.
Đến lượt Phỉ Thúy sửng sốt, sắc mặt hân hoan hiện ra rõ rệt, hỏi gấp:
- Công tử, hiện nay Hoàng hậu đang ở nơi nào, có gần nơi đây không, xin công tử cho tiện thiếp được gặp mặt. Trọn đời này tiện thiếp không bao giờ dám quên ơn công tử. Xin công tử đừng chối từ.
Đến đây Hàn Tử Kỳ nhớ lại lời dặn dò của Đào Hoa phu nhân hôm nọ nơi căn phòng của Tiểu Yến. Bà bảo chàng khi ra chốn giang hồ đừng tiết lộ với bất cứ ai về tung tích của bà, bởi bà muốn lẩn trốn Hoàng đế từ mười mấy năm qua, chỉ duy nhất khi gặp Ngân Hà công chúa nói cho nàng biết bà đang ở Hồng lầu khách mà thôi, nay dù Phỉ Thúy là một ả cung nữ thân tín nhất năm xưa, nhưng bà không có lời dặn, chàng không thể nào nói thật nơi ẩn trú của bà được, biết đâu ngày nay Phỉ Thúy lại có gì thay đổi.
Nghĩ ra như thế, Hàn Tử Kỳ chọn lời tránh né:
- Lúc trước đã lâu, khoảng nửa năm tại hạ chỉ gặp Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi có một lần nơi một thị trấn hẻo lánh, tại hạ hỏi nơi cứ ngụ của Hoàng hậu, Hoàng hậu không chịu nói hiện đang ở nơi nào, nên bây giờ tại hạ không thể đáp ứng với Phỉ Thúy thư thư được, xin thư thư miễn thứ.
Để thăm dò lòng dạ của Phỉ Thúy hiện nay ra sao, Hàn Tử Kỳ chợt hỏi:
- Phỉ Thúy thư thư cũng nhớ thương Hoàng hậu Liễu Nguyên Phi lắm hay sao?
Gương mặt Phỉ Thúy chợt buồn, ánh mắt long lanh ngấn lệ. Ả gật

đầu:
- Tiện thiếp bao giờ quên được Hoàng hậu, dù tiện thiếp là cung nữ nhưng Hoàng hậu đối xử như một người muội muội, từ ngày Hoàng hậu ra đi, hằng đêm tiện thiếp cầu nguyện có ngày Hoàng hậu sẽ trở về hoàng cung cho tiện thiếp được hầu hạ như xưa, nhưng hỡi ơi cho đến nay Hoàng hậu vẫn bặt tin chẳng hiểu có điều gì bất hạnh hay không, tiện thiếp vô cùng đau xót, muốn đi tìm Hoàng hậu nhưng không biết tìm nơi đâu.
Nói dứt câu, giọt lệ trong hai khóe mắt của Phỉ Thúy lăn dài xuống má, chứng tỏ lời nói của ả vừa qua đều là thành thật.
Nhận ra sự thành tâm của Phỉ Thúy, Hàn Tử Kỳ không còn hoài nghi như trước nữa.
Chàng an ủi:
- Phỉ Thúy thư thư đừng quá bi thương mà hao tổn tâm thần. Tấm lòng thành của thư thư chắc rồi sẽ động tới tâm can của Hoàng hậu, ắt có ngày Hoàng hậu sẽ trở về hoàng cung chứ chẳng không đâu, thư thư hãy nén đợi chờ ngày đoàn tụ chớ nên nản chí ngã lòng.
Phỉ Thúy đưa tay lau sạch lệ trên hai má, giọng nói vẫn còn xúc động:
- Công tử đã có lời khuyên bảo, chỉ dạy, tiện thiếp phải vâng theo, nhưng sao trong lòng tiện thiếp cứ mãi lo sợ, phập phồng, có lẽ Hoàng hậu ra đi đã gặp tai nạn từ lâu, nên mãi đến nay tính ra mười mấy năm rồi tin tức của Hoàng hậu vẫn bặt vô âm tín. Hoàng đế sai quan quân đi tìm nhiều lần, khắp cả mọi nơi cũng không thấy Hoàng hậu. Tiện thiếp muốn biết rõ hiện nay Hoàng hậu sống chết lẽ nào để tiện thiếp tự lo liệu lấy mình. Nếu chẳng may Hoàng hậu có mệnh hệ nào, tiện thiếp sẽ lén trốn khỏi hoàng cung trở về quê quán với song thân, ở lại đó không có Hoàng hậu, tiện thiếp quá đau lòng, không thể nào chịu nổi nữa.
Hàn Tử Kỳ hiểu rõ có an ủi Phỉ Thúy nữa cũng bằng thừa, vì ả đã chịu đựng mười mấy năm đã mỏi mòn, chàng không nói thêm lời nào nữa.
Giật phút chợt nhớ ra một chuyện, Hàn Tử Kỳ ướm thử Phỉ Thúy:
- Phỉ Thúy thư thư hiện nay ở thuộc cung nào, trong hoàng cung thư thư thường gặp Ngân Hà công chúa không? Nàng vẫn an khang chứ?
Nghe hỏi Ngân Hà công chúa, Phỉ Thúy bỗng giật mình mặt hoa liền biến sắc, hai giọt lệ long lanh trong ánh mắt.
Ả thở dài:
- Tiện thiếp là cung nữ hầu hạ Ngân Hà công chúa, nhưng hiện nay

không biết công chúa đang ở nơi nào, chính tiện thiếp đã đi tìm công chúa gần một tháng, qua đây mới bị bọn hung đồ bắt như vừa rồi.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi, trái tim đập mạnh, trố to hai mắt nhìn Phỉ Thúy. Chàng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Từ nãy chàng không chú ý tới vì chàng tin nàng đã trở về Hoàng cung đợi chờ chàng.
Giọng nói của Hàn Tử Kỳ biến đổi:
- Phỉ Thúy thư thư. Ngân Hà công chúa đi từ bao giờ? Cách đây hơn nửa năm nàng đã trở về hoàng cung rồi, tại sao bây giờ có chuyện gì lạ như vậy?
Phỉ Thúy kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp. Nàng hỏi:
- Thế ra công tử cũng biết Ngân Hà công chúa nữa sao? Công tử gặp công chúa ở tại hoàng cung hay ở nơi nào khác, xin công tử nói thật cho tiện thiếp được rõ.
Hàn Tử Kỳ nghĩ không cần phải giấu giếm chuyện Ngân Hà công chúa, chàng đáp mau:
- Tại hạ gặp Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ Sơn, lúc đó nàng bị mắc chứng bệnh cùi hủi, may thay có một người chữa trị cho nàng hết chứng bệnh đó, nàng trở về hoàng cung đã hơn nửa năm rồi, nay lại đi đâu.
Phỉ Thúy lắc đầu:
- Tiện thiếp cũng không hiểu Ngân Hà công chúa đi đâu. Công chúa lén rời khỏi hoàng cung ra đi không ai hay biết. Lúc trước công chúa trở về xinh đẹp như xưa. Công chúa nói với Hoàng đế là hết chứng bệnh cùi hủi là nhờ một vị công tử tên Hàn Tử Kỳ, một trang thiếu hiệp kỳ tài, khôi ngô tuấn tú. Hoàng đế rất vui mừng, khen ngợi vị công tử đó hết lời.
Chợt Phỉ Thúy nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, thăm dò:
- Công tử, tiện thiếp xin mạo muội được hỏi dại danh của công tử là gì?
Hàn Tử Kỳ đang cần hỏi Phỉ Thúy về chuyện Ngân Hà công chúa nên thành thật:
- Tại hạ là Hàn Tử Kỳ, sau khi Ngân Hà công chúa hết bệnh chính tại hạ đã đưa công chúa từ dãy núi Kỳ Sơn đến một thị trấn tại Sơn Đầu, cậy nhờ quan viên sở tại cho người hộ tống công chúa trở lại hoàng cung.
Phỉ Thúy sửng sốt bật thốt:
- Thế ư? Hàn công tử đây sao? Từ nãy tiện thiếp đã nghi ngờ nhưng

không dám hỏi, nay rõ lại diện mạo của công tử đúng như Ngân Hà công chúa đã nói với Hoàng đế.

Hồi 64
Tai Họa Liên Miên

Mặt hoa của Phỉ Thúy hiện nét vui mừng:
- Chính tiện thiếp cũng muốn đi tìm Hàn công tử để báo một tin mừng, giờ bất ngờ được gặp công tử nơi đây quả thật là vô cùng may mắn.
Hàn Tử Kỳ hiểu rõ Phỉ Thúy định nói chuyện gì rồi, nhưng vờ hỏi:
- Tin mừng gì thế Phỉ Thúy thư thư?
Phỉ Thúy tươi cười:
- Lúc trước Ngân Hà công chúa trở về hoàng cung bẩm trình cùng Hoàng đế kể lại chuyện Hàn công tử chữa hết chứng bệnh cùi hủi cho nàng, và xin Hoàng đế tác thành hôn nhân. Hoàng đế đã bằng lòng cho công tử thành hôn với công chúa, phong công tử làm phò mã, sai nhiều quan quân đi khắp nơi tìm công tử rước về triều mà không gặp. Bây giờ công tử hãy đi theo tiện thiếp về hoàng cung cho Hoàng đế được thấy mặt. Hoàng đế trông đợi công tử đã lâu rồi. Gặp Hoàng đế xong, công tử sẽ đi tìm công chúa.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Hiện nay Ngân Hà công chúa đi đâu, đang ở nơi nào không rõ, chẳng hiểu có chuyện gì bất trắc xảy ra cho nàng không, tại hạ vô cùng lo ngại cho số phận của nàng, không thể an tâm đi theo Phỉ Thúy thư thư tới hoàng cung gặp Hoàng đế được. Lại nữa, tại hạ còn có một chuyện rất khẩn cấp phải đi ngay, từ phút giây này, mọi việc yên xong, tại hạ sẽ đi tìm công chúa xem thế nào không thể diên trì được.
Ngân Hà công chúa mất tích, tình hình bỗng trở nên căng thẳng. Hàn Tử Kỳ nóng nảy trong lòng, nói thật mau:
- Bây giờ Phỉ Thúy thư thư hãy mau trở lại hoàng cung bẩm trình với Hoàng đế mọi việc, nói rằng tại hạ là Hàn Tử Kỳ xin nhận lãnh trách nhiệm đi tìm Ngân Hà công chúa, bao giờ gặp lại nàng tại hạ sẽ đưa nàng trở lại hoàng cung. Phỉ Thúy thư thư hãy nên nghe theo lời tại hạ.

Sắc mặt đang vui tươi của Phỉ Thúy chợt u sầu ảo não. Ả lắc đầu:
- Hiện giờ tiện thiếp không thể nào dám trở về hoàng cung được. Dù nguy hiểm đến đâu tiện thiếp cũng phải đi tìm kiếm Ngân Hà công chúa cho tới bao giờ gặp lại nàng, tiện thiếp mới trở về hoàng cung.
Nói dứt, ả buông tiếng thở dài, Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Tại sao Phỉ Thúy thư thư không thể trở về hoàng cung trong lúc này, thư thư lo sợ khi gặp Hoàng đế phải không? Thư thư hãy thành thật nói cho tại hạ được biết rõ ràng, xem tại hạ có cách nào giúp ích cho thư thư hay không. Thư thư hãy nói đi, đừng ái ngại.
Phỉ Thúy để hiện trên gương mặt vẻ lo sợ rõ rệt, bằng một giọng chân thật:
- Hàn công tử đã muốn biết tiện thiếp đâu dám giấu giếm. Vừa rồi Hoàng đế truyền lệnh tiện thiếp phải đi tìm cho bằng được Ngân Hà công chúa, nếu công chúa có mệnh hệ nào Hoàng đế sẽ gia hình tiện thiếp, chắc là tiện thiếp bị xử giáo, bởi vì tiện thiếp là cung nữ hầu hạ công chúa hiện giờ, tiện thiếp phải hoàn toàn chịu lấy trách nhiệm về chuyện công chúa rời bỏ hoàng cung ra đi, bao giờ tìm được công chúa tiện thiếp mới dám trở lại hoàng cung gặp Hoàng đế, xin công tử hãy hiểu cho cảnh ngộ của tiện thiếp.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- À ra là thế, quả thật Phỉ Thúy thư thư đang gặp hoàn cảnh rất khó xử, thảo nào thư thư chẳng lo sợ, băn khoăn.
Rồi chàng trấn an Phỉ Thúy:
- Nhưng Phỉ Thúy thư thư cũng đừng lo sợ điều đó. Thư thư hãy an tâm trở lại hoàng cung. Thư thư cứ nói với Hoàng đế, tại hạ bảo thư thư như thế, Hoàng đế sẽ không gia hình xử giảo thư thư đâu. Thư thư có biết tại sao không?
Phỉ Thúy chớp mắt:
- Tại sao Hàn công tử?
Hàn Tử Kỳ cao giọng:
- Tại vì hiện nay chuyện Ngân Hà công chúa đi đâu, có xảy ra điều gì bất hạnh hay vẫn còn bình yên, có chắc gì nàng đã chết đâu mà Hoàng đế giết thư thư ...
Chàng nói thêm:
- Lại nữa, tên sứ giả tại hạ vừa phóng thích sẽ chạy đi tìm đồng bọn ở chung quanh vùng này, không bao lâu nữa kéo tới đi tìm bắt thư thư. Thư thư không biết võ công thì làm thế nào chống nổi bọn chúng. Thư thư bị chúng bắt lần này không có ai cứu đâu, vì lúc đó tại hạ đã đi rồi. Thư thư hãy nghe theo lời tại hạ trở lại hoàng cung nói với Hoàng đế những lời tại hạ vừa nói, như vậy tại hạ mới an tâm

đi tìm Ngân Hà công chúa.
Ngẫm nghĩ một lúc như để phân tích điều lợi hại, Phỉ Thúy gật đầu:
- Hàn công tử rất cao minh, đã dạy bảo những điều hư thật, tiện thiếp phải vâng theo, khi trở lại hoàng cung, tiện thiếp sẽ tấu trình với Hoàng đế những lời công tử dặn dò. Tiện thiếp chờ tin công tử không một phút giây nào xao lãng. Công tử hãy đi tìm Ngân Hà công chúa cho sớm, tiện thiếp mới được an lòng.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Đó là bổn phận c ủa tại hạ. Phỉ Thúy thư thư khỏi phải lo nghĩ. Tại hạ sẽ gấp rút lo xong một chuyện, rồi khẩn cấp đi tìm Ngân Hà công chúa trong nay mai, khi gặp công chúa tại hạ sẽ đưa nàng trở lại hoàng cung.
Phỉ Thúy buông tiếng thở nhẹ:
- Như vậy tiện thiếp đã an tâm, còn bây giờ ...
Chợt bắt gặp chiếc thủ cấp của tên sứ giả Luân Hồi giáo số mười một nằm bên đường, Phỉ Thúy hỏi:
- Hàn công tử, chiếc thủ cấp nằm kia là ai vậy? Ai giết hắn vậy?
Hàn Tử Kỳ nhìn chiếc thủ cấp, trông thấy hai mắt nhắm nghiền, nhưng hai hàm răng còn nhe ra trắng nhởn. Chàng phì cười:
- Hắn chính là một trong hai tên sứ giả Luân Hồi vừa rồi đã bắt cóc Phỉ Thúy thư thư bỏ vào trong chiếc bao đem tới đây, tại hạ giết hắn, còn tên kia đã bỏ chạy trốn từ lâu.
Phỉ Thúy thè dài lưỡi:
- Ồ ... mặt mày của hắn trông dữ tợn thật. Hắn chết rồi mà còn nhe răng ra như muốn nhát ai, đã chết rồi vẫn còn hung dữ. Hàn công tử giết hắn sẽ giảm bớt đi tai vạ cho đàn bà con gái đi trên đường này.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Bọn giáo đồ Luân Hồi giáo này lâu nay gieo không biết bao nhiêu tai họa cho giang hồ, chính Ngân Hà công chúa cũng bị bọn chúng đánh độc nên phát sinh chứng bệnh cùi hủi, tại hạ đâu có thể dung thứ cho bọn chúng được ...
Phỉ Thúy sửng sốt:
- Thế ư? Nếu vậy Hàn công tử hãy giết hết bọn chúng báo thù cho Ngân Hà công chúa, đừng để bọn chúng sống, có ngày công chúa lại mang tai họa.
Nhìn con tuấn mã của tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hãy còn đứng bất động đằng kia, Hàn Tử Kỳ không muốn phí mất thời giờ vì còn phải ra quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu”, trở về rửa hận cho phụ thân, và còn phải đi tìm Ngân Hà công chúa, luôn cả mẫu thân là Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi,

không biết bà sống chết lẽ nào. Trong lòng chàng vô cùng nôn nóng.
Hàn Tử Kỳ trỏ con tuấn mã:
- Bây giờ Phỉ Thúy thư thư hãy cưỡi con tuấn mã đứng kia, chạy tới thị trấn ở trước mặt, đến gặp quan viên sở tại nói rõ mọi sự tình đã xảy ra trên con đường này, nhờ họ cho người hộ tống thư thư trở lại hoàng cung, đừng nên chậm trễ gặp bọn giáo đồ Luân Hồi thì sẽ khó lòng tránh khỏi tai họa. Thư thư nhớ lời tại hạ nói rồi chứ?
Chàng lại tiếp:
- Về phần tại hạ phải gấp rút đi ngay từ phút giây này, làm xong chuyện, tại hạ sẽ khẩn cấp đi tìm Ngân Hà công chúa, chuyện rất cấp bách không thể diên trì được nữa.
Không đợi Phỉ Thúy đáp lời, Hàn Tử Kỳ tới dắt con tuấn mã đem lại, đỡ Phỉ Thúy ngồi lên lưng, trao sợi dây cương cho ả, và nói thật mau:
- Phỉ Thúy thư thư hãy cho ngựa chạy thẳng theo con đường trước mặt, đừng quẹo sang ngã nào cả sẽ bị lạc đường, khoảng chừng ba mươi dặm là tới thị trấn, tìm viên chức sở tại thật gấp, nói rõ chuyện như tại hạ đã nói vừa rồi, từ đây tới đó thư thư phải hết sức thận trọng, coi chừng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo xuất hiện bất ngờ, tốt nhất thư thư hãy cho ngựa chạy thật nhanh tránh trước tai vạ xảy ra một lần nữa.
Phỉ Thúy tiếp lấy sợ dây cương, nhìn Hàn Tử Kỳ rơi lệ, giọng nói bùi ngùi:
- Tiện thiếp xin vâng lời Hàn công tử dạy. Công tử thi ân cho tiện thiếp quá nhiều, kiếp này chắc không đền đáp nổi. Còn công tử trên đường đi tìm Ngân Hà công chúa cũng nên bảo trọng lấy thân.
Phỉ Thúy nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt buồn buồn, giật sợi dây cương, con tuấn mã cất bốn vó phi nhanh về hướng thị trấn.
Nhìn theo bóng người ngựa của Phỉ Thúy cho đến khi khuất dạng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, dù vậy trong lòng chàng vẫn trĩu nặng mối ưu tư khi được Phỉ Thúy nói cho biết cái tin Ngân Hà công chúa mất tích.
Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu, nhắm hướng khác thẳng tới.
Chiều lại, Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Phong Châu, người ngựa đều mỏi mệt. Chàng vào một thực quán dùng bữa, thuê một căn phòng tại khách điếm "Vãng Lai", bảo tiểu nhị dẫn ngựa vào tàu, chàng vào phòng nghỉ ngơi qua đêm, sáng sớm mai sẽ lên đường ra quan ngoại lấy viên ngọc "Định tâm thần châu".
Lên giường nằm, Hàn Tử Kỳ cứ mài suy nghĩ về chuyện mất tích của

Ngân Hà công chúa một cách lạ lùng, chưa tìm được nguyên nhân, lòng chàng lo sợ, bồi hồi thao thức không ngủ được, mãi tới đầu canh tư mới chợp mắt.

Hồi 65
Thiếu Nữ Áo Tím

Sáng ra Hàn Tử Kỳ thức dậy thật sớm, thay đổi bộ võ phục màu lam, rời khỏi khách điếm, bảo tên tiểu nhị dắt con Xích Long Câu ra ngoài, đút một nén bạc vào tay gã, tiếp tục cuộc hành trình trên con đường thiên lý.
Hàn Tử Kỳ phi ngựa thật nhanh cố thu ngắn quảng đường dài ra quan ngoại.
Chàng gác lại một điều âu lo, phiền toái mà mấy ngày qua làm chàng bấn loạn cả tâm thần, chú hết tâm lực về chuyện đi tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu", bởi có viên ngọc này chàng mới có thể giải trừ ma khí "Hoán thần ma pháp", lọt vào Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, bằng không chàng khó lòng đột nhật vào đó, dù nay đã có thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" của phụ thân vừa truyền cho.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng nôn nóng, muốn có cánh bay tới dãy núi Ma Lãnh sơn trong nháy mắt mới vừa ý.
Trên con đường dài hun hút, người ngựa không ngừng nghỉ một phút giây nào, chỉ trừ khi con Xích Long Câu đói khát chàng mới dừng lại cho gặp cỏ, tìm nước cho nó uống.
Người và ngựa đi mãi đến khi mặt trời xế bóng, sắp tới con đường thẳng ra quan ngoại, lòng chàng càng thêm nóng nảy khác thường.
Đây là một con đường một bên có rừng rậm mịt mù, một bên núi non trùng điệp dẫn tới bãi sa mạc mênh mông hút tận chân trời, nơi đây thường xảy ra chuyện cường san, lục lâm, đạo tặc chận đường cướp của giết người và bọn hung đồ từ xứ Thổ phồn xâm nhập bắt cóc, hãm hiếp đàn bà, con gái rồi về xứ bán vào các thanh lâu. Nhất là bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung của Bắc Khuyết Thần Ma lộng hành hơn tất cả, không có một ngày nào không xảy ra chuyện bất thường đó, vì vậy trên đường vắng bặt bóng người qua lại, cũng chẳng thấy nhà cửa của ai.

Hàn Tử Kỳ hết sức cẩn phòng trên đoạn đường này. Chàng không sợ bọn hung đồ, cường đạo, chỉ ngại bọn giáo đồ Luân Hồi giáo được tin chàng đang ra quan ngoại, ẩn nấp vào những nơi kín đáo, bất thần xuất hiện ám kích chàng bằng kịch độc "Hủy diện độc trùng" hay "Tàn chi tán cốt" hoặc lão Bắc Khuyết Thần Ma hay tin cùng bọn giáo đồ kéo tới ngăn chận chàng trước khi chàng tới Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung sẽ gặp trở ngại cho chàng không ít.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy càng lúc càng nhanh, cố thu ngắn con đường thiên lý.
Người ngựa đang rong ruổi, chợt bên tai Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng vó ngựa dồn dập ở phía trước. Chàng phóng mắt nhìn, trông thấy từng đám cát bụi bay lên mịt mù cuồn cuộn kéo dài trên một khoảng đường.
Tiếng vó ngựa chạy thật khẩn cấp, nghe rõ thì hình như một bọn đông người đuổi theo thật gấp một nạn nhân nào đó đang trốn chạy.
Nghĩ ngay đã có chuyện hung hiểm diễn ra trong bọn người đang đuổi nhau, vừa phi ngựa tới, Hàn Tử Kỳ vừa chăm chú nhìn vào đám cát bụi tung mù tìm hiểu đó là bọn người nào, có phải là bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đuổi bắt người hay là bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung sang đây bắt cóc đàn bà, con gái hãm hiếp.
Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu chạy nhanh hơn, chẳng mấy chốc người và ngựa chàng còn cách đám cát bụi chừng vài trăm trượng.
Bỗng nghe trong đám cát bụi có tiếng quát:
- Đứng lại.
Một tên trong bọn họ rượt đuổi ra lệnh cho nạn nhân đang trốn chạy.
Hàn Tử Kỳ khẽ giọng:
- Đúng rồi! Một bọn đông người đang đuổi bắt một người. Bọn này là ai? Luân Hồi giáo hay Bắc Khuyết ma cung. Ta hãy vào rừng xem thử.
Hàn Tử Kỳ liền ghìm con Xích Long Câu lại, rẽ vào trong rừng ẩn phía sau bụi cây um tùm cành lá.
Chàng phóng mắt nhìn về hướng có tiếng quát liên tiếp mỗi lúc càng gần hơn.
Chỉ trong nháy mắt Hàn Tử Kỳ trông thấy trên đường xuất hiện ba thớt ngựa ào ào chạy tới gần chàng như bay.
Dẫn đầu là con bạch mã lông trắng như tuyết, trên lưng có một nữ nhân áo tím đang chạy bất kể sống chết định thoát khỏi tay bọn người kia.
Phía sau nữ nhân áo tím chừng hai mươi trượng, hai tên đại hán vận

võ phục màu xám cưỡi cặp ngựa ô chùy, sắc lông đen như mực, vừa quát tháo vừa đuổi theo nạn nhân thật gấp.
Hình như bọn chúng quyết bắt cho kỳ được nàng mới chịu thôi.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Hai tên đàn ông áo xám kia là những tên cường đạo định bắt ả áo tím kia cưỡng hiếp.
Thớt bạch mã chở nữ nhân áo tím sắp tới, Hàn Tử Kỳ gắn mắt nhìn ả để xem rõ gương mặt của ả.
Chớp mắt thớt bạch mã chở nữ nhân áo tím chạy ngang qua chỗ Hàn Tử Kỳ đang ẩn nấp.
Chàng chú mắt nhìn thấy đó là một ả thiếu nữ nhưng không nhận rõ được diện mục. Ả mọp sát người trên lưng ngựa, đầu cúi xuống, da trắng như bạch ngọc, mái tóc bay phần phật để lộ phía sau gáy trắng ngần, vóc dáng yêu kiều diễm lệ không kém Chu Thiên Phụng hay Hạ Cung Linh một chút nào. Dĩ nhiên ả là một trang tuyệt thế giai nhân, chứ không phải bọn nữ nhân tầm thường.
Thiếu nữ áo tím kia là ai, ái nữ của gia trang nào đi đâu lại bị hai tên đàn ông áo xám rượt đuổi bắt như thế? Hàn Tử Kỳ cảm thấy thầm ái ngại cho ả, chẳng hiểu có nên can dự vào chuyện này, phóng ngựa ra cản đường hai tên kia hay không. Chàng còn do dự chưa quyết.
Hai thớt ngựa ô chùy chạy tới, Hàn Tử Kỳ nhận ra đó là hai tên đại hán không phải bọn sứ giả Luân Hồi giáo. Hai tên này thân hình vạm vỡ, mặt mày hung tợn khác thường, lưng giắt giới đao sáng ngời xem qua đúng là phường hắc đạo, nhưng không phải là người Trung thổ, chừng như bọn chúng là người từ Thổ phồn xâm nhập vào đây.
Thoáng cái hai thớt ngựa ô chùy chở hai tên đại hán áo xám đã cách xa chồ Hàn Tử Kỳ ẩn nấp ngoài năm mươi trượng, tài phi mã của bọn chúng quả thật điêu luyện.
Hàn Tử Kỳ tự vấn:
- Hai tên đại hán áo xám kia không phải bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, giữa ta và bọn chúng không có oán thù, còn ả thiếu nữ áo tím kia ta cũng chưa từng quen biết một lần nào, ta có nên can dự vào chuyện này hay không?
Liền đó chàng tự đáp:
- Bất luận thế nào, dù ả thiếu nữ áo tím không quen, và bọn kia không phải giáo đồ Luân Hồi giáo, nhưng xem qua bọn chúng bức bách người thái quá, ta đường đường là một nam nhân chi chí, từng cứu khốn phò nguy cho nhiều người đâu thể lấy mắt làm ngơ bỏ qua chuyện này cho được.
Chàng quyết định:

- Bây giờ ta hãy đuổi theo hai tên đại hán kia hỏi xem chúng định làm gì với ả thiếu nữ áo tím.
Thầm tính xong chàng cho con Xích Long Câu trở ra ngoài quan lộ, quay trở về lối cũ.
Hàn Tử Kỳ giật mạnh sợi dây cương, con Xích Long Câu lồng lên cất bốn vó phi nhanh đuổi theo phía sau hai con ngựa ô chùy đã cách xa ngoài ba trăm trượng.
Con Xích Long Câu vốn là loại thần mã ngày đêm chạy ngàn dặm, hai con ngựa ô chùy chỉ là loại ngựa thường nên chẳng mấy chốc nó sắp bắt theo kịp, chỉ còn cách khoảng một trăm trượng vừa tầm nhìn.
Hàn Tử Kỳ hãm đà con Xích Long Câu chạy chậm lại hơn trước, cứ cách khoảng đó theo hai con ngựa ô chùy.
Chàng không muốn lộ diện sớm, còn chờ xem hai tên đại hán áo xám hành động thế nào với ả thiếu nữ áo tím và cũng muốn biết bọn chúng là ai.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 66
Tuyệt Lộ

Hàn Tử Kỳ phóng tầm mắt nhìn hai tên đại hán áo xám quan sát hành động của bọn chúng.
Phía trước, một trong hai tên đại hán áo xám quát lên chấn động trên quan lộ:
- Đứng lại! Nàng chạy không khỏi tay bọn ta đâu, đừng chạy nữa làm chi vô ích. Trước sau gì thì nàng cũng bị bọn ta bắt thôi. Đứng lại ...
Mặc cho hai tên đại hán áo xám quát tháo ở phía sau lưng, ả thiếu nữ áo tím vẫn mọp sát thân mình trên lưng con bạch mã, tay giật dây cương liền liền, hai chân kìm hông ngựa phóng chạy như bay trên quan lộ.
Thiếu nữ áo tím đã sinh liều. Nàng chạy bất kể rừng rậm, gai chông hầm hố dưới chân, bất kể chết sống, miễn sao thoát khỏi hai tên đại hán áo xám kia là được.
Có lẽ nàng để hai tên đại hán áo xám bắt được sẽ cưỡng hiếp hoặc giết nàng. Nàng thà chết chứ không chịu bị nhục.
Ba thớt bạch mã, ô chùy đuổi chạy trên mười dặm đường tới một ngã ba quan lộ. Một ngã thẳng về trước, một ngã rẽ sang phải con

đường hẹp quanh co, gập ghềnh khúc khuỷu.
Con đường này hai bên là vách đá lởm chởm dẫn tới một dãy núi thấp chập chùng quanh năm tháng có ít người lai vãng vì hoang vu và rất hiểm nghèo.
Con bạch mã chạy tới ngã ba, thình lình ả thiếu nữ áo tím ghìm cương lại bất thần rẽ sang con đường nhỏ, chỉ chậm phút giây lại chạy nhanh như khói tỏa. Nàng định thoát thân trong dãy núi kia.
Tên đại hán cưỡi con ngựa ô chùy bên trái trông thấy quát to:
- Chạy đi đâu, nhị đệ hãy đuổi gấp theo ả. Ả định trốn trong dãy núi trước mặt đó.
Hai tên đại hán áo xám nhanh lẹ ghìm cương ngựa lại thật gấp rút. Hai con ngựa ô chùy bất ngờ bị hãm đà quá gấp, cất tiếng hí vang lừng, bốn vó cất lên cao, chồm tới phía trước khiến cho hai tên đại hán áo xám chồng chềnh, nghiêng ngả như đang cưỡi sóng, bọn chúng hết sức ghìm cương ngựa để lấy lại thăng bằng.
Phút giây hai tên đại hán áo xám đã ghìm ngựa lại được, rẽ sang con đường bên phải, lại đuổi theo ả thiếu nữ áo tím khẩn cấp phía trước đã cách xa ngoài một trăm trượng. Bọn chúng nhất quyết không chịu buông tha ả.
Hàn Tử Kỳ đã nhận rõ điều đó, thúc con Xích Long Câu đuổi gấp tới, khi còn cách hai con ngựa ô chùy chừng năm mươi trượng, chàng lại giảm tốc lực cho đi chậm như trước.
Chàng không muốn hai tên đại hán áo xám phát giác ra có người đang chạy theo phía sau lưng.
Hai tên đại hán áo xám đang chú hết tâm lực vào chuyện đuổi bắt cho bằng được ả thiếu nữ áo tím chạy ở phía trước mặt, đâu còn thời giờ quan sát phía sau, nên bọn chúng chẳng hề hay biết chi cả.
Không bị hai tên đại hán áo xám phát giác, Hàn Tử Kỳ thầm mừng lặng lẽ thúc ngựa đi cứ khoảng cách năm mươi trượng ở phía sau hai con ngựa ô chùy.
Bọn người đuổi chạy chừng sáu bảy dặm trên con đường khúc khuỷu, gập ghềnh, thình lình trước mặt có một hòn núi cao chắn ngang, hai bên vách đá dựng thẳng ngoài ba trăm trượng, dưới chân lại có nhiều vực sâu không thấy đáy, chẳng còn một lối nào thoát thân.
Ả thiếu nữ áo tím dừng con bạch mã lại, đảo mắt nhìn quanh khắp nơi tìm xem có đường nào vượt qua hòn núi hay không. Nhưng nàng đã hoàn toàn thất vọng, ngọn núi cao chọc trời, hai bên vách đá lởm chởm dù cho đến loài khỉ vượn cũng khó leo, chim chóc không thể bay qua, đừng nói là người hay ngựa vượt qua chỗ này.

Đến đây là cùng đường, không biết phải làm sao, ả thiếu nữ áo tím nhảy xuống lưng con bạch mã, đứng chờ hai tên đại hán áo xám phi ngựa tới.
Chớp mắt cặp ngựa ô chùy đã đến nơi. Hai tên đại hán áo xám dừng lại đứng hai phía, đề phòng ả thiếu nữ áo tím sử dụng khinh công thoát thân.
Tên đại hán áo xám ngồi trên lưng con ngựa ô chùy phía bên trái, đưa cặp mắt tròn như cú vọ nhìn ả thiếu nữ áo tím có vẻ rất đắc chí. Hắn cười hô hố:
- Bọn ta đã nói trước rồi, nàng chạy làm chi vô ích. Bây giờ nàng đã cùng đường, không còn cách nào chạy thoát được nữa đâu.
Tên đại hán áo xám bên trái cười ha hả:
- Nàng hãy nên nghe theo lời bọn ta, ngoan ngoãn đi theo bọn ta trở về Bắc Khuyết ma cung cho Thái thượng thần quân của bọn ta trông thấy dung mạo của nàng.
Tên đại hán áo xám bên trái tiếp lời:
- Phải đấy. Nàng rất xinh đẹp. Thái thượng thần quân bọn ta trông thấy diện mạo của nàng chắc chắn sẽ chọn nàng làm hầu thiếp chứ chẳng không. Nàng theo bọn ta về gặp Thần quân, nàng đừng ương ngạnh chờ bọn ta động thủ sẽ làm tổn thương tới thân ngọc mình vàng, bọn ta không nỡ làm điều đó đối với một mỹ nhân tuyệt sắc của nàng. Nàng bằng lòng rồi chứ?
Hai tên đại hán áo xám vênh váo bộ mặt hung tợn, xem ra rất đắc ý. Bọn chúng nghĩ hiện giờ ả thiếu nữ áo tím đã hoàn toàn ở trong tay chúng.
Thiếu nữ áo tím thét lên:
- Hãy câm mồm thối tha của hai ngươi lại, bản tiểu thư thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu nhục nhã tới đó làm hầu thiếp cho cái gã dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma. Hai ngươi đừng cuồng vọng vô ích.
Dứt câu ả thiếu nữ áo tím rời con bạch mã bước lại gần cái vực sâu, đưa mắt nhìn xuống rồi quay phắt lại nhìn hai tên đại hán áo xám, đề phòng bọn chúng bất ngờ phóng tới tấn công nàng bằng chưởng lực hoặc bằng chỉ phong.
Biết rõ không thể nào dùng lời thuyết phục được ả thiếu nữ áo tím, tên đại hán áo xám bên trái quay qua nói nhỏ với tên đại hán bên phải:
- Đại ca, ả này rất ương ngạnh, bọn ta nói thêm làm chi vô ích, đại ca để cho tiểu đệ tới đó bắt ả cho rồi. Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về Bắc Khuyết ma cung nội trong đêm nay dâng nộp ả cho Thái thượng thần quân lãnh thưởng.

Tên đại hán được gọi đại ca, gật đầu:
- Phải đấy, nhị đệ hãy bắt ả mau, coi chừng ả nhảy xuống cái vực kia uổng công bọn ta đuổi theo ả trọn buổi chiều nay.
Tên đại hán được gọi tiểu đệ gật đầu:
- Đại ca hãy an tâm, lâu nay tiểu đệ đi bắt đàn bà, con gái đã quen tay, ả không nhảy xuống vực kịp đâu.
Hắn nhảy xuống lưng con ngựa ô chùy, nhắm hướng ả thiếu nữ áo tím sầm sầm bước tới.
Trông thấy tên đại hán được gọi tiểu đệ bước tới còn cách chừng hai trượng, thiếu nữ áo tím thét lên:
- Đứng lại!
Tên đại hán được gọi tiểu đệ dừng lại, cất tiếng cười hô hố:
- Nàng đã cùng đường rồi, đâu còn thoát chạy được nữa. Nàng định làm gì?
Trỏ tay xuống vực thẳm, thiếu nữ áo tím trừng đôi mắt, nghiến răng:
- Ngươi chưa biết ta định làm gì à? Con đường thoát thân của ta là cái vực này!
Tên đại hán được gọi tiểu đệ trợn mắt:
- Nàng định nhảy xuống cái vực kia tự sát phải không?
Thiếu nữ áo tím gật mạnh đầu:
- Phải! Nếu ngươi bước thêm một bước nữa ... ta sẽ nhảy xuống cái vực này. Hai ngươi đừng hòng bắt được ta.
Tên đại hán sửng sốt đứng yên không dám bước tới. Hắn hiểu thiếu nữ áo tím đã quyết tâm tự sát.
Thấy tình hình căng thẳng, tên đại hán được gọi đại ca nhảy xuống lưng con ngựa ô chùy, bước nhanh tới, đứng cạnh đồng bọn nhìn cái vực sâu.
Hắn cười nham nhở:
- Nàng hãy còn quá trẻ, lại xinh đẹp thế kia, tại sao lại đòi chết sớm, uổng phí đi một kiếp hồng nhan tuyệt sắc trời ban cho. Dễ mấy ai có được nhan sắc như nàng, nàng đừng nhảy xuống vực, hãy đi theo bọn ta trở về Bắc Khuyết ma cung làm hầu thiếp cho Thái thượng thần quân của bọn ta, nàng sẽ được vinh hiển trọn đời, bọn ta cũng được ban thưởng ít nhất hai ngàn lạng vàng ròng tha hồ tiêu pha phung phí ... Như vậy hai đằng đều có lợi, tại sao nàng lại từ chối đòi nhảy xuống cái vực sâu kia nát tan vóc ngọc mình vàng. Nàng hãy nghe theo lời bọn ta, đừng có dại dột.
Thiếu nừ áo tím trừng to đôi mắt nhìn tên đại hán được gọi đại ca, căm hận:
- Ngươi hãy khép cái mồm thối kia lại. Gia phụ ta đã cự tuyệt mấy

điều cuồng vọng của lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma từ nửa tháng nay rồi, đường đường một vị tiểu thư trâm anh ... đài các như ta lại chịu làm hầu thiếp cho cái lão dâm tặc bại hoại đó hay sao chứ?
Nàng thét:
- Nếu các ngươi dám bước tới ta sẽ nhảy xuống cái vực sâu này tức khắc.
Thét dứt, thiếu nữ áo tím lùi lại một bước than thầm:
- Mạng ta đến đây đã dứt rồi, gia phụ ơi hãy tha thứ cho cái tội bất hiếu của con.
Nàng chuẩn bị sẵn sàng nhảy xuống vực. Nghe thiếu nữ áo tím sỉ nhục thậm tệ Thái thượng thần quân của mình, tên đại hán được gọi tiểu đệ không còn nhịn nhục nổi nữa, quát to lên:
- Hãy câm ngay cái mồm của nàng lại. Nàng mở mắt xem bọn ta bắt nàng đem về giao nộp cho Thái thượng thần quân.
Hắn bước nhanh tới, tên đại hán được gọi đại ca cũng song song tiến lên. Thiếu nữ áo tím thét:
- Ta nhảy xuống vực đây!
Miệng thét, hai chân thiếu nữ áo tím lùi lại sát bờ vực toan nhảy xuống. Sinh mạng của thiếu nữ áo tím giờ đây chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc.
Hai tên đại hán kinh hãi, toan phóng tới nhưng chẳng còn kịp nữa, thiếu nữ áo tím đang trong tư thế nhảy xuống vực.
Giữa phút giây cuối cùng đó thình lình nghe có tiếng thét xé gió:
- Dừng lại!
Tiếng thét gầm trên một trăm năm nội lực đập chan chát vào tai hai tên đại hán áo xám, chực chọc thủng cả màng nhỉ, khiến cho bọn chúng kinh hãi vô cùng.
Hai tên đại hán áo xám nhanh lẹ hướng mắt về phía có tiếng thét coi là ai.
Cùng lúc, thiếu nữ áo tím cũng giật mình dừng lại, đưa đôi mắt nhìn qua ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 67
Cố Nhân Tái Ngộ

Chợt thấy lòa qua một cái, một chiếc bóng màu lam nhẹ tợ làn mây

xuất hiện, bay vút ngang qua đầu hai tên đại hán ám xám nhanh không kịp thấy, đến nơi hạ xuống đứng cách thiếu nữ áo tím khoảng ba thước.
Trông thấy chiếc bóng lam tới đứng bên cạnh, chưa hiểu là bạn hay thù, thiếu nữ áo tím kinh hoàng lách ngang qua phía trái với ý định tránh né kẻ lạ mặt chộp bắt nàng.
Nàng thét:
- Ngươi là ...
Nhưng thiếu nữ áo tím chợt ngưng ngang đi, không tiếp thêm lời nào vì vừa nhận ra gương mặt ngọc của người áo lam vừa trụ thân mình xuất hiện.
Đôi mắt thiếu nữ áo tím tròn xoe nhìn người áo lam sửng sốt, tưởng chừng đang trong cơn mê.
Phút chốc nàng hoan hỉ bật thốt:
- Hàn công tử, thế ra là công tử đấy sao, tiểu muội cứ tưởng công tử đã chết từ lâu dưới vực tử thần rồi.
Thì ra người áo lam vừa vượt ngang qua đầu hai tên đại hán áo xám cứu nguy cho thiếu nữ áo tím chính là Hàn Tử Kỳ.
Vừa rồi, Hàn Tử Kỳ đuổi theo hai con ngựa ô chùy chở hai tên đại hán áo xám đến đây, trông thấy thiếu nữ áo tím đã cùng đường không còn cách nào thoát thân được nữa, lại toan nhảy xuống vực sâu tự vận. Chàng liền tức tốc nhảy xuống khỏi lưng con Xích Long Câu, phi thân tới chỗ ba người vừa đúng lúc nàng lùi sát bờ vực toan nhảy xuống.
Hàn Tử Kỳ hét lên cho cả ba cùng giật mình dừng lại, sử dụng ngay khinh pháp “Hành không đăng bộ” vọt ngang qua đầu tên đại hán áo xám đáp xuống gần nàng, vừa đúng lúc sinh mạng của nàng chỉ trong một đường tơ. Chàng toan chộp lấy nàng không cho nàng lao xuống vực nên nàng la hoảng.
Nghe thiếu nữ áo tím gọi tên mình, Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại nhìn mặt nàng coi là ai.
Chợt chàng kêu lên:
- Hạng Cẩm Bình, thế ra tiểu thư đây sao? Tại hạ cứ ngỡ tiểu thư là một cô gái xa lạ nào.
Thiếu nữ áo tím chính là Hạng Cẩm Bình, từng gặp Hàn Tử Kỳ tại dãy núi Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, trong lúc chàng lâm nguy tại vực tử thần. Không Không sư thái ném sợi Phược ma thằng trói chàng, hai lão đạo nhân Chi Thiên đại sư và Huyền Thông đạo trưởng đòi mổ bụng chàng moi lấy nội đơn, nàng đã ném một quả Tiểu oan lôi nổ

chấn động làm sút sợi dây cứu chàng thoát khỏi bàn tay độc ác của bọn ngũ đại môn phái.
Từ đó đến nay đã nhiều tháng qua, không gặp, nay bỗng nhiên tái ngộ ở ngọn núi này, Hàn Tử Kỳ lẫn Hạng Cẩm Bình vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng khôn xiết.
Hạng Cẩm Bình như nằm trong giấc chiêm bao vì từ đêm đại hội quần hùng ra về, nàng đinh ninh Hàn Tử Kỳ đã tàn thân nát cốt dưới vực tử thần bởi sau khi nàng ném quả Tiểu lôi oanh do sự bức bách của Chi Thiên đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, và bọn hội chủ Gia Cát Cầ, Trịnh Nhữ Hoằng, chàng vẫn phải nhảy xuống vực tự vận, nay chàng còn sống tới đây cứu nàng lúc vạn phần nguy khốn, khiến cho nàng ngẩn ngơ cứ mãi nhìn chàng.
Đưa mắt nhìn qua hai tên đại hán áo xám hãy còn đứng trơ như pho tượng, Hàn Tử Kỳ quay lại hỏi Hạng Cẩm Bình:
- Hạng tiểu thư, hai gã kia là ai, tại sao dám vô lễ đuổi bắt tiểu thư từ ngoài quan đạo vào tới ngọn núi này như thế.
Hạng Cẩm Bình còn đang ngẩn ngơ, chợt nghe Hàn Tử Kỳ hỏi, giật mình như thoát khỏi cơn mơ, trỏ tay sang hai tên đại hán áo xám hằn học:
- Hai gã đó chính là bọn giáo đồ của Bắc Khuyết ma cung của lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma từ bên xứ Thổ phồn sang đây đuổi theo tiểu muội, đòi bắt đưa về làm hầu thiếp cho lão quỷ đó. Muội chống cự lại không chịu nghe theo, bọn chúng đuổi muội từ ngoài cái quan vào đây đã cùng đường, muội toan nhảy xuống cái vực này tự tử, may sao Hàn công tử tới kịp cứu muội, bằng không giờ này tính mạng của muội đã không còn.
Nghe Hạng Cẩm Bình nhắc tới tên Bắc Khuyết Thần Ma, nghĩ đến phụ thân Hàn Khuất Thân bị lão và ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đầu độc tàn phế cả hai chân vừa chết thảm trong tuyệt động, và người nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu năm xưa cũng bị cặp nam nữ đại ác ma đó đầu độc rồi chặt cụt đôi chân vứt vào cánh rừng già, cách đây mấy tháng ả Điêu Nguyệt Hồ lại sai bọn sứ giả Luân Hồi giáo tới Thiên Tàn Phủ giết lão nhân một cách tàn khốc với hàng chục nhát giới đao trên khắp thân mình, dòng máu hận thù trong trái tim Hàn Tử Kỳ liền sôi lên sùng sục, gương mặt ngọc diện đầy sát khí.
Hàn Tử Kỳ nói khẽ với Hạng Cẩm Bình:
- Hạng tiểu thư hãy đứng đây chờ tại hạ một lúc. Tại hạ tới đó hỏi tội hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, trừng trị bọn chúng về cái tội vô lễ với tiểu thư vừa rồi, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.

Chuyện rất dài dòng.
Sẵn trong lòng đang thù hận vì suýt chết dưới vực, Hạng Cẩm Bình nghiến răng:
- Hàn công tử hãy giết hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đó rửa hận cho tiểu muội, nếu để bọn chúng còn sống sẽ còn gặp tai họa cho muội lần sau.
Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu:
- Hạng tiểu thư hãy an tâm. Tại hạ hỏi hai tên đó xem bọn chúng trả lời thế nào, sau đó tại hạ sẽ trừng trị bọn chúng một cách xứng đáng cho tiểu thư hài lòng.
Dứt câu, Hàn Tử Kỳ rời khỏi Hạng Cẩm Bình chậm rãi bước tới đứng cách hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung khoảng hai trượng.
Chàng đứng nhìn hai bộ mặt hung tợn của bọn chúng chưa nói lời nào.
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt dữ tợn, chiếu hung quang như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.
Hắn hầm hừ:
- Tiểu tử là ai thuộc đệ tử của môn phái, bang hội nào, tại sao lại dám to gan lớn mật can dự vào chuyện của bọn đại gia. Ngươi không sợ thanh giới đao của bọn ta mổ bụng ngươi moi lấy tim gan ăn sống hay sao?
Không trả lời sự hăm dọa của tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Ngươi hãy câm cái mồm thối kia lại! Hãy nghe ta hỏi đây. Hai ngươi có là giáo đồ của Bắc Khuyết Thần Ma hay không?
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung thấy đối phương biết mình, nghênh bộ mặt hung tợn cất giọng vô cùng kiêu hãnh:
- Đúng, không sai! Ngươi cũng có một chút kiến thức đấy. Bọn ta chính là đại giáo đồ của Thái thượng thần quân, tiếng tăm lừng lẫy đương thời, khắp cả xứ Thổ phồn vùng quan ngoại và hai miền Trung thổ nghe tới tên hết thảy đều thán phục, cúi đầu nghe theo lệnh, không có một ai dám chống cự, chắc ngươi đã nghe danh rồi chứ?
Không cần quan tâm tới những lời khoe khoang, khoác lác của tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ bằng giọng khinh khỉnh hỏi:
- Hai người là đại giáo đồ của Bắc Khuyết ma cung nhưng thuộc hàng đệ tử thứ mấy của lão Bắc Khuyết Thần Ma. Ngươi hãy nói cho ta biết.
Tưởng lầm Hàn Tử Kỳ muốn biết địa vị của mình, tên giáo đồ Bắc

Khuyết ma cung vênh váo:
- Ngươi hãy nghe cho rõ! Bọn đại gia là đại đầu mục trong tổng đàn Bắc Khuyết ma cung có bổn phận coi sóc vùng này, ngươi nghe rõ rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Ta nghe rồi! Bây giờ hai ngươi hãy bình tĩnh đừng run, cũng đừng bỏ chạy, nghe ta nói, bởi vì hai ngươi có chạy khỏi đâu.
Chưa biết Hàn Tử Kỳ thuộc nhân vật nào trong giang hồ, lại dọa dẫm như vậy, hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung giận dữ trợn bốn mắt bắn hung quang nhìn chàng.
Tên giáo đồ được gọi là đại ca hừ một tiếng:
- Tiểu tử! Ngươi thật to gan. Chuyện gì ngươi hãy nói đi rồi chịu chết.
Trỏ tay vào mặt hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ dằn mạnh từng tiếng:
- Hai ngươi ... một tên ở lại đây với ta, một tên chạy trở về Bắc Khuyết ma cung. Hai ngươi hãy chọn tên nào ở lại và tên nào chạy đi, nói mau.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 68
Hạng Gia Trang Lâm Nguy

Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng ngơ ngác, không hiểu Hàn Tử Kỳ nói thế là nghĩa gì, cả hai đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.
Tên giáo đồ được gọi là đại ca hỏi:
- Tiểu tử, ngươi nói thế nghĩa là làm sao, cái gì ra đi cái gì ở lại. Ngươi có điên chưa?
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Bọn ngươi xưng là đại đầu mục của Bắc Khuyết ma cung mà ngu ngốc đến thế ư? Ta nói rõ ràng như thế mà hai ngươi chưa hiểu à? Bây giờ ta giết một tên về cái tội bất kính của hai ngươi rượt đuổi vị tiểu thư kia suýt phải mất mạng dưới vực thẳm vừa rồi, còn một tên cấp tốc trở về Bắc Khuyết ma cung báo nguy với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, nay mai sẽ có một vị thiên thần tới Bắc Khuyết ma cung cắt lấy thủ cấp của lão trả hai món nợ máu năm xưa lão đã cùng yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đầu độc hai vị tiền bối trang chủ Hàn Khuất Thân bị tàn phế hai chân chết trong tuyệt động, Thiên Tàn

Quái Tẩu bị chặt cụt một chân ném vào cánh rừng già sau đó giết đi. Ngươi nghe rõ rồi chứ?
Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng tháo lui về phía sau ba bước trố bốn mắt khiếp đảm nhìn Hàn Tử Kỳ như nhìn một con quái vật từ đầu đến chân.
Bọn chúng vốn đã khiếp sợ cái thân pháp "Hành không đăng bộ" của Hàn Tử Kỳ lao vút ngang qua trên đầu chúng từ bao giờ chúng chẳng hề hay biết. Dù chưa trông thấy chàng xuất thủ, nhưng bọn chúng đã hiểu ngay chàng là một đại cao thủ công lực đã đạt tới cõi thượng thừa chứ không phải tầm thường.
Phút giây lấy lại sự bình tâm, tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca hỏi:
- Tiểu tử, danh hiệu của ngươi là gì sao lại dám khoác lác cái mồm, lớn lối như thế?
Nhìn thẳng vào mặt tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Hai ngươi muốn biết đại danh của ta ư? Hãy trụ hình cho vững mà nghe đây!
Chàng nói rõ từng tiếng:
- Hàn Tử Kỳ chính là ta. Hai ngươi nghe rõ chưa?
Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kinh hãi tháo lui ba bốn bước nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khiếp đảm, thân hình lay động như muốn bỏ chạy trốn.
Như tưởng mình vừa nghe lầm, tên giáo đồ được gọi là đại ca vặn hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Ngươi vừa nói gì? Ngươi là Hàn Tử Kỳ đã giết rất nhiều giáo đồ Luân Hồi giáo cách đây mấy tháng hay là Hàn Tử Kỳ nào khác trùng tên.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Nói nhảm! Ta là Hàn Tử Kỳ chứ còn Hàn Tử Kỳ nào nữa mà ngươi nói trùng tên.
Ngươi quá ngu ngốc còn sống chi vô ích. Ta giết ngươi trước, còn tên quỷ quái kia mau chạy trở về báo nguy với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma như ta đã nói vừa rồi.
Chàng thét lớn:
- Hãy mau rút vũ khí ra, ta ban cho các ngươi cái ân huệ lần chót, kẻo khi chết xuống địa ngục sẽ chẳng còn điều gì ân hận nữa.
Xoạt ... xoạt ...
Hiểu rõ nguy cơ đã đến, hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chẳng ai bảo ai cùng rút thanh giới đao cầm tay đứng song song theo thế

hợp công.
Trong khi Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên nhìn hai thanh giới đao trong tay bọn chúng chưa thấy động tĩnh.
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca quát to:
- Nhị đệ động thủ!
Hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cùng lượt vung thanh giới đao một vòng điểm tới mười yếu huyệt khắp thân hình Hàn Tử Kỳ.
Tám làn sáng nhanh như chớp ...
Chờ hai thanh giới đao của hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung còn cách một thước, Hàn Tử Kỳ dịch sang ba bước tránh tám lằn sáng giới đao, liền đó một lằn sáng màu tía lạnh căm người từ bên lưng chàng chớp tới tên giáo đồ được gọi là đại ca nhanh như sét giật lưng trời.
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung được gọi là đại ca rú uất nghẹn nửa tiếng, chiếc đầu bay ra ngoài một trượng theo thanh giới đao rơi nằm trên đám cỏ, chiếc thây cụt đầu từ từ ngã xuống trông đến rợn người.
Hàn Tử Kỳ rút thanh Tử hư thần kiếm ra từ lúc nào, chém rụng đầu tên giáo đồ được gọi là đại ca rồi đút kiếm trở vào vỏ từ bao giờ, chẳng một ai kịp trông thấy.
Chỉ nghe từ phía vực thẳm có tiếng Hạng Cẩm Bình bật thốt khen ngợi:
- Tuyệt diệu!
Trông thấy cái chết quá khủng khiếp của đồng bọn và thủ pháp giết người thần oai của Hàn Tử Kỳ, tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung còn lại vỡ mật bay hồn, mặt mày tái ngắt, tay chân run lên cầm cập trố mắt khủng khiếp nhìn tử thi nằm trên mặt đất, rồi nhìn Hàn Tử Kỳ.
Hắn đâu có tưởng tượng nổi thân pháp lẫn kiếm pháp của Hàn Tử Kỳ xuất quỷ nhập thần đến thế, nhất là ánh sáng màu tía của thanh Tử hư thần kiếm chợt thấy rồi chợt mất giống như ánh sáng tử thần đoạt hồn người.
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chôn chân tại chỗ không còn chạy nổi nữa. Xoảng ...
Thanh giới đao trong tay tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung buông rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khốc. Hắn rụng rời chân tay không cầm nổi vũ khí nữa.
Hàn Tử Kỳ nhìn tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung hét:
- Tên bại hoại, sao ngươi còn đứng chết trân ra đó! Ngươi chạy trở về báo nguy với lão Bắc Khuyết Thần Ma, bảo lão chuẩn bị nạp thủ cấp cho ta, bằng nếu ngươi liệu chạy không nổi thì hãy đứng yên đó

cho ta hóa kiếp.
Tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kinh hoàng, tay chân cuống quít vụt quay phắt thân mình trở lại, hú lên một tiếng như loài quỷ tru, phóng tới con ngựa ô chùy đứng cách đó hai trượng, lập cập leo lên ngồi trên lưng ngựa, chộp lấy dây cương giật liền liền ... vừa ngoái cổ nhìn trở lại phía Hàn Tử Kỳ.
Con ngựa ô chùy bị giật mạnh dây cương hốt hoảng hí lên mấy tiếng vang lừng, lồng lộn mấy cái, quay đầu trở lại, phi nhanh theo con đường nhỏ khúc khuỷu, gập ghềnh, hai bên trập trùng vách núi, nháy mắt đã biến dạng.
Chờ cho người ngựa tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đi xa, Hàn Tử Kỳ quay lại trong khi Hạng Cẩm Bình cũng vừa bước tới đứng trước mặt chàng.
Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt thán phục, Hạng Cẩm Bình cất giọng oanh:
- Cách nay chẳng bao lâu, chỉ có mấy tháng thân thủ và kiếm pháp của Hàn công tử vượt bậc hơn xưa thập phần. Vừa rồi công tử rút kiếm xuất chiêu, tiểu muội không trông thấy được, thực lòng muội vô cùng bái phục công tử.
Hàn Tử Kỳ từ tốn đáp:
- Hạng tiểu thư đã khen tặng quá lời rồi, tại hạ không dám nhận đâu. Sự thật thân pháp và kiếm pháp của tại hạ đến nay hãy còn thô thiển, chỉ tại tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kia võ công quá tầm thường, nên tại hạ mới đắc thủ giết hắn, tiểu thư khen tại hạ vô cùng xấu hổ.
Ánh mắt thu thủy xanh biêng biếc chớp lên mấy cái, Hạng Cẩm Bình khen:
- Chẳng qua Hàn công tử quá khiêm nhượng đó thôi. Sự thật từ ấy lâu nay tiểu muội chưa từng thấy lối thân pháp, kiếm pháp tuyệt luân kỳ diệu như công tử vừa xuất thủ đó một lần nào, đến như gia phụ của tiểu muội nếu trong trường hợp là tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung cũng chưa chắc đỡ nổi một chiêu của công tử huống hồ là bọn chúng.
Nàng hỏi:
- Có phải trong thời gian qua Hàn công tử đã gặp duyên kỳ ngộ rồi không?
Không muốn tiết lộ chuyện vào Tử vong động, học được các chiêu trong bí kíp “Địa tiên kỳ thư” của tôn sư Địa tiên tôn giả, Hàn Tử Kỳ tránh né:
- Thời gian mấy tháng qua tại hạ may mắn gặp một vị lão tiền bối

truyền dạy vài chiêu ứng phó với bọn bại hoại, bảo vệ lấy thân, đâu dám vô lễ với Hạng tiền bối là bậc cao minh, mang lấy cái tội thất kính đối với lão tiền bối.
Để tránh né những lời khen tặng của Hạng Cẩm Bình, Hàn Tử Kỳ lảng sang chuyện khác:
- Hạng tiểu thư có chuyện gì phải đi trên quan lộ ngoài kia mà bị hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung quỷ quái vô lễ, xin tiểu thư nói cho tại hạ được rõ.
Hạng Cẩm Bình chớp đôi mắt:
- Tiểu muội vâng lệnh gia phụ tới thị trấn Phòng Châu cầu viện thúc thúc tên Hạng Bá Công đến giải vây Hạng gia trang, dọc đường bị hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chận đường đòi bắt muội giải về cho lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma như Hàn công tử đã biết.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 69
Động Lòng Nghĩa Hiệp

Hàn Tử Kỳ kinh ngạc:
- Hạng tiểu thư nói sao? Hạng gia trang đang có chuyện gì nguy biến, kẻ thù nào tới đánh phá? Tiểu thư lại phải tới thị trấn Phòng Châu cầu viện thúc thúc để giải vây.
Xin tiểu thư cho tại hạ được biết.
Hạng Cẩm Bình lo lắng:
- Hàn chúng ta muốn biết tiểu muội đâu dám giấu giếm. Chính vì bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung nên muội phải tới thị trấn Phòng Châu cầu viện Hạng thúc thúc. Có lẽ giờ này bọn chúng đã kéo tới tệ trang rồi.
Hàn Tử Kỳ cau mày:
- Hạng tiểu thư, bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kéo tới Hạng gia trang định làm gì?
Bọn chúng toan cướp đoạt tài sản bảo vật bắt người phải không?
Hạng Cẩm Bình gật đầu:
- Hàn công tử nói đúng, bọn chúng định cướp lấy bảo vật di truyền của tổ phụ và bắt tiểu muội mang về Bắc Khuyết ma cung.
Hàn Tử Kỳ hỏi mau:
- Hạng tiểu thư, câu chuyện xảy ra như thế nào?

Hạng Cẩm Bình chậm rãi kể:
- Vừa rồi lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma gửi thư cho gia phụ tiểu muội, bắt buộc gia phụ phải nộp viên ngọc "Lưỡng long tranh châu", món bảo vật di truyền nhiều đời của tổ phụ cho lão, lại còn đòi gia phụ phải cống nạp muội cho bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đưa về làm tì thiếp của lão, gia phụ đã bác bỏ hai điều phi lý đó, bọn chúng dọa sẽ tới đánh phá Hạng gia trang, hôm nay là đúng hạn kỳ chắc chắn chúng sẽ tới, chẳng biết hậu quả sẽ thế nào, muội vô cùng lo sợ.
Hàn Tử Kỳ ái ngại:
- Cứ như tại hạ nghe bọn giang hồ đồn đại, công lực của lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma cao thâm không thể tưởng tượng. Bắc Khuyết ma cung liên kết với Luân Hồi giáo của ác phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, thế lực của ả hiện nay bao trùm khắp giang hồ, bọn cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch chỉ nghe tới cái tên hết thảy đều run sợ, không một ai dám chống đối với ả. Tại hạ sợ dù Hạng tiền bối có cầu viện vị thúc thúc của tiểu thư nhưng chẳng hiểu có chống nổi bọn chúng hay không? Tiểu thư hãy đo lường trước, tìm cách nào an toàn hơn.
Hạng Cẩm Bình thở dài:
- Tiểu muội cũng không biết gia phụ và thúc thúc có cách chống nổi bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung không, nhưng gia phụ đã nhất quyết đánh nhau với bọn chúng đến giọt máu cuối cùng, muội đang lo sợ về chuyện này, muội không biết làm cách nào cứu nguy cho gia phụ và thúc thúc ...
Chợt nhớ lại một điều, ánh mắt Hạng Cẩm Bình chớp sáng với giọng quả cảm:
- Tiểu muội vừa nghĩ ra rồi, muội cũng không sợ bọn chúng nữa đâu, muội sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Hạng tiểu thư vừa nghĩ ra cách nào chống lại bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, hãy nói cho tại hạ nghe xem có hữu hiệu không?
Hạng Cẩm Bình nghiến răng:
- Tiểu muội định trong khi hỗn chiến, muội sẽ ném vài chục quả Tiểu lôi oanh vào bọn chúng, muội liều một phen chết sống với bọn chúng, chứ chẳng còn cách nào khác nữa.
Hàn Tử Kỳ hỏi:
- Hạng tiểu thư có Tiểu lôi oanh mang theo trong mình, tại sao vừa rồi đang khi hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung rượt đuổi, tiểu thư không ném một quả cho bọn chúng chết liền tại quan lộ, lại để chúng

hành hung theo tới đây, đến đổi tiểu thư sắp nguy tới tánh mạng như thế.
Hạng Cẩm Bình hậm hực:
- Trước khi vâng lệnh gia phụ tới thị trấn Phòng Châu, tiểu muội không ngờ hôm nay lại có hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chặn đường, muội không mang theo Tiểu lôi oanh bên mình, bằng không lúc nãy khi còn ngoài quan lộ, muội đã ném một quả cho bọn chúng tan thây nát cốt rồi, đâu còn sống để rượt đuổi theo muội tới đây.
Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu:
- Hạng tiểu thư tính như thế cũng hữu lý, nhưng tiểu thư hãy thận trọng lúc ném mấy chục quả Tiểu lôi oanh, kẻo gây tổn thương cho nhị vị Hạng tiền bối, tránh trước cái cảnh song phương lưỡng bại là hơn.
Chợt Hạng Cẩm Bình hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Hàn công tử, lúc trước công tử đã nhảy xuống vực tử thần rồi nhờ đâu công tử thoát nạn, từ nãy tiểu muội cứ nghĩ mãi không ra, công tử có thể nói cho tiểu muội được biết hay không?
Nghe Hạng Cẩm Bình lại hỏi đến chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ vẫn tìm lời né tránh như vừa rồi:
- Sau khi nhảy xuống vực tử thần, tại hạ nhờ một sự may mắn thoát chết, có lẽ do nơi số trời chưa nỡ dứt, nên tại hạ còn được sống cho tới ngày nay để tới đây bất ngờ gặp lại Hạng tiểu thư.
- Thật là một cơn ác mộng. Tiểu muội nghe từ xưa đến nay bất cứ ai rơi xuống vực tử thần, hết thảy đều tán mạng. Hàn công tử còn sống quả là một trường hợp hi hữu không ai có thể tưởng tượng nổi.
Đưa mắt nhìn ánh chiều đã tắt hẳn từ lâu, bóng hoàng hôn buông xuống, cảnh vật lờ mờ, Hàn Tử Kỳ lo ngại hỏi Hạng Cẩm Bình:
- Hạng tiểu thư, bây giờ tiểu thư có định tới thị trấn Phòng Châu cầu viện vị thúc thúc đến giải nạn cho Hạng gia trang nữa hay không?
Hạng Cẩm Bình nghe Hàn Tử Kỳ hỏi giật mình, tỉnh ngộ, nhớ lại chuyện Hạng gia trang sắp lâm nguy bèn đáp thật nhanh:
- Trời sắp tối đến nơi rồi, dù tiểu muội có tới thị trấn Phòng Châu cầu viện, thúc thúc cũng không còn đến kịp cứu Hạng gia trang được nữa, giờ muội phải khẩn cấp trở về hỗ trợ cho gia phụ. Nếu quả thật bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đang đánh phá, muội sẽ ném vài chục quả Tiểu lôi oanh như muội vừa nói, quyết một phen sống chết vớib ọn chúng.
Nàng nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Còn Hàn công tử hiện giờ phải đi đâu. Công tử đi tìm ai lại ra vùng quan ngoại nguy hiểm này, chắc phải có chuyện gì quan trọng phải

không?
Hạng Cẩm Bình lại hỏi tới một điều cấm kỵ, Hàn Tử Kỳ bắt buộc phải nói dối:
- Hạng tiểu thư đã lầm. Tại hạ không có điều gì quan trọng cả. Tại hạ chỉ đi tìm một người thân đã xa cách từ lâu không gặp, tới đây cũng không thấy, có lẽ tại hạ sẽ trở lại đi tìm nơi khác xem có gặp không.
Gương mặt Hạng Cẩm Bình chợt thoáng nét buồn xa xăm. Nàng buông tiếng thở dài:
- Hàn chúng ta có chuyện phải ra đi, tiểu muội không dám thỉnh mời công tử hạ cố tới tệ trang đãi đằng hầu hạ, hơn nữa gia trang đang có chuyện rắc rối, công tử tới đó sẽ bị phiền phức. Giờ ta hãy chia tay tại nơi đây, nếu sau này có dịp muội sẽ đi tìm công tử.
Giọng nói của nàng bùi ngùi, ánh mắt sâu thẳm như muốn nói lên lời vĩnh biệt.
Nhìn Hàn Tử Kỳ lần cuối cùng, Hạng Cẩm Bình toan bước tới con bạch mã đang đứng chờ ...

Hồi 70
Cứu Khổ Phò Nguy

Hàn Tử Kỳ vội nói:
- Hạng tiểu thư khoan vội đi đã, hãy dừng lại cho tại hạ được nói vài lời. Vả lại hiện giờ tiểu thư cũng không thể trở về một mình được.
Hạng Cẩm Bình ngưng bước nhìn Hàn Tử Kỳ, vẫn với một giọng bùi ngùi:
- Hàn công tử còn điều gì chỉ dạy tiểu muội nữa không, xin công tử nói ra cho tiểu muội được biết.
Hàn Tử Kỳ nói mau:
- Hiện giờ Hạng gia trang đang cơn hữu sự, chuyện Hạng tiểu thư dự tính ném Tiểu lôi oanh quyết cùng sống chết với bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung khiến cho tại hạ không an lòng. Nay tại hạ đã tạm gác lại chuyện đi tìm người thân. Tại hạ sẽ cùng đi với tiểu thư trở về Hạng gia trang xem tình hình thế nào, rồi sáng mai tại hạ lên đường.
Hạng Cẩm Bình hoan hỉ, mặt tươi hẳn lên. Nàng cất giọng cảm kích:
- Đa tạ Hàn công tử đã hết lòng quan tâm đến tiểu muội trong cơn nguy biến, ân đức này muội xin ghi tạc mãi mãi vào tâm, trọn đời

không quên được, hẹn sẽ có phen đền đáp lại tấm lòng hào hiệp của công tử một cách xứng đáng.
Hàn Tử Kỳ vội vã lắc đầu:
- Những lời nói của Hạng tiểu thư đã sai rồi. Chính bản thân tại hạ phải cảm tạ cái công ân của tiểu thư mới đúng, tại sao tiểu thư lại đa tạ tại hạ.
Hạng Cẩm Bình không hiểu Hàn Tử Kỳ muốn nói gì, mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn chàng:
- Hàn công tử cảm tạ tiểu muội chuyện gì, quả thật tiểu muội không hiểu gì cả. Xin công tử nói cho muội nghe.
Hàn Tử Kỳ nghiêm giọng:
- Lúc trước trong đêm đại hội quần hùng, Hắc Bạch tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, tại hạ vô tình đứng gần nuốt được viên nội đơn đó nên đã bị hàng ngàn cao thủ bao vây, tại hạ chạy tới vực Tử thần cùng đường bị bọn đạo nhân Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng vây khốn, lại bị Không Không sư thái ném sợi dây Phược ma thằng trói chặt không phương vùng vẫy, tại hạ sắp bị hai lão đạo nhân mổ bụng lấy nội đơn, đang cơn nguy cấp Hạng tiểu thư đã ném một quả Tiểu lôi oanh, sức nổ quá mạnh làm cho tại hạ thoát khỏi sợi dây quỷ quái đó, thoát chết trong tay bọn họ, rồi nhờ cơ may tại hạ lại khỏi bị tan thây nát cốt sau khi nhảy xuống vực Tử thần, tại hạ ghi nhớ mãi công ân của tiểu thư từ đó cho đến ngày nay, tiểu thư đã quên chuyện này rồi sao?
Hạng Cẩm Bình bật "ồ" một tiếng như vừa hiểu ra, nhưng vẫn thoái thác:
- Hàn công tử lầm rồi, chuyện đó không phải thế đâu. Dù trong lúc công tử lâm nguy sắp bị bọn Ngũ đại môn phái bức tử, tiểu muội có ném một quả Tiểu lôi oanh khiến cho sợi dây Phược ma thằng của lão bà Không Không vuột khỏi thân mình công tử, nhưng cuối cùng công tử cũng bị bọn họ bức bách phải nhảy xuống vực Tử thần làm cho muội vô cùng uất ức, ân hận vì rốt lại không cứu nổi công tử thoát khỏi bàn tay ác độc của bọn người đó. Công tử nhờ may mắn nên mới nạn khỏi tai qua, bình yên vô sự, muội nào có công lao gì với công tử, muội không dám nhận đâu.
Hạng Cẩm Bình tiếp:
- Còn hiện giờ Hàn công tử cứu tiểu muội thoát chết bởi hai tên giáo đồ Bắc Khuyết ma cung là chuyện hiển nhiên trước mắt, muội phải nhớ ghi công ân của công tử mãi mãi không quên mới là chuyện thật sự.
Nghĩ câu chuyện kéo dài thêm cũng chỉ vô ích, Hàn Tử Kỳ trở lại

chuyện cũ:
- Hạng tiểu thư, cứ như những lời tiểu thư vừa nói, theo tại hạ nghĩ có lẽ hiện giờ bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã kéo tới Hạng gia trang, vì hôm nay là đúng hạn kỳ của bọn chúng hăm dọa. Vậy chúng ta hãy mau mau trở về bảo trang tiếp sức cùng Hạng tiền bối, chậm trễ chỉ e sợ lão tiền bối lâm nguy.
Hạng Cẩm Bình nghe Hàn Tử Kỳ nói giật mình như bừng tỉnh, gấp lên:
- Nguy rồi! Chúng ta hãy trở về Hạng gia trang mau, Hàng công tử hãy theo tiểu muội.
Có lẽ gia phụ tiểu muội đang lâm nguy.
Hạng Cẩm Bình chạy trở lại con bạch mã đang đứng chờ, hấp tấp leo lên ngồi trên lưng nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Hàn công tử hãy theo tiểu muội.
Hàn Tử Kỳ vỗ tay một tiếng, con Xích Long Câu từ đằng xa chạy tới đứng ngay trước mặt chàng.
Hàn Tử Kỳ nhảy ngồi lên lưng ngựa, giục Hạng Cẩm Bình:
- Tiểu thư, đi mau!
Con Xích Long Câu và con Bạch mã giao kề rời khỏi bờ vực sâu, phi nhanh trên con đường khúc khuỷu, gập ghềnh, hai bên vách đá lởm chởm, chập chùng dựng đứng trở ra ngã ba quan đạo.
Phút chốc người ngựa của Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình đã tới ngã ba quan đạo, trời đã vào buổi hoàng hôn đậm, sắp tối đến nơi, cây cỏ chìm mờ dần.
Hàn Tử Kỳ lo lắng:
- Hạng tiểu thư, đường từ đây về tới Hạng gia trang khoảng chừng bao nhiêu dặm, liệu chúng ta có trở về kịp trước lúc trời tối hay không?
Hạng Cẩm Bình vừa thúc ngựa chạy song song với con Xích Long Câu vừa đáp:
- Đường từ đây trở về Hạng gia trang khoảng sáu mươi dặm, có một đoạn ra khỏi thị trấn Tảo Vân rất trở ngại, vì rừng rậm mịt mùng, có lẽ đến khi trời tối hẳn chúng ta mới đến nơi.
Hàn Tử Kỳ thúc giục:
- Hạng tiểu thư, đường hãy còn xa, chuyện lại quá khẩn cấp, chúng ta hãy gia tăng tốc lực cho ngựa chạy nhanh hơn mới kịp cứu nguy Hạng tiền bối.
Hạng Cẩm Bình gấp rút:
- Hàn công tử theo tiểu muội mau!
Hạng Cẩm Bình kềm hai bên hông con bạch mã chạy như bay trên

quan đạo.
Hàn Tử Kỳ gia tăng tốc độc con Xích Long Câu theo sát bên cạnh con bạch mã. Hai người cùng khẩn trương lên, nên không ai nói một lời nào cả. Cả hai đều nóng lòng về tới Hạng gia trang kịp lúc bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đến đánh phá.
Nửa thời thần sau, người ngựa Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình tới thị trấn Tảo Vân, bấy giờ trời đã tối hẳn.
Đèn đuốc trong thị trấn sáng choang khắp mọi nơi, người người tới lui qua lại tấp nập, chen lấn lẫn nhau, ngựa không còn chạy nhanh được nữa.
Bắt buộc Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình phải ghìm dây cương ngựa lại cho con Xích Long Câu và bạch mã chen vào đám đông người, trong lòng hai người như có trận lửa đốt vì tới đây đã trở ngại hành trình.
Hàn Tử Kỳ mở đường chầm chậm đi trước, Hạng Cẩm Bình cho ngựa theo phía sau, đảo mắt tìm chỗ vượt qua đám đông người trở ngại.
Được một khoảng xa vẫn không tìm ra chỗ nào trống trải phóng ngựa thoát khỏi đoạn đường này.
Đang đi thình lình Hàn Tử Kỳ trông thấy một chiếc bóng đen từ đâu đó thoáng qua đầu con Xích Long Câu, rồi len lỏi vào đám đông người trước mặt chàng. Chiếc bóng đen xem qua rất quen thuộc với chàng.
Nhìn kỹ chiếc bóng đen đang chen vào bọn người qua lại trên đường, Hàn Tử Kỳ bật "ồ" lên một tiếng ngạc nhiên, vì chàng vừa nhận ra chiếc bóng đen kia chính là người đàn bà cùi hủi, mặt mày ghê tởm.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Ả đàn bà cùi hủi định đi ra quan ngoại có chuyện gì hay sao, hoặc là ả đi theo ta chăng?
Nhưng ả theo ta để làm gì? Ta hãy nên thận trọng.
Nghe tiếng "ồ" của Hàn Tử Kỳ, Hạng Cẩm Bình kinh ngạc cho con bạch mã lấn tới tiến gần kề cận con Xích Long Câu, hỏi chàng:
- Hàn công tử, có chuyện gì sao? Công tử vừa phát giác ra chuyện gì? Có phải bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung định chận đường chúng ta không?
Đôi mắt vẫn nhìn gắn vào ả đàn bà cùi hủi thấp thoáng lẫn lộn trong số đông người ở phía trước mặt, Hàn Tử Kỳ lắc đầu, khẽ giọng:
- Không phải bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung, tại hạ vừa trông thấy một người. Tại hạ lấy làm ngạc nhiên tại sao ả lại tới thị trấn Tảo Vân

này.
Hạng Cẩm Bình lạ lùng:
- Hàn công tử, người nào vậy?
Hàn Tử Kỳ vẫn nhìn về phía trước:
- Người đàn bà cùi hủi ...
Hạng Cẩm Bình ngạc nhiên:
- Hàn công tử, người đàn bà cùi hủi là ai, công tử có quen thân với ả sao?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Tại hạ chưa từng quen thân với ả đàn bà cùi hủi này, tại hạ không biết ả là ai.
Hạng Cẩm Bình càng thêm kinh ngạc:
- Ô sao lạ vậy? Hàn công tử không quen thân với người đàn bà cùi hủi, vậy công tử còn quan tâm tới ả là chi?
Hàn Tử Kỳ thành thật:
- Sở dĩ tại hạ quan tâm đến người đàn bà cùi hủi, chỉ vì ả có cử chỉ vô cùng kỳ lạ mỗi khi gặp tại hạ và luôn luôn ả đi theo tại hạ như hình với bóng. Tại hạ vừa gặp ả tại thị trấn Liễn Châu, bây giờ gặp ả ở nơi này. Tại hạ rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của ả.
Chàng nói luôn:
- Có một lần người đàn bà cùi hủi này bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bắt trói tại cánh rừng tùng bách phía trước Hàn Sơn Trang, sắp sửa bị chúng hành quyết, một vị hòa thượng gọi tại hạ tới kịp giết một tên cứu ả thoát chết, kể từ đó ả đi theo tại hạ luôn luôn cho đến bây giờ, tại hạ muốn biết ả là ai, sao lại có cái cử chỉ lạ lùng như vậy.
Hạng Cẩm Bình bật thốt:
- Thế ư?
Rồi nàng lại hỏi:
- Người đàn bà cùi hủi đã có cái cử chỉ lạ kỳ, tại sao Hàn công tử không hỏi ả xem ả là ai?
Hàn Tử Kỳ cười phì:
- Tại hạ có hỏi ả danh hiệu là gì, ả không trả lời lại còn cười ha hả như một người vừa lên cơn điên, thật buồn cười nên tại hạ muốn biết tên ả, nhưng cứ mỗi lần gặp ả tại hạ định chận hỏi, ả lại chạy trốn như vừa rồi, có điều rất lạ là khinh công của ả rất cao thâm, xem qua ả đúng là một cao thủ võ lâm chứ chẳng phải bậc tầm thường, có lần tại hạ đuổi theo ả tới vườn hoa, ả phóng vào đó mất dạng, tại hạ tìm mãi không ra.
Hạng Cẩm Bình đảo mắt nhìn quanh tìm bóng người đàn bà cùi hủi không thấy, bèn hỏi Hàn Tử Kỳ:

- Hàn công tử, người đàn bà cùi hủi chạy đi đâu rồi, sao tiểu muội tìm mãi không thấy.
Trỏ tay về phía trước mặt có một chiếc bóng đen đang len lỏi trong đám đông người.
Hàn Tử Kỳ đáp:
- Ả đàn bà cùi hủi đang ở trước mặt chúng ta kìa. Ả chen lấn trong đám người đó.
Hạng Cẩm Bình chú mắt nhìnt heo ngón tay của Hàn Tử Kỳ thúc giục:
- Tiểu muội đã trông thấy ả rồi. Hàn công tử, chúng ta hãy đuổi theo ả, chặn ả lại bắt ả, cật vấn hỏi xem là ai, tại sao lại có cử chỉ quái dị như vậy.
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Tại hạ cũng muốn đuổi theo ả hỏi cho ra lẽ, bằng không tại hạ cứ mãi thắc mắc trong lòng, chẳng an tâm một chút nào, nhưng hiện giờ có lẽ Hạng tiền bối đang lâm nguy, chúng ta phải trở về Hạng gia trang khẩn cấp, xem tình thế ra sao, nay mai tại hạ đi tìm ả cũng chẳng muộn gì. Hạng tiểu thư đừng lưu tâm tới chuyện này nữa nhọc lòng.
Nhìn trên đường người qua lại vẫn còn đông nghẹt, Hàn Tử Kỳ băn khoăn:
- Hạng tiểu thư, đoạn đường này hãy còn đông nghẹt, chúng ta phải làm sao qua khỏi bây giờ, không khéo sẽ trở về Hạng gia trang không kịp.
Ngẫm nghĩ phút giây, Hạng Cẩm Bình tươi sắc mặt bảo Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu muội vừa nghĩ ra một cách qua khỏi đoạn đường này, Hàn công tử hãy theo muội.
Hạng Cẩm Bình giật mạnh sợi dây cương ba cái. Con bạch mã hí lên vang lừng, hai vó trước chồm tới như muốn chạy càn qua bọn người phía trước.
Đám đông người hốt hoảng xô đẩy, chen lấn nhau chạy dạt ra hai bên đường, chừa một khoảng trống chính giữa.
Hạng Cẩm Bình nói mau:
- Hàn công tử mau theo tiểu muội.
Chưa dứt lời, Hạng Cẩm Bình đã thúc con bạch mã chạy nhanh, Hàn Tử Kỳ không chậm trễ giật dây cương cho con Xích Long Câu chạy theo phía sau con Bạch mã, vượt qua khỏi đám đông người, nháy mắt đã ra khỏi thị trấn Tảo Vân.
Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu đi song song với con Bạch mã khen ngợi:

- Hạng tiểu thư quả thật đa mưu túc trí, chuyện dù nhỏ nhưng từ nãy tại hạ nghĩ mãi không biết phải làm cách nào vượt qua khỏi đoạn đường đông người đó, tiểu thư làm cho bọn người hốt hoảng tránh ra hai bên, nhờ đó mới qua khỏi. Tại hạ vô cùng khâm phục sự thông minh của tiểu thư.
Hạng Cẩm Bình lắc đầu:
- Hàn công tử đã lầm rồi, không phải muội túc trí đa mưu vượt qua khỏi đoạn đường đông nghẹt người vừa rồi đâu. Muội nhờ con Bạch mã đấy.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Hạng tiểu thư bảo sao? Tiểu thư nhờ con Bạch mã qua khỏi chỗ đông người đó sao?
Chẳng lẽ con Bạch mã này lại biết sử dụng binh pháp?
Hạng Cẩm Bình cười khúc khích:
- Hàn công tử nói đùa thôi. Con Bạch mã là loài ngựa làm sao biết sử dụng binh pháp như những viên tướng cầm quân ở nơi chiến trường được.
Hàn Tử Kỳ quay sang Hạng Cẩm Bình:
- Chứ thế nào, quả thật tại hạ không hiểu gì cả. Con Bạch mã làm cách nào mở đường cho Hạng tiểu thư thoát qua đám đông người, tiểu thư hãy nói cho tại hạ nghe.
Hạng Cẩm Bình kể lại:
- Lúc trước nhiều lần tiểu muội đi ngang qua thị trấn Tảo Vân này đều bị đám đông người chận nghẹt, muội không biết làm cách nào vượt qua để trở về gia trang thật sớm, một hôm đang chen vào trong đám người, bỗng nhiên con Bạch mã nổi điên, cất tiếng hí vang lừng, cất bốn vó chạy như bay, bất kể đám đông người trước mặt, bọn họ kinh hoàng, ùn ùn giành nhau nhảy tránh ra hai bên chừa khoảng trống, nhờ đó muội thong thả ra về. Vừa rồi muội nhớ lại chuyện đó thử giật mạnh sợi dây cương ba cái, quả nhiên con Bạch mã cũng hí lên và chạy càn như lần trước.
Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:
- Ngựa điên quả là ngựa thần, sau này tại hạ bị vây như lúc tại Bạch Mã Sơn, Hạng tiểu thư hãy cho tại hạ mượn nó, tại hạ cũng giật dây cương ba cái thật mạnh, nó chạy càn qua ngang đầu bọn chúng, chắc chắn thoát nạn không sai.
Đến đây người ngựa Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình đã tới ngã ba. Một đường tới bãi sa mạc ra quan ngoại, một đường phía trái đến Hạng gia trang.
Hạng Cẩm Bình trỏ tay sang con đường phía trái:

- Hàn công tử, đây là đường về Hạng gia trang, còn con đường kia thẳng ra quan ngoại xứ Thổ phồn, công tử hãy theo tiểu muội, đường đi rất nguy hiểm, khó khăn.
Nói xong Hạng Cẩm Bình thúc con Bạch mã dẫn đường đi trước, Hàn Tử Kỳ theo phía sau.
Con đường quanh co uốn lượn, trông chẳng khác một con quái xà, hai bên rừng rậm mịt mờ, từng trận gió vụt thốc qua. Hai người không nói chuyện nữa, đảo mắt quan sát chung quanh sợ có kẻ thù ám kích.
Chừng uống cạn một bình trà, Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình lại tới một khúc quanh co.
Hai người cho ngựa đi chậm hơn tránh nhiều hầm hố hai bên lỡ sa chân là toi mạng.
Nửa giờ sau hai người đã trải qua trên bốn dặm đường, qua khỏi khúc quanh, trước mặt là một vùng ánh sáng hừng trời, soi rõ một sự vật.
Hạng Cẩm Bình kinh hãi kêu lên:
- Nguy mất, Hàn công tử, chỗ ánh sáng rực trời kia là Hạng gia trang, chắc chắn bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã tới, đang đánh nhau với gia phụ tiểu muội từ lâu rồi, không hiểu chúng ta trở về còn kịp nữa không.
Hàn Tử Kỳ gấp rút:
- Hạng tiểu thư đi mau!
Hàn Tử Kỳ kềm chặt hai bên hông con Xích Long Câu, giật mạnh sợi dây cương hai cái.
Con Xích Long Câu hí lên, cất bốn vó chạy nhanh như biến, nháy mắt đã bỏ xa con Bạch mã hàng trăm trượng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 71
Máu Nhuộm Hạng Gia Bảo

Hạng Cẩm Bình cố hết sức phóng con Bạch mã chạy theo con Xích Long Câu mãi cũng không sao bắt kịp, trái lại dần dần khoảng cách người ngựa của Hàn Tử Kỳ càng xa cho tới khi hút dạng giữa màn đêm.
Ở phía trước, dù là chuyện của Hạng gia trang, nhưng Hàn Tử Kỳ

vẫn nóng lòng như chuyện của mình, muốn cứu nguy Hạng Bá Phù, nên phi ngựa chạy thần tốc lướt vùn vụt qua đám cây rậm rạp hai bên đường gió tạt ào ào bên tai chàng, nuốt đoạn đường dài trông nháy mắt.
Chẳng bao lâu người ngựa Hàn Tử Kỳ chỉ còn cách vùng ánh sáng chừng hai dặm. Hàn Tử Kỳ nghe có tiếng quát tháo, la hét chấn động một vùng.
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Trận đấu đã diễn ra từ lâu rồi. Ta hãy mau mau tới cứu nguy cho Hạng tiền bối.
Hàn Tử Kỳ khẩn cấp bay ngựa tới, nháy mắt đã đến cánh rừng nhỏ phía trước Hạng gia trang. Chàng vội vàng nhảy xuống đất, đảo mắt nhìn chung quanh xem có bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung ẩn nấp nơi đâu không.
Chàng vỗ vào đầu con Xích Long Câu:
- Ngươi hãy tìm một nơi nào thật kín đáo ẩn nấp trong chốc lát chờ ta.
Cũng như con chim Anh Vũ, con Xích Long Câu nghe được tiếng người. Nó khì một tiếng, phóng ngay vào một bụi cây cành lá um tùm rồi biến mất trong đó.
Nhìn theo con Xích Long Câu đã biến dạnh trong vòm cây lá, Hàn Tử Kỳ liền sử dụng “Hành không đăng bộ” như một vì sao xẹt tới, đứng trước cánh cổng Hạng gia trang nhẹ như chiếc lá vàng rơi.
Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào phía trong.
Trên đấu trường là một sân cỏ rộng, khoảng hơn một trăm trượng, hàng trăm cây bạch lạp to tướng cháy sáng lòa. Hạng Bá Phù đang đứng đối diện với hai tên trung niên thân hình lực lưỡng, mình vận áo cà sa theo bên xứ quan ngoại Thổ phồn.
Hai tên trung niên vận cà sa, tay cầm một loại võ lâm quái gở, nửa kiếm, nửa đao phát ánh sáng xanh rờn hướng mặt về phía Hạng Bá Phù.
Sau lưng hai tên này có ba mươi sáu tên tráng niên vận phục theo lối Yết ma quan ngoại, lăm lăm quái khí trong tay, như chờ lệnh lâm trận.
Bên trong Hạng Bá Phù quay mặt ra, thân hình khôi vĩ lảo đảo, vạt áo bào rách một mảng trước ngực, máu ri rỉ chảy ra, xem qua lão nhân đã bị trọng thương do quái khí gây ra, nhưng thần sắc vẫn còn trầm tĩnh như lúc bình thường, ánh mắt vẫn chớp tinh quang tỏ ra cương nghị, bất khuất.
Phía sau lưng Hạng Bá Phù, hai mươi bốn tên môn đồ vận phục theo

Hạng gia trang, tay cầm trường kiếm, hướng sang bọn Yết ma, sẵn sàng giao đấu.
Trên sân cỏ đó đây đã có tám tử thi môn đồ Hạng gia trang nằm rải rác bên cạnh Hạng Bá Phù, khắp thân mình đầy máu me, bốc mùi hôi tanh khó ngửi.
Trận giao đấu giữa Hạng Bá Phù và bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung đã diễn ra từ lâu đúng như dự đoán của Hàn Tử Kỳ nói với Hạng Cẩm Bình lúc nãy.
Một trong hai tên trung niên vận cà sa xứ Thổ phồn nhìn Hạng Bá Phù bằng ánh mắt chớp rực hung quang, cất tiếng cười quái gở:
- Hạng Bá Phù, bây giờ lão đã trông thấy rõ rồi, lão không thể nào chống nổi Đệ lục lạt ma này đâu, khôn ngoan lão hãy giao nộp viên ngọc "Lưỡng long tranh châu" và ả con gái Hạng Cẩm Bình cho sớm, ta và sư đệ Đệ thất lạt ma sẽ niệm một chút đức từ bị phật tổ, buông tha cho lão được toàn mạng sống, hưởng thọ lúc tuổi già, nhược bằng lão cứ mãi ngông cuồng, ngu dại, khăng khăng chống lại mệnh lệnh của đức Thái thượng Bắc Khuyết thần quân, bọn ta sẽ đưa hồn lão về địa ngục trước, giết sạch tất cả những môn đồ trong Hạng gia trang, sau đó tìm hạt ngọc "Lưỡng long tranh châu" và bắt ả Hạng Cẩm Bình đem trở về Bắc Khuyết ma cung cho Thái thượng của bọn ta hưởng lạc thú. Lão nghĩ thế nào hãy nói mau, bọn ta không chờ đợi lâu nữa.
Nói xong tên trung niên được gọi là Đệ lục lạt ma trổ lên một loạt cười quái gở nghe đến rợn cả tóc gáy.
Hạng Bá Phù thổ ra một bãi máu tươi, tay nắm chắc thanh trường kiếm, trợn mắt nhìn tên Đệ lục lạt ma, cất giọng khàn khàn:
- Hai tên lạt ma Thổ phồn đừng điên cuồng, bọn ngươi đã bức bách ta thái quá, đòi hỏi những điều phi lý, ta thề sống chết một trận với các ngươi trong đêm nay, chớ nên dùng những lời hung hăng dọa dẫm ta vô ích.
Lão nhân vụt mũi trường kiếm tới, chuẩn bị quyết tử cùng hai tên lạt ma.
Đệ lục lạt ma nổi giận quát:
- Bản lạt ma chỉ vì một chút đức hiếu sinh mở con đường sanh lộ cho lão. Nay ta hỏi thêm một lần nữa, lão có chịu giao nộp viên ngọc "Lưỡng long tranh châu" và ả con gái kia cho bọn ta, hay chờ ta động thủ?
Tay rung thanh trường kiếm một cái, Hạng Bá Phù bằng một giọng kiên quyết:
- Đừng lải nhải. Lão phu đã quyết tâm rồi. Ta sẽ đấu một trận sanh tử

với ngươi.
Đệ lục lạt ma giận dữ quát to:
- Nằm xuống đó!
Đệ lục lạt ma vung quái khí lên toan lao tới giết ngay Hạng Bá Phù.
Dĩ nhiên Hạng Bá Phù đã mang trọng thương, dù có quyết tâm tử đấu với tên Đệ lục lạt ma cũng không thoát khỏi cái chết thảm khốc do ngọn quái khí kia.
Hai mươi bốn tên môn đồ Hạng gia trang khiếp đảm định phóng vào đấu trường cứu ngay cho Trang chủ của mình, nhưng chưa có lệnh đành trố mắt nhìn vào.
Đứng phía ngoài cổng Hạng gia trang, Hàn Tử Kỳ đã trông thấy rõ ràng. Chàng nhủ thầm:
- Hiện giờ ta không vào trong kia còn đợi chờ gì nữa.
Nghĩ xong Hàn Tử Kỳ vận một trăm năm nội lực hét:
- Dừng lại đó cho ta!
Cùng theo tiếng hét, Hàn Tử Kỳ sử dụng ngay thân pháp "Hành không đăng bộ" lao vút ngang qua đầu hai tên lạt ma và ba mươi sáu tên Yết ma nhanh không kịp thấy, dù có phát giác cũng không còn kịp thời ngăn chận chàng được nữa.
Hàn Tử Kỳ đáp xuống đứng giữa đấu tràng, uy nghi như một vị tiểu thiên thần vừa giáng hạ.
Hai tên lạt ma giật mình cùng lùi về phía sau một bước, cùng trố to bốn con mắt nhìn Hàn Tử Kỳ chòng chọc chẳng hề thấy nháy.
Bọn chúng kinh dị trước thân pháp kỳ diệu của Hàn Tử Kỳ vừa thi triển, vọt ngang qua đầu chúng từ bao giờ tới đấu trường, chẳng hề hay biết.
Ba mươi sáu tên Yết ma rất đỗi kinh hoàng, nhốn nháo cả lên, đổ dồn tất cả ánh mắt về phía Hàn Tử Kỳ, trong lòng thảy đều sợ hãi vì biết Hàn Tử Kỳ là một đối thủ vô cùng lợi hại.
Hạng Bá Phù trông thấy có người cứu viện, gượng gạo đứng vững trở lại, vận chân khí chữa trị nội thương.
Hàn Tử Kỳ quay lại phía sau, phất tay nói lớn với Hạng Bá Phù:
- Hạng tiền bối hãy lui lại phía sau lo chữa trị nội thương, phần hai tên lạt ma quỷ quái này đã có tại hạ xử trí rồi, lão tiền bối hãy an tâm.
Vừa trông thấy thân pháp của Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù hiểu ngay chàng là một đại cao thủ nên rất an tâm, khẽ gật đầu tháo lui về phía sau bốn trượng, tránh xe tầm giao tranh của song phương, lấy một viên linh đang nuốt vào, ngồi tịnh tọa trên mặt đất, nhắm mắt vận hành chân khí chữa trị nội thương khá nặng.
Hai mươi bốn tên môn đồ Hạng gia trang, thấy có cứu tinh công lực

tuyệt luân hết thảy đều hoan hỉ, chia nhau mấy toán đứng vòng quanh Hạng Bá Phù đề phòng ba mươi sáu tên Yết ma bất ngờ phóng tới ám kích trang chủ.
Chưa biết Hàn Tử Kỳ là ai, tên Đệ lục lạt ma quắc mắt chớp hai luồng tinh quang nhìn chàng, cất giọng ồm ồm như chiếc đồng la bể:
- Tiểu tử, ngươi là ai? Tại sao cả gan can sự vào chuyện của bọn bản lạt ma và lão thất phu Hạng Bá Phù. Ngươi đã chán sống rồi hay sao?
Hàn Tử Kỳ lạnh nhạt:
- Ta là ai ngươi chưa cần vội biết, nhưng ta đã xuất hiện nơi đây, các ngươi đã hiểu là chuyện gì rồi.
Tên Đệ lục lạt ma hừ giọng mũi:
- Tiểu tử, ngươi tới đây với ý định gì, nói mau!
Hàn Tử Kỳ ngạo nghễ:
- Ta muốn hai ngươi và bọn Yết ma quái quỷ kia hãy mau mau rời khỏi nơi này, đừng đứng đó bẩn mắt ta, nếu chần chờ sẽ có hậu quả không tốt cho các ngươi đâu.
Hai tên lạt ma giận dữ trợn bốn con mắt cú mèo bắn hung quang nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ.
Đệ lục lạt ma quát:
- Tiểu tử, ngươi quả là một tên ngông cuồng đáng chết. Ngươi có biết bọn ta là ai không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Ta biết bọn ngươi là ai rồi, đừng lải nhải cái mồm nữa làm thối lỗ tai ta. Bọn ngươi tất cả hãy cút xéo đi mau đừng chờ ta nổi giận.
Đệ lục lạt ma giận dữ dựng đứng cặp lông mày chổi xể quát to:
- Ta là Đệ lục lạt ma, còn vị sư đệ kia là Đệ thất lạt ma. Ngươi nghe rõ rồi chưa?
Hàn Tử Kỳ cười khỉnh, trêu tức:
- Ta biết chứ. Hai ngươi và ba mươi bốn tên Yết ma kia là đệ tử của lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma từ bên xứ Thổ phồn thường sang vùng Trung thổ này bắt cóc, hãm hiếp đàn bà con gái, rồi mang về xứ buôn bán cho kẻ khác lấy vàng tiêu pha phung phí. Có đúng không nào?
Nói dứt câu, Hàn Tử Kỳ nhìn hai tên lạt ma bằng ánh mắt vừa ngạo nghễ vừa thách thức.
Hai tên lạt ma giận dữ cùng tiến lên hai bước, cách Hàn Tử Kỳ chừng hai trượng.
Đệ lục lạt ma lay động quái khí nửa kiếm nửa đao dọa dẫm Hàn Tử Kỳ. Hắn quá:

- Tiểu tử, bản lạt ma xem qua tuổi tác của ngươi hãy còn quá trẻ, lại tự cao, tự đại, ngông cuồng. Ngươi sẽ nhận lấy một cực hình thảm khốc.
Hàn Tử Kỳ châm chọc:
- Ta nhận lấy thức cực hình thảm khốc gì ngươi hãy nói ra xem có thú vị hay không?
Đệ lục ma dõng dạc:
- Bọn bản lạt ma sẽ bắt ngươi, điểm huyệt ngươi cho ngươi đứng trơ ra, rồi dùng cực hình "Phân thân tán cốt", lột da ngươi, móc mắt ngươi, lại rút gân ngươi cho ngươi nếm mùi vị đau khổ từ từ đến chết. Ngươi hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ vẫn với một giọng khinh khỉnh cố trêu chọc Đệ lục lạt ma:
- Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma là cái quái gì, ta nghe tới tên là nôn oẹ ra rồi, thối lắm.
Bọn ngươi chỉ có cái tài toang toác cái mồm dọa dẫm người chứ võ công phỏng có được bao nhiêu, lại to gan lớn mật dám diễu võ dương oai trước mắt bản tiểu gia như thế.
Chàng hừ một tiếng:
- Bọn ngươi từ bên xứ Thổ phồn sang đây tìm đất tốt làm mồ chôn phải không?
Đệ lục lạt ma không còn chịu đựng sự sỉ nhục nổi nữa, quát to lên:
- Tiểu quỷ, ngươi sắp chết rồi!
Đệ thất lạt ma quay qua Đệ lục lạt ma:
- Sư huynh hãy để cho tiểu đệ phân thây gã tiểu tử này ra làm vạn đoạn về cái tội ngông cuồng ngu ngốc của gã, dám cả gan sỉ nhục bọn ta.
Đệ lục lạt ma ngăn lại:
- Sư đệ hãy lui lại, ta sẽ chặt tên tiểu quỷ hỗn láo này ra làm bốn khúc, làm gương cho lão thất phu Hạng Bá Phù và bọn gia nhân của lão.
Đệ lục lạt ma bước tới ba bước, cất cao quái khí, trợn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu quỷ hãy rút thanh kiếm ra mau, bản lạt ma muốn trông thấy kiếm pháp của ngươi cao thâm tới mức độ nào mà lại điên cuồng khoác lác như thế.
Hàn Tử Kỳ nhìn Đệ lục lạt ma bằng ánh mắt khinh khỉnh, lại trêu già:
- Đừng lải nhải. Nếu bản thiếu gia rút kiếm ra ngươi sẽ chết liền tức khắc. Ta muốn ngươi chết chậm đi một chút, để cho ngươi có đủ thời gian đọc kinh A di đà sám hối về cái tội bắt cóc, hãm hiếp đàn bà, con gái từ trước đến nay xảy ra trên vùng này. Ngươi hiểu rồi chứ?

Hồi 72
Đường Kiếm Tuyệt Luân

Đệ lục lạt ma quát:
- Nằm xuống!
Đệ lục lạt ma vươn thanh quái khí nửa kiếm nửa đao phát ra làn ánh sáng xanh rờn điểm tới ba nơi tử huyệt trên ngực Hàn Tử Kỳ nhanh như làn chớp.
Hàn Tử Kỳ rút thanh Tử hư thần kiếm vẽ ngay trước mặt một vòng như họa sĩ vẽ tranh, màu tía lạnh căm người chói lòa ngăn chận quái khí.
Hàn Tử Kỳ chỉ xuất chiêu thường, không sử dụng tuyệt chiêu "Cửu trùng tam thức", bởi chàng chưa muốn giết tên Đệ lục lạt ma tại Hạng gia trang, chuốc thêm oán thù giữa Hạng Bá Phù và lão Bắc Khuyết Thần Ma.
Xoảng!
Kiếm khí, quái khí song phương chạm nhau phát lên một tiếng thanh thao, rờn rợn, một đóa lửa chia thành vạn tia lửa bắn xẹt qua từ phía đấu trường.
Rẻng!
Quái khí của Đệ lục lạt ma bị thanh Tử hư thần kiếm chặt gãy làm đôi, nửa khúc rơi xuống đất, nửa khúc còn lại nằm trong tay hắn.
Hàn Tử Kỳ thu hồi thanh Tử hư thần kiếm đứng yên, khinh khỉnh nhìn Đệ lục lạt ma, như vừa biểu diễn một trò đùa.
Đệ lục lạt ma rất đỗi kinh hoàng, thoái lui liền liền mấy bước mới đứng lại, nhìn nửa thanh quái khí trong tay, lại nhìn thanh Tử hư thần kiếm của Hàn Tử Kỳ sắc mặt trắng bệch biến màu tái xám.
Đệ thất lạt ma cũng khiếp đảm, lùi lại bên cạnh Đệ lục lạt ma, tay lăm lăm quái khí, mắt nhìn Hàn Tử Kỳ sợ chàng tấn công tiếp.
Cả hai tên lạt ma đều không thể nào tưởng tượng nổi kiếm pháp của Hàn Tử Kỳ siêu việt đến thế, và Tử hư thần kiếm khủng khiếp dường đó.
Đến đây hai tên lạt ma đã hiểu Hàn Tử Kỳ là một đại cao thủ công lực siêu phàm quán chúng, thuộc hàng kỳ nhân, quái kiệt, không còn dám coi thường chàng như lúc chàng vừa đến đấu trường nữa.
Ba mươi sáu tên Yết ma đứng phía ngoài ngỏ thấy chỉ một chiêu Hàn

Tử Kỳ đã chặt gãy quái khí của Đệ lục lạt ma, bọn chúng đều bạt vía xiêu hồn, dồn tất cả cặp mắt về phía thanh Tử hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ.
Một lúc lâu Đệ lục lạt ma lấy lại sự bình tâm, cất giọng khàn khàn không còn hung tợn như trước:
- Tiểu tử, ngươi là gì của lão Địa tiên tôn giả, sao lại có thanh Tử hư thần kiếm?
Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:
- Ta là gì của lão đại tiền bối Địa tiên tôn giả, ngươi biết tới làm chi. Hơn nữa ngươi cũng không đủ tư cách hỏi tới chuyện đó.
Chàng dằn mạnh giọng:
- Ta cần nói cho hai ngươi biết. Ta và hai ngươi từ lâu nay không có oán thù, vừa rồi ta chưa nỡ xuất độc chiêu nên ngươi hãy còn đứng đó. Bây giờ nếu như hai ngươi ngu ngốc hãy hợp công lại, ta sẽ đấu với hai ngươi một chiêu. Hai ngươi nghĩ thế nào, có khứng chịu không?
Đệ lục lạt ma và Đệ thất lạt ma quay sang đưa mắt nhìn nhau như để hội ý.
Bộ mặt hung tợn của Đệ lục lạt ma đã giảm đi được nửa phần, giọng dịu lại:
- Giữa bọn bản lạt ma và ngươi xưa nay không thù không oán, đấu sinh tử với nhau chẳng ích lợi gì. Chuyện đêm nay hãy tạm gác, bọn ta trở lại Bắc Khuyết ma cung bẩm trình cùng Thái thượng thần quân để người định đoạt, sau đó bọn ta sẽ đi tìm ngươi cho biết kết quả.
Dứt lời Đệ lục lạt ma đưa mắt làm ám hiệu cho Đệ thất lạt ma. Cả hai quay mình định phóng ra ngoài cổng Hạng gia trang bỏ chạy, vì bọn chúng hiểu rõ ở lại sẽ mất mạng.
Hàn Tử Kỳ gọi giật:
- Đứng lại!
Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma cũng giật mình quay trở lại lập tức. Bọn chúng sợ Hàn Tử Kỳ bất thần lao tới xuất chiêu.
Đệ lục lạt ma hỏi:
- Ngươi còn điều gì muốn nói với bọn ta nữa không. Bọn ta phải ra đi rồi.
Hàn Tử Kỳ thong thả:
- Tất nhiên là phải có rồi, bằng không ta gọi hai người đứng lại làm chi chứ.
Đệ lục lạt ma lo lắng:
- Điều gì? Ngươi hãy nói ra.
Hàn Tử Kỳ chậm rãi:

- Có hai điều ta muốn nói với hai ngươi. Hai ngươi hãy bình tĩnh lắng tai nghe cho rõ.
Đệ lục lạt ma biết ngay sẽ có chuyện chẳng lành, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh:
- Hai điều gì?
Hàn Tử Kỳ dằn mạnh giọng:
- Điều thứ nhất ta chặt cánh tay của hai ngươi về cái tội tới Hạng gia trang khuấy rối, giết tám tên môn đồ nằm kia, và bất kính với Hạng tiền bối vừa rồi. Hai ngươi đã gây thương tích trầm trọng cho lão nhân.
Đệ lục lạt ma kinh hãi gầm lên:
- Ngươi ...
Hàn Tử Kỳ khoát tay:
- Im mồm, hãy nghe ta nói nữa đây. Điều thứ hai sau khi hai ngươi đền tội xong, hãy cấp tốc chạy mau mau trở về Bắc Khuyết ma cung báo động với lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma rằng một ngày rất gần đây sẽ có người tới nhận lấy cái thủ cấp của lão về cái tội đã cùng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ âm mưu đầu độc hai vị lão tiền bối, một vị bị chặt chân rồi giết luôn trong Thiên Tàn Phủ, một vị tàn phế cả hai chân chết trong một tuyệt động. Hai ngươi nhớ rõ chứ?
Đệ lục lạt ma không biết chuyện năm xưa của Bắc Khuyết Thần Ma, ngạc nhiên:
- Ngươi nói sao? Thái thượng thần quân của bọn ta đã chặt chân giết hại hai lão nào?
Ngươi hãy nói danh tánh của hai lão, bọn chúng ta mới có thể bẩm trình với Thái thượng thần quân được.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Hai ngươi chỉ là bọn đệ tử thuộc hàng tiểu bối, vả lại sau khi ta chặt tay sẽ trở thành những tên vô dụng, bỏ nghề cưới của hãm hiếp đàn bà con gái, trở về quê quán sống chuỗi ngày tàn, có biết cũng chẳng ích lợi gì. Hai ngươi hãy nói với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma như thế là lão hiểu rồi.
Bỗng chàng hét lớn:
- Hai ngươi hãy mau chuẩn bị sẵn sàng, ta sắp chặt cánh tay của hai ngươi đây.
Đệ lục lạt ma, Đệ thất lạt ma khiếp đảm, tháo lui bốn năm bước đứng lại.
Đệ lục lạt ma quát:
- Bọn ta liều chết với ngươi.

Tiếng quát chưa dứt, Đệ lục lạt ma vung nửa thanh quái khí hợp cùng quái khí của Đệ thất lạt ma điểm vào mười bốn huyệt yếu hiểm trên ngực Hàn Tử Kỳ và ngay yết hầu nhanh như những tia chớp. Bọn chúng định chiếm lấy cái thế thượng phong quyết chết sống cùng Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ không tránh né, rung thanh Tử hư thần kiếm hai cái. Ánh sáng màu tía vọt ra, nửa chừng biến thành hàng trăm hàng ngàn kiếm ảnh chia nhau bắn xẹt sang hai tên lạt ma nhanh tợ sét giật lưng trời.
Xoảng ... xoảng ...
Phập ... phập ...
Ối ... ối ...
Hai tên lạt ma rú lên lồng lộng. Hai thanh quái khí bay vút ra ngoài xa rơi xuống đất.
Hai tên lạt ma loạng choạng tháo lui liền liền về phía sau hơn một trượng, tay trái bịt lấy cánh tay phải cụt tới chỏ, máu bắn ra thành vòi trông qua vô cùng khiếp đảm. Bọn chúng đứng run run.
Ba mươi sáu tên Yết ma đứng phía ngoài nhìn hai cánh tay cụt của hai tên lạt ma hồn bay lên mây, đứng chôn chân tại chỗ, mặt mũi tái xanh, không có một tên nào dám động đậy, cũng không dám bỏ chạy.
Hàn Tử Kỳ thu hồi thanh Tử hư thần kiếm cầm ngang, đưa mắt thản nhiên nhìn hai tên lạt ma như chưa có chuyện gì xảy ra vừa rồi.
Đúng lúc Hạng Cẩm Bình cũng vừa về tới, từ phía ngoài cánh cổng phi thân vào, chỉ kịp đưa mắt nhìn Hàn Tử Kỳ và hai tên lạt ma một cái, lao vút vào trong.
Nhìn Hạng Bá Phù đang ngồi trên mặt đất, nhắm mắt vận hành chân khi điều trị nội thương. Nàng kkinh hãi kêu lên:
- Cha ...
Nhưng Hạng Cẩm Bình chợt ngưng ngang vì nhớ lại Hạng Bá Phù đang hành công, gây xúc động sẽ rất tai hại. Nàng ngồi xuống bên cạnh lão nhân không nói nữa.
Hai tên lạt ma tự điểm vào các huyệt đạo cầm máu, lấy linh đan uống vào và xoa chỗ vết thương cánh tay cụt vừa dịu lại, bộ mặt trở lại hung tợn khác thường.
Đệ lục lạt ma trợn cặp mắt tóe hung quang, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, nghiến răng kèn kẹt:
- Tiểu quỷ hãy báo danh! Ngươi tên gì? Có ngày bọn ta gặp lại ngươi trả mối hận này.
Hàn Tử Kỳ hét:

- Câm mồm, hãy cút đi nhanh, đừng chờ ta đổi ý tánh mạng hai ngươi sẽ chẳng còn.
Hãy chạy trở về nói với lão dâm tặc Bắc Khuyết Thần Ma như ta đã nói vừa rồi.
Chàng lay động thanh Tử hư thần kiếm như toan xuất chiêu giết hai tên lạt ma.
Hai tên lạt ma kinh hoảng, hú lên như quỷ tru, ma gào, cùng lượt phi thân ra ngoài cổng biến mất, không kịp ra lệnh cho bọn Yết ma rút lui.
Ba mươi sáu tên Yết ma thấy chủ tướng bỏ chạy, hết thảy đều khiếp vía, chẳng ai bảo ai hè nhau một lượt phóng đi như bầy ác điểu, nháy mắt chẳng còn một tên nào.
Bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung chạy xa rồi, Hàn Tử Kỳ quay lại bước tới chỗ Hạng Bá Phù đang ngồi vận công chữa trị nội thương và Hạng Cẩm Bình ngồi bên cạnh.
Chàng quan sát trên gương mặt Hạng Bá Phù, nhận ra sắc mặt đổi màu tái ngắt liền nói với Hạng Cẩm Bình:
- Hạng tiểu thư, nội thương của Hạng tiền bối không phải nhẹ, tự chữa một mình sẽ không có kết quả, phải sử dụng tới chân khí "Bồi ngươn chân khí" của người khác tiếp vào mới chữa nổi. Chân khí này rất mạnh và rất nguy hiểm, chỉ sợ khi truyền vào lão tiền bối sẽ ngã ra hôn mê, tiểu thư hãy đỡ phía trước, tại hạ ngồi phía sau mới có thể an toàn.
Từ nãy lo sợ Hạng Bá Phù chết, Hạng Cẩm Bình ủ dột, nay nghe Hàn Tử Kỳ bảo chữa trị, mặt hoa liền tươi hẳn lên, khẽ gật đầu:
- Tiểu muội xin vâng lời Hàn công tử.
Hạng Cẩm Bình vịn lấy hai vai Hạng Bá Phù giữ vững cho khỏi bị ngã ra. Hàn Tử Kỳ ngồi lại phía sau lưng, đặt song chưởng vào hai nơi yết huyệt, vận "Bồi ngươn chân khí".
truyền qua cơ thể lão nhân.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 73
Tương Ngộ Bất Ngờ

Thời khắc chậm chạp trôi qua, hàng trăm cây bạch lạp to tướng vẫn còn cháy soi ánh sáng bập bùng trên khắp sân cỏ, tám chiếc tử thi hãy còn nằm im lìm.

Hai mươi bốn tên môn đồ chia nhau làm nhiều toán, một toán đứng trước cánh cổng Hạng gia trang canh gác, còn lại bao nhiêu dàn ra chung quanh ba người, tay lăm lăm trường kiếm để phòng bọn ggiáo đồ Bắc Khuyết ma cung trở lại bất ngờ để kịp thời đối phó.
Bầu không khí trên sân cỏ im bặt như tờ, nhưng cực kỳ căng thẳng, vì nếu lúc này bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung xuất hiện trong lúc Hàn Tử Kỳ đang chữa nội thương cho Hạng Bá Phù, quả là vô cùng nguy hiểm. Nếu chàng thu hồi "Bồi ngươn chân khí" chống lại bọn chúng, lão nhân sẽ chết liền tức khắc, bằng trái lại chàng sẽ lâm nguy, bị ám kích bất ngờ chàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma tức thì.
Hiểu rõ tình hình này, Hàn Tử Kỳ dồn cả một trăm năm nội lực truyền "Bồi ngươn chân khí" vào người Hạng Bá Phù cố thu ngắn lại thời gian viên mãn.
Khoảng một thời thần trôi qua, chợt trông thấy trên đỉnh đầu Hạng Bá Phù bốc lên làn khí trắng như khói như sương lúc ban đầu lờ mờ, dần dần hiện ra rõ rệt, sau cùng giống tợ một vầng mây trắng.
Vầng mây trắng tụ lại thành một vòng tròn được một lúc từ từ tan loãng ra, cuối cùng theo trận gió ào qua biến đi mất dạng.
Hạng Bá Phù buông tiếng thở phào, mở hai mắt ra, từ từ đứng dậy, hít một hơi thở dài.
Hạng Cẩm Bình đứng bên hoan hỉ:
- Gia phụ nghe trong mình bình phục hẳn chưa?
Hạng Bá Phù khẽ gật đầu:
- Ta đã bình phục như xưa rồi, ái nữ hãy chờ ta có mấy lời cảm tạ vị thiếu hiệp này.
Bây giờ Hàn Tử Kỳ đã thu hồi chân khí, đứng lên đưa mắt nhìn qua Hạng Bá Phù.
Chàng trông thấy gương mặt lão nhân sáng rỡ như vầng trăng, da dẻ hồng hào, ba chòm râu đen dài suông đuột, hai mắt sáng tợ vì sao Bắc Đẩu, tiên phong, đạo cốt khác thường, lòng chàng phát sinh kính nể.
Hạng Bá Phù nhìn kỹ gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ như sửng sốt lên, làm như lão nhân đã từng gặp chàng một nơi nào vậy.
Phút sau, Hạng Bá Phù bằng một giọng cảm kích:
- Lão phu xin cảm tạ công ân cứu nguy của công tử. Xin thỉnh mời công tử vào trong tệ trang cho lão phu được hầu tạ, và có điều muốn hỏi công tử về chuyện giang hồ hiện nay.
Hàn Tử Kỳ chắp tay:
- Tiền bối đã dạy bảo quá lời. Trước đây tại hạ đã có lần quen biết với Hạng tiểu thư tại dãy núi Bạch Mã Sơn trong đêm dại hội quần

hùng Hắc, Bạch tranh giành nội đơn Kỳ lân chí bảo, sau đó tại hạ mãi bôn ba trên chốn giang hồ, gặp nhiều chuyện khó khăn không được gặp tiểu thư nữa, vừa rồi tại hạ đi tìm một người thân gặp lại tiểu thư cho tại hạ biết Hạng gia trang đang gặp cơn hữu sự, tại hạ đâu có thể đứng ngoài vòng nhìn bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung kia vô lễ với lão tiền bối và gây tổn thất thêm nữa cho môn đồ, nên tại hạ phải ra tay, xin lão tiền bối chớ nên quan tâm tới điều tiểu tiết, chỉ một chút công lao đâu có gì đáng kể xin lão tiền bối xem như chẳng có gì.
Dù trong lòng rất kính nể Hạng Bá Phù vì tư phong cốt cách nhưng trong thâm tâm của Hàn Tử Kỳ hãy còn dè dặt phần nào, bởi ngày nay trên chốn giang hồ vô cùng xảo trá, quỷ quyệt, tà chánh khó thể phân minh trong nhất thời và cũng không thể nhìn diện mạo mà đoán được lòng người.
Hàn Tử Kỳ đã có kinh nghiệm từ hai lão đạo nhân Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng cũng như bọn người Ngũ đại môn phái, trông qua cốt cách quả là con nhà phật, lời nói rất từ hòa, êm dịu nhưng lòng ác độc, sâu hiểm không khác phường ma đầu, ác đạo, giết người không gớm tay, chàng sinh ra cẩn trọng từ lúc bị bức tử nơi vực Tử thần, lại nữa hiện nay chàng đang mang lấy trọng trách trong mình không thể khinh suất được.
Hạng Bá Phù gật gật đầu tỏ ý ngợi khen tấm lòng nghĩa khí hào hiệp của Hàn Tử Kỳ, chưa nói thêm gì với chàng.
Lão nhân quay sang nhìn chúng môn đồ Hạng gia trang truyền lệnh:
- Các ngươi hãy lo mai táng tám cái tử thi kia ngoài mộ phần Hạng gia trang cẩn thận, một số thu dọn sạch sẽ trên sân này, còn lại bao nhiêu chia thành nhiều toán canh gác, tuần phòng khắp cả trong ngoài Hạng gia trang thật nghiêm ngặt, kể từ giờ phút này, nếu trông thấy bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung lại kéo tới hãy mau chạy vào tòa đại sảnh báo động với ta không được chậm trễ. Các ngươi đã nghe rõ rồi chưa?
Chúng môn đồ Hạng gia trang vâng dạ, chia nhau mấy tốp chạy đi các hướng, còn lại hai tên ở lại lo việc chôn cất tám cái tử thi và dọn dẹp sân cỏ.
Chờ bọn môn đồ đi rồi, Hạng Bá Phù quay lại Hàn Tử Kỳ, trịnh trọng:
- Lão phu xin thỉnh mời công tử vào tòa đại sảnh, chúng ta sẽ cùng nhau đàm đạo.
Lại quay qua Hạng Cẩm Bình:
- Bình nhi hãy vào trong hậu viện bảo bọn nữ tỳ nấu nướng dọn tiệc rượu mau lên, ta hầu tiếp công tử để tỏ lòng tri ân chuyện vừa qua.
Tư phong, cốt cách của Hạng Bá Phù vừa nhã nhặn lại vừa hào

hùng bất khuất, lại bình tĩnh trước cảnh ngộ tử sanh, đúng là một vị cao nhân, hay vị kỳ hiệp giang hồ, khiến cho Hàn Tử Kỳ đã phải khen thầm.
Hạng Bá Phù ung dung đi trước dẫn đường, Hàn Tử Kỳ và Hạng Cẩm Bình song song đi bên cạnh nhau ở phía sau thẳng vào cánh cửa tòa đại sảnh.
Đi bên cạnh Hàn Tử Kỳ, Hạng Cẩm Bình quay qua khẽ giọng:
- Gia phụ của tiểu muội xưa nay tính tình rất nghiêm khắc, lạnh nhạt, ít khi đãi ngộ với ai bằng tình thân mật, đến như muội vẫn không được gia phụ chiều chuộng, cưng yêu, nay gặp Hàn công tử xem ra gia phụ đã nể trọng công tử tới mười phần, chẳng hiểu công tử có thấy thế không?
Hàn Tử Kỳ chỉ mỉm cười, không đáp lời Hạng Cẩm Bình vì e sợ có điều sơ suất trong lời nói, hơn nữa từ nãy chàng chưa hề lưu tâm tới điều này.
Chàng chỉ ngấm ngầm dò xét từng cử chỉ đến lời nói của Hạng Bá Phù xem có đúng là một nhân vật chánh đạo như chàng đã nghĩ hay là tà phái.
Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp lời, Hạng Cẩm Bình tiu nghỉu, không nói gì thêm nữa.
Vào tới tòa đại sảnh rộng thênh thang, Hạng Cẩm Bình nhìn Hàn Tử Kỳ một cái rồi đi thẳng về phía sau hậu viện.
Hạng Bá Phù trỏ tay vào chiếc ghế làm bằng gỗ mộc mạc trạm trổ tinh vi, mời:
- Mời công tử an tọa!
Lão nhân ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Hàn Tử Kỳ ngồi xuống đúng theo nghi lễ chủ khách, tuổi tác già trẻ.
Hạng Bá Phù đưa bàn tay vuốt ba chòm râu suông đuột, nhìn Hàn Tử Kỳ trân trọng:
- Công đức của công tử hôm nay lão phu không bao giờ quên được, cho dù công tử không chịu nhận, lão phu cũng vẫn ghi khắc vào lòng.
Lão nhân ngừng lại, hắng giọng tiếp:
- Lão phu muốn biết danh hiệu của công tử và quý trang, quý bảo ở nơi nào, sau này có dịp lão phu sẽ tới viếng thăm, xin công tử nói cho lão phu được biết.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Hạng Cẩm Bình đã biết ta là ai rồi, bây giờ ta không nên nói dối với vị lão tiền bối này làm chi. Ta hãy nói thật danh hiệu, nghĩ ra cũng chẳng hại gì.
Chàng cung kính:

- Thưa lão tiền bối, tiểu danh của tại hạ là Hàn Tử Kỳ, tệ trang ở tận trong dãy núi cách thị trấn Hàn Châu khoảng chừng ba mươi dặm về phía Đông, nhưng tệ trang đã bị bọn hung đồ tới tàn phá cách nay trên ba năm rồi, hiện giờ tại hạ đang lưu lạc trên khắp chốn giang hồ không có nơi nào gọi là tổ ấm, cũng không có thân bằng quyến thuộc, sống một mình cô độc từ lâu, chỉ có một người dì ở tại thị trấn Kinh Châu, tại hạ ít khi đến đó nên tại hạ không thể nào đáp ứng chuyện lão tiền bối tới viếng thăm được. Xin lão tiền bối thứ cho tại hạ.

Ánh mắt Hạng Bá Phù chớp lên mấy cái rồi nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ như muốn khám phá một điều gì rất là quan trọng.

Phút sau, lão nhân hỏi:

- Hàn công tử, nhị vị lệnh đường tôn danh là gì, xin công tử nói cho lão phu được rõ.

Nghe Hạng Bá Phù hỏi đến song thân, gương mặt của Hàn Tử Kỳ thoáng hiện nét buồn, trong lòng chàng dậy lên một mối thương tâm, bi đát.

Chàng chậm rãi đáp:

- Thưa lão tiền bối, tệ danh của phụ thân tại hạ là Hàn Khuất Thân, trang chủ Hàn sơn trang, còn mẫu thân là Tố Thần Phi, bọn người giang hồ tặng cho cái danh hiệu Tuyệt đại mỹ nhân từ mười mấy năm về trước.

Bất giác Hạng Bá Phù đứng phắt lên, thân hình khe khẽ lay động, trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ không chớp, chứng tỏ lão nhân vừa bị xúc động mạnh.

Hàn Tử Kỳ cũng kinh hãi, không dám ngồi, đứng lên nhìn Hạng Bá Phù chăm chăm.

Chàng nghĩ thầm:

- Lạ thật, tại sao khi vừa nghe tới tên song thân của ta lão tiền bối lại có vẻ hốt hoảng và nổi giận, chẳng hiểu trước kia giữa lão tiền bối và song thân ta có mối thù hận hay bất hòa với nhau chuyện gì hay không, ta hãy nên thận trọng mới được.

Chàng lại nghĩ thêm:

- Nếu trường hợp lão tiền bối đúng là kẻ thù nhân với song thân ta, hiện giờ ta cũng chẳng nên vọng động, cũng đừng chống đối, tốt nhất hãy lập tức rời khỏi Hạng gia trang này, chờ sau khi ta tới Ma Lãnh sơn lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" rồi sẽ gặp lại lão nhân.

Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Bá Phù quan sát trên gương mặt để tìm hiểu tâm trạng của lão nhân.

Đang khi Hàn Tử Kỳ băn khoăn chợt nghe Hạng Bá Phù nói bằng một giọng thảng thốt:
- Thế Hàn công tử là con trai của Hàn đại ca và Tố Thần Phi tỷ tỷ đó sao? Quả thật lão phu không ngờ.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Ta đã nghĩ sai rồi. Lão tiền bối này không phải là thù nhân của song thân ta, nhưng chẳng hiểu năm xưa lão nhân và song thân ta có mối liên hệ gì với nhau mà lão lại gọi phụ thân ta là đại ca, và mẫu thân là tỷ tỷ. Có điều từ trước đến nay, lúc còn ở Hàn sơn trang ta chưa hề nghe mẫu thân nói tới cái danh hiệu của lão tiền bối này một lần nào, giờ ta hãy hỏi thử lão nhân xem thế nào ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 74
Bằng Hữa Chi Giao

Hàn Tử Kỳ nhìn Hạng Bá Phù bằng ánh mắt dò xét với một giọng nghiêm túc:
- Lão tiền bối, tại hạ xin mạo muội được hỏi:
Có phải năm xưa giữa lão tiền bối và song thân là chỗ thân tình mật thiết với nhau chăng?
Hạng Bá Phù chưa vội đáp lời, trỏ tay sang chiếc ghế bảo Hàn Tử Kỳ:
- Công tử hãy ngồi trở xuống đi, thong thả lão phu sẽ nói cho công tử nghe chuyện năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca cùng Tố tỷ tỷ.
Lão nhân quay về phía sau gọi:
- Dâng trà.
Có tiếng đáp của người con gái, phút chốc một ả nữ tỳ áo xanh bưng trà lên đặt trên bàn, trộm nhìn hHàn Tử Kỳ một cái rồi trở vào trong.
Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống ghế, nhìn Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh chờ đợi.
Hạng Bá Phù cầm bình trà rót ra hai cái chén vàng, trao sang Hàn Tử Kỳ một cái, thân mật:
- Hàn công tử hãy uống chén trà cho thấm giọng, rồi chúng ta sẽ đàm đạo với nhau, câu chuyện chắc phải còn dài, một vài lời không thể hết được.
Hàn Tử Kỳ bưng chén trà lên uống, trong lòng nóng nảy muốn biết

câu chuyện năm xưa giữa Hạng Bá Phù với song thân như thế nào mà nói một vài lời không thể hết được.
Phụ thân của chàng đã chết, nay chỉ còn mẫu thân, có lẽ Hạng Bá Phù biết rõ tung tích của mẹ chàng, nhưng chẳng hiểu hiện giờ còn sống hay đã chết.
Hàn Tử Kỳ ngồi uống trà, trong lòng phập phồng hồi hộp khác thường. Chàng hy vọng Hạng Bá Phù sẽ nói với chàng giờ đây mẫu thân chàng hãy còn sống, từ nay chàng đã được an tâm lo chuyện báo thù cho phụ thân.
Trà được vài tuần, Hạng Bá Phù nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng trầm trầm:
- Hàn công tử hãy nghe câu chuyện năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca, cùng Tố tỷ tỷ.
Có lẽ từ trước đến nay công tử chưa nghe một lần nào.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Lão tiền bối nói không sai, lúc còn ở Hàn Sơn trang, tại hạ chưa được nghe mẫu thân nói tới chuyện giữa phụ thân tại hạ và các bậc tiền bối ngoài giang hồ. Xin lão tiền bối nói cho tại hạ được biết, tại hạ đang nóng lòng nghe câu chuyện năm xưa.
Hạng Bá Phù thong thả đặt chén trà xuống bàn, bấy giờ thần thái lão nhân trang trọng khác thường. Lão nhân cất tiếng trầm đều, bắt đầu vào chuyện:
- Năm xưa giữa lão phu và Hàn đại ca là tình bằng hữu sinh tử chi giao. Đại ca lớn hơn lão phu một tuổi nên được gọi là huynh, lão phu nhỏ hơn nên được gọi là tiểu đệ ...
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Thế ư?
Chàng đứng phắt lên rời khỏi chiếc ghế vòng hai tay cung kính:
- Thúc phục, tiểu điệt có mắt như kẻ đui mù, gặp thúc phụ đây mà chẳng hề hay biết, xin thúc phụ thư tha cho cái tội bất kính của tiểu điệt này từ nãy tới giờ.
Hàn Tử Kỳ cúi xuống toan làm đại lễ. Hạng Bá Phù phất cánh tay áo rộng tạo luồng tiềm lực ngăn cản chàng, không cho chàng cúi xuống lạy.
Lão nhân đổi cách xưng hô:
- Hàn hiền điệt chớ nên đa lễ. Hãy ngồi trở xuống, lão phu sẽ nói tiếp cho hiền điệt nghe.
Hàn Tử Kỳ trở lại ngồi xuống ghế, sắc mặt nghiêm chỉnh chờ đợi, lòng chàng rộn lên một thứ tình cảm khó hiểu, bao nhiêu sự hoài nghi từ trước biến mất.

Hớp một ngụm trà thấm giọng, Hạng Bá Phù vẫn bằng một giọng trầm đều:
- Lão phu và Hàn đại ca kết tình bằng hữu chi giao rồi đi hành hiệp trên khắp chốn giang hồ, luôn cả hai vùng Trung thổ, phò nguy cứu khổ cho những cô thế, hoạn nạn, tiếng tăm vang dậy một thời được bọn giang hồ tặng cho cái tên là "Song hùng kỳ hiệp", nhất là đại ca có võ công trác tuyệt lại tuấn tú khôi ngô giống hệt như Hàn hiền điệt, lại được bọn nữ nhân tặng riêng cho cái danh hiệu "Mỹ diện lang quân". Các mỹ nhân đương thời đã ngã gục trước gương mặt đẹp mê hồn của đại ca.
Ngưng lại rồi lão nhân tiếp:
- Hành hiệp được hai năm, một hôm Hàn đại ca gặp Tố Thần Phi, một trang mỹ nhân sắc nước hương trời. Một bên là trang thiếu niên tài toàn vô song, một đằng là trang giai nhân tuyệt sắc, đại ca và tỷ tỷ kết thành duyên phu phụ, đưa nhau về Hàn Sơn trang lập tổ uyên ương, hưởng phúc thanh nhàn, còn lại một mình lão phu đơn độc, buồn bã trở về đây, kết hôn cũng mẫu thân của ái nữ Cẩm Bình, không ra ngoài giang hồ nữa.
Ánh mắt Hạng Bá Phù chớp sáng mấy cái:
- Ba năm sau, lúc ái nữ vừa hai tuổi, nội thể của mẫu thân Cẩm Bình mắc chứng bệnh nan y qua đời. Lão phu có dịp trở lại giang hồ, trên đường đi bất ngờ gặp Hàn đại ca. Đại ca bảo đã rời bỏ Hàn Sơn trang ra đi gần một năm rồi và đang xây tổ ấm với một trang tuyệt thế mỹ nhân, ta tìm lời khuyên nhủ đại ca hãy quay trở về với Tố Thần Phi, rồi chia tay nhau, kể từ đó ta không còn gặp lại đại ca nữa.
Ngưng lại như để nén cơn xúc động trong lòng, Hạng Bá Phù kể tiếp:
- Cách đây hơn năm, lão phu nghe Hàn Sơn trang gặp cảnh thảm biến, nhưng chưa rõ đích xác thế nào, lão phu vội vã lên đường đi luôn hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ, đến nơi trông thấy Hàn Sơn trang chỉ còn lại những đống trò tàn, những đống gạch ngói vụn đổ nát. Ta hỏi thăm một lão tiều phu phía ngoài cánh rừng tùng bách, lão cho ta biết cách hơn một năm trước đó Hàn sơn trang bị một bọn người mặt mày hung tợn sử dụng giới đao kéo tới đánh phá. Tố Thần Phi tỷ tỷ đánh nhau một trận với bụng chúng, nhưng vì cô thế chống cự không nổi phải bỏ chạy, còn đứa con trai chính là Hàn hiền điệt đã bị bọn chúng ném vào đống lửa cháy thành than, riêng Hàn đại ca ra đi từ mười mấy năm qua mãi đến nay vẫn biệt tích không thấy trở về. Lão phu rất đau buồn, phẫn hận trước cái cảnh tử biệt sinh ly của Hàn đại ca và Tố tỷ tỷ do bọn hung đồ lạ mặt kia tạo ra. Lão phu muốn đi tìm bọn chúng rửa hận cho đại ca và tỷ tỷ nhưng dò

la mãi không biết được hung thủ là bọn nào, đành âm thầm nuốt hận cho tới bây giờ. Chẳng hiểu nhờ đâu hiền điệt còn được sống đến bây giờ.
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Thưa thúc phụ, trong khi Hàn Sơn trang bị bọn hùng đồ đốt phá, tiểu điệt đến thị trấn Kinh Châu thăm một người dì, lúc trở về sơn trang đã bị tàn phá, bọn chúng đã bỏ đi từ lâu, nên tiểu điệt còn được sống đến ngày nay.
Hạng Bá Phù gật gù:
- Đó là mệnh trời chưa nỡ dứt họ Hàn mới khiến xui Hàn hiền điệt đến thị trấn Kinh Châu. Mấy tháng nay lão phu nghe tên tuổi hiền điệt chấn động trên chốn giang hồ và cũng nghe hiền điệt nuốt được viên nội đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt chí bảo, hiền điệt bị hai lão Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng bức tử tại Chiêu Hồn hội, đấu thần công với ả Hồng y Nữ cứu nguy cho Chu Nguyên Quân và hội chủ Hạ Cung Linh, nhưng lão phu cứ ngỡ hiền điệt đã chết tại Hàn Sơn trang lúc trước, và chắc là một vị thiếu hiệp nào đó trùng tên với hiền điệt, nào ngờ hôm nay rõ lại chính thật là hiền điệt còn sống gặp lão phu tại đây, lòng lão phu vui mừng khôn xiết.
Đến đây Hạng Bá Phù xúc động ngưng lại không nói nữa, Hàn Tử Kỳ cảm khái:
- Tiểu điệt không ngờ thúc phụ năm xưa là tình bằng hữu sinh tử chi giao của phụ thân, chỉ vì lúc phụ thân ra đi tiểu điệt hãy còn tuổi ấu thơ, giờ mới rõ hại Hạng gia trang có vị thúc phụ, tiểu điệt rất đỗi vui mừng.
Hạng Bá Phù hỏi:
- Hàn hiền điệt, đại ca và tỷ tỷ hiện nay đang ở nơi đâu, sao lúc nãy hiền điệt bảo hiền điệt một thân cô độc trên giang hồ không có nơi nào là tổ ấm, cũng không có thân bằng quyến thuộc. Lão phu muốn biết kể từ ngày Hàn Sơn trang gặp cơn thảm biến còn có chuyện gì xảy ra nữa hay không?
Nghe Hạng Bá Phù hỏi tới song thân, chợt nhớ lại cái chết thảm khổ của Hàn Khuất Thân trong tuyệt động và những lời trối trăn trong lá tuyệt mệnh thư, dòng máu căm thù trong trái tim Hàn Tử Kỳ sôi lên sùng sục, ý muốn rời khỏi Hạng gia trang ngay từ phút giây này, ra quan ngoại tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc “Định tâm thần châu” đến Luân Hồi cung giết ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ tức khắc, nhưng nay vừa gặp người thúc phụ chàng không thể có hành động bất kính như thế.

Hàn Tử Kỳ cố trấn áp uất khí:
- Thưa thúc phụ, mẫu thân của tiểu điệt đã biệt tích từ ngày Hàn Sơn trang bị tàn phá đã hơn ba năm qua rồi, mấy tháng nay tiểu điệt đi tìm mãi không ra tung tích, chẳng hiểu mẫu thân còn sống hay đã chết, trong lòng tiểu điệt luôn luôn phập phồng lo sợ không phút giây nào được yên.
Hạng Bá Phù buông tiếng thở dài:
- Quả là một điều bất hạnh cho Hàn hiền điệt, nhưng theo lão phu, có lẽ Tố tỷ tỷ hãy còn sống trên cõi đời, hiền điệt chớ nên nản chí, ngã lòng, cố gắng đi tìm, sớm muộn gì cũng gặp tỷ tỷ. Còn Hàn đại ca thế nào?
Hàn Tử Kỳ ngậm ngùi:
- Tiểu điệt vừa gặp phụ thân trong một hang động cách đây khoảng chừng năm trăm dặm ... ở về ...
Sắc diện của Hạng Bá Phù tươi hẳn lên, cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ:
- Hàn hiền điệt, đại ca vẫn an khang chứ? Đại ca đã từ biệt ả đàn bà bại hoại kia rồi phải không?
Lão nhân nói luôn:
- Lão phu nghe bọn người giang hồ đồn đãi bấy lâu nay là Hàn đại ca đã chết trong một tuyệt động nào đó, lão phu định đi tìm hài cốt đem về đây an táng, cho an phần mộ, sớm hôm có lão phu hương khói, nhưng lão phu không biết hang động đó ở nơi nào, lão phu không biết phải làm sao, nên rất đau buồn, ngờ đâu hôm nay hiền điệt vừa gặp lại đại ca, quả thật là vạn phúc.
Lão nhân hỏi mau:
- Hiền điệt, hiện giờ đại ca đang ở trong hang động nào, hãy nói cho lão phu được biết, mọi việc ở đây yên xong, lão phu sẽ đi tìm đại ca, đàm đạo với nhau cho thỏa lòng từ bao nhiêu lâu nay ta hằng nhớ thương mong đợi.
Hàn Tử Kỳ nghẹn ngào:
- Thưa thúc phục, phụ thân của tiểu điệt đã ...
Hạng Bá Phù giật mình đoán hiểu chuyện gì đã xảy ra rồi hỏi mau:
- Hàn hiền điệt, đại ca thế nào. Hãy nói mau!
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Phụ thân của tiểu điệt đã chết rồi.
Hạng Bá Phù kêu lên:
- Chết rồi.
Hạng Bá Phù đứng phắt lên, hai mắt mở to nhìn Hàn Tử Kỳ, thân hình lay động, vạt áo cẩm bào run run, thần sắc trên gương mặt

hồng hào của lão nhân biến hẳn ra màu xanh tái, chẳng nói được lời nào nữa.
Quả là một cái tin sét đánh bên tai, Hạng Bá Phù hy vọng gặp lại cố nhân đã tan thành mây khói.
Mãi một lúc thật lâu Hạng Bá Phù mới ngồi phịch trở xuống chiếc ghế, kêu lên:
- Hỡi ơi ...

Hồi 75
Nước Mắt Người Nghĩa Đệ

Hạng Bá Phù ngồi bất động, đôi mắt lấy lánh cắn chặt vành môi dưới lại, chứng tỏ lão nhân đã xúc động đến tột cùng về tình bằng hữu sinh tử chi giao.
Hàn Tử Kỳ vô cùng cảm kích trước tình nghĩa thâm sâu của Hạng Bá Phù đối với phụ thân chàng. Chàng ngồi im lặng tôn trọng phút giây thiêng liêng thành tâm của người thúc phụ.
Chàng ngồi bất động, cúi đầu xuống, nửa đau thương nửa thù hận trong lòng.
Sự quyết tâm giết cho bằng được ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma hiện ra rõ rệt trong đầu óc chàng hơn bao giờ hết.
Bầu không khí lặng ngắt giữa Hàn Tử Kỳ và Hạng Bá Phù một lúc thật lâu.
Bấy giờ Hạng Bá Phù đã lấy lại sự bình tâm, ngẩng mặt lên hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Hàn hiền điệt, tại sao đại ca lại chết một cách bất ngờ như vậy? Đại ca mắc chứng bệnh trầm kha không chữa nổi hay vì kẻ thù nào tới hang động ám kích, hiền điệt hãy nói rõ tên kẻ đó, lão phu sẽ đi tìm hắn báo thù.
Đến đây Hàn Tử Kỳ thấy không nên giấu giếm người thúc phục nhiệt tâm đáng kính này một điều gì nữa, sẽ có lỗi. Chàng nói một giọng thảm buồn:
- Thưa thúc phụ, tiểu điệt sẽ nói lại câu chuyện đầu đuôi cho thúc phụ được hiểu rõ ràng, nguyên nhân cái chết của phụ thân tiểu điệt.
Hạng Bá Phù thúc giục:

- Hiền điệt nói mau, ta rất nóng lòng được biết nguyên nhân cái chết của đại ca.
Hàn Tử Kỳ chậm rãi kể:
- Sau ngày Hàn Sơn trang bị bọn hung đồ tàn phá, tiểu điệt lâm nạn chạy tới một hang động ẩn thân với một vị lão tiền bối cho đến ba năm sau mới ra chốn giang hồ. Tiểu điệt đi tìm kiếm song thân mãi mấy tháng trời không ra tung tích, tiểu điệt vô cùng thất vọng. Cách đây không lâu, tiểu điệt được đại sư Đảo điên hòa thượng cho hay phụ thân của tiểu điệt hãy còn sống, hiện đang ở trong một tuyệt động, nhưng không nói cho tiểu điệt biết tuyệt động đó vì phụ thân khẩn cầu đại sư không nên tiết lộ. Vài ngày trước đây, tiểu điệt đang trên đường đi tìm phụ thân và mẫu thân, tới một cánh rừng già bị con chim Anh Vũ giả tiếng người con gái kêu cứu trong rừng, phỉnh lừa tiểu điệt đuổi theo nó tới một hang động gặp phụ thân đang ngồi trên chiếc giường đá, tiểu đệ không biết đó là ai, phụ thân bảo tiểu điệt lưu lại vài ngày nói chuyện giang hồ, tiểu điệt hỏi danh hiệu của phụ thân, người xưng tên là Đoạn tình lão nhân, tiểu điệt ở lại đó ba ngày được phụ thân truyền cho thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp", nói là để hộ thân khi ra chốn giang hồ.
Hạng Bá Phù chặn lại:
- Đúng rồi! Đây là thân pháp của Hàn đại ca đã từng nổi tiếng lừng lẫy năm xưa, suốt hai năm trường hành hiệp không có một địch thủ nào hạ nổi đại ca, vì thân pháp này biến hiện như ma như quỷ không ai đánh trúng được đại ca. Câu chuyện ra sao nữa, Hàn hiền điệt nói tiếp cho lão phu nghe.
Hàn Tử Kỳ nghiêm túc:
- Trong ba ngày tiểu điệt sống trong hang động, phụ thân của tiểu điệt không hề tiết lộ điều gì cả, chỉ ngồi tịnh tọa trên chiếc giường đá không đi đâu, nên tiểu điệt không nhận được hai chân cụt tới gối. Đêm thứ tư, phụ thân lấy ra một bầu rượu tiễn đưa tiểu điệt lên đường, sau này không còn dịp nào uống nữa. Tiểu điệt nghi hoặc trong lòng nhưng không dám hỏi phụ thân vì nể trọng đó là một vị cao nhân đáng kính sợ làm mất lòng. Tiểu điệt uống đến say bất tỉnh không còn hay biết gì cả. Sáng ra tiểu điệt trông thấy phụ thân đã chết nằm trên một phản đá phía sau hang động, trước khi chết phụ thân viết một lá thư tuyệt mệnh để lại cho tiểu điệt nói rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân.
Hạng Bá Phù hấp tấp:
- Hàn hiền điệt, lá thư tuyệt mệnh của đại ca ở đâu rồi, hãy cho ta xem.

Hàn Tử Kỳ nhìn xuống ngực:
- Lá thư tuyệt mệnh của phụ thân hiện đang ở trong mình tiểu điệt.
Hạng Bá Phù gấp rút:
- Hàn hiền điệt hãy đưa lá tuyệt mệnh thư cho ta xem mau.
Hàn Tử Kỳ thò tay vào áo lấy lá tuyệt mệnh thư trao cho Hạng Bá Phù:
- Thúc phụ đọc lá tuyệt mệnh thư này sẽ biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân tiểu điệt.
Hạng Bá Phù nhanh lẹ tiếp lấy lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân mở ra đọc.
Thần thái của lão nhân trầm trọng khác thường, cặp môi mấp máy, đôi lông mày nhíu lại theo từng dòng chữ trong lá tuyệt mệnh thư.
Trong tòa đại sảnh im phăng phắc, không nghe một tiếng động nhỏ nào. Lát lâu đọc xong lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân, Hạng Bá Phù bật thốt:
- Hỡi ơi!
Chợt hai giọt nước mắt lăn dài xuống má, lão nhân cắn chặt vành môi dưới như cố nén nỗi đau thương đang cuồn cuộn dâng lên trong lòng.
Hàn Tử Kỳ im lặng, để rơi hai dòng lệ thương tâm, không dám động tịnh, nói năng trước tấm lòng thành tâm của người thúc phụ đối với phụ thân chàng.
Cả hai cùng đắm chìm trong bể đau thương, một là tình bằng hữu, một là hiếu đạo.
Lâu lắm, Hạng Bá Phù ngẩng mặt lên nhìn vào khoảng không như nói với một linh hồn cõi xa xăm:
- Hàn đại ca, năm xưa có lần lão đệ gặp lại đại ca trên con đường tới Ngũ đài sơn, lão đệ có mấy lời khuyên nhủ đại ca không nên giao tình với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, vì ả là một nữ nhân dâm dật, lại gian xảo ác độc, quỷ quyệt khôn lường, đã có nhiều người bị ả đầu độc chết thảm, nhưng lúc đó có lẽ đại ca đã trúng nhầm mê hương "ngự hồn hương" hay ma khí "Hoán thần ma pháp" và cái sắc đẹp thiên kiều bách mỵ của ả nên đại ca không chịu nghe theo lời hơn thiệt của tiểu đệ, trở về Hàn Sơn trang với Tố Thần Phi tỷ tỷ cho tròn đạo nghĩa phu thê như lời đại ca đã nói với tiểu đệ lúc còn hành hiệp trên chốn giang hồ, đại ca đi lập tổ uyên ương với ả, đến nỗi bị ả thông mưu cùng lão đại ác ma Bắc Khuyết Thần Ma ngoài quan ngoại đầu độc tàn phế hai chân của đại ca, khiến cho đại ca thân bại danh liệt từ đó, phải cam tâm sống cô độc khốn khổ trong tuyệt động, cuối cùng vì sỉ nhục tự quyết bỏ lại hài tử Hàn Tử Kỳ bơ

vơ, lạc lõng trên chốn giang hồ, không nơi nương tựa, tiểu đệ vô cùng đau đớn.
Bỗng Hạng Bá Phù nắm chặt song chưởng tròn mắt bắn tinh quang lớn tiếng:
- Hàn đại ca, nay mai tiểu đệ sẽ tới Luân Hồi giáo giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma rửa mối hận này cho linh hồn của đại ca được tiêu dao nơi lạc cảnh, bằng không lão đệ không thể nào ngồi yên trong Hạng gia trang này được.
Trao lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân lại cho Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù căm hận:
- Hàn hiền điệt hãy cất giữ lá tuyệt mệnh thư này, mọi việc nơi đây xong rồi lão phu sẽ tới tổng đàn Luân Hồi giáo hỏi tội ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma quyết một trận tử sanh với bọn chúng.
Hàn Tử Kỳ cho tới bây giờ chàng mới lên tiếng, khảng khái:
- Thúc phục hãy an tâm, chính tiểu điệt sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rồi ra vùng quan ngoại tới xứ Thổ phồn tìm Bắc Khuyết ma cung cắt lấy cái thủ cấp của lão quỷ đem trở về hang động tế mộ phụ thân theo lời di chúc của phụ thân đã dặn.
Chàng nói luôn:
- Thúc phục hãy lo sự an toàn cho Hạng gia trang và Cẩm Bình hiền muội trong hiện tại là điều cần thiết nhất, kể từ nay thúc phụ không nên vắng mặt ở quý trang, chỉ e sợ biến động bất ngờ sẽ không trở tay kịp, cứ theo ngụ ý của tiểu điệt, hai tên lạt ma kia chạy trở về Bắc Khuyết ma cung nói rõ tình hình đêm nay cùng hai cánh tay cụt của bọn chúng, lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma sẽ nổi cơn thịnh nộ ra lệnh cho một số đông đảo giáo đồ, có thể có các tên đại ma đầu võ công cao cường kéo tới đây đánh phá thêm một lần nữa chứ chẳng không, thúc phụ hãy bình tâm, tìm kế vẹn toàn cho Hạng gia trang trước đã, về phần báo thù tiết hận cho phụ thân đã có tiểu điệt lo rồi.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 76
Liên Minh Diệt Quần Ma

Hạng Bá Phù gật đầu:
- Lão phu biết rồi. Lão phu sẽ tìm một phương cách chu toàn cho ái nữ và sự an toàn cho Hạng gia trang, sau đó lão phu sẽ tới tổng đàn Luân Hồi giáo hỏi tội ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cùng lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma. Lão phu không thể nào tọa thị điềm nhiên trước cái chết thê thảm oan khúc của Hàn đại ca do bọn chúng gây ra được.
Hạng Bá Phù khẳng giọng:
- Lão phu và Hàn đại ca là tình nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao, đại ca bị kẻ tử thù hãm hại đến chết ta phải có bổn phận báo thù, cho trọn tình đạo nghĩa, dù có tan thây nát cốt ta vẫn không lùi một bước.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp nói thêm lời, từ trong hậu viện Hạng Cẩm Bình tha thướt bước ra, mặt hoa hớn hở tới gần Hạng Bá Phù rối rít:
- Gia phụ, bọn tỳ nữ sắp dọn tiệc rượu ra, lần này gia phụ và Hàn công tử sẽ thưởng thức mấy món thịt rừng do con nấu nướng, chắc vừa khẩu vị của gia phụ và công tử không chê được đâu.
Hạng Bá Phù gật đầu:
- Ái nữ hãy bảo bọn nữ tỳ dọn tiệc rượu lên đây mau, ta và Hàn hiền điệt vừa ăn uống vừa đàm đạo, câu chuyện rất dài dòng không thể nói một vài lời hết được.
Trỏ tay sang phía Hàn Tử Kỳ, Hạng Bá Phù ngọt ngào bảo Hạng Cẩm Bình:
- Ái nữ hãy ra mắt Hàn hiền điệt mau, hiền điệt là con trai của vị đại ca Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi tỷ tỷ, hai vị đó vốn là bằng hữu năm xưa của cha, từ lâu rồi cha chưa nói chuyện này với con. Con hãy gọi hiền điệt bằng ca ca và xưng là tiểu muội.
Hạng Cẩm Bình nhìn Hàn Tử Kỳ sững sờ, đôi mắt nàng chớp chớp mấy cái, ánh sáng khác lạ, gương mặt hoa tươi vui liền biến đổi nhanh chóng.
Ngập ngừng phút giây, Hạng Cẩm Bình chắp tay trước ngực, cất giọng kích động:
- Tiểu muội xin ra mắt Hàn ca ca. Muội không ngờ ca ca là người thân, thật đáng trách.
Hàn Tử Kỳ vội vã đứng lên vòng tay đáp lễ:
- Hiền muội chớ nên đa lễ, lâu nay tiểu huynh cũng không biết muội là ái nữ của thúc phụ, cũng không ngờ thúc phụ có tình bằng hữu sinh tử chi giao cùng phụ thân, nay chúng ta đã biết nhau rồi, từ đây hãy lấy tình huynh muội đối xử với nhau cho thúc phụ được vui lòng, muội và huynh chẳng còn ngăn cách như từ bấy lâu nay nữa.

Hạng Bá Phù khe khẽ gật đầu, nhưng trong dạ rất hài lòng với cách xử sự tao nhã và lời nói chí tình chí nghĩa của chàng đối với ái nữ của mình.
Hạng Cẩm Bình khe khẽ giọng:
- Tiểu muội xin vâng theo lời chỉ bảo vàng ngọc của Hàn ca ca. Muội lấy làm vinh hạnh khi được biết ca ca là người thân. Muội vô cùng hãnh diện có được một người anh võ công siêu phàm quán chúng, tư phong tuyệt thế và hào khí nghĩa hiệp ngất trời như ca ca.
Những lời nói của Hạng Cẩm Bình êm dịu như ru, nghe qua rất chí thành, chí thân trong tình nghĩa huynh muội, mật thiết như đã từng sống cùng trong một gia đình từ lâu lắm, nhưng gương mặt hoa của n nàng thoáng nét buồn rười rượu xa xăm, giọng nói run run, hình như trong nội tâm của nàng có phần ít nhiều ray rứt xót xa cho một mối tình vừa chớm nở bỗng chốc ngăn cách vỡ tan thành mây thành khói.
Trông thấy gương mặt đượm buồn của Hạng Cẩm Bình và giọng nói bất bình thường, Hàn Tử Kỳ đoán hiểu tâm trạng của nàng, lòng chàng cảm thấy bâng khuâng.
Chàng đâm ra xót thương cho một thiếu nữ thơ ngây vừa bước chân vào cánh cửa tình yêu đã ngã gục.
Hai ả nữ tỳ áo xanh bưng thịt rượu ra đặt lên bàn, cùng lén nhìn gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ một cái rồi trở lui vào trong hậu viện.
Hạng Bá Phù bảo Hạng Cẩm Bình:
- Ái nữ hãy ngồi lại chiếc ghế bên cạnh ta cùng ăn uống với Hàn hiền điệt. Hôm nay gọi là một buổi tao phùng kỳ ngộ ta phải uống với hiền điệt cho say để thỏa lòng mong ước của ta lâu nay được một ngày này.
Hạng Cẩm Bình vâng dạ, ngồi xuống chiếc ghế cạnh Hạng Bá Phù.
Hạng Bá Phù rót hai chung rượu tẩy trần. Lão nhân và Hàn Tử Kỳ uống cạn.
Ba người cùng nhau ăn uống.
Ngồi bên cạnh Hạng Bá Phù mặt hoa của Hạng Cẩm Bình đượm nét buồn rõ rệt, đôi mắt đâm chiêu tận đâu đâu, không thiết gì đến chuyện ăn uống, chỉ ăn sơ sài lấy lệ và che giấu nội tâm trước mặt gia phụ.
Hạng Bá Phù vô tình không hay biết gì tâm sự của Hạng Cẩm Bình, lão nhân cứ nghĩ ái nữ của mình rất vui mừng, hãnh diện có một vị đại ca anh tuấn kỳ tài như Hàn Tử Kỳ. Nàng sẽ không còn buồn bã như từ bấy lâu nay nữa.

Chỉ có Hàn Tử Kỳ thừa hiểu tâm sự của Hạng Cẩm Bình. Nàng đã yêu thương chàng từ lúc nàng gặp chàng trên con đường dài hun hút dẫn tới Bạch Mã Sơn trong đêm đại hồi quần hùng Hắc, Bạch tranh đoạt viên nội đơn Kỳ lân chí bảo.
Chàng đội chiếc mũ rộng vành che kín gương mặt, phóng con Xích Long Câu vượt qua con tuấn mã của nàng làm bụi cát bay mù. Nàng nổi giận đuổi theo, chàng cố ý trêu chọc cho tới lúc nàng phải phát khóc, và chàng đã phải dỗ dành. Tình yêu của nàng đã trao trọn cho chàng từ đó.
Bây giờ định mệnh đã an bài, tình yêu đã bị ngăn cách trong tình nghĩa huynh muội.
Nàng đau khổ, chàng vẫn thấy xót xa thương nàng nhưng không biết phải làm sao?
Hàn Tử Kỳ chợt nhớ tới Chu Thiên Phụng và Hạ Cung Linh. Hai thiếu nữ sắc nước hương trời này cũng yêu thương chàng tha thiết nhưng lại là mối tình vô vọng. Hai nàng đau khổ chẳng khác nào Hạng Cẩm Bình hiện giờ.
Còn Tiểu Yến, dù có ngôn từ tình nghĩa muội huynh, nhưng xem ra nàng đã âm thầm yêu thương chàng bằng một tình yêu chân thành, ngày chàng rời khỏi Hồng lầu khách ra đi, nàng tiễn dưa chàng tới quan lộ, lúc chia tay nàng đã rơi lệ, bùi ngùi, ngày sau chàng biết phải xử trí thế nào khi chàng đã có vị hôn thê là Ngân Hà công chúa, mấy lời thề ước đến nay hãy còn văng vẳng bên tai chàng.
Riêng về Hồng Y Nữ, ả mang tiếng xấu là một nữ hồ ly mặt ngọc, lại là giáo đồ của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, nhưng nàng đối với chàng rất nhiệt thành, trong lá thư viết gửi cho chàng tại cánh rừng thông, nàng chỉ khiêm tốn nhận là một ả nô tỳ hầu hạ chàng trọn đời, ngày sau nếu ả tỉnh ngộ rời bỏ hàng ngũ Luân Hồi giáo trở lại con đường chánh đạo tìm chàng, chàng biết phải xử sự cách nào?
Hàn Tử Kỳ mãi nghĩ ngợi viễn vông, càng nghĩ lại càng bối rối như mối tơ vò.
Chợt nghe Hạng Bá Phù hỏi:
- Hàn hiền điệt hãy ở lại đây vài ba ngày nghỉ ngơi cho trong người được khỏe khoắn, rồi sẽ lên đường ra quan ngoại đến Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" được không?
Đang mãi theo đuổi dòng tâm sự miên man chợt nghe Hạng Bá Phù hỏi, Hàn Tử Kỳ giật mình trở lại với thực tế.
Chàng vội vã đáp:
- Thưa thúc phụ, thực lòng tiểu điệt cũng muốn ở lại đây vài ngày

trước thỉnh giáo thúc phụ những điều mãi tới nay tiểu điệt vẫn còn mập mờ chưa hiểu rõ về chuyện giang hồ điên đảo hiện nay, sau đó để chuyện trò hàn huyênh cùng Cẩm Bình hiền muội cho tình nghĩa huynh muội thêm đậm đà, thắm thiết, nhưng hiện nay chuyện đi ra quan ngoại tới Mã Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" là điều vô cùng cần thiết, cấp bách, tiểu điệt không thể nào diên trì thêm một ngày nào được nữa, bởi e sợ có biến cố bất ngờ, hoặc ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hay tin sai bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới đó lấy trước, hoặc ả bắn tin cho lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma chặn đường gây trở ngại cho tiểu điệt, hoặc bọn cao thủ Hắc, Bạch giang hồ phát giác hành tung của tiểu điệt sẽ ào ạt kéo tới tranh giành bảo vật, chắc chắn một trận vận sát khủng khiếp sẽ diễn ra, hậu quả chưa biết sao đo lường trước được nếu bảo rơi vào tay kẻ khác, mối tử thủ không trả được, tiểu điệt sẽ mang lấy cái tội bất hiếu đối với phụ thân theo di chúc đã dặn dò. Vì vậy, nội sáng mai tiểu điệt phải lên đường khẩn cấp đi lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" tới Luân Hồi cung giải trừ ma khí "Hoán thần ma pháp" giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, báo thù cho thân phụ.

Hạng Bá Phù gật mạnh đầu:

- Hàn hiền điệt nói đúng, hiền điệt phải gấp rút lên đường lo chuyện báo thù tiết hận cho Hàn đại ca, đó là đạo nghĩa của kẻ làm con.

Lão nhân hắng giọng:

- Sau khi hiền điệt đi rồi, về phần lão phu cũng phải tìm một phương kế tới Luân Hồi giáo giết ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma rửa hận cho Hàn đại ca, lão phu mới an lòng. Lão phu không thể nào ngồi một chỗ an nhiên trước cảnh ngộ này được.

Hàn Tử Kỳ lo ngại trong lòng, chàng hiểu người thúc phụ chưa phải là đối thủ của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma, lại không có một thế lực hùng hậu yểm trợ, và Hạng gia trang hãy còn trong tình trạng hiểm nghèo, lão nhân tới Luân Hồi giáo có khác nào dê tơ đút vào miệng hổ, tánh mạng sẽ khó thể bảo tồn, lại còn gây hậu quả cho Hạng gia trang và Hạng Cẩm Bình, không hiểu lão nhân đã tính ra diệu kế nào lại nói ra những lời cương quyết như thế.

Hàn Tử Kỳ dò dẫm:

- Thưa thúc phụ, chẳng hiểu thúc phụ vừa tính ra được một kế kỳ diệu có thể tới Luân Hồi giáo là nơi long đàm hổ huyệt, giết yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma,

xin thúc phụ nói ra cho tiểu điệt được hiểu rõ.
Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh:
- Lão phu vừa chợt nghĩ ra một phương kế khả dĩ có thể sẽ thành công. Bắt đầu từ sáng mai lão phu sẽ sắp đặt mọi việc cho chu toàn, rồi sẽ tới Ngũ đại môn phái gặp các vị chưởng môn nhân và các bang hội đang tiếng đương thời, cùng các vị kỳ nhân, cao nhân trên giang hồ, đã ẩn tích từ lâu, lão phu thuyết phục họ thành lập một liên minh, gọi là "liên minh diệt quần ma", tôn một vị có tài có đức lên lãnh đạo, kéo tới Luân Hồi giáo hỏi tội ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, giết ả xong sẽ lại ra quan ngoại đến Bắc Khuyết ma cung giết luôn lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho Hàn đại ca.
Lão nhân bày giải:
- Hiện nay các đại môn phái, như Ngũ đại môn phái, các bang, hội như Long Hổ hội, Thiên Long bang, Hồng Hoa hội và tất cả các cao thủ Hắc, Bạch trên chốn giang hồ thảy đều lo sợ ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chiếm lấy ngôi vị bá chủ võ lâm như tham vọng của ả hiện giờ, khiến cho tất cả cơ đồ sự nghiệp của bọn họ bị hoàn toàn sụp đổ, tốn công gầy dựng từ nhiều đời, về phân cao thủ hắc bạch sẽ chẳng còn một chỗ nào dung thân, lại có thể trở thành những tên gia nô si si dại dại, mất cả nhân tính vì bị ả đầu độc các loại "Mê tâm ngự hương" hoặc ma khí "Hoán thần ma pháp" sẽ cúi đầu thần phục làm tay sai của ả đi làm chuyện tàn ác hãm hại người lương thiện, cho nên dù muốn, dù không, bọn họ cũng phải nghe theo lời ta thành lập liên mình "Quần hung diệt quần ma", lần nay theo ta dự đoán sẽ có các vị đại kỳ nhân như Nam Hải dị nhân, Đông Từ giáo chủ, Tây Độc lão nhân và còn một số kỳ nhân quái kiệt khác xuất hiện, hỗ trợ cho liên minh, chắc chắn ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ phải đành thúc thủ bó tay chịu tội chứ không thể nào chống lại thêá lực hùng mạnh đó.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Thúc phụ ta lâu nay ít khi ra chốn giang hồ nên chưa thấu đáo tình hình võ lâm chánh tà lẫn lộn phức tạp như hiện nay, chí như hai lão đạo nhân Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, luôn cả bọn Không Không sư thái xưa kia vốn là năm đại môn phái danh tiếng lẫy lừng, đường đường chánh chánh nghĩa khí bao trùm khắp cả hai miền Trung thổ, luôn cả vùng quan ngoại, ai ai cũng phải nể vì, ngưỡng phục, cho là những cây cột chống giữ an nguy võ lâm, nhưng giờ đây bọn họ đang trong thời kỳ suy thoái, mất cả chánh nghĩa, yếu kém lại tà dâm, thanh vọng, điển hình như chuyện hai lão đạo nhân Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, và quần hùng

Hắc Bạch vừa rồi bức bách ta đòi mổ bụng lấy viên nội đơn Kỳ lân chi bảo khiến ta phải nhảy xuống vực Tử thần, suýt chút đã vong mạng, gần đây lại chận đường ta bày trận bắt ta để cưỡng đoạt bí kíp "Địa tiên kỳ thư" dù bảo vật đó không có trong mình ta. Chứng tỏ ngày nay trên chốn giang hồ chánh tà hỗn độn, lòng người nhiễu nhương không thể tin cậy nơi bọn đạo nhân Ngũ đại môn phái, các bang, các hội, hay bất cứ một nhân vật nào được nữa. Còn bọn cao thủ Hắc, Bạch khi vừa nghe tới cái tên Luân Hồi giáo, hay Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã vỡ mật, bay hồn, mạnh ai nấy lo tìm đường trốn chui trốn nhủi, đâu còn dám lộ diện tham dự vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma" đối đầu với Luân Hồi giáo như lời thúc phụ của ta vừa nói. Ta chỉ e sợ thúc phụ ra đi lần này sẽ không thể thành công, trái lại còn chuốc lấy cái tai họa nếu Ngũ đại môn phái có một số tà dâm như Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng vì úy tử tham sinh sẽ ám hại thúc phục, để cầu thân với ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mưu bản thân mình được, tồn sinh cũng chưa biết chừng. Nhưng trong trường hợp hiện nay ta cũng không nên ngăn cản bàn bạc làm cho thúc phụ thối chí, ngã lòng, sẽ chẳng an tâm trong việc phòng thủ Hạng gia trang, điều này rất nguy hiểm cho sự an nguy của Cẩm Bình hiền muội, chi bằng ta hãy dùng những lời nửa hư nửa thực khuyến khích thúc phụ ta lập liên minh với một hình thái khác đề phòng bọn Ngũ đại môn phái cho thúc phụ được vui lòng, đi lo mọi việc, còn phần ta sẽ cấp tốc với Ma Lãnh Sơn tìm Phù ảnh cung, lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" gấp rút trở về Trung thổ xem tình hình diễn biến ra sao, liên minh "Quần hùng diệt quần ma" như thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến cho đúng với tình thế lúc đó là thượng sách.

Thầm tính mọi sự lợi hại xong, Hàn Tử Kỳ tán thưởng Hạng Bá Phù nửa vời:

- Thúc phụ nghĩ ra phương kế đó quả thật là cao minh. Bọn người Ngũ đại môn phái, các bang, các hội luôn cả các cao thủ Hắc Bạch vì lo sợ ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chiếm lấy ngôi vị minh chủ võ lâm tác oai tác quái, thống trị võ lâm, hậu quả tất cả thảy đều bị tiêu diệt, bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ mặc tình làm mưa làm gió, bọn họ trở thành những tên gia nô đời đời kiếp kiếp, do đó bọn họ sẽ không ngần ngại gì chuyện gia nhập vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma" của thúc phụ vừa nghĩ ra chống lại ả yêu phụ để được sinh tồn như từ trước đến nay. Đó chính là con đường duy nhất của bọn họ hiện nay, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Hàn Tử Kỳ ngưng lại phút giây cho bầu không khí trang trọng tiếp lời:

- Có điều thúc phụ hãy nên hết sức dè dặt, thận trọng trong lần đi này, bởi vì trên chốn giang hồ hiện nay cực kỳ hỗn độn, thau vàng lẫn lộn khó phân, tà tà chánh chánh không sao hiểu nổi lòng người lại nham hiểm, quỷ quyệt không thể đo lường. Có một số người mệnh danh là bạch phái nhưng hám danh, cầu lợi chẳng ai bằng, lại còn gan thỏ, miệng hùm gặp hồu võ lâm nguy biến hoặc tọa thị điềm nhiên, tọa hưởng kỳ thành, hoặc co đầu rụt cổ khiếp sợ trước khi cái thế lực hùng mạnh của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, hoặc lại có một số cam tâm cúi đầu ngoan ngoãn chịu làm những tên nô bộc cho ả mưu cầu sự sống, bất kể nhục nhã đến đâu. Cứ theo ngu ý của tiểu điệt, thúc phụ hãy gặp tất cả mười vị chưởng môn nhân của thập đại môn phái như Giác Ngộ thần tăng của Thiếu Lâm, Ngộ Tịnh đại sư của phái Võ Đang, Thạch Cơ thần ngươi của phái Nga My, Mộc Đạt đạo nhân của phái Côn Luân, Bát Nhã thiền sư của phái Thanh Thành, Thần Địch tiên nương của phái Bạch Hạc, Nhi Trùng đạo sĩ của phái Tung Sơn, Thiết Phiến tiên cô của phái Chung Nam, và Bạch Vân tôn giả của phái Điểm Thương, Huyết Cầm phu nhân, Đạo chúa Bạch Thạch. Tất cả mười đại môn phái này quần hợp cùng Thuần Vu Can Hội chủ Long Hổ hội, Trịnh Như Hoằng bang chủ Thiêng Long bang, Tống Thọ Ân bảo chủ Thần Đao bảo, Gia Cát Cần hội chủ Hồng Hoa hội, Hạ Cung Linh hội chủ Chiêu Hồn hội, cùng chư vị kỳ nhân, cao nhân như thúc phụ vừa nói trong số người này chắc chắn sẽ có một bậc đại tài thuộc hàng chánh đạo chính thống cử vị đó lên làm chức vị minh chủ võ lâm tạm thời. Vị minh chủ này sẽ vì sự tồn vong của võ lâm, không cầu danh, không hám lợi, sẽ quyết tâm chống lại ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, tất nhiên rất dễ thành công, nhược bằng trái lại sẽ gánh lấy cái hậu quả không thể nào đo lường trước được. Tiểu điệt mạo muội có mấy lời, xin thúc phụ suy gẫm.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 77
Đường Ra Quan Ngoại

Ngừng lại rồi Hàn Tử Kỳ tiếp:

- Dù vậy, thúc phụ cũng chẳng cần phải hao tâm, tốn lực chi cho nhiều phải tổn thọ, theo ngu ý tiểu điệt, sau khi thành lập liên minh "Quần hùng diệt quần ma", thúc phụ hãy giao trọng trách cho vị minh chủ chủ trì chuyện tảo trừ Luân Hồi giáo, còn thúc phụ lo chuyện an toàn cho Hạng gia trang là điều tối cần nhất. Sáng mai tiểu điệt sẽ lên đường thật sớm tới Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" sau đó sẽ khẩn cấp trở về Trung thổ, tới Triệt hổ sơn gặp lại thúc phụ nơi đó. Nếu thúc phụ có cùng đi với quần hùng tới sớm hơn nên chờ tiểu điệt ngoài chân núi, đừng vội theo bọn họ vào trong Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi giáo, tiểu điệt không gặp được thúc phụ sẽ rất tai hại, vì không có viên "Định tâm thần châu" giải trừ ma khí "Hoán thần ma pháp" của ả yêu phụ cực kỳ lợi hại.

Ngồi lắng nghe Hàn Tử Kỳ phân trần hư thực, Hạng Bá Phù đã phải bật khen:

- Hàn hiền điệt tuổi còn quá trẻ mà trí độ, suy tính quả thật cao minh, tính toán trước sau lợi hại chẳng có một chỗ nào sai lầm. Ta vô cùng hãnh diện có một đứa cháu thông minh tuyệt chúng như hiền điệt, quả là hổ phụ sinh hổ tử. Ta sẽ theo lời hiền điệt gặp luôn mười vị chưởng môn nhân của thập đại môn phái và các bang chủ, hội chủ chọn một vị đại kỳ tài, thuộc hàng chánh đạo võ lâm thực sự, tôn lên làm vị minh chủ, lãnh đạo liên minh "Quần hùng diệt quần ma" tiêu diệt bọn Luân Hồi giáo, miễn sao ta giết được ả dâm phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão tặc Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho Hàn đại ca, dù có chết ta cũng toại nguyện, chẳng bao giờ hối tiếc. Ta sẽ chờ Hàn hiền điệt ngoài chân núi Triệt Hổ sơn đúng như lời hiền điệt vừa hẹn, sau đó sè vào Luân Hồi giáo.

Nhận thấy Hạng Bá Phù đã bằng lòng nghe theo lời mình, Hàn Tử Kỳ hoan hỉ:

- Thưa thúc phụ. Thúc phụ có định bao giờ lên đường tới mười đại môn phái gặp mười vị chưởng môn nhân và các hội chủ, bang chủ các bang hội, rồi chừng nào thúc phụ tới Triệt Hổ sơn như đã dự tính, xin thúc phụ nói cho tiểu điệt được biết để tiểu điệt tới đó.

Nhẩm tính trong lòng một lúc, Hạng Bá Phù đáp:

- Theo ta dự tính nội trong hai ngày nữa ta sẽ lên đường lo mọi việc, đúng mười ngày nữa ta sẽ cùng quần hùng liên minh "Quần hùng diệt quần ma" tới Triệt Hổ Sơn, ta trao trọng trách cho vị minh chủ, ở ngoài chân núi chờ hiền điệt tới gặp ta theo lời vừa hẹn.

Từ nãy giờ ngồi im lặng lắng nghe Hạng Bá Phù và Hàn Tử Kỳ nói chuyện đến đây, Hạng Cẩm Bình chen lời:

- Gia phụ đi gặp mười vị chưởng môn nhân của Thập đại môn phái

và các bang hội kia, hãy cho con đi theo cùng được không? Gia phụ đi rồi một mình con ở lại Hạng gia trang, con sợ lắm! Lỡ bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung trở lại đánh phá con không thể chống lại nổi bọn chúng. Xin gia phụ hãy cho con đi theo cùng con mới được an lòng.
Hạng Bá Phù nghiêm sắc mặt:
- Con không thể nào đi theo ta được, con theo ta càng thêm rắc rối, lại chẳng ích lợi gì.
Hạng Cẩm Bình nằn nì:
- Tại sao vậy gia phụ? Tại sao con đi theo gia phụ càng rắc rối chuyện gì?
Hạng Bá Phù phân giải:
- Tại vì đường từ đây tới thập đại môn phái phải trải qua trên một ngàn dặm, núi non hiểm trở, rừng rậm mịt mù, đó là chưa kể tới các bang, các hội, đường đi vô cùng khó khăn, khổ cực lại thường xảy ra những chuyện bất tường, võ công của con hiện nay hãy còn quá kém cỏi, lại chưa từng trải qua giang hồ, hoặc bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung truy đuổi, hay là bọn ma đầu dâm đạo khác trông thấy con xinh đẹp, âm mưu bắt cóc con, con không ứng phó nổi, một mình ta chống lại bọn chúng sẽ dễ dàng hơn. Sáng mai ta sẽ viết một lá thư gửi cho nhị thúc, con hãy tới thị trấn Phòng Châu trao lại, nói rõ tình hình xảy ra đêm nay cho nhị thúc nghe và ẩn náu trong gia trang nhị thúc một thời gian ngắn, đừng đi đâu để lâm nạn như vừa rồi, khi nào mọi việc yên xong ta sẽ tới đó đón con trở về đây. Con hãy nghe lời ta không nên bướng bỉnh, làm hỏng cả đại sự của ta và Hàn hiền điệt.
Hạng Cẩm Bình tiu nghỉu không dám nói nữa, nàng hiểu tính khí của Hạng Bá Phù rất cương quyết, khi nói ra chỉ có một lời chẳng bao giờ thay đổi ...
Ba người tiếp tục ăn uống, chuyện trò mãi tới cuối canh ba mới mãn tiệc ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 78
Vượt Bãi Sa Mạc Mênh Mông

Hàn Tử Kỳ kềm hai bên hông con Xích Long Câu, chạy nhanh trên

con đường thẳng tắp, kéo lại phía sau lưng từng cuộn bụi cát bay mịt mù.
Chàng từ dãy núi Ma Lãnh Sơn trở về sau năm ngày vắng bóng tại Trung Nguyên.
Không một ai được biết rõ chàng có tìm được Phù ảnh cung lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" hay không, bởi vì khi chàng tới dãy núi Ma Lãnh Sơn, trông thấy có tới hàng trăm dặm quanh năm phủ tuyết đầy trời, khó tìm được vị trí nào là Phù ảnh cung dù đã có tấm bản đồ vẽ vời chỉ dẫn rõ ràng, nhưng lúc tới đó cũng phải ngẩn ngơ, hoang mang, không biết phải đi tìm chỗ nào cho đúng.
Trong tấm bản đồ Phù ảnh cung, phác họa con đường Trung thổ từ thị trấn Tảo Vân ra quan ngoại, sang xứ Thổ phồn đến dãy núi Ma Lãnh Sơn có con đường nhỏ vào Phù ảnh cung, nhưng lời chú giải không chỉ dẫn con đường nào, ở ngọn núi nào, lại gặp lúc tuyết phủ ngập trời, khó lòng nhận ra vị trí cho đúng, có lẽ đây là lần đầu tiên gặp trường hợp đó.
Hôm nay gần đúng ngày hẹn với Hạng Bá Phù, dù tìm được Phù ảnh cung hay không Hàn Tử Kỳ cũng phải gấp rút trở về Trung thổ gặp người thúc phụ tại chân núi Triệt Hổ sơn theo lời đã ước hẹn trước khi lên đường ra quan ngoại.
Hàn Tử Kỳ rất nóng lòng ruổi ngựa đi mãi trọn hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ giây phút nào, trừ lúc con Xích Long Câu đói khát cho gặp cỏ và đi tìm nước cho nó uống.
Chàng lo lắng không hiểu trong thời gian chàng vắng mặt bọn giáo đồ Bắc Khuyết ma cung có kéo tới đánh phá Hạng gia trang thêm một lần nào nữa hay không, Hạng Cẩm Bình ẩn trú nơi gia bảo của người nhị thúc tại thị trấn Phòng Châu có được an toàn như dự tính của Hạng Bá Phù hay không? Về phần thúc phụ, su khi chàng đi, thúc phụ tới gặp mười vị chưởng môn nhân của Thập đại môn phái và các bang hội kết quả như thế nào? Thúc phụ có thuyết phục được bọn người đó lập liên minh "Quần hùng diệt quần ma" hay đã thất bại?
Hàn Tử Kỳ lại nhớ tới Hồng lầu khách, không hiểu có được an nhiên như bàn thạch như lời Đào hoa phu nhân đã nói với chàng lúc chàng sắp ra đi hay không, mãi đến nay chàng vẫn luôn luôn nghi ngờ bọn giáo đồ Luân Hồi giáo trở lại đánh phá trả thù đêm nọ chàng đã chặt đứt cánh tay tên sứ giả của bọn chúng.
Nếu Hồng lầu khách xảy ra biến cố, số phận Đào Hoa phu nhân thế nào? Tiểu Yến có bị bọn chúng bắt giải về Luân Hồi cung cho ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện hồn phòng"

luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” hay đến nay vẫn bình an chẳng có chuyện gì.
Về phần Ngân Hà công chúa mất tích thoe lời Phỉ Thúy tiết lộ, hiện giờ nàng đang ở đâu, có xảy ra điều gì bất hạnh cho nàng trong thời gian chàng ra quan ngoại, tìm Phù ảnh cung lấy viên ngọc hay không?
Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp dồn dập quay cuồng trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, không có một phút giây nào xao lãng.
Trong lòng chàng như có một trận lửa đốt, nóng nảy trở về Trung Nguyên thật gấp để biết mọi sự diễn biến xảy ra trong thời gian chàng đi vắng.
Hàn Tử Kỳ thúc con Xích Long Câu chạy càng lúc càng mau trên con đường cát đỏ, hai bên toàn là cánh đồng cỏ xanh ngát tận chân trời.
Trưa đến, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới bãi sa mạc. Chàng dừng lại bên đường cho con Xích Long Câu ăn cỏ uống nước trước khi vượt qua bãi sa mạc rộng mênh mông, dài khoảng ba trăm dặm không thấy bóng người qua lại, cũng không có từng đoàn du mục chăn cừu thường tới lui như mấy tháng trước.
Cho con Xích Long Câu ăn uống xong, Hàn Tử Kỳ tiếp tục lên đường vượt ngang qua bãi sa mạc nóng như thiêu đốt, đến chiều đã tới thị trấn Tảo Vân.
Đã mấy ngày không có một thứ gì trong dạ, Hàn Tử Kỳ nghe trong bụng đói cồn cào, liền dừng con Xích Long Câu trước một thực quán gần đường, gọi tên tửu bảo đem thức ăn ra dùng bữa.
Sau đó Hàn Tử Kỳ lại tiếp tục cuộc hành trình không để phí mất thời gian. Trước nhất chàng tới Hạng gia trang xem có chuyện gì bất thường xảy ra hay không, kế đến nghe ngóng kết quả của Hạng Bá Phù thành hay bại. Thúc phụ có thỉnh mời được mười vị chưởng môn nhân, các bang chủ, hội chủ thành lập liên minh “Quần hùng diệt quần ma” như điều dự tính hay chưa? Nếu có kết quả chàng sẽ khẩn cấp tới Triệt Hổ sơn gặp lại thúc phụ như lời hẹn trước lúc chàng ra quan ngoại.
Cuối cùng chàng tìm được tung tích Ngân Hà công chúa và thân mẫu Tố Thần Phi, hai người thân yêu nhất trong đời chàng hiện nay, điều mà chàng cứ mãi luôn luôn canh cánh bên lòng không một phút giây nào quên được.
Người ngựa Hàn Tử Kỳ ra khỏi thị trấn Tảo Vân năm dặm lúc này trời đã về chiều, cảnh sắc cỏ cây, hoa lá hai bên đường đẹp như mơ mộng, nhưng tâm sự đang ngổn ngang, trăm mối bên lòng, nôn nóng muốn biết những gì đã xảy ra trên vùng đất Trung thổ, đâu còn lòng

dạ nào thong dong, an nhàn ngắm xem phong cảnh hữu tình dù chỉ trong một phút giây.
Hàn Tử Kỳ giục ngựa chạy nhanh hơn cố thu ngắn con đường dài trên sáu mươi dặm tới Hạng gia trang hỏi qua tự sự rồi tiếp tục đến thị trấn Phòng Châu.
Tới một khúc quanh quan lộ, Hàn Tử Kỳ vừa cho con Xích Long Câu rẽ qua, thình lình có một chiếc bóng xám xuất hiện trước mặt chẳng rõ từ đâu lao thẳng vào người ngựa của chàng.
Khinh pháp của chiếc bóng xám nhanh tợ làn mây bị trận gió mạnh cuốn tới.
Dĩ nhiên nhân vật này là một đại tuyệt thủ công lực vào hạng thượng thừa chẳng sai.
Con Xích Long Câu giật mình, hí lên một tiếng cất hai vó trước dựng đứng, chồm chồm nửa chạy nửa không, khiến cho Hàn Tử Kỳ kinh hãi, chồng chềnh, hai chân kềm chặt hai bên hông ngựa ghìm sợi dây cương hại cho khỏi bị rơi xuống đất.
Hàn Tử Kỳ toan lách con Xích Long Câu sang phải né tránh, nhưng kinh pháp của chiếc bóng xám quá nhanh lại như cố tình phóng vào người ngựa của chàng, chớp mắt chỉ còn cách khoảng chừng một trượng.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Ngươi là ai?
Trước khi hét, Hàn Tử Kỳ thò tay vào lưng rút thanh Tử hư thần kiếm ra khỏi vỏ, nhắm chiếc bóng xám chĩa thẳng mũi kiếm cản ngăn hắn lại.
Hàn Tử Kỳ chưa xuất chiêu tối độc "Cửu trùng tam thức" vì còn để xem chiếc bóng xám kia là ai, có đúng là một tên giáo đồ Luân Hồi giáo hay là kẻ khác.
Nếu sơ sẩy giết lầm một cao thủ bạch đạo nào đó quả là một điều tai hại và ân hận vô cùng, do vậy chàng chỉ chĩa mũi kiếm tự vệ cho thân mình thôi.
Chỉ còn cách Tử hư thần kiếm chừng ba thước, đột ngột chiếc bóng xám kia kêu lên một tiếng quái gở.
Đang lúc kêu, chiếc bóng xám bằng một thân pháp dị kỳ uốn cong thân mình lại, phất cánh tay áo rộng thùng thình, đã đứng phía trái bên đường từ bao giờ.
Hàn Tử Kỳ dừng phắt con Xích Long Câu lại, ngồi vững trên lưng, chĩa mũi Tử hư thần kiếm về phía chiếc bóng xám hét:
- Ngươi là ai? Tại sao trên đường quan lộ thênh thang lại ngăn cản thiếu gia, ngươi không sợ thanh Tử hư thần kiếm lấy mạng hay sao?

Chiếc bóng xám đứng yên không đáp lời hăm dọa của Hàn Tử Kỳ, lại cất tiếng cười hềnh hệch, làm như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.
Nghe giọng cười của chiếc bóng xám rất quen thuộc, Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn qua.
Nhận ra gương mặt người đó, Hàn Tử Kỳ kinh hãi giắt thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ, nhanh lẹ nhảy khỏi con Xích Long Câu bước tới đứng trước mặt.
Chàng vòng tay cung kính:
- Tại hạ không hay đại sư giá lâm trên con đường này nên đã làm điều càn rỡ, xin đại sư thứ tha cho cái tội bất kính của tại hạ vừa rồi.
Thì ra chiếc bóng xám phóng vào đầu con Xích Long Câu chính là Đảo điên hòa thượng, vẫn với bộ mặt dài lê thê như ngựa, vẫn cứ chòm râu dê mọc ở phía dưới cằm, và bộ cà sa màu xám cũ kỹ qua nhiều năm tháng, kèm theo một dáng bộ xuềnh xoàng, bất cứ ai trông qua cũng phải buồn cười.
Đảo điên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng hai ánh mắt sáng rực như hai ngọn đèn, cất tiếng cười hềnh hệch:
- Tiểu tử, ngươi định sử dụng thanh Tử hư thần kiếm của tôn sư ngươi, Địa tiên tôn giả hóa kiếp bần tăng ư?
Hừ một tiếng, hòa thượng nói tiếp:
- Nếu ta không nhanh chân chạy trốn, giờ này ta đã lên cõi niết bàn chầu Phật tổ rồi, đâu còn sống đứng đây cho ngươi khẩn khoản xin cái tội càn rỡ của ngươi vừa rồi.
Hàn Tử Kỳ thiết yếu:
- Thưa đại sư, tại hạ vô tình cứ tưởng đó là một tên sát thủ của bọn Luân Hồi giáo chận đường ám kích tại hạ bằng kịch độc nên mới đắc tội cùng đại sư, xin đại sư khoan dung cho tại hạ một lần này.
Sợ Đảo điên hòa thượng nhắc lại chuyện cũ, Hàn Tử Kỳ hỏi thật mau:
- Chẳng hay đại sư đi đâu trên con đường ra quan ngoại này mà trông có vẻ vội vàng như vậy.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 79
Tung Tích Tố Thần Phi

Với một dáng bộ lễnh lãng, Đảo điên hòa thượng cất tiếng cười hì hì:
- Bần tăng bôn ba lặn lội khắp chốn giang hồ từ gần nửa tháng nay biết bao nhiêu cực khổ, tìm mãi mà không gặp ngươi ở đâu cả. Ta cứ tưởng ngươi trúng nhằm kịch độc "Mê hồn ngự hương" hay "Vu sơn nhất độ" biến thành một gã nam hồ ly mặt ngọc, dắt ỏ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vào "Luyền hồn phòng" luyện quái chiêu thần tiên cực lạc rồi đấy chứ ...
Hàn Tử Kỳ hối hả:
- Đại sư, tại hạ ...
Đảo điên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa ngăn lại, hừ bằng giọng mũi:
- Đừng lải nhải, hãy nghe bần tăng nói tiếp nữa đây! Ta hoài nghi ngươi đang hưởng lạc thú với ả yêu phụ, liền vội vàng tới Luân Hồi giáo tìm ngươi để xem hư thực thế nào, nhưng không thấy ngươi ta lại đi tìm nơi khác liên tiếp ba bốn ngày, không ngờ bây giờ bỗng nhiên gặp ngươi tại thị trấn Tảo Vân này, quả thật là tam sinh hữu hạnh.
Đảo điên hòa thượng dùng bốn tiếng "Tam sinh hữu hạnh" để chế giễu Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ hốt hoảng:
- Đại sư tới Luân Hồi giáo không sợ kịch độc "Tàn chi tán cốt" hay mê khí "Hoán thần ma pháp" của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hay sao? Tại hạ được biết ả rải các loại kịch độc khắp nơi trong tổng đàn Luân Hồi giáo từ ngoài cánh vườn hoa, khu rừng tùng bách cho tới Luân Hồi cung, Luân Hồi điện không có nơi nào chừa.
Đảo điên hòa thượng khinh khỉnh:
- "Tàn chi tán cốt" hay "Hoán thần ma pháp" là cái quái gì chứ? Bần tăng nào sợ hai loại quỷ quái đó đâu. Ta có bí pháp riêng của ta, nên mới biết ngươi không có trong Luân Hồi cung luyện quái chiêu cùng ả hồ ly mặt ngọc.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Đại sư có bí pháp kỳ diệu nào lọt được vào Luân Hồi cung tìm tại hạ? Đại sư vào tới chỗ "Luyện hồn phòng" nữa sao?
Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Đồ ngốc, bần tăng đâu có vào tới "Luyện hồn phòng" làm chi cho tốn công, tổn đức, lại đắc tội cùng đức Phật tổ từ bi để bị phạt xuống chốn a tỳ, địa ngục. Ta ở ngoài chân núi Triệt Hổ sơn tìm tin tức của ngươi đấy.
Hàn Tử Kỳ kinh dị:

- Đại sư ở ngoài chân núi Triệt Hổ sơn làm sao biết chuyện trong Luân Hồi cung, biết tại hạ không có mặt tại đó để tìm nơi khác?
Đảo điên hòa thượng gắt:
- Tại sao lại không biết. Ngươi có hiểu tại sao ta biết được chuyện trong Luân Hồi cung không?
- Xin đại sư nói cho tại hạ được rõ.
Đảo điên hòa thượng chậm rãi:
- Bần tăng đứng phía ngoài chân núi Triệt Hổ sơn chờ ả tiểu hồ ly mặt ngọc Hồng y nữ đi ra, ta hỏi thăm tung tích của ngươi. Ả cho ta biết ngươi không tới Luân Hồi cung. Ngươi đang trên đường đi ra quan ngoại có chuyện gì đó rất khẩn cấp. Ta liền lặn lội tới thị trấn Tảo Vân chờ ngươi đã hai ngày một đêm rồi, kế gặp ngươi đây. Ngươi hiểu chưa?
Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng hỏi mau:
- Đại sư, Hồng y nữ nói với đại sư tại hạ đang trên đường đi ra quan ngoại có chuyện khẩn cấp hay sao?
Đảo điên hòa thượng quát:
- Lại còn phải hỏi! Nếu ả tiểu hồ ly mặt ngọc Hồng y nữ không nói làm sao bần tăng biết ngươi đang ở phương trời góc bể nào mà tìm. Ta trông qua ả yêu thương ngươi rất thiết tha nên mới quan tâm đối với ngươi như thế. Nếu ngươi biến thành nam hồ ly mặt ngọc thật là xứng đôi vừa lứa với ả.
Nói xong Đảo điên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười hềnh hệch chế giễu.
Hàn Tử Kỳ nghe mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình, chàng nhủ thầm:
- Quả thật nguy hiểm. Nếu đúng như lời đại sư vừa nói thì vừa rồi hành tung của ta đi ra quan ngoại tới Ma Lãnh Sơn lấy viên ngọc "Định tâm thần châu" đã bị bại lộ rồi. Có lẽ lúc đó Hồng y nữ lãnh lệnh ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bí mật theo dõi ta, nàng đã hiểu rõ mọi việc của ta, nhưng nàng không nói với ả yêu phụ chăng? Nếu nàng nói với ả yêu phụ, chắc chắn ả báo tin với lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma chận đường ta tới núi Ma Lãnh Sơn từ lúc ta rời Hạng gia trang ra bãi sa mạc và ta sẽ bị ngăn nơi đó rồi chứ chẳng không. Như vậy chứng tỏ nàng đã yêu thương ta thành thật như lá thư nàng viết gửi cho ta tại cánh rừng thông. Sau này nàng cải tà quy chánh tìm ta, ta biết phải cư xử thế nào cho đúng?
Chàng hỏi Đảo điên hòa thượng:
- Đại sư đi tìm tại hạ quá khổ cực, tại hạ thấy bất an trong lòng, nhưng chẳng hiểu đại sư có điều gì quan trọng chỉ giáo tại hạ không?
Đảo điên hòa thượng quắc mắt:

- Nếu không có chuyện gì quan trọng, bần tăng bôn ba khắp nơi nhọc công đi tìm ngươi làm chi cho tổn thọ chứ.
Hàn Tử Kỳ trịnh trọng:
- Xin đại sư nói cho tại hạ được biết đó là chuyện gì? Tại hạ đang hết sức nghiêm chỉnh lắng nghe những lời chỉ giáo của đại sư.
Đảo điên hòa thượng không cười nữa, gương mặt trở nên nghiêm chỉnh hơn lúc bình thường:
- Bần tăng đi tìm ngươi để đưa ngươi tới gặp một người. Người đó có quan hệ đến cả cuộc đời ngươi như ta đã có lần nói với ngươi cách đây mấy tháng trước. Bây giờ ngươi có chịu đi theo ta tới gặp người đó hay không?
Đã mấy lần gặp Đảo điên hòa thượng, Hàn Tử Kỳ biết rất rõ tính cách của lão tăng này.
Trông qua lão, dáng bộ xề xòa, lời nói dài dòng, lãng đãng, đôi khi lại còn giễu cợt, bông đùa xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi lần gặp lão đều có chuyện vô cùng quan trọng.
Hàn Tử Kỳ thăm dò:
- Đại sư! Người nào vậy? Xin đại sư nói cho tại hạ được biết danh hiệu của người đó.
Đảo điên hòa thượng ỡm ờ:
- Nếu muốn nghe danh hiệu của người đó, ngươi cần phải đứng cho thật vững, tốt hơn ngươi hãy vận thân pháp “vạn trụ cân” cho thân mình của ngươi nặng như trái núi Thái sơn khỏi bị té xỉu, bỏ ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô góa bụa lại cho ai, rồi ta sẽ nói cho ngươi nghe danh hiệu của người đó.
Đảo điên hòa thượng càng lừng chừng, Hàn Tử Kỳ càng thêm nóng nảy:
- Xin đại sư nói ra, tại hạ đang nóng lòng muốn biết danh hiệu của người đó.
Đảo điên hòa thượng chỉnh lại sắc diện thật nghiêm túc, lớn tiếng:
- Đừng lải nhải, nếu người đó không phải mẫu thân ngươi Tố Thần Phi nương tử thì còn là ai nữa chứ, bần tăng đâu có thời giờ đi làm chuyện bá vơ.
Hàn Tử Kỳ rúng động tận trái tim. Từ lâu chàng đi tìm mẫu thân không biết ở nơi nào, nay nghe Đảo điên hòa thượng cho biết tung tích, trong lòng chàng vô cùng khấp khởi, nôn nao.
Chàng gấp rút:
- Đại sư cho tại hạ được gặp mẫu thân, trọn kiếp này không bao giờ tại hạ dám quên công đức cao dày của đại sư.
Đảo điên hòa thượng gật gù:

- Được rồi! Bần tăng sẽ đưa ngươi tới đó gặp Tố Thần Phi nương tử cho ngươi được toại nguyện. Nhưng ta cần hỏi ngươi một điều trước đã.
Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:
- Điều gì xin đại sư nói ra, tại hạ sẵn sàng đáp ứng theo lời chỉ dạy.
Đảo điên hòa thượng nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ, nói rõ từng tiếng một:
- Sau khi ngươi gặp Tố Thần Phi nương tử rồi, ngươi có dám nhìn nương tử là mẫu thân của ngươi hay không? Hãy nói cho ta được biết.
Hàn Tử Kỳ kinh ngạc không hiểu Đảo điên hòa thượng muốn nói gì lại lạ lùng như vậy, nhưng trong lòng nóng nảy gặp lại mẫu thân, chàng khẳng khái:
- Thưa đại sư, mẫu thân cũng như phụ thân là hai đấng sinh thành ra tại hạ, ơn nặng tày non, công sâu như biển rộng, lẽ nào khi gặp mẫu thân tại hạ không nhìn để mang lấy cái tội đại bất hiếu, bọn người trong giang hồ đàm tiếu, rẻ khinh, xem tại hạ không bằng loài vật, tại hạ còn mặt mũi nào dám nhìn ai nữa. Xin đại sư khỏi phải nghĩ ngợi tới điều đó, hãy cho tại hạ được gặp mẫu thân.
Đảo điên hòa thượng hừ bằng giọng mũi:
- Bần tăng cũng cần nói cho ngươi biết một điều quan trọng. Từ lâu rồi Tố Thần Phi nương tử không muốn gặp mặt ngươi vì một nguyên nhân khó nói, nay nương tử sắp chết, cậy nhờ ta đi tìm kiếm ngươi thật gấp cho nương tử có mấy lời trối trăn với ngươi trước khi lìa bỏ cõi đời, ta thấy trong lòng bất nhẫn, nhận lời đi tìm ngươi gian lao, khổ cực như ta đã nói với ngươi vừa rồi, giờ gặp ngươi quả thật là may mắn.
Hàn Tử Kỳ hốt hoảng:
- Đại sư! Hiện nay mẫu thân của tại hạ đang ở nơi nào, gần hay xa, xin đại sư cho tại hạ tới đó gặp mẹ, tại hạ vô cùng nóng nảy.
Đảo điên hòa thượng nghiêm trọng:
- Tố Thần Phi nương tử hiện ở trong một sơn cốc cách đây khoảng chừng ba trăm dặm, đi vài trống canh sẽ đến nơi, bần tăng sẽ đưa ngươi tới đó, sau khi ngươi gặp lại nương tử hãy giữ đúng lời ngươi đã nói, nhược bằng ngươi không chịu nhìn mẹ, ta sẽ giết ngươi, hoặc phế thải võ công của ngươi. Ngươi hãy nhớ lời ta.
Lão tăng bảo:
- Hãy theo ta!
Nói dứt đâu Đảo điên hòa thượng động đậy thân mình, toan phóng đi về phía trước.

Hàn Tử Kỳ gọi giật:
- Đại sư!
Đảo điên hòa thượng ngưng bước:
- Còn chuyện gì nữa, ngươi hãy nói mau! Ngươi còn lộn xộn cái gì nữa?
Trỏ tay sang con Xích Long Câu đang đứng gặm cỏ gần đó, Hàn Tử Kỳ nói:
- Đại sư cùng đi với tại hạ trên con Xích Long Câu kia. Tại hạ muốn đi thật mau gặp lại mẫu thân.
Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Ngươi cứ đi ngựa, bần tăng chạy bộ theo ngươi được rồi. Ngươi còn lải nhải cái gì cho phí mất thời giờ.
Hàn Tử Kỳ giải bày:
- Đại sư! Con Xích Long Câu kia thuộc loại thần mã ngày đêm chạy ngàn dặm, đại sư đi bộ không thể nào theo kịp nó đâu. Xin đại sư đi chung với tại hạ.
Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Nói nhảm! Ngươi tưởng bần tăng chạy bộ theo không kịp con Xích Long Câu của ngươi sao chứ? Ngươi hãy lên ngựa, ta chạy đua với nó cho ngươi thấy.
Lão tăng quát:
- Đi mau!
Cánh áo cà sa phất nhẹ qua một cái giống như phủi bụi. Đảo điên hòa thượng đã cách xa Hàn Tử Kỳ và con Xích Long Câu gần năm mươi trượng.
Khinh pháp của lão nửa tăng nửa tục cao thâm tuyệt luân, hiếm thấy trên chốn giang hồ xưa nay khiến cho Hàn Tử Kỳ vô cùng khâm phục.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp nhảy lên lưng con Xích Long Câu cầm sợi dây cương giật mạnh một cái.
Con Xích Long Câu lồng lên, cất bón vó phi nhanh theo phía sau lưng Đảo điên hòa thượng, giờ đã cách xa người ngựa chàng ngoài một trăm trượng.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ như có một trận lửa đốt. Chàng muốn chỉ trong nháy mắt gặp lại mầu thân, xem bệnh tình của người hiện giờ thế nào.
Cứ như lời Đảo điên hòa thượng vừa rồi, theo chàng nghĩ có lẽ giờ này mẫu thân chàng đang nằm hấp hối trên giường bệnh, chờ chàng tới gặp để có lời trối trăn cuối cùng trước khi lìa bỏ cõi dương trần.

Hồi 80
Giây Phút Khẩn Cấp

Trên ba năm qua mẫu thân chàng tuyệt tích chẳng hiểu sống chết lẽ nào, đang ở nơi đây, chàng thầm nguyện bà hãy còn sống cho mẫu tử được trùng phùng, nhưng nay vừa được tin bà, chưa kịp mừng đã nghe Đảo điên hòa thượng cho biết bà sắp chết, khiến cho chàng bấn loạn cả tâm thần, bao nhiêu hy vọng từ lâu đã trở thành mây thành khói, trong lòng chàng như có ai đang xé nát cả tâm can.
Trước đây mấy hôm, Hàn Tử Kỳ dự định khi tìm được mẫu thân chàng sẽ kể lại mọi chuyện đã qua khi gặp phụ thân trong tuyệt động, sống cô độc âm thầm trong thời gian mười mấy năm qua cho mẹ chàng hiểu rõ cảnh ngộ của phụ thân, sau đó cho bà đọc lá tuyệt mệnh thư và nói những lời trối trăn cuối cùng của phụ thân chàng trước khi vĩnh viễn ra đi, cho tròn bổn phận làm con đối với đấng sinh thành. Nhưng hiện giờ chàng không hiểu khi tới sơn cốc có kịp lúc mẹ chàng trông thấy mặt chàng hay không. Nếu chẳng may mẹ chết đi trước khi chàng tới sẽ không làm tròn bổn phận đối với phụ thân, những lời di chúc cam đành vùi chôn dưới mộ muôn đời.
Vừa thúc ngựa chạy theo Đảo điên hòa thượng ở phía trước, cứ cách khoảng một trăm trượng không thể vượt qua, trong lòng Hàn Tử Kỳ cứ mãi lo sợ, bồi hồi không một phút giây nào được yên ổn tâm trí.
Linh giác như báo cho chàng biết trước đã xảy ra chuyện bất thường nơi sơn cốc, có thể giờ này mẫu thân chàng đã chết trên giường bệnh, hoặc trong thời gian Đảo điên hòa thượng vắng mặt có kẻ thù nào đó sát hại.
Trời vừa sụp tối Đảo điên hòa thượng và người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Phòng Châu.Bấy giờ đèn đuốc đã thắp sáng mọi nơi, kẻ qua người lại trên các nẻo đường đông đảo ồn ào hơn cả thị trấn Tảo Vân lúc trước chàng đã cùng đi với Hạng Cẩm Bình chen chân khó lọt.
Hàn Tử Kỳ nhảy xuống đất dắt con Xích Long Câu đi theo Đảo điên hòa thượng chen chúc vào đám đông người tới lui như mắc cửi.
Trong lòng chàng nóng như lò lửa, định dùng cách của Hạng Cẩm Bình giật cương cho con Xích Long Câu hí lên, để bọn người qua lại

hốt hoảng nhảy tránh, nhưng sợ Đảo điên hòa thượng quở mắng nên đành phải nén lòng.
Qua khỏi đám đông người tới một thực quán bên đường, Đảo điên hòa thượng dừng lại chờ người ngựa Hàn Tử Kỳ tới.
Lão tăng trỏ tay vào thực quán, nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười hềnh hệch:
- Tiểu tử, từ mấy ngày qua mãi bôn ba, lặn lội khắp nơi tìm ngươi, bần tăng không có một món gì trong bụng, bây giờ ta đã đói lắm rồi, ta thèm rượu nữa, ta và ngươi hãy vào cái quán này, ngươi đãi ta hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, và một bầu rượu lớn "Hoàng hạc lâu chi tửu", rồi ta và ngươi sẽ tiếp tục lên đường trở về sơn cốc cho ngươi gặp Tố Thần Phi nương tử cũng chẳng muộn màng gì, được chứ?
Đang nóng lòng gặp lại mẫu thân trong thời gian thật ngắn, chàng chỉ muốn có cánh bay tới đó mới vừa lòng, giờ Đảo điên hòa thượng lại đòi ghé thực quán ăn thịt chó nướng vàng lại đòi uống "Hoàng hạc lâu chi tửu" sẽ phí mất biết bao nhiêu thời giờ, trong lòng Hàn Tử Kỳ càng nóng thêm hơn, nhưng lão tăng vốn là vị đại ân nhân, lại là người đưa đường chàng tới gặp mẫu thân, chàng đâu thể chối từ, lỡ lão tăng nổi giận bỏ đi thì làm sao chàng đến sơn cốc gặp mẫu thân được.
Hàn Tử Kỳ gắng gượng gật đầu:
- Tại hạ xin thỉnh mời đại sư!
Đảo điên hòa thượng cười hì hì, bước vào trong thực quán trước, Hàn Tử Kỳ dắt con Xích Long Câu lại gần thực quán, theo lão tăng vào trong.
Hai người chọn một chiếc bàn gần cửa sổ để nhìn ra ngoài đường, cùng ngồi xuống ghế.
Đảo điên hòa thượng nhìn tên tửu bảo đứng gần đó, cất tiếng gọi:
- Tửu bảo.
Tên tửu bảo nghe tiếng Đảo điên hòa thượng gọi, liền chạy tới rối rít:
- Chẳng hay đại sư và công tử dùng món chi, ở đây có nhiều món thịt rừng, lại có món chay thật ngon, rất vừa khẩu vị với đại sư và công tử.
Đảo điên hòa thượng dõng dạc:
- Ngươi hãy đem ra đây cho bần tăng hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, một bầu rượu lớn "Hoàng hạc lâu chi tửu" hâm nóng nhanh lên.
Tên tửu bảo lơ láo, mở to hai mắt kinh ngạc, phút chốc ấp úng hỏi:
- Đại sư nói cái gì? Đại sư gọi hai tô đậu hũ hâm thật nóng, và một

bình trà đậm phải không?
Đảo điên hòa thượng trợn mắt nói như quát:
- Nói nhảm! Bần tăng đã ngã mặn từ ba bốn năm nay rồi ngươi chưa biết sao? Ta bảo ngươi hãy đem ra đây hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng và một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu”, ngươi nghe rõ chưa?
Tên tửu bảo sửng sốt tưởng mình nghe lầm, vặn hỏi Đảo điên hòa thượng:
- Đại sư bảo tiểu nhân đem ra hai cái đùi thịt chó nướng cho thật vàng, và một bầu rượu lớn “Hoàng hạc lâu chi tửu” phải không?
Đảo điên hòa thượng gật mạnh đầu:
- Đúng rồi! Lại còn phải hỏi lăng nhăng, mau đem thịt rượu ra cho bần tăng!
Tên tửu bảo thè dài lưỡi, vâng dạ chạy vào trong thực quán. Hàn Tử Kỳ cười thầm trong bụng, nhưng không dám lên tiếng vì sợ Đảo điên hòa thượng nổi giận.
Đảo điên hòa thượng cất tiếng cười hềnh hệch như chẳng có chuyện gì xảy ra.
Lát sau tên tửu bảo trở ra, trong tay bưng cái mâm lớn đựng hai đùi thịt chó nướng vàng bay mùi thơm phưng phức và một bầu rượu lớn dọn lên bàn.
Gã lén nhìn Đảo điên hòa thượng lại thè dài lưỡi ra rồi lặng lẽ tháo lui.
Đảo điên hòa thượng cầm một cái đùi chó nướng vàng cắn nhai ngồm ngoàm, rồi mở nắp bầu rượu ra, kề lên miệng tu một hơi dài, khà ra mùi sặc nồng, gật đầu chem chép khen ngon, lại tiếp tục ăn uống.
Lão tăn thản nhiên ngồi ăn thịt chó, uống rượu làm như không có Hàn Tử Kỳ ngồi đối diện, cũng không mời mọc chàng, có lẽ lão nghĩ chàng không biết ăn thịt chó, có mời cũng chỉ bằng thừa.
Ngồi chờ Đảo điên hòa thượng ăn thịt chó, uống rượu khề khà, thỉnh thoảng khen ngon, trong lòng Hàn Tử Kỳ nghe như có một trận hỏa hoạn cháy bừng bừng.
Đang lúc tình hình vô cùng khẩn cấp như lửa cháy, lão tăng vẫn an nhiên thong dong ngồi ăn uống, bình chân như vại, quả là một điều không thể nào chấp nhận được, nhưng Hàn Tử Kỳ không dám hé môi nói nửa lời, bởi lão là người dẫn đường cho chàng tới gặp mẫu thân, lại là đại ân nhân nên chàng đành làm thinh.
Từ sáng đến giờ không có món gì trong dạ,nghe đói, Hàn Tử Kỳ gọi

tên tửu bảo lấy hai cái bánh bao, nhai ăn cầm chừng chờ Đảo điên hòa thượng ăn uống để cấp bách lên đường.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 81
Như Cơn Ác Mộng

Lát sau ăn hết hai cái đùi thịt chó và uống cạn một bầu rượu lớn, Đảo điên hòa thượng đưa tay chùi mép nhìn Hàn Tử Kỳ cười hềnh hệch:
- Bây giờ bần tăng đã no lắm rồi, lại cũng chẳng còn thèm rượu nữa, ngươi hãy gọi tên tửu bảo tính tiền, ta và ngươi còn phải lên đường cho sớm.
Nói dứt câu, Đảo điên hòa thượng liền đứng dậy, bước ra khỏi tửu quán, phất nhẹ cánh tay áo cà sa một cái, bóng ảnh của lão đã ra ngoài năm mươi trượng.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp gọi tên tửu bảo tới tính tiền, rồi nhanh chân bước ra ngoài đã trông thấy Đảo điên hòa thượng xa ngoài trăm trượng. Bóng ảnh lão ẩn hiện như loài quỷ mị.
Hàn Tử Kỳ gấp rút nhảy lên lưng con Xích Long Câu, giật dây cương chạy nhanh theo lão tăng thấp thoáng, chập chờn ở trước mặt.
Trời tối hẳn từ lâu, đêm nay trăng lên muộn, trên đường bóng tối mập mờ, chỉ nhờ hàng vạn ánh sao trên bầu trời lấp lánh soi xuống.
Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy thật nhanh cố đuổi theo kịp Đảo điên hòa thượng, nhưng vẫn cách xa khoảng ngoài một trăm trượng, không sao thu ngắn lại được. Khinh công của lão nhanh lẹ như vậy, hèn gì lão bảo chạy đua với con Xích Long Câu của chàng.
Hàn Tử Kỳ đã phải thầm khen thuật khinh công của Đảo điên hòa thượng, con Xích Long Câu thuộc loại ngựa thần, đêm ngày chạy hơn một ngàn dặm mà vẫn chạy theo không kịp lão tăng, đôi khi hình như lão còn phải chờ đợi.
Trải qua một ngọn núi cao ngất lưng trời, một cánh rừng già tịch mịch, rồi tới một dãy núi trập trùng, lởm chởm khác, bấy giờ vành trăng khuyết như chiếc thuyền ngọc từ phương đông mới vừa trồi lên soi ánh sáng mơ màng, buồn bã trên cỏ cây, vạn vật dưới trời đêm.
Bóng ảnh Đảo điên hòa thượng chập chờn ở phía trước, bốn vó con Xích Long Câu gõ trên mặt đường lộp cộp theo ở phía sau.
Đến một eo núi có một con đường nhỏ quanh co, uốn lượn dẫn hút

vào trong núi sâu, Đảo điên hòa thượng quay mặt lại nhìn Hàn Tử Kỳ nói mau:
- Sắp tới sơn cốc rồi, tiểu tử hãy theo bần tăng mau!
Lào tăng quay người phóng vào con đường nhỏ. Hàn Tử Kỳ sợ lạc lối, hối hả phi ngựa chạy theo, trong lòng chàng phập phồng hồi hộp khác thường.
Giờ định mệnh sắp đến. Chàng sắp tới sơn cốc gặp lại mẫu thân, chẳng hiểu giờ này mẹ chàng còn sống hay đã từ biệt cõi đời lâu rồi. Hàn Tử Kỳ không dám nghĩ tới nữa, chỉ nghe trái tim đập loạn cả lên chẳng khác nào hồi trống trận, hơi thở ngột ngạt, mồ hôi lạnh tháo ra ướt cả áo, bắt chàng phải rùng mình mấy cái.
Hàn Tử Kỳ lẳng lặng giục ngựa theo sau Đảo điên hòa thượng với tốc độ đã chậm đi hẳn.
Đi vào con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, hai bên rừng rậm lá cành rậm rạp khoảng chừng hai mươi dặm, Đảo điên hòa thượng dừng lại trước một cánh cửa sơn cốc vắng lặng, âm thầm.
Lão tăng quay lại lớn tiếng:
- Tới rồi, sơn cốc này đây! Ngươi hãy bỏ ngựa vào phía trong gặp mẫu thân ngươi.
Dứt câu, Đảo điên hòa thượng đã biến mất trong cánh cửa tò vò đầy bóng tối.
Hàn Tử Kỳ hấp tấp nhảy xuống ngựa, tiến tới đứng trước cánh cửa tò vò, đưa mắt nhìn vào phía trong.
Bên trong hang bóng tối mập mờ, từng cơn gió từ ngoài thốc vào, vành trăng rọi không đủ soi sáng khí lạnh từ hai bên vách đá toát ra giá buốt cả người, không nhận ra được một sự vật gì cả.
Bất giác, Hàn Tử Kỳ rùng mình ghê rợn. Chàng có cảm giác như gió từ cõi địa ngục thổi về đưa tiễn một linh hồn cô độc, đau khổ vừa mới ra đi.
Phút chốc Đảo điên hòa thượng đánh lửa thắp một cây bạch lạp to tướng, cháy bập bùng soi ánh sáng trông thấy mọi sự vật trong sơn cốc.
Lão tăng trỏ tay về phía chiếc giường đá gần bên vách động, bảo Hàn Tử Kỳ:
- Mẫu thân ngươi đang nằm trên giường đá đó, ngươi hãy vào nhìn mẹ ngươi đi.
Trên ba năm xa cách, tìm kiếm khắp phương trời, nay gặp lại mẫu thân trong lòng Hàn Tử Kỳ vui mừng khôn xiết, nhưng vẫn lo sợ bồi hồi.
Tình trạng này mẫu thân chàng hãy còn sống, nếu đã chết Đảo điên

hòa thượng đã la toáng lên rồi.
Hàn Tử Kỳ bước vào trong hang cốc tới đứng cách chiếc giường đá khoảng chừng một trượng, đưa mắt nhìn.
Chàng trông thấy trên giường một người đàn bà áo đen đang nằm thiêm thiếp, thân hình gày gò, tóc tai rã rượu, quay mặt vào trong vách động, có vẻ như ngủ say hay hôn mê trầm trọng.
Trông kỹ người đàn bà áo đen nằm trên giường, từ thân hình tới vóc dáng, không có một chút nào giống mẫu thân của chàng năm xưa.
Mẫu thân chàng trước kia là một trang tuyệt thế mỹ nhân giang hồ thảy đều ca ngợi là đệ nhất mỹ nhân, nếu đem so sánh chẳng khác gì Đào Hoa phu nhân, tức Liễu Nguyên Phi, vị hoàng hậu sắc nước hương trời, tư dung cốt cách của mẹ chàng không kém các vị Vương phi, các bậc phu nhân công hầu, còn người đàn bà áo đen nằm trên giường kia gầy gò, ốm o, bẩn thỉu, tồi tàn giống như một ả ăn mày, hay một ả đàn bà bần tiện, lẽ nào lại là mẫu thân của chàng cho được.
Nhìn kỹ người đàn bà áo đen, trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sinh một mối nghi ngờ.
Chàng nhủ thầm:
- Lạ thật, người đàn bà áo đen nằm trên chiếc giường kia đâu phải mẫu thân của ta, từ thân hình cho đến dáng vóc đều hoàn toàn khác hẳn, tại sao đại sư lại nói bà là mẫu thân của ta. Năm xưa mẹ ta xinh đẹp chẳng khác một vị hoàng hậu, hoặc một vị vương phi, đâu phải xấu xí thế này.
Ngẫm nghĩ phút giây để tìm hiểu nguyên nhân, Hàn Tử Kỳ tự đáp:
- Đúng rồi, có lẽ đại sư đã nhận lầm người đàn bà áo đen này nên mới khổ công đi tìm kiếm ta gần nửa tháng trời để cho ta được gặp mặt mẹ, hay là người này là ả đàn bà điên điên khùng khùng, nói lảm nhảm với đại sư rằng ả là mẹ của ta, đại sư tin theo lời ả mới quyết chắc ả là mẹ ta nên bảo ta tới đây nhìn nhận chứ chẳng phải không.
Rồi chàng lại nghĩ:
- Bây giờ ta đâu thể nào nhìn người đàn bà áo đen này là mẫu thân của ta được, nhược bằng chối từ chắc chắn đại sư sẽ nổi giận giết ta, hay phế thải võ công của ta, quả thật khó xử cho ta trong trường hợp quái gở này.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ bấn loạn cả lên, chỉ lấy mắt nhìn người đàn bà áo đen, đứng bất động, không nói ra được một lời nào.
Trông thấy Hàn Tử Kỳ ngẩn ngờ hồn phách như người từ trên cung trăng vừa rơi xuống phàm trần, Đảo điên hòa thượng nổi giận:
- Tiểu tử, người đàn bà áo đen này không phải là mẫu thân của

ngươi hay sao? Bây giờ ngươi đã gặp rồi, sao không chịu nhìn mẹ của ngươi à? Tại sao ngươi còn đứng trơ trơ ra như phỗng đá vậy?
Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên nhìn người đàn bà áo đen cố khám phá xem có nét gì quen thuộc hay không, nên không nghe Đảo điên hòa thượng hỏi chàng.
Đảo điên hòa thượng giận dữ quát:
- Tiểu tử, vừa rồi ngoài quan lộ ngươi nói với bần tăng những gì. Ngươi hứa hẹn những gì, ngươi có nhớ không? Bây giờ ngươi định tráo trở không chịu nhìn mẫu thân của ngươi phải không? Nói mau!
Tiếng quát của Đảo điên hòa thượng quá to khiến cho người đàn bà áo đen giật mình tỉnh giấc.
Ả quay mặt trở ra ngoài, mở to hai mắt nhìn Đảo điên hòa thượng rồi nhìn Hàn Tử Kỳ sửng sốt, đôi môi ả mấp máy như định nói gì với chàng.
Nhận ra gương mặt cùi hủi ghê tởm của người đàn bà áo đen, bất giác Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- Ả đàn bà cùi hủi đây!
Chàng trố to hai mắt nhìn người đàn bà cùi hủi, tưởng chừng như nằm trong cơn ác mộng, ngẩn ngơ cả người như một kẻ không hồn, lạc vào thế giới đâu đâu.
Quả vậy, ả đàn bà áo đen chính là người đàn bà cùi hủi ghê tởm lúc trước Đảo điên hòa thượng bảo chàng tới cánh rừng tùng bách trước Hàn sơn trang, cứu ả thoát chết dưới thanh giới đao của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo và chàng đã chém bay đầu một tên, ả không hề cảm tạ ơn chàng, lại còn cất tiếng cười hềnh hệch rồi phóng chạy vào rừng.
Từ mấy tháng nay ả đàn bà cùi hủi này đi theo chàng như hình với bóng, đã gặp mấy lần nơi thị trấn Liễn Châu, tới thị trấn Tảo Vân có những cử chỉ thật lạ lùng, chàng muốn tìm ả hỏi xem ả là ai, nay không ngờ lại gặp trong sơn cốc này và Đảo điên hòa thượng lại quả quyết ả là mẫu thân của chàng, đưa chàng đến đây gặp mẹ.
Ả đàn bà cùi hủi mặt mày ghê tởm, gớm ghiếc như thế lại có thể là Tố Thần Phi, một trang tuyệt thế mỹ nhân hay sao?
Hàn Tử Kỳ đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, tròn xoe đôi mắt nhìn người đàn bà cùi hủi không hề chớp. Mãi không đáp ứng lời của Đảo điên hòa thượng.
Chàng có cảm giác chừng như đang nằm trong một cơn ác mộng đầy rẫy loài ma quái, bóng tối hãi hùng, nghe lạnh buốt cả toàn thân.
Ả đàn bà cùi hủi nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt đau khổ, cất giọng run run:

- Con ơi, con không nhìn được mẹ sao? Mẹ sắp chết, muốn trối trăn với con một vài lời cần thiết, con hãy bước tới gần đây cho mẹ nói.
Nghe giọng nói thanh thao như tiếng hạc của người đàn bà cùi hủi, bất giác Hàn Tử Kỳ giật mình kinh hãi, gợi nhớ lại hồi còn ở Hàn sơn trang.
Rõ ràng đây là giọng nói của Tuyệt đại mỹ nhân Tố Thần Phi, mẫu thân của chàng lúc chàng còn tuổi ấu thơ nghe từng ngày, tại sao phát ra từ cửa miệng của người đàn bà cùi hủi ghê tởm nằm trên giường kia.
Có lẽ nào giọng nói người giống người đến thế được hay sao?
Hàn Tử Kỳ nhìn người đàn bà cùi hủi đến xuất thần, mồ hôi lạnh tháo ra ướt đầm mình, trong lòng rối loạn, tâm trí mờ mịt, không chủ định được một điều gì, nhất thời đứng trơ trơ như một pho tượng.
Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp ứng lời nói của mình, cũng không thấy chàng bước tới, người đàn bà cùi hủi thở dài một tiếng, nức lên:
- Hài nhi, con không thể nhìn mẹ được rồi, bởi vì ngày nay mẹ không còn như xưa nữa, mẹ đã biến thành một mụ đàn bà cùi hủi, mặt mày ghê tởm, gớm ghiếc, thối tha chẳng khác một ả ăn mày làm sao con nhìn được mẹ.
Dứt câu, người đàn bà cùi hủi nức nở, hai dòng lệ từ trong khóe mắt trào ra như suối, thân hình khe khẽ từng chập run run trông vô cùng thảm thiết.
Hàn Tử Kỳ nhận ra từng cử chỉ đến lời nói của người đàn bà cùi hủi rất bình tĩnh, sáng suốt không có triệu chứng gì gọi là một ả đàn bà điên điên khùng khùng như chàng đã hoài nghi trước đây nữa.
Hàn Tử Kỳ vừa sửng sốt lại vừa kinh hoàng, hoang mang cực độ, mồm há hốc ra, mắt dán chặt vào mặt người đàn bà cùi hủi không biết phải xử trí cách nào trong cảnh ngộ này cho đúng nghĩa.
Bây giờ rõ lại giọng nói, luôn cả cử chỉ của người đàn bà cùi hủi giống hệt mẫu thân chàng năm xưa, chẳng còn một chút nào có thể hoài nghi được nữa, nhưng tại sao gương mặt lại ghê tởm đến thế này.
Không có một câu giải đáp nào cho ổn, tay chân Hàn Tử Kỳ tê dại, vẫn đứng nhìn người đàn bà cùi hủi chăm chăm đến xuất thần.
Mãi thật lâu không thấy Hàn Tử Kỳ đáp ứng với người đàn bà cùi hủi, Đảo điên hòa thượng càng thêm giận dữ, quát to lên chấn động cả hang đá:
- Tiểu tử, bây giờ ngươi đã nghe giọng nói của Tố Thần Phi nương tử rồi, chắc chắn ngươi đã nhận được là ai, nay ngươi không chịu nhận nương tử là mẹ vì bà đã trở thành một mụ đàn bà cùi hủi ghê

tởm đáng ghê sợ xa tránh phải không?
Tiếng quát quá to của Đảo điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình như người vừa bừng tỉnh cơn mê loạn.
Chàng quay sang Đảo điên hòa thượng lúng túng:
- Đại sư!
Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Đại sư cái quái gì? Bần tăng không cần ngươi gọi bằng đại sư nữa. Giờ ta hỏi ngươi một lần chót! Ngươi có chịu nhìn Tố Thần Phi nương tử là mẫu thân của ngươi hay không?
Ngươi hãy nói rõ ta sẽ có cách xử trí với ngươi, có thể ta sẽ giết ngươi, hay phế võ công ngươi như lời ta đã nói với ngươi từ lúc gặp ngươi ở thị trấn Tảo Vân.
Lời nói của Đảo điên hòa thượng rất cương quyết, cặp lông mày nửa bạc dựng đứng, gương mặt trở nên hung tợn không phải như lúc bình thường Hàn Tử Kỳ đã gặp mấy lần, chứng tỏ lão tăng sẽ hành động như lời nói.
Hàn Tử Kỳ sợ hãi:
- Tại hạ... tại hạ ...
Đảo điên hòa thượng lại quát:
- Đồ bất hiếu! Ngươi đã không chịu nhìn mẹ, ta cần phải phế võ công ngươi.
Cánh tay áo cà sa của lão tăng cất lên cao rồi ngưng lại đó.

Hồi 82
Mẫu Tử Trùng Phùng

Hàn Tử Kỳ không tránh né, chỉ đứng nhìn người đàn bà cùi hủi quan sát tìm ra chân tướng năm xưa, xem có dấu vết gì khả nghi đó là mẫu thân của chàng không.
Bỗng Hàn Tử Kỳ nhận ra trên ngực người đàn bà cùi hủi có một mảnh bích ngọc tròn tròn, mảnh ngọc này giống tạc mảnh ngọc chàng đã từng trao tặng cho Ngân Hà công chúa làm kỷ vật thề ước kết tình nghĩa phu thê tại hang động dãy núi Kỳ sơn, trước lúc chia tay đưa nàng tới thị trấn Sơn đầu để nàng trở lại hoàng cung.
Trước kia, lúc còn ở Hàn Sơn trang, hồi chàng còn tuổi ấu thơ Tố Thần Phi có hai mảnh ngọc như vậy. Một hôm bà đeo một mảnh

trước ngực cho chàng.
Tố Thần Phi nói trong ngậm ngùi:
- Con ơi, hai mảnh ngọc này là vật di bảo tổ truyền, bây giờ mẹ đeo cho con một mảnh, còn một mảnh mẹ giữ lại, nếu sau này mẹ coí chết đi, con nhìn ngọc như đã thấy mẹ rồi.
Con hãy cất giữ đừng để thất lạc.
Và chàng đã thỏ thẻ bên tai mẹ:
- Mẹ ơi, con xin vâng lời dạy bảo của mẹ. Con sẽ đeo mảnh ngọc di bảo này mãi mãi không bao giờ rời nói ra, mẹ hãy an tâm! Con xin mẹ đừng nói đến cái chết, con rất đau lòng, mẹ hãy sống mãi với con nhé.
Âm thanh lời nói thiết tha của mẫu thân chàng đến nay hãy còn nghe văng vẳng bên tai, làm sao chàng quên được. Vì nó đã khắc ghi vào tận tâm khảm của chàng.
Âm thanh giọng nói của người đàn bà áo đen cùi hủi đúng là giọng nói của mẫu thân năm xưa, mảnh ngọc bà đeo trên cổ kia cũng là món kỷ vật của mẹ chàng.
Bây giờ sự thật đã quá rõ ràng, người đàn bà áo đen cùi hủi chính thật là mẫu thân chàng, chẳng còn một hoài nghi gì được nữa.
Hàn Tử Kỳ toan lên tiếng, chợt Đảo điên hòa thượng quát to:
- Ngươi ...
Lão tăng định xuất thủ, phế bỏ võ công Hàn Tử Kỳ, nhưng chàng đã kêu lên:
- Mẹ ơi!
Trong tiếng kêu, Hàn Tử Kỳ phóng tới chiếc giường đá ôm lấy người đàn bà cùi hủi chính là mẫu thân của chàng, Tố Thần Phi, khóc lớn ...
Tố Thần Phi kêu thảm:
- Con ...
Trung phụ ôm chặt lấy Hàn Tử Kỳ, hai dòng suối lệ thương tâm trào ra, cổ họng nghẹn cứng không thốt ra được một lời nào nữa cả.
Sau hơn ba năm ly biệt không biết sống chết lẽ nào, giờ đây gặp lại, tình mẫu tử thiêng liêng trào dâng mãnh liệt ở phút giây này.
Tố Thần Phi lắng bặt trong tình mẫu tử thiêng liêng đó, Hàn Tử Kỳ khóc đến run rẩy cả thân mình trong sự vui mừng lẫn lộn đau thương.
Chàng vui mừng vì mẫu thân hãy còn sống trên cõi đời, nhưng đau thương bởi mẹ chàng nay đã trở thành một người đàn bà cùi hủi, mặt mày ghê tởm.
Nhìn cảnh mẫu tử trùng phùng của mẹ con Hàn Tử Kỳ và Tố Thần Phi, Đảo điên hòa thượng thích chí cất tiếng cười hềnh hệch.

Lão tăng nói:
- Tiểu tử, tưởng ngươi chê Tố Thần Phi nương tử nay là một mụ đàn bà cùi hủi không chịu nhìn, bần tăng đã định phế võ công của ngươi rồi, hóa ra ngươi cũng còn có một chút lòng hiếu đạo, một chút lương tâm, ta khỏi lột bỏ chiếc cà sa, ăn luôn thịt chó, trở lại hành hiệp giang hồ như mười năm về trước. Hãy ở đó nói chuyện với mẫu thân ngươi, ta ra ngoài rừng một lúc sẽ trở vào, còn một điều rất quan trọng ta cần phải nói với ngươi.
Phất nhẹ cánh tay áo cà sa một cái, Đảo điên hòa thượng đã ra khỏi cánh cửa tò vò sơn cốc, lập tức biến dạng trong rừng già giữa màn đêm.
Khóc một lúc thật lâu, dịu bớt mối thương tâm đã chồng chất từ lâu trong lòng, Hàn Tử Kỳ mới chịu buông Tố Thần Phi ra.
Chàng ngậm ngùi:
- Mẹ ơi, con cứ ngỡ đây là một giấc chiêm bao, không phải là sự thật. Từ mấy tháng nay, con không còn hy vọng gặp lại mẹ để nghe mẹ dạy bảo con như thời thơ ấu, nào ngờ cao xanh có mắt, khiến cho hôm nay mẫu tử được trùng phùng, lòng con chi xiết nỗi vui mừng, kể từ nay con không rời xa mẹ như trước đây nữa. Con sợ lắm rồi.
Tố Thần Phi đưa tay lau sạch những giọt lệ đọng trên hai má lồi lõm, nhăn nheo, nhìn Hàn Tử Kỳ bằng một giọng ngọt ngào thương yêu:
- Con ơi, mẹ cũng như con, mẹ nghĩ trọn cả cuộc đời này không bao giờ còn được sum họp với con như lúc còn ở Hàn Sơn trang nữa, giờ gặp lại con, con nhìn mẹ, mẹ đã toại nguyện chẳng còn ân hận gì nữa.
Nhìn gương mặt sần sùi, loang lở ghê tởm của Tố Thần Phi, trong lòng Hàn Tử Kỳ vô cùng đau đớn, xót thương, bởi dung nhan của mẹ chàng không còn được như ngày trước.
Chàng hỏi:
- Mẹ ơi, có phải mẹ bị trúng nhằm kịch độc “Hủy diện độc trùng” của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ không? Xin mẹ cho con được rõ. Con sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ đó trả thù cho mẹ.
Tố Thần Phi gật đầu thê thảm:
- Con nói không sai, chính tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy con đã giết trong cánh rừng tùng bách lúc trước đã đánh kịch độc “Hủy diện độc trùng” khiến cho mẹ mang chứng bệnh cùi hủi ghê tởm như ngày nay.
Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:
- Câu chuyện lúc đó như thế nào, mẹ hãy kể lại cho con nghe. Con

muốn biết rõ ràng mọi sự việc từ ngày Hàn Sơn trang bị bọn hung đồ đốt phá.
Tố Thần Phi chậm rãi kể:
- Con hãy nghe mẹ kể đây, lúc con tới thị trấn Kinh Châu thăm dì con Tố nương tử. Con đi rồi, mẹ ở lại Hàn Sơn trang trong lòng cứ mãi lo sợ, bồi hồi, không biết trên con đường tới đó có chuyện gì bất trắc, xảy ra cho con không, bởi lúc ấy con còn quá thơ ấu đâu thể đủ tài sức đối phó nổi chuyện bất tường xảy ra. Mẹ định đi tìm con, nhưng không thể nào rời bỏ gia trang đi được. Đến ngày thứ ba, hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số bảy và số tám cùng mười hai tên giáo đồ kéo tới sơn trang, đòi mẹ phải giao nộp bản đồ "Phù ảnh cung", bản đồ này phụ thân của con lúc ra đi đã mang theo, đâu có trong mình của mẹ để giao nộp cho bọn chúng. Vả lại, nếu có, mẹ cũng không thể nào làm như thế được, vì nó là vật di bảo của nội tổ con. Mẹ kháng cự, liền lúc đó một trận ác chiến diễn ra giữa mẹ và bọn chúng. Mẹ vì thế cô, một mình không chống nổi bọn đông người nên phải bỏ chạy vào cánh rừng già bên kia suối, phía sau sơn trang tìm tìm chỗ kín đáo ẩn thân, vì bọn chúng truy đuổi mẹ thật gắt gao. Qua hai tháng, mẹ trở về trông thấy sơn trang chỉ còn lại những đống tro tàn, gạch ngói ngổn ngang chồng chất. Mẹ đau buồn tới thị trấn Kinh Châu hỏi Tố nương tử, dì con nói con đã trở về từ lâu rồi. Mẹ đi tìm con ngang qua một cánh rừng, thình lình bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đó từ trong bụi rậm phóng ra ám kích kịch độc "Hủy diện độc trùng" vào mặt mẹ, vì quá bất ngờ mẹ tránh né không kịp, kịch độc vả vào mặt mẹ. Chỉ ba ngày sau kịch độc phát tác biến mẹ thành một mụ đàn bà cùi hủi như bây giờ. Bấy lâu nay mẹ không dám nhìn con vì sợ con không chịu nhìn mẹ nên từ lâu mẹ luôn luôn tránh mặt con, dù vậy mẹ vẫn đi theo con ở khắp mọi nơi, bởi mẹ sợ bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sát hại con, dòng dõi họ Hàn sẽ tuyệt tự. Mẹ có ý định đi tìm thần y, hay thần dược chữa hết bệnh cùi hủi rồi sẽ gặp lại con, nhưng suốt mấy năm trời mẹ tìm khắp nơi không có một vị thần y nào chữa nổi chứng bệnh cùi hủi của mẹ. Nay kịch độc "Hủy diện độc trùng" đã tới hồi phát tác cuối cùng, mẹ nghĩ mình sắp chết, nên cậy nhờ Đảo điên hòa thượng đi tìm con bảo con tới sơn cốc này cho mẹ trông thấy mặt con lần cuối cùng trước khi mẹ nhắm mắt, vĩnh viễn lìa xa con lòng mẹ vô cùng đau đớn.
Ngừng lại phút giây cố nuốt trôi nghẹn ngào đang trào dâng lên cổ họng, Tố Thần Phi tiếp:
- Hài nhi, sau khi mẹ chết đi rồi, con hãy đưa thi hài mẹ trở về Hàn Sơn trang an táng, nơi phần mộ tổ tiên, rồi đi tìm phụ thân con xem

chết sống thế nào, mười mấy năm nay vẫn bặt tin, sau đó con tới Luân Hồi giáo giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho mẹ. Dù vậy, con hãy nên bảo trọng lấy thân đừng để dòng dõi họ Hàn tuyệt tự, bởi vì họ Hàn hiện nay duy nhất chỉ còn có một mình con. Con hãy tự lo liệu lấy thân, mẹ không còn sống để chăm sóc con như ngày xưa nữa.
Chấm dứt câu chuyện, Tố Thần Phi nghẹn ngào, hai dòng lệ thảm thánh thót tuôn ra như suối.
Những lời trối trăn như sắp chết của Tố Thần Phi khiến cho Hàn Tử Kỳ hoảng sợ:
- Mẹ ơi, mẹ đừng nói thế, con sợ hãi. Con mới vừa gặp mẹ, lòng con chi xiết vui mừng.
Mẹ không chết! Mẹ phải sống với con. Con sẽ tìm phương cách chữa chứng bệnh kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho mẹ lành mạnh như lúc còn ở Hàn Sơn trang rồi con sẽ ...
Nói đến đây Hàn Tử Kỳ biết sắp lỡ lời chợt ngưng ngang. Chàng định nói chàng sẽ tới Hồng nhạn cung gặp Điêu Thất Cô, lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đem về sơn cốc chữa trị chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho Tố Thần Phi, nhưng chàng nhớ lời Đảo điên hòa thượng bảo chàng, khi tới đó phải nhận làm đức lang quân của ả mới lấy được viên ngọc đó, điều mà chàng không muốn bao giờ, bởi chàng nghĩ nếu chấp nhận làm vị lang quân của ả đâu còn gì là thanh danh họ Hàn, vì ả mang tiếng là một hồ ly mặt ngọc dâm ô độc ác, bọn giang hồ sẽ đàm tiếu sỉ nhục và chàng sẽ lại mang cái tội bất hiếu với phụ thân, nên chàng dừng lại không tiếp thêm lời nào nữa.
Vô tình không hiểu tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Tố Thần Phi cất giọng thống thiết:
- Con ơi, mẹ hiểu trong mình mẹ sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa, kịch độc "Hủy diện độc trùng" đang phát tác trong người mẹ đến thời kỳ cuối cùng, con đừng đi tìm thần y, thần dược, thần đan nào chi cho tốn công vô ích, mẹ đã đi tìm khắp nơi trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay, mẹ muốn con cứ ở trong sơn cốc nay để trong giờ phút sau cùng mẹ được ngó thấy mặt con trước khi mẹ nhắm mắt. Con hãy nghe theo lời mẹ.
Những lời trối trăng của Tố Thần Phi càng khiến cho Hàn Tử Kỳ hốt hoảng thêm hơn.
Bất giác chàng bật thốt:
- Mẹ ơi ... phụ thân ... đã ...
Chợt Hàn Tử Kỳ dừng phắt lại im bặt không tiếp thêm lời, vì trong lúc hoảng hốt chàng đã bất cẩn nói ra lời rất tai hại đối với mẹ chàng.

Chàng định nói:
“Mẹ ơi, phụ thân đã chết rồi, chỉ còn có mẹ là nguồn an ủi duy nhất của con, mẹ chết đi con sẽ cô độc, bơ vơ lạc lõng trên cõi đời, con làm sao sống nổi. Mẹ hãy sống với con.”.
Lời nói nửa chừng của Hàn Tử Kỳ vụt im đi khiến cho Tố Thần Phi phát sinh mối nghi ngờ, hiểu ngay chàng đã giấu giếm điều gì rất quan trọng.
Tố Thần Phi giương to đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ. Dù gương mặt cùi hủi, lồi lõm, nhăn nheo trông thật ghê tởm, nhưng ánh mắt của trung phụ vẫn còn đẹp mê hồn. Ánh mắt như lúc trung phụ còn là trang tuyệt thế mỹ nhân.
Tố Thần Phi cất giọng run run:
- Hài nhi, con vừa nói gì rồi lại ngưng đi, mẹ nghe không được rõ. Con hãy nói lại cho mẹ nghe. Phụ thân của con thế nào? Con đi tìm được phụ thân con rồi phải không? Con hãy nói cho mẹ vui mừng. Nói thật đi con.
Lời nói tha thiết, giọng nói run run, xót xa, đau đớn của Tố Thần Phi bất cứ là ai nghe qua cũng phải động lòng thương xót, huống hồ là lời nói của kẻ sắp chết có một sức mạnh vạn năng làm xiêu lòng người, Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên chí hiếu, chí nghĩa, lại gặp lúc mẫu thân bệnh tình xem qua rất trầm trọng, bảo sao chàng không khỏi xúc động bồi hồi.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Bệnh tình của mẫu thân ta đang hồi nguy kịch, kịch độc “Hủy diện độc trùng” đang hoành hành trong cơ thể của mẹ ta tới giai đoạn chót, chẳng hiểu sống chết vào lúc nào, biết rồi ta có cứu nổi sinh mạng của mẹ hay không? Đại sư Đảo điên hòa thượng có còn phương cách nào cứu vãn được không? Trường hợp nếu mẹ ta chết, ta không nói trước với mẹ về số phận của phụ thân và những lời phụ thân đã ký thác trong lá tuyệt mệnh thư cũng như lúc còn trong hang động, ta sẽ mang lấy cái tội bất hiếu với phụ thân, luôn cả mẹ ta nữa, dù ta có sống trên đời cũng bị dày vò, cắn rứt ở lương tâm, riêng phần mẹ ta chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với phụ thân từ trước cho tới giờ, mẹ ta sẽ không đành nhắm mắt, linh hồn mẹ sẽ ngậm ngùi nơi chín suối, thà rằng ta cứ nói với mẹ cho mẹ được vui lòng, sau đó tìm phương cách chữa trị chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng” cho mẹ ta là ổn nhất.
Chờ mãi không thấy Hàn Tử Kỳ đáp ứng, trong lòng Tố Thần Phi càng thêm nghi hoặc đã có chuyện bất tường, giọng nói càng thiết tha hơn:

- Hài nhi, sao con không nói cho mẹ nghe. Phụ thân con như thế nào? Con gặp ở nơi đâu. Con hãy thành thật nói cho mẹ biết, đừng giấu giếm mẹ.
Những lời thiết yếu của Tố Thần Phi càng làm cho Hàn Tử Kỳ thêm xúc động, nuốt trôi nghẹn ngào.
Chàng bật thốt:
- Mẹ ơi, phụ thân đã ... chết rồi.
Tố Thần Phi kinh hoàng, thân hình run rẩy bẩy, kêu lên:
- Chết rồi!
Chỉ kêu lên hai tiếng đau thương, Tố Thần Phi liền ngất lịm, đôi mắt nhắm nghiền lại, hai tay buông xuôi, nằm bất động, hôn mê trầm trầm ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 83
Những Giây Phút Kinh Hoàng

Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nắm lấy vai Tố Thần Phi lắc mạnh, vừa gào lên:
- Mẹ ơi ... mẹ hãy tỉnh lại ... con nói lỡ lời ... mẹ hãy tha thứ cho con.
Chàng réo gọi mấy lần, nhưng Tố Thần Phi vẫn bằn bặt trong cơn mê man, gương mặt cùi hủi trở thành màu xám ngắt, đôi mắt nhắm nghiền như người sắp chết.
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm run rẩy cả thân mình, tay chân tê dại, mở to đôi mắt nhìn Tố Thần Phi, hai giọt nước mắt chảy dài xuống má.
Chàng không ngờ kết quả lời nói thật của chàng vừa rồi đã khiến cho Tố Thần Phi vì xúc động quá mạnh đến phải ngất đi. Chàng vô cùng hối hận.
Hàn Tử Kỳ nhớ lại lúc mai táng Hàn Khuất Thân trong tuyệt động, chàng đã thoáng nghĩ đến chuyện khi tìm được Tố Thần Phi, có thể số phận của mẫu thân chàng cũng giống như phụ thân. Nhưng khi đó chàng không dám nghĩ tới nữa vì quá thương tâm, ngờ đâu chuyện đau thương, tang tóc sắp xảy ra một lần nữa trong cái sơn cốc này.
Phụ thân đã chết, giờ mẫu thân sắp lìa bỏ cõi đời, một mình chàng cô độc, không mẹ không cha làm sao sống được trên cõi dương trần.
Chợt nhớ lại chiếc hộp “Chuyển cốt thần đan” của nghĩa phụ Thiên

Tàn Quái Tẩu trao cho chàng lúc trước, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Dù linh đan "Chuyển cốt thần đan" không phải trị chứng bệnh này, nhưng ta cứ lấy một viên cho mẫu thân ta uống, biết đâu mẹ sẽ tỉnh lại.
Hàn Tử Kỳ bước lại túi hành trang mở lấy một viên "Chuyển cốt thần đan" đem trở lại, toan vạch miệng Tố Thần Phi nhét vào, rồi vận chân khí truyền sang.
Chợt nghe có giọng khàn khàn nói lên từ phía sau lưng Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu tử, ngươi cho Tố Thần Phi nương tử uống thuốc gì đó?
Hàn Tử Kỳ giật mình quay lại trông thấy Đảo điên hòa thượng đã trở vào hang cốc từ bao giờ, trong tay lão cầm một con thỏ lớn đã chết.
Hàn Tử Kỳ vội đáp:
- Đại sư, mẫu thân của tại hạ vừa ngất xỉu đi, rồi hôn mê luôn, tại hạ không có linh đan hồi sinh, định dùng một viên "Chuyển cốt thần đan", rồi vận chân khí truyền vào xem có hồi tỉnh lại hay không?
Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Tại sao Tố Thần Phi nương tử lại ngất xỉu đi? Ngươi vừa nói một chuyện gì quỷ quái khiến cho nương tử xúc động bất tỉnh phải không?
Nhìn viên "Chuyển cốt thần đan" trong bàn tay của Hàn Tử Kỳ, lão tăng hừ nhạt:
- Ngươi chẳng hiểu một tí gì cả, bần tăng không kịp vào đây là hỏng rồi. Linh đan "Chuyển cốt thần đan" của lão Thiên Tài Quái Tẩu, nghĩa phụ của ngươi chỉ chữa trị cho những người bị trọng thương vì chưởng lực, hay vì chỉ phong, hoặc té nặng gãy xương cốt, không có tác dụng gì với chứng bệnh hư tâm của Tố Thần Phi nương tử cả.
Lão quát:
- Hãy dang ra, để bần tăng cho Tố Thần Phi nương tử uống một viên "Vạn diệu linh đan", chỉ trong chốc lát là sẽ tỉnh lại.
Trao con thỏ cho Hàn Tử Kỳ, lão bảo:
- Ngươi để mặc ta lo liệu. Hãy đem con thỏ ta vừa săn được trong rừng ra ngoài kia tìm củi khô đốt lửa nướng cho thật vàng, thật chín rồi đem vào đây.
Hàn Tử Kỳ thầm mừng trong lòng, bởi đã có cứu tinh không còn quá lo sợ như trước, chàng tiếp lấy con thỏ lớn đã chết trong tay Đảo điên hòa thượng, nhìn Tố Thần Phi một cái vội vã bước ra khỏi sơn cốc.
Hàn Tử Kỳ rất tin nơi Đảo điên hòa thượng, vì biết lão tăng là một bậc đại kỳ tài, chẳng những võ công thân pháp cao thâm vô lượng, lại còn tinh thông tất cả mọi phương diện luôn cả y lý, từng trải giang

hồ, chàng rất an tâm.
Hàn Tử Kỳ đi rồi, Đảo điên hòa thượng thò tay vào áo cà sa lấy ra một chiếc hộp đen huyền ngọc nhỏ, trút một viên "Vạn diệu linh đan" màu xanh đậm, bước lại gần chiếc giường đá, vạch miệng Tố Thần Phi nhét thuốc vào, dùng chỉ lực búng ngay huyệt "Linh hoàn" cho thuốc chạy thẳng xuống tận đan điền của bà.
Lão tăng lui lại ba bước, xòe hữu chưởng, sử dụng "cách không chân khí", vận chân ngươn truyền vào cơ thể Tố Thần Phi.
Đây chính là một lối vận chân khí chân truyền, trên khắp giang hồ hiếm thấy có nhân vật nào biết sử dụng lối công phu siêu việt này.
Chừng uống cạn một bình trà, sắc diện của Tố Thần Phi trở lại bình thường, Đảo điên hòa thượng liền thu hồi chân khí.
Chẳng bao lâu chợt nghe Tố Thần Phi buông tiếng thở phào, thân hình động đậy, cuối cùng từ từ mở hai mắt ra.
Tố Thần Phi nhìn Đảo điên hòa thượng bằng đôi mắt hãy còn hoen thảm lệ, sắc diện u sầu, chưa nói ra một lời nào cả. Trung phụ vẫn còn xúc động bởi cái tin Hàn Khuất Thân đã chết do Hàn Tử Kỳ vừa tiết lộ.
Đảo điên hòa thượng ân cần:
- Sư muội nghe trong mình thế nào? Các huyệt đạo có nơi nào còn bế tắc nữa không?
Tố Thần Phi lắc nhẹ đầu:
- Muội đã khỏe rồi, các huyệt đạo trong người không còn nơi nào bế tắc nữa, vừa rồi muội chỉ vì xúc động quá mạnh khi nghe hài nhi Hàn Tử Kỳ nói lại một chuyện nên mới ngất xỉu đi.
Trung phụ hỏi:
- Vừa rồi đại sư huynh cho muội uống "Vạn diệu linh đan" đó phải không?
Đảo điên hòa thượng gật đầu:
- Phải. Chỉ có "Vạn diệu linh đan" uống vào, sư muội mới tỉnh lại thôi, ngoài ra các loại linh đan thánh dược nào cũng vô hiệu đối với chứng bệnh "hư tâm" thâm nhiên của sư muội.
Đảo điên hòa thượng giải bày:
- "Vạn diệu linh đan" gồm cả thảy có một trăm mười hai vị thuốc vùng Trung thổ, cùng cây "Linh chi" tận ngoài đảo Bạch Thạch, nhờ lần ngao du sơn thủy tiêu dao năm trước, lão huynh gặp, hái nó đem về, nấu chung với các vị thuốc kia trọn cả mười lăm ngày đêm mới luyện thành hai mươi bốn viên, nên không có một loại thần đan hay thánh dược nào hơn nổi nó, mấy tháng nay sư muội đã ngất xỉu hôn mê bốn lần, huynh cho uống hết bốn viên, còn lại hai mươi viên dành

cho sư muội, đề phòng lúc muội xúc động mạnh, có nó mà dùng ...
Tố Thần Phi cảm kích:
- Muội xin cảm tạ công ơn nặng tày non của đại sư huynh, cũng chỉ vì muội mấy tháng qua đại sư huynh phải chịu biết bao nhiêu điều nhọc nhằn, cam khổ, trọn cả kiếp này chắc muội không trả nổi rồi.
Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Sư muội đừng nói như thế, lão huynh không an lòng. Chúng ta là sư huynh, sư muội, cùng một sư môn, tình nghĩa hơn cả thủ túc, lẽ nào sư muội gặp cơn khốn đốn, nguy nan, huynh lại làm ngơ, lấy mắt mà nhìn được sao. Huynh chỉ hận lúc đó huynh hãy còn ở tận phương xa, không trở về kịp miền Trung thổ cứu nguy cho muội, để muội bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo quỷ quái kia đánh kịch độc "Hủy diện độc trùng" khiến muội phải đau khổ, quằn quại rên xiết với vết thương tàn phá như thế này, làm cho huynh vô cùng xót xa đau đớn, tuy huynh không nói ra, huynh nghĩ huynh chưa làm tròn bổn phận một vị đại sư huynh đối với muội, mấy tháng nay huynh cứ mãi cắn rứt lương tâm ...
Tố Thần Phi càng thêm xúc động:
- Muội xin cảm tạ tấm lòng ưu ái to tát của đại sư huynh, kiếp sau muội nguyện làm trâu ngựa đền bồi.
Đưa mắt nhìn quanh hang cốc, Tố Thần Phi hỏi Đảo điên hòa thượng:
- Đại sư huynh, hài nhi Hàn Tử Kỳ đi đâu rồi sao muội không thấy?
Đảo điên hòa thượng trỏ tay ra phía ngoài sơn cốc, trấn an Tố Thần Phi:
- Sư muội hãy an lòng, Hàn hiền điệt không dám bỏ sư muội ra đi trong lúc này đâu.
Lão huynh vừa vào trong rừng săn được một con thỏ lớn, bảo thằng bé ra ngoài kia tìm củi đốt lửa nướng, chốc lát nó sẽ trở vào, muội hãy ăn một vài miếng, trong thời gian huynh đi tìm nó, thức ăn trong sơn cốc đã hết, chắc muội cũng đói rồi.
Chợt nhớ lại một điều, Đảo điên hòa thượng hỏi Tố Thần Phi:
- Sư muội, vừa rồi Hàn hiền điệt nói chuyện gì quan trọng làm cho muội xúc động đến phải ngất xỉu đi hôn mê như thế, có phải chuyện Hàn lão đệ hay không?
Tố Thần Phi buồn rầu:
- Đại sư huynh nói đúng, hài nhi vừa cho muội biết tin về phu quân của muội ...
Đảo điên hòa thượng hối hả:
- Hàn lão đệ như thế nào? Hàn hiền điệt tìm ra tung tích Hàn lão đệ

rồi phải không?
Tố Thần Phi gật đầu:
- Phải ... nhưng hiện nay phu quân của muội đã chết rồi ...
Đảo điên hòa thượng sửng sốt, suýt phải nhảy dựng lên, cặp mắt trợn tròn.
Như chưa tin vào tai mình vì sợ nghe lầm, Đảo điên hòa thượng lại hỏi:
- Sư muội nói sao, lão huynh nghe không rõ? Hàn lão đệ đã chết rồi phải không?
Tố Thần Phi gật đầu:
- Phải ... Hài nhi vừa nói với muội rằng phu quân đã chết nên muội mới ngất xỉu.
Hai giọt lệ thương tâm lại chảy dài xuống hai má nhăn nheo, lồi lõm của Tố Thần Phi.
Kinh hãi đến lặng người đi một lúc, Đảo điên hòa thượng mới cất lời:
- Hàn hiền điệt có nói với sư muội tại sao Hàn lão đệ chết hay không?
Tố Thần Phi lắc đầu:
- Hài nhi cho muội biết phu quân của muội đã chết. Muội cũng chưa kịp hỏi tại sao, kế muội hôn mê từ nãy cho tới giờ ...
Cau cặp lông mày nửa bạc nghĩ ngợi một lúc, Đảo điên hòa thượng buông tiếng thở dài:
- Hàn lão đệ chết một cách quá đột ngột, chắc phải có một nguyên nhân nào, hay một điều gì u uất, chứ không phải tự nhiên theo số mạng, lát nữa đây lão huynh sẽ hỏi lại Hàn hiền điệt xem Hàn lão đệ chết thế nào để biết rõ tại sao.
Tố Thần Phi nức nở:
- Đại sư huynh, phu quân của muội nay đã chết, muội đâu thể nào sống được trên cõi dương trần này, nếu chẳng may muội có chết đi, đại sư huynh hãy niệm tình lo lắng chăm sóc cho hài nhi Hàn Tử Kỳ, đề phòng bọn giáo đồ Luân Hồi giáo ám hại, được vậy dù ở suối vàng đời đời kiếp kiếp muội vẫn ghi nhớ công đức cao dày của đại sư huynh.
Đảo điên hòa thượng giật mình, trong lòng kinh hãi vì lời nói của Tố Thần Phi giống như lời trối trăn của người sắp chết.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 84
Tình Nghĩa Sư Huynh Muội

Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Sư muội không nên nói nhảm như vậy, lão huynh chẳng chút an lòng. Sư muội phải sống, nhất định phải sống. Sư muội không được chết. Nếu sư muội tự vận chết đi, hậu quả như thế nào sư muội có biết không?
Tố Thần Phi rơi lệ:
- Muội đang bấn loạn tâm thần không suy nghĩ được gì cả. Xin đại sư huynh nói cho muội nghe.
Đảo điên hòa thượng thấp giọng:
- Từ mấy tháng nay, lão huynh cứ thử thách thằnh bé Hàn Tử Kỳ rất nhiều lần, xem như thế nhưng tính tình của nó rất chí hiếu, chí nghĩa và rất khí khái, theo huynh hiểu, nếu sư muội có mệnh hệ nào chắc chắn nó sẽ tự tử chết theo, họ Hàn sẽ phải tuyệt diệt, sư muội sẽ có lỗi cùng Hàn lão đệ và các bậc tiền nhân dòng họ Hàn. Chuyện này huynh đã từng khuyên bảo sư muội rất nhiều lần, sư muội không nhớ hay sao lại còn nói ra những điều gở đó. Sư muội hãy nên bình tâm trở lại, mọi việc đã có huynh ...
Tố Thần Phi buông tiếng thở dài, giọng nói vẫn còn trong cơn xúc động:
- Muội vẫn luôn luôn nhớ những lời khuyên bảo của đại sư huynh, nhưng kịch độc “Hủy diện độc trùng” giờ đây đang phát tác đến cùng cực, muội không hiểu còn sống thêm được bao nhiêu lâu nữa, chắc đại sư huynh cũng hiểu rõ điều đó rồi, bây giờ muội biết phải làm thế nào chữa trị được chứng bệnh nan y của muội để muội còn sống trên cõi đời gìn giữ hài nhi Hàn Tử Kỳ, thực lòng muội chết đi cũng không đành nhắm mắt, đại sư huynh hãy hiểu cho sự đau khổ của muội hiện giờ.
Đảo điên hòa thượng trấn an:
- Sư muội hãy an tâm về chuyện đó. Lão huynh vừa nghĩ ra một phương cách thần diệu sẽ chữa trị cho sư muội khỏi kịch độc “hủy diện độc trùng”, dung nhan sẽ trở lại như ngày xưa, sư muội đừng quá lo âu, tuyệt vọng, sinh ra phiền não hao tổn tinh thần. Sư muội hãy nán chờ trong vài ngày sẽ có tin mừng cho sư muội.
Tố Thần Phi ngạc nhiên:
- Đại sư huynh vừa nghĩ ra phương thần diệu nào chữa trị nổi chứng

bệnh kịch độc “Hủy diện độc trùng” xin đại sư huynh nói cho muội được rõ để muội không còn hoang mang lo sợ rằng không còn sống được bao lâu.
Đảo điên hòa thượng nghiêm túc:
- Cứ theo lão huynh biết rõ, muốn chữa trị kịch độc “Hủy diện độc trùng” này cần phải có viên ngọc “Tỵ độc thần châu” mới chữa nổi, ngoài ra chẳng có một loại thần đan thánh dược nào cứu được đâu.
Tố Thần Phi vui mừng:
- Đại sư huynh hiện này viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đang ở nơi nào đại sư huynh có biết hay không?
Đảo điên hòa thượng khẽ gật:
- Nếu lão huynh không biết đâu có nói với sư muội làm chi vô ích. Viên ngọc “Tỵ độc thần châu” hiện nay đang ở trong Hồng nhạn cung.
Tố Thần Phi chớp mắt:
- Chủ nhân Hồng nhạn cung là ả hồ ly mặt ngọc tên Điêu Thất Cô, cháu của Điêu Nguyệt Hồ phải không đại sư huynh?
Đảo điên hòa thượng chậm rãi:
- Đúng, không sai. Trên chốn giang hồ hiện nay chỉ có ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mới có viên “Tỵ độc thần châu”, ngoài ra chẳng còn ai có nữa.
Tố Thần Phi lo lắng:
- Đại sư huynh, ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô là một nữ nhân bại hoại, xảo quyệt, làm thế nào đại sư huynh lấy được viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, muội nghĩ chuyện này vô cùng khó khăn cho đại sư huynh.
Đảo điên hòa thượng thản nhiên:
- Lão huynh không đi lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, huynh sẽ bảo Hàn hiền điệt đi lấy viên ngọc đó.
Tố Thần Phi tròn đôi mắt:
- Hài nhi Hàn Tử Kỳ đi lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu” được sao đại sư huynh?
- Hàn hiền điệt lấy viên ngọc đó rất dễ dàng. Lúc trước lão huynh đã bảo nó mấy lần rồi, nhưng thằng bé từ chối không chịu tới Hồng nhạn cung đó thôi. Lần này huynh bắt buộc nó phải làm chuyện đó.
Tố Thần Phi kinh ngạc:
- Đại sư huynh, tại sao hài nhi Hàn Tử Kỳ không chịu tới Hồng nhạn cung lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”? Hài nhi nói thế nào không khứng chịu?
Đảo điên hòa thượng hậm hực:

- Thằng bé nói với lão huynh, tới Hồng nhạn cung gặp ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, lấy viên ngọc sẽ làm ô nhục đến thanh danh dòng họ Hàn và nó cũng bị bọn giang hồ đàm tiếu, phỉ báng, chẳng còn dám ngó mặt ai, nên nó cứ khăng khăng chối từ, làm cho có lần huynh phải nổi giận, bởi chỉ viên ngọc đó mới cứi nổi chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho sư muội.
Tố Thần Phi chưa hiểu rõ nguyên nhân câu chuyện trước kia càng lạ lùng:
- Hài nhi Hàn Tử Kỳ nói thế nào lại làm ô nhục tới thanh danh dòng họ Hàn và tại sao nó bị bọn giang hồ dèm pha, muội không hiểu gì cả.
Đảo điên hòa thượng thẳng thừng không cần phải giấu giếm với Tố Thần Phi:
- Lão huynh bảo Hàn hiền điệt tới Hồng nhạnc ung gặp ả Điêu Thất Cô chịu nhận làm đức lang quân của ả theo lời ả khẩn cầu lúc trước. Ả rất yêu thương thằng bé nên đòi hỏi chuyện đó. Bởi có làm chồng ả mới có thể lấy được viên ngọc "Tỵ độc thần châu", vì viên ngọc kia ả luôn luôn cất giấu trong mình không rời ra một phút giây nào, ngoài ra chẳng có phương cách nào nữa. Chốc lác đây huynh sẽ bức bách nó phải chấp nhận điều đó không được cãi lời huynh như trước.
Tố Thần Phi thất vọng, im lặng một lúc lâu, cất giọng buồn buồn:
- Đại sư huynh, muội rất hiểu hài nhi Hàn Tử Kỳ lúc còn tuổi ấu thơ. Tính khí của thằng bé rất tự trọng, kiên quyết, không muốn một ai làm điều sỉ nhục, khinh thường đối với nó, cũng không chịu làm những điều càn rỡ, muội chỉ e sợ không bao giờ nó bằng lòng làm đức lang quân ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô đã từng mang tiếng là một nữ nhân kỳ dâm trác tuyệt, quỷ quyệt, điêu ngoa, đại sư huynh có bức bách nó cũng chỉ vô ích thôi. Vả lại chính muội cũng không muốn làm tổn thương tới thanh danh dòng họ Hàn, sẽ đắc tội cùng các bậc tiền nhân. Hay là đại sư huynh cứ phó mặc cho định mệnh an bài, hiện giờ muội chỉ muốn trông thấy mặt nó trong phút giây cuối cùng của cuộc đời muội là muội đã mãn nguyện lắm rồi.
Đảo điên hòa thượng khẳng khái:
- Lão huynh đã có một quyết tâm từ trước, không có cách nào thay đổi được ý định của huynh. Nhất định huynh phải cứu muội khỏi chứng "Hủy diện độc trùng" này cho bằng được, bằng không huynh sẽ lột chiếc áo cà sa này trả lại cho đức từ bi phật tổ. Muội hãy nhớ mạng người lớn bằng trời, chết đi rồi chẳng bao giờ sống lại được.
Tố Thần Phi vô cùng cảm kích:
- Từ bấy lâu nay, đại sư huynh cũng chỉ vì muội mà khổ tâm lao trí

quá nhiều, cho tới bây giờ cũng chưa yên, vẫn còn lụy phiền vì muội, muội thấy trong lòng bất nhẫn không an tâm chút nào.
Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Lời sư muội đã sai rồi. Sư phụ của chúng ta chỉ vỏn vẹn có hai sư đồ, đó là lão huynh và sư muội. Sư phụ yêu thương chúng ta biết dường nào, thuở sinh tiền sư phụ thường dặn dò huynh, khi ra chốn giang hồ phải tận tâm tận lực chăm sóc cho sư muội, không được chểnh mảng, thờ ơ, dù linh hồn của sư phụ ở chốn suối vàng cũng được ngậm cười. Những lời di ngôn của sư phụ đến nay hãy còn văng vẳng bên tai huynh, huynh đâu dám làm trái lời trối trăn của sư phụ. Huynh lo cho sư muội đó là bổn phận của huynh đối với sư môn, lúc sinh tiền cũng như khuất bóng, dù cho lao khổ, nguy hiểm đến đâu, huynh cũng chẳng dám từ nan, đừng nói chỉ là một chuyện cỏn con này. Huynh khuyên muội đừng nghĩ ngợi viễn vông, đừng lo sợ, tuyệt vọng, mọi sự đã có huynh lo liệu, huynh sẽ làm cách nào đó miễn cứu muội khỏi chứng bệnh, dung nhan trở lại như xưa là huynh vui rồi.
Tố Thần Phi rơi hai giọt lệ:
- Muội xin đa tạ đại sư huynh đã hết lòng lo lắng cho muội, dù muội có chết đi cũng chẳng bao giờ dám quên tình nghĩa sâu nặng của đại sư huynh đối với muội.
Thoáng nghe có tiếng động, Đảo điên hòa thượng và Tố Thần Phi ngưng lại không tiếp chuyện nữa.
Từ ngoài cánh cửa tò vò sơn cốc, Hàn Tử Kỳ nhanh chân bước vào, trong tay chàng cầm con thỏ đã nướng chín vàng bay mùi thơm phưng phức.
Vừa trông thấy Tố Thần Phi đã tỉnh lại, Hàn Tử Kỳ ném phăng con thỏ chạy tới reo mừng:
- Mẹ đã tỉnh lại rồi ... mẹ ơi con sợ ...
Đến đây biết đã lỡ lời, Hàn Tử Kỳ vụt im đi không nói thêm nữa chỉ lấy mắt nhìn Tố Thần Phi vừa vui mừng lại vừa dậy trong lòng một mối thương tâm.
Hàn Tử Kỳ vui mừng vì trông thấy Tố Thần Phi đã tỉnh lại. Chàng còn được nghe tiếng nói thương yêu ngọt ngào của mẹ đã cách xa từ lâu không được nghe, nhưng thương tâm bởi không biết rồi đây số mạng của mẹ chàng ra sao, chàng và đại sư Đảo điên hòa thượng có cứu nổi sinh mạng của mẹ hay cuối cùng đành thiên thu di hận.
Chàng khấn thầm:
- Phụ thân ơi!Vong hồn phụ thân có linh thiêng xin hãy trở về phù hộ cho mẫu thân con thoát khỏi tai ách này, từ lâu mẹ con đã từng chịu

đựng muôn vàn đau khổ cho tới ngày nay vẫn còn bị kịch độc "Hủy diện độc trùng" hành hhạ xác thân đau khổ, nhược bằng mẹ con có mệnh hệ nào con sẽ tới Luân Hồi cung băm thây ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra làm vạn mảnh, giết luôn lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma rửa sạch hai mối huyết thù, con sẽ đưa hài cốt song thân trở về Hàn Sơn trang an táng mộ phần, sau đó con cư tang ba tháng mười ngày rồi sẽ tự quyết trước ngôi mộ của hai đấng sinh thành, con không thể sống một mình trên cõi đời này được nữa, xin phụ thân thứ tha cho cái tội bất hiếu của con không làm tròn lời di chúc của phụ thân, giữ gìn dòng dõi họ Hàn, đừng để cho phải tự tuyệt.

Thầm khấn nguyện xong, Hàn Tử Kỳ quá xúc động, quay mặt đi nơi khác đánh rơi hai giọt nước mắt thương tâm, cổ họng chàng nghẹn cứng.

Chờ mãi không nghe Hàn Tử Kỳ nói thêm gì, Tố Thần Phi với một giọng đau đớn:

- Hài nhi, con sợ mẹ chết phải không? Sao con không nói cho mẹ hiểu rõ tấm lòng của con trong phút giây cuối cùng này, dù mẹ có chết đi cũng vui lòng nhắm mắt.

Dừng lại nuốt trôi nghẹn ngào vừa trào lên cổ, Tố Thần Phi nói tiếp:

- Mẹ có mấy lời tâm huyết nói với con đây. Sau khi mẹ chết, con hãy đi giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho mẹ, nhưng dù gặp cảnh ngộ nào con cũng phải sống để nối dõi họ Hàn cho tròn hiếu đạo đối với phụ thân con và các đấng tiền nhân từ nhiều đời trước. Con không nên cãi lời mẹ. Con hãy ghi nhớ vào lòng, đừng bao giờ quên.

Hàn Tử Kỳ sợ hãi quay mặt lại:

- Mẹ ơi, xin mẹ hãy tha thứ cho con, vì con đã làm cho mẹ phải buồn. Con sẽ tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trả thù cho mẹ, vì ả đã làm cho mẹ đau khổ, nhưng mẹ không thể chết, mẹ hãy sống với con, dù thiên lao vạn khổ, dù lên trời hay xuống biển con cũng tìm phương cách cứu mẹ khỏi chứng bệnh này. Xin mẹ hãy an tâm tịnh dưỡng tâm thần, đừng lo nghĩ nữa.

Tố Thần Phi nở một nụ cười héo hắt:

- Mẹ rất vui mừng trước tấm lòng hiếu đạo của con. Mẹ không buồn con đâu, bao giờ mẹ cũng yêu thương con như hồi con còn tuổi ấu thơ, chỉ sợ định mệnh khiến xui, nếu chẳng may mẹ gặp điều bất hạnh, mẹ sẽ bỏ con ở lại cõi dương trần bơ vơ, lòng mẹ vô cùng xót xa đau đớn.

Hàn Tử Kỳ thầm nhủ:

- Những lời mẫu thân vừa nói chẳng khác nào những lời trối trăn của phụ thân trong lá tuyệt mệnh thư, phải chăng định mệnh tàn ác lại đến với ta hai lần, nếu mẹ ta chết rồi đây ta đâu còn được nghe tiếng nói thương yêu của mẹ ta như lúc còn ấu thơ nữa. Mẹ ta chết ta sẽ tự quyết như điều ta nghĩ từ trước đến nay.
Nghĩ đến đây Hàn Tử Kỳ rùng mình, sợ cho những ngày sắp tới, ngày đó đã gần kề.
Hàn Tử Kỳ còn đang vẩn vơ, miên man nghĩ ngợi chợt nghe Tố Thần Phi hỏi:
- Hài nhi, từ nãy mẹ quên hỏi con một chuyện. Phụ thân của con chết như thế nào. Phụ thân con vì mắc chứng bệnh nan y không chữa trị nổi, hay bị kẻ thù nào sát hại, con hãy nên thành thật nói cho mẹ được biết.
Câu hỏi đột ngột của Tố Thần Phi khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình bối rối.

Hồi 85
Bên Danh Bên Hiếu

Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Bệnh tình của mẫu thân ta đang lúc trầm trọng, lại hư tâm suy nhược do sự hành hạ của chứng "Hủy diện độc trùng", dễ bị ngất xỉu vì xúc động mạnh, vừa rồi ta chỉ tiết lộ phụ thân ta chết mẹ đã bất tỉnh cho đến bây giờ, nếu ta nói rõ câu chuyện năm xưa của phụ thân và cho mẹ đọc lá tuyệt mệnh thư, chắc chắn mẹ ta không còn sống nổi để lo chạy chữa. Vậy ta hãy giấu kín chuyện phụ thân ta vì sắc đẹp mê hồn của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nên đã bị ả cùng lão Bắc Khuyết Thần Ma đầu độc tàn phế cả hai chân nằm trong tuyệt động mười mấy năm qua và vì sỉ nhục đã phải tự vẫn tạ lỗi với mẹ là ổn nhất.
Nghĩ vậy Hàn Tử Kỳ tránh né:
- Mẹ ơi, phụ thân con mang một chứng bệnh nan y nhiều năm không thể sống nổi nữa, nằm trong một hang động từ mười mấy năm qua, đến khi con tìm gặp đúng lúc phụ thân con đang giờ hấp hối, chỉ nói được mấy câu hỏi thăm mẹ rồi tắt thở, con không kịp cho phụ thân uống một viên thuốc nào. Con cũng không biết phụ thân còn điều gì

muốn nói nữa hay không. Con mai táng phụ thân theo lời trối trăn rồi ra đi cho tới bây giờ.
Tố Thần Phi thảm thiết:
- Hỡi ơi!
Hai dòng lệ thảm trào ra tuôn dài xuống má, trung phụ nghẹn ngào nín bặt không nói được thêm một lời nào nữa mà đắm chìm trong bể cả đau thương.
Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nắm lấy bàn tay Tố Thần Phi, run rẩy kêu lên:
- Mẹ ơi ... mẹ đừng ngất xỉu nữa. Mẹ đừng khóc con rất đau lòng. Con chỉ còn có mẹ là niềm vui duy nhất. Mẹ hãy bình tĩnh cho con mừng.
Tố Thần Phi cố nén cơn sầu thảm:
- Con ơi ... mẹ vì quá xúc động về cái chết của phụ thân con, không sao ngăn được nỗi đau lòng. Mẹ mệt lắm. Mẹ nghỉ một lúc rồi sẽ nói chuyện với con.
Dứt câu, Tố Thần Phi nhắm hai mắt lại, im lìm không nói gì nữa, như sắp thiếp đi trong giấc ngủ.
Trông thấy Tố Thần Phi không có vẻ gì hôn mê, Hàn Tử Kỳ an lòng quay lại vì vừa nghe có tiếng động.
Đảo điên hòa thượng vừa xé con thỏ nướng vàng ra làm nhiều mảnh, sắp vào chiếc mâm cây, bước tới đặt trên nền đá bằng phẳng bên vách hang động.
Lão tăng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt vui tươi, thay đổi cách xưng hô:
- Hàn hiền điệt hãy ngồi xuống đây ăn với ta. Hãy để cho sư muội nghỉ ngơi trong chốc lát rồi sẽ ăn sau. Ta đã dành một phần rồi.
Lão tăng ngồi ngay xuống gần đó trong bụng không nghe đói nhưng Hàn Tử Kỳ không dám cãi lời, lẳng lặng ngồi xuống gần bên lão tăng.
Cầm một cái đùi thỏ nướng chín thơm phức lên, Đảo điên hòa thượng bảo Hàn Tử Kỳ:
- Ngươi hãy ăn đi sao còn ngồi đó?
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Đại sư ...
Đảo điên hòa thượng gắt:
- Nói nhảm! Kể từ giờ ngươi hãy gọi ta bằng sư bá. Hôm nay ta nói rõ cho ngươi được biết. Ta là đại sư huynh của mẫu thân ngươi. Ta vì sư muội nên mới đi theo bảo vệ cho ngươi từ trước đến giờ, bằng không ta vẫn còn ngao du sơn thủy, phiêu bạt thiên nhai, đâu có tốn công hao phí bao nhiêu lâu nay chi cho yểu thọ.
Nói dứt câu, Đảo điên hòa thượng nhìn Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười

hềnh hệch.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi đứng phắt lên, vòng tay trước mặt Đảo điên hòa thượng cung kính:
- Sư bá ...
Đảo điên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa:
- Đừng lộn xộn, cung kính bất như phụng mạng. Chuyện chưa xong đâu, ngươi hày ngồi trở xuống ăn với ta, rồi ta sẽ nói với ngươi một chuyện dĩ nhiên là vô cùng quan trọng vì có liên hệ tới cuộc đời ngươi.
Hàn Tử Kỳ ngồi trở xuống trong lòng băn khoăn. Chàng nghĩ thầm:
- Chuyện gì mà sư bá của ta nói là rất quan trọng, có liên quan tới cả cuộc đời, giống như lúc trước sư bá đã nói. Có phải mẹ ta thực sự sắp chết chăng, còn phương cách nào cứu nổi, nên sư bá nói trước cho ta lo liệu.
Hàn Tử Kỳ nghe có một luồng giá buốt chạy thẳng vào trong xương không dám nghĩ thêm nữa.
Lúc nãy, chàng nói cứng rắn cho Tố Thần Phi được an lòng, nhưng trong thâm tâm của chàng rất lo sợ không cứu nổi chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng" đang phát động tới thời kỳ cuối cùng của mẹ chàng.
Đảo điên hòa thượng ung dung cầm cái đùi thỏ nướng vàng lên cắn nhai ngấu nghiến, khen ngon, giống như buổi tối tại thị trấn Tảo Vân lão đã nhai hai cái đùi thịt chó trong thực quán gần bên đường.
Hàn Tử Kỳ cầm một miếng thịt thỏ lên nhai. Chàng nuốt không trôi, chỉ ăn lấy lệ, trong lòng nghĩ ngợi liên miên về mọi việc sắp tới.
Nhìn Đảo điên hòa thượng ăn ngon lành, Hàn Tử Kỳ chợt có một ý nghĩ ngộ nghĩnh:
- Sư bá của ta là người xuất gia đầu phật, mang tiền bối tu hành, buổi tối đã ăn hết hai cái đùi thịt chó nướng vàng, bây giờ lại ăn thêm cái đùi thịt thỏ, toàn là các thứ giới cấm của Phật môn, từ lâu nay chưa nghe sư bá đọc một câu kinh, gõ mõ một lần nào, nói ra toàn là chuyện phàm tục, nhưng hành động xem ra đúng là một nhân vật chánh đạo giang hồ, tấm lòng độ lượng bao dung, chẳng chút tà tâm, thường phò nguy cứu độ cho những người khốn khổ, không biết sau khi sư bá viên tịch có được lên cõi niết bàn chầu Phật, hay bị đày xuống địa ngục, cho bọn quỷ sứ cắt lưỡi, nấu dầu ... như trong kinh phật thường nói.
Lại nghĩ đến hai lão tăng đạo Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng. Hai vị này gương mặt trông qua rất đạo mạo, tiên phong, giọng nói hết sức từ hòa, hiền lành, chay niệm lại chí cốt, khi vừa mở

miệng ra đã niệm Phật A di đà, nhưng lòng dạ hiểm sâu độc ác, ích kỷ, tham lam chẳng ai bằng, đã bao phen hãm hại chàng suýt chết, không hiểu hai vị này đến khi chết có được thành chánh quả hay là đầu thai kiếp khác làm trâu, làm ngựa để đền bồi tội lỗi lúc còn ở dương trần.
Hàn Tử Kỳ đâm ra ngao ngán không còn niềm tin đối với bọn tăng đạo Ngũ đại môn phái như xưa nữa.
Lát lâu ăn xong bữa thịt thỏ, Đảo điên hòa thượng đưa tay chùi mép, đứng dậy nhìn lên giường đá thấy Tố Thần Phi đã ngủ say.
Lão tăng quay sang Hàn Tử Kỳ:
- Mẫu thân của ngươi đã ngủ say rồi. Ngươi hãy đặt cái mâm thịt thỏ lên giường cho mẫu thân ngươi thức dậy ăn sau. Bây giờ ngươi hãy theo ta.
Như thường lệ, nói dứt câu, Đảo điên hòa thượng phất cánh tay áo cà sa một cái, đã ra khỏi cánh cửa tò vò sơn cốc.
Hàn Tử Kỳ đứng lên, bưng cái mâm thịt thỏ đặt lên giường đá, nhìn Tố Thần Phi xem chừng giấc ngủ của mẹ, rồi nhanh lẹ bước ra ngoài.
Tới một gốc cây cổ thụ rậm tàng, Đảo điên hòa thượng trỏ tay xuống lớp lá khô bảo Hàn Tử Kỳ:
- Ta và ngươi ngồi xuống đây nói chuyện.
Lão tăng ngồi xuống ngay trên lớp lá khô chồng chất lâu ngày, Hàn Tử Kỳ lặng lẽ ngồi bên cạnh lão, lòng hồi hộp đợi chờ.
Chàng hiểu Đảo điên hòa thượng sắp nói ra một điều rất hệ trọng nhưng chưa hiểu là điều gì.
Vành trăng khuyết đã lên cao, soi ánh sáng le lói trong cánh rừng già u tịch, kỳ bí, càng làm cho bầu không khí trầm nặng thêm hơn.
Ngồi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, chợt Đảo điên hòa thượng hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Hàn hiền điệt hãy nghe ta hỏi đây, ngươi muốn mẫu thân ngươi chết hay là sống?
Câu hỏi quái dị của Đảo điên hòa thượng khiến cho Hàn Tử Kỳ ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao cả. Dù vậy chàng hiểu rõ tính tình của lão tăng, trước khi muốn nói một điều quan trọng, lão vòng vo vài câu rồi mới chịu nói ra.
Hàn Tử Kỳ nhìn Đảo điên hòa thượng:
- Sư bá muốn nói gì, trí óc của tiểu điệt hẹp hòi, thiển cận chưa hiểu, xin sư bá nói lại cho tiểu điệt được rõ ràng hơn.
Đảo điên hòa thượng hừ một tiếng:
- Ta hỏi ngươi, ngươi muốn mẫu thân của ngươi sống hay là chết.

Ngươi có nghe rõ chưa?
Hàn Tử Kỳ chợt hiểu:
- Thưa sư bá, sư bá đã nghĩ ra phương cách nào đó giải trừ được chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho mẫu thân của tiểu điệt phải không?
Đảo điên hòa thượng gật đầu:
- Đúng, không sai. Nếu ta không nghĩ ra phương cách giải trừ kịch độc cho mẫu thân ngươi, ta đâu có gọi ngươi ra đây làm chi cho nhọc lòng.
Lão tăng giục:
- Hãy nói mau! Ngươi muốn thế nào?
Hàn Tử Kỳ bùi ngùi:
- Tiểu điệt đã mất cha, nay chỉ còn có mẹ, lẽ nào tiểu điệt không muốn mẹ sống để phụng dưỡng trong lúc tuổi già cho trọn đạo làm con, sư bá có phương cách kỳ diệu nào cứu được mẹ xin nói cho tiểu điệt được an lòng.
Đảo điên hòa thượng nghiêm chỉnh:
- Nếu như ngươi muốn cho mẫu thân ngươi còn sống trên cõi đời, ngươi phải nghe lời ta chỉ bảo, không được ương ngạnh. Ngươi có khứng chịu hay không?
Hàn Tử Kỳ đáp ngay:
- Tiểu điệt xin vâng mạng. Tiểu điệt sẽ nghe theo lời chỉ dạy của sư bá, xin sư bá nói cho tiểu điệt biết rõ, tiểu điệt phải làm cách nào giải trừ kịch độc cứu mẫu thân, cho dù sư bá có bảo tiểu điệt lên trời hay xuống biển hoặc nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, hoặc những chuyện nguy hiểm hơn thế nữa, tiểu điệt cũng không hề sợ hãi từ nan, miễn sao cứu được tính mạng của mẹ là tiểu điệt đã mãn nguyện rồi.
Đảo điên hòa thượng gục đầu tỏ vẻ rất hài lòng về lời ứng đáp của Hàn Tử Kỳ, nhưng thần sắc của lão lại càng nghiêm trọng thêm.
Lão trầm trầm giọng:
- Hàn hiền điệt, chuyện đó trước kia đã có một lần ta đã nói với ngươi rồi, chẳng hiểu đến nay ngươi còn nhớ hay quên.
Hàn Tử Kỳ khẽ cau cặp lông mày kiếm ngẫm nghĩ phút giây, rồi lắc đầu:
- Tiểu điệt không nhớ rõ lúc trước sư bá nói chuyện gì, xin sư bá nhắc lại một lần nữa cho tiểu điệt được hiểu.
Đảo điên hòa thượng hừ một tiếng:
- Chỉ có bấy nhiêu mà ngươi không nhớ. Ta nhắc lại một lần nữa, ngươi hãy nghe cho rõ đây!
Lão tăng hắng giọng:

- Lúc trước, ngươi phá trận “Bát môn kim tỏa trận” của hai lão tăng đạo Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng, ta và ngươi chạy tới ngọn núi, ngồi trên tảng đá, ta có bảo ngươi tới Hồng nhạn cung gặp ả Điêu Thất Cô lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, ngươi nhớ chưa?

Hồi 86
Cứu Bệnh Như cứu Hỏa

Chợt nhớ ra chuyện cũ cách mấy tháng trước, Hàn Tử Kỳ chớp sáng ánh mắt:
- Tiểu điệt đã nhớ ra rồi, nhưng hiện giờ ...
Đảo điên hòa thượng cắt ngang câu nói của Hàn Tử Kỳ, nghiêm khắc:
- Chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng” của mẫu thân ngươi, muốn chữa trị cho thật lành hẳn, dung mạo trở lại như xưa phải có viên ngọc “Tỵ độc thần châu” mới có thể kiến hiệu, ngoài ra chẳng còn có một vị thần y nào, linh đan hay thần dược nào cứu nổi sinh mạng của mẹ ngươi đâu, đừng nói là nhan sắc được khôi phục như cũ. Ngươi đã hiểu điều đó từ lâu rồi chứ?
Chợt hiểu ra Đảo điên hòa thượng muốn bảo làm chuyện gì, Hàn Tử Kỳ hoang mang, ngập ngừng chưa đáp được lời, vì đây quả là một chuyện rất khó khăn cho chàng.
Đảo điên hòa thượng gắt lên:
- Ngươi có nghe chưa? Sao ngươi không chịu trả lời. Ngươi bằng lòng làm chuyện đó hay không?
Hàn Tử Kỳ khó chịu:
- Thưa sư bá, có phải sư bá muốn bảo tiểu điệt tới Hồng nhạn cung bằng lòng làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, tìm cách lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”.
đem về đây chữa chứng kịch độc “Hủy diện độc trùng” cho mẫu thân tiểu điệt không?
Đảo điên hòa thượng gật mạnh đầu:
- Đúng, không sai! Ngay từ bây giờ ngươi hãy thay đổi y phục, mau mau tới Hồng nhạn cung, gặp ả hồ ly Điêu Thất Cô, có bằng lòng làm đức lang quân của ả, thừa cơ hội lúc động phòng, ngươi lấy viên

ngọc đó đem về đây cho ta. Ta sẽ chỉ cách thức cho ngươi giải trừ kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho mẫu thân ngươi, chắc chắn mẫu thân ngươi sẽ khỏi bệnh, diện mạo sẽ hồi phục như xưa. Mẹ con ngươi sẽ được vui vầy. Mẹ ngươi khỏi phải xấu hổ vì mang cái bộ mặt cùi hủi ghê tởm, không muốn gặp ngươi như từ bấy lâu nay. Ngươi hiểu chưa?
Lão tăng cảm khái:
- Ngươi có biết đâu, chỉ vì cái bộ mặt lồi lõm gớm ghiếc đó, đã có nhiều lần mẫu thân của ngươi toan dùng độc dược tự sát, mỗi lần như vậy may thay ta kịp thời ngăn cản, khuyên nhủ, bằng không mẫu thân đâu còn sống đến giờ phút này để ta gọi ngươi tới đây cho ngươi gặp mặt.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt lẫn kinh hoàng, suy nghĩ một lúc, bàn sang giải pháp khác:
- Thưa sư bá, hay là tiểu điệt tới dãy núi Kỳ Sơn gặp lão tiền bối Vạn y thánh thủ Tả Bá Thừa, cầu xin lão cho linh đan đem trở về đây chữa trị cho mẫu thân được không?
Muốn khuyến dụ Hàn Tử Kỳ nghe theo, Đảo điên hòa thượng dùng lời từ hòa:
- Hàn hiền điệt chưa rõ. Vạn y thánh thủ Tả Bá Thừa nổi danh trị vạn độc, nhưng chỉ chữa trị các loại kịch độc khác, hoặc loại kỳ dâm như "Vu sơn nhất độ", ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô đã cho ngươi uống dạo nọ, nhưng không thể trị nổi chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng". Ngươi có tới núi Kỳ sơn gặp lão cũng chỉ vô ích.
Từ trước vốn kiêng kỵ chuyện làm chồng của Điêu Thất Cô, Hàn Tử Kỳ bàn tiếp:
- Thưa sư bá, hay là tiểu điệt cũng tới Hồng nhạn cung, thừa lúc bọn gia nhân canh gác sơ hở, tiểu điệt sẽ sử dụng thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" của phụ thân vừa truyền dạy lọt qua mắt bọn chúng, lẻn vào trong phòng ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, đánh cắp viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đem trở về đây được không?
Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Hiền điệt đã sai lầm. Ta được biết một cách rõ ràng, ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô luôn cất viên ngọc "Tỵ độc thần châu" ở trong mình ả, không có một phút giây nào rời ra, bởi ả sợ bọn giang hồ chiếm đoạt, trừ phi lúc ả đi tắm gội mới chịu bỏ ra ngoài, cho dù ngươi có sử dụng thân pháp "Ảo ảnh chiêu hình bộ pháp" của phụ thân ngươi, hay là "Hành không đăng bộ" của lão tiền bối Địa tiên tôn giả cũng không thể nào đánh cắp được viên ngọc đó, chỉ còn một cách duy nhất như ta đã nói với ngươi, phải bằng lòng chịu làm vị

phu quân của ả, chờ khi ngươi và ả ở trong phòng bày chuyện ái ân, bắt buộc ả phải bỏ viên ngọc ra ngoài, thừa cơ hội đó ngươi mới có thể lấy một cách hết sức dễ dàng chẳng hao tốn công phu, tâm lực gì cả. Ngươi đã hiểu rồi chưa?
Hàn Tử Kỳ ấp úng:
- Sư bá ... có lẽ nào ...
Thuyết phục mãi Hàn Tử Kỳ vẫn không chịu nghe theo, lại còn bàn chuyện này đến chuyện khác, Đảo điên hòa thượng không dằn nén được nữa, quát:
- Đừng lải nhải, ngươi tìm cách này cách nọ để từ chối không chịu tới Hồng nhạn cung lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" phải không? Ngươi muốn mẫu thân ngươi chết phải không?
Ngươi cứ khư khư ôm lấy cái thanh danh hão kia để mang lấy cái tội đại bất hiếu với mẹ ngươi à. Ta hỏi ngươi, nếu mẹ ngươi chết ngươi có còn sống được không?
Lão tăng dằn mạnh từng tiếng:
- Hãy nói mau! Ngươi có chịu tới Hồng nhạn cung gặp ả Điêu Thất Cô lấy viên ngọc đem về cho ta hay không? Đừng lảm nhảm thối lỗ tai ta.
Hàn Tử Kỳ tự vấn:
- Nếu ta vâng theo lời sư bá, tới Hồng nhạn cung bằng lòng làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, lâu nay mang tiếng là một nữ nhân dâm dật, bọn giang hồ từng phỉ báng, thì còn gì là một trang nam nhi chi chí, còn gì là chánh đạo võ lâm và ta sẽ đắc tội với các bậc tiền nhân đời trước, vì đã làm ô nhục thanh danh họ Hàn, nhược bằng ta chối từ lời sư bá chỉ bảo, làm thế nào lấy được viên ngọc "Tỵ độc thần châu" cứu mạng mẹ ta. Mẹ ta chết đi ta đâu còn sống nổi trên cõi thế gian này. Rồi họ Hàn sẽ tuyệt tự làm sao ta dám ngó mặt phụ thân của ta chốn cửu tuyền. Bây giờ ta biết phải hành động thế nào cho vẹn toàn cả mọi bề.
Hàn Tử Kỳ trầm tư suy nghĩ, đắn đo mãi một lúc chưa đáp lời Đảo điên hòa thượng.
Không nghe Hàn Tử Kỳ đáp ứng, Đảo điên hòa thượng nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt:
- Sao ngươi không chịu trả lời? Ngươi có bằng lòng tới Hồng nhạn cung lấy viên ngọc hay không? Nói mau!
Sực nghĩ ra một kế, Hàn Tử Kỳ lại bàn thêm một cách khác nữa:
- Thưa sư bá, tiểu điệt vừa nghĩ ra một phương cách, chẳng tổn hại gì đến thanh danh.
Tiểu điệt sẽ tới Hồng nhạn cung, không cần phải làm đức lang quân

của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô mà tiểu điệt sẽ giết ả đoạt lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" mang trở về đây cứu mẫu thân là thượng sách.
Đảo điên hòa thượng giận quá bật cười:
- Hay à! Bây giờ ngươi lại muốn giết người nữa chứ. Ta nói cho ngươi biết, Điêu Thất Cô tuy mang tiếng là một ả hồ ly dâm dật, đó là do những cái mồm thối tha của bọn giang hồ, bé xé ra to, hơn nữa, từ trước đến nay ả chưa từng đắc tội với song thân của ngươi, bất quá lúc trước ả trông thấy ngươi khôi ngô tuấn tú, ả động lòng yêu thương, phỉnh gạt ngươi cho ngươi uống một viên kỳ dâm "Vũ sơn nhất độ" để ngươi phát hỏa, không kềm hãm được dục tình, làm cái chuyện cực lạc thần tiên cho ả được toại nguyện, ngoài ra cũng chẳng có làm điều gì quá ác độc đối với ngươi. Nay ngươi định giết ả, bọn võ lâm thối mồm sẽ nói ngươi bị người tình phụ bạc sát hại tình nhân, tiếng xấu đồn đãi lan rộng ra chốn giang hồ, ngươi còn dám nhìn mặt ai và còn giữ được cái thanh danh hão kia nữa hay không? Vả lại lúc trước không phải đã có lần ngươi và ả từng làm chuyện bại hoại trong chiếc kiệu hoa kia hay sao? Lúc ấy, nếu ta không đập chiếc kiệu kia giờ đây ngươi đã làm chồng ả luôn rồi, đâu còn gì để cho ngươi nói chuyện đạo nghĩa.
Hàn Tử Kỳ vẫn cố tránh né:
- Thưa sư bá, tiểu điệt sẽ tìm một phương cách nào đó cứu mẫu thân, còn chuyện tới Hồng nhạn cung làm đức lang quân của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô, chắc tiểu điệt không thể nào làm được.
Đảo điên hòa thượng quát:
- Không làm được cũng phải làm cho được, sinh mạng của mẫu thân ngươi với cái thanh danh hão đó cái nào quý hơn. Chỉ có bấy nhiêu ngươi không dám làm huống hồ là chuyện lên trời xuống biển, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng như ngươi vừa nói với ta.
Lão dằn mạnh giọng:
- Ta cho ngươi biết để ngươi lo liệu. Ta đã xem mạch đạo của mẫu thân ngươi, chỉ còn sống được hai ngày nữa thôi. Ngươi có hiểu chưa.
Không đợi Hàn Tử Kỳ đáp lời, lão lại quát:
- Đồ bất hiếu, hãy cút xéo mau! Ta không cần thiết ngươi nữa. Ta sẽ phá giới nhà Phật, vứt bỏ chiếc áo cà sa, hoặc ta tới Hồng nhạn cung giết ả Điêu Thất Cô đoạt lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" hay là ta cạo râu cho sạch, sử dụng bí pháp "dịch dung thiên tiên đại pháp" cải trang thành một gã thiếu niên khôi ngô tuấn tú giống hệt như ngươi. Ta sẽ nhận làm chồng ả, động phòng ái ân với ả, chờ lúc ả mê man,

ta lén lấy viên ngọc đó đem về sơn cốc này cứu mạng sư muội của ta. Ta làm tất cả những gì làm được cho sư muội khỏi chứng bệnh cùi hủi và phục hồi dung mạo như xưa, dù có phải xuống địa ngục ta cũng chẳng hề từ nan đừng nói là chuyện nhỏ nhoi làm chồng ả.
Hàn Tử Kỳ kinh hoảng:
- Sư bá, mẫu thân của tiểu điệt chỉ còn sống được có hai ngày nữa hay sao?
Đảo điên hòa thượng quắc mắt:
- Lại còn phải hỏi. Ta nói dối với ngươi làm chi. Ngươi không trông thấy sắc diện của mẫu thân ngươi sao?
Hàn Tử Kỳ toát mồ hôi lạnh khắp cả toàn thân, cất giọng run run:
- Xin sư bá bớt giận. Tiểu điệt xin vâng lời chỉ dạy của sư bá. Tiểu điệt sẽ tới Hồng nhạn cung gặp ả Điêu Thất Cô, nhận làm vị phu quân của ả. Tiểu điệt sẽ động phòng hoa chúc với ả, chờ lúc ả ngủ mê man, lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" cứu mạng mẫu thân miễn sao mẫu thân được sống là đủ rồi, tiểu điệt bất cần tới chuyện bọn giang hồ đàm tiếu, phỉ báng sau đó tiểu điệt sẽ tạ tội trước linh hồn phụ thân, cho người được vui lòng.
Sắc diện Đảo điên hòa thượng tươi hẳn lên, khe khẽ gật đầu, tỏ sự hài lòng.
Lão tăng hạ thấp giọng:
- Tốt lắm! Như vậy mới xứng đáng là một đứa con chí hiếu, chí nghĩa, tấm lòng hiếu đạo của ngươi sẽ động đến cao xanh. Ngươi hãy an tâm. Ngươi sẽ không bị phỉ báng, đàm tiếu, cũng không bị ô danh, nhục nhã, trái lại bọn giang hồ sẽ khen ngươi là một trang thiếu hiệp khí tiết, đạo nghĩa, thức thời toàn vẹn, giống như ... Lục Lục Tích ăn cắp quít cho từ mẫu ăn và thầy Tử Lộ đội gạo nuôi cha mẹ ngày xưa, được người đời ca tụng trong nhị thập tứ hiếu lưu danh cho tới ngày nay. Ta có lời khen tặng ngươi đó.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Xem qua sư bá cũng là một nhân vật hào hiệp, tiết tháo chẳng khác nào thúc phụ Hạng Bá Phù. Thúc phụ vì tình bằng hữu sinh tử chi giao dám xả thân sống chết đối với phụ thân ta, sư bá cũng vì tình nghĩa sư huynh muội, chẳng hề tiếc công lao, khổ cực với mẫu thân ta.
Đây là hai vị cao nhân đức hạnh ta cần phải kính trọng cho đến trọn đời.
Hàn Tử Kỳ cảm kích:
- Sư bá, hiện giờ tiểu điệt phải lên đường tới Hồng nhạn cung không thể chậm trễ thêm một phút giây nào nữa, nhất định tiểu điệt sẽ lấy

cho bằng được viên ngọc “Tỵ độc thần châu” với bất cứ giá nào, để chữa bệnh cho mẫu thân. Ở lại đây xin sư bá chăm sóc cho mẫu thân, chừng nào mẫu thân thức giấc, sư bá nói lại là tiểu điệt đi lấy viên ngọc đem về chữa chứng “Hủy diện độc trùng” cho mẫu thân, để mẫu thân được an lòng.
Đảo điên hòa thượng gật đầu:
- Ngươi hãy an lòng ra đi lo tròn bổn phận đối với mẫu thân ngươi, mọi việc ở đây đã có ta lo liệu cả rồi, mấy tháng nay nếu không phải ta chăm sóc cho mẫu thân ngươi thì còn ai nữa chứ?
Lão dọa dẫm:
- Ngươi hãy nghe ta nói đây! Ta hạn cho ngươi trong vòng hai ngày phải trở về sơn cốc này mang theo viên “Tỵ độc thần châu”, nếu như ngươi ngu ngốc như lần trước tại cánh rừng già, bị ả tiểu hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô điểm huyệt ngươi, cho ngươi uống kỳ dâm “Vu sơn nhất độ” trở thành một con thú điên cuồng, ngày đêm miệt mài truy hoan cùng ả trong cái động hồ ly, không thấy trở về đây. Mẫu thân ngươi chết ta sẽ đốt cái sơn cốc này hỏa táng, đốt luôn cái động hồ ly của vợ chồng ngươi, xem hai ngươi trốn chạy ngõ nào, kế đó ta tới Luân Hồi cung giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ báo thù cho sư muội của ta, vất bỏ chiếc áo cà sa, trở lại chốn giang hồ cứu nhân độ thế. Ngươi đã nghe ta nói rõ rồi chưa?
Hàn Tử Kỳ chắp tay cung kính:
- Thưa sư bá, tiểu điệt đã nghe rất rõ. Khi tới Hồng nhạn cung tiểu điệt sẽ hết sức cẩn phòng ả hồ ly mặt ngọc Điêu Thất Cô. Tiểu điệt sẽ làm theo lời sư bá dạy bảo. Tiểu điệt nhất quyết không để bị ả phỉnh gạt như lần trước, xin sư bá hãy an tâm.
Hàn Tử Kỳ trở vào trong sơn cốc nhìn Tố Thần Phi hãy còn ngủ say, chàng buông tiếng thở nhẹ, thay đổi bộ võ phục màu lam, nhanh lẹ trở ra ngoài chắp tay:
- Sư bá, tiểu điệt đi đây!
Đảo điên hòa thượng phất tay:
- Hãy nhớ ghi lời ta dặn, đừng sơ xuất sẽ di hận thiên thu.
Hàn Tử Kỳ vâng dạ, gấp rút phi thân lên lưng con Xích Long Câu, nhìn Đảo điên hòa thượng một cái, giật mạnh dây cương.
Con Xích Long Câu lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh theo con đường nhỏ, khúc khuỷu quanh co.
Nhìn theo người ngựa Hàn Tử Kỳ đã khuất hẳn, Đảo điên hòa thượng lẩm bẩm:
- Quả là một đứa con chí hiếu, nếu sư muội chết, chắc chắn gã sẽ tự

tử không sai. Ta cũng chưa hiểu lần đi này gã thành công hay thất bại, âu cũng là số mạng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 87
Vào Động Hồ Ly

Ghìm sợi dây cương cho con Xích Long Câu dừng lại trước cánh cửa sắt lớn của Hồng nhạn cung.
Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào phía trong quan sát địa thế của tòa lầu hồng nổi tiếng bấy lâu nay.
Đó là một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, toàn bộ sơn phết màu hồng đúng với cái tên Hồng nhạn cung.
Phía trong cánh cửa sắt, một con đường nhỏ đi vào cửa lớn Hồng nhạn cung, hai bên hai hàng cổ tùng thẳng tắp, dưới sân cỏ mọc xanh rì, êm đềm như tấm thảm nhung.
Phía trái lầu hồng, một cánh vườn hoa trăm hồng, nghìn tía, muôn hoa đua nở nhởn nhơ theo từng trận gió đùa qua, hương thơm ngào ngạt lan rộng khắp cả một vùng.
Quả là một tòa lâu đài cao sang, diễm lệ, chẳng kém gì cung điện của các vị vương phi.
Hàn Tử Kỳ ngẩn ngơ không ngờ ả Điêu Thất Cô giàu sang tột đỉnh đến thế.
Chàng cảm khái:
- Ta chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân nên phải cam đành tới Hồng nhạn cung này làm vị lang quân của ả Điêu Thất Cô, từng mang tiền bối là một nữ nhân dâm dật. Dĩ nhiên ta phải giao hoan với ả mới lấy được viên ngọc "Tỵ độc thần châu", thật là một chuyện ngoài ý muốn của ta, lòng ta vô cùng đau xót.
Rồi Hàn Tử Kỳ lại quả quyết:
- Mặc cho bọn giang hồ sau này cười chê sỉ vả, miễn mẹ ta khỏi bệnh, dung mạo hồi phục như xưa, dù ta có biến thành một nam hồ ly mặt ngọc như vị sư bá đã nói ta cũng chẳng sờn lòng. Sinh mạng của mẹ ta là trên hết. Giờ ta cứ đường hoàng vào gặp ả, mọi sự sẽ tính sau.
Tâm niệm chấm dứt, Hàn Tử Kỳ chú mắt nhìn kỹ phía trong không thấy một tên gia nhân hay nữ tỳ nào thấp thoáng, đó đây vắng bặt

như tờ. Hàn Tử Kỳ rất ngạc nhiên không hiểu ả Điêu Thất Cô có giăng bẫy gì hay không. Ả đã biết trước chàng sẽ tới đây nên đặt bẫy cạm chăng?
Nhưng vốn đã có quyết tâm từ trước, Hàn Tử Kỳ nhảy xuống ngựa, bước tới đứng trước cánh cửa sắt to tướng.
Chàng gõ vào cánh cửa sắt ba cái, luôn ba lần. Không nghe có tiếng đáp ứng bên trong.
Lạ thật, không có một tên gia nhân nào gác cổng này cả. Ả Điêu Thất Cô bày ra trò quỷ quái gì thế không biết?
Hàn Tử Kỳ nóng lòng cứu mẫu thân, không nghĩ ngợi gì thêm nữa, giở ngọn chưởng lên.
Rầm!
Trúng một chưởng khá mạnh, cánh cổng liền mở bật tung ra, chàng ung dung dắt con Xích Long Câu đi vào. Một ả thiếu nữ áo hồng từ đâu đó chạy tới, thét:
- Ngươi ...
Nhưng ả thiếu nữ áo hồng chợt nhận ra gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ, mở to đôi mắt nhìn chàng như đang nằm mơ. Ả vô cùng sửng sốt trước sự xuất hiện bất ngờ của chàng.
Hàn Tử Kỳ nhận ra thiếu nữ áo hồng chính là nữ tỳ A muội đã có lần kêu cứu, khóc lóc thê thảm nơi cánh rừng già, phỉnh gạt chàng tới gần Điêu Thất Cô đang giả ngất xỉu cho ả điểm huyệt chàng, lại cho uống một viên “Vu sơn nhật độ” khiến chàng trở nên điên cuồng như con thú dữ lồng lộn, hùng hục với ả trong chiếc kiệu hoa, nhờ Đảo điên hòa thượng cứu thoát chạy tới dãy núi Kỳ sơn, vào một hang động cưỡng bức Ngân Hà công chúa, sau đó kết thành duyên phu phụ.
Sững sờ đứng nhìn Hàn Tử Kỳ một lúc, nữ tỳ A muội thay đổi thái độ, điểm nụ cười tươi.
Ả chắp hai tay trước ngực, cất giọng dịu dàng:
- Nô tỳ tưởng là ai, hoá ra Hàn công tử. Chẳng hay công tử tới đây có chuyện gì không?
Hàn Tử Kỳ lạnh lùng:
- Nếu không có chuyện gì tại hạ tới đây làm chi.
Chàng bảo A muội:
- A muội cô nương hãy vào trong báo tin với Điêu tiểu thư có tại hạ đến viếng thăm.
A muội vâng dạ chạy vào trong Hồng nhạn cung một lúc trở ra mặt mày hớn hở:
- Hàn công tử, tiểu thư đang tắm trong phòng. Tiểu thư thỉnh mời

công tử vào trong đại điện, ngồi chờ một lúc.
Hàn Tử Kỳ khẽ gật đầu, trỏ con Xích Long Câu bảo nữ tỳ A muội:
- A muội cô nương hãy dắt con Xích Long Câu vào trong tàu cho tại hạ.
Chàng trao sợi dây cương cho nữ tỳ A muội một cách tự nhiên, làm như chàng là một vị chủ nhân của ả từ lâu.
Nữ tỳ A muội dắt con Xích Long Câu vào chuồng. Hàn Tử Kỳ chầm chậm đi vào cánh cửa lớn của Hồng nhạn cung, trong lòng cảm thấy bâng khuâng.
Chàng sắp làm vị lang quân của ả hồ ly mặt ngọc mang tiếng là một nữ nhân dâm ô, độc ác nhất nhì trên chốn giang hồ.
Hàn Tử Kỳ không thể nào tưởng tượng nổi một trang thiếu hiệp đường đường nghĩ khí chánh đạo võ lâm hôm nay lại tới lầu hồng này cầu hôn cùng một yêu nữ và sắp phản bội lời thề ước cùng Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ sơn.
Tất cả cũng chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân mà chàng phải nhẫn nhục.
Hàn Tử Kỳ khẽ thầm:
- Mặc cho hậu quả ngày sau ra sao, ta hãy lấy cho bằng được viên ngọc “Tỵ độc thần châu” là đủ rồi, mọi chuyện khác chừng đó sẽ liệu toan.
Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ mạnh dạn dấn bước tiến vào cánh cửa tòa đại điện.
Tới cánh cửa lớn đại điện, Hàn Tử Kỳ dừng lại đảo mắt nhìn quan sát phía trong. Lạ thay không thấy một tên gia nhân nào canh gác, cũng chẳng thấy một bóng nữ tỳ áo hồng nào thấp thoáng ở nơi đâu cả.
Dĩ nhiên, Điêu Thất Cô đã ngăn ngừa bằng cách nào đó, hoặc cho bọn gia nhân ẩn nấp vào các chỗ kín canh phòng, hoặc rải chất kịch độc hay mê hồn khắp nơi, kẻ nào xâm nhập, hít nhằm sẽ ngã ra bất tỉnh.
Nhớ lại những lời dặn bảo của sư bá Đảo điên hòa thượng trước lúc lên đường, Hàn Tử Kỳ ngầm vận chân khí xem trong cơ thể có gì khác lạ hay không để kịp thời ứng phó.
Dù đã có quyết tâm phải gặp Điêu Thất Cô, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn phải đề phòng kẻo bị rơi vào bẫy cạm của ả Điêu Thất Cô như lần trước, nuốt nhằm kỳ dâm “Vu sơn nhất độ”.
hậu quả sẽ không thể đo lường.
Không nghe có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ an tâm bước vào trong tòa đại điện.

Chợt thấy một ả thiếu nữ áo hồng khác từ phía sau cánh màn nhung bước tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chắp tay trước ngực, tủm tỉm miệng cười.
Ả cúi chào:
- Nô tỳ là A Tỷ. Hàn công tử còn nhớ hay không? Tiểu thư thỉnh mời công tử vào trong phòng tắm. Tiểu thư đang chờ công tử.
Hàn Tử Kỳ nhìn kỹ A Tỷ, đúng là ả thiếu nữ áo hồng ôm Điêu Thất Cô dưới gốc cây đại thọ khóc la thảm thiết, phỉnh gạt chàng vận chân khí truyền sang cơ thể cho yêu nữ để rồi bị điểm huyệt lúc trước, giờ lại thỉnh mời chàng vào phòng tắm với Điêu Thất Cô.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Ồ, ả Điêu Thất Cô lại bày ra cái trò quỷ quái gì nữa đây? Ả định nhốt ta trong phòng tắm với ả sao chứ? Ta có nên theo A Tỷ vào phòng tắm hay không?
Chàng chợt nghĩ:
- Ta không nên từ chối. Ta cần phải lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" thật gấp đem về cứu mạng mẫu thân, tính đến nay đã hơn một ngày rồi, chỉ còn có một thời gian rất ngắn, không thể diên trì được nữa. Vả lại cứ như lời sư bá Đảo điên hòa thượng, ả luôn luôn cất viên ngọc ở trong mình, không rời ra một phút giây trừ khi ả tắm gội, biết đâu ả có đem theo trong phòng tắm. Ta hãy vào đấy xem thế nào sau đó tùy cơ ứng biến.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- A Tỷ cô nương hãy dẫn đường đi trước, tại hạ sẽ theo sau đến phòng tắm.
Dù thế nào Hàn Tử Kỳ cũng không để lộ cử chỉ và hành vi của mình nếu để ả nữ tỳ A Tỷ phát giác, mọi sự toan tính trước lúc ra đi sẽ hỏng mất.
Vì vậy, từ cử chỉ và giọng nói của chàng nghe rất chân thành, đầy nhiệt cảm.
Nữ tỳ A Tỷ hé nụ cười duyên, mắt liếc xéo Hàn Tử Kỳ một cái, ẻo lả thân hình đi trước.
Hàn Tử Kỳ cười thầm, ung dung đi theo phía sau lưng nữ tỳ A Tỷ, mắt đảo nhìn quanh quan sát bốn bề, ngấm ngầm đề phòng mọi bất trắc xảy ra.
Lúc trước chàng đã bị ả A Tỳ này phỉnh gạt một lần rồi, giờ dù thế nào cũng cần phải cẩn trọng là hơn.
Những lời dặn dò của sư bá Đảo điên hòa thượng luôn luôn văng vẳng bên tai chàng.
Nếu chàng sơ suất bị sụp bẫy kể như là tánh mạng của mẫu thân

chàng chẳng còn.
Trong cung điện Hồng nhạn cung trang hoàng cực kỳ lộng lẫy, màn trướng đủ màu sặc sờ không kém gì cung vi của các vị Hoàng hậu, hay Vương phi, hơn Hồng lâu khách của Đào hoa phu nhân thập phần.

Hồi 88
Cuộc Đấu Trí Nguy Hiểm

Qua một dãy hành lang dài vẫn không thấy một bóng gia nhân canh gác, hay một ả nữ tỳ nào khác. A Tỷ dừng lại trước một căn phòng màu hồng.
Ả nhìn Hàn Tử Kỳ tình tứ:
- Hàn công tử. Tiểu thư của nô tỳ đang tắm ở trong gian phòng này.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- A Tỷ cô nương hãy gõ cửa gọi Điêu tiểu thư, nói có tại hạ chờ ngoài này.
Ả Tỷ bước lại gần cánh cửa phòng đưa tay gõ ba cái.
Liền đó, phía trong có giọng nói trong trẻo yêu mị của Điêu Thất Cô vọng ra:
- A Tỷ, chàng đến rồi đó phải không?
A Tỷ ứng thanh:
- Thưa tiểu thư, nô tỳ đưa Hàn công tử tới đây. Công tử đang đứng ngoài chờ tiểu thư.
Giọng nói của Điêu Thất Cô lại vọng ra ngoài:
- Ngươi hãy xô cửa thỉnh mời chàng vào rồi khép lại cho ta mau đi.
A Tỷ vâng dạ đưa tay xô cánh cửa phòng tắm một cái. Cánh cửa liền mở ra.
Ả liếc nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Tiểu thư thỉnh mời Hàn công tử vào trong phòng tắm.
Ả bước sang bên nhường đường cho Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ ngầm hít một hơi chân khí định tâm, bước tới cánh cửa phòng tắm mở rộng.
Chàng đưa mắt nhìn vào phía trong. Một pho tượng trắng như tuyết hiện ra với những làn cong, ngọn đồi chập trùng, dòng suối le khe tuyệt mỹ cuốn chết lòng người, bất cứ là ai trông thấy cũng phải xiêu

hồn lạc phách, bủn rủn cả tay chân.
Lần trước chỉ vì kỳ dâm "Vu sơn nhất độ" hành hạ, Hàn Tử Kỳ như con thú điên cuồng, mất hẳn thị giác, mất cả trí tuệ, chỉ muốn thỏa mãn khát vọng, không còn sự bình tâm nhận ra điều này.
Bây giờ thân ngọc tuyệt vời của Điêu Thất Cô xuống trước mắt, đang khi thần trí của chàng ổn định khiến cho chàng đã phải sửng sốt, ngẩn ngơ.
Hàn Tử Kỳ thầm nhủ:
- Ả có cái sắc đẹp toàn diện mê người, thảo nào bấy lâu nay làm chết gục không biết bao nhiêu anh hùng ngã ngựa. Ta cần phải định tĩnh tinh thần mới xong. Nếu ta tỏ ra đắm đuối say mê trước sắc đẹp mê hồn của ả, sẽ bị ngụp lặn trong biển dục tình không còn bình tĩnh tìm phương cách lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" cứu mạng mẫu thân ta, đúng như lời sư bá Đảo điên hòa thượng căn dặn.
Hàn Tử Kỳ lại ngấm ngầm hít thêm một bầu chân khí cố hết súc trấn áp lòng tà niệm, ngọn lửa dục tình có thể bốc cháy bất cứ lúc nào.
Chàng lấy lại được sự bình tâm như xưa.
Hàn Tử Kỳ chưa vội bước vào phòng tắm, chỉ đứng yên đảo mắt quan sát phía trong xem có gì khác lạ hay không.
Hoặc một hầm bí mật đào sẵn trên trải lớp nhung lót đường phủ kín, chân vừa chạm vào sẽ bị sụp ngay.
Hoặc một chiếc võng thiên la treo trên trần phòng tắm ngụy trang một lớp gì đó không thấy, chàng bước vào sẽ bị chụp ngay xuống đầu không phương né tránh.
Vì sinh mạng của mẫu thân, Hàn Tử Kỳ dồn hết trí tuệ đối phó với Điêu Thất Cô, cẩn phòng vô cùng nghiêm mật.
Một chiếc hồ chu vi chừng một trượng, xây toàn bích thạch, nước xanh tận đáy, trong nước bốc mùi dị hương mê hồn, ngửi qua nghe ngây ngất cả lòng người, Điêu Thất Cô ngâm gần nửa thân ngọc trong đó, khi nhìn không một ai có thể trấn áp nổi lửa tình bốc cháy trong tâm can.
Như hiểu rõ tâm trạng của Hàn Tử Kỳ, Điêu Thất Cô cất tiếng cười khúc khích.
Ả nói:
- Sao chàng không bước vào phòng? Chàng sợ vào trong này mắc bẫy ư? Thiếp không có ý định làm hại chàng đâu? Đôi ta đã có với nhau một lần rồi, kể như tình chồng vợ.
Thiếp còn cạm bẫy chàng làm chi cho chàng nổi giận phải không?
Điêu Thất Cô cười như rót ngọc, lại tiếp:
- Chàng càng nổi giận lại càng xinh đẹp biết bao, dễ yêu làm sao.

Chàng hãy tự nhiên bước vào cho ả nữ tỳ A Tỷ đóng cửa lại đi.
Nói xong Điêu Thất Cô lại cười khúc khích, giọng cười yêu mị thoát ra từ nụ he hé anh đào, khiến cho bất cứ là ai, dù bậc anh hùng, hào kiệt, hay là kỳ nhân dị khách nghe qua cũng phải rụng rời tay chân, tiêu tan khí phách, không còn có thể tự chủ lấy bản thân mình nữa và như vậy sẽ riu ríu vâng theo lệnh ả giống như con cừu non.
Nhưng Điêu Thất Cô đã nói đúng, lúc trước chẳng phải đã có lần chàng tận mắt nhìn thân ngọc tuyệt vời của ả và còn ân ái nữa hay sao?
Vốn đã có dụng tâm từ trước, Hàn Tử Kỳ không ngần ngại mạnh bạo bước vào phòng tắm, vừa ngầm vận công để đề phòng bất trắc.
Chàng rất tự tin vào công lực lẫn thân pháp của chàng hiện nay vượt hẳn hơn xưa. Điêu Thất Cô dù có đặt cạm bẫy trong phòng tắm cũng không thể dễ dàng làm hại được chàng.
- Kịt!
Nữ tỳ A Tỳ đóng cánh cửa phòng tắm lại, như lời Điêu Thất Cô đã bảo ả vừa rồi.
Hàn Tử Kỳ không một chút nao núng, bởi trong phòng tắm đã có Điêu Thất Cô, trường hợp nếu có điều gì bất trắc xảy ra, tất nhiên ả là cái mộc của chàng.
Chàng sẽ điểm huyệt ả, bắt buộc ả phải bảo A Tỳ mở cửa thoát ra ngoài hoặc dùng chưởng lực đánh bật cánh cửa chẳng có gì khó khăn.
Nhớ lại những lời của sư bá Đảo điên hòa thượng bảo Điêu Thất Cô mang viên ngọc “Tỵ độc thần châu” luôn bên mình, có lẽ hiện giờ bảo vật đó đang ở trong phòng tắm.
Hàn Tử Kỳ đảo nhanh đôi mắt quan sát chung quanh căn phòng, dù vậy chàng rất kín đáo không để bại lộ hành vi của mình, sợ Điêu Thất Cô bắt gặp sẽ hỏng cả đại sự.
Và bắt buộc Hàn Tử Kỳ cũng phải nhìn thân ngọc của Điêu Thất Cô đang phơi bày lồ lộ trước mắt.
Bỗng Hàn Tử Kỳ phát sinh một ý niệm lạ lùng. Giả nếu hiện giờ chàng phải giao hoan với ả trong phòng tắm này để lấy viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, chàng sẽ không bao giờ chối từ trước lời mời mọc của ả.
Đến đây Hàn Tử Kỳ nhận ra những lời của sư bá Đảo điên hòa thượng rất chí lý, sinh mạng của mẫu thân chàng quý hơn cái thanh danh chàng đã khăng khăng giữ lấy từ bấy lâu nay.
Chàng có thể làm bất cứ chuyện gì dù nhục nhã, ô trọc đến đâu miễn sao cứu được mẹ là đã toại nguyện. Tự nhiên chàng thấy không còn

ngăn cách, khinh bỉ Điêu Thất Cô như từ bao nhiêu lâu nay nữa.
Hàn Tử Kỳ đang nghĩ ngợi miên man và đang tìm kiếm viên ngọc xem Điêu Thất Cô cất giấu ở nơi nào, nhưng chưa phát giác ra. Chàng hơi bâng khuâng trong lòng.
Chợt nghe Điêu Thất Cô cất tiếng cười khúc khích, bằng một giọng tình tứ:
- Chàng hãy vào hồ tắm chung với thiếp. Tắm xong đôi ta sẽ trở lên phòng bảo bọn nữ tỳ dọn tiệc làm lễ giao bôi.
Ả nói thêm:
- Hôm nay chàng đến đây thiếp đã hiểu ý tứ của chàng rồi. Có phải qua nhiều đêm suy nghĩ, chàng nhớ tới ân tình lúc trước nên bằng lòng chịu làm đức lang quân của thiếp như lúc trước thiếp đã bảo chàng hay không?
Câu hỏi bất ngờ của Điêu Thất Cô khiến cho Hàn Tử Kỳ giật mình nghĩ nhanh:
- Có lẽ ả đang thử thách ta đây. Nếu ta do dự ả sẽ sinh nghi mà hỏng cả mọi việc.
Chàng đáp mau:
- Tiểu thư đã biết rồi! Nếu tại hạ không bằng lòng hôm nay tới đây làm chi. Tại hạ không cần tắm đâu, tiểu thư cứ tự nhiên. Tại hạ đứng đây chờ.
Thỉnh thoảng Hàn Tử Kỳ day đi nơi khác, tránh nhìn thân hình bốc lửa của Điêu Thất Cô, chỉ một thoáng không dằn nén nổi, ngọn lửa dục tình bốc cháy chắc chắn chàng sẽ lao vào hồ tắm vồ lấy thân ngọc của ả, một trận tình xoáy lốc sẽ diễn ra trong phòng tắm này không sai.
Hàn Tử Kỳ nghĩ mình cũng là người phàm tục đâu phải bậc thánh nhân mà không xúc động đắm đuối trước một mỹ nhân tuyệt sắc như Điêu Thất Cô. Và cho dù thánh nhân chắc cũng không khỏi gục ngã trong trường hợp này.
Phòng tắm rộng rãi, trống trải, ngoài cái hồ bích ngọc Điêu Thất Cô đang trầm gần nửa thân ngọc trong đó, một chiếc khăn to và một bộ y phục màu hồng treo trên vách không còn một vật gì nữa cả.
Chứng tỏ Điêu Thất Cô không có mang viên ngọc "Tỵ độc thần châu" vào phòng tắm, có lẽ ả đã cất giấu một nơi nào đó trước khi vào đây.
Hiện giờ là một cơ hội bằng vàng cho Hàn Tử Kỳ xuất thủ điểm huyệt Điêu Thất Cô, từ chỗ chàng đứng cách ả chỉ có năm thước ả không thể nào trở tay kịp.
Nếu chàng động thủ, bắt buộc ả phải khai nơi cất giấu viên ngọc như lời sư bá Đảo điên hòa thượng đã nói lúc trước, rất dễ dàng nhưng

không hiểu ả nữ tỳ A Tỷ có còn đúng ngoài cánh cửa phòng tắm quan sát hay không. Chàng xuất thủ ả sẽ la toáng lên, bọn gia nhân Hồng nhạn cung ẩn nấp đâu đó sẽ ùn ùn chạy tới bao vây, đại sự sẽ bất thành từ đó, chàng chẳng còn một cơ hội nào nữa, ả nổi giận sẽ sử dụng mê hương, kịch độc đối phó với chàng, chuyện càng thêm rắc rối.
Hàn Tử Kỳ dẹp bỏ ý định vừa thoáng qua trong trí óc, cố nén lòng chờ Điêu Thất Cô tắm gội giống như một tình nhân đang chờ một tình nhân trước lúc động phòng.
Lúc sau Điêu Thất Cô bước ra khỏi hồ tắm, nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng lả lơi:
- Chàng hãy lấy chiếc khăn kia lau cho thiếp đi. Thiếp muốn chàng tỏ ân tình đối với thiếp trong lúc này.
À, ra ả muốn thử thách chàng có thực lòng yêu thương ả hay không đấy.
Hàn Tử Kỳ nghĩ bụng:
- Không một chút do dự, Hàn Tử Kỳ bước lại lấy chiếc khăn lớn lau người cho Điêu Thất Cô y hệt người chồng săn sóc cho cô vợ cưng yêu.
Hàn Tử Kỳ không để lộ trên gương mặt sự khó chịu, ngượng ngùng nào, bởi chàng nghĩ Điêu Thất Cô là một nữ nhân quỷ quyệt, gian xảo lại từng trải giang hồ, từng trải chuyện ái ân, chỉ một chút hớ hênh là ả sẽ nhận ra liền.
Điêu Thất Cô hé nụ anh đào tỏ vẻ rất hài lòng về sự săn sóc của Hàn Tử Kỳ. Ả vận bộ y phục một cách hết sức tự nhiên trước mắt chàng, y như ả và chàng giờ đây là một cặp vợ chồng chánh thức từ lâu.
Vận xiêm y xong, Điêu Thất Cô cất tiếng gọi:
- A Tỷ!
Có tiếng đáp của nữ tỳ A Tỷ phía ngoài:
- Tuân lệnh!
Cánh cửa phòng tắm liền bật mở, nữ tỳ A Tỷ còn đứng yên chỗ cũ, dĩ nhiên, từ nãy giờ ả canh chừng bên ngoài không rời một bước.
Hàn Tử Kỳ thầm mừng vì vừa rồi chàng đoán không sai, nếu lúc nãy chàng điểm huyệt Điêu Thất Cô, ả ở phía ngoài nghe tiếng động, hoặc trông thấy đã la toáng lên, bọn gia nhân chạy tới, hành vi của chàng bại lộ.
Quả đây là một điều may mắn cho chàng, nhờ trí tuệ thông minh và linh giác bén nhạy của chàng đoán trước mọi chuyện sắp xảy ra đã nhiều lần, từ ngày chàng bước chân ra giang hồ.
Gương mặt hoa mê hồn của Điêu Thất Cô tươi hẳn, ả tỏ vẻ rất hãnh

diện khi đứng kề cận với Hàn Tử Kỳ, kẻ từng được giang hồ gọi là Phan An tái thế.
Điêu Thất Cô nắm tay Hàn Tử Kỳ lả lơi:
- Chàng hãy đến phòng với thiếp làm lễ động phòng, bọn nữ tỳ đã dọn tiệc sẵn sàng chờ đôi ta tới đó.
Điêu Thất Cô dắt tay Hàn Tử Kỳ rời khỏi phòng tắm song song bước đi. Nữ tỳ A Tỷ lén nhìn gương mặt ngọc của chàng với ánh mắt đắm đuối say mê.
Điêu Thất Cô đưa Hàn Tử Kỳ vào một căn phòng thật trang nhã. Trong phòng đèn vừa thắp sáng, quả nhiên tiệc rượu đã dọn sẵn trên chiếc bàn cổ mộc, nạm vàng, trên trải một tấm thảm đỏ thẫm từ bao giờ. Các món ăn hải vị, sơn hào còn bốc khói bay mùi thơm phưng phức.
Ả nữ tỳ A Muội đã đứng sẵn, A Tỷ theo vào. Hai ả chia nhau hai phía hầu rượu.
Điêu Thất Cô trỏ chiếc ghế đối diện:
- Chàng ngồi chiếc ghế này, đôi ta uống rượu giao bôi, tiệc xong sẽ động phòng. Thiếp nôn nao chờ chàng đã lâu rồi, hôm nay thiếp đã toại nguyện.
Hàn Tử Kỳ ngồi xuống ghế. Chàng làm ra vẻ như một vị phu quân xa cách hiền thê từ lâu nay trở về tao ngộ.
Chàng không để lộ một chút sơ hở nào cho Điêu Thất Cô nhận ra, để lấy cho bằng được viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đem về sơn cốc, chắc hẳn giờ này sư bá Đảo điên hòa thượng đang nóng lòng trông chàng.
Tính tới giờ này đã hơn một ngày, thời gian vô cùng cấp bách, trong lòng chàng như có trận lửa thiêu.
Lòng hiếu đạo trong thâm tâm của Hàn Tử Kỳ lúc bấy giờ bừng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết.
Hình ảnh Tố Thần Phi nằm quằn quại, rên xiết trên chiếc giường đã vụt hiện ra rõ rệt trong đầu óc Hàn Tử Kỳ, làm xóa mờ gương mặt đẹp mê hồn yêu mị của Điêu Thất Cô, gương mặt đã làm chàng bâng khuâng từ trong phòng tắm cho tới bây giờ.
Chàng trở nên bình tĩnh lạ lùng, cơn dục vọng vừa rồi biến tan đi đâu mất.
Điêu Thất Cô rón bàn tay ngọc cầm chiếc bình vàng rót ra hai chén rượu đầy.
Ả cầm một chén trao sang Hàn Tử Kỳ, tình tứ:
- Chén rượu này thiếp dâng chàng gọi là chén rượu tao ngộ đã xa cách nhau từ lâu. Xin chàng uống cạn.

Lời nói của Điêu Thất Cô rất ân tình và rất thành thật, Hàn Tử Kỳ nhận ra điều đó, trong lòng bớt nghi hoặc về chuyện ả bỏ kịch độc trong bình rượu.
Chàng lẹ làng tiếp lấy chén rượu uống cạn không chút do dự.
Hàn Tử Kỳ muốn chứng tỏ cho Điêu Thất Cô biết tình yêu chân thành của chàng đối với ả.
Đây là lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ đã giả dối với một mỹ nhân trên bước giang hồ, lòng chàng thoáng một chút cắn rứt.
Điêu Thất Cô cũng cạn chén rượu, nhìn chàng bằng ánh mắt ân tình, giọng êm như ru:
- Chàng đã uống cạn chén rượu tao ngộ, từ nay đôi ta là tình nghĩa phu thê, chẳng còn gì thay đổi nữa.
Ả hỏi:
- Chàng có thể thay đổi cách xưng hô cho đúng tình nghĩa vợ chồng hay không?
Ả lại thăm dò Hàn Tử Kỳ lần cuối cùng.

Hồi 89
Phút Giây Hồi Hộp

Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:
- Tất nhiên là được! Tiểu huynh sẽ gọi Điêu muội bằng hiền thê đâu có gì trở ngại. Muội hãy an tâm.
Miệng nói lời ngọt ngào nhưng trong lòng Hàn Tử Kỳ cay đắng. Bây giờ trên ngôn từ chàng đã chánh thức là vị lang quân của Điêu Thất Cô.
Gương mặt đẹp mê hồn của Điêu Thất Cô rạng rỡ, ả nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt đắm đuối, sóng tình đã xiêu xiêu vì chén rượu uống vừa rồi, làm cho cơ thể ả nóng bừng bừng, má ửng hồng lên như hai đóa anh đào.
Hàn Tử Kỳ chợt nghĩ thầm:
- Trường hợp này ta hãy phục rượu cho ả uống thật say. Người đã say sẽ rất chân thành và vô tâm, không lưu ý kẻ trước mặt, lúc đó ta sẽ hỏi ả cất giấu viên ngọc "Tỵ độc thần châu" ở nơi nào, chắc chắn ả không giấu giếm, ta sẽ lấy một cách rất dễ dàng, rồi khẩn cấp lên đường.

Thầm tính xong, Hàn Tử Kỳ cầm chiếc bình vàng rót đầy hai chén rượu.
Chàng trao sang Điêu Thất Cô một chén, nhìn nàng bằng ánh mắt hút hồn chạm vào đôi mắt mê hồn của ả.
Chàng cất giọng ngọt ngào:
- Điêu muội, chén rượu này gọi là chén rượu thiên duyên từ ngàn dặm gặp nhau. Muội hãy uống cạn chén rượu chân thành của huynh đối với muội, và từ đây sẽ chẳng còn điều gì ngăn cách chúng ta nữa.
Hàn Tử Kỳ đã phải cắn răng thốt ra những lời giả dối thêm một lần nữa với Điêu Thất Cô.
Chàng muốn kết thúc bữa tiệc thật nhanh để thực hiện sự tính của mình. Sự chết, sống của mẫu thân chàng càng phút càng khẩn trương hơn.
Điêu Thất Cô đón lấy chén rượu uống cạn. Men rượu làm cho ả ngây ngất, ánh mắt rực lửa tình chăm chăm nhìn Hàn Tử Kỳ như mời mọc.
Thời cơ đã đến, Hàn Tử Kỳ rót thêm chén thứ hai, thứ ba rồi thứ sáu, ân cần mời Điêu Thất Cô.
Hai bên chén thù chén tạc với nhau một lúc mới chịu ngưng lại cho hai ả nữ tỳ gắp thức ăn.
Lúc bấy giờ Điêu Thất Cô đã say chếnh choáng, mặt hoa đỏ ửng như đóa phù dung càng tăng thêm vẻ đẹp mê hồn đắm đuối lòng người.
Nhưng Hàn Tử Kỳ đang nóng nảy lấy viên ngọc không còn lòng dạ nào chiêm ngưỡng sắc đẹp của ả.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Ả đã say lắm rồi. Ta thử hỏi ả cất viên ngọc "Tỵ độc thần châu" ở đâu rồi tùy nghi hành động, không nên chậm trễ biết đâu sẽ có biến.
Hàn Tử Kỳ tửu lượng rất mạnh, tuy chưa say nhưng làm ra vẻ hơi ngà ngà.
Chàng nhìn Điêu Thất Cô:
- Điêu muội, huynh nghe bọn giang hồ đồn đãi với nhau từ mấy tháng nay, muội có một viên ngọc lạ lùng gì đó phải không?
Điêu Thất Cô đã say khướt nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt rực lửa, cất giọng mất bình thường:
- Chàng chưa biết viên ngọc đó ư?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Huynh chưa biết viên ngọc đó. Huynh hỏi Điêu muội xem đó là viên ngọc gì mà bọn giang hồ đồn đãi xôn xao như vậy. Muội hãy nói cho huynh nghe, kẻo huynh cứ mãi thắc mắc trong lòng từ mấy tháng nay.

Điêu Thất Cô nhướng đôi mắt:
- Chàng đã muốn biết, thiếp sẽ nói cho chàng biết. Đó là viên ngọc "Tỵ độc thần châu", thiếp tìm được trong núi, có cái giá trị liên thành đấy.
Hàn Tử Kỳ vờ bật thốt:
- Ồ, thế ra Điêu muội có viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đó sao? Huynh nghe rất nhiều người nói đến viên ngọc này, nhưng không biết chủ nhân của nó là ai, nay rõ lại chính là muội.
Điêu Thất Cô gật gù:
- Bọn giang hồ đồn đãi không sai. Từ lâu bọn họ muốn chiếm viên ngọc "Tỵ độc thần châu" của thiếp, nhưng bọn họ sợ thiếp hạ độc thủ nên không dám vào Hồng nhạn cung này, chỉ ở phía ngoài rình rập, liệu không xong rồi bỏ đi không dám lọt vào phía trong cung điện.
Hàn Tử Kỳ thăm dò:
- Điêu muội hạ độc thủ bằng loại gì khiến cho bọn giang hồ bại hoại kia không dám bước vào trong đại điện?
Điêu Thất Cô nheo đôi mắt:
- Thiếp sử dụng loại mê hương cực mạnh gọi là "Chiêu hồn xạ hương" rải khắp nơi trong phòng ngủ của thiếp, kẻ nào bước vào hít nhằm sẽ ngã ra hôn mê ngay tức khắc, thiếp điểm huyệt kẻ đó, cho uống một viên "Vu sơn thất độ", sau đó thiếp giải huyệt cứu tỉnh, hắn lồng lộn giống như một con thú điên đói mồi, chỉ một tuần sau hắn còn trơ lại một bộ xương không còn đi đúng nổi nữa, muội phóng thích cho trở về. Sở dĩ thiếp làm như vậy là để cho bọn giang hồ khiếp đảm từ đó không còn dám rình mò Hồng nhạn cung này nữa.
Ả phân trần chuyện cũ:
- Đối với chàng thiếp không có hạ độc thủ. Lúc trước thiếp cho chàng uống một viên "Vu sơn nhất độ" là chỉ muốn cho chàng phải sống trọn đời với thiếp thôi. Thiếp có thuốc giải độc và có rượu bồi ngươn cho chàng không tổn hao sức lực, từ nãy chàng và thiếp đã uống thứ rượu đó.
Hàn Tử Kỳ hỏi:
- Điêu muội chỉ rải mê hương "Chiêu hồn xạ hương" trong phòng ngủ, lỡ ra bọn người bại hoại kia lọt vào trong tòa đại điện phá phách cũng là một điều nguy hiểm không ít đâu.
Tại sao muội không rải luôn phía trước?
Điêu Thất Cô nhướng đôi mi cong vút:
- Chàng chưa hiểu. Hằng ngày thiếp cho bọn gia nhân rắc kịch độc khắp mọi nơi từ trong tới ngoài, luôn cả cánh vườn hoa, lúc nãy được tin chàng tới, thiếp đã cho hóa giải tất cả, bằng không chàng đã

hít nhằm nó ngã ra bất tỉnh từ lâu, đâu còn vào phòng tắm với thiếp và ngồi đây uống chén rượu giao bôi.
Hàn Tử Kỳ hãi thầm:
- Thảo nào lúc ta bước vào tòa đại điện không nghe mùi vị kịch độc hay mê hương, cũng chẳng thấy một tên gia nhân nào canh gác, hóa ra ả rải kịch độc khắp nơi, bọn nào không hiểu sẽ mang lấy tai họa.
Chàng lại dọa dẫm:
- Bọn giang hồ chỉ vì viên ngọc "Tỵ độc thần châu" có cái giá trị liên thành nên có tham vọng chiếm đoạt làm giàu phải không Điêu muội?
Điêu Thất Cô lắc đầu:
- Không phải thế đâu. Bọn chúng không phải vì giá trị liên thành của viên ngọc "Tỵ độc thần châu" mà chỉ vì viên ngọc này chữa trị được vạn độc rất cần thiết cho những kẻ có võ công nên bọn chúng mới liều chết định chiếm đoạt đấy.
Tiệc rượu đã kéo dài, bấy giờ đã đầu canh ba, trong lòng Hàn Tử Kỳ nóng như lửa đốt, thấy cần phải kết thúc thời gian không thể diên trì thêm nữa.
Chàng mạnh bạo:
- Điêu muội, viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đâu rồi, muội cho huynh xem được không?
Huynh muốn trông thấy hình thù của nó ra sao lại quí giá đến thế, và nó là loại ngọc gì mà có thể trị được vạn độc. Sự thực huynh không thể nào tưởng tượng nổi muội lại có được viên ngọc vô giá làm chấn động giang hồ này.
Điêu Thất Cô thở sặc mùi rượu nồng:
- Từ bấy lâu này thiếp cất viên ngọc "Tỵ độc thần châu" trong mình, không bao giờ rời ra, vì sợ một chút sơ hở sẽ bị bọn giang hồ bại hoại kia chiếm đoạt. Lúc nãy, trước khi vào phòng tắm, thiếp đã cất viên ngọc trong phòng ngủ, chàng muốn xem vài ba hôm nữa thếp sẽ lấy cho chàng xem cũng chẳng muộn màng gì ...
Điêu Thất Cô nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khát vọng:
- Đêm nay là đêm đôi ta động phòng hoa chúc, chàng nên uống nhiều rượu cho cường tráng. Rượu này tên là "Bồi ngươn trường thọ tửu". Chàng uống nhiều nội lực càng tăng thêm lại trẻ mãi không già, chính thiếp đã nhờ nó mới giữ mãi sắc đẹp tuổi trẻ cho tới bây giờ không thay đổi. Sau này thiếp sẽ cho chàng uống mỗi ngày, chàng sẽ thấy lời thiếp nói không sai.
Đã có ý định làm cho Điêu Thất Cô uống cho thật say, để ả chẳng còn bình tĩnh suy nghĩ những điều gì lợi hại, Hàn Tử Kỳ rót hai chén rượu đầy.

Chàng trao cho Điêu Thất Cô một chén nói với một giọng rất chân thành tình niệm:
- Chén rượu này, huynh chúc Điêu muội sẽ trẻ trung, xinh đẹp mãi mãi với thời gian, không bao giờ thay đổi, để mọi người được chiêm ngưỡng cái sắc đẹp mê hồn của muội như từ bấy lâu nay giang hồ thường ca tụng.
Câu chúc của Hàn Tử Kỳ làm cho Điêu Thất Cô vô cùng hãnh diện và thích thú, liền uống ngay chén rượu kề lên hai cánh môi hồng uống cạn.
Cạn chén rượu, bấy giờ Điêu Thất Cô đã quá say, không còn gượng nổi nữa, giương đôi mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, nói với giọng lè nhè:
- Thiếp say lắm rồi, không uống nữa đây, chàng hãy đưa thiếp vào phòng kia đôi ta động phòng hoa chúc ...
Thầm mừng trong lòng vì cơ hội ngàn năm đã đến, Hàn Tử Kỳ không một chút do dự đứng lên bước sang bên Điêu Thất Cô.
Chàng đỡ ả đứng lên, vòng tay ngang lưng dìu đi một cách hết sức tự nhiên như vị tân lang dìu tân nương về phía căn phòng màu hồng, trên ngưỡng cửa có treo một chiếc hoa đăng có hai chữ “đại hỷ” thật lớn.
Hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội mở bốn mắt hau háu nhìn theo Hàn Tử Kỳ và Điêu Thất Cô, má ửng hồng, cơ thể nóng bừng bừng, hồn chơi vơi về tận đâu đâu.
Hàn Tử Kỳ dìu Điêu Thất Cô vào căn phòng rộng lớn trang hoàng cực kỳ diễm lệ, màn nhung, trướng tía, giường ngà, gối phụng, hai ngọn hoa đăng nhỏ treo trên trần phòng soi ánh sáng dìu dịu, ảo mờ ru hồn người vào lạc cảnh thiên thai.
Điêu Thất Cô quả là một mỹ nhân lịch lãm, tất cả mọi việc luôn cả chuyện ân ái trong phòng kín.
Hàn Tử Kỳ đặt Điêu Thất Cô nằm lên tấm thảm màu đỏ thẫm êm như nhung, quay ra ngoài đóng cánh cửa phòng lại vì sợ hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội dòm ngó, rình rập trông thấy hành động của chàng la toáng lên thì hỏng cả đại sự trong giờ phút cuối cùng may rủi này.
Nhìn Điêu Thất Cô đẹp mê hồn như đoá hoa hồng xòe nở trên thảm nhung, Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Cho dù ta có ái ân với Điêu Thất Cô, một ả hồ ly mặt ngọc này có mang tiếng xấu trên giang hồ, sau này bọn chúng sẽ phỉ báng, miệt thị ta, ta cũng bất cần, miễn sao lấy được viên ngọc “Tỵ độc thần châu” đem trở về sơn cốc cứu mạng mẫu thân ta là ta đã toại nguyện rồi.
Đúng như những lời sư bá Đảo điên hòa thượng đã nói với ta “Sá gì

cái thanh danh hão mà để cho mẫu thân ngươi phải chết sẽ mang lấy cái tội đại bất hiếu ở sau này". Sư bá quả thật cao minh, ta vô cùng bái phục.
Giờ ta hãy giao hoan với ả, đợi lúc ả đã mê ly, ta sẽ hỏi viên ngọc ả cất chỗ nào trong phòng này là thượng sách.
Hàn Tử Kỳ tới sát bên giường nhìn Điêu Thất Cô với tư thế đợi chờ.
Điêu Thất Cô giương đôi mắt mê hồn nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng lè nhè:
- Sao chàng còn đứng đó? Chàng hãy "yêu" thiếp đi. Thiếp đang chờ đợi chàng "yêu".
đây.
Điêu Thất Cô nói chưa dứt lời, Hàn Tử Kỳ đã sà lên giường trút tất cả những gì vướng vít trên thân ngọc của ả.
Một tòa thiên nhiên đẹp mê hồn, lạc phách xuất hiện trước mắt Hàn Tử Kỳ, khiến cho chàng chẳng còn cách nào dằn nén cơn khát vọng nổi nữa, nghị lực khí phách tiêu tan, tâm linh biến mất, hình ảnh kiều diễm của Ngân Hà công chúa bị xóa mờ.
Lập tức hai người ngụp lặn, vẫy vùng trên bể sóng tình muôn lượn ào ạt dập dồn ...
Chẳng biết được bao lâu, Hàn Tử Kỳ trở lại sự bình thường, khẽ hỏi Điêu Thất Cô:
- Điêu muội, viên ngọc "Tỵ độc thần châu" muội cất ở đâu sao huynh không thấy?
Hồn đang chơi vơi lại trong cơn say khướt, Điêu Thất Cô không còn chủ định được một điều gì nữa cả.
Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, ả trỏ tay về phía chiếc tủ giọng như còn trong cơn mơ:
- Viên ngọc "Tỵ độc thần châu" thiếp cất ở trong chiếc tủ kia, chàng hãy lấy mà xem.
Dứt câu Điêu Thất Cô đắm chìm trong hoan lạc, mê man chẳng còn hay biết gì nữa.
Trận tình xoáy lốc và cơn say đưa hồn ả vào một thế giới cực lạc mênh mông.
Hàn Tử Kỳ mừng vô kể, nhìn Điêu Thất Cô xem ả có vờ ngủ mê hay không, chàng nhè nhẹ bước xuống giường đến chiếc tủ mở cánh cửa ra.
Chàng thò tay vào sục sạo một lúc lôi ra một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc xinh xắn.
Mở nắp hộp ngọc, Hàn Tử Kỳ nhận ra trong đó có một viên ngọc to hơn mắt rồng chiếu diệu muôn màu vạn sắc. Quả nhiên là một viên

ngọc vô giá chưa từng thấy trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay.
Hàn Tử Kỳ hoan hỉ kêu thầm:
- Mẹ ta sống được rồi. Mẹ ơi, con sẽ đem viên ngọc này trở về chữa bệnh cho mẹ.
Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, trút đi gánh nặng ưu tư ngàn cân trên vai từ hơn một ngày rồi.
Cất chiếc hộp bích ngọc vào lòng, Hàn Tử Kỳ trở lại giường nhìn Điêu Thất Cô hãy còn nhắm nghiền đôi mắt đắm chìm trong giấc ngủ thần tiên. Tự nhiên chàng nghe có sự ray rứt trong lương tâm.
Hóa ra chàng đã phỉnh lừa ả chứ ả không hề giả dối với chàng. Ả thành thật yêu thương chàng.
Một thứ tình niệm lạ lùng thoáng qua trong trí óc, Hàn Tử Kỳ nhìn Điêu Thất Cô, nói thầm:
- Điêu muội, chỉ vì muốn cứu mạng mẫu thân, huynh đành lừa gạt muội lấy viên ngọc "Tụ độc thần châu". Ân tình của muội kiếp này huynh không trả được, hẹn lại kiếp lai sinh ...
Dù thế nào Hàn Tử Kỳ đã hai lần ân ái với Điêu Thất Cô, nhất là lần này, làm sao không có tình niệm được. Vả lại, hiện giờ xem qua ả không phải là một tiểu hồ ly mặt ngọc ác độc, thâm hiểm quỉ quyệt như những lời đồn đại của bọn giang hồ từ bấy lâu nay.
Thời gian đã quá khẩn cấp, Hàn Tử Kỳ không thể duy trì được nữa. Chàng nhìn Điêu Thất Cô lần cuối cùng, quay ra cánh cửa phòng vận thính lực nghe ngóng phía ngoài xem hai ả nô tỳ A Tỷ, A Muội có đứng rình rập hay không.
Không nghe có gì khác lạ, Hàn Tử Kỳ mở cánh cửa phòng bước ra ngoài rồi khép kín cửa lại. Chang bình thản tiến ra ngoài tòa đại điện.
Hàn Tử Kỳ tới gần A Tỷ, A Muội. Hai ả nữ tỳ vô cùng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi chỉ lấy mắt nhìn chàng.
Cứ theo hai ả nghĩ hiện nay Hàn Tử Kỳ là vị phu quân của Cung chủ Điêu Thất Cô, tất nhiên là chủ nhân của hai ả, nếu hỏi chàng sợ mang tội bất kính.
Nhìn A Tỷ, Hàn Tử Kỳ thản nhiên ra lệnh:
- A Tỷ cô nương, hãy vào tàu dắt con Xích Long Câu ra ngoài sân cho ta.
Lại quay sang A Muội:
- Còn A Muội cô nương hãy ra ngoài kia mở cánh cổng ra cho ta.
Giọng nói của Hàn Tử Kỳ giống như vị chủ nhân truyền lệnh cho gia nhân, không có cách nào chối cãi.
Hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội vốn đã say mê gương mặt ngọc đẹp tuyệt thế của Hàn Tử Kỳ từ lúc gặp chàng nơi cánh rừng già, giờ lại nể

chàng là chủ nhân nên cả hai nhanh lẹ bước ra ngoài.
Hàn Tử Kỳ cười thầm rời khỏi tòa đại điện. Phút chốc A Tỷ dắt con Xích Long Câu ra sân. A Muội cũng vừa mở rộng cánh cổng Hồng nhạn cung.
Hàn Tử Kỳ leo lên lưng con Xích Long Câu cầm sợi dây cương sắp lên đường.
Cho tới bây giờ A Tỷ nghi hoặc, hỏi mau:
- Hàn công tử đi đâu vào giờ này ... còn tiểu thư ...
Không đáp lời A Tỷ, Hàn Tử Kỳ chỉ bảo:
- Chừng nào Điêu tiểu thư thức giấc, nhị vị cô nương nói lại rằng ta đã đi rồi. Ta gửi lời với Điêu tiểu thư, bao giờ ta làm xong chuyện sẽ hoàn trả viên ngọc “Tỵ độc thần châu”, nhị vị cô nương hãy nhớ lời ta đặn, đừng quên.
Nữ tỳ A Tỷ hốt hoảng:
- Hàn công tử ...
Hàn Tử Kỳ cắt ngang:
- Nhị vị cô nương cứ nói như thế với Điêu tiểu thư. Hai người không bị trách mắng đâu, đừng sợ. Nói lại với Điêu tiểu thư, ta xin cho nhị vị cô nương đó.
Dứt câu, không đợi hai ả nữ tỳ kịp phản ứng, Hàn Tử Kỳ cho con Xích Long Câu rời khỏi cánh cổng hHồng nhạn cung,phi nhanh như bay biến giữa màn đêm vắng lặng.
A Tỷ, A Muội đưa mắt nhìn theo bóng người ngựa của Hàn Tử Kỳ, không biết phải phản ứng thế nào trong trường hợp lạ lùng này ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 90
Giờ Định Mệnh

Rời khỏi cổng Hồng nhạn cung, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa chạy nhanh như gió bão giữa bầu trời khuya, ánh trăng khuyết đã lên cao soi ánh sáng lờ mờ thoi thóp trên vạn vật.
Giờ này chàng đã có viên ngọc “Tỵ độc thần châu” rồi, nhưng không hiểu có trở về sơn cốc kịp cứu mạng mẫu thân hay không?
Cứ theo lời dặn dò của sư bá Đảo điên hòa thượng, nội trong hai

ngày chàng phải trở về sơn cốc. Tính đến giờ này đã hơn một ngày, một đêm, đường xa trên tám trăm dặm, nhiều nơi rừng rậm mịt mùng, chông gai, hiểm trở, dù cho con Xích Long Câu thuộc loại thần ma vẫn chưa đoán được sinh mệnh của mẫu thân chàng như thế nào. Nếu chàng trở về không kịp, mẹ chết cái kế "khổ nhục" của chàng vừa qua trở thành mây, thành khói.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ mãi phập phồng lo sợ, không một phút giây nào yên.
Người ngựa Hàn Tử Kỳ đi suốt đêm đến sáng ra không hề ngừng nghỉ, trừ lúc cho ngựa uống nước.
Trải qua một cánh đồng cỏ xanh bát ngát, tới một dãy núi dài rồi một cánh rừng mặt trời đã xế qua.
Con Xích Long Câu đã đói khát, bốn vó chậm lại, Hàn Tử Kỳ đành phải dừng lại bên đường cho nó gặp cỏ, vào rừng tìm nước cho nó uống.
Chờ cho con Xích Long Câu đã khỏe hẳn lại, Hàn Tử Kỳ tiếp tục rong ruổi chạy nhanh như trước.
Đến chiều đã tới một thị trấn nhỏ, dù đã đói bụng cồn cào, nhưng Hàn Tử Kỳ không dám ghé thực quán ăn uống sợ phí mất thời giờ quá cấp bách, lại càng phi ngựa chạy thật nhanh ...
Trời tối mau. Người ngựa Hàn Tử Kỳ lại trải qua một cánh rừng già, một dãy đồi thấp thoáng hoang vu, tới dãy núi trập trùng, trống trường thành đã điểm sang canh ba, vành trăng khuyết cũng vừa rựng mọc.
Cho tới giờ này đã đúng hai ngày, hai đêm, trong tâm can của Hàn Tử Kỳ nóng như lửa đốt, giật sợi dây cương liên hồi, hai chân kềm cứng vào hông ngựa.
Con Xích Long Câu hí lên lồng lộng, trổ thần lực chạy nhanh như biến.
Chẳng bao lâu đến con đường nhỏ quan co dẫn vào sơn cốc, Hàn Tử Kỳ rẽ phắt ngựa vào chạy bất kể chông gai, hầm hố dưới chân, bất kể sự hiểm nghèo, chỉ sơ suất một thoáng là vong mạng.
Nháy mắt người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới sơn cốc. Chàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm. Con Xích Long Câu thở hồng hộc vì đã phí sức quá nhiều.
Hàn Tử Kỳ đảo mắt nhìn qua trông thấy Đảo điên hòa thượng đang ôm bó củi đằng xa.
Chàng kinh hãi kêu lên:
- Nguy rồi, mẹ ta đã chết.
Chỉ vì trước lúc ra đi sư bá Đảo điên hòa thượng có bảo nếu mẹ

chàng chết sẽ hỏa táng sơn cốc, bây giờ sư bá ôm bó củi là đúng thật không còn hoài nghi gì nữa.
Hàn Tử Kỳ phóng xuống ngựa chạy bay tới Đảo điên hòa thượng gấp rút:
- Sư bá tiểu điệt đã trở về đây!
Nghe gọi, Đảo điên hòa thượng quay lại nhìn Hàn Tử Kỳ, hừ một tiếng:
- Ngươi còn trở về đây làm chi nữa. Ta sắp hỏa táng mẫu thân ngươi, rồi tới Hồng nhạn cung đốt luôn cái động hồ ly của vợ chồng ngươi. Ngươi không hiểu sao?
Hàn Tử Kỳ hoảng hốt:
- Sư bá ... mẫu thân ...
Đảo điên hòa thượng quát:
- Còn mẫu thân cái quái gì nữa ... sư muội đang thoi thóp, ta đi tìm củi ...
Hàn Tử Kỳ kêu thảm:
- Mẹ ơi ...
Chàng phóng mình bay vào sơn cốc tới chiếc giường đá nhìn Tố Thần Phi.
Qua ánh sáng cây bạch lạp, Tố Thần Phi nằm im như một xác chết, đôi mắt nhắm nghiền.
Hàn Tử Kỳ hét lên một tiếng thảm thương, phóng mình lên giường ôm lấy Tố Thần Phi khóc thê thảm ...
Chàng đã khóc cho cái chết thảm của phụ thân trong tuyệt động máu hòa với nước mắt, giờ lại khóc cho cái chết của mẫu thân, cả đất trời đều sụp đổ trước mắt chàng.
Quả đúng như điều chàng đã nghĩ mấy ngày trước, định mệnh tàn ác hai lần đến với chàng.
Đảo điên hòa thượng bước xuống đứng nhìn cảnh đau thương tang tóc của Hàn Tử Kỳ lắc đầu buông tiếng thở dài sườn sượt ...
Chính bản thân của lão tăng không biết phải làm gì trong cảnh ngộ quá thương tâm.
Một lúc lâu, bỗng Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt lên, nhìn Đảo điên hòa thượng kêu nhỏ:
- Sư bá, trái tim mẫu thân tiểu điệt hãy còn đập ...
Đảo điên hòa thượng giật mình bước nhanh lại gần giường, hỏi mau:
- Ngươi nói sao? Trái tim của sư muội còn đập?
Hàn Tử Kỳ gật mạnh đầu:
- Phải, trái tim của mẫu thân hãy còn đập yếu ớt. Sư bá bây giờ phải làm sao cứu mẫu thân ...

Chàng nói luôn:
- Tiểu điệt đã lấy được viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đem trở về đây, sư bá thấy có thể dùng viên ngọc cứu tỉnh mẫu thân của tiểu điệt được không?
Đảo điên hòa thượng gắt:
- Nói nhảm, viên ngọc "Tỵ độc thần châu" chỉ chữa trị vạn độc như kịch độc "Hủy diện độc trùng" hay loại khác, mẫu thân ngươi vì chờ đợi ngươi không nổi kiệt sức, hai ngày qua ta đã cho uống hết hai mươi viên "Vạn diệu linh đan" cầm cự, nhưng không cứu nổi mẹ ngươi, nên vừa tắt thở ...
Hàn Tử Kỳ gấp rút:
- Sư bá ...
Đảo điên hòa thượng cắt ngang:
- Đừng lảm nhảm. Hãy mau vận chân ngươn truyền vào cho mẫu thân ngươi xem thế nào trước đã.
Đảo điên hòa thượng chưa kịp dứt lời, Hàn Tử Kỳ đã nhanh lẹ đặt song chưởng vào hai nơi yếu huyệt của Tố Thần Phi vận chân khí chân ngươn truyền vào.
Nhờ nuốt viên nội đơn Kỳ lân chí bảo tại Bạch Mã sơn, hiện nay Hàn Tử Kỳ đã có trên một trăm năm nội lực, tràn trề như bể cả cuồn cuộn tống sang Tố Thần Phi.
Một thời thần trôi qua, tình trạng của Tố Thần Phi vẫn y nguyên như cũ, trái tim đập se sẽ như sợi chỉ mành, nhưng không nghe hơi thở từ mũi.
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm tiếp tục vận chân khí đưa sang hai huyệt đạo của Tố Thần Phi.
Chàng vận đến toàn bộ một trăm năm nội lực, quyết tâm làm cho mẫu thân chàng hồi tỉnh lại.
Lại trải qua hơn một giờ, Tố Thần Phi vẫn im lìm, bất động như một cái tử thi chưa chôn.
Đảo điên hòa thượng lên tiếng:
- Hỏng rồi. Chân khí chân ngươn xem ra chẳng hiệu quả gì, ngươi hãy mau thu hồi lại, có truyền cho mẫu thân ngươi nữa cũng chỉ vô ích.
Hàn Tử Kỳ thu hồi song chưởng rời khỏi Tố Thần Phi, bật khóc lớn:
- Mẹ ơi ... con đã mang lấy cái tội bất hiếu không kịp trở về đây cứu mẹ, xin mẹ tha thứ cho con.
Chàng lau nước mắt nhìn Đảo điên hòa thượng hỏi:
- Sư bá, còn phương cách nào có thể cứu tính mạng mẫu thân của tiểu điệt không?

Đảo điên hòa thượng lắc đầu:
- Ta đã hết phương cách rồi, từ sáng đến giờ ta đã cho mẫu thân ngươi uống hết "Vạn diệu linh đơn" giờ đâu có nữa mà uống.
Lão tăng nhìn Tố Thần Phi buông tiếng thở dài, buồn bã:
- Đây chính là do số mạng đã an bài, dù cho bậc thần tiên cũng phải chịu bó tay ...
Hàn Tử Kỳ hét:
- Mẹ ơi ... mẹ chết con sẽ tự quyết. Trước khi tự quyết con sẽ tới Luân Hồi cung chặt ả yêu phụ ra làm vạn đoạn, rồi con sẽ đi theo mẹ ...
Dứt câu Hàn Tử Kỳ khóc thê thảm, nước mắt ràn ra như suối thân hình run rẩy như con chim trong trận mưa giông.
Trong sơn cốc im phắc, ngoài trừ tiếng khóc thảm thiết của Hàn Tử Kỳ.
Đảo điên hòa thượng đứng trơ như pho tượng nhìn sững Tố Thần Phi, cặp lông nửa bạc cau hẳn lại dường như đang suy tính một chuyện gì quan trọng.
Bỗng lão tăng lên tiếng:
- Ngươi hãy im lặng, nghe ta hỏi đây!
Hàn Tử Kỳ thôi khóc đưa mắt đẫm lệ nhìn Đảo điên hòa thượng dọ hỏi:
- Sư bá vừa nghĩ ra cách cứu mẫu thân tiểu điệt phải không?
Không đáp lời Hàn Tử Kỳ, Đảo điên hòa thượng chỉ hỏi:
- Hàn hiền điệt. Lúc ở trong Tử vong động ngươi có luyện được chân khí bí truyền "Tử kỳ hoán vị" của tôn sư ngươi Địa tiên tôn giả hay không?
Sực nhớ ra, Hàn Tử Kỳ chớp mắt:
- Sư bá hỏi chân khí "Tử kỳ hoán vị" vậy nó có dùng gì được trong việc cứu mẫu thân tiểu điệt hay không?

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 91
Tử Kỳ Hoán Vị

Đảo điên hòa thượng trợn mắt:
- Đừng lải nhải, ta hỏi ngươi có luyện được chân khí "Tử kỳ hoán vị" hay không?

Nói mau!
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Tiểu điệt đã luyện được chân khí "Tử kỳ hoán vị" nhưng từ trước đến nay chưa sử dụng một lần nào.
Lão tăng hấp tấp:
- Ngươi hãy vận chân khí "Tử kỳ hoán vị" truyền vào mẫu thân ngươi mau.
Hàn Tử Kỳ hối hả đặt song chưởng vào hai nơi yếu huyệt trên thân mình Tố Thần Phi vận chân khí "Tử Kỳ hoán vị" truyền nhanh vào cơ thể.
Đây chính là chiêu thức cuối cùng Hàn Tử Kỳ đã luyện được trong pho bí kíp "Địa tiên kỳ thư" của tôn sư Địa tiên tôn giả trước khi rời khỏi Tử vong động theo lời di ngôn của tôn sư hạn kỳ trong hai tháng. Chàng phải rời khỏi tòa bí mật, bằng không cánh cửa đóng lại sẽ ở lại nơi đó cho tới chết.
Cũng may ngày sau cùng Hàn Tử Kỳ cố gắng luyện chiêu này, đúng lúc chàng phải rời khỏi tòa bí thất.
Sau nửa khắc, chợt nghe Tố Thần Phi thoáng buông hơi thở nhẹ, trên ngực phập phồng, sắc diện có phần thay đổi.
Đảo điên hòa thượng đứng nhìn sắc diện Tố Thần Phi, gương mặt lão rạng rỡ lên, khẽ gật đầu ...
Lại thêm một thời gian chừng uống cạn một bình trà, chợt nghe Tố Thần Phi buông tiếng thở mạnh, thân hình cử động, hai mắt từ từ mở ra.
Hàn Tử Kỳ thu hồi song chưởng, hoan hỉ kêu lên:
- Mẹ đã tỉnh lại rồi. Mẹ ơi, con là Hàn Tử Kỳ đã trở về đây với mẹ.
Tố Thần Phi giương hai mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, cất giọng rất yếu ớt:
- Con đó ư? Con trở về từ bao giờ? Mẹ tưởng đâu không còn trông thấy mặt con nữa.
Hai dòng thương lệ lăn dài xuống má Tố Thần Phi, xúc động đến tột cùng ...
Hàn Tử Kỳ rối rít:
- Con trở về đây từ lâu rồi. Mẹ ơi, con đã lấy được viên ngọc "Tỵ độc thần châu" của Điêu Thất Cô rồi, hiện đang ở trong túi con, mẹ hãy an tâm, con sẽ nhờ sư bá chữa trị chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng" cho mẹ.
Đảo điên hòa thượng gắt lên:
- Đừng lải nhải. Hãy chạy ra ngoài rừng tìm nước suối cho mẫu thân ngươi uống mau đi.
Lão tăng lại bảo Tố Thần Phi:

- Sư muội mới tỉnh lại hãy còn yếu ớt đừng nói chuyện nhiều, nằm nghỉ ngơi một lúc cho khỏe hẳn.
Hàn Tử Kỳ vâng dạ, phóng chạy ra ngoài rừng tìm được một con suối múc đầu một bầu nước bưng vào.
Chàng nhỏ từng giọt cho Tố Thần Phi uống, mặt mày hớn hở vui mừng khôn xiết.
Một lúc sau Tố Thần Phi đã khỏe hẳn, thần sắc trở lại như lúc Hàn Tử Kỳ ra đi.
Đảo điên hòa thượng hỏi:
- Sư muội nghe trong mình đã khỏe rồi chưa?
Tố Thần Phi gật đầu:
- Trong mình muội nghe đã bình thường như mấy ngày trước, muội vô cùng cảm tạ công ơn của đại sư huynh.
Đảo điên hòa thượng cắt lời:
- Lời nói của sư muội đã sai rồi, huynh thường nói với muội đó là bổn phận của huynh.
Lão tăng nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Hàn hiền điệt hãy đưa viên "Tỵ độc thần châu" cho ta. Ngươi lên giường ngồi vận "Bồi ngươn chân khí" truyền sang cho mẫu thân ngươi, trong thời gian ta chữa trị chứng kịch độc "Hủy diện độc trùng", nhớ khi ta chưa ra lệnh không được thu hồi chân khí.
Hàn Tử Kỳ mau lẹ lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" trao cho Đảo điên hòa thượng, lên giường vận chân khí "Bồi ngươn" đưa vào cơ thể Tố Thần Phi.
Đảo điên hòa thượng cầm viên ngọc "Tỵ độc thần châu" chiếu diệu muôn màu, xoa vào gương mặt cùi hủi, lở lói ghê tởm của Tố Thần Phi.
Được một lúc, viên ngọc chiếu diệu đổi ra màu đen, Đảo điên hòa thượng lấy ra chùi sạch, lại xoa vào gương mặt cùi hủi của Tố Thần Phi.
Cứ như thế Đảo điên hòa thượng xoa đi xoa lại hơn mười lần. Kỳ diệu thay, chỉ một giờ sau đó các vết cùi hủi, sần sùi lồi lõm trên gương mặt Tố Thần Phi biến mất. Một gương mặt tuyệt thế mỹ nhân hiện ra.
Đảo điên hòa thượng thu hồi viên ngọc "Tỵ độc thần châu", ngắm Tố Thần Phi cười hềnh hệch:
- Bây giờ sư muội đã khỏi rồi, sắc diện không khác lúc xưa một chút nào. Viên ngọc "Tỵ độc thần châu" quả nhiên thần diệu đúng như lời đồn đãi của bọn giang hồ.
Lão tăng bảo Hàn Tử Kỳ:

- Hàn hiền điệt hãy thu hồi chân khí lại, nhìn xem mẫu thân người ra thế nào ...
Hàn Tử Kỳ vội vàng thu hồi song chưởng, nhìn gương mặt Tố Thần Phi, hoan hỉ:
- Thật là kỳ diệu. Mẹ ơi, mẹ đã khỏi bệnh cùi hủi rồi, dung mạo của mẹ đã trở lại như hồi ở Hàn Sơn trang. Con đi lấy tấm gương cho mẹ xem.
Hàn Tử Kỳ đi lấy tấm gương trong túi hành trang, đem trở lại trao cho Tố Thần Phi:
- Mẹ hãy nhìn xem, có phải mẹ đã hết bệnh rồi chưa?
Tố Thần Phi ngồi lên, cầm lấy tấm gương soi, ngẩn ngơ như còn nằm trong giấc mộng.
Trung phụ không ngờ viên ngọc "Tỵ độc thần châu" linh diệu đến thế. Mới đây chẳng bao lâu gương mặt xấu xí như loài quỷ dữ, giờ đây xinh đẹp như một vị tiên nữ giáng trần.
Trao tấm gương lại cho Hàn Tử Kỳ, Tố Thần Phi nói trong xúc động:
- Con ơi ... mẹ cứ tưởng đây là một cơn ác mộng. Mẹ vô cùng cảm động trước tấm lòng chí hiếu của con. Mẹ không ngờ giờ đây mẫu tử đã trùng phùng không còn cái cảnh xa cách lẩn tránh như từ bấy lâu nay nữa.
Hàn Tử Kỳ bùi ngùi:
- Mẹ ơi, mẹ đừng nói vậy, đây chỉ là bổn phận của con. Mẹ được bình phục nhu xưa là trời đã ban phúc lớn cho con. Sau khi giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trả thù cho mẹ, con sẽ không bao giờ xa mẹ nữa. Con sợ lắm ...
Tố Thần Phi gật tỏ sự hài lòng về tấm lòng hiếu đạo của Hàn Tử Kỳ.
Trung phụ hướng sang Đảo điên hòa thượng bảo chàng:
- Hài nhi, từ bấy lâu nay nhờ sư bá của con mẹ mới được sống đến giờ này, sư bá vô cùng khổ cực, lao tâm với mẹ, con hãy mau mau lạy tạ ơn sư bá.
Hàn Tử Kỳ nhanh lẹ bước xuống giường tới đứng trước mặt Đảo điên hòa thượng chắp tay:
- Tiểu điệt xin bái tạ công đức cao dày của sư bá đã cứu mẫu thân khỏi chứng bệnh cùi hủi và lúc trước đã cứu tiểu điệt mấy lần, trọn kiếp này không bao giờ tiểu điệt dám quên công ơn của sư bá. Ba lạy này tiểu điệt tỏ tấm lòng thành với sư bá.
Hàn Tử Kỳ quì thụp xuống bái lễ.
Đảo điên hòa thượng không ngăn cản, đứng yên cho Hàn Tử Kỳ bái lễ, sau đó hất cánh tay áo cà sa tạo luồng tiềm lực đỡ chàng đứng lên.

Lão tăng cười hềnh hệch:
- Trước khi ta cứ tưởng ngươi là một thiếu niên bại hoại, giờ hóa ra ngươi cũng là một đứa con chí hiếu, chí thành đối với mẫu thân ngươi, bằng không ta đã giết ngươi hoặc phế thải võ công của ngươi rồi.
Chợt lão trở lại nghiêm chỉnh:
- Bây giờ ngươi đã trông thấy rõ rồi chứ? Cái thanh danh hão kia ngươi ôm ấp từ lâu với cái cảnh mẫu tử trùng phùng như hôm nay cái nào quí hơn?
Hàn Tử Kỳ cung kính:
- Những lời sư bá chỉ dạy quí hơn cả trân châu, bảo ngọc, nhờ sư bá tiểu điệt mới thấm ngộ hoàn toàn. Đúng như lời sư bá, cảnh mẫu tử đoàn viên cao quí hơn tất cả những gì cao quí ở trên cõi đời này. Tiểu điệt bằng lòng tới Hồng nhạn cung chịu làm vị phu quân của Điêu Thất Cô, để lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" cũng là nhờ sự chỉ dạy cao minh của sư bá. Tiểu điệt bất chấp mọi sự phỉ báng, chọc cười của bọn giang hồ, miễn sao mẹ được hồi phục như cũ là tiểu điệt đã mãn nguyện rồi. Hai chữ thanh danh chẳng có giá trị gì đối với sinh mạng của mẹ.
Đảo điên hòa thượng gật gù khen ngợi:
- Tốt lắm. Hàn hiền điệt quả là một trang thiếu niên thông minh quán chúng, lại sớm biết thức thời, khỏi mang tiếng là một đứa con bất hiếu, lại còn phải di hận thiên thu. Ta có lời khen tặng ngươi đó.
Đưa mắt nhìn ra ngoài sơn cốc ánh sáng lờ mờ, lão tăng nói tiếp:
- Bây giờ trời sắp sáng, các loại thú rừng sắp thức dậy đi ăn. Ngươi hãy vào trong rừng bắt cho được một con nai tơ mang vào. Ta sẽ nấu vài món thức ăn cho sư muội, lâu rồi sư muội ít khi ăn được món thịt tươi, chỉ toàn dùng loại lương khô ẩm mốc chẳng ra mùi vị gì cả.
Hàn Tử Kỳ vâng dạ, bước xuống đường, đi nhanh ra khỏi sơn cốc vào rừng.
Đảo điên hòa thượng bảo Tố Thần Phi:
- Sư muội mới vừa lành bệnh, còn yếu sức cũng nên nằm tịnh dưỡng một lúc đừng nghĩ ngợi gì nữa cả.
Dứt câu, Đảo điên hòa thượng tiến ra ngoài sơn cốc ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 92
Lòng Mẹ Như Biển Cả

Sau bữa ăn chiều, chợt nhớ đến cái chết của Hàn Khuất Thân, Tố Thần Phi hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Hài nhi, con hãy thành thật nói rõ cái chết của phụ thân con, đừng giấu giếm mẹ. Mẹ muốn biết rõ ràng do nguyên nhân nào, bằng không mẹ chẳng bao giờ được an tâm, bởi mẹ nghĩ cái chết của phụ thân con có điều gì mờ ám.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Nay mẹ ta trông qua đã bình phục hẳn rồi, dù khi biết rõ chuyện phụ thân ta ngày trước có bị xúc động cũng chẳng hại gì, ta không nên giấu mẹ khiến cho mẹ khổ tâm mãi mãi và ta cũng không làm tròn lời trối trăng của phụ thân, tốt nhất ta hãy trao lá tuyệt mệnh thư cho mẹ đọc, để mẹ ta hiểu rõ mọi sự tình hơn mười mấy năm qua ấp ủ trong lòng.
Hàn Tử Kỳ thiết yếu:
- Xin mẹ tha thứ cho con về cái tội mấy ngày trước đây đã giấu giếm mẹ, bởi con trông thấy bệnh tình của mẹ quá ư trầm trọng, nói rõ sợ mẹ ngất xỉu đi. Giờ mẹ hãy đọc lá tuyệt mệnh thư của phụ thân con sẽ rõ ràng tự sự.
Hàn Tử Kỳ đến cái túi hành trang, lấy lá tuyệt mệnh thư của Hàn Khuất Thân trở lại trao cho Tố Thần Phi.
Chàng ngồi bên cạnh mẫu thân đề phòng mẹ chàng bị xúc động ngã ra.
Tố Thần Phi tiếp lấy lá tuyệt mệnh thư mở ra đọc. Giọt lệ theo từng chữ lăn dài xuống má, thân hình khe khẽ run run.
Trung phụ không thể nào ngờ được sự tình mười mấy năm qua diễn ra như thế. Từ lâu cứ tưởng vị phu quân đi biền biệt vì tai họa, nào ngờ lại rơi vào bẫy cạm của yêu nữ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đến phải tàn phế cả thân thế và cuối cùng tự sát trong tuyệt động.
Đọc lá thư tuyệt mệnh của Hàn Khuất Thân xong, Tố Thần Phi than thở:
- Hỡi ơi ... phu quân là một trang kỳ hiệp thông minh tuyệt chúng, trí tuệ siêu phàm, thế mà vẫn còn bị đắm say sắc đẹp của ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, bị ả đầu độc tàn phế thân thể, mai một thân danh suốt mười mấy năm trời, sau cùng chỉ vì sỉ nhục phải tự sát chết thảm trong hang động thật là đau thương, thảm khổ ...
Trung phụ lại cảm khái:
- Nhưng nghĩ lại cho cùng không phải phu quân ta ngu dại, không hiểu tới đạo lý tình nghĩa phu thê, lâu nay trên chốn giang hồ bất kỳ

là ai khi thấy gương mặt mê hồn của ả yêu phụ thảy đều si mê đắm đuối, chẳng còn tự chủ được lấy mình nữa, ngoan ngoãn vâng theo lệnh ả, cho đến khi bị ả đầu độc chết đi vẫn chưa thức ngộ, huống hồ ả lại có chất mê hương, kỳ dâm, ma khí, làm sao thoát khỏi cái cảnh trầm luân khổ ải ...
Tố Thần Phi xếp lá tuyệt mệnh thư lại đưa tay lau giọt lệ chạy dài hai bên má, thẫn thờ.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Mẹ là một người đàn bà bao dung, độ lượng, đã đau khổ vì phụ thân ta hơn mười mấy năm trường, nhưng khi biết mọi việc chẳng có một lời trách móc, khiến cho lòng ta vô cùng ân hận, vì lúc trước không ngăn cản được phụ thân ta, để cho phụ thân tự sát, giờ này không còn được nghe tiếng nói thâm tình của mẹ ta nữa.
Chàng ngồiyên bùi ngùi cảm xúc, chưa dám nói một lời nào, trước giây phút đau thương cùng cực của Tố Thần Phi.
Một lúc Tố Thần Phi quay sang Hàn Tử Kỳ khuyên bảo:
- Hài nhi, dù phụ thân của con có lỗi lầm với mẹ, nhưng con là phận làm con cần phải giữ gìn đạo nghĩa, không nên hờn trách kẻ đã sinh thành ra mình mà mang lấy cái tội với đất trời, con hãy ghi nhớ lấy lời mẹ.
Chợt giọng nói của trung phụ trở nên oán độc:
- Hài nhi, con hãy giết ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma trả thù cho linh hồn phụ thân được ngậm cười nơi chín suối, được vậy là mẹ đã mãn nguyện rồi.
Lời nói của Tố Thần Phi vừa bao dung độ lượng với chồng, vừa căm hận đối với kẻ thù khiến cho ai nghe qua cũng phải động tâm khen ngợi.
Hàn Tử Kỳ vội vã chắp tay:
- Hài nhi đâu dám hờn trách phụ thân để mang lấy cái tội bất hiếu. Con xin vâng theo lời dạy bảo của mẹ. Con sẽ tới Luân Hồi cung băm xác ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra làm vạn mảnh, sau đó con sẽ ra quan ngoại đến Bắc Khuyết ma cung chặt lấy thủ cấp lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân về cái tội yêu phụ đã làm cho mẹ đau khổ từ bấy lâu nay, con mới vừa lòng.
Đảo điên hòa thượng gật đầu khuyến khích:
- Phải đấy. Nay mọi việc đã yên xong, sư muội đã tai qua nạn khỏi, dung mạo trở lại hồi phục như xưa, không còn xấu hổ trốn tránh như trước nữa. Hàn hiền điệt hãy lo chuyện báo thù tiết hận cho sư muội và Hàn lão đệ, lo tròn đạo nghĩa làm con. Sáng mai ngươi hãy lên đường tới Luân Hồi cung gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ,

kể tội ác của ả đã làm trước khi giết ả, để ả hiểu rõ là tội gì, lúc xuống địa ngục ả vẫn chưa biết ăn năn sám hối.
Lão tăng dặn dò:
- Khi tới Luân Hồi cung, hoặc Luân Hồi điện, Hàn hiền điệt hãy nên hết sức thận trọng đề phòng các loại kịch độc ả cho rải khắp mọi nơi từ ngoài cánh vườn hoa, cánh rừng nhỏ, tùng bách cho tới bên trong cung điện, nhất là ma khí "Hoán thần ma pháp", đây là một loại ma khí cực kỳ lợi hại do Quái bà Quái Cổ Thần Ni bên xứ Thổ phồn sang truyền cho ả, trúng nhầm ma khí này con người sẽ bị thay hồn, đổi xác, ngây ngây dại dại, mất cả thần khí biến thành con thú điên nghe theo mệnh lệnh của ả. Riêng về lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma võ công cao thâm vô lượng chưa biết tới đâu để đo lường. Dù ngươi đã luyện được cái tuyệt chiêu của tôn sư ngươi Địa tiên tôn giả, từng gây chấn động trên chốn giang hồ khi xưa, nhưng cũng chưa chắc thắng nổi lão, chi bằng lúc tới đó ngươi vừa sử dụng võ công vừa dùng trí tuệ, óc thông minh đối phó với lão may ra mới có thể giết nổi lão, bằng trái lại ngươi không trả nổi hai mối huyết thù, lại còn di hận thiên thu. Ngươi hãy ghi nhớ những lời ta dặn đừng quên ...
Hàn Tử Kỳ cúi đầu nghiêm túc:
- Tiểu điệt xin vâng theo lời chỉ dạy của sư bá, tiểu điệt sẽ hết sức thận trọng khi tới Luân Hồi cung gặp ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, sẽ tùy cơ đối phó với bọn chúng. Nội sáng sớm mai tiểu điệt lên đường không thể chậm trễ được nữa. Còn mẫu thân của tiểu điệt xin sư bá ...
Đảo điên hòa thượng vội khoát tay:
- Hàn hiền điệt khỏi phải bận tâm về điều đó, sư muội phải ở lại đây với ta. Sư muội mới vừa bình phục không thể đi đâu xa được, lại nữa, sư muội không nên xuất hiện trên chốn giang hồ trong lúc này, lỡ gặp bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ mang lấy tai vạ thêm một lần nữa thi khó lòng. Ngươi cứ an tâm lo chuyện báo thù tiết hận cho sư muội và Hàn lão đệ, đó là sứ mạng cấp bách của ngươi hiện nay ...
Lão tăng nhắc lại:
- Một lần nữa dặn dò ngươi hãy hết súc quan tâm đến ma kinh hãi "Hoán thần ma pháp" của ả hồ ly mặt ngọc Điêu Nguyệt Hồ, loại này hạ đối thủ không tốn một chút công phu và cũng không thể phát giác ra được nơi nào có nó, đừng nên khinh suất sẽ mang lấy tai họa. Ngươi hãy nhớ hiện nay còn có mẫu thân ...
Tố Thần Phi tiếp lời:
- Những lời sư bá chỉ bảo con hãy ghi khắc vào tâm, chớ nên coi thường sẽ hỏng tất cả.

Mẹ ở lại trong sơn cốc này ngày đêm cầu nguyện cho con trả được mối thù cho phụ thân con, cho tròn câu hiếu đạo, dù vậy con hãy nên bảo trọng lấy thân, chớ nên quá nóng nảy trong việc trả thù. Mối thù nay chưa trả được chờ đến năm sau, hoặc vài ba năm nữa cũng chưa muộn. Dòng dõi họ Hàn giờ đây chỉ còn có con là duy nhất, mẹ vô cùng lo ngại, lẽ ra mẹ phải đi theo con, nhưng Hàn sư bá đã bảo rồi, mẹ đành phải ở lại nơi đây.
Hàn Tử Kỳ thiết tha:
- Con xin ghi khắc trong tâm những lời mẹ dạy, con đi rồi mẹ cũng đừng lo, quá nghĩ về con mà hao tổn tâm thần con nhất định phải trả cho bằng được mối thù và sẽ an toàn trở về với mẹ, không có ai giết nổi con đâu mẹ đừng lo sợ.
Ba người ngồi chuyện trò, bàn tính đến trời quá khuya mới chịu nghỉ ngơi. Hàn Tử Kỳ vui mừng vì Tố Thần Phi nay đã hồi phục nên khi vừa nằm xuống đã thiếp đi trong giấc ngủ êm đềm ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 93
Ân Tình Khó Giải

Đám cát bụi tung mù theo tiếng vó ngựa phi lộc cộc từ phía xa vọng tới.
Hàn Tử Kỳ đang ngồi trên lưng con Xích Long Câu nghĩ ngợi miên man, nghe có tiếng vó ngựa giật mình đưa mắt nhìn tới.
Đám cát bụi cuồn cuộn kéo dài trên quan lộ, lát sau còn cách người ngựa Hàn Tử Kỳ khoảng ba trăm trượng.
Hàn Tử Kỳ nghi hoặc chú mắt nhìn kỹ trông thấy giữa đám cát bụi xuất hiện một cỗ xe song mã, kéo một chiếc kiệu hoa lộng lẫy ở phía sau.
Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Hồng Y Nữ đi đâu trên con đường này, sao không thấy bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đi theo hộ tống? Hay là ả đi tìm ta?
Nhớ lại lúc trước có lần tới cánh rừng thông, Hồng Y Nữ đi tìm chàng trao một lá thư tâm huyết, nói rõ một điều hư thực, ả muốn ly khai Luân Hồi giáo cầu khẩn được làm một ả nô tỳ cho chàng, Hàn Tử Kỳ cảm thấy lòng bâng khuâng.
Nay sắp tới ngày đại hội liên minh “Quần hùng diệt quần ma”, Hồng

Y Nữ có chuyện gì khẩn cấp phải đi con đường này?
Chẳng bao lâu, cỗ xe song mã kéo chiếc kiệu hoa kia còn cách Hàn Tử Kỳ chừng một trăm trượng.
Nhìn kỹ cỗ xe song mã không phải của Hồng Y Nữ mà là cỗ xe thớt song mã chở chiếc kiệu hoa chàng đã gặp tại cánh rừng già lúc trước.
Thớt song mã của Điêu Thất Cô, rõ lại hai xa phu chính là hai ả nữ tỳ áo hồng A Tỷ và A Muội.
Hàn Tử Kỳ giật mình khẽ thầm:
- Điêu Thất Cô kia rồi chứ chẳng còn là ai nữa. Hiện giờ ta phải tới Triệt Hổ sơn rất cấp bách, có lẽ thúc phụ Hạng Bá Phù đang chờ. Ta có nên gặp ả hay không?
Ngẫm nghĩ rồi Hàn Tử Kỳ tự đáp:
- Đường đường chính chính một trang nam nhi ta không nên lánh mặt nàng, mang tiếng là kẻ vô tình vô nghĩa, dù sao ta đã ái ân với nàng rồi và cũng nhờ nàng có viên ngọc "Tỵ độc thần châu" mới cứu được mạng mẫu thân, kể như nàng là một vị ân nhân. Ta gặp lại nàng giao hoàn viên ngọc như lời ta đã nói với hai ả nữ tỳ.
Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ ghìm dây cương cho con Xích Long Câu dừng lại bên đường chờ thớt song mã tới.
Còn cách khoảng năm mươi trượng, thớt xe con song mã chậm lại.
A Tỷ và A Muội trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ, kinh ngạc.
A Tỷ quay về phía sau chiếc kiệu hoa nói những gì đó với người ngồi trong xe, rồi quay lại thúc ngựa tiến tới, dừng lại trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Tấm màn hoa chiếc kiệu vén lên. Một ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần bước xuống đất, rõ lại chính là Điêu Thất Cô.
Nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, Điêu Thất Cô thướt tha bước tới, dáng điệu khoan thai như một vị tiểu thư thiên kim ngọc điệp.
Tự nhiên Hàn Tử Kỳ cảm thấy trong lòng bâng khuâng, trong mắt chàng hiện giờ chẳng hiểu sao không còn xem Điêu Thất Cô là một ả dâm nữ độc ác như trước nữa.
Ả là nàng tiên nữ của chàng giống như các nàng tiên nữ khác đã gặp trên bước giang hồ.
Hàn Tử Kỳ bước tới, hai bên lại gần nhau.
Nhìn gương mặt hoa của Điêu Thất Cô thoáng vẻ buồng, Hàn Tử Kỳ lên tiếng trước trấn an:
- Điêu muội đi tìm tiểu huynh đó phải không? A Tỷ, A Muội nhị vị cô nương đã nói mấy lời huynh nhắn lại với muội rồi phả không?
Điêu Thất Cô khẽ gật đầu, buồn bã:

- Hai ả nữ tỳ đã nói những lời chàng nhắn lại với thiếp từ buổi sáng nay rồi. Thiếp không hiểu tại sao chàng lại gấp rút bỏ đi đem theo viên ngọc "Tỵ độc thần châu" để làm gì, xin chàng hãy thành thật nói cho thiếp biết.
Lời nói êm dịu, giọng nói buồn buồn của Điêu Thất Cô khiến cho Hàn Tử Kỳ không khỏi xúc động trong lòng.
Chàng nhẹ nhàng:
- Huynh có chuyện khẩn cấp phải ra đi trong đêm đó. Huynh lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" của Điêu muội để cứu mạng một người.
Điêu Thất Cô chớp đôi mắt:
- Người nào vậy?
Hàn Tử Kỳ thành thật:
- Mẫu thân của huynh trúng nhằm kịch độc, mắc chứng bệnh cùi hủi sắp chết, bắt buộc huynh phải lừa dối Điêu muội, chịu thành hôn với muội đem về cứu mẹ, muội hãy tha thứ cho huynh.
Điêu Thất Cô tròn đôi mắt:
- Chàng hãy nói cho thiếp biết, có phải nữ tiền bối đã trúng nhằm kịch độc "Hủy diện độc trùng" của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu cô cô của thiếp hay không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Điêu muội nói không sai. Mẫu thân của huynh bị bọn sứ giả Luân Hồi giáo chận đường ám kích kịch độc "Hủy diện độc trùng" nên phát sinh chứng cùi hủi, sắp đến thời kỳ cuối cùng, thân thể sẽ hóa thành máu huyết mà chết, huynh sợ mẹ chết, đêm đó huynh lấy viên ngọc đem về chữa trị cho mẹ nay đã lành hẳn rồi, dung mạo cũng trở lại như xưa, huynh có lời cảm tạ muội. Huynh xin hoàn trả viên ngọc lại cho muội như lời huynh đã hứa với nhị vị cô nương A Tỷ và A Muội trong đêm trước.
Điêu Thất Cô lắc đầu:
- Thiếp không còn quan tâm tới chuyện viên ngọc "Tỵ độc thần châu" nữa. Thiếp chỉ nghĩ đến chàng, tất cả bây giờ là chàng. Thiếp muốn hỏi chàng một điều quan trọng, xin chàng trả lời đừng chối từ.
Nghe giọng nói thiết yếu của Điêu Thất Cô, Hàn Tử Kỳ xúc động bồi hồi. Chàng nhìn nàng:
- Điêu muội có điều gì uẩn khúc hãy nói cho huynh nghe. Huynh sẵn sàng trả lời muội không hề từ chối.
Điêu Thất Cô nhìn thẳng vào mặt Hàn Tử Kỳ:
- Thiếp muốn biết bao giờ chàng trở lại Hồng nhạn cung và chuyện phu thê giữa chàng và thiếp, chàng tính lẽ nào, xin chàng thành thật nói cho thiếp được rõ, kẻo thiếp chẳng một chút an lòng.

Đến đây Hàn Tử Kỳ cảm thấy bất an, chợt buông tiếng thở dài, buồn bã:
- Huynh đang có một mối khổ tâm. Thành thật với Điêu muội huynh không thể nào trở lại Hồng nhạn cung và cũng không thể kết tình nghĩa phu thê với muội được. Xin muội hãy khoan thứ cho huynh về chuyện đêm trước.
Điêu Thất Cô sững sờ, đôi mắt chớp nhanh mấy cái, long lanh ngấn lệ.
Nàng cất giọng run run:
- Chàng có mối khổ tâm gì không thể trở lại Hồng nhạn cung và không thể kết duyên phu phụ với thiếp, chàng cứ nói ra thiếp sẵn sàng chấp nhận những gì bất hạnh xảy đến cho thiếp.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Ta nên nói thật với nàng cho nàng biết để tự lo liệu, nếu ta duy trì, chuyện tình này kéo dài, sau này ta ăn nói thế nào với Ngân muội, thà rằng cắt đứt nơi đây cho nàng chẳng còn hy vọng lo duyên mới.
Hàn Tử Kỳ mạnh dạn:
- Điêu muội đã muốn biết, huynh không cần phải giấu giếm làm chi, sau này sẽ sinh ra phiền lụy. Thành thật với muội, huynh đã có vị hôn thê trước đây rồi, vì vậy huynh không thể nào trở về Hồng nhạn cung với muội được, xin muội hãy hiểu cho huynh, ân tình này hẹn kiếp sau sẽ trả.
Điêu Thất Cô bật thốt:
- Thế ư?
Hai dòng lệ thương tâm chảy dài xuống má anh đào, Điêu Thất Cô im bặt.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt nhìn Điêu Thất Cô không hề nháy. Lòng chàng bồi hồi, cảm xúc trước giọt lệ chân thành của mỹ nhân từ lâu mang tiếng là một nữ hồ ly mặt ngọc.
Lát lâu nuốt trôi dòng lệ, Điêu Thất Cô nói trong nghẹn ngào, thống thiết:
- Chàng đã có vị hôn thê, thiếp không thể bắt buộc chàng trở lại Hồng nhạn cung được.
Thiếp lại xin hỏi chàng một điều. Chàng hãy nói thật cho thiếp biết.
Hàn Tử Kỳ thở nhẹ:
- Điều gì Điêu muội hãy nói ra, huynh sẽ nói thật với muội không hề dối trá.
Điêu Thất Cô chớp đôi mắt rơi giọt lệ:
- Thiếp muốn biết, có phải chàng chê thiếp là một ả hồ ly mặt ngọc, dâm ô, độc ác như bọn giang hồ đồn đãi lâu nay, nên chàng tìm cách

xa lánh thiếp vì thiếp không xứng đáng làm vị hiền thê của chàng. Có đúng vậy không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu:
- Ngày trước huynh gặp Điêu muội lần đầu tiên quả thật huynh xem muội là một nữ nhân bại hoại độc ác, huynh tránh xa muội, nhưng từ cái đêm huynh tới Hồng nhạn cung phỉnh gạt muội lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" đem về cứu mẫu thân, huynh không còn ý nghĩ đó nữa, trái lại huynh xem muội là vị ân nhân của huynh, muội rất xứng đáng là vị hiền thê, thực lòng với muội, giá như hiện nay không có lời ước hẹn cùng vị hôn thê, huynh sẽ trở lại Hồng nhạn cung với muội bất chấp sự phỉ báng, gièm pha của bọn giang hồ. Muội hãy tin lời huynh là sự thật.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 94
Giọt Lệ Nữ Hồ Ly Mặt Ngọc

Điêu Thất Cô rơi lệ:
- Thiếp tin lời chàng rồi. Chàng không hề nói dối với thiếp. Riêng về phần thiếp dù chàng đã có vị hôn thê, thiếp vẫn xem chàng là vị phu quân của thiếp, vì thiếp đã trao thân cho chàng bằng một tấm chân tình. Thiếp yêu thương chàng trọn cả kiếp này, chẳng còn yêu thương ai nữa.
Điêu Thất Cô nghẹn ngào dừng lại, giọt lệ thánh thót trào ra như suối.
Hàn Tử Kỳ kinh ngạc, không ngờ lâu nay Điêu Thất Cô mang tiếng là yêu nữ có trái tim bằng đá, giảo hoạt, ác độc vô song, lại có lúc trở về với lương thiện, với đạo nghĩa con người.
Nhớ tới lá tâm thư của Hồng y nữ, Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Hồng y nữ cũng như Điêu Thất Cô, từ con đường tà đạo trở về với chánh nghĩa, trong lá thư gửi cho ta, nàng đã bộc lộ tất cả chân tình, đòi chỉ làm một ả nô tỳ hầu hạ ta đến trọn đời, phải chăng tình yêu biến đổi con người, từ tà thành chánh, từ chánh trở thành tà không sao hiểu nổi.
Hàn Tử Kỳ cảm khái, khuyên Điêu Thất Cô:
- Huynh xin cảm tạ tấm lòng ngàn vàng của Điêu muội đối với huynh, muội là một trang tuyệt sắc mỹ nhân đương thời, hiếm có một mỹ

nhân nào sánh kịp, nếu muội trở lại con đường chánh đạo, thiếu chi các trang thiếu niên tài tuấn tới Hồng nhạn cung cầu hôn muội, đừng vì một chút tình niệm nhỏ nhen của huynh mà uổng phí đi một thời xuân sắc, thiệt cả thân ngọc mình vàng. Huynh không một chút nào an tâm khi biết muội cô độc trong những tháng ngày sắp tới.
Điêu Thất Cô đưa tay lau giọt lệ:
- Thiếp xin cảm tạ những lời khuyên bảo của chàng. Chàng chưa hiểu thiếp. Đã có lần thiếp nói với chàng, từ lâu thiếp đi tìm một vị phu quân, nhưng tất cả đều là những bọn thiếu niên bại hoại, gian xảo vô dụng, không có một gã nào vừa lòng thiếp. Thiếp biết chàng là một trang thiếu hiệp kỳ tài, khôi ngô, tuấn tú, hào khí ngất trời có một không hai trên chốn giang hồ, nên thiếp thương yêu chàng bằng tất cả cuộc đời, nay chàng đã có vị hôn thê, thiếp đâu còn thiết tha gì đến chuyện ân tình nữa, chừng trở về Hồng nhạn cung, thiếp sẽ ký thác cơ nghiệp lại cho hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội tất cả những gì thiếp có, thiếp sẽ truyền dạy cho chúng một ít võ công và một số mê hương kịch độc, ngăn ngừa những kẻ gian ác, tham lam tới phá phách, rồi thiếp sẽ ra đi.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi:
- Điêu muội đi đâu hãy nói cho huynh được biết? Muộp thí phát qui y phải không?
Điêu Thất Cô lắc đầu:
- Thiếp không làm như thế, thiếp chán ngấy cái lối tu hành của bọn đạo tăng Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng từ lâu, chính bọn họ cũng có cái tham vọng chiếm lấy viên ngọc "Tỵ độc thần châu" của muội.
Ngừng lại, Điêu Thất Cô nói trong nức nở:
- Thiếp cũng không tới Luân Hồi cung với Điêu cô cô, từ lâu Điêu cô cô cũng chẳng yêu thương gì thiếp đâu. Thiếp không mẹ, không cha, rất cô độc. Có lẽ thiếp sẽ đi ngao du trên chốn giang hồ, từ chân trời đến tận cùng sơn thủy. Thiếp sẽ tìm học đạo tu tiên cho qua tháng ngày, đến hết kiếp này.
Nàng nấc lên:
- Có một lúc nào đó khi chàng có chuyện trở lại Hồng nhạn cung không thấy thiếp là thiếp đã ra đi rồi. Thiếp có lời khuyên chàng không nên tới Luân Hồi cung. Điêu cô cô sẽ sử dụng ma khí "Hoán thần ma pháp" hãm hại chàng. Chàng có mệnh hệ nào thiếp sẽ vô cùng đau đớn. Còn viên ngọc "Tỵ độc thần châu" chàng hãy cất lấy. Chàng còn dấn thân trên bước giang hồ cần phải có nó để hộ thân. Lời thiếp đã cạn, xin vĩnh biệt chàng.

Nhìn Hàn Tử Kỳ một lần cuối cùng qua hai màn thương lệ, Điêu Thất Cô quay lại, uể oải trở về chiếc kiệu hoa, vén màn chui vào đó.
Gương mặt hai ả nữ tỳ A Tỷ và A Muội buồn rầu như Cung chủ, hai con tuấn mã phi nhanh, lát sau hút mờ trong đám cát bụi.
Nhìn theo cõ xe song mã cho đến khi khuất dạng, Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài:
- Điêu Thất Cô đã vì yêu thương ta phí đi cả một thời xuân sắc, lòng ta sao nỡ, nhưng biết phải làm thế nào khi ta đã có vị hôn thê Ngân muội.
Thở than một lúc Hàn Tử Kỳ trở lại con Xích Long Câu leo lên lưng, lòng buồn rười rượu, phóng đi về một hướng khác.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 95
Tai Họa Bất Ngờ

Cung Ly Kiều giục con tuấn mã sắc hồng to lớn, phi nhanh trên quan lộ về hướng thị trấn, một bên là cánh rừng rậm mịt mù cành lá, một bên là dãy núi đồi thấp chập chùng giữa lúc mặt trời vừa xuống rặng núi xa xa.
Xem qua vó ngựa phi, có lẽ Cung Ly Kiều đang có một chuyện gì rất khẩn cấp, cần phải đến nơi thật sớm.
Chợt từ phía trước mặt Cung Ly Kiều xuất hiện hai thớt ngựa màu xám chạy nhanh tới.
Nhìn hai thớt ngựa màu xám, Cung Ly Kiều biến hẳn gương mặt hoa.
Ả kinh hãi:
- Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo làm gì định chặn đường ta đây. Ta có nên lánh mặt bọn chúng, hay cứ đường hoàng thản nhiên gặp chúng? Ta đang có chuyện quá gấp bách nếu gặp chúng liệu có điều gì trở ngại hay không?
Cung Ly Kiều do dự chưa quyết định. Hai thớt ngựa xám trên lưng chở hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sắp đến nơi.
Nghĩ không thể nào lẩn tránh kịp nữa, Cung Ly Kiều gò cương ngựa dừng lại chờ đợi.
Chỉ trong nháy mắt, hai thớt ngựa đã tới dừng lại trước mặt Cung Ly Kiều.

Nhìn kỹ lại trên ngực hai tên sứ giả Luân Hồi giáo gắn số năm và số chín.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo nhìn Cung Ly Kiều bằng bốn con mắt cú vọ chưa nói năng gì.
Cung Ly Kiều chỉnh lại sắc diện thật nghiêm trang, hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:
- Nhị vị sứ giả chận đường bản nương có chuyện gì cần thiết hay không?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trầm sắc mặt, cất giọng ồm ồm:
- Bọn ta được lệnh Cung chủ đi tìm phu nhân khắp cả mọi nơi gần một ngày rồi, kế gặp phu nhân ở đây.
Hiểu ngay có chuyện quan trọng Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mới ra lệnh cho hai tên sứ giả đi tìm, trong lòng Cung Ly Kiều băn khoăn lo ngại.
Ả vẫn giữ sắc diện bình tĩnh xem như chẳng có gì phải đáng quan tâm.
Ả hỏi hai tên sứ giả:
- Cung chủ sai nhị vị sứ giả tìm bản nương có chuyện gì quan trọng hay không?
Tên sứ giả số năm vẫn với giọng ồm ồm:
- Phu nhân hãy trở về Luân Hồi cung, gặp Cung chủ sẽ biết là chuyện gì.
Cung Ly Kiều chống chế:
- Trước khi đi bản nương đã thỉnh giáo với Cung chủ rồi, Cung chủ bằng lòng cho ta đi hai ngày, nhị vị sứ giả hãy trở về Luân Hồi cung bẩm trình lại với Cung chủ đến chiều mai ta sẽ về tới.
Tên sứ giả số năm lắc đầu:
- Cung chủ đã hủy bỏ chuyện đó từ sáng sớm hôm qua, ra lệnh cho bọn ta đi tìm phu nhân, bảo phu nhân phải trở về Luân Hồi cung thật gấp, không được diên trì. Phu nhân hãy đi theo bọn ta trở về gặp Cung chủ.
Cung Ly Kiều than thầm:
- Nguy rồi. Ả Điêu Nguyệt Hồ đã biết ta về chuyện lão Cừu Mộc Lưu Tôn. Nếu ta trở về Luân Hồi cung chắc chắn không khỏi mang tai họa, và không gặp được chàng cho hay một tin khẩn cấp. Ta hãy tìm cách từ chối là hơn.
Ả hỏi tên sứ giả số năm:
- Nhưng bản nương muốn biết đó là chuyện gì, nhị vị sứ giả hãy nói ra đừng giấu giếm.
Tên sứ giả số năm gật đầu:

- Được rồi, phu nhân đã muốn biết chuyện đó bọn ta nói ra cũng chẳng ngại gì.
Hắn nghiêm sắc mặt:
- Lão Cừu Mộc Lưu Tôn đã tiết lộ chuyện cơ mật của bản giáo cho bọn thập đại môn phái. Phu nhân và lão có liên hệ mật thiết với nhau nên Cung chủ triệu phu nhân trở về Luân Hồi cung hỏi qua một sự tình.
Cung Ly Kiều giật mình, biến sắc, phút giây sau đó lấy lại sự bình tĩnh.
Ả thăm dò:
- Cung chủ muốn bản nương trở về Luân Hồi cung đối chất cùng lão Cù Mộc Lưu Tôn phải không?
Không biết Cung Ly Kiều dọ dẫm để hiểu sự tình, tên sứ giả số năm lắc đầu:
- Không đúng như vậy.
Cung Ly Kiều chớp mắt:
- Thế là sao?
Tên sứ giả số năm thành thật:
- Lão Cù Mộc Lưu Tôn đã bị Cung chủ đưa vào "Luyện hồn phòng" từ ba ngày rồi, có lẽ giờ này lão đã trở thành một bộ xương khô đâu còn sống để đối chất với phu nhân.
Cung Ly Kiều khẽ rùng mình mấy cái, nghĩ đến số phận của mình rồi sẽ giống như Cù Mộc Lưu Tôn, ả đâu có thể trở lại Luân Hồi cung để chết thảm như thế.
Ả tính thầm:
- Không thể trở về Luân Hồi cung được. Thà rằng bây giờ ta cứ chống lại hai tên sứ giả này, tìm cách thoát thân, sau đó sẽ đối phó với ả.
Nghĩ vậy, Cung Ly Kiều lắc đầu:
- Hiện giờ bản nương đang có chuyện cần phải đi, nhị vị sứ giả hãy trở về nói với Cung chủ sáng sớm mai ta sẽ trở về Luân Hồi cung gặp Cung chủ.
Tên sứ giả số năm cười gằn:
- Phu nhân đã biết rồi. Từ trước đến nay khi Cung chủ truyền lệnh là tất cả thảy đều răm rắp thi hành ngay lập tức, ai nghịch mạng sẽ bị cực hình. Phu nhân hãy theo bọn ta trở về, đừng cường ngạnh sẽ có điều bất lợi cho phu nhân lắm đó. Bọn ta vì niệm một chút tình nghĩa nên nói cho phu nhân biết.
Cung Ly Kiều nổi giận:
- Giá nếu bản nương không chịu trở về Luân Hồi cung ngay từ bây

giờ, nhị vị sứ giả sẽ hành động thế nào?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm trợn cặp mắt tóe hung quang dần mạnh:
- Nếu phu nhân không chịu thi hành mệnh lệnh của Cung chủ, bắt buộc bọn ta phải động thủ bắt phu nhân giải về Luân Hồi cung cho Cung chủ trị tội.
Hắn dọa thêm:
- Phu nhân đã biết Cung chủ sẽ trừng trị như thế nào rồi. Tốt nhất phu nhân hãy theo bọn ta trở về tránh cái cảnh đắm ngọc, trầm châu. Phu nhân hãy thức ngộ sớm, may ra Cung chủ còn niệm một chút tình đêm trước tại tổng đàn Chiêu Hồn hội, phu nhân sẽ khỏi nhận lấy thảm hình tàn khốc.
Cung Ly Kiều giận dữ thét:
- Câm mồm. Đường đường một vị phu nhân như ta há lại riu ríu cúi đầu vâng theo lệnh của hai ngươi sao chứ? Ta không trở về Luân Hồi cung hai người làm gì ta?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín giận dữ day sang tên sứ giả số năm:
- Ngũ ca. Ả này quá ương ngạnh, không thể dùng lời hơn thiệt nói với ả được đâu. Hãy để cho tiểu điệt bắt ả giải trở về Luân Hồi cho sớm, kẻo Cung chủ đợi chờ trách cứ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm gật đầu:
- Đúng vậy. Chúng ta hãy hợp công bắt ả, xem qua võ công của ả cũng chẳng vừa, đừng để cho ả chạy thoát kẻo chúng ta bị trừng phạt nặng nề.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm và số chín cùng nhảy xuống lưng ngựa.
Soạt ... soạt ...
Hai tên sứ giả rút thanh giới đao ra, song song bước tới trước đầu ngựa Cung Ly Kiều.
Chẳng dám chậm trễ, Cung Ly Kiều phi thân xuống đất. Một tiếng thanh thao, trường kiếm sáng ngời đã nắm chặt trong tay ả, vươn tới đợi chờ.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm nhìn Cung Ly Kiều cất tiếng cười nham nhở:
- Nàng đã quá cường nhạnh không chịu nghe theo lời bọn ta. Bọn ta sẽ bắt nàng giải về Luân Hồi cung, xem nàng chạy đi đâu.
Cung Ly Kiều hét lên một tiếng, vung thanh trường kiếm khoa một vòng trước mặt hóa thành đóa kiếm ngăn chặn hai thanh giới đao lại.
Soảng ... soảng ...

Ánh lửa tóe lên. Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo tháo lui về phía sau hai bước.
Bên này Cung Ly Kiều cũng lui lại hai bước, mũi kiếm vươn về phía trước.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng quát to, cùng xuất luôn mười chiêu liên hoàn. Ánh giới đao lập lòe vây kín Cung Ly Kiều.
Cung Ly Kiều hừ mạnh xuất luôn mười tám chiêu kiếm liên hoàn bủa thành tấm lưới kiếm ảnh che chở khắp mọi nơi bốn bề đến cả trên đầu.
Kiếm đao chém nhau chát chúa, đinh tai, bóng người qua lại, tới lui như mắc cửi. Chẳng còn phân biệt ai là ai nữa cả.
Trải qua ba mươi hiệp hai bên chẳng thấy phía nào thắng bại hay chiếm lấy cái thế thượng phong.
Trận đấu kéo dài, Cung Ly Kiều nóng lòng định sử dụng ngay tuyệt chiêu cực độc hạ hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, leo lên ngựa thoát đi.
Thình lình "rẻng" một tiếng. Thanh trường kiếm của Cung Ly Kiều bị thanh giới đao của tên sứ giả số năm chặt đứt tiện làm đôi bay ra ngoài.
Cung Ly Kiều hốt hoảng tháo lùi trở lại bốn năm bước, nhìn nửa thanh trường kiếm còn lại trong tay.
Trường kiếm của Cung Ly Kiều thuộc loại tầm thường không phải bảo kiếm, trong khi đó giới đao của tên sứ giả số năm thuộc loại bảo đao, nên bị chém cụt.
Chỉ còn nửa thanh trường kiếm liệu bề không thể nào chống nổi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, đột ngột Cung Ly Kiều phóng mình vào cánh rừng.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo cùng quát:
- Chạy đi đâu?
Cùng một lúc cả hai tên sư huynh Luân Hồi giáo phi thân vào rừng đuổi theo Cung Ly Kiều.
Vào khoảng năm mươi trượng, thình lình trước mặt Cung Ly Kiều có một đám thần thông to lớn, chằng chịt chắn ngang không còn lối thoát.
Cung Ly Kiều sợ hãi dừng lại, đảo mắt nhìn quanh tìm chỗ trốn chạy.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đã đuổi tới cách Cung Ly Kiều khoảng hai trượng.
Tên sứ giả số năm quát:
- Cửu đệ ném dây bắt ả cho mau, ả đang tìm đường trốn chạy nữa kìa.
Vù!

Một sợi dây thừng dài trên ba trượng từ trong tay tên sứ giả số chín ném tới trói chặt ngang thân mình Cung Ly Kiều hết phương vùng vẫy.
Cung Ly Kiều thét:
- Các ngươi ...
Nhưng tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm đã lao tới điểm huyệt, Cung Ly Kiều không còn kêu la vùng vẫy gì nổi nữa.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín tháo sợi dây thừng quấn trên mình Cung Ly Kiều ra.
Cung Ly Kiều liền ngã ngay nằm dài trên mặt đất phơi bày nét kiều diễm nẩy lửa trước mắt hai tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Tên sứ giả số năm nhìn Cung Ly Kiều bằng cặp mắt hau háu, cười hô hố:
- Cửu đệ. Nàng rất xinh đẹp, bỏ qua rất uổng, bình sinh bọn ta chưa từng được hưởng lạc thú trên vóc ngọc, thân ngà, khao khát từ lâu, nay bọn ta hãy hưởng cái phúc trời cho này, cho phỉ chí tang bồng, sau đó mang nàng trở về Luân Hồi cung nạp cho Cung chủ lãnh thưởng, quả thật là trời đã ban phúc lớn cho bọn ta. Ha ha ... ha ha ha ... ha ha ...
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín trố mặt nhìn Cung Ly Kiều nuốt nước bọt đánh ực một cái cười khoái trá:
- Ha ha, ngũ ca nói đúng, bình sinh tiểu đệ chưa từng được gặp một nữ nhân xinh đẹp như thế này, bây giờ bọn ta hãy nhìn chiêm nghưỡng thân ngọc của nàng một lúc cho thật mãn nhãn rồi sẽ từ từ hưởng lạc mới có thú vị.
Tên sứ giả số năm nóng nảy:
- Ta không chịu đựng nổi rồi, ngũ đệ hãy để ta lột phăng nàng ra xem thế nào, mà lão Cù Mộc Lưu Tôn đã từng chết lên chết xuống vì ả.
Tên sứ giả số năm bước tới gần Cung Ly Kiều, cúi xuống giở trảo chộp một cái.
Soạt ...
Thân hình tuyệt vời của Cung Ly Kiều xuất hiện trước mắt hai tên sứ giả số năm và số chín.
Bốn con mắt cú vọ của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trợn tròn gần rách cả khóe dán chặt vào thân ngọc của Cung Ly Kiều chẳng hề thấy chớp.
Tên sứ giả số chín cũng nuốt nước bọt đánh ực một cái, hai bên mép nước miếng sùi ra, rồi chem chép.
Tên sứ giả số năm tặc lưỡi:
- Ôi chao. Nàng quả là một vưu vật hy hữu. Ta hưởng lạc thú một lần

có chết cũng cam tâm.
Tên sứ giả số chín xuýt xoa:
- Ngũ ca, tiểu đệ chịu không nổi rồi, đệ sẵn sàng chết trước ngũ ca.
Tên sứ giả số năm sừng sộ:
- Ta là huynh, còn cửu đệ là đệ phải có tôn ty thứ tự. Ta hưởng trước, đệ sau. Đệ hãy ra đứng chỗ gốc cây kia canh phòng, coi chừng có bọn bại hoại càn rỡ nào đó tới phá phách cuộc vui thần thánh của bọn ta.
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số chín hừ hùu, tỏ sự không bằng lòng, nhưng cũng phải bước tới đứng dưới gốc cây cổ thụ mắt ngó nhìn Cung Ly Kiều háo hức.
Tên sứ giả số năm nhìn thân ngọc Cung Ly Kiều, lại tặc lưỡi:
- Ôi chao. Ta hưởng một lần rồi có chết cũng chẳng sao.
Hắn cúi xuống, toan xâm nhập, thình lình có tiếng hét:
- Dừng lại!
Tên sứ giả số năm giật mình, ngẩng mặt lên vẫn chưa chịu rời khỏi vùng thần tiên.
Tên sứ giả số chín cũng giật mình đánh thót, quay lại nhìn về phía vừa có tiếng hét.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo trông thấy một gã thiếu niên mặt ngọc cực kỳ tuấnt ú đứng sừng sững cách đó vài trượng từ bao giờ chẳng hề hay biết.
Gã sử dụng loại thân pháp gì, từ đâu tới đây không nghe rõ một tiếng động nhỏ, không thấy thấp thoáng bóng người, như lòai ma quỷ từ dưới đất chui lên.
Nhận ra gã thiếu niên, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm kinh hãi đứng phắt dậy, kêu lên:
- Hàn Tử Kỳ!
Tên sứ giả số chín cũng hốt hoảng lùi lại dần dần tới gần tên sứ giả số năm. Cả hai trố mắt nhìn Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ nhìn hai tên sứ giả rồi nhìn Cung Ly Kiều đang nằm bất động trên đám cỏ xanh. Ả giương tròn đôi mắt nhìn chàng như cầu cứu.
Hàn Tử Kỳ chỉ hừ lạnh một tiếng chưa nói năng gì cả.
Phút chốc bình tâm trở lại, tên sứ giả số năm nhìn Hàn Tử Kỳ, hậm hực:
- Hàn Tử Kỳ, ngươi cũng tới đâu nữa sao? Ngươi định làm gì bọn ta?
Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Các ngươi chưa hiểu ư? Các ngươi đi đâu ta theo đó. Ta sẽ làm gì,

chắc các ngươi đã hiểu rồi, hỏi nữa làm chi chứ?
Trỏ tay sang phía Cung Ly Kiều, Hàn Tử Kỳ hỏi hai tên sứ giả Luân Hồi giáo:
- Còn vị phu nhân nằm kia, các ngươi định làm gì nàng, sao thân hình ra như thế. Hãy nói mau!
Trước kia đã có lần thoát chết trong tay Hàn Tử Kỳ do chàng buông tha, tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm sợ hãi, ấp úng:
- Bọn ta ... bọn ta ...
Hắn nói không ra lời, Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Bọn ngươi thế nào? Ta hỏi hai ngươi định làm gì, sao vị phu nhân kia lại ra như thế?

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 96
Hận Thù Chồng Chất

Tên sứ giả Luân Hồi giáo số năm hấp tấp:
- Ả Cung Ly Kiều đắc tội cùng bản giáo, bọn ta được lệnh Cung chủ đi tìm bắt ả, vừa gặp ả trong cánh rừng này.
Hàn Tử Kỳ hừ lạnh:
- Bọn ngươi vâng lệnh ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đi bắt người, tại sao hai ngươi lại thoát y vị phu nhân kia. Hai ngươi định cưỡng hiếp vị phu nhân phải không?
Tên sứ giả số năm sợ hãi lui hai bước, lúng túng:
- Bọn ta đuổi ả từ ngoài quan lộ kia chạy vào đây, chỉ tại ả ...
Hàn Tử Kỳ hét:
- Nói láo! Ta hiểu cả rồi, đừng giảo hoạt. Không phải vừa rồi các ngươi cười khoái trá, nói sẽ hưởng lạc trên thân ngọc của vị phu nhân kia cho phỉ chí trang bồng rồi có chết cũng cam tâm hay sao?
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo sửng sốt, hiểu rõ Hàn Tử Kỳ đã vào cánh rừng này từ lâu rồi, đã trông thấy và nghe hết câu chuyện của bọn chúng và Cung Ly Kiều, không thể nào chối cãi, dối trá được nữa.
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo chỉ đứng nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt khiếp đảm không nói được lời nào.
Hàn Tử Kỳ nhìn tên sứ giả số chín:
- Lúc ở dãy núi Tung Sơn đã có lần ta tha cho ngươi khỏi chết phải

không?
Tên sứ giả số chín gật đầu:
- Phải!
Hướng sang tên sứ giả số năm, Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:
- Còn ngươi ta tha chết cho ngươi tại Hồng lầu khách. Ngươi còn nhớ chứ?
Sợ Hàn Tử Kỳ nổi giận giết chết ngay, tên sứ giả số năm vội vàng đáp:
- Ta nhớ rồi!
Hàn Tử Kỳ gật gù:
- Khá lắm! Trước khi ta tha chết cho hai ngươi, ta có nói từ đó không còn muốn trông thấy mặt hai ngươi trên chốn giang hồ nữa, tại sao bây giờ lại gặp hai ngươi ở trong cánh rừng này, lại còn định cưỡng dâm vị phu nhân kia.
Chàng gằn giọng:
- Hai ngươi có biết ta sẽ sử hình phạt hiếp dâm bằng cách nào không?
Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo toát mồ hôi lạnh, luống cuống cả hai tay chân không đáp được lời.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Lần này ta không thể nào dung thứ các hạ hai ngươi nữa. Hai ngươi phải chết rồi!
Chàng hét:
- Bây giờ hai ngươi định tự quyết hay chờ ta động thủ.
Tên sứ giả số năm quá sợ sinh liều quát:
- Tiểu quỷ, bọn ta liều chết sống một phen với ngươi!
Hắn quát tiếp:
- Cửu đệ xuất thủ!
Hai thanh giới đao sáng ngời trong tay hai tên sứ giả Luân Hồi giáo vung lên, cùng lượt điểm vào tám nơi tử huyệt trên ngực Hàn Tử Kỳ. Bọn chúng xuất chiêu quyết tử.
Tám làn sáng giới đao còn cách Hàn Tử Kỳ chừng năm thước, chợt một tia sáng màu tía chớp lên, thành hàng trăm tia khác chói lóe cả mắt.
Xoảng ... xoảng ...
Phập ... phập ...
Hai tiếng rú thảm khốc. Hai chiếc đầu bay ra, thân hình từ từ ngã xuống.
Hai thanh giới đao rơi xuống đất.
Nhìn hai cái tử thi, Hàn Tử Kỳ cất tiếng cười nhạt, lòng thù hận càng

chồng chất. Từ ngày biết rõ cái chết của Hàn Khuất Thân và Tố Thần Phi trúng kịch độc, Hàn Tử Kỳ quyết định từ nay không dung tha bất cứ một tên giáo đồ Luân Hồi giáo.
Hàn Tử Kỳ tra thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ nhìn sang phía Cung Ly Kiều lúc này vẫn giương đôi mắt nhìn chàng.
Chàng liền vươn tay bắn ra ba đạo "cách không chỉ" vào thân ngọc của Cung Ly Kiều.
Cung Ly Kiều kêu hự hai tiếng thân hình cử động, đứng lên tươm tất xiêm y.
Ả bước tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ, cất giọng oanh thỏ thẻ:
- Muội xin đa tạ ...
Hàn Tử Kỳ phất tay ngăn lại:
- Phu nhân đa tạ tại hạ làm chi. Lần ở vực Tử thần tại hạ đã vay nợ của phu nhân, bây giờ tại hạ trả món nợ đó, như vậy không ai thiếu nợ ai nữa phải không?
Cung Ly Kiều nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt đắm đuối, say mê, cất giọng lả lơi:
- Hàn ca ca chẳng những là một trang thiếu niên dung mạo tuyệt thế, tư phong cốt cách phi phàm, lại còn có tấm lòng bao dung, độ lượng, muội vô cùng bái phục. Nếu muội có được một vị phu quân như ca ca dù có chết cũng vui lòng.
Hàn Tử Kỳ rất khó chịu với cách xưng hô của Cung Ly Kiều. Lần trước gặp chàng nơi Bạch Mã Sơn trong đêm đại hội quần hùng tranh đoạt nội đơn Kỳ lân chí bảo, ả gọi chàng, thiếp thiếp, giờ gặp lại trong cánh rừng này gọi muội muội ca ca khiến chàng rất bực mình, nhưng nghĩ ả đã có ơn chống lại hai lão tăng đạo Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng nơi vực Tử thần, chàng lờ đi không để lộ trên sắc diện cho ả trông thấy.
Hàn Tử Kỳ nhẹ nhàng:
- Chẳng hay phu nhân đi đâu bỏ con ngựa ngoài kia lại bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo đuổi vào cánh rừng này làm chuyện vô lễ như thế?
Cung Ly Kiều vẫn nhìn Hàn Tử Kỳ đắm đuối, vẫn với giọng lả lơi, tình tứ:
- Hàn ca ca chưa nghĩ ra ư? Muội đi tìm ca ca khắp mọi nơi hơn một ngày rồi, tưởng không gặp được ca ca, muội định tới thị trấn trước mắt kia tìm kiếm nữa, vừa đến cánh rừng già này bị hai tên sứ giả Luân Hồi giáo quỷ quái đó chận đường bảo muội phải trở về Luân Hồi cung gặp ả Điêu Nguyệt Hồ, muội không bằng lòng nên đã đánh nhau với bọn chúng một trận, chỉ vì thanh kiếm gãy, muội bị chúng ném dây trói lại, điểm huyệt định cưỡng hiếp may sao ca ca lại tới

đây cứu muội bằng không chắc chắn giờ đây muội đã nguy rồi.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Chẳng hay phu nhân đi tìm tại hạ khắp nơi có chuyện gì cần thiết hay không?
Giọng nói đang lả lơi, tình tứ của Cung Ly Kiều chợt đổi ra nghiêm nghị:
- Nếu không có chuyện gì cần thiết, muội đâu dám gặp Hàn ca ca để cho ca ca thêm bực bội, trái lại đây là một chuyện vô cùng quan trọng, có liên hệ đến cả cuộc đời của ca ca nên muội nhất định đi tìm ca ca cho bằng được.
Hàn Tử Kỳ rúng động trong lòng, những lời của Cung Ly Kiều chẳng khác nào lời nói của sư bá Đảo điên hòa thượng lúc trước về chuyện ả đàn bà cùi hủi chính là Tố Thần Phi mẫu thân chàng. Chuyện mẹ chàng đã yên, đâu còn chuyện gì quan trọng có liên hệ đến cả cuộc đời chàng. Nhưng xem qua Cung Ly Kiều từ giọng nói đến cử chỉ có vẻ rất thành thật.
Hàn Tử Kỳ nhìn thẳng vào mặt Cung Ly Kiều:
- Chuyện gì quan trọng xin phu nhân nói rõ cho tại hạ được biết. Tại hạ rất muốn nghe!
Trỏ hai cái tử thi của hai tên sứ giả Luân Hồi giáo, Cung Ly Kiều lo lắng:
- Hai tên sứ giả Luân Hồi giáo bị Hàn ca ca giết, tình hình ở nơi đây bất ổn, chắc chắn chỉ trong thời gian ngắn bọn giáo đồ Luân Hồi giáo sẽ kéo tới, mà câu chuyện rất dài dòng.
Bây giờ ca ca cùng muội hãy mau mau rời khỏi cánh rừng này tới thị trấn trước mặt kia, tìm một thực quán kín đáo vắng người rồi muội sẽ kể chuyện cho ca ca nghe.
Sợ Hàn Tử Kỳ không chịu đi theo, Cung Ly Kiều chính sắc diện nhấn mạnh:
- Hàn ca ca chớ nên chối từ muội nói thật đấy. Nếu ca ca nghi kỵ không chịu nghe lời muội sau này sẽ phải hối hận đến trọn cuộc đời.
Nhìn sắc mặt Cung Ly Kiều để đoán hiểu nội tâm, thấy ả không có vẻ gì xảo quyệt, Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Được! Tại hạ sẽ cùng đi với phu nhân đến thị trấn trước mặt kia, chúng ta sẽ cùng ăn uống và đàm đạo. Tại hạ cũng đói lắm rồi.
Cung Ly Kiều để hiện trên sắc mặt nét hân hoan, nhanh lẹ bước đi.
Hàn Tử Kỳ theo phía sau lưng, vừa đi vừa nghĩ ngợi.
Cung Ly Kiều ra tới quan lộ nhìn hai phía không thấy bóng người. Cả hai an lòng.
Con Xích Long Câu, con ngựa hồng và hai con tuấn mã của hai tên

sứ giả Luân Hồi giáo đang quây quần lại gặm cỏ.
Trỏ hai con tuấn mã của hai tên sứ giả, Cung Ly Kiều bảo Hàn Tử Kỳ:
- Hàn ca ca hãy đuổi hai con tuấn mã kia chạy vô rừng, để đứng đây bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tới bắt gặp, bọn chúng sẽ phát giác hai cái tử thi trong rừng, chúng sẽ truy lùng ca ca và muội khắp mọi nơi, làm trở ngại câu chuyện của chúng ta.
Hàn Tử Kỳ thầm khen sự lịch lãm giang hồ của Cung Ly Kiều, ả quả thật là tế nhị, cẩn thận.
Chàng gật đầu:
- Phu nhân nói đúng, tại hạ sẽ đuổi hai con ngựa kia vào rừng giấu tung tích hai tên sứ giả vừa bị tại hạ giết.
Hàn Tử Kỳ bước tới gần hai con tuấn mã, nắm hai sợi dây cương dắt lại, hướng mặt vào rừng.
Chàng giật mạnh hai sợi dây cương. Hai con tuấn mã lồng lên phóng thẳng vào trong rừng, nháy mắt mất hút sau chòm lá cây rậm rạp.
Cung Ly Kiều giục:
- Hàn ca ca, chúng ta lên ngựa đi mau! Dọc đường nếu gặp bọn giáo đồ Luân Hồi giáo hãy ẩn tránh vào rừng, đừng lộ diện.
Cung Ly Kiều leo lên con hồng mã phóng đi nhanh, Hàn Tử Kỳ lên lưng con Xích Long Câu theo ở phía sau. Hai người chú mắt nhìn về phía trước, lại vận thính lực nghe ngóng phía sau.
Dọc đường không gặp chuyện gì trở ngại. Nắng chiều vừa tắt, Cung Ly Kiều và Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn. Đây là một thị trấn nhỏ, người qua lại thưa thớt.
Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều chọn một thực quán kín đáo phía trước có nhiều tàng cây lá che rợp.
Hai người bước vào thực quán, chọn chiếc bàn có thể nhìn ra đường và hai con tuấn mã.
Hàn Tử Kỳ vẫy tay sang tên tửu bảo đứng gần đó:
- Tửu bảo, ngươi hãy dọn ra cho ta hai món thịt rừng và một vò rượu ngon nhanh lên!
Tên tửu bảo vâng dạ chạy vào trong một lúc sau bưng ra một cái mâm có hai món thịt rừng bốc khói và một vò rượu đặt trên bàn lén nhìn Hàn Tử Kỳ rồi lui ra.
Hàn Tử Kỳ và Cung Ly Kiều cùng ăn uống, ai nấy thảy đều đã đói khát từ bao giờ.
Một lúc sau Hàn Tử Kỳ đặt chén xuống bàn, nhìn Cung Ly Kiều thấp giọng:

- Phu nhân có chuyện gì quan trọng hãy nói cho tại hạ nghe, tại hạ còn có chuyện gấp cần phải lên đường thật sớm.

Hồi 97
Tin Sét Đánh

Cung Ly Kiều ngừng lại, đảo mắt một vòng xem có gì khả nghi hay không, khe khẽ nói:
- Muội vừa nghe một tin có liên hệ đến Hàn ca ca, nên hấp tấp đi tìm ca ca nói cho ca ca biết để ca ca lo liệu càng sớm càng tốt.
Hàn Tử Kỳ nóng nảy:
- Tin gì phu nhân cứ nói, ở trong thực quán này chỉ có vài người xem ra là người bản xứ, không có gì đáng khả nghi, phu nhân chớ quá dè dặt.
Giọng nói của Cung Ly Kiều càng nhỏ hơn:
- Muội đi tìm Hàn ca ca để cho ca ca hay cái tin về Ngân Hà công chúa.
Hàn Tử Kỳ giật mình, trong lòng rúng động, sắc mặt biến đổi, hỏi thật mau:
- Ngân Hà công chúa thế nào? Phu nhân nói mau, tại hạ đang nóng lòng.
Cung Ly Kiều thì thầm:
- Hiện nay Ngân Hà công chúa đang ở trong Luân Hồi cung của ả Điêu Nguyệt Hồ, Hàn ca ca đã nghe muội nói rõ rồi chưa.
Hàn Tử Kỳ suýt phải đứng phắt lên, cố trấn áp cơn xúc động dữ dội:
- Phu nhân, tại sao Ngân Hà công chúa lại tới Luân Hồi cung. Nàng tới đó làm gì phu nhân có biết không?
Cung Ly Kiều bĩu môi:
- Hàn ca ca chưa hiểu ư? Ngân Hà công chúa rời bỏ hoàng cung đi tìm ca ca khắp nơi, vừa bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bắt được, giải về Luân Hồi cung giao nạp cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Bây giờ ca ca thấy có phải là tin quan trọng hay không?
Hàn Tử Kỳ hốt hoảng nhưng chợt nhớ ra một điều liền lấy lại sự bình tâm.
Dù thế nào trong lòng chàng vẫn còn hoài nghi Cung Ly Kiều vì đêm Hồng y nữ tới tổng đàn Chiêu Hồn hội bắt buộc Hạ Cung Linh phải

trao chức vị hội chủ cho ả, dĩ nhiên ả là người của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, kẻ thù không đội trời chung của chàng.
Hàn Tử Kỳ lại nghĩ biết đâu chuyện trong cánh rừng vừa qua là chuyện riêng tư tình dục của Cung Ly Kiều và hai tên sứ giả Luân Hồi giáo. Chàng cần phải cẩn trọng không nên vội tin theo lời của ả.
Nghĩ vậy, Hàn Tử Kỳ ướm thử một câu:
- Phu nhân đùa tại hạ phải không. Có lẽ nào Ngân Hà công chúa lại bị bắt.
Cung Ly Kiều chỉnh sắc diện:
- Muội đùa Hàn ca ca làm chi. Muội đùa ca ca có ích gì cho muội đâu. Muội nói thực lòng, hiện Ngân Hà công chúa đã bị Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ giam vào trong Luân Hồi cung, chỉ e vài ngày nữa ả đưa nàng vào "Luyện hồn phòng" khi muội vừa hay cái tin này liền khẩn cấp đi tìm ca ca, nói cho ca ca biết để tìm phương cách nào đó cứu nàng.
Cung Ly Kiều thở nhẹ:
- Muội xem ra Ngân Hà công chúa rất ngây thơ, hiền lành, muội thấy bất nhẫn trong lòng, một phần biết công chúa là vị hôn thê của Hàn ca ca nên muội mới can dự vào chuyện này.
Trông cử chỉ và lời nói của Cung Ly Kiều rất chân thật, dù vậy Hàn Tử Kỳ vẫn còn nửa tin nửa ngờ.
Chàng hỏi:
- Lúc Ngân Hà công chúa bị ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bắt giam vào Luân Hồi cung, phu nhân có gặp công chúa hay không?
Cung Ly Kiều gật đầu:
- Chẳng những muội gặp Ngân Hà công chúa, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại còn bảo muội bưng cơm nước vào chỗ giam cầm cho nàng ăn uống. Hàn ca ca hãy nên tới đó cứu nàng kẻo chẳng còn kịp nữa.
Ả nghiêm chỉnh:
- Muội biết Hàn ca ca nghĩ rằng muội nhận lãnh mệnh lệnh của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, phỉnh lừa ca ca tới Luân Hồi cung đưa ca ca vào cạm bẫy bắt ca ca. Ca ca đã lầm rồi, chính bản thân muội cũng đang gặp chuyện nguy hiểm, chỉ vì lão Cù Mộc Lưu Tôn bại lộ cơ mưu.
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Phu nhân, lão Cù Mộc Lưu Tôn bị bại lộ chuyện gì?
Cung Ly Kiều đáp nhỏ vì sợ có người nghe thấy:
- Chuyện lão tiết lộ những điều cơ mật của Luân Hồi giáo cho bọn

người thập đại môn phái, lúc nãy hai tên sứ giả số năm và số chín đã nói với muội, lão đã bị ả Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện hồn phòng" cách nay mấy ngày. Điêu Nguyệt Hồ cho muội là người thân thiết của lão có liên hệ đến vụ tiết lộ điều cơ mật nên sai hai tên sứ giả vừa bị ca ca giết đi tìm bắt muội, nếu lúc nãy không có ca ca tới kịp, muội bị bắt giải về Luân Hồi cung, chắc chắn phải chịu một cực hình thảm khốc cũng giống như lão Cù Mộc Lưu Tôn vậy.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Phu nhân, lão Cù Mộc Lưu Tôn đã chết rồi sao?
Cung Ly Kiều gật mạnh đầu:
- Lão làm sao sống được khi bị Điêu Nguyệt Hồ đưa vào "Luyện hồn phòng" có lẽ hiện nay lão chỉ còn một bộ xương khô, muội đã thấy một vài lần rồi, thật là kinh tởm.
- Còn bọn người thập đại môn phái ra thế nào?
- Điêu Nguyệt Hồ đã gửi một lá chiến thư mời bọn họ tới Luân Hồi giáo, nay mai bọn họ đến nơi.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Như vậy thúc phụ của ta đã thuyết phục được bọn thập đại môn phái rồi, nên ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ mới hạ chiến thư.
Hàn Tử Kỳ đang nghĩ ngợi chợt nghe Cung Ly Kiều bằng một giọng thiết tha:
- Đối với Hàn ca ca, muội thương yêu ca ca bằng một tấm chân tình, đến cả mạng sống cũng chẳng cần tại sao muội lại muốn hãm hại ca ca chứ. Ca ca hãy tin theo lời muội, đừng nghi kỵ mà hỏng chuyện ca ca sẽ phải ân hận đến trọn đời.
Hàn Tử Kỳ hỏi:
- Phu nhân có bằng cớ gì chứng minh Ngân Hà công chúa bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bắt giam vào trong Luân Hồi cung hay không?
Cung Ly Kiều đáp ứng ngay:
- Dĩ nhiên là muội có bằng cớ cho Hàn ca ca tin chuyện Ngân Hà công chúa đang bị giam nhốt trong Luân Hồi cung. Bằng không muội đâu dám gặp ca ca, để ca ca hoài nghi muội âm mưu cùng ả Điêu Nguyệt Hồ hãm hại ca ca.
Hàn Tử Kỳ phăng tới:
- Bằng cớ gì xin phu nhân nói cho tại hạ được rõ. Tại hạ mới an lòng.
Cung Ly Kiều nhìn Hàn Tử Kỳ:
- Hàn ca ca muốn thấy bằng cớ đó ư? Muội sẽ chứng minh một tín vật cho ca ca xem có đúng Ngân Hà công chúa đang bị nhốt trong Luân Hồi cung hay không.

Thò tay vào áo, Cung Ly Kiều lấy ra một vật tròn tròn chiếu ánh sáng rực rỡ, trao sang Hàn Tử Kỳ.
Ả nói:
- Hàn ca ca hãy nhìn kỹ món vật này đi. Có phải là mảnh ngọc ca ca đã trao tặng cho Ngân Hà công chúa tại hang động dãy núi Kỳ Sơn hay không?
Hàn Tử Kỳ cầm mảnh ngọc tròn nhìn qua bất giác kinh hãi kêu thầm:
- Nguy rồi! Đây là mảnh ngọc ta đã trao tặng cho Ngân muội làm kỷ vật ước thề tình nghĩa phu thê tại dãy núi Kỳ sơn chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Nàng đang bị ả Điêu Nguyệt Hồ nhốt trong Luân Hồi cung, Cung Ly Kiều đã gặp nàng nên mới có mảnh ngọc này. Như vậy chứng tỏ Cung Ly Kiều thành thật không hề phỉnh gạt ta như ta đã nghĩ vừa rồi. Ta cần phải hỏi ả thêm một vài điều rồi sẽ liệu toan.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Đúng rồi, đây là mảnh ngọc của tại hạ trao tặng cho Ngân Hà công chúa tại dãy núi Kỳ Sơn. Nàng trao cho phu nhân làm tín vật gặp tại hạ phải không?
- Phải, chính Ngân Hà công chúa đã trao mảnh ngọc này cho muội và dặn dò gặp Hàn ca ca hãy trao ra ca ca mới có thể tin được.
- Phu nhân, ngoài ra Ngân Hà công chúa còn dặn dò điều gì nữa hay không?
Cung Ly Kiều khẽ gật:
- Ngân Hà công chúa bảo Hàn ca ca hãy cất lấy mảnh ngọc này, tới Luân Hồi cung giải thoát cho nàng mau mau, bằng nếu ca ca không cứu nổi, công chúa sẽ bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa vào Luyện hồn phòng chết đi, ca ca hãy cấp tốc tới hoàng cung báo tin với hoàng đế rằng nàng đã bị bọn Luân Hồi giáo sát hại để hoàng đế cất quân tới Triệt Hổ Sơn giết sạch bọn Luân Hồi giáo báo thù cho nàng và ca ca hãy thu nhận hài cốt của nàng đem mai táng nơi nào do ca ca chọn, hương khói hằng năm cho linh hồn nàng được ấm áp và được gần gũi ca ca.
Nói dứt Cung Ly Kiều quá xúc động đôi mắt long lanh ngấn lệ.
Hàn Tử Kỳ kinh hoàng như có ai xé nát cả tâm can. Chàng hỏi thật mau:
- Phu nhân có biết đến bao giờ ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đưa Ngân Hà công chúa vào Luyện hồn phòng luyện bí pháp “Phản lão hoàn đồng” hay chưa?
Cung Ly Kiều đáp không do dự:
- Cứ theo tin của Hồng y nữ nói cho muội được biết, trong vòng ba ngày nữa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sẽ đưa Ngân Hà công

chúa vào “Luyện hồn phòng” cùng một gã thiếu niên vừa bị bắt tại thị trấn Liễu Châu. Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ luyện gã trước rồi tới Ngân Hà công chúa.
Ả gấp lên:
- Hàn ca ca hãy tới đó cứu nàng, chậm trễ sẽ hỏng mất ...
Cung Ly Kiều dặn dò:
- Hàn ca ca có tới Luân Hồi cung, hãy hết sức cẩn phòng các chất kịch độc ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rải khắp mọi nơi, nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” thuộc loại vô hình, không biết nơi nào để tránh. Xin ca ca nhớ lấy.
Hàn Tử Kỳ khẩn trương lên cực độ, trong lòng chàng dường như có một trận hỏa hoạn.
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Chuyện này ta cần phải đến Hồng lầu khách, gặp Đào hoa phu nhân, nói rõ cho phu nhân biết Ngân muội đang bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ giam giữ tại Luân Hồi cung xem phu nhân có cách nào cứu muội ra không. Lúc trước phu nhân nói với ta trước kia Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ là một cung nữ thân cận lúc phu nhân còn là hoàng hậu chánh cung. Phu nhân lại nói phu nhân chỉ cần viết một lá thư là ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ phải răm rắp vâng lời không dám cãi lại, còn phải đích thân tới Hồng lầu khách tạ lỗi. Bây giờ ta phải tức tốc tới đó cho phu nhân hay tin của Ngân muội, kẻ sau này nếu xảy ra điều gì bất hạnh phu nhân sẽ trách ta là một kẻ vô tình.
Chàng gấp rút:
- Bây giờ ta phải chia tay Cung Ly Kiều tới Hồng lầu khách thật gấp, không thể diên trì thêm một phút giây nào được nữa.
Thầm tính đâu đó xong, Hàn Tử Kỳ cất mảnh ngọc vào lòng nhìn Cung Ly Kiều:
- Chuyện quá cấp bách, tại hạ phải tới tổng đàn Luân Hồi giáo lo chuyện cứu nguy cho Ngân Hà công chúa trước thời gian ba ngày. Còn phu nhân giờ phải đi đâu, phu nhân có trở lại Luân Hồi cung hay tìm phương lánh nạn.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 98
Cực Kỳ Căng Thẳng

Cung Ly Kiều cất giọng buồn buồn:
- Muội không thể nào dám trở lại Luân Hồi cung được. Muội trở về Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sẽ giết muội ngay, bởi ả cho muội là kẻ đồng lõa cùng lão Cù Mộc Lưu Tôn, tiết lộ những điều cơ mật của Luân Hồi cung với thập đại môn phái, giờ có lẽ muội sẽ đi tìm một nơi nào thật kín đáo ẩn thân, lánh mặt bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đang đi lùng soát muội khắp mọi nơi, muội không thể để cho bọn chúng bắt sẽ chịu lấy cực hình thảm khốc của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ được.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Phu nhân nghĩ đúng. Phu nhân không nên xuất hiện trên các nẻo đường giữa lúc tình hình quá căng thẳng này sẽ chuốc lấy tai họa như vừa rồi tại cánh rừng, chắc chắn bọn giáo đồ Luân Hồi giáo đang truy lùng phu nhân ở khắp mọi nơi. Phu nhân hãy nên hết sức cẩn trọng từ phút giây này.
Chàng nhìn Cung Ly Kiều:
- Bây giờ chúng ta hãy tạm thời chia tay, sau này có dịp sẽ gặp lại ...
Hàn Tử Kỳ gọi tên tửu bảo tính tiền thịt rượu, đứng lên vội vã bước ra ngoài, Cung Ly Kiều đi theo sau, rời khỏi thực quán.
Hai người tới con Xích Long Câu và con Hồng mã đang đứng chờ.
- Thịnh ân của phu nhân đối với tại hạ xin ghi khắc trong lòng không bao giờ quên, nếu còn dịp sau này gặp lại phu nhân, tại hạ sẽ hầu hạ. Giờ xin cáo biệt phu nhân.
Cung Ly Kiều bùi ngùi:
- Hàn ca ca hãy nên bảo trọng lấy thân, coi chừng ma khí “Hoán thần ma pháp” của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã từng giết không biết bao nhiêu cao thủ trên giang hồ, trong lòng muội rất lo âu cho ca ca.
Hàn Tử Kỳ cảm động gật đầu, lên lưng con Xích Long Câu nhắm hướng thị trấn Liễn Châu phi nhanh như gió lốc ...
Trời tối hẳn, người ngựa Hàn Tử Kỳ đã tới thị trấn Liễn Châu. Trong thị trấn có vẻ khác thường, khắp phố thị chỉ loáng thoáng một vài ánh đèn le lói, trên đường không hề thấy bóng người đi khác hẳn với cảnh ồn ào đông đúc trước đây có lần Hàn Tử Kỳ đã tới.
Trong lòng Hàn Tử Kỳ phát sinh nghi hoặc, thị trấn Liễn Châu vừa xảy ra một biến cố lớn lao, nhưng chưa đoán được biến cố gì.
Trên đường trống vắng, Hàn Tử Kỳ thúc ngựa phi nhanh về hướng Hồng lầu khách.
Chẳng bao lâu người ngựa của Hàn Tử Kỳ đã đến nơi. Chàng dừng

ngựa lại gần cánh cổng.
Cánh cổng Hồng lâu khách khép kín, đó đây vắng bặt không một bóng người, chỉ có một ngọn đèn to treo trên cao ngay cánh cổng, các thứ đèn màu vạn sắc trước kia nay đã biến mất.
Trong lòng càng thêm nghi hoặc, Hàn Tử Kỳ ngẩng mặt nhìn lên tấm biển lớn trên cánh cổng.
Chín chữ màu máu đập vào mắt chàng:
“Phân đàn Luân Hồi giáo thị trấn Liễn Châu”.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:
- Bọn Luân Hồi giáo đã chiếm Hồng lâu khách thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo tại đây.
Chàng nhủ thầm:
- Nguy rồi, không hiểu Đào hoa phu nhân và Yến muội có chuyện gì bất hạnh xảy ra hay không. Hai người hiện đang ở nơi nào?
Tâm trường của Hàn Khuất Thân khẩn trương đến cực độ, trái tim đập bồi hồi.
Chàng nhảy xuống lưng con Xích Long Câu bước tới đứng trước cánh cửa sắt nhìn qua quan sát.
Không nghe có tiếng động ở phía trong, Hàn Tử Kỳ lẩm bẩm:
- Lạ thật, bọn Luân Hồi giáo lập phân đàn tại đây sao không nghe động tịnh gì cả. Ta hãy gọi thử xem sao.
Chàng hét:
- Mở cửa mau! Mở cửa ra mau!
Tiếng hét của Hàn Tử Kỳ vừa dứt, một tên giáo đồ Luân Hồi giáo nhìn qua một lỗ nhỏ cánh cổng quát:
- Ngươi là ai? Hãy xưng tên họ? Đây là phân đàn Luân Hồi giáo ngươi biết chưa?
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Ta là ai lát nữa đây rồi ngươi sẽ rõ, hãy mở cửa mau, bằng không ta đánh sập cánh cửa này.
Tên giáo đồ Luân Hồi giáo quát trả:
- Tiểu tử điên cuồng, ngươi muốn chết hay sao lại dám tới đây phá phách bản giáo.
Ngươi ...
Tên giáo đồ Luân Hồi giáo chưa kịp dứt câu, một tiếng rầm nổi lên vang dội ...
Cánh cổng bay vút vào phía trong đánh “sầm” một tiếng, rớt trên mặt đất.
Hàn Tử Kỳ vừa vỗ một chưởng đánh bay cánh cổng, dấn bước vào phía trong.

Một tên giáo đồ Luân Hồi giáo đứng sẵn nơi đó nhảy ra cản đường Hàn Tử Kỳ.
Gã quát:
- Nhị đẹ hãy giết tên tiểu quỷ này mau!
Tên giáo đồ Luân Hồi giáo kia ứng thanh. Hai tên giáo đồ cùng lượt vung thanh giới đao nhảy tới chém sả vào đầu Hàn Tử Kỳ, định giết chàng ngay lập tức.
Kẻng ... kẻng ...
Hai thanh giới đao rời khỏi tay hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo bay vút ra ngoài xa, trong lúc Hàn Tử Kỳ hãy còn đứng yên không thấy động tịnh.
Sự thật Tử hư thần kiếm vừa xuất chiêu "Liên phi chi" đánh bật hai thanh giới đao của bọn chúng.
Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo quá đỗi kinh hoàng, tháo lui liền liền, mồm há hốc ra, trố bốn mắt nhìn Hàn Tử Kỳ như nhìn một con quái vật.
Hàn Tử Kỳ "hừ" lạnh một tiếng, dấn bước vào cánh cửa sắt định tiến tới cánh cửa lớn ...
Bỗng có tiếng quát tợ chuông rền:
- Đứng lại!
Nghe tiếng quát Hàn Tử Kỳ liền ngừng lại, đưa mắt nhìn qua. Từ phía trong cánh cửa lớn, một tên đại hán trung niên phi thân ra ngoài, đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Nhìn kỹ đó là một tên đại hán vận phục màu đen, huy hiệu trên cấp sứ giả Luân Hồi giáo, mắt mũi cực kỳ gian ác, cặp mắt ti hí giống như mắt chuột.
Liền đó một loạt người vận phục màu đen từ phía trong phi thân ra đứng dàn phía sau lưng tên đại hán trung niên.
Bọn người này gồm có mười hai tên tráng niên vận phục theo lối giáo đồ Luân Hồi giáo, tay cầm giới đao lăm lăm.
Hàn Tử Kỳ than thầm:
- Đào Hoa phu nhân và Yến muội đã gặp tai nạn rồi chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.
Chợt dòng máu hận thù trong huyết quản Hàn Tử Kỳ sôi lên sùng sục, gương mặt ngọc hiện đầy sát khí, nhìn chăm chăm vào mặt tên đại hán trung niên.
Tên đại hán trung niên nhìn Hàn Tử Kỳ bằng cặp mắt rực ánh hung quang.
Hắn dõng dạc:
- Tiểu tử! Ngươi tên gì, thuộc hàng đệ tử môn phái nào, tại sao dám

to gan lớn mật tới đây đánh sập cánh cửa phân đàn Luân Hồi giáo của bản tọa. Ngươi có điên không?
Hàn Tử Kỳ lạnh như băng:
- Ngươi chưa cần phải vội biết ta là ai, ngươi hãy nghe ta hỏi đây.
Chàng dằn mạnh từng tiếng một:
- Có phải ngươi vâng theo lệnh của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ kéo bọn giáo đồ quỷ quái tới đây chiếm cứ Hồng lầu khách làm căn cứ Luân Hồi giáo hay không?
Tên đại hán trung niên gật đầu:
- Không sai. Chính bản phân đà chủ đã theo mệnh lệnh của Cung chủ tới Hồng lầu khách này thu nạp thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo tại thị trấn Liễn Châu. Ngươi hỏi có chuyện gì?
Trong lòng Hàn Tử Kỳ rúng động mạnh, điều chàng dự đoán quả không sai.
Chàng càng thêm lo sợ cho số phận của Đào hoa phu nhân và Tiểu Yến. Theo chàng nghĩ vừa rồi chắc chắn nơi Hồng lầu khách này đã diễn ra một trận ác chiến giữa Đào hoa phu nhân đã bại trận nên bọn chúng mới chiếm được Hồng lầu khách thiết lập phân đàn Luân Hồi giáo. Hiện giờ phu nhân và Tiểu Yến đang ở nơi nào?
Hàn Tử Kỳ hỏi tiếp:
- Bọn người chiếm cứ Hồng lầu khách, còn Đào Hoa phu nhân và ca nhi Tiểu Yến hiện ở đâu?
Tên đàn chủ cất giọng kiêu hãnh:
- Đào Hoa phu nhân ương ngạnh không chịu giao nộp Hồng lầu khách, bản tọa đánh với ả một trận, ả bị bắt cùng ả ca nhi Tiểu Yến. Ta đã giải hai ả về Luân Hồi cung giao nộp cho Cung chủ từ hôm qua.
Hắn hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Ngươi là kẻ thân thuộc của ả Đào Hoa phu nhân phải không?
Hàn Tử Kỳ kinh hãi nhủ thầm:
- Quả đúng như điều ta dự đoán. Trước đây lúc còn ở nơi này ta đã nói với Đào Hoa phu nhân ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ là một nữ nhân vô cùng gian xảo, độc ác coi chừng sẽ sai bọn giáo đồ trở lại đánh phá Hồng lầu khách, phu nhân không chịu nghe cứ bảo ả là một cung nữ thân tính, cứ cả tin vào tình nghĩa năm xưa nên mới xảy ra biến cố này.
Hàn Tử Kỳ nghiến răng:
- Bây giờ ta phải giết tất cả từ tên đàn chủ cho tới những tên giáo đồ nơi đây đừng cho sót một tên nào, bọn chúng sẽ chạy về Luân Hồi cung báo tin cùng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, rất

có hại cho Đào Hoa phu nhân và Yến muội đang bị giam cầm trong ngục thất kể luôn cả Ngân muội.
Gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ hiện lên một luồng sát khí, ánh mắt chớp tinh quang.
Chàng nhìn tên đàn chủ trung niên, lạnh băng:
- Ta hỏi ngươi, bây giờ ngươi muốn chết cách nào? Ngươi tự sát hay chờ ta giết?
Câu hỏi đột ngột lẫn ngạo mạn của Hàn Tử Kỳ khiến cho tên đàn chủ kinh ngạc trố mắt nhìn chàng. Hắn nghĩ chàng đã lên cơn điên mới dám hỏi hắn câu đó.
Phút chốc tên trung niên đàn chủ cất tiếng cười khà:
- Ha ... ha ... tiểu quỷ ngươi đã điên rồi. Ngươi là ai dám vô lễ với bản tọa. Ta không muốn giết ngươi, nhưng hiện giờ ta không thể dung thứ cho ngươi được.
Trung niên đàn chủ phất tay sang hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo quát:
- Hai ngươi hãy giết tên tiểu quỷ ngu ngốc cho bản tọa.
Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo hô to:
- Tuân lệnh đàn chủ!
Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo tiến song song tới trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Một tên quát:
- Tiểu quỷ, ngươi phải chết.
Lập tức hai thanh giới đao trong tay hai tên giáo đồ chém sả vào người Hàn Tử Kỳ ...

Hồi 99
Huyết Tẩy Luân Hồi Giáo

Khi hai thanh giới đao còn cách Hàn Tử Kỳ chừng hai thước, bỗng có hai làn sáng màu tía nhằm bọn chúng chớp nhanh hơn sét giật.
Hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo rú thảm, buông giới đao ngã nằm trên mặt đất, trên ngực máu phun thành vòi, giẫy giụa vài cái rồi im bặt.
Hàn Tử Kỳ vẫn đứng yên một chỗ chẳng chút xê dịch, không ai trông thấy kịp chàng đã xuất thủ từ lúc nào giết chết hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo.
Tên trung niên đàn chủ vô cùng khiếp đảm, trố mắt ti hí nhìn Hàn Tử

Kỳ nhất thời chưa có phản ứng.
Cho tới bây giờ hắn mới hay đã gặp một tiểu sát tinh cực kỳ lợi hại.
Mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo đứng phía sau tên trung niên đàn chủ hết thảy đều bạt vía, xiêu hồn, cùng đứng chết trân tại chỗ.
Lát lâu, tên trung niên đàn chủ nghiến răng:
- Tiểu quỷ! Thủ pháp giết người của ngươi quả nhiên vô cùng hiểm độc tàn ác.
Hắn hỏi:
- Ngươi là ai? Hãy báo danh cho bản tọa biết.
Hàn Tử Kỳ quắc mắt bắn ra luồng sát khí ngay vào mặt tên trung niên đàn chủ:
- Ngươi và mười hai tên quỷ quái kia sắp chết cả rồi. Hôm nay ta sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào. Ta sẽ nói cho các ngươi biết ta là ai, kẻo khi hồn các ngươi xuống địa ngục hãy còn thắc mắc.
Chàng dõng dạc:
- Hàn Tử Kỳ chính thật là ta. Các ngươi đã nghe rõ rồi chưa. Hãy mau mau đọc kinh sám hối kẻo không còn kịp nữa.
Tên trung niên đàn chủ tháo lui bốn năm bước, nhìn Hàn Tử Kỳ bằng ánh mắt kinh hoàng.
Hắn có cái cảm giác Hàn Tử Kỳ là một vị tiểu sát tinh vừa xuất hiện trước mặt.
Hiện giờ có bỏ chạy trốn cũng không khỏi chết một cách thảm khóc.
Như rất nhiều giáo đồ, sứ giả Luân Hồi giáo bọ chàng giết từ trước đến nay. Hắn chỉ còn có một con đường cuối cùng là liều tử chiến với chàng.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Hãy rút vũ khí ra mau. Chậm trễ sẽ chẳng còn kịp nữa. Đêm nay ta đã nhất định phải giết sạch các ngươi không chừa lấy một tên nào về cái tội chiếm đoạt Hồng lầu khách và bắt Đào Hoa phu nhân cùng ca nhi Tiểu Yến, cũng như trừ đi một mối họa cho giang hồ. Các ngươi đừng hòng chạy khỏi, vô ích.
Không còn cách nào hơn nữa, tên trung niên đàn chủ phất tay sang mười hai tên giáo đồ quát lớn:
- Các ngươi hãy tử chiến.
Hắn rút thanh giới đao bên lưng ra chớp ánh sáng, nung chí bọn thuộc hạ, bởi hắn biết bọn chúng đang cơn khiếp đảm, có thể bỏ chạy bất ngờ.
Dù đã khiếp trong lòng, nhưng mệnh lệnh đàn chủ không dám cãi, mười hai tên giáo đồ rập nhau:
- Tuân lệnh!

Liền đó mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo phóng tới vung mười hai thanh giới đao tua tủa tấn công vào nhiều tử huyệt trên thân mình Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ hừ lạnh một tiếng, thanh Tử hư thần kiếm rút khỏi vỏ, vẽ qua một vòng tròn trước mặt.
Trăm ngàn làn sáng màu tím bắn xẹt vào mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo.
Một loạt tiếng rú thê thảm. Một loạt tiếng loảng xoảng vũ khí rơi xuống đất. Mười hai tên giáo đồ Luân Hồi giáo cùng lượt ngã lăn xuống đất. Tất cả đều bị Tử hư thần kiếm đâm suốt ngực, chết liền tại trận.
Trên đấu trường lúc bấy giờ chỉ còn lại hai người, Hàn Tử Kỳ và tên trung niên đàn chủ.
Tên trung niên đàn chủ nhìn tử thi mười hai tên giáo đồ, mặt mày hắm xám ngắt, tay chân run run, khiếp đảm đến tột cùng.
Hắn không hiểu Hàn Tử Kỳ vừa xuất chiêu kiếm pháp gì, chỉ có một chiêu đã giết sạch mười hai tên thuộc hạ.
Hắn có ngờ đâu trong lúc máu thù sôi sục trong tim, Hàn Tử Kỳ đã xuất chiêu "Cửu trùng tam thức" trong pho bí kíp "Địa tiên kỳ thư" ít khi chàng dùng tới.
Đêm nay chàng đã quyết tẩy bọn giáo đồ Luân Hồi giáo tại Hồng lầu khách này nên không còn nương tay như từ trước nữa.
Hàn Tử Kỳ nhìn tên trung niên đàn chủ nghiến răng:
- Ta đã nói trước với ngươi rồi. Mười bốn tên quỷ quái kia đã đền tội, giờ đến lượt ngươi. Hãy chuẩn bị nếm mùi đau khổ như bọn ngươi đã từng hành động đối với bọn giang hồ.
Tự hiểu không thể nào chạy thoát khỏi Hàn Tử Kỳ, tên trung niên đàn chủ quát:
- Ta liều chết với ngươi ...
Hắn phóng tới xuất luôn tám chiêu liên hoàn nhắm vào các yếu huyệt trên người Hàn Tử Kỳ, dĩ nhiên chiêu pháp của hắn vô cùng hiểu độc bởi đã liều mạng.
Giới đao chưa kịp tới bỗng tên trung niên đàn chủ kêu lên "hự" một tiếng, đứng trơ ra như một pho tượng. Thanh giới đao rơi xuống đất đánh xoảng một tiếng thanh thao.
Tên trung niên đàn chủ vừa bị Hàn Tử Kỳ sử dụng chỉ lực điểm ba nơi yếu đạo.
Hàn Tử Kỳ giắt thanh Tử hư thần kiếm trở vào vỏ, bước tới đứng trước mặt tên trung niên đàn chủ Luân Hồi giáo.
Chàng nhìn hắn giọng lạnh như một vị phán quan:

- Từ trước đến nay bọn Luân Hồi giáo các ngươi dùng cực hình "Phân thân tán cốt", sát hại không biết bao nhiêu cao thủ trên giang hồ, bây giờ ta cũng dùng thứ cực hình đó trả lại trên mình ngươi xem có thú vị hay không?
Chàng hét:
- Hãy chuẩn bị chịu lấy cực hình. Trước nhất ta móc hai mắt ngươi kế đó ta rút gân ngươi, lột da ngươi ra cho ngươi chết dần dần để ngươi được thưởng thức cái cực hình do bọn ngươi tạo ra.
Hàn Tử Kỳ vươn năm ngón tay nhọn như cái móc sắt, cấu vào hai mắt tên trung niên đàn chủ.
Bụp ... bụp ...
Tên trung niên đàn chủ rú lên thảm thiết, cặp tròng lòi ra ngoài, máu tuôn lai láng.
Hắn gầm lên như thú dữ:
- Tiểu quỷ quá ác độc. Ta thề chết cũng theo bắt hồn ngươi rửa mối hận này.
Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:
- Bắt hồn ta ư? Ta đã móc hai con mắt của ngươi còn trông thấy gì nữa mà bắt hồn ai ...
Chàng hét:
- Hình phạt thứ nhất đã xong, bây giờ ngươi hãy nếm mùi vị "Phân thân tán cốt" xem có thích thú hay không ...
Năm ngọn trảo của Hàn Tử Kỳ bấu cào năm huyệt đạo trên mình tên trung niên đàn chủ.
Tên trung niên đàn chủ gầm lên, thân hình căng cứng, thở hồng hộc như lợn bị chọc tiết, lát sau ngã lăn đùng ra đất, hồn du địa phủ ...
Đưa mắt nhìn qua mười mấy xác chết, bất giác Hàn Tử Kỳ cảm khái:
- Thực lòng ta không muốn giết các ngươi, nhưng nếu để các ngươi còn sống trên giang hồ, bạch đạo còn mang tai vạ vì các ngươi và các thiếu nữ ngây thơ cũng bị các ngươi hãm hại, các ngươi chết cũng đừng oán trách.
Đảo mắt nhìn quanh không còn thấy một tên giáo đồ Luân Hồi giáo nào, Hàn Tử Kỳ bước vào trong cánh cửa lớn quen thuộc, thẳng lên lầu ...
Trước hết chàng tới căn phòng của Tiểu Yến. Cánh cửa mở rộng, chàng bước vào trong quan sát. Y phục của Tiểu yến hãy còn nguyên vẹn, không thấy một vết máu nào khả nghi là nàng đã đánh nhau với bọn giáo đồ Luân Hồi giáo.
Tìm kiếm một lúc lâu không thấy dấu vết gì của Tiểu Yến lưu lại, Hàn Tử Kỳ rời khỏi phòng bước sang bên phòng Đào hoa phu nhân.

Cánh cửa cũng mở rộng như bên phòng Tiểu Yến, Hàn Tử Kỳ vào trong xem xét nhận ra có vài vết máu vừa khô, dĩ nhiên Đào hoa phu nhân đã đấu nhau với bọn trung niên đàn chủ tại căn phòng này.
Hàn Tử Kỳ lục soát khắp nơi trong căn phòng cũng không có vết tích gì nữa của Đào hoa phu nhân lưu lại báo tin. Chàng lại sang các căn phòng khác. Hai mươi bốn ả thiếu nữ áo xanh luôn cả Tiêu quản gia và tám tên gia nhân biệt dạng không hiểu bọn người này bị giết hay bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo bắt giải về Luân Hồi cung.
Hàn Tử Kỳ buông tiếng thở dài:
- Nguy lắm, ta phải tới Luân Hồi cung ngay từ bây giờ, trước nhất gặp lại thúc phụ Hạng Bá Phù ngoài chân núi Triệt Hổ Sơn, xem tình hình bọn người thập đại môn phái các bang, các hội như thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến ...
Hàn Tử Kỳ trở xuống lầu, đóng chặt tất cả các cánh cửa Hồng lầu khách rồi bước ra ngoài. Con Xích Long Câu đang chờ, chàng leo lên lưng ngựa phi nhanh như bay biến vào giữa màn đêm ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 100
Liên Minh quần Hùng Diệt Quần Ma

Hôm nay là ngày tiết trung thu. Ngày hẹn trong chiếu thư Điêu Nguyệt Hồ gửi cho liên minh “Quần hùng diệt quần ma”.
Nắng chiều còn thoi thóp, quần hùng trong liên minh “Quần hùng diệt quần ma” do Bạch Vân tôn giả, chưởng môn nhân phái Điểm Thương thống lãnh đã có mặt tại chân núi Triệt Hổ Sơn.
Trong liên minh gồm có các đại cao thủ quan trọng:
Giác Ngộ thần tăng, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm.
Ngộ Tịnh đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang.
Thạch Cơ thần ni, chưởng môn nhân phái Nga My.
Mộc Đạt đạo nhân, chưởng môn nhân phái Côn Luân.
Bát Nhã thiền sư, chưởng môn nhân phái Thanh Thành.
Thần Địch tiên nương, chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.
Thiết Phiến tiên cô, chấp chưởng phái Chung Nam.
Nhị Trùng đại sư, chấp chưởng phái Tung Sơn.
Bạch Vân tôn giả, chưởng môn nhân phái Điểm Thương.
Huyết Cầm phu nhân, đảo chúa Bạch Thạch đảo.

Tám Bang, Hội gồm có:
Thuần Vu Can, Hội chủ Long Hổ hội.
Trịnh Nhữ Hoằng, Bang chủ Thiên Long bang.
Tống Thọ Ân, Bảo chủ Thần Đao bảo.
Gia Cát Cần, Hội chủ Hồng Hoa hội.
Hứa Thế Hanh, giáo chủ Phục Ma giáo.
Tào Mạo, Bang chủ Kim Sư bang.
Hạ Cung Linh, Nữ hội chủ Chiêu Hồn hội.
Hạng Bá Phù, trang chủ Hạng gia trang.
Cùng ba mươi sáu vị đại cao tăng Thiếu Lâm và mười tám vị Kim La Hán, đội ngũ chỉnh tề lần lượt kéo tới chân núi Triệt Hổ Sơn.
Mười vị chưởng môn nhân và tám vị bang hội chủ cùng ngồi xuống đám cỏ cạnh bên chân núi Triệt Hổ Sơn bàn định kế hoạch trước khi xâm nhập vào Luân Hồi giáo.
Mãi tới giờ này vẫn chưa trông thấy bóng dáng người ngựa của Hàn Tử Kỳ nơi đâu cả.
Hạng Bá Phù lo lắng, bởi từ hai ngày qua lão nhân nóng lòng chờ đợi chàng theo như lời hẹn lúc chàng rời khỏi Hạng gia trang ra quan ngoại.
Hạng Bá Phù lên tiếng trước:
- Cứ theo lão phu dò xét trong mấy ngày qua, thực lực của Luân Hồi giáo gồm có bốn trăm năm mươi giáo đồ, mười bốn cao thủ hữu hạng, hai nữ thủ tòa Hồng y nữ, và Thanh y nữ, và mười hai ả thiếu nữ. Hai ả thủ tòa Hồng y nữ và Thanh y nữ võ công cao cường, lại sử dụng cây Ma cầm cực kỳ lợi hại lại còn có lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma Côn Luân cao thâm vô lượng.
Dừng lại rồi lão nhân tiếp:
- Về kịch độc có “Tàn chi tán cốt”, “Hủy diện độc trùng” và nhiều loại kịch độc khác.
Về mê hồn có “Mê hương ngự hồn”, ma khí có “Hoán thần ma pháp”, loại này cực kỳ lợi hại, từ trước đến nay không có thuốc giải trừ. Về phần Ma cầm do hai người đó sử dụng, Đạo Hạnh ni cô và Hồng y nữa, với các chiêu “Ly hồn khúc”, “Tán thần khúc”, “Tỳ bà khúc” và “Thiên thu qui lộ”, sử dụng theo lối thần công. Lão phu xin minh chủ dự liệu, sắp đặt trước phương cách đối phó thật chu đáo mới mong thắng nổi ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Minh chủ liên minh Bạch Vân tôn giả hướng sang phía Hạng Bá Phù, hắng giọng:
- Những lời của Hạng trang chủ vừa nói rất minh bạch, cách đây vài ba ngày bần đạo được tin này do lão Cù Mộc Lưu Tôn tiết lộ tất cả

sự bí mật của Luân Hồi điện và Luân Hồi cung. Chính bần đạo và chư vị chưởng môn nhân đạo hữu đã bàn bạc về chuyện này.
Căn cứ theo lá chiến thư của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, trận giao đấu này không có chúng môn đồ, giáo đồ của song phương tham dự, cứ như ả nói tránh một trận sát kiếp khủng khiếp xảy ra giữa hai bên. Ả đưa ra hai điều kiện:
Một là đấu thần công, hai là đấu võ công sử dụng chưởng, chỉ, đao, kiếm và các loại ám khí phân tài cao thấp giữa liên minh "Quần hùng diệt quần ma" và Luân Hồi giáo. Bên nào thắng sẽ là minh chủ võ lâm, bên nào bại sẽ phải thần phục, quy tụ giang hồ thành một mối dưới quyền vị minh chủ đó.
Lão đạo nhân thở dài:
- Bọn bần đạo vô cùng lo ngại, vì nếu chúng ta bại trận chắc chắn võ lâm luôn cả hai đạo Hắc, Bạch đến hồi mạt vận. Vì vậy bọn bần đạo có một quyết tâm, đánh một trận tử sinh cuối cùng với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ và lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, quyết định sự tồn vong của võ lâm.
Lão đạo nhân giải bày:
- Trong trận này có hai trận quyết định còn mất, đó là trận đấu thần công, kịch độc và ma âm và trận đấu võ công, chưởng chỉ đao kiếm. Phần võ công đã có Giác Ngộ đạo hữu, Ngộ Tịnh đạo hữu, Bát Nhã đạo hữu và bần đạo đối phó với các đại cao thủ Luân Hồi giáo, luôn cả lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, phần ma âm đã có cây Thần địch của Thần Địch đạo hữu, và cây Huyết Cầm của Huyết Cầm phu nhân, phần kịch độc có Nhị Trung đạo hữu lãnh trách nhiệm giải trừ các loại kịch độc trong ngoài tổng đàn Luân Hồi giáo. Tất cả mọi dự định kể như đã chu toàn, sự thành bại là do võ công của chư vị và mệnh trời. Có điều trong tình thế hiện nay, chúng ta không thể nào lùi bước được, bởi lùi bước sẽ thảm bại hoàn toàn. Chính ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã thách thức trong lá chiến thư để ả đoán hiểu thực lực của chúng ta hiện thời.
Bát Nhã thiền sư tán đồng:
- Minh chủ nói không sai. Đây chính là trận quyết định còn hay mất của Bạch đạo cùng như Hắc phái trong giang hồ hiện nay, chúng ta chỉ có một con đường tiến chứ không thể nào lùi bước trước ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ được. Sự tồn vong của giang hồ là do nơi chúng ta định đoạt bằng võ công và sự quyết tâm.
Ngẩng nhìn vài giọt nắng vàng còn vương vít trên đỉnh núi Triệt Hổ Sơn, Bạch Vân tôn giả cao giọng:
- Đã tới giờ hẹn trong chiến thư, chúng ta hãy vào đó, xem qua tình

hình Luân Hồi giáo trước khi giao đấu.
Mười vị nam nữ chưởng môn nhân và tám vị bang, hội chủ đều đứng lên.
Mộc Đạt đạo nhân khẳng khái:
- Bần đạo đi trước mở đường, chư vị nam nữ đạo hữu và chư vị anh hùng hãy theo sau.
Mộc Đạt đạo nhân mạnh dạn dấn bước đi trước. Chín vị nam nữ đạo hữu kế tiếp, rồi đến quần hùng, sau cùng là ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám Kim La Hán của phái Thiếu Lâm, đội ngũ chỉnh tề kéo nhau vào con đường ngoằn ngoèo dẫn vào tổng đàn Luân Hồi giáo.
Đường vào Luân Hồi giáo hai bên vách đá dựng thẳng cao ngàn trượng, đến cả loài khỉ vượn khó leo, không có loại khinh công nào vượt qua nổi, dưới chân rất nhiều vực sâu thăm thẳm, không trông thấy đáy, địa thế cực kỳ nguy hiểm, khiến cho quần hùng đều phải thầm khen Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ quả là một nữ nhân coí tài thao lược biết lợi dụng địa thế, chọn làm tổng đàn, hùng cứ một cõi giang san riêng biệt. Giá nếu ả không phải là yêu nữ thì ả đáng là một nữ trung hào kiệt chẳng có ai bì nổi.
Quần hùng liên minh diệt quần ma thảy đều dè dặt, chậm bước không dám đi mau, lỡ trượt chân rơi xuống vực sẽ tan thây mất cốt.
Vào sâu con đường khúc khuỷu ngoằn ngoèo hơn mười dặm không thấy một trạm canh nào, cũng không có bóng dáng bọn giáo đồ Luân Hồi, chứng tỏ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã giữ đúng các điều trong lá chiến thư.
Dù vậy, mọi người vẫn cẩn phòng nghiêm ngặt, đề phòng ám khí từ hai bên vách núi ám kích quả thật là khó lòng đối phó bởi con đường quá hẹp.
Lại thêm hơn năm dặm không có chuyện gì xảy ra, vừa rẽ sang khúc quanh trước mặt quần hùng một tòa lâu đài đồ sộ sơn phết toàn màu vàng rực rỡ xuất hiện. Phía phải một cánh vườn hoa muôn sắc, phía trái một cụm tùng bách xanh um như bức họa.
Bạch Vân tôn giả lớn tiếng:
- Tất cả hãy dừng lại!
Quần hùng được lệnh vị minh chủ, mọi người đều ngưng bước, hướng mắt nhìn tòa lâu đài, dĩ nhiên đó là tổng đàn Luân Hồi giáo tiếng tăm lừng lẫy từ bấy nhiêu lâu nay, nhưng ít có ai dám đặt chân đến chốn cấm địa này.
Hạng Bá Phù trỏ tay vào vách vườn hoa và cánh rừng nhỏ tùng bách:

- Minh chủ, cánh vườn hoa đó và cánh rừng nhỏ tùng bách kia đều có rải chất kịch độc, chúng ta hãy thận trọng không nên bước vào hai nơi đó.
Bạch Vân tôn giả gật đầu:
- Bần đạo đã biết chuyện này rồi, chính lão Cù Mộc Lưu Tôn đã cho biết mọi chi tiết về cánh vườn hoa và cụm tùng bách kia, trong đó có cả ma khí "Hoán thần ma pháp".
Lão đạo nhân nhìn lướt qua quần hùng:
- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị anh hùng hãy nên thận trọng không nên bước vào hai nơi đó.
Đảo mắt quan sát trong ngoài tòa lâu đài vàng rực thêm một lần nữa, Bạch Vân tôn giả ra lệnh:
- Chư vị hãy theo bần đạo tới gần đó xem ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đối phó cách nào với chúng ta.
Mộc Đạt đạo nhân dẫn đường, mọi người lần lượt theo sau tới gần tòa lâu đài. Khi cách vườn hoa một khoảng năm mươi trượng, tất cả cùng dừng lại.
Quần hùng cùng nhau đưa mắt quan sát tòa lâu đài không có cánh cổng như các tổng đàn các môn phái, chỉ trông thấy chính giữa treo một tấm biển to tướng việc bằng ba chữ máu:
Luân Hồi giáo.
Phía trái một tấm biển màu xanh đề chữ đen:
Luân Hồi cung Bên phải một tấm biển màu âm u đề ba chữ trắng:
Luân Hồi điện.
Chỉ riêng màu sắc, bất cứ ai trông qua cũng phải rợn người.
Ba cánh cửa này thảy đều mở rộng không thấy một tên giáo đồ nào đứng canh gác.
Tòa lâu đài im lìm lạnh lẽo giống như tòa thành dưới cõi địa ngục a tỳ.
Nhìn một lúc, Giác Ngộ thần tăng quay sang Bạch Vân tôn giả bàn bạc:
- Minh chủ, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đang dùng quỷ kế "không thành" dẫn dụ chúng ta vào đó, hoặc sử dụng ám kích kịch độc, hoặc bằng chất mê thần để bắt chúng ta khỏi cần phải giao đấu như trong lá chiến thư của ả đã viết. Kế này quả thật là gian ác, hiểm độc. Chúng ta hãy tìm phương cách nào an toàn, bần tăng thiển nghĩ không thể coi thường được.
Bạch Vân tôn giả gật đầu:
- Giác Ngộ đạo hữu rất cao minh. Ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ là một nữ nhân ác độc, quỷ quyệt khôn lường, chúng ta làm thế

nào tin y như lời trong lá chiến thư của ả được. Nhưng chúng ta đã tới đây rồi cũng không thể rút lui để mang lấy cái tiếng chưa đánh đã chạy trước một ả đàn bà, còn gì là thanh danh của Bạch đạo, nhất định chúng ta phải tìm cách vào trong đó bắt ả yêu phụ trừ họa cho giang hồ. Ở đây đã có Nhị Trùng đạo hữu sẽ hóa giải các chất kịch độc rồi chúng ta sẽ vào trong.
Lời của Bạch Vân tôn giả vừa dứt chợt thấy Hồng y nữ, và mười hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp từ trong cánh vườn hoa tiến ra, tới gần đạo nhân Bạch Vân tôn giả.
Đảo ánh mắt sắc bén nhìn qua mười hai vị chưởng môn nhân, Hồng y nữ cất giọng lanh lảnh:
- Cung chủ bọn ta đúng theo lời hẹn trong lá chiến thư và chư vị phê chuẩn, trước nhất hai bên đấu thần công tại nơi này, nếu chư vị thắng nổi bọn ta, Cung chủ thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung, nơi đó sẽ đấu bằng võ công giữa một vị trong liên minh và một vị trong Luân Hồi giáo, để phân thắng bại đêm nay, chư vị đừng nên vọng động tìm đường khác đột nhập vào trong, sẽ trúng nhằm ma khí "Hoán thần ma pháp", không khỏi bị đổi xác thay hồn, chư vị hãy lưu tâm ...
Nàng cất cao giọng:
- Bây giờ trận đấu thần công bắt đầu, chư vị hãy chuẩn bị ...
Dứt câu Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp áo vàng trở lại cánh vườn hoa ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 101
Trận Đấu Thần Công

Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ áo vàng biến dạng trong cánh vườn hoa. Bạch Vân tôn giả quay lại phía sau:
- Thần Địch nữ đạo hữu, Huyết Câm nương nương hãy chuẩn bị đối phó mau.
Thần Địch tiên nương tay cầm chiếc ngọc địch trắng như tuyết bóng ngời bước tới phía trước mặt Bạch Vân tôn giả.
Huyết Cầm phu nhân song song cùng Thần Địch tiên nương.
Từ phía trong cánh vườn hoa có tiếng Hồng y nữ vọng ra:
- Trận đấu thần công bắt đầu.

Tiếng nói của Hồng y nữ vừa dứt, từ phía trong cánh vườn hoa tiếng Ma cầm trỗi lên.
Âm thanh du dương, huyền hoặc, khi bổng khi trầm như muốn đưa hồn người vào cõi hư vô, ảo giác, không còn biết đến thực tại ... trên cõi dương trần.
Bạch Vân tôn giả phất cánh tay áo rộng sang tám vị bang hội chủ, ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán báo động:
- Ly hồn khúc, tất cả chư vị lui về phía sau tránh mê âm mau.
Quần hùng được lệnh minh chủ, tất cả tháo lui nhanh về phía sau dồn mắt nhìn Thần Địch tiên nương đấu thần công cùng chiếc Ma cầm trong cánh vườn hoa.
Thần Địch tiên nương liền ngồi tịnh tọa trên đám cỏ, đưa chiếc ngọc địch lên đôi môi.
Tức thì một loạt âm thanh réo rắt, dìu dặt trỗi lên.
Khác hẳn với Ma cầm, âm thanh ngọc địch nghe rất vui tai, làm phấn chấn lòng người, ngăn chận âm thanh huyền hoặc ru hồn người vào giấc mộng của chiếc Ma cầm.
Hai thứ âm thanh khác nhau xáp lại quần quật tranh giành lẫn nhau trên không trung.
Trong đấu trường nam nữ đạo hữu nhờ nội lực cực kỳ thâm hậu và ngấm ngầm vận công chận hàn tà xâm nhập nên tất cả vẫn đứng yên không chuyện gì.
Chỉ có tám người bang chủ, hội chủ và quần tăng phải lui thêm mười trượng mới thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng âm thanh huyền hoặc của Ly hồn khúc.
Chừng uống cạn một bình trà đột nhiên từ trong cánh vườn hoa âm thanh du dương, huyền hoặc ru hồn của chiếc Ma cầm đổi giọng.
Âm thanh chấn động như tiếng sấm sét nổ giữa trời, ngàn vạn tiểu kình bén nhọn như mũi tiểu phi đao chọc vào lỗ tai người ...
Bạch Vân tôn giả hô to:
- Tán thần khúc. Thần Địch nữ đạo hữu thay đổi chiêu thức đối phó mau ...
Tám vị nam nữ đạo nhân giật lùi về phía sau mười trượng vận chân khí chống lại từng loạt tiếng sấm sét khủng khiếp của chiêu Tán thần khúc.
Lập tức ngọc địch của Thần Địch tiên nương liền đổi giọng. Từ vui tươi, phấn chấn, chợt trầm buồn, ai oán, nghe như từng trận mưa dầm rả rích rồi như tiếng gió thì thầm, to nhỏ, len lỏi vào tiếng sấm sét Tán thần khúc.
Thần Địch tiên nương đã sử dụng chiêu Nhu trương phi thủy, ngón

sở trường của tiên nương tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ lâu nay.
Giác Ngộ thần tăng tươi sắc diện day qua Bạch Vân tôn giả khen ngợi:
- Minh chủ, chiêu thức "Nhu trường phỉ thúy" của Thần Địch nữ đạo hữu quả nhiên danh bất hư truyền, vô cùng màu nhiệm, vừa trỗi lên đã chận đứng tiếng sấm sét của chiêu Tán thần khúc, trận đấu thần công này cứ theo thiển ý của bần tăng, chúng ta sẽ thắng bọn Hồng y nữ.
Bạch Vân tôn giả lắc đầu:
- Giác Ngộ đạo hữu đừng quá lạc quan, theo bần đạo được biết nhân vật đang sử dụng hai chiêu "Ly hồn khúc" và "Tán thần khúc" kia chính là Đạo Hạnh cô ở trên cổ tháp dãy núi Vu sơn bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bắt có đem về, ngoài Đạo Hạnh sư cô ra còn có Hồng y nữ. Ả sử dụng cây Ma cầm với hai chiêu "Tỳ bà khúc" và chiêu "Thiên thu qui lộ". Hai chiêu này cực kỳ lợi hại, nhất là chiêu "Thiên thu qui lộ" từ trước đến nay không có loại thần công nào đối phó nổi, chỉ e sợ Thần Địch nữ đạo hữu không thắng nổi ả, cần phải có cây Huyết cầm của Huyết Cầm phu nhân hỗ trợ mới biết kết quả hai bên thắng bại thế nào trong trận đấu thần công này.
Hai âm thanh một như sấm sét, cuồng phong, một như trận mưa dầm rả rích đấu nhau trên không gian kéo dài hơn nửa thời thần vụt im đi.
Dĩ nhiên song phương chưa có bên nào thắng bên nào bại, nên tự động ngưng lại.
Thần Địch tiên nương buông tiếng thở dài như trút đi một gánh nặng vạn cân trên vai.
Tiên nương gạt cây ngọc địch, rút chiếc khăn lau mồ hôi rịn ra lấm tấm trên vầng trán rộng sáng rỡ như trăng rằm.
Bạch Vân tôn giả bước tới gần Thần Địch tiên nương với một giọng lo âu:
- Thần Địch nữ đạo hữu thấy thế nào? Nữ đạo hữu có bị tổn hao chân khí nhiều không?
Thần Địch tiên nương trút một hơi thở mạnh:
- Bần ni vừa đấu thần công cùng chiêu "Tán thần khúc" quá lợi hại phải vận hết toàn bộ nội lực, đã tổn hao một số chân khí rất nhiều.
Bạch Vân tôn giả ái ngại:
- Thần Địch nữ đạo hữu, bọn kia sắp sử dụng hai chiêu "Tỳ bà khúc" và "Thiên thu qui lộ", hai chiêu này vô cùng lợi hại, nữ đạo hữu thấy có còn kham nổi tiếp tục đấu thần công với bọn chúng nữa không?

Thần Địch tiên nương lắc đầu:
- Bần ni cũng không biết có chống nổi hai chiêu "Tỳ bà khúc" và "Thiên thu qui lộ" của ả Hồng y nữ hay không, nhưng chúng ta đã có minh thệ với nhau lúc ra đi, nay chúng ta đã tới đây rồi, bần ni quyết đánh tới cùng ...
Tiên nương nhìn Bạch Vân tôn giả:
- Bần ni sẽ đấu tiếp, minh chủ hãy nói với Huyết Cầm phu nhân chuẩn bị trước thay thế cho bần ni tiếp tục đấu thần công với bọn chúng.
Bạch Vân tôn giả chưa kịp nói thêm với Thần Địch tiên nương, từ trong cánh vườn hoa tiếng Ma cầm lại trỗi lên.
Bấy giờ, Ma cầm đã đổi giọng, không sấm sét chấn động như trước, âm thanh thật êm đềm, có lúc như đám mưa phùn, có lúc như giọng ca nhi to nhỏ, ủy mị với cung đàn, rồi thì như giọng người góa phụ khóc chồng, trước ngôi mộ đìu hiu quạnh quẽ, không nhang, không khói, đưa hồn người vào cõi vô thường, bất cứ ai nghe qua cũng đều phải rơi lụy.
Bạch Vân tôn giả sợ hãi hô to:
- Tỳ bà khúc!
Quả vậy đây là chiêu thức Hồng y nữ đã đấu nhau với Hàn Tử Kỳ tại tổng đàn Chiêu Hồn hội cách đây mấy tháng. Lúc đó Hồng y nữ sử dụng có năm thành nội lực nên bị chiêu "Cuồng tiếu thiền âm" của Hàn Tử Kỳ đánh bại, phải vĩnh viễn rút lui khỏi tổng đàn Chiêu Hồn hội theo lời giao ước trước khi đấu thần công với nhau.
Bây giờ, Hồng y nữ vận hết nội lực mười thành ma lực "Tỳ bà khúc" gia tăng gấp bội, khiến cho mọi người có mặt tại đấu trường thảy đều lo sợ không cho Thần Địch tiên nương, chưa có một ai đóan nổi kết quả thắng lợi.
Không chút chậm trễ, Thần Địch tiên nương nhanh lẹ đưa cây ngọc địch lên đôi môi, sử dụng chiêu "Nhu trường phỉ thúy" với mười thành chống lại chiêu "Tỳ bà khúc".
"Tỳ bà khúc" và "Nhu thường phỉ thúy" cùng là nhu âm trì níu, tranh giành lẫn nhau trên không trung thật lâu chưa phân thắng bại.
Bọn nam nữ đạo tăng Bạch Vân tôn giả và quần hùng đứng yên hồi hộp đợi chờ ...
Nắng chiều tắt hẳn từ lâu. Hoàng hôn xuống dần. Cảnh sắc chung quanh tòa lâu đài Luân Hồi giáo trở nên mơ hồ, lạnh lẽo đến hãi hùng. Ngoài hai thứ âm thanh ngọc địch, ma cầm, chẳng còn nghe một tiếng nào nữa.
Mọi người trên đấu trường và chung quanh đứng trơ chẳng khác

những người đã hóa đá.
Bỗng nghe một tiếng "bốp" vang lên. Thần Địch tiên nương liền gục xuống, từ cửa miệng ói ra một bụm máu đào, buông rơi cây ngọc địch, nhìn kỹ đã bị vỡ hết hai lỗ.
Quần hùng kinh hãi đồng thanh kêu lên:
- Hỏng rồi.
Bạch Vân tôn giả biến sắc, hướng sang Thạch Cơ thần ni gọi to:
- Thạch Cơ nữ đạo hữu, hãy mau đưa Thần Địch nữ đạo hữu ra ngoài cho uống linh đan, vận chân khí chữa trị nội thương nhanh lên.
Thạch Cơ thần ni từ phía sau nhanh lẹ bước tới đỡ Thần Địch tiên nương đứng lên, dìu trở lại phía sau năm mươi trượng, lấy hai viên linh đan cho tiên nương uống, rồi ngồi lại phía sau lưng vận chân khí truyền vào ...
Trong cánh vườn hoa có tiếng Hồng y nữ cười khúc khích vọng tới tai quần hùng:
- Chư vị đã thua một trận đầu rồi, bây giờ hãy tiếp tục đấu trận thứ hai. Hãy mau chuẩn bị ...
Ả nói tiếp:
- Tốt hơn chư vị hãy mau gọi gã Hàn Tử Kỳ họa hoằn mới thắng nổi bản cô nương.
Hồng y nữ lại cười khúc khích, giọng cười ngạo mạn, khinh thường kẻ địch ...
Huyết Cầm phu nhân nổi giận, hét to vọng vào cánh vườn hoa:
- Yêu nữ đừng tự phụ, đừng cậy vào hai chiêu "Tỳ bà khúc" và "Thiên thu qui lộ" của ngươi. Bản phu nhân đấu thần công với ngươi xem lợi hại thế nào, cần gì phải đi gọi cái tên tiểu tử Hàn Tử Kỳ bại hoại đó.
Hồng y nữ cười ngạo nghễ:
- Cây Huyết cầm của phu nhân kể ra cũng có danh tiếng từ lâu, nhưng ta nói trước, phu nhân không thể nào thắng nổi ta đâu. Rốt lại chư vị cũng phải chạy đi tìm gã Hàn Tử Kỳ lạy lục, van xin gã dự vào trận này không sai.
Huyết Cầm phu nhân thét:
- Nói nhảm! Yêu nữ hãy xem chiêu "Liên hoa phí vũ" của bản phu nhân đây ...
Năm ngón tay của Huyết Cầm phu nhân đảo nhanh trên phím cây Huyết cầm ...
Tức thì một thứ âm thanh quái dị nổi lên, ngàn ngàn ánh huyết quang xuống bắn vào cánh vườn hoa nhằm hướng Hồng y nữ vừa phát âm ...

Hồi 102
Kẻ Thắng Người Bại

Trong cánh vườn hoa Hồng y nữ kêu lên:
- Rất lợi hại.
Liền đó, âm thanh Ma cầm trỗi lên. Âm thanh liền cao vút. Hàng vạn ánh huyền quang theo âm thanh bắn xẹt lên cao tuôn ra bốn bề, tám hướng chu vi ngoài trăm trượng đón lấy ngàn ánh huyết quang với chiêu "Liên hoa phi vũ" của cây Huyết cầm.
Hồng y nữ đã xuất chiêu "Tỳ bà huyền ảnh" vốn là chiêu "tỳ bà đệ nhị khúc" vì nhận thấy chiêu thức "Liên hoa phi vũ" của Huyết cầm phu nhân quá lợi hại, không thể sử dụng chiêu "Tỳ bà nhất khúc" chống lại nổi.
Quần hùng thấy đều vừa hoan hỉ lại vừa lo sợ phập phồng bởi hai chiêu "Liên hoa phi vũ" và chiêu "Tỳ bà huyền ảnh" đều khủng khiếp như nhau, chưa có một ai đoán nổi sự thắng bại sắp tới giữa song phương.
Chú mắt nhìn vào ngàn ngàn huyết ảnh và ngàn vạn ánh huyền quang trên cao một lúc.
Hạ Cung linh khẽ thầm bên tai Hạng Bá Phù:
- Lão tiền bối có đoán được trận đấu thần công thứ hai này bên nào thắng, bên nào bại hay không?
Mắt vẫn nhìn gắn vào hai vầng huyết ảnh, huyền quang, Hạng Bá Phù lắc đầu:
- Trông qua Huyết cầm và Ma cầm thảy đều lợi hại như nhau, lão phu không thể đoán nổi kết quả ra sao, phải chờ thêm một lúc nữa mới biết.
Quay lại đưa mắt nhìn con đường nhỏ dẫn vào Luân Hồi giáo, Hạ Cung Linh lo lắng:
- Lão tiền bối, sao mãi đến giờ chưa trông thấy Hàn công tử tới đây, không hiểu đã có chuyện gì bất tường xảy ra cho công tử hay không?
Nàng lo lắng tiếp:
- Theo thiển kiến của tiểu nữ, nếu Hàn công tử không tới chỉ e sợ các

vị chưởng môn nhân phải đầu hàng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, võ lâm sẽ đến ngày tàn ...
Hạng Bá Phù buông tiếng thở nhẹ:
- Lão phu cũng vừa có ý nghĩ như tiểu thư. Vừa rồi lão phu đã có lời khuyên bảo các vị chưởng môn nhân hãy cho Hàn Tử Kỳ gia nhập vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma", nhưng chư vị bác bỏ lời nói của lão phu.
Hạ Cung Linh cau mày:
- Lão tiền bối, tại sao các vị chưởng môn nhân lại không cho Hàn công tử gia nhập vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma" để có thêm sức mạnh?
- Chư vị chưởng môn nhân cho Hàn Tử Kỳ là một gã thiếu niên bại hoại, không xứng đáng dự vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma" nên lão phu không khuyên nữa.
Lão nhân hừ một tiếng:
- Trận này nếu thua ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trách nhiệm là sự ganh tỵ và tham vọng của các đạo nhân trong thập đại môn phái.
Hạ Cung Linh ngạc nhiên:
- Lão tiền bối, các vị chưởng môn nhân thập đại môn phái tham vọng và ganh tỵ cùng Hàn công tử chuyện gì?
Hạng Bá Phù hậm hực:
- Bọn nam nữ đạo nhân ganh tài Hàn Tử Kỳ và sợ gã gia nhập vào liên minh "Quần hùng diệt quần ma" đánh thắng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sẽ lên ngôi minh chủ võ lâm vì trong minh ước của bọn họ có điều khoản người nào đánh thắng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, phá tan Luân Hồi giáo, mặc nhiên coi như là bá chủ giang hồ, luôn cả hai đạo Hắc, Bạch. Do đó bọn họ bác bỏ lời thỉnh cầu của lão phu.
Hạ Cung Linh chợt tỉnh ngộ, giọng nói hậm hực:
- Thế ra mười vị chưởng môn nhân này cũng chẳng khác nào hai lão tăng đạo Chí Thiền đại sư và Huyền Thông đạo trưởng, chỉ vì tham vọng viên nội đơn Kỳ lân chí bảo đòi mổ bụng Hàn công tử moi lấy chi bảo tại vực Tử thần lúc trước. Những kẻ tu hành mà lòng dạ ác độc như rắn rết, bọn họ không sợ phạm vào giới qui của nhà Phật sao lão tiền bối ...?
Hạng Bá Phù khỉnh giọng:
- Bây giờ lão phu mới phát giác ra bọn họ khoác chiếc áo cà sa chỉ để che mắt giang hồ, dễ dàng thực hiện tham vọng, chính lão phu cũng lầm bọn họ, ngày nay thật quá rõ ràng, bọn này không thể nào

tin cậy được nữa.
Lão nói thêm:
- Vừa rồi Hạ tiểu thư nói đúng, rốt cuộc bọn họ sẽ thua trận và sẽ đầu hàng ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ để mưu lấy sự sinh tồn không sai.
Hạ Cung Linh băn khoăn:
- Lão tiền bối, tình hình đã ra như thế, bây giờ biết phải làm cách nào đây?
Hạng Bá Phù nói nhỏ:
- Trường hợp này, Hạ tiểu thư không nên theo bọn họ làm gì, lão phu và tiểu thư hãy tìm đường ra ngoài chân núi Triệt Hổ Sơn chờ Hàn Tử Kỳ là thượng sách, chẳng hay tiểu thư nghĩ thế nào hãy nói cho lão phu biết.
Hạ Cung Linh tán đồng:
- Lão tiền bối thật cao minh, vừa rồi tiểu nữ đã có nghĩ đến điều đó. Bọn nam nữ đạo nhân này chỉ vì tham vọng cái chức vị minh chủ võ lâm, qui tụ quần hùng hợp thành một khối liên minh "Quần hùng diệt quần ma" đấu nhau cùng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ để giành chức vị đó cho bọn họ, nào có ích lợi gì cho giang hồ, chúng ta ngu dại gì làm những con cờ thí chốt cho bọn họ hay sao chứ? Tiểu nữ sẽ cùng đi với lão tiền bối ra ngoài chân núi kia chờ Hàn công tử tới là ổn nhất.
Chợt Hạ Cung Linh lẫn Hạng Bá Phù dừng lại không nói nữa. Hai vầng huyết quang lẫn huyền ảnh vụt im bặt, âm thanh Ma cầm và Huyết cầm cũng im đi.
Các vị đạo nhân Bạch Vân tôn giả, Giác Ngộ thần tăng và mọi người đều buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.
Trận đấu thần công lần thứ hai giữa hai bên vẫn chưa phân thắng bại.
Sắc diện Huyết cầm phu nhân có hơi biến đổi, mồ hôi ướt đượm trên vầng trán, xem ra phu nhân đã hao tổn một số chân ngươn không ít.
Bỗng nghe Hồng y nữ cất tiếng lanh lảnh:
- Khá lắm, còn một chiêu nữa. Đây chính là chiêu quyết định sự thắng bại trận đấu thần công thứ hai. Ta sắp xuất chiêu, phu nhân hãy thận trọng kẻo thua ...
Phút giây, tiếng Ma cầm lại nổi lên. Từ trong cánh vườn hoa một đạo kim quang xẹt lên không gian cao chừng mười trượng. Từ đó tự khắc biến ra hàng ngàn vạn tia kim quang li ti, đổ ập sang phía Huyết Cầm phu nhân như từng trận mưa vàng ...
Bạch Vân tôn giả kinh hãi quát lớn:

- Thiên thu qui lộ! Huyết Cầm nương nương xuất chiêu mau.
Huyết Cầm phu nhân giật mình, năm ngón tay nhảy múa trên phím đàn liền liền ...
Một vùng huyết ảnh chói lọi cất lên cao ngang bằng vùng kim quang của chiếc Ma cầm tua ra tua tủa ngăn chặn hàng vạn tia kim quang đang xối tới.
Từ bọn đạo nhân Bạch Vân tôn giả cho tới bọn người bang, hội và luôn cả quần tăng đứng phía sau cũng thảy đều thất sắc, nghẹt thở, trố mắt tro nhìn hai vùng huyết ảnh và kim quang quây quần xoắn lấy nhau trên cao.
Hồng y nữ nhất quyết hạ cho bằng được Huyết Cầm phu nhân trong trận đấu thần công thứ hai, nên xuất tuyệt chiêu "Thiên thu qui lộ" nội lực đến mười thành.
Đổi lại Huyết Cầm phu nhân cũng không chịu lùi bước, vận chân khí mười thành cuồn cuộn tuôn ra chiêu Huyết cầm, huyết quang mỗi lúc càng đặm hơn.
Quần hùng nín thở dồn hết tất cả cặp mắt lên nhìn hai loại thần công cấu xé trên cao.
Trải qua một thời thần, đột nhiên một tiếng "băng" nổi lên, Huyết Cầm phu nhân buông cây Huyết cầm ngã lăn ra đất, miệng ứa máu tươi, coi lại cây Huyết cầm đứt hết một dây.
Bạch Vân tôn giả kêu lên:
- Chúng ta thua rồi.
Lão đạo sững sờ, chôn chân tại chỗ, thần thái trầm trọng khác thường.
Bảy vị nam nữ đạo nhân hốt hoảng chạy tới Huyết Cầm phu nhân xem qua bệnh tình.
Thạch Cơ tiên nương đỡ Huyết Cầm phu nhân đưa ra ngoài, cho uống linh đan điều trị nội thương.
Trong cánh vườn hoa giọng lanh lảnh của Hồng y nữ vọng sang quần hùng:
- Trận đấu thần công chư vị đã thua rồi, bây giờ thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung cùng Cung chủ đàm đạo, trước khi tiếp đấu trận võ công ...
Hồng y nữ dứt tiếng, trong cánh vườn hoa im lặng, không còn nghe thấy gì nữa. Hình như ả và mười hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp kia đã đi rồi.
Quần hùng thất vọng đưa mắt nhìn nhau chẳng nói ra một lời nào.
Bao nhiêu nhiệt huyết trước ngày xuất trận trong người quần hùng hạ xuống thật nhanh.

Hồi 103
Quần Hùng Xáo Trộn

Trời tối hẳn. Khắp bốn bề lâu đài Luân Hồi giáo hàng trăm chiếc ma đăng bật sáng xanh rờn. Cảnh sắc chung quanh lâu đài càng thêm hãi hùng, ghê rợn.
Im lặng đi một lúc khá lâu, Bạch Vân tôn giả nhìn lướt qua mọi người:
- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị bang hội chủ, hãy bước lại nơi kia cùng bần đạo đàm đạo.
Bạch Vân tôn giả tới đám cỏ ngồi xuống. Mọi người lặng lẽ theo sau ngồi vòng quanh, mặt mày ai nấy đều thểu não, hào khí vừa đó đã biến mất.
Nhìn lướt qua quần hùng, bằng một giọng cực kỳ nghiêm trọng, Bạch Vân tôn giả bàn:
- Chư vị nam nữ đạo hữu, chư vị anh hùng. Nay chúng ta đã thua trận đấu thần công, hiện tại chỉ còn một trận đấu võ công kết liễu sự thắng bại, bên nào giữ chức minh chủ võ lâm hteo điều giao ước giữa chúng ta và yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ. Nhưng ả lại bắt buộc chúng ta phải vào trong Luân Hồi cung giao đấu võ công, hiển nhiên trong đó ả đã rải các loại kịch độc như “Tàn chi tán cốt”, “Hủy diện độc trùng”, nhất là ma khí “Hoán thần ma pháp” rất nguy hiểm, chư vị có cao kiến gì không?
Giác Ngộ thần tăng, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm lên tiếng trước:
- Cứ theo thiển ý của bần tăng, tình thế hiện nay vô cùng bất lợi cho chúng ta về mọi mặt. Chúng ta không nên giữ đúng theo điều giao ước cùng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, hãy tạm thời rút lui ra khỏi chốn này, trở về tệ môn nghỉ ngơi chờ ba vị lão nhân Nam Hải dị nhân, Đông Phương giáo chủ và Tây Độc lão nhân tới sẽ bàn định kế hoạch khác đối phó thật hữu hiệu với ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ rồi trở lại đây là thượng sách.
Mộc Đạt đạo nhân liền tranh cãi:
- Những lời của Giác Ngộ đạo hữu sai rồi. Chúng ta thập đại môn phái xưa nay lãnh đạo quần hùng Bạch đạo, danh tiếng lẫy lừng nên nếu rút lui khỏi tổng đàn Luân Hồi giáo này, xem như chúng ta đã

thua trận ả yêu phụ, còn gì là thanh anh để sau này lãnh đạo được ai. Vả lại, nếu trở về quí môn chờ ba lão Nam Hải dị nhân, Đông Phương giáo chủ, Tây Độc lão nhân tham dự liên minh "Quần hùng diệt quần ma", lỡ bọn họ thắng ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chiếm lấy ngôi minh chủ võ lâm, thập đại môn phái của chúng ta phải tùng phục bọn họ, còn gì lã sỉ diện và danh nghĩa lãnh đạo quần hùng Bạch phái. Cứ theo ngu ý của bần đạo, chúng ta hãy vào trong Luân Hồi cung đánh một trận võ công với tên cao thủ Luân Hồi giáo nào đó phân định hơn thua, nếu có lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma, bất quá chúng ta hợp công đánh ngã lão, chắc chắn ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cũng phải đành thúc thủ, không còn dám nói tới chuyện chiếm chức vị minh chủ võ lâm như trước nữa.
Mộc Đạt đạo nhân nhìn Nhị Trùng đạo sĩ nói tiếp:
- Về các loại kịch độc trong Luân Hồi cung đã có Nhị Trùng đạo hữu đảm trách, đạo hữu vào trước hóa giải các thứ đó, chúng ta theo sau như vậy có phải là an toàn không?
Nhị Trùng đạo sĩ hăm hở:
- Mộc Đạt đạo huynh nói đúng, bất kỳ trường hợp nào, cảnh ngộ nào, chúng ta cũng không thể nhường chức minh chủ cho ai được. Vì làm vậy thập đại môn phái sẽ bị diệt vong, bần đạo sẽ vào Luân Hồi cung giải trừ các kịch độc, chư vị theo sau vào đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến ...
Ngộ Tịnh đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang nối lời:
- Đúng, không sai! Vừa rồi chúng ta chỉ thua ả Hồng y nữ về trận đấu thần công, thuộc loại ma công, chứ chúng ta đã thua võ công đâu mà phải sợ ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, Nhị Trùng đạo huynh hãy vào Luân Hồi cung trước, bọn bần đạo theo sau ...
Bát Nhã thiền sư tán đồng:
- Lời của Ngộ Tịnh đạo huynh chí lý, chúng ta nên đấu một trận võ công, không nên rút lui sẽ mang tiếng chưa đánh mà chạy, võ công nhục nhã.
Quần hùng nhao nhao lên. Mọi người đều tán thưởng sự cương quyết của Mộc Đạt đạo nhân, Ngộ Tịnh đạo trưởng, và Bát Nhã thiền sư.
Trông qua một số đông các đạo nhân đã quyết đấu, Bạch Vân tôn giả tỏ vẻ hài lòng.
Lão đạo phấn chấn:
- Chư vị đạo hữu đã quyết tâm đấu nhau một trận võ công, bần đạo y theo. Chúng ta chỉ có tiến chứ không có lùi. Chúng ta phải giữ thanh danh cho thập đại môn phái, không thể nhường chức vị minh chủ cho bất cứ ai ngoài chúng ta.

Nhìn qua Nhị Trùng đạo sĩ, Bạch Vân tôn giả ra lệnh:
- Nhị Trùng đạo hữu hãy dẫn đường mau ...
Bạch Vân tôn giả đứng lên, tất cả nam nữ đạo nhân đều đứng dậy.
Bây giờ Thần Địch tiên nương và Huyết Cầm phu nhân đã chữa nội thương xong, cùng nhập vào tám vị đạo nhân, tiến vào Luân Hồi cung ...
Nhị Trùng đạo sĩ đi trước, chính vị nam nữ đạo nhân theo phía sau.
Còn cách cánh cửa Luân Hồi cung khoảng ba mươi trượng, Bạch Vân tôn giả ra lệnh cho mọi người dừng lại ...
Bạch Vân tôn giả chợt nghĩ ra một chuyện, bảo Nhị Trùng đạo sĩ:
- Nhị Trùng đạo huynh hãy trao cho mỗi người một viên linh đan giải trừ kịch độc trước khi tiến vào Luân Hồi cung.
Nhị Trùng đạo sĩ lấy chiếc hộp đen huyền mở nắp trao cho mỗi người một viên.
Quần hùng nhận lấy linh đan nuốt vào, đứng yên nhìn vào cánh cửa Luân Hồi cung quan sát bên trong.
Phía trong Luân Hồi cung, ánh ma đăng xanh rờn rợn, không thấy một chiếc bóng người cũng không nghe một tiếng động nhỏ nào cả.
Nhị Trùng đạo sĩ cất tiếng:
- Chư vị đạo hữu hãy đứng đây chờ, bần đạo và Mộc Đạt đạo huynh vào trước độ xem tình hình như thêánào, rồi sẽ ra ám hiệu chư vị vào sau, chúng ta không thể đứng đây mãi được.
Dứt câu Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân mạnh dạn bước vào cánh cửa Luân Hồi cung đang mở rộng.
Bọn nam nữ đạo nhân đứng ngoài chờ đợi ám hiệu của Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân.
Bầu không khí lặng phắc nhưng trong lòng mọi người đều khẩn trương đến cực độ, bởi đây là một sự liều lĩnh không ai có thể biết được hậu quả.
Khoảng chừng nửa thời thần không thấy Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân quay trở ra, và cũng chẳng có ám hiệu, quần hùng lo sợ, bồi hồi.
Hạng Bá Phù ra ám hiệu cho Hạ Cung Linh ra ngoài, nói nhỏ vào tai:
- Hạ tiểu thư, tình hình này lão phu nhận thấy đã có sự bất ổn. Hai lão đạo Nhị Trùng đạo sĩ, và Mộc Đạt đạo nhân chắc đã bị sanh cầm, ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ sử dụng quỷ kế “Dẫn hổ nhập địa” bắt từng người trong bọn thập đại môn phái không sai.
Đảo mắt nhìn ra phía sau và chung quanh, lão lo lắng:
- Cứ như lão phu nghĩ, có lẽ bọn giáo đồ Luân Hồi giáo được lệnh ả yêu phụ vây chặt khắp cả mọi người, lão phu và tiểu thư hãy mau tìm

đường rời khỏi nơi này, tránh trước tai họa sắp tới.
Hạ Cung Linh biến sắc:
- Lão tiền bối, nếu bọn giáo đồ đã bao vây khắp mọi nơi chúng ta phải làm cách nào rời khỏi nơi này.
Hướng mắt về phía cánh vườn hoa Hạng Bá Phù đáp thầm đủ cho Hạ Cung Linh nghe:
- Lão phu và Hạ tiểu thư hãy vào cánh vườn hoa đó tạm thời ẩn thân, sau đó sẽ liệu toan ...
Hạ Cung Linh kinh ngạc:
- Bọn chúng rải cất kịch độc trong cánh vườn hoa, chúng ta vào đó sẽ trúng ngay tức khắc.
Hạng Bá Phù lắc đầu:
- Cứ theo lão phu nghĩ, hôm nay bọn chúng không rải chất kịch độc trong cánh vườn hoa, Hạ tiểu thư có biết tại sao không?
Hạ Cung Linh khẽ thầm:
- Tại sao tiểu nữ chưa được rõ?
- Vừa rồi ả Hồng y nữ và mười hai ả thiếu nữ áo vàng ở trong cánh vườn hoa đấu thần công với Thần Địch tiên nương và Huyết Cầm phu nhân, nếu có rải kịch độc sao ả dám vận chân khí phát âm, nếu vận chân khí lập tức kịch độc sẽ xâm nhập vào cơ thể ngã liền tại chỗ, vì vậy lão phu suy đoán hiện giờ trong cánh vườn hoa không có chất kịch độc, chúng ta vào đó ẩn thân rất an toàn.
Hạ Cung Linh tỉnh ngộ:
- Lão tiền bối quả thật cao minh, tiểu nữ trí óc cạn hẹp chưa nghĩ tới điều đó.
Hạng Bá Phù bày kế:
- Bây giờ chúng ta đừng vọng động, bọn người kia trông thấy sẽ khó lòng. Hãy chờ lúc nào bọn nam nữ đạo nhân bước vào Luân Hồi cung, lão phu và tiểu thư nhanh chónh phi thân vào cánh vườn hoa ẩn mình.
Lão băn khoăn:
- Có thể trận đấu sắp xảy ra giữa bọn giáo đồ Luân Hồi giáo và quần tăng ở ngoài kia, chúng ta vào đó lại tránh thêm mối họa phải tham dự vào thiệt lấy bản thân. Hạ tiểu thư thấy thế nào?
Hạ Cung Linh gật đầu:
- Tiểu nữ xin vâng theo lời chỉ giáo của lão tiền bối.
Bàn bạc tới đây, Hạng Bá Phù và Hạ Cung Linh im đi, chú mắt nhìn tám vị nam nữ đạo nhân, nhìn ra phía ngoài chờ diễn biến ...
Đứng phía ngoài chờ một lúc rất lâu không thấy Nhị Trùng đạo sĩ và Mộc Đạt đạo nhân trở ra, Bạch Vân tôn giả lo ngại trong lòng ...

Lão đạo quay sang Giác Ngộ thần tăng:
- Giác Ngộ đạo hữu, Mộc Đạt đạo hữu và Nhị Trùng đạo huynh chắc đã gặp chuyện không lành, chúng ta phải hành động cách nào, đạo hữu có cao kiến gì không?
Giác Ngộ thần tăng khỉnh giọng:
- Bần tăng đã nói trước rồi, nhị vị đạo hữu Nhị Trùng và Mộc Đạt cậy vào sức mình nên phải lâm nạn, tình hình này nếu chúng ta vào Luân Hồi cung, chắc chắn sẽ cùng chung số phận với nhị vị đạo hữu đó. Theo ngu ý của bần tăng, tốt hơn chúng ta hãy mau mau rời khỏi chốn long đàm hổ huyệt này để khỏi bị trúng kế "Điệu hổ nhập lâm" của ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, trở về tệ tự chờ ba vị lão nhân Đông Phương giáo chủ, Nam Hải dị nhân, Tây Độc lão nhân tới bàn kế hoạch trở lại đây cứu nhị vị đạo hữu, đó là kế đánh an toàn theo binh pháp "biết người biết ta trăm trận trăm thắng", bằng ngược lại hậu quả không biết đâu lường được.
Bát Nhã thiền sư nổi giận:
- Thập đại môn phái của chúng ta trước khi tới Luân Hồi giáo này đã cùng nhau minh thệ đồng sanh đồng tử có nhau, không bao giờ bỏ nhau, giờ chúng ta trở về qui tụ sẽ nói năng thế nào với hai vị chấp chưởng Côn Luân và Tung Sơn, và sau đó bọn cao thủ trong hai phái Hắc, Bạch giang hồ còn ngưỡng mộ, kính trọng bọn chúng ta nữa hay không? Lại nữa, chức vị minh chủ sẽ rơi vào tay người khác, chúng ta sẽ trở thành những môn phái hạ thuộc, còn gì nhục nhã cho bằng. Cứ như bần đạo hiện giờ chúng ta hãy cùng một lượt xông vào Luân Hồi cung, đánh một trận chết sống với bọn yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, biết đâu nhờ số đông và xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, chúng ta sẽ đảo ngược được tình thế, còn hơn là rút lui chịu thua một ả đàn bà, bỏ chạy trốn để bị bọn giang hồ cười chê, phỉ báng mang lấy tiếng xấu muôn đời không sao gội rửa được.
Ngộ Tịnh đạo trưởng tán thưởng:
- Bát Nhã đạo huynh nói rất chí lý, tình thế của chúng ta hôm nay chẳng khác nào đã cưỡi lưng cọp, nếu nhảy xuống cũng bị cọp vồ, tốt nhất chúng ta hãy vào Luân Hồi cung đánh cuộc với số mạng, may ra lật lại được thế cờ. Luận về võ công, chúng ta đâu kém gì lão Bắc Khuyết Thần Ma bao nhiêu, tại sao chúng ta lại sợ hãi bỏ chạy trước khi đánh, còn gì là sỉ diện của địa vị chưởng môn nhân. Cái đạo lý đó chắc đạo hữu cũng hiểu rồi chứ?
Vừa thua trận đấu thần công với Hồng y nữ, Thần Địch tiên nương hậm hực:
- Theo thiển ý của bần ni, thua trận đầu chưa phải là thua cả, chúng

ta chỉ thua về trận đấu thần công chứ chưa hề thua trận võ công, tại sao chưa đánh mà chạy, để mang lấy tiếng xấu với giang hồ như lời Bát Nhã huynh vừa nói.
Huyết Cầm phu nhân cũng căm hận:
- Phải đấy! Bọn chúng ta có tám người công lực đều thuộc hàng thượng thặng, tại sao lại khiếp sợ một nữ nhân bại hoại như ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chưa gặp mặt ả đã bỏ trốn rồi, còn gì là danh dự của vị chưởng môn nhân nữa chứ?
Bạch Vân tôn giả gật đầu:
- Những lời của Thần Địch nữ đạo hữu và Huyết Cầm nương nương rất cao minh. Luận về võ công chúng ta đâu kém sút lão đại ma đầu Bắc Khuyết Thần Ma bao nhiêu, vả lại chúng ta còn có bất ngờ xuất thủ như lời của Bát Nhã đạo huynh, chúng ta không thể làm trò cười cho thiên hạ được. Bần tăng quyết định, tất cả chúng ta hãy đồng lượt kéo vào Luân Hồi cung gặp ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ dánh một trận ... cuối cùng ...
Chấm dứt câu, Bạch Vân tôn giả mạnh bạo bước vào cánh cửa Luân Hồi cung.
Bảy vị nam nữ đạo nhân cùng lượt tiến theo phía sau Bạch Vân tôn giả.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 104
Quỷ Kế Khôn Lường

Tám vị nam nữ đạo nhân vừa lọt vào cánh cửa Luân Hồi cung, chợt nghe “kịt”.
một tiếng, cánh cửa đóng chặt lại ...
Hạng Bá Phù quay qua Hạ Cung Linh giục:
- Hạ tiểu thư, chư vị chưởng môn nhân đã bị ả yêu phụ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ bắt cả rồi, tiểu thư mau mau theo lão phu, chậm trễ sẽ có biến động.
Hạ Cung Linh nói mau:
- Tiểu nữ xin vâng theo lời chỉ giáo ...
Hạng Bá Phù phi thân vào cánh vườn hoa, Hạ Cung Linh gấp rút theo sau. Nháy mắt hai người đã biến mất trong muôn hoa.
Ba mươi sáu vị đại cao tăng, và mười tám vị Kim La Hán phái Thiếu

Lâm trông thấy rõ ràng, tất cả đều kinh hãi, nhưng nhất thời chưa biết phải nên ứng phó thế nào. Bọn họ đứng trơ như những pho tượng lấy mắt nhìn vào cánh cửa Luân Hồi cung đã khép kín.
Bởi hiện nay, bọn họ không có chủ tướng, không một ai dám ra lệnh cho ai trong tình trạng này.
Bọn sáu người bang, hội:
Gia Cát Cần, Tống Thọ Ân, Thuần Vu Can, Trịnh Nhữ Hoằng, Hứa Thế Thanh và Tào Mào thảy đều biến sắc đưa mắt nhìn nhau dò hỏi ...
Tống Thọ Ân lên tiếng:
- Chư vị bằng hữu, nay chư vị chưởng môn nhân đều bị ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhốt vào trong Luân Hồi cung, số mạng chưa biết ra thế nào. Minh chủ cũng bị giam cầm, bọn chúng ta giống như rắn mất đầu còn lưu lại nơi đây làm gì nữa để phải thiệt lấy thân. Chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?
Trịnh Nhữ Hoằng ứng thanh:
- Lão huynh nói đúng! Chúng ta như rắn mất đầu, lại chưa phải là đối thủ của bọn cao thủ Luân Hồi giáo, làm sao chống nổi ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, chi bằng chúng ta hãy mau mau rời khỏi nơi này ngay từ bây giờ, đừng để chậm trễ.
Gia Cát Cần gấp lên:
- Lui mau!
Sáu vị Bang chủ, Hội chủ gấp rút tháo lui không kịp nhìn ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán và cũng không cho bọn họ hay biết gì cả.
Bọn sáu người vừa tới con đường nhỏ ra chân núi Triệt Hổ Sơn, thình lình có tiếng quát:
- Đứng lại tất cả.
Bọn Gia Cát Cần giật mình cùng dừng phắt lại đồng đưa mắt nhìn qua.
Sáu chiếc bóng đen liền xuất hiện cản ngay trước mặt bọn sáu người bang, hội.
Đó là sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo, tay lăm lăm giới đao, mắt lộ hung quang nhìn bọn người.
Biết ngay có biến, Gia Cát Cần bước tới đứng trước mặt sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Lão giữ vẻ trầm tĩnh:
- Chư vị sứ giả ngăn chận bọn bản tọa có chuyện gì cần thiết hay không?
Tên sứ giả Luân Hồi giáo số cất giọng ồm ồm:

- Cung chủ bọn ta ra lệnh thỉnh mời chư vị vào trong Luân Hồi cung cùng Cung chủ đàm đạo.
Gia Cát Cần dùng lời khôn khéo thoái thác:
- Bọn bản tọa đến đây do lệnh của minh chủ Bạch Vân tôn giả, nay chưa có lệnh của minh chủ bọn ta không dám tự mình quyết định. Xin chư vị sứ giả thứ cho.
Tên sứ giả số một trợn mắt trắng giả:
- Lệnh của Cung chủ ban ra tất cả đều phải răm rắp thi hành. Chư vị chớ nên nghịch mạng sẽ có chuyện xảy ra không tốt cho các người đâu.
Gia Cát Cần giận dữ, nhưng cố nén xuống, vẫn giữ giọng hòa nhã:
- Bọn bản tọa có sáu người, một mình ta không thể quyết định được, chư vị sứ giả chờ ta hỏi lại.
Gia Cát Cần ngấm ngầm ra hiệu cho năm người kia, cùng lui bước trở lại phía sau.
Bọn Tống Thọ Ân, Hứa Thế Thanh, Trịnh Nhữ Hoằng, Tào Mạo hội ý đi theo Gia Cát Cần.
Rời khỏi sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo hơn mười trượng, Gia Cát Cần dừng lại chờ bọn Tống Thọ Ân tới.
Gia Cát Cần lo lắng:
- Chư vị bằng hữu, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ có ý định bắt luôn tất cả bọn chúng ta, dĩ nhiên tánh mạng của chúng ta sẽ chẳng còn, chư vị bằng hữu nghĩ thế nào?
Tống Thọ Ân hầm hừ:
- Bọn chúng ta có sáu người công lực đều cao thâm, bọn chúng cũng có sáu người, nhưng thuộc hàng tầm thường. Chúng ta hãy hạ chúng thật nhanh rồi thoát đi ngay, đó là kế thượng sách. Chúng ta đâu có thể bó tay cho bọn chúng bắt chết một cách oan uổng như thế được.
Hứa Thế Hanh phụ họa:
- Tống lão huynh nói đúng. Chúng ta hành động cho thật nhanh, kẻo bọn khác hay tin kéo ra, chẳng còn cách nào thoát khỏi tay bọn chúng.
Gia Cát Cần gật đầu:
- Được rồi, chư vị bằng hữu hãy theo bản tọa.
Gia Cát Cần quay trở lại lắc đầu:
- Bằng hữu của bản tọa không bằng lòng vào trong Luân Hồi cung, chư vị sứ giả hãy tránh ra cho bọn ta lên đường.
Tên sứ giả số một cười gằn:
- Hiện nay các ngươi thân như cá chậu, chim lồng, làm thế nào ra về

được, khôn hồn hãy ngoan ngoãn theo bọn ta vào Luân Hồi cung gặp Cung chủ, phát lạc, nhược bằng nghịch mạng tất cả các ngươi phải chịu lấy một loại cực hình thảm khốc.
Gia Cát Cần nổi giận quát:
- Câm mồm! Hãy nhận kiếm!
Gia Cát Cần rút thanh trường kiếm ra. Nằm người bang, hội chủ cũng đồng thời tuốt khí giới cầm tay. Sáu người toan bất thần tấn công sáu tên sứ giả như đã dự định.
Sáu tên sứ giả nhanh lẹ tháo lui trở về phía sau. Tên sứ giả số một hú dài một tiếng.
Tiếng hú của tên sứ giả số một vừa dứt, từ bốn phương tám hướng trên ba trăm tên giáo đồ Luân Hồi giáo xuất hiện, tay lăm lăm thanh giới đao vây chặt bọn Gia Cát Cần luôn cả ba mươi sáu vị đạo cao tăng, mười tám vị Kim La Hán của Thiếu Lâm.
Ngay con đường nhỏ ra chân núi Triệt Hổ Sơn có tới hàng trăm tên trấn giữ, đông nghẹt, dù một con chim cũng khó bay qua.
Bọn sáu người Gia Cát Cần thảy đều sửng sốt, không ngờ đã bị chúng giáo đồ Luân Hồi giáo bao vây từ bao giờ chẳng có một ai hay biết.
Rõ ràng Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đã dùng quỉ kế dẫn dụ quần hùng vào đây bắt sống.
Ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám vị Kim La Hán chưa có lệnh của các vị chưởng môn nhân vốn không muốn tham dự, nhưng tới đây tất cả đều nổi giận, vì biết rõ bọn họ cũng cùng chung số phận với sáu người.
Một vị đại cao tăng quát:
- Chư vị đạo hữu xông lên!
Quần tăng đồng thanh hô to vung thiền trượng nặng trăm cân lướt tới.
Tên sứ giả số một cười tự đắc:
- Các ngươi đừng vọng động vô ích. Các ngươi đã hay biết chuyện gì chưa?
Hắn phất tay một vòng:
- Các ngươi đã lọt vào đại trận "Ngự hồn hương" rồi, dù cho các bậc thần tiên cũng không thoát khỏi đừng nói là các ngươi. Hãy đứng yên đó chờ ngã ra cho ta.
Tên sứ giả số một lại cất tiếng hú dài ...
Tức thì trong tay trên ba trăm giáo đồ Luân Hồi giáo mỗi tên cầm một cây hương lớn, bốc khói xanh, phát ra một mùi hương dị kỳ.
Tên sứ giả số một cất tiếng cười ha hả:

- Các ngươi đã thấy rồi. Bây giờ có hối cũng không còn kịp nữa. Hãy từ từ nằm xuống cho bọn ta bắt trói nạp cho Cung chủ.
Hắn phất tay sang trên ba trăm tên giáo đồ, quát:
- Động thủ.
Hàng trăm cây ngự hương phất lên, hàng trăm làn khói xanh từ các cây hương xông vào quần hùng và quần tăng bao trùm chu vi hai trăm trượng ...
Gia Cát Cần quát:
- Chư vị bằng hữu đột phá trùng vây nhanh lên.
Gia Cát Cần phóng tới vung trường kiếm tấn công tên sứ giả số một.
Bọn người Tống Thọ Ân, mỗi người chia nhau phóng trường kiếm vào một tên sứ giả Luân Hồi giáo.
Ba mươi sáu vị đại cao tăng, cùng mười tám vị Kim La Hán đồng lượt vung thiền trượng xông vào bọn giáo đồ Luân Hồi giáo, bóng trượng mịt mù, kình khí ào ào như trận gió lốc.
Sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo vẫn đứng yên nhìn đối thủ. Tên sứ giả số cười ha hả:
- Đừng vọng động vô ích, hãy đứng yên lại đó cho ta.
Đột nhiên bọn sáu người Gia Cát Cần luôn cả quần tăng cùng ngừng lại, sắc mặt thảy đều tái xanh, thiền trươọng, trường kiếm buông xuôi xuống.
Tên sứ giả số một cười đắc chí:
- Các ngươi thấy thế nào? Không còn vận chân khí được nữa phải không? Các ngươi đã hít nhằm “Mê hồn ngự hương” rồi đấy, không thể nào vận công được nữa đâu, không tin hãy thử xem.
Bọn sáu người Gia Cát Cần và quần tăng kinh hãi, mọi người ngấm ngầm vận chân khí, quả nhiên đúng như lời tên sứ giả Luân Hồi giáo số một nói, chân khí tản mác, cơ thể rã rời không có cách nào qui nguyên được. Các loại vũ khí cầm trong tay giờ đã trở thành vô dụng.
Quần hùng lẫn quần tăng sửng sốt đứng trơ ra như những pho tượng trố mắt nhìn sáu tên sứ giả Luân Hồi giáo không nói ra được một lời nào.
Bọn họ hiểu số mạng đã hỏng chẳng còn phương cách nào thoát nổi vòng vây.
Bỗng tên sứ giả số một quát:
- Tất cả các ngươi hãy nằm xuống đó.
Tiếng quát của tên sứ giả số một vừa dứt, liền nghe nhiều tiếng huỵch huỵch liên tiếp.

Sáu người Gia Cát Cần ngã xuống hôn mê ngay. Quần tăng lần lượt ngã theo sau đó ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 105
Long Đàm Hổ Huyệt

Chư vị chưởng môn nhân thập đại môn phái do Bạch Vân tôn giả cầm đầu được hai ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp đưa vào trong Luân Hồi cung gặp Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Vừa bước vào nội điện, tám vị nam nữ chưởng môn nhân đưa mắt nhìn vào tất cả đều sửng sốt.
Trên chiếc giường long phụng dát vàng, cẩn ngọc, một ả thiếu nữ đẹp mê hồn, vận cung phục màu vàng bằng lớp lụa mỏng, dáng chặt vào thân hình nảy lửa đang ngồi dựa vào chiếc gối thêu con phượng hoàng xòe cánh.
Sắc đẹp của ả làm cho tám vị đạo nhân đã phải ngẩn ngơ. Các nam đạo nhân thầm đọc kinh để trấn áp lòng tà đang trỗi dậy.
Ả thiếu nữ áo vàng chắp tay cung kính:
- Bẩm Cung chủ. Nô tỳ đã đưa chư vị chưởng môn nhân vào rồi, xin Cung chủ phát lạc.
Ả thiếu nữ đẹp mê hồn phất cánh tay lên, cất giọng trong như rót ngọc:
- Lui!
Ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp cúi đầu, rồi tháo lui ra đứng phía ngoài cùng ả kia.
Từ Bạch Vân tôn giả, Giác Ngộ thần tăng, đến Thần Địch tiên nương và tất cả không một ai tưởng nổi ả thiếu nữ đẹp mê hồn ngồi trên chiếc giường long phụng kia lại là Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Nếu tính ra đến nay Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ tuổi đã trên bát tuần, nào ngờ trông như một cô gái tuổi trạc , mơn mởn xuân xanh, xinh đẹp như một thần tiên giáng trần, bất cứ ai nhìn qua thảy đều phải rụng rời tay chân, tiêu tan hồn phách, dù là thù nhân muốn giết ả cũng không thể xuống nổi tay kiếm, tay đao hoặc chưởng lực.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vẫn thản nhiên ngồi dựa vào chiếc gối thêu long phụng.
Ả trỏ tay về phía hàng ghế cổ mộc chạm trổ tinh vi, cất giọng oanh

vàng yêu mị:
- Thỉnh mời chư vị an tọa.
Như có một sức mạnh màu nhiệm không thể cưỡng nổi, bọn Bạch Vân tôn giả lần lượt ngồi xuống ghế. Họ đưa mắt nhìn nhau ngấm ngầm ra ám hiệu.
Không thấy lão Bắc Khuyết Thần Ma trong Luân Hồi cung và cũng không có một tên cao thủ nào hộ vệ, khiến cho bọn nam nữ đạo nhân rất ngạc nhiên.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn hai ả thiếu nữ áo vàng bằng đôi mắt thu hồn:
- Dâng trà!
Hai ả thiếu nữ áo vàng ứng thanh lui về phía sau phút giây bưng hai kỹ trà ra.
Hai ả cầm chiếc bình vàng rót vào tám cái chung bích ngọc tuần tự dâng cho bọn nam nữ đạo nhân tám người ...
Bạch Vân tôn giả tiếp lấy chung trà đưa mắt nhìn bảy vị nam nữ đạo nhân ngầm ra hiệu hãy đề phòng có chất kịch độc trong trà.
Như đoán được ý nghĩ của họ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất giọng lảnh lót:
- Thỉnh mời chư vị uống trà. Trong bình trà không có chất kịch độc hay mê hương nào đâu.
Ả cười giọng yêu mị:
- Tám chung ngọc đó là loại ngọc từ bên xứ Thổ phồn, có chất giải độc, nếu trong trà có độc tự nó đã giải trừ không cần phải có thuốc giải, chư vị hãy uống đi đừng sợ.
Một ả thiếu nữ áo vàng rót một chung, cung kính dâng hai tay cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Ả tiếp chung trà, kề lên đôi môi anh đào uống mấy hớp chứng tỏ cho tám vị đạo nhân biết trong trà không có kịch độc như lời ả vừa nói.
Bọn đạo nhân vẫn còn hoài nghi trong lòng không ít, nhưng nếu chối từ không uống, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cho là những kẻ khiếp nhược, thấp kém còn gì uy danh của thập đại môn phái, và đâu còn cái tư thế mạnh để đàm đạo với ả.
Bạch Vân tôn giả đưa mắt nhìn đồng bọn rồi uống cạn chung trà.
Bảy vị nam nữ đạo nhân được lệnh minh chủ liền uống cạn chung trà sau đó.
Tám vị nam nữ đạo nhân uống xong, ngấm ngầm vận chân khí xem có gì khác lạ trong cơ thể hay không.
Quả nhiên đúng như lời Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nói, trong trà không có chất kịch độc hoặc mê hồn. Mọi người an lòng.

Cạn ba chung trà, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất giọng nghe đắm đuối cả lòng người:
- Trước khi chúng ta đàm đạo, bọn nữ tỳ bản cung sẽ cống hiến chư vị một vũ khúc ngoạn mục vui tươi cho tinh thần được sảng khoái, rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nhau tình thân hữu ...
Ả quay về phía sau tấm màng nhung:
- Dâng nhạc!
Tiếng ngọc vừa dứt, khúc nhạc trầm bổng từ phía trong tấm màn nhung trỗi lên du dương trầm bổng.
Mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp trong bộ xiêm y ngắn, thật mỏng dán chặt thân hình kiều diễm xuất hiện ẻo lả, nhảy múa theo điệu nhạc trông như các nàng tiên nữ múa Vũ khúc nghê thường.
Mười hai ả thiếu nữ lượn quanh, lượn lại hàng chục lần trước mặt tám vị nam nữ đạo nhân. Từ thân các ả thoát ra mùi hương ngây ngất mê hồn lan rộng khắp cả toàn cung điện.
Vũ khúc kéo dài nửa thời thần, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất giọng yêu mị:
- Lui!
Tiếng nhạc liền im bặt. Mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp ngưng nhảy múa lui lại đứng thành một hàng trước tấm màn nhung ...
Đưa đôi mắt đẹp mê hồn nhìn lướt qua tám vị nam nữ đạo nhân, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vẫn với giọng yêu mị:
- Khúc nhạc vui tươi trông qua chắc đã mãn nhãm chư vị rồi. Bây giờ chúng ta bắt đầu đàm đạo.
Ả hỏi:
- Trong chư vị, vị nào cầm đầu trong liên minh “Quần hùng diệt quần ma”.
Bạch Vân tôn giả nghiêm sắc mặt:
- Chính bần đạo là minh chủ hướng dẫn chư vị nam nữ đạo hữu vào đây gặp Cung chủ.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ngồi thẳng người lên:
- Chư vị vừa thua trận đấu thần công với nữ đồ đệ Hồng y nữ, bây giờ còn đấu thêm một trận võ công nữa là kết thúc hai điều giao ước, bên nào thắng sẽ giữ chức minh chủ võ lâm phải không?
Bạch Vân tôn giả gật đầu:
- Đúng, không sai!
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra điều kiện:
- Trận đấu võ công này chỉ duy nhất mỗi bên chọn lấy một người thay mặt cho tất cả.
Các vị hãy chọn một người giao đấu tại Luân Hồi cung này, khỏi phải

đấu tất cả.
Bạch Vân tôn giả lại đảo mắt nhìn chung quanh, vẫn không thấy Bắc Khuyết Thần Ma, cũng chẳng có một đại cao thủ nào trong tòa cung điện.
Lão nghĩ thầm:
- Lạ thật, tại sao không có mặt lão Bắc Khuyết Thần Ma, hay là ả hồ ly mặt ngọc giao đấu trận này, nếu đúng như thế nào ta có sợ gì ả.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn Bạch Vân tôn giả:
- Lão đạo nhân đã chọn một người để giao đấu trận võ công này chưa?
Bạch Vân tôn giả gật đầu:
- Chính bần đạo sẽ đấu trận võ công này với Cung chủ, quyết định chức vị minh chủ hôm nay.
Lão đạo đứng lên, bước ra ngoài khoảng trống giữa cung điện.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn một ả thiếu nữ trong mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp:
- Chúc Anh, ngươi hãy ra kia đấu với lão đạo nhân.
Ả thiếu nữ tên Chúc Anh vâng dạ bước tới đối diện cùng Bạch Vân tôn giả.
Tám vị nam nữ đạo nhân thảy đều sửng sốt, bởi không ngờ Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ không đấu trận này, cũng không có một đại cao thủ nào, lại chọn một ả thiếu nữ thuộc nô tỳ đấu với Bạch Vân tôn giả, một vị chưởng môn nhân tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ.
Mọi người đều nghĩ, không hiểu có phải Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ vừa nổi cơn điên hay không? Trong lịch sử võ lâm từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện quái gở ngông cuồng này.
Bọn nam nữ đạo nhân bảy người ngồi phía ngoài vô cùng kinh ngạc, nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chằm chặp.
Mọi người không hiểu Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ có quỷ kế gì chăng?
Tại sao ả chọn một ả nữ tỳ đấu nhau cùng một đại cao thủ võ công tuyệt luân như Bạch Vân tôn giả, để định đoạt chức vị minh chủ võ lâm, dĩ nhiên trong trận này ả đã nhắm chắc phần thảm bại.
Cứ theo mọi người nghĩ chỉ nửa chiêu Bạch Vân tôn giả đã đánh ngã ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp kia, không cần tới một chiêu.
Nhất là Bạch Vân tôn giả kinh ngạc đến sững sờ, không hiểu nguyên do nào Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lại chọn một ả nữ tỳ đấu với lão.
Lão hướng mắt về phía Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lớn tiếng:

- Cung chủ có điên chưa? Tại sao lại chọn cô gái yếu ớt này đấu với bần đạo?

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 106
Quỷ Kế Tuyệt Luân

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn Bạch Vân tôn giả cười lảnh lót:
- Ta chọn ả nô tỳ Chúc Anh cũng đã đủ thắng lão đạo nhân rồi, cần gì phải nhọc sức hao tổn thân ngọc mình vàng đấu nhau với lão làm chi chứ.
Bạch Vân tôn giả nổi giận:
- Bần đạo cần nói trước với Cung chủ, nếu cô gái này thua trận võ công, bần đạo sẽ giữ chức vị minh chủ võ lâm, Cung chủ không tranh chấp nữa phải không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ gật nhẹ đầu, nói một giọng khinh khỉnh:
- Tất nhiên là như vậy rồi, nhưng ta nói trước cho lão đạo nhân biết, lão không thắng nổi ả nô tỳ Chúc Anh đâu, lão sẽ thua ngay chỉ ở một chiêu đầu, chức minh chủ võ lâm sẽ thuộc về tay ai lão hãy giữ lấy lời.
Bạch Vân tôn giả giận dữ:
- Bần đạo sẽ hạ cô gái này trong một chiêu thôi. Cung chủ hãy coi đây.
Lão đạo nhìn ả thiếu nữ Chúc Anh quát:
- Xuất thủ mau, bần đạo không thể nhân nhượng cho nữ thí chủ trong trận này được.
Không đáp lời Bạch Vân tôn giả, ả thiếu nữ Chúc Anh giở ngọc chưởng phất qua một cái.
Bạch Vân tôn giả cất ngọn chưởng lên vận công, bỗng khiếp đảm kêu thầm:
- Hỏng rồi. Ta đã trúng nhằm “Mê hồn ngự hương” của ả hồ ly mặt ngọc ...
Binh!

Bạch Vân tôn giả rú lên một tiếng, ngã lăn ra nằm soài trên mặt đất, mồm phun một bụng máu tươi.
Bảy vị nam nữ đạo nhân cùng đúng phắt lên, Bát Nhã thiền sư bật thốt:
- Tại sao lại thế này?
Bát Nhã thiền sư chạy tới đỡ Bạch Vân tôn giả ngồi lên, lấy một viên linh đan nhét vào miệng.
Các nam nữ đạo nhân trố mắt nhìn ả thiếu nữ Chúc Anh trân trối không hiểu tại sao chỉ có một chiêu ả lại hạ nổi Bạch Vân tôn giả, vị minh chủ võ lâm có công lực siêu phàm nhập hóa.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn nam nữ đạo nhân cười đắc chí:
- Các người chưa hiểu tại sao vị minh chủ của mình đấu thua ả nô tỳ Chúc Anh phải không?
Ả lạnh lùng:
- Bây giờ các vị hãy thử vận chân khí xem trong mình thế nào?
Giác Ngộ thần tăng, Bát Nhã thiền sư, Ngộ Tịnh đạo trưởng, Thần Địch tiên nương, Thiết Phiến tiên cô đồng giật mình, ngấm ngầm vận chân khí.
Tất cả mọi người đều biến sắc, chân khí đã tiêu tan đi từ bao giờ.
Bảy vị nam nữ đạo nhân vô cùng khiếp đảm khi hiểu rõ bọn họ đã bị Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ đầu độc làm tiêu tan chân khí nhưng không rõ rừ lúc nào và bằng loại gì?
Mọi người kinh hoàng đứng yên tại chỗ trố mắt nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Như đoán được ý nghĩ của bọn họ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười thích thú:
- Các ngươi chưa hiểu đã bị đầu độc bằng cách nào chứ gì? Ta sẽ nói cho các ngươi rõ.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ phất cánh tay sang Chúc Anh:
- Ngươi đã thắng trận rồi còn đứng đó làm chi.
Chúc Anh vâng dạ trở lui về phía mười hai ả thiếu nữ xinh đẹp, đứng đó.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hắng giọng:
- Các ngươi hãy nghe cho rõ, trong lúc mười hai nữ tỳ của ta vũ khúc ngoạn mục lượn qua lượn lại nhiều lần trước mặt các ngươi, mùi hương thơm ngào ngạt từ thân hình chúng toát ra, các ngươi ngửi chính là mê hương "Ngự hồn" khiến cho nội lực tiêu tan, cơ thể rã rời không còn vận chân khí nổi nữa. Bây giờ các ngươi đã hiểu rồi chứ?
Bát Nhã thiền sư nổi giận trợn mắt:

- Ngươi dùng quỷ kế đánh thắng trận võ công thấy có danh dự hay không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười lảnh lót:
- Các ngươi bất thông thời vụ. Phàm bất cứ trận đấu nào, hai bên đều có quyền sử dụng tất cả các thứ võ công đến ám khí, luôn cả mưu trí. Các ngươi đã ngu ngốc không tự lượng sức mình nên phải thua trận còn kêu ca nỗi gì chứ.
Ả trừng đôi mắt đẹp mê hồn:
- Nay các ngươi đã thua trận đấu võ công, xem như ta là Minh chủ phải nghe theo mệnh lệnh của ta.Ta có hai điều cho thập đại môn phái phải thi hành.
Bát Nhã thiền sư hậm hực:
- Hai điều gì?
- Một là các ngươi phải cam kết từ giờ phút này chức vị Minh chủ võ lâm thuộc về ta.
Hai là phải giao nộp tổng đàn của mười hai môn phái cho ta thành lập các phân đàn Luân Hồi giáo tại đó. Các ngươi hãy bàn tính với nhau, ta kỳ hẹn cho các ngươi đến sáng mai phải hoàn tất, nhược bằng các ngươi cương ngạnh, chống lại lệnh ta, chuyện gì sẽ xảy đến chắc các ngươi đã hiểu rồi.
Không chờ Bát Nhã thiền sư nói thêm, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ quay sang mười hai ả thiếu nữ áo vàng:
- Các ngươi hãy đưa tám người này vào “dưỡng tâm viện” cho ăn uống đầy đủ chờ lệnh ta.
Dứt câu Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ biến mất, chẳng hiểu từ đằng nào không có một ai trông thấy. Tám vị nam nữ đạo nhân khiếp đảm trước cái thân pháp quái dị của ả.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 107
Lễ Đăng Quang Minh Chủ

Chiều nay là ngày đại lễ đăng quang chức vị Minh chủ võ lâm của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Trong Luân Hồi cung, Luân Hồi điện và khắp các mọi nơi, hàng ngàn chiếc đèn hoa giăng mắc đơm hoa, kết tụ rỡ ràng.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trong bộ y phục lộng lẫy xinh đẹp

như một tiên nữ giáng trần ngồi trên chiếc ghế bọc nhung trên tòa chính diện.
Bắc Khuyết Thần Ma ngồi chiếc ghế bên cạnh Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, mặt như Phán quan, mắt chớp tợ hai ngọn ma đăng, thân hình to như hộ pháp, hung tợn khác thường.
Hai mươi bốn tên giáo đồ vận phục chỉnh tề, tay cầm giới đao đứng dàn phía dưới thềm cung điện.
Phía dưới điện, mười vị nam nữ chưởng môn nhân do Bạch Vân tôn giả cầm đầu, sáu vị bang hội chủ của bọn Gia Cát Cần, luôn cả năm vị tăng đạo Chí Thiền đại sư, Huyền Thông đạo trưởng, Thái Ất chân nhân, Không Không thần ni và Diệu Huyền sư cô bị Hồng y nữ bắt từ đêm lập trận "Bát môn kim tỏa" vây hãm Hàn Tử Kỳ nơi dãy núi đều có mặt.
Tất cả hai mươi mốt vị nam nữ đạo nhân đều bị xiềng chân đứng sắp hàng mắt hướng lên đại điện.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ nhìn mười vị nam nữ chưởng môn nhân cất tiếng lanh lảnh:
- Hôm nay là kỳ hẹn chót của các ngươi. Hoặc các ngươi ký vào tờ cam kết như lời ta nói từ đêm qua, ta sẽ phóng thích tất cả trở về lo thu xếp. Điều thứ hai, ta sẽ phái bọn thuộc hạ tới thu nạp thiết lập các phân đà Luân Hồi giáo tại đó, hoặc là nếu các ngươi sẽ nhận lấy cực hình thảm khốc ngay tức khắc. Các ngươi đã nghe ta nói rõ rồi chưa?
Phất tay sang một tên giáo đồ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra lệnh:
- Ngươi hãy bước lên đây lấy tờ cam kết trao cho bọn hoa ký vào.
Tên giáo đồ ứng thanh lom khom bước lên tòa chính điện, hai tay tiếp lấy tờ cam kết và bút mực.
Gã cúi rạp đầu, trở xuống tới chỗ mười vị nam nữ tăng đạo, trao cho từng người.
Mười vị nam nữ chưởng môn nhân như đã mất hồn từ đêm qua, riu ríu ký vào tờ cam kết, không một ai kháng cự kể cả Bạch Vân tôn giả, vị minh chủ liên minh "Quần hùng diệt quần ma".
Mọi người ký xong, tên giáo đồ trở lên cung kính dâng lên cho Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Nhìn qua tờ cam kết một lượt, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất tiếng cười lảnh lót:
- Tốt! Các ngươi ngoan ngoãn đấy. Bây giờ các ngươi hãy vào "dưỡng tâm viện" chờ vài ngày ta sẽ phái các giáo đồ đưa các ngươi về môn phái.

Phẩy bàn tay ngọc sang hai mươi bốn tên giáo đồ, ả truyền lệnh:
- Các ngươi hãy đưa bọn người đó vào "dưỡng tâm viện" ta sẽ có lệnh sau.
Hai mươi bốn tên giáo đồ ứng thanh, áp giải hai mươi mốt người vào phía bên trái tòa đại điện.
Liền đó hai ả thiếu nữ áo vàng dọn tiệc rượu lên chiếc bàn trước mặt Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Ả cùng Bắc Khuyết Thần Ma ăn uống.
Bắc Khuyết Thần Ma nốc hết hai vò rượu trông đã sừng sừng, nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ.
Lão hỏi:
- Điêu muội định thả hết bọn đầu trọc và bọn nam nữ đạo sĩ, bang, hội kia phải không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lắc đầu:
- Bắc Khuyết lão huynh từng là một nhân vật lịch lãm giang hồ, quỷ quyệt vô song, thế mà chưa hiểu rõ ý định của muội ư?
Bắc Khuyết Thần Ma hỏi:
- Lão huynh chưa hiểu ý của Điêu muội, hãy nói cho ta biết.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ ra điều bí mật:
- Trước khi phóng thích bọn bại hoại kia, muội sẽ cho mỗi tên uống một viên kịch độc "Tàn chi tán cốt" rồi cho bọn chúng thành những kẻ phế nhân trở về, giống như lão Hàn Khuất Thân trước đây, Bắc Khuyết lão huynh đã hiểu rồi chứ?
Bắc Khuyết Thần Ma cười khà:
- Ha ha, quả thật là diệu kế, lão huynh vô cùng khâm phục Điêu muội, nhưng cũng chỉ vì Điêumuội mà gã tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ đòi cắt thủ cấp của huynh. Tên tiểu quỷ đó không còn coi trời cao, đất dày là gì cả. Huynh sẽ đi tìm giết gã trước để trừ đi mối hiểm họa sau này cho Luân Hồi giáo của Điêu muội.
Lão hỏi:
- Còn Điêu muội, lão huynh nghe bọn sứ giả nói gã đòi mổ lấy tim gan muội phải không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ gật đầu:
- Không sai! Gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ đòi mổ lấy tim gan của muội báo thù cho lão thất phu Hàn Khuất Thân bị lão huynh đầu độc lúc trước. Muội đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với gã rồi. Muội sẽ đưa gã vào cạm bẫy.
Bắc Khuyết Thần Ma cầm vò rượu thứ ba, nốc một hơi nhìn Điêu Nguyệt Hồ bằng ánh mắt chớp hung quang:
- Điêu muội sử dụng cạm bẫy gì đối phó với tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ?

- Muội sẽ dùng cái sắc đẹp mê hồn của muội và ma khí "Hoán thần ma pháp" bắt Hàn Tử Kỳ. Muội được biết gã là một tuyệt thế mỹ nam tử, sắc đẹp chẳng kém gì Phan Anh thuở xưa. Muội sẽ hưởng lạc thú với gã vài tháng rồi đưa vào "Luyện hồn phòng" luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng" cho sắc đẹp của muội mãi mãi tồn tại như hiện nay.
Bắc Khuyết Thần Ma cười khà:
- Ồ, thì ra Điêu muội cũng giống như lão huynh, thấy sắc đẹp đã say sưa, đắm đuối rồi.
Muội và huynh quả thật là một cặp vợ chồng xứng đôi vừa lứa.
Bỗng Bắc Khuyết Thần Ma hỏi Điêu Nguyệt Hồ:
- Điêu muội, lão huynh nghe bọn sứ giả nói muội bắt được hai ả mỹ nhân tuyệt vời, tên Ngân Hà công chúa và ca nhi Tiểu Yến, có đúng vậy không?
- Đúng, không sai!
- Điêu muội có định đưa hai ả đó vào "Luyện hồn phòng" để luyện bí pháp "Phản lão hoàn đồng" hay không?
- Tất nhiên muội phải đưa hai con bé đó vào "Luyện hồn phòng". Hai ả đều là trinh nữ quí giá hơn tất cả những mỹ nhân khác, muội sẽ lại trẻ thêm vài tuổi.
- Trước khi Điêu muội đưa hai con bé vào "Luyện hồn phòng" hãy cho lão huynh hưởng lạc một lần được chứ?
Ánh mắt Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chớp ngời, do dự rồi khẽ gật đầu:
- Tất nhiên là phải được. Nay mai mọi chuyện yên xong, muội sẽ cho Bắc Khuyết lão huynh hưởng lạc, chẳng có điều gì trở ngại cả, lão huynh hãy an tâm.
Bắc Khuyết Thần Ma ôm lấy thân hình bốc lửa của Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười khoái trá:
- Điêu muội quả nhiên xứng đáng là một vị hiền thê, biết ý phu quân có tánh háo sắc chiều chuộng, lão huynh là một kẻ có diễm phúc nhất trên đời.
Điêu Nguyệt Hồ mắng thầm:
- Được rồi. Bọn đàn ông các ngươi vừa nghe nói gái đẹp là nhảy cẫng lên, đợi khi ta lên ngôi Minh chủ võ lâm chính thức, tóm thân tất cả quần hùng Hắc Bạch môn phái, bang hội ta sẽ cho lão uống một viên "Tàn chi tán cốt", xem lão có phải là một kẻ diễm phúc nhất trên cõi đời này hay không. Chỉ như lão Hàn Khuất Thân, một trang nam tử khôi ngô, tuấn tú, tới lúc ta không cần, ta còn làm tàn phế thân thể của lão, còn lão mặt mày giống như loài quỷ dữ, làm thế nào là vị phu quân của ta được chứ. Lão đã sắp chết mà không hay.

Rượu đã nhiều, Bắc Khuyết Thần Ma nhìn Điêu Nguyệt Hồ bằng ánh mắt khát vọng.
Lão cười khà:
- Điêu muội, lâu quá không gặp muội, lão huynh nhớ vô cùng, huynh không còn chịu đựng nổi nữa rồi.
Bắc Khuyết Thần Ma ôm chặt Điêu Nguyệt Hồ, làm chuyện con bướm hút nhụy hoa.
Điêu Nguyệt Hồ bực tức, nhưng vì còn cần tới lão nên để mặc tình cho lão mày mò ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 108
Biến Động

Thình lình nghe có tiếng ào ào, huyên náo phía ngoài con đường nhỏ dẫn vào tòa lâu đài Luân Hồi giáo.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ giật mình, xô Bắc Khuyết Thần Ma ngồi thẳng dậy:
- Bắc Khuyết lão huynh, chuyện gì đang xảy ra ngoài kia. Lão huynh hãy ra đó xem thử.
Bắc Khuyết Thần Ma gừ gừ:
- Mặc xác chúng nó, chắc không có chuyện gì đâu, bất quá có mấy tên trọc nào đó tới khuấy phá, bọn giáo đồ đánh nhau với bọn chúng.
Bắc Khuyết Thần Ma tiếp tục mày mò.
Bỗng có tiếng động mạnh phía ngoài cánh cửa Luân Hồi cung, một tên giáo đồ chạy bay vào.
Điêu Nguyệt Hồ đẩy mạnh Bắc Khuyết Thần Ma ra ngoài, ngồi thẳng lên chờ tên giáo đồ chạy vào.
Tên giáo đồ vào tới tòa đại điện, buông tiếng thở hồng hộc, sắc mặt tái xanh.
Tên giáo đồ thở hắt ra:
- Bẩm Cung chủ.
Điêu Nguyệt Hồ hỏi mau:
- Chuyện gì?
Tên giáo đồ run lập cập nói chẳng ra hơi:
- Bẩm Cung chủ ... tên Hàn Tử Kỳ ...
- Tên Hàn Tử Kỳ thế nào?

- Bẩm Cung chủ, tên Hàn Tử Kỳ đã giết gần hai trăm giáo đồ của bản giáo.
Điêu Nguyệt Hồ biến sắc:
- Còn lão Quách đại hộ pháp ở đâu?
Tên giáo đồ vẫn run lập cập:
- Bẩm Cung chủ, Quách hộ pháp đã bị tên Hàn Tử Kỳ chém bay đầu, gã giết luôn sáu vị sứ giả.
Điêu Nguyệt Hồ phất tay:
- Lui!
Ả nhìn Bắc Khuyết Thần Ma gấp rút:
- Bắc Khuyết lão huynh hãy theo muội.
Điêu Nguyệt Hồ nhanh lẹ tới vách tường đưa tay ấn một cái. Tức thì một cánh cửa tò vò mở ra.
Điêu Nguyệt Hồ chui vào đó, Bắc Khuyết Thần Ma hấp tấp chui theo sau.
Cánh cửa tò vò liền đón glại, bên này là Luân Hồi điện, lúc này không có bóng một tên giáo đồ nào cả.
Điêu Nguyệt Hồ phóng mình lên đại điện, Bắc Khuyết Thần Ma phóng theo sau.
Điêu Nguyệt Hồ quay về phía sau nội điện lớn tiếng:
- Tạ Linh San đâu?
Tạ Linh San chính thật là Hồng y nữ. Có tiếng đáp ở phía sau hậu điện:
- Bẩm Cung chủ, có chuyện gì sai phái?
Điêu Nguyệt Hồ gấp rút:
- Ngươi hãy mau mau chuẩn bị sẵn sàng cho ta.
Giọng nói của Hồng y nữ lại cất lên:
- Tuân lệnh Cung chủ.
Sau đó trong tòa Luân Hồi điện im bặt, Điêu Nguyệt Hồ ngồi xuống ghế day qua Bắc Khuyết Thần Ma:
- Bắc Khuyết lão huynh hãy sẵn sàng đối phó với gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ.
Bắc Khuyết Thần Ma cười tự đắc:
- Điêu muội đừng lo sợ, gã tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ dám cả gan vào đây, lão huynh chỉ cần xuất một chiêu là gã tan thây nát cốt.
Điêu Nguyệt Hồ hừ nhạt:
- Bắc Khuyết lão huynh đừng nên khinh thường, bọn giáo đồ cho biết gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ đã lọt vào Tử vong động, luyện các chiêu trong pho bí kíp "Địa tiên kỳ thư" của lão Địa tiên tôn giả vô cùng khủng khiếp, nhất là thanh Tử hư thần kiếm của gã đã sát hại rất nhiều cao

thủ giáo đồ của bản giáo, bọn giang hồ nghe tới tên gã đã vỡ mật bay hồn, huynh hãy nên thận trọng.
Bắc Khuyết Thần Ma cười ha hả:
- Dù cho tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ có vào Tử vong động luyện được các chiêu trong bí kíp "Địa tiên kỳ thư", ta cũng xem chẳng ra gì. Ta sẽ xuất chiêu "Thái âm huyền chưởng", giết gã ngay tức khắc. Điêu muội đừng nên lo nghĩ mà tổn hao tới thân ngọc vóc ngà.
- Bắc Khuyết lão huynh nên nhớ câu "cao sơn kỳ hữu cao sơn" dù cho chiêu "Thái âm huyền chưởng" của lão huynh lâu nay là vô địch, nhưng gã tiểu tử Hàn Tử Kỳ chẳng phải hạng tầm thường như bọn thập đại môn phái. Một mình gã xông vào giết hại gần hai trăm giáo đồ, luôn cả Quách hộ pháp, sáu sứ giả bản giáo không một ai ngăn cản nổi, chứng tỏ võ công của gã đã tuyệt luân, nếu lão huynh coi thường gã sẽ chết về tay gã.
Chợt Điêu Nguyệt Hồ ngưng đi vì vừa trông thấy một tên giáo đồ từ phía ngoài cánh cửa đại điện chạy bắn vào.
Tên giáo đồ run lên cầm cập:
- Bẩm Cung chủ, hiện tên tiểu quỷ Hàn Tử Kỳ đã vào tới sơn đạo, giết sạch ba mươi sáu giáo đồ, sắp vào đây.
Điêu Nguyệt Hồ đứng phắt dậy, phất cánh tay thét:
- Lui ...
Tên giáo đồ lập cập quay mình phóng trở ra ngoài cánh cửa Luân Hồi điện.
Điêu Nguyệt Hồ chưa kịp phản ứng gì cả, chợt trông thấy lòa qua một cái trước mắt.
Một gã thiếu niên áo lam mặt ngọc đã đứng sững dưới đại điện ngay trước mặt Điêu Nguyệt Hồ và Bắc Khuyết Thần Ma.
Điêu Nguyệt Hồ lẫn Bắc Khuyết Thần Ma cùng giật mình nhìn gã thiếu niên mặt ngọc.
Phút giây, Điêu Nguyệt Hồ cất giọng lảnh lót:
- Ngươi là Hàn Tử Kỳ?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Không sai, ta chính là Hàn Tử Kỳ, con trai của Trang chủ Hàn Khuất Thân.
Điêu Nguyệt Hồ nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ:
- Hôm nay ngươi tới định báo thù cho lão Hàn Khuất Thân phải không?
- Không sai, nhưng trước nhất ta cần hỏi ngươi một chuyện, rồi sẽ nói tới chuyện kia.
- Chuyện gì?

- Ngươi bắt giam Đào Hoa phu nhân, chính là hoàng hậu Liễu Nguyên Phi, Ngân Hà công chúa và ca nhi Tiểu Yến phải không?
- Đúng!
- Ngươi giam nhốt ba người đó ở nơi nào?
Ánh mắt Điêu Nguyệt Hồ vẫn không rời gương mặt ngọc của Hàn Tử Kỳ:
- Ba người đó đang ở trong "dưỡng tâm viện", nay mai sẽ đưa vào "luyện hồn phòng".
Hàn Tử Kỳ hừ lạnh:
- Đào Hoa phu nhân lúc còn là hoàng hậu đã từng cứu ngươi thoát chết mấy lần, nay ngươi lại vô ân, vô nghĩa bắt mẹ con phu nhân, ngươi có thấy ngươi là một kẻ táng tận lương tâm hay không?
Điêu Nguyệt Hồ cười khẩy:
- Đó là chuyện giữa ta và ả Liễu Nguyên Phi, phải có điều uẩn khúc, ngươi can dự làm chi.
Hàn Tử Kỳ chớp ánh mắt sáng rực:
- Miệng lưỡi của ngươi quả tài tình. Còn chuyện Ngân Hà công chúa, và ca nhi Tiểu Yến, tại sao ngươi bắt hai nàng lại còn định đưa vào "Luyện hồn phòng"?
- Hai ả a đầu đó là kẻ đồng lõa với ngươi, tất nhiên là kẻ thù của Luân Hồi giáo. Ta bắt hai ả để ngươi tới đây nạp mạng, khỏi cần sai phái thuộc hạ đi tìm kiếm ngươi cho nhọc công, nhọc sức.
Hàn Tử Kỳ trợn mắt:
- Ngươi không đi tìm ta, ta vẫn tới cái động hồ ly quái quỷ này tìm ngươi để đòi hai món nợ máu.
Chàng nói rõ từng tiếng:
- Một là mối tử thù của phụ thân ta, ngươi và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma đầu độc tàn phế haichân, chết thảm trong tuyệt động, hai là hai ngươi chặt cụt một chân của dưỡng phụ ta Thiên Tàn Quái Tẩu, sau đó lại sai bọn thuộc hạ tới Thiên Tàn phủ sát hại. Hôm nay ta sẽ moi tim ngươi xem đen hay đỏ, và chặt lấy thủ cấp của lão quỷ đem về tế mộ phụ thân ta.
Hàn Tử Kỳ hét:
- Chuẩn bị nạp mạng cho ta.
Điêu Nguyệt Hồ phất cánh tay lên:
- Ngưng lại!
Hàn Tử Kỳ dừng lại:
- Hai ngươi còn lời nào trối trăng hãy nói mau.
Nhìn Hàn Tử Kỳ bằng đôi mắt đớp hồn, Điêu Nguyệt Hồ cất giọng kiều my:

- Gã trẻ tuổi đừng nóng nảy. Ngươi chưa nhìn kỹ ta nên mới nói ra những lời bất cẩn.
Nếu ngươi nhìn rõ chắc chắn mọi sự sẽ thay đổi hoàn toàn. Hày nhìn ta thật kỹ xem thế nào?
Từ nãy vì máu hận thù sôi sục trong tim, Hàn Tử Kỳ không lưu tâm đến sắc đẹp của Điêu Nguyệt Hồ, giờ nghe ả nói chàng chú mắt nhìn ả.
Theo Hàn Tử Kỳ được biết, tính đến nay Điêu Nguyệt Hồ tuổi đã trên tam tuần, nhưng xem qua như một ả thiếu nữ mươi tám đôi mươi, mặt ngọc da trắng như tuyết, đôi môi anh đào ướt mọng, tóc búi cao lộ chiếc cổ trắng ngần, đôi mắt to, ánh mắt đớp hồn người, có một ma lực vô hình, thân hình nẩy lửa, mãnh liệt, cuốn hút người vào hoan lạc không sao cưỡng nổi. Quả là một đệ nhất tuyệt thế mỹ nhân của tất cả trang tuyệt thế mỹ nhân đương thời.
Hàn Tử Kỳ nhủ thầm:
- Ả đẹp kinh hồn, thảo nào phụ thân ta không say mê ả đến phải mai một thân danh, từ trước đến nay biết bao nhiêu anh hùng, hào kiệt chết vì sắc đẹp của ả. Nếu ta bất ý không định tâm có thể sẽ rơi vào cái vòng khổ ải. Ta cần phải hết sức đề phòng.
Hàn Tử Kỳ lớn tiếng:
- Ta đã nhìn kỹ ngươi rồi.
Điêu Nguyệt Hồ lả lơi:
- Ngươi thấy thế nào?
- Ngươi là một quái hồ ly. Lòng dạ ngươi hiểm sâu ác độc, tánh tình ngươi dâm đãng bạo tàn, phản phúc. Ta giết ngươi, phá tan cái động hồ ly của ngươi, xem chồn bầy, cáo lũ của ngươi còn nơi nào luyêän hồn người nữa hay không.
Điêu Nguyệt Hồ cười khẩy:
- Gã trẻ tuổi có mắt không ngươi. Biết bao nhiêu kẻ quỳ dưới chân ta, cúi lạy ta vẫn không được sờ vào làn da ngọc của ta. Ta niệm tình ngươi vì ngươi là một gã thiếu niên tuấn mỹ, bằng không ta đã giết ngươi từ lâu rồi. Ngươi hãy nhớ, ta có đủ cách giết ngươi, đừng tự phụ.
Ả vẫn với giọng yêu mị:
- Bây giờ ta có một điều muốn nói với ngươi.
Hàn Tử Kỳ nhìn chăm chăm vào ánh mắt Điêu Nguyệt Hồ:
- Điều gì ngươi hãy nói ra!
Điêu Nguyệt Hồ nhìn trả lại bằng đôi mắt đớp hồn:
- Hiện nay Ngân Hà công chúa là vị hôn thê của ngươi, ả Tiểu Yến là

nghĩa muội của ngươi đang nằm trong tay ta. Ta và ngươi sẽ trao đổi một cách thật công bằng.

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 109
Một Chiêu Sinh Tử

Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Trao đổi cách nào?
- Ngươi hãy gia nhập vào bản giáo, giữ chức Điện chủ hộ pháp Luân Hồi cung, bên cạnh ta. Ta sẽ trả tự do cho Ngân Hà công chúa, ca nhi Tiểu Yến, luôn cả Liễu Nguyên Phi.
Ngươi có khứng chịu hay không?
Hàn Tử Kỳ cười khanh khách:
- Ngươi đừng mơ giấc ban ngày, nếu Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào hoa phu nhân có mệnh hệ nào, ta sẽ chặt thây ngươi ra làm vạn đoạn, đường đường một trang nam tử như ta lại chịu làm tên nội gia của ngươi hay sao? Trái lại, ta sẽ giết ngươi và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma báo thù cho phụ thân ta và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu. Hai ngươi có chạy lên trời cũng không khỏi chết.
Nhìn Bắc Khuyết Thần Ma, Hàn Tử Kỳ hét:
- Lão quỷ hãy xuống đây. Ta muốn biết màu sắc võ công của ngươi trước khi cắt lấy thủ cấp của ngươi đem về tế mộ phụ thân.
Bắc Khuyết Thần Ma gầm như hổ dữ:
- Tiểu quỷ đừng nói chuyện đội đá vá trời, bản thần quân sẽ lột da ngươi, móc mắt ngươi, rút gân ngươi cho ngươi chết một cách thảm khốc.
Xẹt!
Bắc Khuyết Thần Ma phi thân xuống đứng trước mắt Hàn Tử Kỳ, mắt lộ hung quang, chòm râu xồm dựng ngược, trông chẳng khác quỷ dữ vừa hiện về.
Lão quát:
- Tiểu quỷ. Ngươi muốn đấu loại nàyo, bản thần quân cho ngươi chọn lựa trước khi chết.
Một tiếng “soạt” nổi lên, Hàn Tử Kỳ đã cầm chắc thanh Tử hư thần kiếm trong tay, phát ra ánh sáng màu tía rợn người:
Chàng nghiến răng:

- Lão quỷ, ta sẽ đấu với ngươi bằng kiếm pháp. Ngươi có dám chăng?
Nhìn thanh Tử hư thần kiếm trong tay Hàn Tử Kỳ, Bắc Khuyết Thần Ma nghĩ thầm:
- Đây là loại kiếm thần. Năm xưa lão Địa tiên tôn giả đã giết hàng trăm đại cao thủ không người đối địch, không có loại vũ khí nào chống nổi, ta không nên đấu kiếm với gã tiểu quỷ.
Bắc Khuyết Thần Ma lắc đầu:
- Bản thần quân không đấu kiếm với ngươi. Ta sẽ đấu bằng chưởng pháp với ngươi mới rõ tài cao thấp.
Hàn Tử Kỳ cười khỉnh:
- Ngươi đã sợ Tử hư thần kiếm của ta nên tìm lời thoái thác. Được rồi, ta sẽ đấu chưởng lực với ngươi, cách nào ngươi cũng không khỏi chết, đừng hòng tìm cớ trốn chạy.
Hàn Tử Kỳ giắt thanh Tử hư thần kiếm vào vỏ.
Bắc Khuyết Thần Ma giận dữ gầm to:
- Tiểu quỷ điên cuồng. Ngươi sắp chết đến nơi rồi! Bản thần quân sẽ nhai tim ngươi.
Hai bên đối diện nhau cách khoảng hai trượng, vừa tầm chưởng lực của các đại cao thủ giao đấu. Dĩ nhiên Hàn Tử Kỳ và Bắc Khuyết Thần Ma là đại cao thủ.
Hai bên sắp lâm trận bỗng nghe Điêu Nguyệt Hồ thét:
- Dừng lại!
Hàn Tử Kỳ nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười khỉnh:
- Ngươi sợ thằng chồng già mặt quỷ của ngươi chết phải không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ hừ lạnh:
- Tại sao ta lại sợ lão chết chứ. Trước khi ngươi và lão giao đấu ta có điều kiện muốn nói với ngươi.
- Điều kiện gì nói mau, rồi chết chung với lão quỷ.
- Ta muốn ngươi đấu với lão ba chiêu, nếu như ngươi không giết được lão, chuyện hôm nay hãy tạm gác, hẹn lại hai tháng nữa sẽ có một trận quyết tử, và ta sẽ phóng thích Ngân Hà công chúa, cả nhi ca Tiểu Yến và Liễu Nguyên Phi. Ngươi bằng lòng chứ?
Hàn Tử Kỳ nghĩ thầm:
- Ả yêu phụ định dùng quỷ kế "Dục hoãn cầu mưu", tìm phương cách ám hại ta ở sau này, nhưng ả đã chịu phóng thích cho Ngân muội, Yến muội và phu nhân, ta không nên chối từ, trước nhất phải cứu ba người trong tình trạng nguy ngập, sau đó ta giết ả và lão quỷ chẳng muộn màng gì.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:

- Ta bằng lòng, nhưng lời nói của ngươi có đúng không? Ngươi cam kết trả tự do cho Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào hoa phu nhân phải không?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ khẳng khái:
- Đường đường một vị Cung chủ uy danh lừng lẫy như ta lại dối gạt ngươi sao. Ta cam kết sẽ giữ đúng theo lời hứa nếu ngươi không giết nổi Bắc Khuyết lão huynh.
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Được rồi! Ta cần nói trước với ngươi, nếu như ngươi phản trắc ta sẽ san bằng cái động hồ ly này thành bình địa. Ngươi đã nghe rõ rồi chứ?
Quay lại Bắc Khuyết Thần Ma, Hàn Tử Kỳ hét:
- Lão quỷ chuẩn bị nạp mạng.
Sát khí bốc mờ trên gương mặt ngọc, ánh mắt rực lửa căm thù, Hàn Tử Kỳ từ từ cất ngọn hữu chưởng lên vận tám thành, đóa hồng liền xuất hiện.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ thét:
- "Nhật hoán hồng hương", tiểu tử đã luyện được tuyệt chiêu của lão Địa tiên tôn giả, Bắc Khuyết lão huynh hãy đề phòng.
Bắc Khuyết Thần Ma gầm to:
- Tiểu quỷ đừng tự thị, hãy xem chiêu "Thái âm huyền chưởng" của bản thần quân.
Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Bắc Khuyết Thần Ma giơ lên, chưởng kình đen sì liền hiện ra, khí lạnh tợ băng hà run rét cả người.
Ánh hồng "Nhật hoán hồng quang" từ nhạt đến rực rỡ, biến thành một đóa tròn như mặt trời vừa lên, áp tới Bắc Khuyết Thần Ma.
Chưởng kình đen sì "Thái âm huyền chưởng" dựng lên như đám mây đen che ngay trước mặt Bắc Khuyết Thần Ma, chầm chậm xáp lại đóa hồng rực rỡ.
Hai bên giằng giật lẫn nhau ...
Đứng trên chính diện, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ gắn mắt vào hai loại chưởng kình, nín thở đợi chờ ...
Hai bên giằng co chừng uống cạn một chén trà, chưa phân thắng bại.
Hàn Tử Kỳ nghĩ nhanh:
- Chiêu "Thái âm huyền chưởng" của lão quỷ quả nhiên lợi hại, nếu ta kéo dài trận đấu chắc chắn ả hồ ly mặt ngọc Điêu Nguyệt Hồ sẽ trợ lực lão quỷ, bất ngờ ám kích ta từ phía sau sẽ vô cùng nguy hiểm, vậy ta cần kết thúc trận đấu sớm là thượng sách.
Tâm niệm chấm dứt, Hàn Tử Kỳ vận thêm hai thành đẩy ra ngọn hữu

chưởng.
Một tiếng nổ chấn động khắp cả tòa đại điện Luân Hồi cung.
Bắc Khuyết Thần Ma rống lên như hổ đói, thân hình hộ pháp bay vút, đánh "huỵch" vào tường, biến thành một khối thịt không còn trông thấy dạng hình.
Điêu Nguyệt Hồ vô cùng khiếp đảm, trố to đôi mắt nhìn khối thịt rồi nhìn Hàn Tử Kỳ.
Hàn Tử Kỳ quay lại nhìn Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, cười gằn:
- Yêu phụ, lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma đã đền tội xong, bây giờ đến lượt ngươi phải trả hai món nợ máu của phụ thân ta và nghĩa phụ Thiên Tàn Quái Tẩu.
Chàng thét:
- Yêu phụ! Ngươi định chết cách nào? Tự quyết hay chờ ta moi lấy trái tim ...
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trừng đôi mắt:
- Tiểu tử đừng vội tự đắc. Hãy xem món vật gì trong tay ta đây.
Ả cất cánh tay áo rộng lên. Một làn khí xanh rợn người hiện ra.
Hàn Tử Kỳ bật thốt:
- "Hoán thần ma pháp".
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ lảnh lót:
- Đúng, không sai! Ngươi bức bách ta thái quá, bắt buộc ta phải hạ độc thủ với ngươi, nháy mắt ma khí sẽ lan tràn khắp cả tòa đại điện này, dù ngươi có biết ráp cánh bay lên trời cũng không khỏi thay hồn đổi xác, ta sẽ dùng ngươi và những trận truy hoan cực lạc cho tới khi ngươi trở thành một bộ xương khô.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ giũ cánh tay một cái, tức thì làn khí xanh túa ra một vùng rộng lớn lan tràn ...
Hàn Tử Kỳ hét:
- Yêu phụ, ngươi không làm gì nổi ta đâu.
Tay phải Hàn Tử Kỳ giơ lên. Vùng ánh sáng muôn màu sắc chiếu diệu. Ánh sáng tới đâu khí xanh "Hoán thần ma pháp" biến mất tới đó.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ biến sắc kêu lên:
- "Định tâm thần châu"! Ngươi đã lọt vào Phù ảnh cung?
Hàn Tử Kỳ lạnh băng:
- Ngươi không cần biết tới chuyện đó. Ngươi sắp chết đến nơi rồi. Hãy mau nạp mạng.
Hàn Tử Kỳ toan phóng lên tòa đại điện, Điêu Nguyệt Hồ thét lớn:
- Dừng lại!

Hàn Tử Kỳ dừng bước:
- Yêu phụ, ngươi còn lời gì trối trăng, nói mau.
Bỗng Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cất tiếng cười the thé:
- Tiểu tử, ngươi quên hai ả nha đầu Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Liễu Nguyên Phi nhạc mẫu ngươi hãy còn nằm trong tay ta hay sao chứ?

Hồi 110
Trở Về Cát Bụi

Hàn Tử Kỳ quắc mắt:
- Ta giết ngươi trước rồi sẽ phá tan cái động hồ ly này cứu ba người đó.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ cười lanh lảnh:
- Ngươi không thể nào cứu nổi ba người đó đâu, đừng cuồng vọng vô ích.
- Tại sao?
- Tại vì ngươi bức ta tới đường cùng, ta và ngươi sẽ cùng chết, tất nhiên ba người đó chẳng còn. Cái đạo lý đó ngươi đã hiểu rồi chứ?
Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên:
- Ngươi muốn nói gì ta không rõ?
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ trỏ tay vòng quanh tòa đại điện:
- Tiểu tử ngu ngốc, hiện nay tất cả trong tòa Luân Hồi cung này, luôn cả Luân Hồi điện, tổng đàn Luân Hồi giáo ta đã cho đặt chất nổ từ lâu, giờ ta ra lệnh Tạ Linh San sẽ châm ngòi, hàng ngàn quả lôi oanh nổ, ta và ngươi tan xác, ba ả kia làm thế nào sống được.
Một luồng buốt lạnh chạy vào xương sống Hàn Tử Kỳ, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, nhưng liền lấy lại sự bình tâm.
Chàng cười khẩy:
- Yêu phụ đừng dùng kế xảo trá đánh lừa ta vô ích. Ngươi đã xa cơ rồi còn hòng phỉnh lừa được ai. Ngươi nói láo, ta không tin ngươi.
Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ chớp ánh mắt sáng ngời:
- Tiểu tử, một lần chót ta hỏi ngươi. Ngươi có chịu lui ra khỏi nơi này hay là cùng chết?
Hàn Tử Kỳ cương quyết:
- Ta không lui. Ta sẽ giết ngươi báo thù cho phụ thân.

Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ buông tiếng thở dài:
- Ấu cũng là số mạng.
Ả quay lại thét lớn:
- Tạ Linh San, châm ngòi nổ.
Hàn Tử Kỳ giật mình, đến đây chàng hiểu rõ Điêu Nguyệt Hồ nói thật, trong lòng khiếp sợ, nhưng mọi việc đã quá muộn màng, chàng đành đứng bất động.
Không nghe có tiếng đáp của Hồng y nữ, Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ thét:
- Tạ Linh San ở đâu. Mau châm ngòi nổ ...
Vẫn không nghe động tịnh, phía sau hậu điện im lìm.
Mặt hoa Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ tái mét, thét:
- Tạ Linh San, ngươi đã phản ta.
Ả lao vút về phía sau hậu điện, Hàn Tử Kỳ hét:
- Ngươi chạy đi đâu?
Hàn Tử Kỳ toan phóng mình đuổi theo Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ, bỗng nghe có tiếng gọi giật từ ngoài cửa Luân Hồi cung:
- Hàn ca ca đứng lại.
Hàn Tử Kỳ quay lại nhìn, Cung Ly Kiều từ ngoài phóng vào gấp rút:
- Hàn ca ca chạy cho mau, ả Ngọc Diện Ma Cơ Điêu Nguyệt Hồ châm ngòi nổ thật đó.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt:
- Có lẽ nào ...
Cung Ly Kiều gấp hơn:
- Hàn ca ca chạy mau, chậm trễ sẽ tan xác.
Bất giác Hàn Tử Kỳ lao vút ra ngoài cánh cửa Luân Hồi cung.
Chân Hàn Tử Kỳ vừa chạm đất, một loạt tiếng nổ long trời, chuyển rung khắp cả núi rừng.
Tòa lâu đài đồ sộ Luân Hồi giáo sụp đổ ầm ầm, lửa cháy rần rần, khói đen mù mịt.
Hàn Tử Kỳ khiếp đảm kêu lên:
- Ngân muội ... Yến muội ... Phu nhân ... Cung tỷ tỷ ...
Hàn Tử Kỳ thụp xuống đất, nước mắt trào ra, cả đất trời đảo lộn trước mắt chàng.
Hàn Tử Kỳ không thể nào tưởng tượng nổi Điêu Nguyệt Hồ lại liều lĩnh đến thế. Ả giết Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Đào Hoa phu nhân dĩ nhiên ả cũng chết tan thây vì chất nổ khủng khiếp.
Chợt nghe có tiếng kêu của một nàng con gái:
- Hàn ca ca ...
Hàn Tử Kỳ giật mình đứng lên quay lại nhìn. Một ả thiếu nữ vận cung

phục đẹp tuyệt trần từ phía trước chạy tới.
Hàn Tử Kỳ sửng sốt, rồi hoan hỉ kêu lên:
- Ngân muội ...
Chàng phóng tới ôm chặt lấy ả thiếu nữ, chính là Ngân Hà công chúa, cứ tưởng mình đang trong cơn mơ.
Ngân Hà công chúa nằm gọn trong tay Hàn Tử Kỳ, giọt lệ thánh thót trào ra.
Thật lâu Hàn Tử Kỳ mới chịu buông Ngân Hà công chúa ra:
- Ngân muội, muội còn được sống đây, huynh vui mừng khôn xiết.
Ngân Hà công chúa nức nở:
- Hàn ca ca, muội tưởng không còn gặp mặt ca ca nữa, nào ngờ muội còn sống gặp lại ca ca đây.
Hàn Tử Kỳ lau giọt lệ cho Ngân Hà công chúa, dỗ dành:
- Ngân muội, cơn ác mộng đã qua rồi muội hãy bình tịnh lại, nghe huynh hỏi, nhờ đâu muội thoát nạn?
Ngân Hà công chúa sụt sùi:
- Muội nhờ Hồng y tỷ tỷ đưa muội ra khỏi "dường tâm viện" chậm một chút là đã tan xác rồi.
Hàn Tử Kỳ thảng thốt, nghĩ thầm:
- Quả thật ta không ngờ Tạ Linh San lại là một vị cứu tinh. Nếu không có ả làm sao Ngân muội còn sống. Nàng chết đi ta sống cô độc đến trọn đời.
Hàn Tử Kỳ lại hỏi:
- Ngân muội, còn Đào Hoa phu nhân và Tiểu Yến ở đâu?
- Mẫu thân muội và Yến tỷ cũng được Hồng y tỷ tỷ cứu thoát chết. Hai người đang ở đằng kia.
Hàn Tử Kỳ vui mừng bật thốt:
- Huynh không ngờ Hồng y nữ lại có thiện tâm như vậy, biết phải làm sao đền đáp công ân của nàng cho xứng đáng.
- Hàn ca ca khỏi lo nghĩ, mẫu thân muội đã nhận Hồng y tỷ tỷ làm nghĩa nữ. Nàng đã bằng lòng trở về Hồng lầu khách với mẫu thân.
Chợt Ngân Hà công chúa hỏi Hàn Tử Kỳ:
- Hàn ca ca ... có phải Cung Ly Kiều tỷ tỷ báo tin cho ca ca tới đây không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Cung Ly Kiều gặp huynh cách đây hai ngày. Nàng đã trao mảnh ngọc cho huynh, cho biết muội đang lâm nạn tại Luân Hồi cung, huynh khẩn cấp tới đây, cũng may vừa đúng lúc ...
Sực nhớ lại Cung Ly Kiều, Hàn Tử Kỳ đưa mắt nhìn vào biển lửa kinh hãi kêu:

- Ngân muội! Nguy rồi, Cung Ly Kiều đã chết.
Chàng trỏ tay vào biển lửa đang bốc cháy ngụt trời.
Ngân Hà công chúa khiếp đảm:
- Hàn ca ca! Tại sao Cung tỷ tỷ lại chết? Tỷ tỷ bị ả yêu phụ Điêu Nguyệt Hồ giết phải không?
Hàn Tử Kỳ lắc đầu, chàng thuật lại mọi chuyện cho Ngân Hà công chúa nghe.
Ngân Hà công chúa rơi lệ:
- Tội nghiệp cho Cung tỷ tỷ. Nếu không có tỷ tỷ làm sao ca ca biết muội bị ả Điêu Nguyệt Hồ bắt giam mà tới đây cứu muội, ân nghĩa chưa kịp đáp đền, tỷ tỷ đã chết ...
Ngân Hà công chúa tuôn hai dòng thương lệ.
Một bóng hồng từ đằng xa lao tới, Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa quay nhìn lại Ngân Hà công chúa reo lên:
- Hàn ca ca ... Hồng tỷ tỷ đến kia ...
Hồng y nữ tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa.
Hàn Tử Kỳ nhìn Hồng y nữ:
- Tại hạ xin đa tạ Hồng cô nương đã cứu Ngân muội, Yến muội và Đào hoa phu nhân ...
Ngân Hà công chúa vội nói:
- Hàn ca ca, Hồng tỷ tỷ là tỷ tỷ của muội, ca ca hãy thay đổi cách xưng hô mới đúng hơn.
Ngân Hà công chúa không hiểu chuyện giữa Hồng y nữ và Hàn Tử Kỳ lúc trước.
Hàn Tử Kỳ còn đang lúng túng, Hồng y nữ đã lên tiếng:
- Ngân muội nói đúng. Bây giờ Hàn đệ đệ hãy gọi ngu tỷ tỷ là tỷ tỷ mới đúng hơn.
Hàn Tử Kỳ nở một nụ cười ý nhị:
- Đệ đệ xin ra mắt Hồng tỷ tỷ ...
Hồng y nữ thêm ý:
- Hàn đệ đệ chớ nên khách khí, dù là tỷ tỷ, nhưng ngu tỷ cũng không thay đổi lời nói lúc trước. Ngu tỷ chỉ đáng làm một ả nô tỳ cho đệ đệ. Ngu tỷ không còn ước mơ gì hơn nữa.
Ngân Hà công chúa không hiểu lời, ngơ ngác:
- Tại sao lạ vậy? Hồng tỷ tỷ là tỷ tỷ, sao lại đòi làm một ả nô tỳ của Hàn ca ca, muội không chịu đâu.
Sợ thất thố, Hàn Tử Kỳ đỡ lời:
- Ngân muội chưa hiểu, Hồng tỷ tỷ vui tính nói đùa, muội không hiểu sao?
Chàng liền lảng sang chuyện khác:

- Hồng tỷ tỷ, còn Thanh y cô nương ở đâu, sao đệ không thấy?
Hồng y nữ thở dài, buồn bã:
- Nhị muội của ngu tỷ đã bị ả Điêu Nguyệt Hồ nghi là phản phúc, giết từ đêm qua, thi thể của nhị muội bị bọn giáo đồ Luân Hồi giáo ném xuống vực sâu phía sau Luân Hồi cung.
Hàn Tử Kỳ cảm khái:
- Điêu Nguyệt Hồ quả là một nữ nhân tàn ác, giết luôn cả đệ tử trung tín của mình. Ả chết tan xác là thiên lý nan dung.
Hồng y nữ hiểu thâm ý của Hàn Tử Kỳ cũng lảng qua chuyện khác:
- Hàn đệ đệ, nghĩa mẫu của ngu tỷ đứng đằng kia đang chờ đệ đệ đó.
Dứt câu Hồng y nữ đi trước, Hàn Tử Kỳ và Ngân Hà công chúa theo sau.
Ba người trở ra sơn đạo trông thấy Đào hoa phu nhân đang đứng nói chuyện với một trung phụ tuyệt sắc.
Nhận ra trung phụ, Hàn Tử Kỳ chạy bay tới nắm lấy tay hoan hỉ:
- Mẹ ...
Trung phụ tuyệt sắc chính là Tố Thần Phi quay lại vui mừng:
- Con ... mẹ lo sợ con có chuyện xảy ra không lành, mẹ bảo sư bá Đảo điên hòa thượng đưa mẹ tới đây. Con có giết được cặp nam nữ độc ác đó không?
Hàn Tử Kỳ gật đầu:
- Con giết lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma, nhưng lão trúng chưởng của con tan xác, con không cắt được thủ cấp, còn ả Điêu Nguyệt Hồ đã chết vì chất nổ của ả.
Tố Thần Phi hiện lên sắc mặt vui mừng, hướng sang Đào hoa phu nhân:
- Con hãy tới bái lễ nhạc mẫu của con đi, mẹ và tỷ tỷ đã bàn tính với nhau rồi.
Mặt ngọc đỏ bừng, Hàn Tử Kỳ bước tới đứng trước mặt Đào hoa phu nhân, chắp tay:
- Tiểu tế xin bái lễ nhạc mẫu.
Hàn Tử Kỳ toan cúi xuống lạy, Đào hoa phu nhân phất tay:
- Ta miễn lễ cho nghĩa tế đó. Nếu không có nghĩa tế và Hồng nghĩa nữ ta và ái nữ luôn cả Yến nhi đã mất mạng rồi. Thật ta không ngờ Điêu Nguyệt Hồ là một kẻ vô tình, vô nghĩa lại ác độc, quỷ quyệt khôn lường. Ả chết đi là do nơi hậu quả của ả đã làm từ bấy nhiêu lâu nay.
Chợt nhớ lại một điều, Hàn Tử Kỳ cung kính hỏi Đào hoa phu nhân:
- Thưa nhạc mẫu, hôm nọ tiểu tế có gặp cung nữ Phỉ Thúy đi tìm

Ngân muội, Phỉ Thúy thư thư bảo Hoàng đế rất lo sợ số phận của Ngân muội, nay chuyện đã yên xong, nhạc mẫu định lẽ nào, có cùng đi với Ngân muội trở lại hoàng cung không?
Đào hoa phu nhân lắc đầu:
- Ta đã quyết rồi. Ta ở lại Hồng lầu khách sẽ không bao giờ trở về Hoàng cung, ái nữ Ngân Hà cũng không chịu về. Ta và Tố Thần Phi tỷ tỷ hội ý với nhau, sau khi nghĩa tế xây dựng lại Hàn Sơn trang ta sẽ cho ái nữ về đó với nghĩa tế. Còn Hồng nghĩa nữ và Yến nhi ở lại với ta ...

Luân Hồi Cung Chủ

Hồi 111
Kết cuộc

Đến đây có chiếc bóng chạy tới:
- Hàn ca ca ...
Hàn Tử Kỳ nhìn lại đó là Tiểu Yến. Chàng tươi sắc diện:
- Yến muội ...
Tiểu Yến nắm tay Hàn Tử Kỳ run run:
- Hàn ca ca, muội tưởng đâu không còn gặp mặt ca ca, muội khóc hết nước mắt.
Hàn Tử Kỳ vỗ về:
- Tai nạn của Yến muội đã qua rồi, từ nay muội không còn sợ bọn Luân Hồi giáo nữa, huynh mừng cho muội.
Chợt thấy lòa một cái, Đảo điên hòa thượng chẳng hiểu từ đâu tới đứng trước mặt Hàn Tử Kỳ.
Lão tăng nhìn chàng cười hềnh hệch:
- Hàn hiền điệt, bổn phận của ta tới đây đã xong. Ngươi hãy cùng sư muội trở về Hàn Sơn trang, ta đi ngao du sơn thủy, phiêu bạt thiên thai, nhàn hạ ...
Nhìn Tố Thần Phi, lão nói:
- Sư muội ... tạm biệt ...
Âm thanh hãy còn đó, chẳng hiểu Đảo điên hòa thượng biến mất đi đằng nào.
Hàn Tử Kỳ chưa kịp nói gì đã trông thấy trên hai mươi người xuất hiện phía trước, đằng sau là chúng tăng nhân.
Dẫn đầu là Hạng Bá Phù và Hạ Cung Linh, kế đó có mười vị nam nữ

chưởng môn nhân, sáu người bang, hội, bọn tăng đạo Chí Thiền đại sư, cuối cùng là ba mươi sáu vị đại cao tăng và mười tám Kim La Hán.
Hạng Bá Phù nắm tay Hàn Tử Kỳ, sắc diện tươi tắn:
- Hàn hiền điệt, ả yêu phụ Điêu Nguyệt Hồ và lão quỷ Bắc Khuyết Thần Ma đã đền tội, hiện giờ ta còn phải trở về Hạng gia trang kẻo ái nữ Cẩm Bình đợi chờ.
Quay sang Tố Thần Phi, Hạng Bá Phù nghiêm chỉnh:
- Tỷ tỷ, lão đệ xin bái biệt, bao giờ tỷ tỷ đưa hài cốt Hàn đại ca trở về Hàn Sơn trang, lão đệ sẽ tới viếng thăm.
Hạ Cung Linh nhìn Hàn Tử Kỳ cất giọng buồn buồn:
- Hàn công tử, tiểu muội xin cáo biệt.
Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt âu sầu, quay gót đi theo Hạng Bá Phù ...
Hàn Tử Kỳ xúc động, bồi hồi, chỉ lấy mắt nhìn theo Hạ Cung Linh, chẳng nói lời nào.
Bạch Vân tôn giả tới trước mặt Hàn Tử Kỳ, chỉnh sắc:
- Hàn thí chủ, công đức của thí chủ cứu nạn bọn bần đạo sâu như biển, nặng bằng non, bần đạo thay mặt chư vị nam nữ đạo hữu có lời đa tạ thí chủ.
Lão nghiêm trang tiếp:
- Trong minh ước liên minh “Quần hùng diệt quần ma” có ghi rõ vị nào thắng nổi ả Điêu Nguyệt Hồ và lão Bắc Khuyết Thần Ma sẽ là vị minh chủ võ lâm. Bọn bần đạo vừa bàn bạc, tất cả đều như ý tôn vinh thí chủ lên chức vị Minh chủ, xin thí chủ chớ nên khước từ.
Hàn Tử Kỳ vội vã chắp tay từ tạ:
- Tiểu bối là kẻ hậu sinh, tài hèn, trí cạn, cũng nhờ Hồng tỷ tỷ mới diệt được bọn Luân Hồi giáo, lại nữa, tiểu bối còn mẫu thân không thể xa rời được, thực lòng tiểu bối không dám nhận, xin đại sư miễn thứ cho cái tội bất kính ...
Bạch Vân tôn giả cảm khái:
- Hàn thí chủ là một trang thiếu hiệp hào hùng, bất cần danh lợi, hào khí ngất trời, bần đạo vô cùng khâm phục. Bây giờ bọn bần đạo phải trở về, ước mong có ngày gặp lại thí chủ.
Nói xong, Bạch Vân tôn giả vái chào mọi người, rồi cùng nam nữ đạo nhân quần tăng, và sáu vị bang, hội chủ ra đi ...
Đào hoa phu nhân quay lại Tố Thần Phi:
- Tỷ tỷ, chúng ta hãy trở về Hồng lầu khách kẻo trời sắp tối.
Bọn người Đào hoa phu nhân, Tố Thần Phi, Hàn Tử Kỳ, Ngân Hà công chúa, Tiểu Yến và Hồng y nữ cùng lên ngựa rời khỏi Triệt Hổ

Sơn.
Hồng lầu khách đã được trùng tu nguy nga, tráng lệ như xưa. Ba ngày qua Đào hoa phu nhân liên tiếp mở đại tiệc mừng ngày thoát nạn và đoạn tụ.
Sáng nay Tố Thần Phi và Hàn Tử Kỳ lên đường, có Tiểu Yến đi theo, Ngân Hà công chúa ở lại vì vừa gặp mẫu thân.
Tố Thần Phi và Đào hoa phu nhân bịn rịn chia tay, Hàn Tử Kỳ Ngân Hà công chúa nắm tay nhau nói mấy lời ước hẹn.
Tố Thần Phi, Hàn Tử Kỳ, Tiểu Yến lên ngựa rời khỏi Hồng lầu khách. Đào hoa phu nhân và Ngân Hà công chúa đứng nhìn theo người ngựa khuất dạng mới trở vào. Hồng y nữ lặng lẽ đi theo sau mặt hoa buồn bã. Tâm sự của nàng nào có ai hay ...
Hàn Tử Kỳ dừng ngựa lại trước con đường quanh co dẫn hút vào hang động. Chờ Tố Thần Phi, Tiểu Yến tới, chàng trỏ tay:
- Mẹ! Đây là con đường vào mộ phần của phụ thân con. Mẹ và Yến muội hãy theo con.
Hàn Tử Kỳ rẽ ngựa phi nhanh. Chàng nóng lòng vì không hiểu thời gian qua có kẻ thù nào tới phá phách, ngôi mộ phụ thân chàng hay không.
Tố Thần Phi và Tiểu Yến cho ngựa đi chậm chậm theo ở phía sau. Hai người chưa quen lối nên không dám thúc ngựa đi nhanh như Hàn Tử Kỳ.
Nháy mắt Hàn Tử Kỳ đã tới hang động. Đó đây vắng vẻ tiêu điều, con chim Anh Vũ thường đậu trên cành thấp kia giờ ở đâu không thấy.
Hàn Tử Kỳ nhảy xuống ngựa chạy thẳng vào trong hang động. Ngôi mộ Hàn Khuất Thân nay cỏ đã lên xanh. Chàng quì thụp xuống khấn khứa:
- Phụ thân! Con đã giết lão Bắc Khuyết Thần Ma và ả yêu phụ Điêu Nguyệt Hồ cũng đã chết, nay trở về đây bái mạng phụ thân. Từ đây xin phụ thân an nghỉ giấc ngàn thu.
Hàn Tử Kỳ thụp xuống lạy, nước mắt tuôn trào, chừng ngẩng lên chợt chàng bắt gặp con chim Anh Vũ nằm im lìm trước ngôi mộ.
Hàn Tử Kỳ kinh hãi kêu lên:
- Con chim Anh Vũ đã chết.
Chàng vội chạy sang, nhận ra con chim Anh Vũ đã chết từ lâu, chiếc mỏ của nó máu đã khô đặc.
Rõ ràng lúc chàng ra đi, con chim Anh Vũ đã trở vào đây đứng trước ngôi mộ phụ thân chàng khóc cho tới chết.
Hàn Tử Kỳ đứng sững nhìn con chim Anh Vũ, bùi ngùi ...

Tố Thần Phi và Tiểu Yến bước vào. Vừa trông thấy ngôi mộ Hàn Khuất Thân, Tố Thần Phi đã chạy tới kêu thảm:
- Phu nhân ...
Trung phụ thụp xuống, giọt lên trào ra, nghẹn ngào không nói thêm được một lời nào nữa.
Tiểu Yến xúc động để rơi hai giọt lệ. Một lúc nàng nhè nhẹ bước tới gần Hàn Tử Kỳ.
Trông thấy con chim Anh Vũ nằm chết dưới đất, Tiểu Yến khe khẽ:
- Hàn ca ca, com chim gì nằm chết đây?
Hàn Tử Kỳ buồn bã:
- Con chim Anh Vũ của phụ thân huynh. Nó sống với phụ thân huynh rất nhiều năm.
Phụ thân huynh chết, nó đứng khóc rồi chết theo ...
Tiểu Yến sửng sốt nhìn con chim Anh Vũ trân trối:
- Hàn ca ca, nó là con chim linh, ca ca hãy chôn cất nó, cho nó có được mộ phần, kẻo loài thú dữ vào đây ăn thịt.
Hàn Tử Kỳ gật đầu, đào một cái huyệt nhỏ gần vách hang động, đem xác con chim Anh Vũ đặt nằm xuống, lấp thành một nấm mộ nho nhỏ.
Khóc than một lúc, Tố Thần Phi uể oải đúng lên:
- Hài nhi, hãy để phụ thân con an nghỉ, sau này đem hài cốt phụ thân con trở về Hàn Sơn trang táng an phần mộ.
Trung phụ dắt tay Tiểu Yến trở ra ngoài. Nhìn nấm mồ nhỏ của con chim Anh Vũ, Hàn Tử Kỳ thở than:
- Anh Vũ ơi! Giờ mi hãy nằm đây, bao giờ xong ta sẽ trở lại đây đưa mi về mai táng.
Hàn Tử Kỳ nhìn nấm mộ con chim Anh Vũ một lúc, lại nhìn ngôi mộ Hàn Khuất Thân rồi buông tiếng thở dài, chầm chậm bước ra cửa hang động, leo lên lưng con Xích Long Câu lững thững theo phía sau Tố Thần Phi và Tiểu Yến. Hình ảnh con chim Anh Vũ đứng đậu trên cành cây thấp cứ mãi lởn vởn hiện ra trong đầu óc chàng.

Hết

Nguồn: NhanMonQuan
Người đăng: ms
Thời gian: 14/10/2004 1:24:04 SA